

Giới thiệu Sinh Mệnh Thứ Bảy

Sinh Mệnh Thứ Bảy - Đang ra - Kim Bình

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Lần này, câu chuyện mà bạn sắp đọc không đi theo những motip nhàm chán quen thuộc xuất hiện tràn lan trên mạng, hình tượng nhân vật chính cũng chẳng được thần thánh hóa lên mức tổng tài bá đạo của một tập đoàn lớn, ông trùm hắc đạo lạnh lùng tàn nhẫn hay một nam nhân có thể hô mưa gọi gió, mà đây chỉ đơn giản là một anh chàng hành nghề bác sĩ. Chẳng qua, tính chất công việc của anh có phần đặc biệt, đó là chăm sóc cho những bệnh nhân sắp đi hết con đường của mình.

Cũng chính nhờ công việc có phần đặc biệt này mà sợi tơ định mệnh giữa hai người đã được liên kết với nhau. Chẳng qua, những phút giây đầu bọn họ gặp mặt nhau lại không được hòa hợp như bao người nghĩ. Khi bắt đầu cùng anh tiếp xúc, đối với cô chẳng những có chút không quen mà trong thâm tâm còn mang theo một loại áp lực khi cứ bị anh nhìn chăm chăm không rời mắt - có lẽ phần nhiều là do công việc yêu cầu anh phải chăm sóc người khác.

Bạn thử tưởng tượng bên cạnh có một đôi mắt người chết luôn nhìn chăm chăm vào mình xem đó rốt cuộc là một loại cảm giác khó nói và mệt mỏi đến mức nào?

Nhưng dường như, anh lại mang theo thái độ hoàn toàn trái ngược so với sự lo lắng và bất an của cô, lúc nào cũng chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý cho công việc của mình. Rốt cuộc, tình cảm giữa cô và người đàn ông kì lạ này sẽ biến chuyển như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Hôm nay Quách Thiên Bồn tan làm muộn, trước khi ra về lại bị cấp trên giao cho một đồng việc, chờ anh vội vàng chạy tới sân bay, cách thời gian máy bay hạ cánh còn mười phút. Ngóng cổ đợi đám người bớt dần, anh cũng không thấy người đâu. Anh suy nghĩ, đi qua một bên, dựa vào tường rút thuốc ra hút. Sau khi hút được nửa điếu, anh lại lo không tìm thấy đối phương, đang định trở về chỗ để gây chú ý thì anh nghe thấy tiếng giày cao gót cộp cộp vang lên, ngừng đầu, hai vãi li trượt về phía anh, anh đỡ lấy, nhìn về phía người tới: "Cuối cùng đã tới rồi!"

"Ừ."

Quách Thiên Bồn hỏi: "Có mệt không?"

Lắc đầu.

Quách Thiên Bồn lại hỏi: "Vậy có đói bụng không?"

"Có."

Quách Thiên Bồn nói: "Trên xe có đồ ăn, đi thôi." Quách Thiên Bồn vừa kéo vali vừa giải thích: "À...đây là lần đầu anh đến sân bay đón người, không tìm được nơi đỗ xe, đỗ hơi xa."

"Vâng."

"Anh làm ở công ty kinh doanh xe, tháng trước tổng giám đốc vừa trả lương mua ngay, hai tháng trước anh ấy luôn ở bên này huấn luyện khai trương, tuần trước mới quay về Bắc Kinh."

"Vâng."

Thấy cô nhăn mũi, Quách Thiên Bồn thuận tay ném điếu thuốc khi đi ngang qua thùng rác, cúi đầu một chút, đối phương đã đi cách anh một đoạn.

Nhiệt độ tháng tư rắc rối, ngày đêm chênh lệch, một nửa đã đuổi đến mùa hạ, nửa còn lại vẫn lưu luyến mùa đông. Cô mặc chiếc áo khoác dài đến bắp chân, tay rút túi, bước đi dứt khoát. Tóc đen ngang vai, đuôi hơi uốn, sau khi bị bệnh cô gầy đi không ít, đến bây giờ vẫn chưa thêm được tí thịt nào, mỏng như tờ giấy, yếu ớt dễ vỡ.

"Cố Tương..." Quách Thiên Bồn gọi cô lại.

Cố Tương quay đầu lại: "Vâng?"

Khí sắc không tệ lắm, mắt đen môi đỏ. Ngón tay Quách Thiên Bồn chỉ sang hướng khác: "Đi nhầm rồi, hướng kia."

Răng vẫn trắng như trước. Quách Thiên Bồn thở phào, vui vẻ nhẹ nhõm: "Đừng đi nhanh thế, giày của em phải đến sáu phân đấy. Học đi giày cao gót lúc nào thế, coi chừng không cao lên được."

"Phát triển xương có liên quan gì đến giày cao gót chứ?"

"Trẹo chân sẽ làm bị thương xương cốt."

"...Ngu ngốc." Cố Tương lại im lặng.

Xe thương vụ màu trắng bảy chỗ, lẻ loi đứng nơi hẻo lánh, ngọn đèn nơi này cũng tối hơn so với chỗ khác, gió từ cửa hẹp tràn vào, Cố Tương há miệng đã dính đầy bụi đất: "Em ngồi ở đằng sau."

Quách Thiên Bồn mở cửa cho cô, lại chuyển hành lý lên xe, chờ anh ngồi vào ghế lái, Cố Tương chỉnh lại tóc, trở lại với vẻ mặt không cảm xúc, mắt nhìn thẳng về phía trước. Quách Thiên Bồn đưa túi nhựa ở cửa hàng tiện lợi qua: "Sandwich và sữa bò, em lấp đầy bụng trước đi, hôm nay hơi muộn rồi, hôm nào sẽ mời khách."

"Vâng."

Mở hướng dẫn, xe nhanh chóng lên cao tốc, Quách Thiên Bồn nhìn vào kính chiếu hậu, thấy cô chỉ ăn một nửa sandwich, hỏi: "Không đói bụng à, ăn có nửa vậy thôi sao?"

"Không ăn nổi." Cố Tương nói.

"Vậy đợi chút nữa anh dẫn em đi ăn cơm?"

"Anh bảo hôm nào kia mà."

"Anh sợ hôm nay em mệt."

"Không phải em làm phiền anh sao?"

"...Lỗi của anh." Quách Thiên Bồn sờ mũi, "Vậy em nghỉ xem muốn ăn gì, anh dẫn em đi."

"Hôm nào đi." Cố Tương mở sữa bò ra uống.

Quách Thiên Bồn: "..."

"À...đúng rồi." Quách Thiên Bồn hỏi cô, "Em muốn ở lại Thanh Đông bao lâu?"

Cố Tương đáp: "Còn chưa xác định."

"Vậy nếu em có thời gian thì anh nghe nói bên này có một công viên hoa anh đào nở rất đẹp, anh dẫn em đi xem nhé?"

"Không có hứng thú." Uống xong sữa bò, Cố Tương hỏi anh, "Hai tháng anh khai hoang thế nào?"

Quách Thiên Bồn cười hơi ngốc, "Khá tốt. Hoàn cảnh mới, tình hình cũ, cũng không khác với trước kia là mấy, công ty đầy mùi formaldehyde." Anh thấy Cố Tương hơi nhàu mày, suy nghĩ, cầm cổ áo sơ mi lên ngửi.

"À...công ty hôm nay bận quá, ban ngày anh chạy bốn chỗ, cả người đồ đầy mồ hôi..." Anh cười ha ha, "Vốn định về tắm rửa thay đồ, ai ngờ bận quá nên quên."

Cố Tương gói hộp sữa lại, điều chỉnh tâm trạng, nhắm mắt: "Em ngủ một lát đã."

"Ừ, ngủ đi, đến nơi anh gọi."

Quách Thiên Bồn chỉnh nhỏ tiếng dẫn đường xuống, đợi lúc đèn đỏ cũng lấy áo khoác từ ghế bên cạnh mặc vào, cầm lên người, không có mùi gì. Cố Tương muốn đến cư xá ở trung tâm thành phố, tuy anh sinh ra ở đây, nhưng năm đó vì thi đại học đầu lớp mười một anh đã chuyển trường đi nơi khác, chỉ có ngày lễ tết mới theo chị gái về Thanh Đông, bởi vậy anh cũng chưa quen với tình hình, qua một đường giao, đi hơn mười phút mới tới điểm đến.

Cố Tương ngồi xe mệt rồi, tỉnh lại nhìn thấy là kiến trúc cư xá lạ lẫm. Khu vực tắc đất tắc vàng, cư xá đã hơi cũ rồi. Xe không vào được thẳng trong, Quách Thiên Bồn đành phải đỗ xe ven đường, cầm hai chiếc vali xuống: "Anh vừa hỏi, khu hai là toà nhà này, bên ngoài còn là đường cái, em thấy đây giờ này trên đường còn nhiều xe như vậy, chắc chắn rất ồn ào."

"Không sao, em cũng không ở lâu." Cố Tương ngẩng đầu nhìn.

Quách Thiên Bồn nhìn đồng hồ: "Cũng sắp mười hai giờ, chắc bà nội em ngủ rồi?"

Cố Tương đáp: "Trước khi lên máy bay em đã gọi điện cho bà rồi, bà nói sẽ chờ em." Cô đếm giữa tầng mười một vẫn còn sáng đèn, "Đi thôi."

Quách Thiên Bồn kéo vali vào thang máy cho cô, hơi không yên lòng, bảo cô có thể gọi điện bất cứ lúc nào, Cố Tương gật đầu, ấn nút đóng cửa thang máy. Quách Thiên Bồn đang định đi, đột nhiên thấy cửa thang máy lại mở ra.

"Đứng rồi, đêm nay cảm ơn anh."

Quách Thiên Bồn cười: "Khách sáo với anh làm..." Lời chưa nói hết cửa thang máy đã khép lại.

Anh bắt đầu đi rồi đi: "...gì chứ."

Cố Tương nhìn chằm chằm nút tầng trệt một lúc mới ấn số "11".

Một thang máy hai nhà, thang máy đối diện nằm ở giữa. Cố Tương gõ cửa bên trái, đèn khuya, tiếng động nhỏ cũng bị phóng đại, cô không nghe thấy tiếng bước chân, cửa mới gõ hai tiếng đã được mở ra.

"Chào bà, cháu là Cố Tương." Cô đứng rất thẳng, tầm mắt cúi xuống nhìn một bà lão thấp hơn nửa cái đầu.

"Chào cháu." Bà Văn Phụng Nghi hơi dừng lại hai giây, sau đó mới ôn hoà cười nói, "Ta là bà nội cháu."

Khi tỉnh lại, Cố Tương cảm thấy rất lạ, không quen. Thành phố này bây giờ đã hoạt động, đêm qua cô thực sự không ngủ nổi, còn chưa kịp điều chỉnh chênh lệch thời gian, cô cảm giác mới nhắm mắt được khoảng hết một lọ sữa thì trên đường đã vang lên tiếng đủ các loại xe, còn cả xe cứu thương. Đi ra bên cửa sổ, quả nhiên xe kéo dài thành hàng. Cô canh lúc thời gian không sớm không muộn rời giường, trong phòng bếp đã vang lên tiếng động.

Bà Văn Phụng Nghi đeo tạp dề, mái tóc nửa đen nửa bạc búi lên, mặc bộ quần áo mùa đông hơi dày, nghe thấy tiếng mở cửa, đi đến cửa phòng bếp, bà mỉm cười: "Dậy đúng lúc đấy, bà nấu cả cháo lẫn hấp bánh bao, không biết cháu thích ăn gì, lát nữa nói cho bà để bà đi chợ."

"Cháu không kén ăn ạ." Chỉ là không ăn đồ khó ăn, trong lòng Cố Tương bỏ thêm một câu, "Cháu đi rửa mặt đã."

Cô đi về phía nhà tắm, nhìn thấy trong ngôi nhà rộng, có một tấm rèm cửa ở đằng kia, hơi tò mò sao thứ cũ kĩ như vậy xuất hiện ở đây. Tối qua còn không có thời gian quan sát, rửa mặt xong đi ra, cô mới chú ý phía bắc phòng khách có một loạt giá sách, trước giá sách để một chiếc bàn, bút mực đầy đủ, không có giấy. Căn hộ hai phòng, hai phòng ngủ hướng nam, trang trí phong cách cổ xưa, mùi sách nồng đậm. Cố Tương đi đến trước giá sách, nhìn đồng sách gọn gàng, khẽ lướt qua, đủ loại sách, nhiều nhất là sách y.

"Đây là nơi ông cháu đọc sách viết chữ khi còn sống, khi còn bé cháu thích nhất nằm sấp ở kia đọc sách về tranh. Sau này ông bà mới chuyển tới đây, cháu chưa từng tới, nhưng bàn ăn và giá sách đều là mang từ nhà cũ về đấy." Bà Văn Phụng Nghi đem bữa sáng ra, dọn xong đi đến bên cạnh cô, "Đây là bản Tam Quốc Diễn Nghĩa Tiểu Nhân Thư, bìa sách bị cháu xé đấy, cháu còn vẽ bậy trong đó nữa."

Cố Tương lấy sách ra, tùy ý lật mấy tờ. Văn Phụng Nghi thử thăm dò hỏi: "Có ấn tượng không?"

Cố Tương nói: "Cháu đói bụng, ăn cơm trước đi ạ."

"Ừ, ừ." Văn Phụng Nghi gật đầu.

Văn Phụng Nghi múc cháo hỏi: "Tối qua ngủ ngon không?"

"Không ạ."

Văn Phụng Nghi hơi sùng sốt.

Cố Tương do dự hai giây, giải thích: "Cháu bị chênh lệch thời gian ạ."

"Ừ." Văn Phụng Nghi cười gật đầu, nụ cười không giống mấy lần trước mà càng thêm yêu thương, "Là bà quên. Sau này cháu có sắp xếp gì chưa? Nếu không bận thì hôm nay nghỉ ngơi một ngày."

"Cháu vốn có ý như vậy ạ."

Ăn sáng xong, Cố Tương cũng không quay về phòng ngủ, cô lại đi đến trước giá sách, thấy bà cô chuẩn bị bữa trưa, cô lấy bản Tam Quốc Diễn Nghĩa kia ra đọc.

Giờ một lát, cô nhú mày. Văn Phụng Nghi bận rộn nấu ăn đi ra nhìn thấy cũng không quấy rầy cô, Cố Tương đọc hơn ba tiếng, lại quay về bàn cơm.

Cơm trưa rất đơn giản, ớt xanh xào thịt bò, canh thịt viên, trứng rán lá hương xuân. Cố Tương nhìn đã thấy đói bụng. Văn Phụng Nghi thỉnh thoảng hỏi cô một câu, cô trả lời, hai người cũng không nói nhiều lắm. Bên ngoài thang máy "Ting" một tiếng, Cố Tương ăn nốt miếng cơm cuối cùng, nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Con đợi một lát rồi cầm đồ ăn lên." Giọng người phụ nữ trung niên.

"Không cần, con thay đồ rồi đi ngay." Giọng nói trầm thấp của đàn ông trẻ tuổi.

"Không được, đừng để mẹ giận, chờ ở đó cho mẹ." Nói xong, lại nghe thấy tiếng mở cửa, "Một bữa cơm tốn bao nhiêu thời gian chứ, con cũng đâu phải Xán Xán, giảm béo cái gì."

"...Vâng vâng vâng."

Cố Tương ăn xong quay về phòng ngủ. Bên ngoài thang máy lại đi lên. Người phụ nữ trung niên vừa rồi cầm lấy bát cơm đã hết, cũng không quay về phòng mà mặt dán vào rèm cửa, dõi mắt đảo quanh nhà họ Văn.

"Dì Văn à, sức khỏe đi thế nào rồi? Trước đó không phải còn nằm viện sao?"

"Không có việc gì rồi, chỉ là bệnh do mùa thôi, cảm ơn cháu đã quan tâm."

"Dì vẫn phải chú ý đến sức khỏe đấy." Người phụ nữ trung niên lại hỏi, "Dì Văn à, hình như vừa rồi cháu nghe thấy nhà dì có khách?"

Bà Văn Phụng Nghi dọn dẹp bát đĩa, cười nói: "Không phải khách, là cháu gái của tôi."

"Cháu gái sao?" Người phụ nữ kinh ngạc, "Con dì đã kết hôn rồi sao?"

Bà Văn Phụng Nghi mỉm cười gật đầu, "Ừ, kết hôn rồi."

"Ui! Cháu xin lỗi." Người phụ nữ cảm thấy mình nói sai, "Không phải cháu có ý kia, dì bỏ qua cho. Trước kia sao không thấy cháu đi đến?"

"Con bé và mẹ sống ở Bắc Kinh, năm ngoái con bé mới tốt nghiệp đại học, mẹ con bé là tác giả."

"Giỏi thế sao? Mẹ cô bé tên gì thế? Vậy cháu gái nhà dì nhỏ hơn Xán Xán nhà cháu một tuổi rồi."

"Có lẽ là nhỏ hơn hai ba tuổi đấy, trước kia cháu tôi toàn nhảy lớp, con bé thông minh lắm."

Cố Tương mơ hồ nghe thấy cuộc trò chuyện trong phòng khách, còn cụ thể thì không rõ lắm. Cô vì chênh lệch thời gian không ngủ được, dọn dẹp hành lý một lúc, để gọn đồ trang điểm, đường da lên bàn, treo mấy bộ quần áo hay mặc, lấy laptop ra, ngồi vào ghế viết gì đó. Sau đó lấy giấy bút viết hành trình.

Bệnh viện Thụy Hoa Thanh Đông, tiểu học Văn Huy, tuyến tàu điện ngầm số 1, công viên Cẩm Dương, Đại học Thanh Đông, trạm xe buýt...

Viết một đồng thì trời đã tối rồi. Cô bật đèn lên, lại nghe thấy tiếng xe cấp cứu, nhìn ngoài cửa sổ, cô chú ý tới bên toà nhà đối diện đường mơ hồ phát ra ánh sáng màu đỏ. Không phải cư xá, không phải khách sạn, đối diện chỗ cô giống như là cửa sau, chỉ mở một chút để cho người đi qua. Cô mở bản đồ ra tìm kiếm. Khéo thật, trạm đầu tiên bệnh viện Thụy Hoa Thanh Đông ở ngay đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cố Tương quyết định hôm sau ra ngoài đi dạo, nơi đi là bên đối diện đường cái. Đêm nay cô đóng cửa sổ lại, ánh sáng và tạp âm đều bị ngăn bởi cửa kính. Cố gắng rút ngắn thích ứng với hoàn cảnh mới, hôm qua cô chỉ đắp chăn đến bả vai, hôm nay cô đã nâng lên che kín môi gần sát mũi, ánh mặt trời từ từ vây quanh lấy cô. Đến khi cô tỉnh lại đã gần giữa trưa. Cố Tương rời khỏi phòng ngủ, trùng hợp nghe thấy bà Văn Phụng Nghi đang hát.

"Gió thu thổi khắp mỗi thôn trang, lan truyền câu chuyện động lòng người, mỗi thôn trang kim nén nước mắt..."

Nhìn thấy Cố Tương đi ra, tiếng hát ngừng lại. Bà Văn Phụng Nghi ngừng nhặt rau, nói: "Dậy rồi à? Buổi sáng bà gõ cửa nhưng cháu không tỉnh, nên không gọi nữa, muốn để cho cháu ngủ nhiều thêm một lát. Tối qua ngủ thế nào?"

Cố Tương đáp: "Rất ngon ạ."

Bà Văn Phụng Nghi cười: "Vậy là tốt rồi. Hôm nay bà mua tôm, sẽ làm tiếp bún thịt, rau trộn cây tẻ thái, canh rau chân vịt, cho thêm sủi cảo viên, đều là những món cháu thích nhất ngày bé, cháu thấy thế nào?"

"Vâng, cháu cảm ơn ạ."

Cố Tương đi về phía nhà tắm, cô đột nhiên quay đầu nhìn phòng khách.

Ánh mặt trời từ ban công chiếu vào, chiếu lên ghế salon da cũ kĩ. Bà Văn Phụng Nghi cúi đầu chế biến đồ ăn, ngâm nga nốt bài hát còn dở, mơ hồ không còn nghe rõ ca từ, làn điệu kéo dài. Dưới ánh nắng tóc bà càng thêm trắng, da tay màu đen, không có thịt, bên dưới nếp nhăn là xương cốt già cỗi. Giống như một bức ảnh chụp rất cũ.

“Bà Văn...”

Cố Tương giật mình, lập tức thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhìn về rèm cửa đột nhiên xuất hiện một u hồn mở miệng.

“...Mẹ bảo cháu sang tìm bà nói chuyện ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi bỏ đồ xuống, đi ra vén rèm: “Xán Xán, vào đi, có chuyện gì nói đi.”

Cô gái ở cửa hơn hai mươi tuổi, chiều cao trung bình, hơi mập, tóc bện đuôi ngựa, hai mắt hơi vô thần, làn da trắng, đầy mắt lộ ra quầng thâm. Cô gái mang hình dáng zombie mở miệng: “Mẹ cháu bảo bắt đầu từ hôm nay cháu ngủ nhà bà ạ, để phòng cháu gái bà và chú Cố bỏ trốn. Tiền nợ của chú Cố để cho cháu gái bà trả, dù sao mẹ cô ấy cũng là tác giả lớn, cô ấy còn là sinh viên trường đại học hàng đầu chắc chắn không thiếu tiền, một mình bà mẹ goá con cô vẫn là nên giữ lại tiền dùng phòng thân ạ...”

Cô gái không ngừng thuật lại, giọng nói từ bên cửa đối diện bay tới chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Con bé chết tiết kia, mày không biết nói chuyện gì cả, đứng là đồ đàn...”

Zombie hoàn thành nhiệm vụ, xoay người rời đi, bà Văn Phụng Nghi nhất thời không kịp phản ứng, muốn gọi cô gái lại: “Xán...Xán Xán...”

Zombie cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Bà Văn đừng trách cháu, muốn trách thì trách mẹ cháu đưa ra chủ ý cực phẩm cùi bắp ấy.” Tiếng cửa đóng lại, kèm theo đó là tiếng hét to tướng.

Cố Tương nhếch miệng, nhìn về phía bà Văn Phụng Nghi, ở chung ngày thứ hai, lần đầu tiên cô nhìn thấy đối phương không mang theo nụ cười đứng mực.

Bà Văn Phụng Nghi tránh ánh mắt của Cố Tương, muốn điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục nhặt rau, đi đến trước xô pha, bà lại nhìn về phía Cố Tương, thấy cô vẫn đứng ở đó, không biết nói gì, nghĩ tới cây trúc phú quý ngoài ban công của mình. Bà thờ dài, gượng cười: “Hương Hương, cháu ngồi đi, bà giải thích với cháu một chút.”

Cố Tương không quen nghe bà gọi tên mẹ của mình, cô thuận theo ngồi xuống.

Bà Văn Phụng Nghi ngồi bên kia: “Trước khi cháu đến đây, bà đã nói chuyện điện thoại với mẹ cháu, bà cũng biết toàn bộ chuyện của cháu rồi, bà sẽ dốc sức hỗ trợ cháu.” Giọng bà chậm chậm, giọng nói mềm mại trải qua năm tháng: “Đối với cháu mà nói, bà hoàn toàn là người xa lạ, bà hiểu chứ, sau khi cháu học hết tiểu học, cũng hiếm khi đến nhà ông bà nội, sau đó mẹ cháu đưa cháu đến Bắc Kinh, chúng ta lạnh nhạt là không tránh được.”

Mặt Cố Tương không có chút biểu cảm nào như thể đang nghe chuyện của người khác.

“Nhưng bà hi vọng cháu phải hiểu bà là bà ruột của cháu, cho dù chúng ta vô cùng xa lạ, nhưng bởi vì quan hệ máu mủ, chúng ta là người thân thiết nhất trong thành phố này. Cho nên cháu muốn làm gì, muốn biết gì đều có thể nói cho bà, có được không?”

Cố Tương nghe hiểu ý của bà, cô nói thẳng: “Trước mắt mà nói có lẽ rất khó, phải xem tình hình đã, cháu cảm ơn ý tốt của bà.”

Bà Văn Phụng Nghi cười lác đầu, im lặng một lúc nói tiếp: “Vừa rồi cô bé kia sống ở nhà đối diện, cô bé tên là Đồng Xán. Một năm trước cha cháu đánh bạc thiếu nợ vay nặng lãi, nói dối với nhà họ Đồng bà xảy ra tai nạn đang cấp cứu ở bệnh viện, cần một số tiền lớn, nhà họ Đồng tin tưởng. Hai ngày sau bà từ nhà người chị em quay về mới biết được chuyện xảy ra, còn cha cháu bỏ chạy rồi, suốt một năm rưỡi nay không có tin tức.”

Cố Tương cũng không quan tâm đến chuyện người gọi là cha kia thiếu nợ bao nhiêu tiền, cô tiếp tục nghe.

“Nhưng cháu không cần lo, tiền bên ngoài bà đã gần trả hết rồi, chỉ còn một nhà họ Đồng thôi. Nhưng là bà bắt nạt người tốt bụng...” Bà Văn Phụng Nghi nói xong, chính bà mỉm cười, “Nhà bọn họ thực ra vô cùng tốt bụng, không ép bà trả tiền. Món nợ này bà đã tìm được cách giải quyết, trước đó đã thương lượng xong rồi, nhưng có lẽ bọn họ không yên lòng. Bọn họ không biết tình hình, nên mới nói cho cháu, cháu đừng để bụng. Nếu quả thật Xán Xán muốn tới đây ở, hi vọng cháu bỏ qua cho, nhà họ chỉ muốn có một thứ đảm bảo chứ thực ra nhà họ tốt lắm.”

Cố Tương gật đầu: “Cháu sẽ không xen vào chuyện của bà.”

Bà Văn Phụng Nghi quan sát cô, chuyện đã giải thích rõ ràng, bà không còn gì để nói nữa: “Bà đi nấu cơm đã, cháu đi rửa mặt đi.”

Toà nhà này có hai mươi tám tầng, phía đông là căn hộ hai phòng, phía tây là căn hộ ba phòng. Trong căn hộ ba phòng, hai mẹ con nhao nhao ầm ĩ xong, Đồng Xán lập tức lấy lại tinh thần. Cô đang gấp đồ ăn, đột nhiên một cặp lông đập vào tay cô.

“Ăn xong thì mang cho anh họ con.”

“Không...” Đồng Xán lập tức nuốt rau, hai mắt xám xịt, “Con vừa từ ca đêm về, bây giờ con là du hồn.”

Cao Mỹ Tuệ tiện tay lấy một tờ giấy nhó màu vàng, dán vào gáy cô, “Bùa cho con hồi hồn, hồi hồn! Ăn xong mang đi cho mẹ, trở lại con muốn ngủ bao lâu thì tùy”

Đồng Xán Xán zombie hét lên, bị Cao Mỹ Tuệ nhét miếng thịt mỡ: “Nhỏ tiếng thôi, mẹ vất vả mới đỡ được em mày ngủ, nếu nó thức tí nữa mày cũng đừng hòng ngủ.” Uy hiếp xong, Cao Mỹ Tuệ ngồi bên cạnh con gái, lau tay hỏi: “Này, con thấy cháu gái bà Văn thế nào? Xinh không?”

Đồng Xán nhắm mắt lại nhét com, vừa ngủ gà gật vừa trả lời: “Xinh.”

“Xinh thế nào?”

Mất to, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc ngắn rẽ ngôi 3-7, làn da còn trắng hơn cô, “Xinh hơn con.” Nhưng chỉ có người mập mập mới có thì cô mặt tròn.

“Con đừng có nói nhảm.”

Lập tức trong lòng Đồng Xán hơi chua xót.

Sau khi ăn xong, Cố Tương lại trò chuyện với bà Văn Phụng Nghi, từ trong đồng đồ trang nhã lấy ra một chiếc áo cổ chữ V màu lam nhạt tay lỡ, bên ngoài khoác áo trắng mỏng, xách chiếc túi nhỏ, đi ra cửa. Bỗng qua đường cái, cô đi thẳng vào cửa sau bệnh viện, hỏi người qua đường khu nhập viện.

Khu nhập viện nằm ở tầng dưới cùng có bảng thông báo, cô đi đến thang máy, bước chân hơi dừng lại, lùi lại nhìn. Lướt qua giới thiệu văn tắt về bác sĩ, cô xem tin tức về bệnh viện. Xây dựng năm 1994, lúc đó cô còn chưa ra đời. Bên cạnh còn có bản đồ khu tầng trệt, cô xem hết một lần mới đi vào thang máy. Trong thang máy có không ít người, cô rút tay vào túi áo, nói: “Tầng mười chín, cảm ơn.”

Mấy người đứng cạnh phím bấm kì quái nhìn cô. Cố Tương nhìn chăm chăm vào con số từ thay đổi. Đám người lần lượt rời đi, không gian hẹp trở nên trống trải, chỉ còn một con số cuối cùng thì cửa thang máy mở ra, cô đi theo người cuối cùng ra khỏi thang máy. Vừa đi được hai bước, cô dừng lại nhìn thấy dấu hiệu xem ở khu tầng trệt.

Khoa phụ sản, đây là tầng mười sáu, vừa rồi không có ai ấn hộ cô. Cố Tương quay trở lại, ấn vào nút đóng cửa thang máy, lại thu lại. Cô xoay người đi vào cầu thang đối diện trong góc. Đi đến tầng thứ ba, cửa màu vàng đã gần trong gang tấc, cô đột nhiên không muốn đi nữa, dựa vào vách tường, ôm hai tay nhắm mắt lại. Bên cạnh cửa vang lên tiếng bước chân và nói chuyện khiến tâm trạng cô rối loạn.

“...Tiền lương một tháng của tôi chỉ có từng này, trừ tiền ăn uống xăng xe, mỗi tháng chỉ đủ nộp tiền thuê nhà. May mà mấy năm trước phụ huynh trong nhà giúp đặt cọc hơn mười vạn, nhân lúc giá nhà không quá cao, mua căn hộ nhỏ, nếu không hiện tại càng khó. Bác sĩ chỉ được cái bề ngoài sáng bóng...” Người này không nhanh không chậm nói, dường như thoáng cười, “Cậu có con chưa? Tương lai đừng cho nó học y.”

“Bác sĩ Cao, anh coi như là không tệ rồi, ít nhất cha mẹ anh còn giúp anh được mười vạn tiền đặt cọc. Tôi muốn được vậy thì cũng già rồi, cha tôi cả đời còn không kiếm nổi tiền mua nhà. Hiện tại giá cả còn tăng cao hơn tiền lương, một mình tôi kiếm tiền ba người tiêu, ở nhà cũ nát, muốn đổi khu nhà gần trường tốt một chút, mỗi ngày phải tăng ca buổi tối tích góp, vai tôi cũng viêm lên cả rồi.”

“Uống chút gì không?”

“Không cần, tôi không khát.”

“Tôi mời, Coca nhé.”

“Vậy tôi sao không biết xấu hổ...Aiz nếu không thứ này...nước hoà tan C100 nhé. Hiện tại tôi hận không thể tách một tấm thép thành hai miếng. Anh làm bác sĩ khó, chúng tôi làm giáo viên cũng khó không kém”

“Cha của anh cũng có tiền mà.” Đồ uống rơi khỏi máy tự động, “Cầm này.”

“Nếu ông có tiền, sao tôi phải lo thế này? Aiz, cảm ơn, lần sau tôi mời anh.”

“Tuy nằm viện ở đây phí không quá đắt, nhưng bảo hiểm y tế không trừ cho, chả ai có tiền cả...” Người này kéo dài câu, xâu xa cười, “Có lẽ không vào viện được rồi.”

“...Nói vậy cũng đúng...”

“Sắp mười hai giờ rồi, tôi có chút chuyện, về văn phòng trước.”

“Aiz, đi đi...”

“À đúng rồi, thực ra người giúp tôi đặt cọc không phải cha mẹ mà là ông nội tôi, khoản này là tiền thừa kế.”

Cố Tương đã nghỉ ngơi đủ, hít sâu một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, đẩy cửa đi ra. Cô nhìn chăm chăm máy bán hàng tự động.

Đã đến tầng mười chín, bảng thông báo viết. Trung tâm điều trị An Ninh. Cô bước đi, đuôi áo khoác bay bay.

“Bác sĩ Cao, Bác sĩ Cao!”

“Hà?”

“Bác sĩ Cao, anh nhìn gì đấy, không đi sao?”

Cho đến khi Cố Tương đi qua y tá, Cao Kinh mới quay đầu lại, nhanh chóng xoay đi chỗ khác, nhìn thoáng qua. Anh ta mở chai nước, uống một ngụm, cười với người bên cạnh, “Đi trước.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cố Tương đã biết tên khu bệnh này qua bảng thông báo ở tầng trệt, nhưng không biết “Trung tâm trị liệu an bình” làm về gì, cũng không hiểu kì, nhưng lúc này khi đi trên con đường chủ yếu toàn là màu xanh, cô bất giác đi chậm lại.

Cách hai cánh cửa là một bồn cây, trên tường treo các bức tranh hồ nước xanh thẳm còn có cả ảnh chụp hoạt động của khu bệnh này. Ánh mắt lướt qua cửa phòng bệnh mở rộng, Cố Tương nhìn thấy trong phòng có hoa tươi cây xanh, tấm rèm màu xanh da trời, cửa sổ rộng, còn cả một ông lão đang ngồi trên ghế ngoài ban công được y tá đút thức ăn. Cách đó không xa có phòng nghỉ, mặt tường sử dụng gạch trắng, trên trần nhà là bóng đèn treo bằng dây xanh lá, chiếc bàn màu trắng, ghế sofa màu vàng ấm, mang đậm phong cách Bắc Âu. Một căn phòng khác đề biển “Phòng chăm sóc”, cửa đóng kín, Cố Tương không nhìn thấy đồ đạc bên trong.

Cô vừa đi vừa lấy di động ra, đánh vào “Trung tâm điều trị an bình”, ngón cái trượt, không ngừng xem, còn chưa xem hết, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

“Cố Tương?”

Cố Tương ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông trung niên phía trước mặc áo bác sĩ, đeo kính mắt gọng vàng.

“Thật sự là Cố Tương sao? Chú đã từng xem hình của cháu.” Người nọ nói.

Cố Tương lên tiếng: “Bác sĩ Vu?”

“Là chú.” Chủ nhiệm Vu đến gần cô, “Mẹ cháu hẹn chú ngày mai, sao giờ cháu đã đến rồi?”

“Hôm nay cháu không có việc gì, cho nên tùy tiện đi một chút.” Cố Tương bỏ di động lại vào túi, “Nhà bà nội cháu ở ngay đối diện, rất gần.”

“Đúng rồi, chú nhớ ra rồi, nhà dì Văn ở cư xá đối diện.”

Cố Tương lịch sự cười: “Cháu không quấy rầy chú nữa, ngày mai gặp ạ.”

“Không vội.” Chủ nhiệm Vu gọi cô lại, “Bây giờ cháu phải đi về sao?”

Cố Tương: “Không ạ, cháu còn muốn đi nữa.”

Chủ nhiệm Vu cười nói: “Vay chú dẫn cháu đi tham quan một chút. Vốn hẹn cháu hôm nay cũng không thành vấn đề, nhưng buổi chiều chú phải đến bệnh viện nhi đồng giao lưu, bên họ còn quan tâm đến hạng mục sắp làm chung và tiến hành sớm hơn chúng ta, có rất nhiều kinh nghiệm để cho chúng ta học tập.”

Ông nói xong mới phản ứng: “Ồi, cháu xem đấy, sao lại nói vậy với cháu chứ, chú cứ có cái tật xấu này, con gái chú bảo chú nói mười câu thì đến chín câu con bé không hiểu.”

Ông mơ hồ chờ đợi Cố Tương cười, nhưng cô lại không phản ứng như ông mong đợi.

“Không sao ạ, chú cứ nói đi ạ.” Cố Tương không có biểu cảm gì.

“À...ha ha, vẫn là không nên nói chuyện này, chú còn chưa tự chính thức giới thiệu với cháu.” Chủ nhiệm Vu vươn tay, “Chú là Vu Huy, hiện làm Chủ nhiệm trung tâm trị liệu an bình này, ông nội cháu khi còn sống từng là đồng nghiệp của chú, cũng coi như là lãnh đạo cũ của chú, chú cũng quen biết cha mẹ cháu nhiều năm, khi còn bé cháu hay gọi chú là chú Vu, nhưng nhiều năm không gặp như vậy, xem ra cháu quên chú rồi.”

Cố Tương vươn tay: “Cháu chào chú Vu.”

“Aiz, tiếng gọi này thực thân thiết như thể trở lại hai mươi năm trước vậy.” Chủ nhiệm Vu lại nói những lời người thường không thường thức nổi, lại nói sang chuyện khác, ông vừa đi vừa nói, “Chỗ bọn chú bắt đầu kế hoạch thành lập vào năm 2015, trước mắt đã chính thức vận hành được một năm, trị liệu an bình là chăm sóc người sắp lâm chung, ý nằm ngay trên mặt chữ, người bệnh ở chỗ này không còn nhiều thời gian, bọn chú làm bạn với họ nốt đoạn đường cuối cùng. Nếu cháu đến đây sớm hai năm thì trang thiết bị vẫn còn hỗn loạn, hiện tại cháu xem đây, phong cách ẩm áp làm chủ đạo. Nhưng trong những thứ này, ngài Chu Bách Đông cũng không giúp gì cả, nghe ý của mẹ cháu thì bà muốn sưu tầm những tài liệu cũ kia, có phải nên tìm đến bộ phận tuyên truyền của bệnh viện thì thích hợp hơn chăng? Chú cũng không biết nhiều cho lắm.”

Chu Bách Đông là người giàu có trong thành phố, đã gần tám mươi tuổi. Ông làm giàu muộn, hơn hai mươi năm trước mới đi lên trên con đường làm giàu, sau khi phát tài, chuyện ông làm đầu tiên là đầu tư xây dựng bệnh viện, trường học, cuộc đời nhập nhô, nhưng vẫn không quên quê quán, những việc ông đã trải qua có thể nói là truyền kì.

Mẹ Cố Tương, bà Chữ Cầm muốn viết một tiểu sử về ông. Cố Tương đến đây với danh nghĩa sưu tập về giai đoạn trước cho bà.

Cố Tương nói: “Nghe nói ông Chu hiếm khi xuất hiện, cũng không muốn phô bày ra, tiểu sử này là do con gái ông ấy chủ trương muốn viết. Mẹ cháu không muốn viết theo hướng lợi ích, mong muốn không phải chỉ nhìn trên giấy, mà có thể tiếp xúc nghe trực tiếp từ ông ấy, nghe được một hai câu thôi cũng không sao hết.”

Chủ nhiệm Vu cảm khái: “Mẹ cháu mười năm vẫn như một, sáng tác không quên tâm nguyện ban đầu, chú còn tưởng rằng mẹ cháu hiện tại là Tổng giám đốc nhà xuất bản sẽ người đầy hơi tiền, không nghĩ tới mẹ cháu đích thân mài dao, còn làm nghiêm túc như vậy.”

Cố Tương không quá giữ thể diện cho mẹ mình: “Vâng, mẹ cháu còn nhìn vào số tiền nữa.”

Chủ nhiệm Vu: “...”

Cố Tương không để ý tới phản ứng của đối phương, cô dừng bước, “Đây là văn phòng của ông nội cháu khi còn sống sao?”

Chủ nhiệm Vu nhìn theo tầm mắt cô: “À, không phải, văn phòng của ông nội cháu ở bên kia, hiện tại đang có ba bác sĩ trẻ sử dụng, cháu đợi chút chú dẫn đi. Chú còn nhớ khi cháu đến văn phòng của ông nội mới được một tuổi rưỡi, mọi người trong cả tầng đều chạy tới xem, cháu chả sợ chút nào, ôm tã đứng đó cười, không ngừng vỗ tay, khoe sự lợi hại của mình.”

Ông lại lạc đề, Cố Tương hi vọng ông nói tiếp, tiếc là ông đã dời đi sự chú ý.

“Làm gì thế?” Chủ nhiệm Vu nhìn về phía y tá quát.

Năm y tá đứng tùm lại, một y tá ở xa đáp: “Bà Âu Dương muốn chơi trò độc đáo, không biết bà ấy muốn gì.”

“À.” Chủ nhiệm Vu chỉ vào một bác sĩ nam nói, “Trò cần động não thì tìm cậu ta.”

Y tá cười hi hi: “Chúng cháu cũng nói vậy, để cho bác sĩ Cao chỉ đạo, bình thường bác sĩ Cao thích nhất mấy trò mê cung gì đó.”

Bà lão ngồi trên xe lăn để báo trên đùi, cười ha ha: “Đừng quấy rầy bác sĩ Cao ăn cơm, để cho bác sĩ Cao ăn xong đã.”

Y tá trưởng không tham gia chủ đề của bọn họ, bà cúi đầu tiếp tục viết chương trình.

Cố Tương nhìn qua. Trên quầy y tá để ba cặp lồng nhỏ, một bác sĩ đang đứng trong đó bưng cơm ăn.

Anh cao hơn chủ nhiệm Vu nửa đầu, khuôn mặt nghiêng thanh tú, trên túi áo bác sĩ đút chiếc kính mắt, nghe thấy chủ nhiệm Vu nói chuyện, anh xoay đầu lại. Tuổi không lớn lắm, mày rậm, mắt một mí, trong miệng nhai đồ ăn, khuôn mặt chính diện có thêm chút cương quyết. Một người đàn ông hào hoa phong nhã.

Chủ nhiệm Vu giới thiệu với Cố Tương: “Đó là y tá trưởng của bọn chú, y tá Tiểu Mã, Hiểu Tình... người ăn cơm là Cao Kinh, bác sĩ Cao.”

“Cố Tương...”

Cố Tương nghe thấy người tên là bác sĩ Cao Kinh gọi tên cô, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Cố hương (*)? Ai hát thế?” Y tá trưởng giờ bâng tiết mục hỏi.

(*) Tương và hương đều đọc là xiang nên y tá trưởng nghe nhầm.

Cao Kinh quay đầu lại, nhìn về phía y tá trưởng: “Cố hương của Hứa Ngụy.”

Y tá trưởng: “Mặt trời mọc đằng tây sao, lúc này cậu lại dễ nói chuyện như vậy. Nếu thế mai cậu hát “Cố hương” nhé, không cho đối ý đâu đấy.”

Đúng lúc chủ nhiệm Vu đi đến chỗ bọn họ, rón cổ nhìn bảng tiết mục trên bàn, cười ha ha: “Vậy ngày mai có trò hay để xem rồi.”

Y tá trưởng: “Ngày mai chủ nhiệm anh bận gì cũng phải dành ra mười phút đấy, ít nhất phải đợi bác sĩ Cao hát xong bài này.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Chủ nhiệm Vu nói tiếp, “Đúng rồi, tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là Cố Tương, cháu gái của bác sĩ Cố.”

Y tá trưởng là người làm việc lâu năm trong bệnh viện, tất nhiên là biết bác sĩ Cố rồi, không che giấu được sự kinh ngạc: “A...lớn như vậy rồi sao?”

Cố Tương không tránh được nghe bọn họ nhắc mấy câu đến hồi ức năm đó, cô nghe rất chăm chú.

Ở giữa, cách một chủ nhiệm Vu, Cao Kinh bưng bát com, lùi về sau một bước, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cô gái. Đối phương vô cùng nhạy cảm, lập tức nghiêng đầu sang phía này. Cao Kinh nhanh chân hơn lùi lại, tiếp tục ăn com.

“Ồ, cháu gái?”

Chủ đề bị cắt đứt, y tá trưởng hỏi: “Cái gì cháu gái?” Bà ngoắc tay, “Đúng rồi, nhân lúc cháu ở đây tranh thủ chọn tiết mục đi, bác sĩ Cao quyết định xong rồi đấy.”

Đồng Xán vừa từ WC về, cô vẩy nước đi, mơ hồ nói: “Cháu gái bà Văn ạ.”

Chủ nhiệm Vu hiểu ra: “À đúng rồi, xem trí nhớ của tôi này, nhà của Xán Xán ở cạnh nhà dì Văn.” Ông nghiêng đầu giới thiệu với Cố Tương, “Đây là Đồng Xán, ở đối diện với nhà bà cháu, cũng là y tá trong bệnh viện bọn chú, là em họ của bác sĩ Cao.”

Ông thuận tay vỗ vai Cao Kinh: “Bác sĩ Cao ở tầng trên nhà cháu, đúng là khéo thật.”

Ánh mắt Cố Tương nhìn theo tay đối phương, chỉ nhìn được bả vai, cô cũng lười ngược mắt, lập tức thu lại.

Đồng Xán lúc này mới kịp phản ứng với câu nói của y tá trưởng: “Cái gì? Biểu diễn tiết mục?”

Y tá trưởng: “...”

Y tá trưởng nhần nại: “Bác sĩ Cao hát ‘Cổ hương’ của Hứa Ngụy, tiết mục của cháu đâu?”

“Sai rồi.” Cao Kinh lau miệng, dọn dẹp cặp lồng, “Cháu chưa từng nói mình hát.”

“Hả?” Y tá trưởng không vui.

Cao Kinh hát cảm, “Nó hát.”

“Em không!” Đồng Xán lập tức nhanh chóng từ chối.

“Anh đàn.” Cao Kinh nâng tay lên, gảy mấy đầu ngón tay, sau đó đẩy cặp lồng qua, “Bây giờ em trở về luyện tập vẫn còn kịp đấy.”

Y tá xung quanh nghe thấy bác sĩ Cao muốn đệm đàn, mong chờ ồn ào mấy tiếng, ngay cả chủ nhiệm Vu cũng hoà theo. Ông đang mỉm cười muốn nói chuyện với Cố Tương, điện thoại vang lên, nghe máy xong, ông nói với Cố Tương: “Chú phải xuất phát rồi, nếu không mai chúng ta tiếp tục chuyện này nhé?”

“Vâng.” Cố Tương nói.

“Vậy chú đi trước, cháu cứ đi dạo đi.”

“Cháu đi cùng chú.” Cố Tương đuổi theo ông.

Người đi rồi, nhóm y tá tiếp tục trò chuyện. Đồng Xán chậm chạp cầm cặp lồng lên, suy nghĩ, hung dữ lườm Cao Kinh, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ. Cao Kinh ném khăn giấy đi, đeo mắt kính lên, đi qua bên người cô, cúi đầu nói: “Em sắp trở thành người đại diện cho gấu trúc rồi, mau về ngủ đi. Qua đường cẩn thận, đừng ngủ gật.”

Đồng Xán trút giận: “À, tạm biệt.”

Lúc bầu trời tối đen, Cố Tương mới đánh được nửa trang nội dung trên máy tính, cô muốn gõ thêm mấy chữ, nhưng chả có cách nào.

Bà Chử Cầm đứng lúc gọi tới, Cố Tương bắt máy.

“Đang làm gì thế?” Mẹ cô hỏi.

“Gọi điện thoại với mẹ.”

Mẹ cô: “...”

Mẹ cô: “Ồ chung với bà nội thế nào?”

Cố Tương: “Bà cũng không tệ lắm.”

Mẹ cô: “Ừ, con người bà không xấu, nhưng con vẫn nên giữ khoảng cách với bà, đừng để cho bà nham hiểm sau lưng, con còn giúp bà kiếm tiền. Năm đó mẹ quá ngây thơ mới bị bà lừa gạt.” Những lời nhảm tai, Cố Tương cũng không ngắt lời. Đợi mẹ cô nói tương đối, cô mới lên tiếng: “Cha thiếu nợ vay nặng lãi, đã mất tích một năm rưỡi rồi, mẹ biết chuyện này không?”

Mẹ cô: “Con gọi ông ta là cha?”

Cố Tương: “Không gọi cha thì gọi là gì, ‘chồng cũ của mẹ’?”

Mẹ cô: “...”

Mẹ cô: “Chuyện của ông ta mẹ không rõ lắm, bà con cũng không nói với mẹ. Là đánh bạc thiếu nợ sao? Bản tính nhiều năm vẫn không đổi như vậy, ông ta đã không có thuốc nào cứu chữa nổi, con đừng xen vào.”

Cố Tương: “Vâng.”

Mẹ cô: “Mẹ đã hẹn bác sĩ Vu một giờ chiều mai rồi, con đừng quên đấy.”

Cố Tương hơi do dự, mới nói: “Hôm nay con đã đi qua đó rồi.”

Mẹ cô: “Đi qua rồi hả? Vậy có nhớ ra gì không?”

Cố Tương nhìn mấy hàng chữ ít đến đáng thương trên màn hình máy tính, trả lời: “Không có, chỗ đó năm ngoái đã sửa chữa, rất lạ.”

Mẹ cô thở dài: “Mẹ cũng đã nghĩ đến rồi, bệnh viện xây dựng hơn hai mươi năm, không thể nào vẫn giữ nguyên. Nhưng không có bệnh viện thì còn có trường học, công viên sẽ giữ lại một ít thứ giúp con lấy lại trí nhớ.”

Cố Tương: “Vậy sao?”

Mẹ cô nghe ra giọng điệu của cô, khích lệ: “Con đừng nản lòng, trên đời này chưa từng có cái hồ nào mà không đi qua được, rèn luyện nho nhỏ sẽ giúp con tiến bộ. Hơn nữa chỉ là một đoạn trí nhớ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nửa năm mất trí nhớ này con cũng trải qua rất tốt, kì thi vẫn tham gia được, con vẫn đứng đầu, mẹ cảm thấy đoạn trí nhớ này cũng chả giúp con...”

“Con mệt rồi.” Cố Tương ngắt lời mẹ, “Con muốn đi ngủ rồi.”

“...Được, vậy con nghỉ ngơi cho tốt.”

Cúp máy, Cố Tương đi đến bên cửa sổ. Bầu trời đêm thành phố Thanh Đông cũng không có sao, chạng vạng tối có mưa tầm một hai phút, đường cái đã khô một nửa, xe cấp cứu gào thét đi qua, không có chút bọt nước nào. Cô từng ngồi xe cấp cứu, tháng mười năm ngoái nghe nói cô ngã ở đá ngầm, hôn mê bất tỉnh, đúng là một chuyện ngu xuẩn ngoài ý muốn. Khi tỉnh lại, cô không nhớ chuyện xảy ra trước đó cũng như chuyện hồi nhỏ. Trí nhớ có cũng được mà không có cũng chẳng sao...

Cố Tương kéo rèm xuống, đi vào trong, đóng máy tính lại, căn phòng rơi vào bóng tối. Không có chỉ dẫn, chỉ có thể đi loạn trong bóng tối. Cô phải tìm kiếm được ánh sáng ban đầu kia. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Buổi sáng ngày hôm sau, Cố Tương nhận được điện thoại, đi thang máy xuống nhà.

Quách Thiên Bồn mang theo ba túi lớn, đứng ở cửa thang máy hết nhìn đông lại sang tây. Nơi này có không ít “bệnh vảy nến” xé dán, dán xé, còn có cả trẻ con cầm bút màu vẽ linh tinh, mặt tường đầy lỗ thủng. Anh chán đến mức đọc từng chữ trên đó, nghe thấy tiếng thang máy mở cửa, anh tiến lên mấy bước. Có một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính đứng trong thang máy, trên tay anh ta vắt áo khoác, lưng đeo một chiếc đàn ghi ta.

Quách Thiên Bồn chặn đường người khác, vội vàng lui ra. Đợi một lát, thang máy lại “Tinh” một tiếng lần nữa.

Quách Thiên Bồn cười toe toét: “Tổng giám đốc bảo anh mang đồ tới cho em, hình như sớm quá, có phải anh đánh thức em không?”

Cố Tương mặc bộ đồ ở nhà màu nâu đen, tay rút trong túi quần, nói: “Không có, em dậy rồi. Anh ta bảo anh đưa gì thế?”

“À.” Quách Thiên Bồn hạ túi xuống: “Đều là đồ ăn, thức ăn vặt và hoa quả, vốn còn có cả đồ sau Tết nữa, nhưng để ở Bắc Kinh, Tổng giám đốc nói để lại cho em, lần sau mang đến.”

Cố Tương kì quái: “Anh ta cố ý bảo anh mang đến những thứ này?”

“À...” Quách Thiên Bồn vừa nghĩ vừa nói, “Có thể là cảm thấy đã lâu không liên lạc với em, muốn liên lạc giữ tình cảm...Em biết đấy, em là tấm bảng sống của lớp đào tạo, tuyển sinh đều dựa vào hiệu quả quảng cáo của em...nên...” Anh nói từ cuối cùng vô cùng khẽ, mới nhận ra mình không nên mở nút đó ra, “Khụ, khụ.”

Cố Tương vươn tay: “Đưa cho em”

“Rất nặng đấy.” Quách Thiên Bồn thử thăm dò, “Nếu không anh xách lên giúp em, để ở cửa ra vào.”

“Vâng.” Cố Tương xoay người ấn thang máy.

Cửa phòng mở ra, bà Văn Phụng Nghi nghe thấy tiếng động, đi tới cửa, thấy Cố Tương dẫn theo một người đàn ông xách túi lớn túi nhỏ, vội kéo rèm ra: “Hương Hương!”

Quách Thiên Bồn để túi xuống sàn nhà: “Cháu chào bà, cháu là bạn của Cố Tương, mang tới ít đồ cho em ấy ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Là bạn của Hương Hương à, vậy cháu vào ngồi một lát đi, bà rót cho cháu chén trà.”

“Không cần đâu ạ.” Quách Thiên Bồn xua tay, “Cháu còn phải vội đi làm, chỉ mang cho em ấy ít đồ thôi ạ.”

Cố Tương không giữ người lại, đợi đối phương đi rồi, bà Văn Phụng Nghi mới nói: “Cháu nên mời cậu ấy vào uống cốc nước, bà thấy người cậu ấy đỏ đầy mồ hôi rồi.”

Cố Tương lấy từng quả dưa hami, đào, roi, bỏ ra khỏi túi: “Tám rưỡi anh ấy phải đi làm, hiện tại là giờ cao điểm kẹt xe, nếu không đi sẽ muộn.”

Bà Văn Phụng Nghi cười lắc đầu, muốn hỏi gì đó lại thấy đáng về Cố Tương bình tĩnh, bà không có cách nào hỏi tiếp.

Bên trong hai chiếc túi còn lại là óc chó và hai hộp trứng gà ta, còn một đồng hồ cô la và mút. Bà Văn Phụng Nghi nhìn trứng gà và óc chó, nói ra: “Cậu ta thật có lòng tặng những thứ này.”

“Không phải là của anh ấy.” Cố Tương đẩy hoa quả qua, “Bà ăn đi.” Lại lấy từ trong túi ra một xấp tiền, “Đây là tiền ăn.”

Bà Văn Phụng Nghi sững sờ: “Không cần đưa bà tiền ăn.”

Cố Tương để tiền lên bàn: “Bà cầm đi.” Nói xong cô xách một hộp mút quay về phòng ngủ.

Trong bệnh viện đã rất ồn ào, người nhà bệnh nhân vội vàng mang bữa sáng cho các cụ, tiếng bát đũa, tiếng nói chuyện, tiếng khóc tiếng cười, tất cả hoà vào cùng một chỗ, biến thành một lưới lớn, có thể bọc lấy mỗi người bất cứ lúc nào.

Cao Kinh để đàn ghi ta vào trong văn phòng, mặc áo bác sĩ vào, bắt đầu thông lệ kiểm tra phòng mỗi ngày.

Bệnh viện Thụy Hoa là bệnh viện tam cấp (*) đầu tiên thiết lập khoa chăm sóc người bệnh sắp lâm chung, trước mắt tiếp nhận 23 người bệnh sắp qua đời, trước đó đã có người rời khỏi vị trí công tác, hiện tại tính cả chủ nhiệm Vu ở đây có tổng cộng bốn bác sĩ, nhân viên sắp xếp thiếu thốn, cường độ công việc lớn, bệnh viện đang điều những người ở khoa khác tới, tiếc là không có ai bằng lòng. Đã liên tục ba ngày Cao Kinh không nghỉ trưa, buổi tối sau mười giờ mới về nhà.

Nhanh chóng đến lượt ca trực của anh. Cao Kinh hơi nhích bả vai, hỏi bệnh nhân nằm trên giường: “Bà Trang Tú Vân, hôm nay bà cảm thấy thế nào?”

Bà Trang Tú Vân đáp: “Khá tốt, nhưng miệng khô lắm.”

Lại hỏi mấy câu, bà lão cũng trả lời lần lượt. Cao Kinh nói với y tá Tiểu Mã: “Cách hai giờ súc miệng cho bà, đợi một lát pha cho bà ly trà xanh, bật cả máy làm ẩm nữa.”

Người tiếp theo là bệnh nhân ung thư gan, từ khi nhập viện đến nay cảm xúc vô cùng lo âu, Cao Kinh tiếp tục kê thuốc đồng thời trấn an ông uống thuốc.

Bệnh nhân giường số tám liên tục ho khan hai ngày nay, uống thuốc mà không có hiệu quả, Cao Kinh suy nghĩ, nói: “Cho ông dùng morphine đi, bốn tiếng một lần.”

Kiểm tra hết một vòng, cuối cùng còn lại một bệnh nhân họ Trương. Ông là bệnh nhân ung thư ruột, tình hình bệnh dự đoán không tốt, giai đoạn cuối còn kèm theo biến chứng suy kiệt thận, lúc nhập viện dự đoán ông còn sống được bốn mươi ngày, hiện tại đã qua ba mươi ngày rồi. Hôm nay con trai ông ở

đây, đang dứt canh lau miệng cho ông, rất hiếu thuận. Con trai ông nhìn thấy Cao Kinh, chào hỏi: “Bác sĩ Cao, những ngày này vất vả cho các anh rồi, hôm nay tôi cố ý xin trường học nghỉ một ngày, buổi tối không cần tiêm đâu, tôi ở lại đây chăm sóc cha.”

Cao Kinh cười: “Hiếu thuận đáng khen.”

Bận rộn tới trưa, lại là Đồng Xán Xán đưa cơm tới. Cao Kinh tháo kính mắt xuống: “Về nói với mẹ em đừng mang đến nữa, về nhà có mấy bước thôi, mai anh về ăn.”

Đồng Xán Xán lạnh lùng: “Bây giờ bà không tin tưởng anh đâu.”

“Sao thế, hôm qua em không ngủ đủ sao?” Cao Kinh hỏi.

Đồng Xán Xán bắt đắc dĩ nói: “Hôm nay em nghỉ.”

“Thế thì sao?”

“Hừ...”

Đồng Xán Xán không rời đi, chưa đến một giờ, cô lại gặp được Cố Tương.

Chủ nhiệm Vu dẫn theo Cố Tương đi vào văn phòng Cao Kinh, bên trong rất náo nhiệt, vẫn là đám người ngày hôm qua, bà Âu Dương lại bảo Cao Kinh đưa ra mấy câu hỏi độc.

Chủ nhiệm Vu nói: “Mọi người cứ tiếp tục đi, không cần để ý tới chúng tôi.”

Ánh mắt Cao Kinh lướt qua mặt Cố Tương, cúi đầu xuống, tiếp tục giải thích: “Cách loại trừ là đơn giản nhất, cháu vẽ ô vuông này...trục hoành là C, trục tung là R, ví dụ như ở đây, R2C4 là 3, vậy trong này không hề có 3...”

Chủ nhiệm Vu nói chuyện với Cố Tương: “Đây là văn phòng năm đó của ông nội cháu, năm đó Chu Bách Đông cũng từng tới đây, chú nhớ khi đó cùng khoa với ông cháu có một kẻ nịnh hót, tìm người tạc tượng Chu Bách Đông đưa cho ông ta...”

Cố Tương mở bút ghi âm ra, lỗ tai nghe, đôi mắt nhìn vách tường, một mũi tên trúng hai đích. Cô học đi ở chỗ này đây. Năm đó chỗ kia có ghế sofa, cô từng nằm trên đó vẽ tranh. Cái gì cô cũng không nhớ nổi, hỏi: “Chú Vu, có ảnh chụp năm đó không ạ?”

“Có, đương nhiên là có, có nhiều lắm, nhưng phải về nhà tìm.”

Y tá trưởng ở bên cạnh nghe thấy, xen vào: “Trước kia bác sĩ Cao từng gửi lên vòng bạn bè rất nhiều ảnh chụp cũ, hai người có muốn xem không?”

“À, vậy thì tốt quá, bà đưa cho cô bé xem đi.” Chủ nhiệm Vu móc ra điện thoại không ngừng rung, “Chú nghe điện thoại đã, đợi chú một lát.”

Y tá trưởng bảo Cố Tương qua ngồi, cô thuận theo ngồi xuống, cách chiếc bàn làm việc to đùng, đối diện với Cao Kinh. Y tá trưởng mở vòng bạn bè của Cao Kinh, quả nhiên đây bức ảnh cũ của bệnh viện. “Cháu xem đi, những bức ảnh này đều là trước khi sửa chữa đây, các cô đều không nghĩ đến chuyện này, vẫn là bác sĩ Cao suy tính lâu dài.”

Cố Tương cúi đầu lướt xem, trong lỗ tai bay vào tiếng đọc. “R2C1 là 4, R1C2 là 5...VẬY R1C3 LÀ...” Cố Tương vừa xem ảnh chụp cũ, vừa khẽ mấp máy môi “R1C3,7; R1C4,4...”

Đồng Xán Xán vốn đứng bên cửa sổ ngâm nga bài hát, cô đột nhiên chú ý tới khẩu hình miệng Cố Tương vô cùng phối hợp với bút của Cao Kinh. Khi Cố Tương nói đến “7”, Cao Kinh vừa vận ghi “7” trên giấy, Cố Tương nói “4”, Cao Kinh ghi “4”. Cô khó hiểu thào tai nghe xuống, trông thấy bà Âu Dương cảm đáp án chuẩn hô lên: “Hoàn toàn đúng rồi! Bác sĩ Cao đúng là thông minh, nhanh như vậy đã làm ra.”

Đồng Xán Xán nói thầm trong lòng, có lẽ là cô đọc sai khẩu hình miệng rồi. Không bao lâu, chủ nhiệm Vu quay lại văn phòng, nói với mọi người: “Đám người tình nguyện đều đã đến phòng nghỉ rồi, mọi người còn ngồi ở đây làm gì, tranh thủ thời gian đi thôi.”

Cả đám người đi ra ngoài, Cố Tương đi cuối cùng, “Mọi người có hoạt động, cháu sẽ không quấy rầy.”

Chủ nhiệm Vu đột nhiên ngăn cô lại: “Đừng, cháu cũng tham gia đi.”

“Cháu ư?”

Chủ nhiệm Vu: “Chuyện đó...Đúng rồi, hôm nay thực ra cũng không phải là hoạt động lớn gì, mỗi tháng bọn chú đều có một ngày gọi là ngày quan tâm, nhân viên tình nguyện bên ngoài sẽ tới nơi này quan tâm nguyện vọng của người sắp tạ thế, chụp ảnh làm tuyên truyền, cháu cũng biết hiện tại xã hội này đều nhìn vào khuôn mặt. Nếu không cháu hỗ trợ xuất hiện một chút nhé? Ở đây cháu là xinh nhất đấy, kết thúc hoạt động chúng ta trò chuyện.”

Cố Tương không quá tình nguyện, cuối cùng đành phải đồng ý.

Trong phòng nghỉ treo ruy băng và bóng bay, trên TV hiện lên hình ảnh. Tám bệnh nhân tạo thành nửa vòng tròn, người tình nguyện mặc áo chỉnh âm thanh phát ca khúc cũ kinh điển. Chủ nhiệm Vu và Cố Tương dựa vào tường đứng, chủ nhiệm Vu hỏi cô: “Cháu có muốn hát bài gì không?”

Quá ngốc nghếch. Cố Tương lắc đầu.

“Vậy nhảy nhé?”

Cố Tương khó hiểu nhìn ông...càng ngốc hơn.

Chủ nhiệm Vu cười: “Vậy lại đây

xem”

Sau hai tiết mục, tiếng vỗ tay vang như sấm. Cao Kinh bỏ áo bác sĩ, xắn tay áo sơ mi trắng lên, ôm đàn ghi ta, ngồi vào một cái bàn. Kính mắt không tháo xuống, anh khẽ gảy đàn, tiếng vỗ tay càng thêm vang dội. Cao Kinh giơ một tay lên, ra hiệu cho người trong góc: “Xin mời y tá Đồng mang đến cho chúng ta ca khúc “Cổ hương”. Anh nhìn về phía mọi người, “Hôm nay tôi là lá xanh, xin hãy tặng tiếng vỗ tay cho cô ấy.”

Đồng Xán Xán đứng giữa tiếng vỗ tay, ngẩng cổ, hát vang: “Chân trời chiếu ánh lên khuôn mặt tôi...”

Câu đầu tiên cất ra, Cao Kinh mặt không đổi sắc theo sát tiết tấu của cô ấy.

Hình như cũng không quá ngu ngốc, Cố Tương nhìn áo sơ mi trắng nghĩ.

Bầu không khí được đẩy lên cao trào, tiếp đó là màn tác động qua lại, bên người mỗi bệnh nhân có một tình nguyện viên hoặc y tá.

Chủ nhiệm Vu lạnh trí đẩy Cố Tương qua, “Cháu qua hỗ trợ liệt kê đi.”

Cố Tương nhủ mảy.

Chủ nhiệm Vu chỉ vào y tá cầm camera: “Phải chụp ảnh hỗ trợ. Cháu cứ ngồi bên cạnh, nghe các bệnh nhân nói chuyện là được.”

Cũng không phải quá khó xử, Cố Tương ngồi xuống bên cạnh một cụ già. Người đó rất dễ gần, tâm trạng dường như cũng rất tốt, “Ta họ Trương...Chào cháu...”

Cố Tương hơi ngập ngừng, “Chào ông, cháu họ Cố.”

Một y tá đi đến giữa, dịu dàng nói: “Màn tác động qua lại hôm nay, chúng ta sẽ làm chuyện vô cùng đơn giản, nhưng lại rất khó. Hôm nay chúng ta ngồi ở chỗ này, nhưng thật ra là cần dùng khí rất lớn, bởi vì mỗi ngày, mỗi khắc chúng ta đều đối mặt với tử vong, chúng ta biết rõ mình sẽ phải rời khỏi thế giới này, rời khỏi người nhà và bạn bè. Không biết mọi người có từng nghĩ tới một vấn đề như vậy hay không, nếu chỉ còn sống mười phút, mọi người sẽ nói gì với người thân hoặc là bạn bè của mình? Hôm nay để cho chúng ta thử một lần, nếu mọi người chỉ còn sống mười phút, mọi người sẽ dặn dò thế nào, xin hãy nói ra lời này với người bên cạnh, để cho họ dùng bút ghi lại, giữ gìn tốt, sau đó có thể nhờ đối phương giao cho người thân hoặc là cũng có thể sau khi rời khỏi căn phòng này để cho tất cả biến mất.” Y tá nói rất dài, êm tai, tổng kết lại chỉ có một câu thôi - xin ghi lại đi chúc.

Cố Tương cầm bút, nhìn về phía ông Trương bên cạnh. Ông lão im lặng một lúc lâu mới nói ra từng chữ. Y tá trưởng đứng bên cạnh chủ nhiệm Vu tò mò hỏi: “Sao ông cũng đề cho Cố Tương tham gia hoạt động?”

Sao đề cho cô bé tham gia ư? Chủ nhiệm Vu nhớ tới cuộc gọi trước đó. Chữ Cẩm nói với ông ba chuyện. “Lão Vu, Hương Hương mất trí nhớ, nhưng con bé không thích đồng tình và ngạc nhiên, ông cứ đối xử bình thường với nó, nếu như có thể, tôi hi vọng ông giúp đỡ con bé một chút, nhưng không cần quá cố sức.”

“Tôi biết rõ tính cách con bé trưởng thành sớm, từ nhỏ đã không giống bạn cùng trang lứa, đây là thất trách của tôi, tôi không cho con bé một gia đình hài hoà. Nhưng sau khi con bé gặp chuyện không may, càng ngày càng ít nói, cũng không còn tiếp xúc với bạn bè lúc trước, thực ra con bé ngoài mất đi trí nhớ, có lẽ quan trọng hơn là còn mất đi một chuyện khác...Có lẽ con bé hơi tự ti, tôi rất lo con bé sẽ mắc chứng tự bế, anh có thể cho con bé tiếp xúc thêm với mấy người bạn không?”

“Hoạt động ngày quan tâm? Rất tốt đấy, có thể cho con bé tiếp xúc với đủ loại người tuổi tác gia cảnh...Con bé không chịu tham gia sao? Không sao, anh chỉ cần nói với nó, nó là người xinh đẹp nhất, cần nó giữ thể diện, nhất định nó sẽ 'không tình nguyện' đồng ý đấy.”

Chủ nhiệm Vu nhớ lại, mỉm cười: “Không thể nói được.”

Hoạt động thuận lợi chấm dứt, chủ nhiệm Vu còn bận rộn nhiều việc, hẹn Cố Tương lúc khác gặp mặt, Cố Tương nói cảm ơn. Đi đến cửa thang máy đúng lúc đụng phải bác sĩ áo sơ mi trắng. Cố Tương đang nhắn tin cho mẹ, đi theo sau anh vào thang máy. Lúc cửa sắp đóng lại, một bàn tay đột nhiên thò vào, một người đàn ông trung niên không thể chờ được nói: “Bác sĩ Cao, vừa rồi cha tôi viết gì trên di chúc thế? Ông ấy có nói mình có bao nhiêu tiền không? Ông ấy chia tiền như thế nào?”

Giọng nói hơi quen tai, Cố Tương nhớ tới máy bán hàng tự động.

Cao Kinh liếc qua Cố Tương, “À...” Anh nói với người đàn ông, “Chờ đợi thì tốt hơn, cẩn thận hiếu thảo với cha anh.”

Người đàn ông “ngâm hiểu”, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Cửa thang máy thuận lợi đóng lại, Cổ Tương ấn vào phím, bấm tầng trệt. Cao Kinh đút hai tay trong túi áo khoác, nhìn chăm chăm vào ánh sáng phía trên thang máy, khẽ ho mấy cái. Ánh mắt anh nhìn sang bên phải, nhìn người bên cạnh. Anh lại nhìn lên trên, phía trên phản chiếu bóng dáng hai người. Anh khẽ ho lần nữa, trên môi hiện lên nụ cười, nghiêng đầu nói: “Cô là cháu gái của bác sĩ Cổ?”

Cổ Tương nhìn về phía bóng dáng người đàn ông trên cửa, không lên tiếng. Cô phớt lờ, Cao Kinh làm như không có việc gì, lại thoáng cười. Cửa thang máy mở ra, Cao Kinh đi ra ngoài, bước chân chợt ngừng lại, quay người chạm vào cửa sắp đóng lại, nhìn chăm chăm Cổ Tương, thân thiết hoà ái nói: “Nếu như cô cần ảnh chụp cũ, có thể hỏi Đồng Xán Xán.” Sau đó gật đầu, xem như chào cô.

Sau khi về nhà, Cổ Tương gửi tài liệu phỏng vấn cho Chữ Cầm, lại ngồi gõ phím một lúc. Từng chữ đánh ra đều rất khó khăn, cô nhắm mắt lại, nhớ tới những bức ảnh cũ kia.

Nếu như cần ảnh chụp cũ, có thể hỏi Đồng Xán Xán...

Cổ Tương mở mắt ra, hơi mệt mỏi, cô nằm xuống giường. Nghi ngoi một lát, nghiêng người nhìn vali, cô suy nghĩ một lát, lại bò dậy. Mở vali ra, cô lấy đồ bên trong ra ngoài. Ba quyển nhật kí được khoá lại, một quyển “Cung điện trí nhớ Matteo Ricci”. Quyển nhật kí này đã rất cũ, trên bìa còn có con dấu của “Thư viện Đại học Thanh Đông”. Cô đã từng đếm qua số lần đọc, nó giống như một quyển sách truyện hơn. Ba quyển nhật kí khoá lại, trên bìa đều là tranh tô tô xoá xoá, hiển nhiên khi đó cô còn chưa biết chữ, cuốn thứ hai là văn tự ghép vần. Quyển thứ ba, vết tích chữ viết của cô đã là nguyên mẫu.

Mở tờ thứ nhất ra, cô xem ngày tháng.

“... Ngày, trời trong

Bắt đầu từ hôm nay, tôi muốn huấn luyện chính mình, ngày mai trước tiên đi đến bệnh viện của ông nội, tôi muốn bắt đầu xây dựng cung điện rồi.”

Mấy quyển nhật kí tiếp theo ngoài chữ viết đơn giản, còn có những hình vẽ đơn giản. Hoặc là hình vuông, hoặc hình tròn, hình tam giác, bất quy tắc. Cô không biết chúng đại diện cụ thể cho thứ gì, nhưng có thể xác định, những hình cuối cùng ghép thành hình vẽ là cung điện trí nhớ của cô. Cô dùng nơi mình từng quen thuộc nhất xây dựng thành cung điện, mà trong lần ngu xuẩn ngoài ý muốn kia đã hoàn toàn biến mất tăm.

Lời tác giả:

Cung điện trí nhớ: Có lẽ tôi nên giải thích qua một chút. Tôi đem tài sản quen thuộc nhất biến thành cung điện, chủ thể nằm trong phòng buồng thả gì đó, mấy lần buồng thả gì đó, WC buồng thả gì đó. Hoặc là mở rộng phạm vi, trên đường bạn đến trường, trên đường đi làm, tất cả không gian bạn quen thuộc cũng có thể sử dụng. Phương pháp cung điện trí nhớ, nội dung trí nhớ siêu cấp, trong thời gian ngắn nhớ được hình vẽ trên quần bài tú lơ khơ, đương nhiên có thể nhớ được nhiều hơn, ví dụ như mô phỏng kì thi đại học ba năm trong vòng năm năm.

(*) bệnh viện hàng đầu Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cổ Tương cầm quyển nhật kí, ngồi ngẩn người trên sàn nhà. Khi tỉnh lại ở bệnh viện, người đầu tiên cô nhìn thấy là mẹ và Tổng giám đốc. Cô đương nhiên nhớ rõ bọn họ, cũng biết mình đi du lịch nước ngoài, nhưng cô không biết trước khi mình đến bệnh viện thì đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ biết là bắt đầu từ khoảnh khắc này, trí nhớ của cô điểm đầu là Bắc Kinh, điểm cuối là nghỉ phép ở khách sạn. Cảm giác này không phải đọc một quyển sách không đầu không cuối, mà là rõ ràng cô đang đi trên con đường bằng phẳng, đột nhiên đoạn đường phía sau biến mất, nền móng phía trước sụp đổ, đường lớn biến thành đảo hoang, cô tứ cố vô thân, không có đường nào để đi.

Tuy nhiên thứ khiến cô không thể chấp nhận còn không phải là điều này. Cổ Tương thở dài, nhanh chóng đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực. Cô bỏ nhật kí và sách vào vali khoá lại, lấy quần áo ra chuẩn bị đi tắm, ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy người ngồi trên salon trong phòng khách. Bà Văn Phụng Nghi rót trà, nhìn thấy Cổ Tương đi ra, giải thích: “Hương Hương, đêm nay Xán Xán ngủ ở chỗ này.”

Đồng Xán Xán ôm chăn màn mang từ nhà đến, nghiêm mặt nói: “Tôi ngủ ở sô pha...” Cô quay đầu nhìn chăm chăm Cổ Tương, “Nếu như nửa đêm cô ra khỏi nhà là tôi phát hiện ra luôn.”

Cổ Tương gần đây tự nhận tâm mềm như nước, nhưng bây giờ rất muốn lườm một cái.

Đồng Xán Xán bị đuổi tới nhà đối diện, đến giờ vẫn còn chưa bị đuổi trở lại, bà Cao Mỹ Tuệ thả lỏng, đóng cửa nhà mình lại.

“Tôi cảm thấy bà làm vậy chả tốt chút nào.” Cha Xán Xán chỉnh mắt kính nói.

“Có gì không tốt chứ?” Bà Cao Mỹ Tuệ ngồi xuống, gấp cho ông miếng sườn, “Nếu tôi không tốt thì lúc trước cũng không vừa nghe bà ấy xảy ra chuyện, không nói lời nào đi ngân hàng rút tiền, giấy vay nợ cũng không bắt họ ghi. Tôi chính là quá tốt, nhưng lòng tốt không được báo đáp, ai biết làm hàng xóm sắp tám chín năm rồi thế mà còn lừa gạt nhau.”

Bà Cao Mỹ Tuệ xả ra: “Ông nói xem, nếu dì Văn không già thì tốt biết mấy, một dao là giải quyết xong, nhưng ông xem dì ấy, lương hưu mỗi tháng chỉ có sáu nghìn, đã đưa năm nghìn cho tôi, còn đến chỗ công chứng lập di chúc, bảo đợi dì ấy đi, bán nhà, chia cho tôi 50%, tôi cần nhiều tiền của dì ấy như thế làm gì. Aiz, ông nói xem dì ấy nếu thật lòng thì tại sao không bán nhà luôn lúc này?”

“Bà thật...” Cha Xán Xán rất không ủng hộ.

“Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.” Bà Cao Mỹ Tuệ tiếp tục xả, “Ông nói xem, dì ấy làm những chuyện thế này, mỗi tháng chỉ giữ lại một nghìn, cho dù đủ ăn đủ uống nhưng dì ấy ngần này tuổi rồi, ngộ nhờ đau đầu ốm đau thì tiền đâu? Bảo hiểm y tế cũng không có khả năng chi trả hết, tiền dì ấy đưa ra tôi còn không dám dùng, giữ lại hết để đề phòng. Hiện tại biết dì ấy có cháu gái, con trả nợ cho cha là chuyện đương nhiên.”

Cha Xán Xán nhấp một ngụm rượu: “Vậy bà đã làm người tốt thì làm đến cùng đi, làm như bây giờ thật xấu hổ, hơn nữa Xán Xán còn phải đi làm, con bé ở trong nhà người ta sao ngủ ngon được.”

“Cố Tương kia cũng không biết được là người thế nào, ngộ nhờ cùng giống như cha nó nửa đêm bỏ chạy, chúng ta đi đâu tìm người. Ông đừng lo cho Xán Xán, đây là tiền cưới của nó, con bé thế nào cũng doc sức, sợ gì chứ làm như con bé ngủ vậy một tháng có thể gây đi mười cân ấy. Ông ăn nhiều chút đi...” Bà Cao Mỹ Tuệ đưa đĩa rau cho Cao Kinh, “Cháu thích ăn nhất hải sản hầm đấy. Hôm nay hiếm khi tan làm sớm như vậy, cháu đừng ăn quá nhanh, coi chừng dạ dày.”

Cao Kinh ngăn lại: “Bác cứ để cháu tự nhiên.”

“Nghe Xán Xán nói hai ngày nay Cố Tương kia luôn chạy đến bệnh viện của cháu, cháu có biết con bé làm gì không?”

“Không rõ lắm ạ.” Cao Kinh nhai tôm nói.

“Aiz, tiếc là ban ngày không có cách nào trông chừng người, cháu nói xem nếu ban ngày con bé chạy thì làm thế nào?”

“Cô ấy không phải là loại người như vậy.”

“Cháu cũng đâu có biết con bé.” Bà Cao Mỹ Tuệ không vui, “Làm sao cháu biết được con bé là loại người nào.”

Cao Kinh vẽ một vòng tròn lên mặt, thần bí nói: “Cháu biết xem tướng mạo.”

Bà Cao Mỹ Tuệ bị anh chọc cười.

Cố Tương tắm xong cũng không về phòng ngay. Cô ngồi trên ghế lau tóc, đợi tóc khô được một nửa, cô lại đi đến trước giá lật sách một lúc, sau đó đi vào bếp rót một cốc nước. Người già ngủ rất sớm, bà Văn Phụng Nghi đã về phòng. Đồng Xán Xán nằm trên ghế xem TV, cũng không quan tâm đến tiếng động nhỏ do Cố Tương gây ra, cho đến khi cô nghe thấy tiếng “răng rắc” mới quay đầu.

Cố Tương mang theo đồ ăn, lúc này cô đang ăn roi, cắn từng miếng, vừa giòn vừa dễ chịu, rất nhiều nước. Mấy cọng tóc dính vào khoé miệng cô, hương vị ngọt ngào, nước trên khoé môi khiến cô hiện ra ánh sáng mê người.

Đồng Xán Xán giữ tư thế nửa người ghé vào thành sofa, đôi mắt cũng không chuyển động, thấy Cố Tương đột nhiên đứng dậy, cô lập tức xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà. Tiếng bước chân tới gần, dừng lại bên cạnh cô, đôi mắt cô vẫn ngược lên trên, nhìn thấy một quả roi phóng đại.

Ngược mắt, cô gái vươn tay, mặt không biểu cảm. Đồng Xán Xán vươn tay ra khỏi chăn, từ từ gợn lên, sau đó nhanh chóng bắt được.

Tay ngắn y như chuột hamster.

Cố Tương lại ngồi xuống bên kia ghế, hỏi: “Cô có ảnh chụp cũ của bệnh viện không?”

Đồng Xán Xán ăn roi, nói: “Ảnh lúc trước khi trung tâm chúng tôi lắp đặt thiết bị sao? Cô muốn xem à?”

“Ừ.” Đồng Xán Xán mút nước, cầm di động: “Cô chờ một chút.”

Cô gửi một tin qua wechat, vừa vặn ăn xong quả roi, Cố Tương lại đưa một quả. Cô cũng không ngại, nhận lấy cảm ơn, lần này cắn rất chậm, cô học tướng ăn của Cố Tương. Cố Tương đang chờ cô đưa di động qua, nhưng thấy mãi cô không có động tác, Cố Tương cũng không lên tiếng. Một lát sau, nghe thấy Đồng Xán Xán nói: “Số wechat của cô là bao nhiêu?”

Cố Tương mở mã QR của mình ra, đưa di động cho cô. Đồng Xán Xán cầm di động của cô hỏi: “Có thể thêm bạn không?”

“Ừ.”

Đồng Xán Xán cúi đầu, điện thoại Cố Tương nhanh chóng truyền đến âm báo của wechat. Đồng Xán Xán trả lại di động cho cô, Cố Tương cầm lấy xem.

“Bạn đã thêm J.GAO [mặt trời], hiện tại có thể bắt đầu trò chuyện.”

J.GAO.

Cố Tương nhìn về phía Đồng Xán Xán.

Lại có tiếng âm báo.

Đồng Xán nhai roi nói: “À...anh ấy gửi tới rồi, cô xem một chút đi.”

Cố Tương nói: “Đây là anh họ cô?”

“Đúng vậy.” Đồng Xán Xán nói rất hiển nhiên, “Anh ấy có rất nhiều ảnh chụp cũ, anh ấy gần như lưu trữ toàn bộ, bình thường anh ấy thích đến những nơi cũ kỹ chụp ảnh.” Cô ấy ngửa đầu thoáng nhớ lại, “Có lẽ toàn bộ thành phố Thanh Đông cũ đều được anh ấy chụp.”

Nói xong cô ấy mới nhận ra gì đó, thăm dò: “Cô vừa mới nói ừ, nếu cô không muốn thêm anh ấy thì xóa là được.”

Cố Tương cúi đầu ấn mở ra một ảnh mới, tấm hình này không hề xuất hiện trong vòng bạn bè cô xem hồi chiều.

Trên bề cửa sổ đặt hai chậu cây, bàn làm việc màu cà phê kiểu cũ, trên bàn có một chiếc cốc tráng men trắng, một chồng báo, một chồng tài liệu, sau bàn là giá sách, bên cạnh còn có một chiếc quạt điện sắt. Phía sau ghế treo một chiếc áo bác sĩ màu trắng. Như là hình ảnh thập niên chín mươi, dưới ảnh còn có thời gian chụp.

Ánh mắt cô lướt qua, sau đó thoát ra, nhìn đoạn đối thoại trên khung chat. Ngoài miệng hỏi: “Cô không có ảnh cũ sao?”

“Tôi ư?” Đồng Xán Xán lắc đầu, “Không có.”

Trên khung chat hiện lên đoạn đối thoại viết: “Xin chào, tôi là Cao Kinh. Không biết cô cần dạng ảnh chụp cũ nào, tôi gửi cho cô mấy tấm, cô cũng có thể xem trên vòng bạn bè của tôi. Cần gì khác, cô cứ nói với tôi.”

Cố Tương đứng dậy chuẩn bị về phòng. Đồng Xán Xán ngẩng đầu nhìn cô. Cố Tương suy nghĩ, đi đến phòng bếp mang cả rô roi ra, không nói tiếng nào đặt lên bàn.

Ánh mắt Đồng Xán Xán nhìn theo cô trở về phòng, nghiêng đầu suy nghĩ, con người cô cũng tốt nha.

Cô lại cầm lấy một quả roi, thuận tay mở khoá điện thoại, vừa mở ra, nhìn thấy khung chat.

Đồng Xán Xán: “Anh, gửi cho em ảnh cũ của bệnh viện đi.”

Cao Kinh: “Nhiều lắm, em muốn bức nào?”

Đồng Xán Xán: “Không biết, có bao nhiêu thì gửi bấy nhiêu.”

Cao Kinh: “Là em muốn sao?”

Đồng Xán Xán: “Không, là cô ấy muốn.”

Cao Kinh: “Vậy anh trực tiếp gửi cho cô ấy không phải đơn giản hơn sao.”

Đồng Xán Xán: “Đúng thế, anh gửi đi.”

Đồng Xán Xán không thoát khung chat, cô thoải mái nằm xuống, lại gửi một tấm hình qua.

Điện thoại không có động tĩnh, Cao Kinh cũng không thêm đề ý. Anh đã thay đồ ngủ, rót cốc sữa đậu nành, lúc này anh đang lục tung trong đồng sách. Không có tro bụi, anh mở một quyển trong đó ra, vừa giờ vừa lẩm bầm: “Bệnh viện... bệnh viện...”

Công việc quá bận, anh đã từ bỏ sở thích này hai ba năm, không giữ gìn tốt, cũng không sắp xếp lại, có mấy tấm ảnh dính hết vào nhau.

Khi còn đi học anh có được chiếc máy ảnh đầu tiên, không ngừng chụp mười năm, trong thời gian đó đã thay hai chiếc, bắt gặp chụp được rất nhiều ảnh. Những tấm ảnh này đã sớm bị quên lãng trong góc khuất thời gian, không nghĩ tới có một ngày anh lại nhớ đến chúng.

Điện thoại vang lên, là tin Đồng Xán Xán gửi từ wechat.

Đồng Xán Xán: [Hình ảnh quả roi] Cô cháu gái rất tốt, chỉ là không thích nói chuyện. Em cảm thấy sau này ở chỗ này cũng không tệ.”

Cao Kinh cười, cũng không nhần lại.

“Bệnh viện...Aiz...” Anh rút ra một tấm hình, để sang bên cạnh, tiếp tục lật, lật hết một cuốn lại sang cuốn thứ hai. Chờ anh lật xong hết, sửa đầu nạnh đã nguội ngắt, chớp mắt thời gian đã qua mười một giờ, còn trẻ hơn cả tăng ca.

Lời tác giả:

Trong bình luận có nhắc đến cung điện trí nhớ trong phim TVB, nếu như tôi nhớ không nhầm là trong “D.I.E”, không thể xác định 100%, nhưng lúc tôi biết đến cung điện trí nhớ, chắc chắn là ở TVB. Thuận tiện nói đến việc chăm sóc trước khi lâm chung, trong “Bằng chứng thép”, bạn gái cũ của Âu Dương Chấn Hoa là Chung Gia Hân, là một bác sĩ, cô quay về Hồng Kông để làm một hạng mục gọi là “phục vụ cái chết yên bình”. Hồng Kông gọi là phục vụ cái chết yên bình, trong nội địa chúng tôi gọi là “chăm sóc trước khi lâm chung”. Lần đầu tiên tôi biết đến chăm sóc trước khi lâm chung chính là ở đây, bởi vì không hiểu phục vụ cái chết yên bình là gì, nên năm đó tôi ra sức tìm kiếm. Tính toán thì nháy mắt đã trôi qua mười năm rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đêm nay, Cố Tương biết rõ mình đang nằm mơ. Tầm mắt của cô hạ xuống, dường như chỉ cao hơn chiếc bàn làm việc một chút. Từ khoảng cách gần hơn, cô như nghe thấy tiếng chuông như có như không. Gió thổi tới, lá cây lan điều xoè ra, tầm mắt cô hướng lên trên, nhìn thấy cửa sổ treo chuông gió. Ánh mặt trời lấp loè trong gió, như hạt kim tuyến bán trong cửa hàng nhỏ ở cửa trường học, từng nắm một rơi vào chậu hoa lan điều kia.

Cố Tương đột ngột mở mắt, hơi thở dữ dội. Cô bật dậy từ trên giường, đi tìm điện thoại để trên ngăn tủ, mở tấm ảnh Cao Kinh gửi tới. Trong ảnh không có chuông gió, cũng chẳng có chậu cây. Là do ban ngày cô nghĩ nên đêm nằm mơ, hay là do cô mơ thấy, hay là cô từng tận mắt nhìn thấy đây? Cô mơ thấy rất cuộc là thứ gì...

Cố Tương nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mới tờ mờ sáng, ánh mặt trời vẫn lẩn trốn sau tầng mây xám.

Nó sắp nhanh chóng phá vỡ ánh sáng mà ra. Một giấc mơ lại khiến cho tâm trạng cô khá tốt.

Bà Văn Phụng Nghi dậy rất sớm, người già không có cách nào ngủ lâu được. Bà sợ đánh thức Đồng Xán Xán, cho nên động tác rất khẽ. Không bao lâu, bà Văn Phụng Nghi từ trong phòng ngủ đi ra thấy Cố Tương, bà nhìn đồng hồ, nhỏ giọng nói: “Còn chưa đến sáu giờ, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Cố Tương lắc đầu, suy nghĩ, lại nói: “Không ngủ được.”

Bà Văn Phụng Nghi cảm thấy tâm trạng cô tốt hơn so với mấy ngày trước.

“VẬY cháu muốn ăn gì, bà nấu cho. Trong nhà có hoành thánh và mỳ sợi, còn cả rau hẹ nữa.”

“Hoành thánh ạ.” Cố Tương lại thêm một câu, “Cháu cảm ơn.”

“Aiz.” Bà Văn Phụng Nghi cười đi vào nhà bếp.

Đồng Xán Xán vẫn còn ngủ say sưa trên ghế, Cố Tương ăn hết nửa bát hoành thánh. Cô ăn rất ít, ngoài bữa cơm trưa đầu tiên tới đây. Nửa năm nay cô gầy đi mười cân.

Bà Văn Phụng Nghi lấy thêm mì xào cho cô, sắc mặt vui mừng, “Ăn nhiều một chút, ăn hết cả mì xào đi, bà không xào nhiều dầu đâu, sẽ không bị ngán.”

Cố Tương đáp lại: “Vâng.”

Cô ăn sạch hoành thánh, ăn xong mới hỏi câu đã suy nghĩ thật lâu: “Cháu có từng chụp ảnh trong văn phòng ông nội không ạ?”

Nụ cười của bà Văn Phụng Nghi dần nhạt xuống, hơi do dự mới nói: “Năm đó bà và mẹ cháu xảy ra ít chuyện không thoải mái, mẹ cháu dẫn cháu rời đi, đốt sạch ảnh rồi.”

Thieu huy mười mấy năm, tất cả trí nhớ cũng mất sạch. Sau này trong cuộc sống cũng không cần kỉ niệm gì, cho nên không có tấm ảnh nào trong nhà này.

Cố Tương sớm đã nghe từ miệng mẹ mình chuyện này, nhưng cô chỉ muốn thử một lần thôi.

Cô nhìn về phía ngăn tủ cạnh cửa, trên đó đặt một tấm ảnh, trong ảnh là khuôn mặt ông lão hiền lành, có lẽ đây là tấm ảnh duy nhất trong nhà này.

Cố Tương gấp một đũa mì, bỏ vào trong bát bà Văn Phụng Nghi. Bà Văn Phụng nghi hơi sùng sốt. Cố Tương ngược mắt, lại hếch cằm, đứng dậy, nói: “Cháu ăn no rồi, bà từ từ dùng.”

Bà Văn Phụng Nghi đột nhiên hơi không nổi ăn miếng mì xào này.

Nhanh đến bảy giờ, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa kì lạ, Cố Tương ăn mặc chỉnh tề, đang định đi ra ngoài, nghe thấy tiếng động, đi ra mở cửa.

Có một cậu bé nhỏ.

Cố Tương cúi đầu, nhìn cậu bé chỉ cao đến đầu gối mình. Cậu bé ngửa đầu, trên cổ áo treo một chiếc khăn lau nước miếng, trên tay cầm một món đồ chơi phát ra tiếng. Đồng Xán Xán còn ngái ngủ đi ra ôm lấy cậu bé, còn chưa đánh răng hôn một cái lên mặt cậu, cậu bé ầm ỉ muốn tránh ra. Một người phụ nữ trung niên bên cửa đối diện ngoắc tay, hạ giọng: “Mau về ăn sáng, con sắp muộn làm rồi đấy.”

“Vâng.” Đồng Xán Xán ôm cậu bé rồi đi.

Bà Văn muốn cô ở lại đây ăn, nhưng cô không ở lại. Bà thuận miệng giải thích với Cố Tương, “Đó là em trai Xán Xán, gọi là Tiểu Thiện Thiện, còn chưa được hai tuổi, chưa biết nói chuyện.”

Chênh lệch tuổi tác giữa hai chị em hơi lớn.

Sáng hôm nay Cố Tương chuẩn bị đến trường tiểu học Văn Huy, trong trường có một toà nhà là do Chu Bách Đồng năm xưa tài trợ xây dựng, cô phải đi giúp bà Chữ Cầm lấy tài liệu. Nói với bà Văn Phụng Nghi xong, cô đi ra cửa. Rất khéo, cửa thang máy vừa mở ra, bên trong là Cao Kinh. Cao Kinh gật đầu chào cô, Cố Tương không đáp lại, cô đi vào trong thang máy, nhìn cửa thang máy không chớp mắt. Thang máy ở cư xá không sáng như bệnh viện, trên cửa không hiện lên bóng người. Đang là giờ cao điểm đi làm đi học, phải dừng lại từng tầng, hai người dần bị đẩy vào trong góc. Cao Kinh lại nhìn đỉnh đầu cô thêm mấy lần. Cô chỉ tới cầm ảnh, chất tóc mượt mà, sau gáy mịn màng, ngay cả phía sau cũng rất dễ nhìn. Là tui người IQ cao. Anh thu lại tâm tư, lấy một bộ ảnh mới tinh từ trong túi ra.

“Khụ...” Anh khẽ ho, “Đây là ảnh chụp trước khi bệnh viện Thụy Hoa tu sửa, thời gian hơi lâu, cũng không biết cô có cần không.”

Mất mấy giây Cố Tương mới nhận lấy.

Cao Kinh mỉm cười. Qua một lúc, anh nhắc nhở: “Đúng rồi, những tấm ảnh này không còn bản nào nữa, cũng không còn file gốc, hi vọng cô giữ gìn cẩn thận.”

Cố Tương có ấn tượng không tốt với anh, hai lần trò chuyện của anh và người đàn ông trung niên kia cô đều nghe thấy. Không phải là lời tốt đẹp gì.

Cố Tương cầm bộ ảnh, mắt sụp xuống, lên tiếng: “Cảm ơn, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho anh.”

Đây là câu đầu tiên cô nói với anh.

Cao Kinh dứt một tay vào túi quần, cười nói: “Không cần khách sáo, hi vọng cô có thể dùng đến.”

Cao Kinh đi vào văn phòng, thay đổi quần áo, uống một ngụm sữa đậu nành, lại mở đồ ăn sáng bác anh gói cho. Bác sĩ Từ cùng văn phòng đi tới, nhìn anh nói: “Sao hôm nay tâm trạng tốt thế?”

“Chuyện này cũng nhìn ra được sao?”

Bác sĩ Từ: “Cậu là đồ khẩu Phật tâm xà, bình thường thích giả vờ, hôm nay hiếm khi sống thật, không thấy sao được.”

Cao Kinh nhìn anh ta: “Anh là người đầu tiên nói về tôi như vậy, tôi là người mang thù đấy.”

“Ồi...” Bác sĩ Từ cười nói, “Cậu đấy, hiện tại cứ vui vẻ đi, đợi lát nữa sẽ không cười nổi.”

“Sao thế? “Cao Kinh ăn sáng, hỏi.

Bác sĩ Từ nhìn về phía cửa: “Ông Trương giường số 23 vừa rạng sáng đã mất rồi, con ông ta lục tìm kiếm di chúc trong phòng bệnh, bảo là không phải cha anh ta có thể dùng tiền vào chỗ chúng ta sao, chắc chắn còn bí mật cất giấu thứ gì đó đáng giá, bảo y tá chăm sóc ông ta chắc chắn sẽ biết, náo loạn cả đêm, giờ vẫn còn làm ầm ỉ.”

Cao Kinh điềm nhiên như không có việc gì: “Quan hệ nhân quả của anh ta đúng là gượng ép.”

Bác sĩ Từ: “Tôi không biết có phải anh ta bị người xúi bẩy hay không? Trước đó tôi đã cảm thấy kì quái, suốt một tháng, anh ta chỉ ghé qua hai lần, hôm trước liên tục đến, ông Trương còn lên roi nước mắt. Hôm qua rõ ràng anh ta ở với cha mình cả ngày, hôm trước mới tới, anh ta hiểu thuận như vậy sao?”

Cao Kinh nghiêm túc nói: “Dù người là quân tử hay không, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình.”

Gần cư xá có trạm xe buýt, Cố Tương đi đến đó chờ, nhìn một lát, cô nhắm mắt, sau đó chặn một chiếc taxi lại. Cô lật mở cuốn sổ ghi chép, lật đến tờ đầu tiên, tìm cô đột nhiên hẫng một nhịp. Đây mới thực sự là bệnh viện Thụy Hoa cũ. Tường ngoài xám xịt, bảng hiệu trắng chữ đen. Đây là dáng vẻ của bệnh viện thập niên chín mươi. Cô cảm thấy hơi quen thuộc, hơi...

Cố Tương vuốt ve tấm hình. Đến trường tiểu học Văn Huy, Cố Tương đi dạo một vòng cửa hàng quanh trường học, không có lọ kim tuyến cô thấy trong tiềm thức. Hòai nhân viên cửa hàng, người ta cũng chưa từng nghe nói đến chuyện mười mấy năm về trước có món đồ chơi này. Cố Tương cũng không theo đến cùng, cô mang tài liệu đi gặp thầy hiệu phó. Đi trong sân trường, cô nhìn toà nhà dạy học màu vỏ quýt, sân vận động mới xây, nghe giọng nói dịu dàng của thầy hiệu phó.

“Trước kia toà nhà dạy học màu xanh da trời, dùng lâu rồi tường tróc hết sơn, cho nên mấy năm trước đã sơn lại, màu vỏ quýt càng thêm tượng trưng cho tinh thần phấn chấn mạnh mẽ. Sân vận động này là do ngài Chu Bách Đồng quyền góp xây dựng năm năm trước đấy. Đứng rồi, nghe tác giả Chữ nói khi tiểu học cô cũng học ở đây, cô học khoá 02 hay 03? Ban đầu cô học lớp nào?”

Thời gian thật sự thay đổi, rõ ràng có thể đi rất xa, nhưng cuối cùng vẫn nhanh như vậy, nói dừng là dừng, nói lặp lại là lặp lại, nói đổi mới là đổi mới. Cố Tương nghĩ.

Buổi trưa, Cố Tương lại đi một chuyến đến bệnh viện Thụy Hoa, để xin chủ nhiệm Vu bỏ sung chút tài liệu. Cầm tài liệu đi ra, lúc sắp đến cửa thang máy, đột nhiên một người đàn ông trung niên ngăn cô lại.

“Chào cô, xin làm phiền cô hai phút.” Khi sắc người đàn ông trung niên rất kém, còn cả đôi mắt thâm quầng. Ông ta không ngừng cười: “Tôi là con trai ông Trương Minh, ngày quan tâm chiều hôm qua, cô là người hỗ trợ ông ghi lại di chúc, ông chính là Trương Minh cha tôi. Hôm qua người mà tôi thấy ghi di chúc cho ông là cô sao?”

Cố Tương không lên tiếng, không biết đối phương muốn gì. Người đàn ông trung niên nói: “Là như thế này, tôi qua cha tôi ra đi rất đột ngột, không nói gì hết, trong lòng tôi thực sự khó chịu. Tôi muốn biết hôm qua cha tôi đã lưu lại những lời nói gì?”

Cố Tương nói: “Có.”

Người đàn ông trung niên vui mừng nhướng mày: “Ông nói gì thế?”

Cố Tương nói: “Ông bảo anh tự tôn, tự trọng, tự lập.”

Người đàn ông trung niên: “...” Sắc mặt ông ta thay đổi, tính nhẫn nại trong mười mấy tiếng của ông ta đã hết sạch, trước đó có bao nhiêu hi vọng, hiện tại lại có bấy nhiêu thất vọng. Ông ta hoàn toàn không nghĩ tới trong tài khoản ngân hàng của cha mình chỉ có chín chín tệ, ngay cả số chẵn trong máy ATM còn không rút ra được.

“Không thể nào! Cô gái, cô không thể không thành thật như vậy, mấy năm trước ông ấy còn mua vàng thỏi, chắc chắn ông ấy giấu đi đâu rồi, có phải ông ấy nói cho cô nơi giấu vàng không?”

Cố Tương không hiểu: “Ông nói rất đúng, bảo anh tự tôn, tự trọng, tự lập.”

Người đàn ông trung niên sắp phát điên rồi, ông ta bắt lấy Cố Tương. Cố Tương quá gầy, lực tay của đối phương rất lớn, cô đau đến mức thở dốc vì kinh ngạc, dùng sức muốn tránh ra. Đối phương càng giữ chặt: “Cô nói thật với tôi, tuổi cô còn nhỏ sao không thành thật chút nào vậy, cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào mà không có gia giáo như vậy.”

Cố Tương lấy chân đạp ông ta: “Buông ra!”

Trong lúc tranh chấp, túi của cô rơi xuống, toàn bộ ảnh rơi ra, bị vô số đầu chân giẫm lên.

Nhân viên y tá nghe thấy tiếng động vội chạy đến, đúng lúc trông thấy Cố Tương cắn tay đối phương, đối phương hung ác, quật ngã cô.

“Rầm...” Cô bị ném xuống bên cạnh thùng rác, gáy đập mạnh.

Cao Kinh nhanh như tia chớp vọt tới, nhưng vẫn muộn một bước, anh ngồi xổm xuống đỡ lấy người: “Cô sao rồi?”

Gáy Cố Tương đau đau, hơi chóng mặt, nhìn thấy một đồng áo trắng, cô nghĩ... gặp quý rồi, thể diện đã mất hết.

Cao Kinh nhìn mắt cô mê man, quyết đoán ôm người lên, xông vào căn phòng bệnh gần nhất.

Đồng Xanh Xanh trong đám áo trắng cắn nát vỏ hồng, nhìn động tác vừa vội vàng vừa lưu loát của anh họ đến xuất thần, ánh mắt lại liếc qua “tội phạm” bỏ chạy, cô hô lên: “Bắt lấy ông ta...”

Vóc dáng Cố Tương không thấp, cân nặng vô cùng nhẹ. Cao Kinh chưa kịp kinh ngạc. Anh thả người xuống giường, kiểm tra qua một chút.

“Đau ở đâu?”

“Gáy.”

“Có chóng mặt không?”

“Hoi hoi.”

“Đây là số mấy?”

Cố Tương nhìn đối phương trước mặt duỗi ra hai ngón tay. Anh còn nâng gáy cô lên, hơi gằn. Cô nhìn thấy mấy sợi lông trên kính, chiếc mũi cao thẳng, lỗ chân lông nhỏ xíu, còn ngửi được mùi nước súc miệng thơm ngát. Cố Tương đẩy ngón tay trước mặt ra, nói: “Giúp tôi báo cảnh sát, còn nữa, tôi muốn chụp CT. Bỏ tay ra.”

Cao Kinh sững sờ, lập tức mỉm cười. Anh hơi bất ngờ. Bỏ tay xuống, anh lại chạm vào gáy cô, không có vết thương không biến dạng. Anh hỏi: “Còn khó chịu ở đâu nữa không, ngứa không bị thương sao?”

“Tôi không sao.” Cố Tương chỉnh lại tóc, ngồi thẳng người, nói tiếp, “Đúng rồi, có lẽ ảnh của anh bị hỏng rồi.”

Cao Kinh mỉm cười: “Vậy phải làm thế nào đây, những bức ảnh này không còn bản nào nữa.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cảnh sát nhanh chóng chạy tới, anh ta họ Đinh, cũng quen biết với Cao Kinh, gật đầu chào hỏi, anh ta bắt đầu hỏi han cụ thể tình hình. Cố Tương nói tường tận trận tai bay vạ gió này. Cảnh sát Đinh hỏi tiếp: “Ông Trương Minh chỉ thực sự nói ‘tự tôn, tự trọng, tự lập’ thôi sao?”

Cố Tương hỏi lại: “Anh bằng lòng nói nơi giấu tiền cho người lạ lần đầu gặp mặt sao?”

“Ý tôi không phải vậy.” Cảnh sát Đinh vội nói, “Tôi cảm thấy hơi...”

“Kì lạ đúng không?” Đồng Xán Xán nghe đến giờ, không nhịn được cùng chung mối thù, “Gã họ Trương kia cũng chả phải là người tốt, cha gã nằm viện một tháng, gã chỉ đến được có hai lần, lần thứ hai còn là do chúng tôi gọi điện rất nhiều lần gã mới miễn cưỡng đến đấy. Ông cụ đúng là đáng thương, tôi nào cũng lên khóc, còn sợ chúng tôi nhìn thấy. Ông cụ còn có thể sống được bao lâu chứ, gã còn già vờ giả vệt miễn cưỡng gì chứ! Aiz...”

Đồng Xán Xán nói tiếp, “Cũng không đúng, hôm qua gã làm con trai hiếu thuận một ngày, tôi chắc chắn có lý do nghi ngờ gã có âm mưu.”

Cảnh sát Đinh đã hiểu rõ mọi chuyện, đề nghị bọn họ giải quyết riêng, dù sao đây cũng không phải là chuyện gì lớn, trước mắt cũng không có người bị thương.

Người đàn ông trung niên hơi hối hận vì mình đã quá xúc động, cẩn thận cầu xin tha thứ: “Tôi còn có vợ con, chuyện truyền đi sẽ khiến tôi mất việc, tôi biết vừa rồi là mình không đúng, tôi cũng không biết sao mình lại hồ đồ như vậy, cô gái, tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Thấy đối phương không có thái độ gì, ông ta lại sốt ruột: “Cụ ông nhà tôi vừa đi, ông chỉ có mình tôi là con trai, chuyện tang sự còn chưa xử lý xong, tôi...”

Cố Tương nói: “Cảnh sát Đinh, hiện tại tôi đi chụp CT, tiền thuốc men ông ta chịu trách nhiệm, có bất kì di chứng nào tôi sẽ đi tìm ông ta.”

Cố Tương theo Đồng Xán xán đi phòng CT, người đàn ông trung niên lo lắng: “Là sao?”

Sắc mặt cảnh sát Đinh không tốt lắm: “Bồi thường tiền đó, nếu không thì sao, ông muốn đến Cục cảnh sát đi dạo à? Ông đã từng này tuổi đầu còn bắt nạt một cô gái.”

Mọi chuyện tạm thời kết thúc, hiện tại chờ kết quả kiểm tra của Cố Tương. Về mặt người đàn ông trung niên hối hận đứng trong góc, lẩm bẩm: “Vàng kia giấu ở đâu nhỉ?”

“Anh Trương, có tiện nói mấy câu không?”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu, là bác sĩ Cao.

Cao Kinh đưa ông ta xuống vườn hoa dưới toà nhà, màu xuân vạn vật tràn đầy sức sống, anh mua nước C100 đưa cho đối phương: “Nhìn nhiều màu xanh lá, tâm trạng sẽ thả lỏng, đừng ép buộc mình như vậy.”

Bọn họ ngồi xuống ghế băng, đằng sau là cây cối rậm rạp, phía trước là đám trẻ nô đùa ầm ĩ.

Người đàn ông trung niên vẫn chưa nghĩ thông: “Bác sĩ Cao, anh nói xem ông cụ nhà tôi cũng không để lại lời nào, ông sống lâu như vậy, không thể nào có chuyện không để lại đồng nào!”

Cao Kinh ôn hoà nói: “Tôi cũng mới biết được ông cụ nhà anh có nỗi khổ tâm với anh.”

“Cái gì? Người đàn ông không hiểu.

Cao Kinh: “Hôm qua sau khi tôi kiểm tra, anh đi WC, ông Trương có nói với tôi mấy câu.”

“Nói gì thế?”

“Ông nói trước khi nằm viện, ông dùng mấy nghìn tích góp được cúng vào một tượng Phật trong miếu cho anh, ông sắp mất rồi, sau này không thể ở bên anh, không cầu tương lai anh đại phú đại quý, chỉ hi vọng có thể phù hộ một nhà ba người anh bình an, sau này cháu trai có tiền đồ, lớn lên có thể hiếu thuận với anh. Ông làm cha vô dụng, đời này không làm được gì cho anh.”

Giọng Cao Kinh chân thành: “Lúc cha anh nói lời này, nước mắt không ngừng rơi, tôi làm bác sĩ lâu như vậy biết rõ bệnh nhận trước khi mất đều có linh cảm. Có lẽ là cha anh linh cảm được rồi, ông cảm thấy không yên lòng về anh, cũng có lỗi với anh, mấy nghìn tệ cũng chỉ làm được thế này, nhưng ông không dám nói cho anh vì sợ anh trách ông.”

Anh vỗ vai người đàn ông: “Anh cũng không để dàng gì, hôm qua anh có thể rút ra một ngày ở bên cha anh, trước khi đi có lẽ cha anh đã rất vui, thoải mái rồi.”

Người đàn ông sưng người, sau đó nặng nề thở dài, đôi mắt hơi đỏ lên. Ông ta cảm giác mình gặp được người tri âm, lại tỏ khổ mấy câu với Cao Kinh: “Tôi thực sự là áp lực quá lớn, đêm hôm trước vợ tôi ầm ĩ đòi về nhà mẹ đẻ, sang năm con tôi lên cấp hai rồi, mấy trường tốt đâu có dễ vào như vậy. Vợ tôi nói tôi vô dụng, không kiếm được tiền. Tôi nghĩ nếu cha tôi để lại tài sản gì thì có thể giải quyết được chuyện kia rồi.”

Lúc gần đi ông ta lại hỏi Cao Kinh: “Cha tôi có nói là miếu hay chùa nào không?”

Cao Kinh: “Tôi không hỏi, xin lỗi.”

“Aiz...” Người đàn ông bất lực, “Thôi, coi như cha tôi cũng có lòng. Bác sĩ Cao, tôi đi trước làm hậu sự cho cha tôi, những ngày này cảm ơn anh.”

Người đàn ông vừa đi, lập tức có một giọng nói the thé truyền đến: “Anh tốt với ông ta như thế làm gì, loại con bất hiếu này nên bị sét đánh!”

Cao Kinh nhìn theo tiếng nói, ôm tay: “Em lên nghe người ta nói chuyện, cuối cùng vẫn không nhận được hiện thân.”

“Em nghe quang minh chính đại!” Ánh mắt Đồng Xán Xán tức giận, “Anh nói đi, tại sao anh lại nổi giận cho giặc, giúp loại cặn bã này!”

Cao Kinh chậm rãi nói: “Cặn bã hay không thì anh không thể kết luận, nhưng trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối hết, tuy người này bất hiếu, nhưng có lẽ không tệ với vợ con. Anh ta chưa làm chuyện gì ác độc, cũng không cần phán anh ta tử hình.”

“Vậy liên quan gì đến anh, anh quan tâm làm khi gì.”

“Aiz... Có lẽ anh hơi có chút trách nhiệm.” Cao Kinh nói.

Đồng Xán Xán không hiểu: “Có ý gì?”

Cao Kinh cười: “Không có gì. Anh là sợ anh ta hành động điên rồ, rơi vào ngõ cụt, khó đi ra được, dù sao anh ta còn phải nuôi vợ con, coi như anh làm một việc thiện đi.”

Đồng Xán Xán hừ một tiếng, lườm anh, lại nghi ngờ nói: “Chú Trương thực sự cúng Bồ Tát cho gã sao? Sao bọn em chưa từng nghe chú nhắc đến?”

Cao Kinh vô tội nói: “Hả? Anh cũng chưa từng nghe chú ấy nhắc đến.”

“Hả? Vậy tại sao anh...”

“Có người tin là được rồi.”

“Làm sao anh biết người ta sẽ tin loại chuyện như vậy?”

“Em không chú ý trên cổ tay, trên cổ anh ta đeo gì sao?”

Đồng Xán Xán thoáng nhớ lại, lẩm bẩm: “Tin Phật còn tạo nghiệt như vậy.”

“Em quan tâm người ta tin Phật làm gì.” Cao Kinh vẫn khoanh tay, hỏi lại cô, “Anh còn không hỏi sao em lại chạy ra đây đây?”

“À.” Đồng Xán Xán nói, “Em đến tìm cô cháu gái nhỏ, báo cáo còn phải đợi thêm chút nữa, em muốn báo cô ấy đi trước, buổi tối em mang cho cô ấy là được.”

Cao Kinh hỏi: “Cô ấy đâu?”

Cố Tương đã nhét lại tất cả ảnh bị hỏng, đóng cuốn ảnh lại, từ chiếc ghế băng đối diện với bọn họ đứng dậy, xoay người, ánh mắt bình tĩnh nói: “Tôi ở đây.” Trên mặt không có chút áy náy nào khi nghe người khác nói chuyện riêng.

Cao Kinh: “...”

Đồng Xán Xán đi qua bắt chuyện với Cố Tương, cô đứng im tại chỗ. Cao Kinh đến gần, mắt cúi xuống nhìn bộ ảnh cô cầm trong tay, lại nhìn về phía đối phương, mỉm cười, ánh mắt hơi thăm.

Cố Tương nói: “Gần như bị hỏng hết, tôi sẽ tìm người nhanh chóng sửa.” Cô dừng một chút, “Xin lỗi.”

Cao Kinh cầm lấy cuốn ảnh từ trong tay Cố Tương, nhìn một chút, nói với cô: “Cũng không thể hoàn toàn trách cô, không ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện này.”

Cố Tương: “Tôi cũng cho rằng như vậy.”

Cao Kinh: “...”

“Nhưng mà...” Cao Kinh trả lại cuốn ảnh cho cô, “Vẫn là phải phiền cô rồi, hi vọng những tấm ảnh này có thể trở về nguyên dạng. Dù sao thời gian không thể quay lại, những thứ chúng ghi lại chính là lịch sử.”

Cố Tương sừng sốt, nghiêm túc nhận lấy, rõ ràng bắt đầu hơi kính nể.

Cao Kinh thấy người bị dọa sợ, hơi muốn cười, anh nhìn đồng hồ: “Aiz...tôi còn phải đi làm, vậy tôi đi trước đây.”

Cố Tương gật đầu. Cao Kinh vẫy tay với cô, xoay người, dứt tay vào túi dần đi xa.

Cố Tương suy nghĩ, lấy di động ra tìm kiếm. Cô cũng chưa quen thuộc với thành phố Thanh Đông, buổi chiều đi tìm hai cửa hàng chụp ảnh, đối phương đều không biết sửa ảnh. Trời sắp tối rồi, cô nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện thoại cho Quách Thiên Bồn.

Quách Thiên Bồn đang giới thiệu cho phụ huynh và học sinh, “...Tiềm lực bộ não con người là vô hạn, trí nhớ chỉ là một phần trong đó. Tại sao có trẻ em nhớ nhanh, có trẻ em lại không nhớ nổi, đây cũng không phải là vấn đề thông minh hay không, có lẽ chỉ là bọn trẻ chưa dùng đúng cách thôi. Lớp huấn luyện của chúng tôi có rất nhiều học sinh giành được giải thưởng lớn về thi đấu trí tuệ trên thế giới...” Còn chưa nói xong, điện thoại phá vỡ, anh nghe thấy tiếng đối phương, cười nói: “Cố Tương?...Bây giờ anh còn có chút chuyện, đợi lát nữa anh hỏi đồng nghiệp hộ em, rồi anh gọi lại được không?”

Cuộc gọi kết thúc, Quách Thiên Bồn xin lỗi: “Xin lỗi, chúng ta tiếp tục...”

Phụ huynh đột nhiên ngắt lời anh, chỉ vào tấm áp-phích trên tường: “Cô gái Cố Tương vừa gọi cho anh chính là người này sao? Cô ấy còn trẻ mà giỏi như vậy ư?”

Quách Thiên Bồn trả lời: “Trong phương diện sử dụng trí nhớ, cô ấy vận dụng vô cùng triệt để, cô ấy không chỉ có năng khiếu, ngoài trí nhớ hơn người còn am hiểu thực tế và tiếp xúc với con số.”

Muộn hơn chút, Cố Tương nhận được điện thoại trả lời của Quách Thiên Bồn, anh đã hỏi hộ cô được hiệu ảnh, hỏi cô: “Có cần anh đi cùng không? Ngày mai anh có thời gian, đến lúc đó anh đến đón em nhé?”

“Không cần đâu, ngày mai em tự đi.”

Bà Văn Phụng Nghi mức cho cô thêm một bát canh xương, cũng không quá rầy cô nhận điện thoại. Bà từ trong miệng Đồng Xán Xán biết được chuyện xảy ra buổi trưa, vừa rồi vội vàng đi chợ mua xương.

Cố Tương ăn canh, lại nhận được tin nhắn wechat, mở ra xem.

Cao Kinh: “Trên đường Phong Tường có một cửa hàng ảnh, đây là nơi chuyên phục chế ảnh.”

Cố Tương để di động xuống, tiếp tục ăn canh. Ăn mấy ngụm, cô mới nhếch môi, nhắn lại: “Vâng.”

Cửa hàng ảnh chín giờ mở cửa, sáng hôm sau, Cố Tương nhìn mặt trời đã hoàn toàn treo cao mới bắt đầu trang điểm. Cô không ngờ trên đường đi đều đang sửa đường, tài xế taxi trò chuyện với cô: “Sáu tháng cuối năm nay có hội nghị gì đó tổ chức ở đây, Chính phủ luôn thích thể diện, bình thường chả sửa gì đường, tạm thời ôm Phạt. Chắc, ngay cả tường ngoài nhà ở cũng phải sửa chữa.”

Đường Phong Tường vốn nghiêng, thêm sửa đường và kẹt xe, đợi khi đến được nơi đó đã qua giờ ăn trưa. Đoạn đường cuối cùng xe còn không đi nổi, Cố Tương đành phải đi bộ, hít cả đường tro bụi, cuối cùng nhìn thấy hiệu ảnh. Vừa vào cửa thấy ngay một người ngồi trên ghế salon chào hỏi cô: “Hà? Hôm nay cô cũng tới à, sớm biết vậy tôi có thể chờ cô rồi.”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh giờ túi tài liệu trong tay lên: “Tôi tới lấy ảnh, ảnh cưới ngày xưa của cha mẹ Xán Xán.”

Nhân viên hiệu ảnh đưa phiếu cho Cao Kinh, nhân tiện quảng cáo: “Bộ ảnh này chỉ tốn 188 tệ, hoạt động vẫn còn tiếp tục, nếu cô có hứng thú có thể mang ảnh của người nhà đến.”

Cố Tương: “...”

Phục chế ảnh không thể lấy ngay được, Cao Kinh và Cố Tương rời khỏi hiệu ảnh, trên đường đầy tro bụi. Cao Kinh nhún vai, “Tôi tăng ca cả đêm đến giờ còn chưa ăn. Cô đói không, cùng ăn nhé?”

“Được.” Cố Tương đã đói bụng, không cần phải nói dối. Cô nhìn xung quanh, chỉ vào một tấm biển cách đó không xa, “Ăn ở đó đi.”

Nói xong cô đi trước, bước chân rất nhanh, lập tức bỏ lại người phía sau một đoạn. Một lát sau, tay áo đột nhiên bị cầm lấy, cô quay đầu lại. Cao Kinh kéo tay áo cô, nhìn đường, lịch thiệp nói: “Cô Cố, cẩn thận giày giẫm rơi xuống, mời đi bên ngoài.”

“...Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Cố Tương đi theo anh, từ từ băng qua đường. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hiện tại vẫn là lúc ăn trưa đông đúc, hai người may mắn vừa vào cửa thì có một bàn rời đi. Nhân viên phục vụ lanh tay lẹ mắt thu dọn bàn ăn, mang thực đơn lên.

Cố Tương chọn một món ăn trước: “Trứng rán đậu bắp.” Sau đó nói với Cao Kinh, “Còn lại anh gọi đi, bữa này tôi mời, coi như là bồi thường làm hỏng ảnh của anh.”

Cao Kinh nhướn mày, anh còn tưởng rằng cô nói chuyện phũ phàng, có lẽ không hiểu đối nhân xử thế, hoá ra vẫn là hiểu đấy. Anh cười: “Nếu chuộc lỗi thì nên để tôi tìm nhà hàng mới chứng tỏ được thành ý của cô. Hôm nay coi như là lần đầu chúng ta cùng ăn, thân là đàn ông, nếu không mời khách thì thật mất mặt.”

Cố Tương cũng không cảm thấy gì, “Vậy lần sau tôi mời.”

“Quyết định thế.” Cao Kinh lại chọn bốn món ăn. Đóng thực đơn lại, anh nói với nhân viên phục vụ: “Những món ăn này đừng bỏ tỏi và rau thơm, nhớ là đừng cay quá.”

Anh không hỏi Cố Tương, nhưng việc cô không thích ăn tỏi và rau thơm, cũng không thích ăn cay, tất cả khẩu vị thật thần kì trùng hợp với cô. Cố Tương cảm bình trà, đang định rót vào bát thì Cao Kinh ngăn lại, tự mình nhận lấy bình trà: “Tôi giúp cô.”

Anh tráng bát đĩa cho Cố Tương, lại rót cho cô một cốc trà, cuối cùng thuận tiện tráng cho mình.

Cố Tương nhấp một ngụm trà, nhìn anh hỏi: “Trước đó chúng ta đã từng gặp sao?”

Cao Kinh không kịp phản ứng, anh xoa đầu nói: “Hả? Sao lại hỏi vậy?” Sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Tương, ánh mắt tò mò.

Không giống giả vờ.

Cố Tương lại nhấp một ngụm trà: “Không có gì.”

Cao Kinh lại trêu đùa: “Có thể hiểu là hành động của tôi rất hợp mắt cô, có cảm giác giống như đã từng quen biết?”

“Không có.”

Là không có cảm giác giống như từng quen biết hay là không hợp mắt? Cao Kinh quyết định vẫn là không nói ra.

Đồ ăn nhanh chóng mang lên.

Cố Tương đói bụng đã lâu, nhưng sức ăn của cô rất ít, trứng rán đậu bắp gấp được mấy miếng, lại thêm mấy miếng đồ ăn từ bốn món kia, khi cô ăn sạch đồ ăn trong bát thì đã no căng.

Cao Kinh hỏi: “Cô chỉ ăn chút thôi sao?”

Cố Tương: “Ừ, tôi no rồi.”

“Vậy tôi ăn hết chỗ này có lẽ sẽ rất lâu đấy.”

“Tôi không vội.”

Cao Kinh từ từ ăn. Dưới tình huống thời gian cho phép, bình thường anh sẽ nhai chậm nuốt kỹ, như vậy tốt cho dạ dày.

Cố Tương sắp ngủ gật rồi, nhưng cô đã nói “Không vội”, vậy thì tuyệt đối không thể gấp. Mặt cô không biểu cảm nhìn đối phương ăn hết nửa tiếng đồng hồ.

Cơm nước xong còn phải đi lấy xe, bãi đỗ xe cách nơi này một đoạn. Hai người cùng về cư xá, Cố Tương đương nhiên không từ chối ý tốt của Cao Kinh cho cô đi nhờ xe. Trên đường chạm mặt mấy người trẻ tuổi đang quay video, trong đó còn có cả người Âu Mỹ. Nam sinh tóc vàng mắt xanh giờ mic nói: “...Toán học của người Anh chúng tôi kém như vậy sao? Tôi tuyệt đối không tin người châu Á biết bảng cửu chương.”

Cao Kinh và Cố Tương quá nổi bật trong đám người bình thường, nhanh chóng bị mấy người giữ lại. Nam sinh ngoại quốc giờ một đề toán, đáng yêu nói: “Anh đẹp trai như vậy nhất định sẽ không biết làm phép nhân.”

Cao Kinh mỉm cười nói: “Bảy chín sáu mươi ba.”

Nam sinh ngoại quốc lại đổi một bài khác: “Cô gái xinh đẹp nhất định xin đừng khiến tôi thất vọng được không?”

Cố Tương nhìn tám biển khoảng ba giây, giọng nói rất khê: “Năm tám bốn mươi.”

Nam sinh ngoại quốc lại thay đổi một bài khác: “Đoàng đoàng đoàng, xem ra bài này chắc chắn sẽ không làm khó hai người.”

Lúc này đề bài là “235x5”.

Cao Kinh không tham gia, cười nhìn Cố Tương. Cố Tương nhìn, nhưng không lên tiếng. Nam sinh ngoại quốc giống như đã thực hiện được trò đùa: “Tôi đã nói không phải ai cũng biết bảng cửu chương mà...”

Cố Tương đột nhiên bước đi. Cao Kinh ngừng cười, nhìn theo bóng lưng Cố Tương, ánh mắt lại nhìn lên tám biển kia. Anh nhíu mày, nhanh chóng đuổi theo.

Xe Cao Kinh mới rửa xong, sáng bóng, bên trong sạch sẽ để mùi huân hương nhẹ nhàng thư giãn.

Cao Kinh không hỏi chuyện vừa rồi. Cố Tương ngồi rất thoải mái, ánh mặt trời trưa chiếu vào, ánh nắng ấm áp khiến người ta muốn ngủ. Cao Kinh thấy cô hơi mơ màng, khê nói: “Nếu mệt thì cô có thể ngủ một lát, về đến nhà tôi sẽ gọi cô.”

Cố Tương không muốn ngủ trên xe người lạ, cô mở to mắt để mình tỉnh táo, điện thoại đúng lúc vang lên. Nói mấy câu, cô hỏi Cao Kinh: “Gần đây có Walmart nào không?”

“À, ở phía trước, cô muốn mua đồ sao?”

“Anh thả tôi xuống đó, bạn tôi đang đợi tôi.”

“...Được.”

Đến cửa Walmart, Cao Kinh dừng xe lại, nhìn Cố Tương mở cửa xe xuống, đi về phía một người đàn ông mặc áo phông quần dài, tướng mạo hoạt bát.

Quách Thiên Bồn nhìn qua chiếc xe kia, đợi Cố Tương tới gần, anh mới hỏi: “Ai thế?”

Cố Tương nói: “Hàng xóm, bác sĩ bệnh viện Thụy Hoa.”

“Bệnh viện Thụy Hoa?”

“Ừ.” Cố Tương hỏi, “Sao vậy?”

Quách Thiên Bồn cười, nhưng khoe mắt chả vui vẻ gì, “Không có gì...Em biết đấy, trước nay anh không có ấn tượng tốt với bệnh viện Thụy Hoa.”

Cố Tương đột nhiên im lặng.

Quách Thiên Bồn khó hiểu nhìn cô, một lát sau mới có phản ứng. “Em không nhớ sao? Ba năm trước chị anh mất ở bệnh viện đó, lúc ấy em còn đến. Em...không phải em chỉ quên chuyện khi còn bé thôi sao?”

Quách Thiên Bồn hoảng hốt, anh cố ý chuyển chủ đề, cười lớn nói: “Tổng giám đốc nói có lẽ là em đã sắp ăn hết đồ rồi, bảo anh mua thêm cho em, anh định mang qua cho em, không nghĩ tới em lại đích thân qua lấy. Đúng rồi, em vừa đi đâu thế?”

Cố Tương lấy lại tinh thần: “Hiệu ảnh, sửa lại ảnh.”

“Sao không gọi anh?”

Cố Tương nhắm mắt lại, Quách Thiên Bồn không dám quấy rầy cô. Qua một lúc lâu, anh nghe thấy cô nói: “Em nhớ được, lúc anh nói về tình hình của chị anh với em, chị ấy đã vào ICU, anh nói mỗi ngày chị ấy đều rất đau khổ.”

Quách Thiên Bồn nói: “Đúng vậy, đã là chuyện của ba năm trước rồi, lúc ấy em mới học năm hai.”

“Sau đó em chạy tới bệnh viện, lúc đó chị anh đã qua đời rồi, em không gặp mặt được chị ấy lần cuối.”

“Đúng thế, em đều nhớ ra rồi sao?”

“Em nhớ được mà.” Cố Tương mở mắt ra, “Em không quên, em nhớ được những chuyện này, chỉ là em không nhớ được lúc ấy chị anh ở bệnh viện Thụy Hoa.”

Quách Thiên Bồn suy nghĩ: “Có phải bởi vì bệnh viện Thụy Hoa có liên quan với chuyện lúc nhỏ của em, cho nên trong trí nhớ khi em trưởng thành cũng sẽ không biết đến nó?” Anh lại an ủi cô, “Em phải biết rằng mỗi ngày các nhà khoa học đều nghiên cứu bộ não con người, đến giờ vẫn còn chưa nghiên cứu được hết, trên đời này chuyện kì lạ nào cũng có, tình huống của em không phải là không có khả năng.”

Cố Tương mỉm cười: “Anh đừng căng thẳng.”

Quách Thiên Bồn suy tư nửa đứng không vững. Đã lâu anh chưa từng thấy Cố Tương cười, lúc này anh không thấy vui mà chỉ cảm thấy sợ thối. Không khác gì với gặp quý.

Cố Tương ngừng cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh đang nghĩ gì thế? Chỉ là tâm trạng em khá tốt thôi.”

“Ồ...ờ...” Quách Thiên Bồn cười gượng. “Chuyện này em cũng có thể nhìn ra...”

Anh liếc Cố Tương, hơi vui vẻ: “Tâm trạng khá tốt ư? Sao thế?”

“Mấy ngày nay em liên tục đến bệnh viện Thụy Hoa, vẫn không có chút ấn tượng gì, chỉ là lúc nhìn ảnh chụp cũ cảm thấy hơi quen thuộc. Thế nhưng vừa rồi anh nhắc tới chị anh, em nhớ được mấy chỗ của bệnh viện.”

Điều này hiển nhiên là niềm vui bất ngờ, hi vọng khôi phục trí nhớ dường như gần trong gang tấc.

Quách Thiên Bồn hẹn cô mai đến bệnh viện. Lần này anh mua một đồng hồ ăn, mấy túi lặt nên Cố Tương không xách nổi, Quách Thiên Bồn lại làm culi cho cô.

Cao Kinh ở ngoài ban công đứng lúc thấy bọn họ đi vào cư xá. Anh ở tầng mười hai, đúng là ngay trên nhà bà Cố Tương. Anh uống cạn cốc sữa đậu nành trong tay, vờn vai một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Ngày hôm sau, Quách Thiên Bồn đến đúng giờ. Cố Tương bị nhiễm lạnh, trên đường đi không ngừng ho. Quách Thiên Bồn hỏi: “Hôm qua còn khá tốt, sao nay lại cảm rồi?”

“Không sao đâu.” Do không chú ý ăn mặc theo mùa mà thôi.

Quách Thiên Bồn vừa đi vừa kể lại cho cô chuyện ba năm trước đây.

Từ nhỏ anh đã lớn lên bên chị gái, ba năm trước chị anh mắc ung thư giai đoạn cuối, suy yếu anh gục ngã, hiện tại nhớ lại vẫn không dễ chịu chút nào. Lúc ấy Cố Tương vẫn là sinh viên năm hai, cô xin nghỉ học từ Bắc Kinh chạy tới. Cô chạy từ cửa bệnh viện vào, băng qua hai đường nhỏ, lên một toà nhà, sau đó tìm được ICU, lại được báo chị Quách đã qua đời hôm trước. Cô không liên lạc được với Quách Thiên Bồn, lúc ấy cô tìm đối phương rất lâu trong bệnh viện.

Cô cố gắng nhớ lại con đường đã đi lúc ấy.

Trí nhớ là một thứ kì quái, có lúc không nhớ nổi chuyện lớn, nhưng chuyện nhỏ không đáng kể lại tồn tại rất lâu. Khi cô đi được một vòng, đúng lúc gặp Cao Kinh trong đại sảnh, anh không mặc áo bác sĩ, mặc bình thường. Cao Kinh hôm nay được nghỉ, anh đến hẹn người ăn trưa. Vừa đến nơi đã nhìn thấy Đinh Từ Chiêu mặt mũi bầm dập.

Đinh Từ Chiêu cười khổ: “Bị người nhà đánh. Đùng là không có cách nào ngăn được thời gian, cô gái kia mới hai mươi tuổi, có thể cứu thì không cứu sao? Nhưng cô ấy thực sự không còn hi vọng, mỗi ngày còn sống trong đau khổ. Tôi đề nghị ngừng điều trị, ít nhất để cho cuộc sống của cô ấy trong viện dễ chút một chút, ai ngờ...”

Cao Kinh thở dài, xoa cổ anh ta: “Được rồi, cơm trưa tôi mời.”

“Căn tin bệnh viện có bào ngư không? Nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi?”

Cao Kinh đẩy anh ta, Đinh Từ Chiêu cười hi hi đuổi theo anh, không cần thận đưng vào người.

“Sao đột nhiên dừng lại?” Đinh Từ Chiêu xoa mũi, nhìn thấy Cao Kinh gật đầu chào hỏi người, anh ta nhìn theo. Là một cô gái rất xinh đẹp.

Quách Thiên Bồn cầm thuốc cảm tới, mở túi ra nói với Cố Tương: “Mua cho em hai hộp, anh sợ uống sẽ ngủ gật, nhưng em nên cố uống đi.”

Anh lại sờ trán Cố Tương.

Cố Tương ho một tiếng: “Không sốt mà.”

“Nhiệt độ cơ thể mới chuẩn nhất.” Quách Thiên Bồn sờ trán mình, rồi lại sờ trán cô.

Cố Tương nghiêm chỉnh đứng, không nhúc nhích.

Quách Thiên Bồn nói: “Hình như thực sự không bị sốt.”

Cố Tương đi qua Cao Kinh, thuận tiện nói với anh: “Hiệu ảnh bảo mai có thể lấy ảnh rồi, mai tôi sẽ mang tới, tôi đi trước đây.”

Cao Kinh mỉm cười: “Ừ.”

Quách Thiên Bồn khách sáo gật đầu một cái với đối phương, vừa đi vừa nói: “Hiệu ảnh ở đâu thế? Anh đi lấy cho, anh lái xe sẽ tiện hơn.”

Rất nhanh không còn nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người nữa.

Đinh Từ Chiêu chọc tay Cao Kinh: “Ai vậy? Rất xinh nha.”

“À, tên là Cố Tương.”

“Cố Hương?” Đinh Từ Chiêu nói, “Sao tên kì lạ thế, Cố Hương?”

Anh ta nói xong, ồ một tiếng, “Sao giống như tôi đã từng nói những lời này nhỉ, nằm mơ à?”

Cao Kinh đi trước: “Cậu không đói à?”

“Đói chứ, cậu mời bào ngư đi!”

“Cậu mời đi, tôi thịt cá viên là đủ rồi.”

“Giữ chứ? Không phải nói cậu mời sao?”

“Hiện tại tâm trạng tôi không tốt đâu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ăn trưa xong, Cao Kinh đi tới phòng khám đông y một vòng, sau đó đi thẳng về trung tâm trị liệu an bình. Đồng Xán Xán vừa cắt móng tay cho bà Âu Dương xong, hiện tại đang giúp bà gội đầu. Bà lão ngứa đầu, thoải mái nói: “Cháu đã gội đầu cho bà ba lần rồi, không biết còn gội được mấy lần nữa.”

Đồng Xán Xán gọi rất cẩn thận, người bệnh có khối u giống như đồ sứ, cô không thể khiến bà bị đau. Đồng Xán Xán dịu dàng nói: “Còn có thể gội rất nhiều lần nữa.”

Bà lão rất lạc quan: “Con người bị cưỡng chế như bà lại phải nhờ cậy cháu rồi.”

“Bà nhờ cậy hơi nhiều người đấy, lần trước chẳng phải còn cần nhờ cậy cháu sao.” Cao Kinh vui đùa đi vào.

Bà Âu Dương cười nói: “Bà phải nhờ cậy vào hai anh em các cháu rồi. Hôm nay cháu không phải đi làm sao lại tới thế, đúng lúc giúp bà làm mấy đề đi.”

Cao Kinh nhanh chóng giúp bà giải hai đề, hơn nữa cũng giảng đơn giản cho bà dễ hiểu. Đợi Đồng Xán Xán gọi đầu xong, anh mới đưa túi nilon nói: “Lão Tần cho anh ba gói bột mầu Tứ Xuyên, anh không dùng được, tan làm em mang cho bà Văn đi. Mấy ngày nay em luôn ngủ ở nhà bà nên đưa chút quà.”

Đồng Xán Xán nhìn bột mầu Tứ Xuyên chỉ bé bằng móng tay, nói: “Tặng quà cũng quá keo kiệt rồi, anh cho em có ba cái móng tay.”

Cao Kinh cầm túi đập đầu cô: “Một ngón tay bằng ba mươi tề, chỗ này là chín mươi, một giỏ hoa quả đấy, cũng không khiến em mất mặt.”

Đồng Xán Xán nhận lấy: “Đồ lập dị.”

Buổi tối Đồng Xán Xán đến nhà bà Văn ngủ, đưa đồ cho bà. Bà Văn Phụng Nghi muốn đưa tiền cho cô, Đồng Xán Xán hào khí ngất trời: “Không cần đâu ạ, cháu được phòng khám đông y tặng đấy.”

Bà Văn Phụng Nghi không khách sáo nữa, cười nói: “Bà vốn đã định đi mua bột mầu Tứ Xuyên, Hương Hương bị cảm rồi, ho hơi nhiều, may quá không cần mua nữa.”

Đồng Xán Xán vui vẻ vì quà của mình dùng được. Cô ngồi trên ghế salon, vừa thêu chữ thập vừa trò chuyện bệnh viện với bà Văn Phụng Nghi. “Bà Âu Dương rất lạc quan, tháng trước học thêu chữ thập, tháng này học giải đề toán. Bà đã vượt qua được hai tháng. Bà còn nói dù chỉ còn sống được một ngày, bà cũng sẽ không lãng phí mạng sống.”

Khi Cố Tương về nhà, đúng lúc nghe được câu như vậy, cô nhìn về phía Đồng Xán Xán. Bà Văn Phụng Nghi từ nhà bếp đi ra: “Về đúng lúc quá, bà vừa hầm tuyệt lê với bột mầu Tứ Xuyên, cháu ăn một bát đi.”

Cố Tương nói: “Không cần đâu, cháu vừa ăn cơm với bạn xong.”

Bà Văn Phụng Nghi giải thích: “Đây là đề trị ho, rất hiệu nghiệm, cháu coi như ăn tráng miệng đi.”

Đồng Xán Xán xen vào: “Là tôi mang về đấy.” Nói xong, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

Cố Tương suy nghĩ, vào nhà bếp lấy hai quả đào cho cô.

Đồng Xán Xán: “...” Ý cô không phải vậy.

Trước nay Cố Tương chưa từng ăn tuyệt lê hầm với bột mầu Tứ Xuyên, từng miếng nát vụn, cô đưa vào miệng, nhú mảy. Cô không quen ăn vị này, vừa nát vừa ngọt. Bà Văn Phụng Nghi cẩn thận dụ dỗ: “Ăn xong sẽ không ho nữa, hôm qua cháu ho cả đêm, sáng nay bà thấy cháu chả có tí tinh thần nào.” Cố Tương không nhịn được đành ăn tiếp.

Bà Văn Phụng Nghi cười nhìn cô, qua một lúc nói tiếp: “Cháu vừa đi ăn cơm với chàng trai lần trước đến nhà mình sao?”

“Vâng.”

“Cậu ta có lòng thật đấy, hôm qua bà đã muốn nói với cháu rồi, cách một ngày cậu ta lại đưa đồ tới, tủ lạnh sắp đầy chật rồi.”

Cố Tương dừng lại. Hôm qua cô hồn vía lên mây không kịp phản ứng, số lần anh đưa đồ ăn đến quả thật hơi nhiều. Cố Tương bất giác nhìn về phía ghế salon, người nọ đã gặm hết hai quả đào rồi.

Được rồi.

Hôm sau Cố Tương đi lấy ảnh. Ảnh sửa rất hoàn mỹ, không nhìn ra chúng từng bị hỏng, nhưng mấy chữ nhỏ viết tay phía sau biến mất rồi. Cố Tương cảm thấy không gọi là sửa chữa, mà là thay thế thì đúng hơn. Ảnh chụp không còn bản sao nằm trong túi, cũng đã không thể khôi phục như cũ. Cô nhớ tới Cao Kinh từng nói thời gian không thể quay lại, chúng chứa đựng chính là lịch sử. Quách Thiên Bồn nói với cô qua điện thoại: “Vậy mua hoa quả ướp lạnh đến xin lỗi đi. Hoặc là mua quà tặng giá cao một chút...Em có đủ tiền không, có cần anh chuyển cho không?”

Cố Tương nói: “Không cần đâu, em có đủ mà.”

Quách Thiên Bồn: “Thực ra anh ta cũng đã chấp nhận lời xin lỗi của em rồi, đừng quá áy náy, chuyện này cũng không thể trách em.”

Cố Tương: “Em không có áy náy.”

Quách Thiên Bồn mỉm cười, không phản bác cô. Lúc học cấp ba, Cố Tương sơ suất làm hỏng một quyển sách của anh không còn xuất bản nữa, lúc cô chạy khắp thành phố tìm một quyển khác mang tới cũng là hất cầm nói: “Em chỉ là tiện tay, không phải áy náy.”

Trò chuyện với Cố Tương xong, anh thấy đồng nghiệp cầm di động tới: “Ông chủ gọi điện thoại cho anh không được, hình như có việc gấp tìm anh.”

Quách Thiên Bồn bắt máy: “A lô, Tổng giám đốc?” Nghe xong, anh áp ứng: “À...Có lẽ cô ấy không đồng ý đâu...”

Cố Tương đi siêu thị mua quà tặng, đến tối cô nhắn tin qua wechat cho Cao Kinh: “Chào anh, tôi là Cố Tương. Anh về nhà chưa? Ảnh sửa xong rồi.”
Đợi một lúc lâu không thấy trả lời. Cho đến khi cô sắp ngủ thiếp đi mới nghe thấy tiếng thông báo.

Cao Kinh: “Cô ngủ chưa?”

Cố Tương mở đồng hồ, đã là mười giờ hai phút. Cô nhắn lại: “Vẫn chưa, anh có nhà không?”

Cao Kinh: “Tôi vẫn còn ở bệnh viện, vừa rồi có chút việc, hiện tại mới thấy tin nhắn của cô, xin lỗi.”

Cố Tương: “Không sao, chừng nào anh về?”

Cao Kinh: “Không biết được, tôi còn phải đi ăn đêm. Không bằng mai cô đưa cho tôi.”

Đến tối hôm sau, Cố Tương lại nhắn tin cho anh, Cao Kinh lại hoãn thêm ngày nữa. Buổi sáng lúc Đồng Xán Xán chuẩn bị đi làm lại không nhìn thấy Cố Tương, cô gấp hỏi bà Văn Phụng Nghi: “Bà Văn, ngày nào cháu gái bà cũng ra ngoài sớm như vậy sao?”

Bà Văn Phụng Nghi: “Con bé có việc, ban ngày không ở nhà.”

“Cô ấy tìm được công việc rồi?”

“À...không có.”

Đồng Xán Xán gãi đầu: “Cô ấy tốt nghiệp đại học danh tiếng còn không tìm được việc sao? Vẫn là cháu giỏi hơn.”

Đồng Xán Xán vui vẻ đến chỗ làm, lúc ăn trưa trò chuyện với Cao Kinh về chuyện của Cố Tương.

Cao Kinh xoa mi tâm, vừa ăn vừa nghe cô thao thao bất tuyệt. Anh liên tục làm việc với cường độ cao trong ba ngày, cuối cùng hôm nay văn phòng đã có một bác sĩ mới tới, anh có thể thư thái không ít.

Đinh Từ Chiêu nhận rồi không có việc gì làm, lên lầu đi dạo, nghe thấy Đồng Xán Xán nói: “...Nhưng em thấy cô cháu gái toàn mặc đồ hiệu, em từng nhìn thấy túi xách kia của cô ấy trong quầy hàng cao cấp, hơn một vạn ba đấy, cô ấy có nhiều tiền như vậy, sao không trả chứ?”

Đinh Từ Chiêu xen vào: “Em thành bà già rồi à? Rất phù hợp với tuổi thật của em đấy.”

Đồng Xán Xán nhe răng, hét lên với anh ta. Đinh Từ Chiêu đột nhiên trốn sau lưng Cao Kinh, cầm lấy áo khoác của anh, nơm nớp lo sợ lên lút, không giống giả vờ giả vịt. Đồng Xán Xán không hiểu nhìn về sau, chỉ thấy một đôi vợ chồng trung niên đi về phía này. Người phụ nữ mắt đỏ bừng đi qua, bước chân người đàn ông ngừng lại, cúi đầu chín mươi độ với Đinh Từ Chiêu: “Bác sĩ Đinh, trước đó rất xin lỗi, hôm nào tôi sẽ chính thức xin lỗi cậu.”

Hai người đi xa, trong lòng Đinh Từ Chiêu vẫn còn sợ hãi về đôi má bị đánh sưng lên: “Hơi cảm động...”

Cao Kinh ăn xong miếng cuối cùng, đứng lên: “Đi thôi, có bệnh nhân mới.”

Bệnh nhân mới tên là Mao Tiểu Quy, năm nay hai ba tuổi, năm ngoái tạm nghỉ học một năm, đã tiến hành cấy ghép gan. Dự đoán bệnh tình không tốt, nửa năm trước xảy ra phản ứng bài xích nghiêm trọng, chức năng gan suy kiệt, một lần rơi vào hôn mê, nhiều cơ quan khác cũng suy kiệt theo, trước đó không lâu tiến vào ICU. Cô gái cầu xin mấy ngày, cuối cùng cha mẹ mới đồng ý cho rời ICU, vào ở “trung tâm trị liệu an bình”. Số ngày cô còn sống chỉ còn mười bốn.

Cao Kinh xem xét tình hình của Mao Tiểu Quy, nói với Đồng Xán Xán: “Tình hình người bệnh trước mắt không cần quá lo lắng, em đi liên hệ với bác sĩ Từ...”

“Bác sĩ Từ?”

Cao Kinh: “Bác sĩ Từ bên khoa tâm lý chứ không phải chỗ anh.”

“À, không phải anh nói tình hình tâm lý của cô ấy không cần lo lắng sao?”

“Người anh lo lắng là cha mẹ cô ấy.” Ánh mắt Cao Kinh nhìn mẹ bệnh nhân vô cùng bi thương, “Liên hệ cả với tình nguyện viên nữa...Nhờ họ giúp đỡ.”

Bận rộn đến tám giờ tối, cuối cùng Cao Kinh cũng được tan làm. Có lẽ bệnh cảm của Cố Tương đã khá hơn, Cao Kinh nhắn tin wechat, khách sáo lịch sự mời cô đi ăn đêm

Quán đồ nướng nằm ở gần ngay cư xá, ở ngoài trời, có đủ loại thực khách, đồ nướng vừa bung lên, dễ dàng phá tan sự ngăn cách, người lạ biến thành bạn bè. Cao Kinh uống một ngụm bia, trông thấy người đi tới, anh không cẩn thận bị sặc. Cố Tương mặc áo sơ mi quần kaki, tay trái cầm hai hộp quà,

tay phải là một hộp nhỏ cộng thêm một giỏ quà, giống như đi thăm người thân. Cao Kinh đi qua cầm hộ cô, thấy Cố Tương lên đuổi tay xuống, anh mỉm cười, giả vờ không phát hiện, hỏi: “Sao lại xách một đồng đồ đi ăn đêm thế này?”

Cố Tương nói: “Tặng cho anh đấy.”

“Hà?”

“Nhận đi.”

Điều này khiến Cao Kinh hơi bất ngờ, “Thêm cả bữa ăn này nữa thì lời xin lỗi của cô mới đủ thành ý.”

Cố Tương vui mừng, khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì: “Ừ.”

Cô ăn tuyết lê hầm bồi mẩu Tứ Xuyên ba ngày, con ho đã chấm dứt, mấy ngày nay trong miệng chả có mùi vị gì, trông thấy những xiên nướng đầy dầu mỡ này, cô rất muốn nếm thử.

Cao Kinh gọi một cốc sữa đậu nành cho cô, lại đưa cho cô mấy xiên rau quả, “Nếm thử đi, quán này cũng tương đối vệ sinh, tôi bảo họ không cho cay đâu.”

Cố Tương ăn hết chỗ xiên nướng anh đưa, nhân viên phục vụ lại mang một bát cháo trứng muối thịt nạc tới. Lúc cô ăn ngồi rất ngay ngắn, miệng há rất nhỏ, nhai hết mới cắn tiếp, trên môi không dính chút nước đọng nào. Nhìn rất nghiêm túc, nhưng lại dịu dàng. Cao Kinh nhếch môi, nhanh chóng thu lại, đón lấy bình trà nhân viên phục vụ mang lên. Đang ăn thì Cao Kinh có điện thoại, anh đi đến nơi yên tĩnh hơn nghe máy. Cố Tương ăn đã tương đối, không muốn Cao Kinh khách sáo với mình, cô gọi phục vụ: “Tính tiền.”

Nhân viên phục vụ cầm chồng đĩa đi, “Cô chờ một chút.”

Qua một lúc, một cậu bé năm sáu tuổi chạy tới, tay cầm tờ hoá đơn đưa cho Cố Tương, giọng thò thè: “Hoá đơn!”

Cố Tương nhìn hoá đơn một lát hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Cô xem đi!” Cậu bé chỉ vào tờ hoá đơn, “Viết ở đây này.”

Cố Tương nói tiếp: “Bao nhiêu tiền?”

Cậu bé: “Cháu không biết chữ.”

Cố Tương móc ra ba trăm đưa cho cậu. Cậu bé vội chạy đi.

Cao Kinh thả đi động vào túi, không nhìn về phía cậu bé nữa, anh như có điều suy nghĩ nhìn Cố Tương. Cô ngồi yên như cũ, qua một lúc, cô cầm lấy một xiên tim gà cắn một miếng. Anh đứng im tại chỗ chờ cậu bé quay lại. Không bao lâu, cậu bé trở lại, cầm một đồng tiền lẻ, còn cả một trăm tệ. Bữa ăn này tối đa không quá một trăm năm mươi tệ.

Tối nay, Quách Thiên Bồn lại nhận được điện thoại của Tổng giám đốc, anh muốn nói lại thôi, cuối cùng đành cảm thán: “Đề em thử nói với cô ấy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hai ngày sau, nhân viên vệ sinh lau từng viên gạch sáng bóng đến mức có thể soi gương, trên đường đi thêm mấy chậu hoa tràn đầy sức sống, bệnh nhân mới không ngừng chờ mong trong phòng bệnh.

Trung tâm trị liệu an bình bệnh viện Thụy Hoa nghênh đón phóng viên đài truyền hình. Bác sĩ y tá xôn xao, Đinh Từ Chiêu chạy tới tham gia náo nhiệt. Anh ta bắt lấy một người hỏi tin: “Nghe nói là có sao lớn tới? Ài thế, nam hay nữ?”

“Hình như là nữ. Một người bệnh trước khi mất muốn gặp thần tượng của mình.”

Đinh Từ Chiêu chặc chặc hai tiếng, “Không thể tin được loại tin tức thế này cũng sẽ xuất hiện ở chỗ chúng ta... Tự đáy lòng tôi chờ mong là Angela ở Mỹ.”

Y tá Tiểu Mã ở bên cạnh cười: “Bác sĩ Đinh nằm mơ đi, không phải ngôi sao đâu.”

“Hà? Vậy là người nào?” Sự tò mò của Đinh Từ Chiêu bị moi ra.

Y tá Tiểu Mã chỉ về phía trước: “À người hóng tin về rồi.”

Cách phía trước không xa, Đồng Xán Xán giống như u hồn, hai mắt vô thần, miệng mở rộng, mê man đi về phía này. Y tá Tiểu Mã hỏi: “Thế nào, hỏi được chưa? Người đến là ai thế?”

Giọng Đồng Xán bình thản: “Cố Tương.”

“Cố Hương?” Đinh Từ Chiêu lắp bắp, “Sao tên lạ thế...Woa!” Anh ta như bị người vỗ vào đầu, “Tôi đã bảo những lời này giống như tôi đã từng nói ở đâu rồi mà, tôi nghĩ ra rồi, là Cố Tương, chính là “Tương” thích Dương Quá kia, cô gái thiên tài đó.”

Hai hôm trước, sau ngày Cố Tương ăn xong bữa đêm, cô nhận được điện thoại của Quách Thiên Bồn. Lúc ấy cô đang ở gần trường tiểu học Văn Huy, đúng lúc Quách Thiên Bồn đang bàn bạc với lãnh đạo chuyên tuyển sinh ở lớp đào tạo, hai người hẹn một nơi trung gian gặp mặt. Quách Thiên Bồn vội chạy đến, trên cổ đỏ đầy mồ hôi, Cố Tương nhìn chăm chăm vào cổ anh mấy giây, cầm hắt về phía hộp khăn giấy, Quách Thiên Bồn đang có tâm sự, không nhận ra, Cố Tương ra tay rút hai tờ giấy ném cho anh. Quách Thiên Bồn sững sốt, lập tức cười ngô nghê, lau cổ, nói: “Sau khi em đưa ảnh, anh ta có nói thêm gì không?”

“Không có.”

“Ồ.”

Cố Tương uống một ngụm nước chanh, nói: “Anh có việc thì nói, đừng có ấp a ấp úng.”

Quách Thiên Bồn gãi cổ, “À...là như thế này, tối qua anh nhận được điện thoại của Tổng giám đốc, anh ấy nói trước đó không lâu có phóng viên liên hệ với anh ấy, nói là có một bệnh nhân ung thư vô cùng nghèo khổ em, người nọ sắp mất, muốn trước khi qua đời gặp mặt thần tượng của mình một lần, nhưng người ta không biết liên lạc với em thế nào, cho nên thông qua công ty truyền thông liên lạc với công ty.”

Cố Tương không có phản ứng gì. Quách Thiên Bồn nói tiếp: “Khoảng thời gian trước em ở nước ngoài, Tổng giám đốc không làm phiền em, mấy hôm trước đối phương lại liên lạc với Tổng giám đốc, nói người bệnh sắp không chống đỡ được rồi, đây là nguyện vọng duy nhất trước khi lâm chung. Tổng giám đốc nghĩ đây cũng là làm chuyện tốt, lại có thể tuyên truyền giúp công ty, nhất cử lưỡng tiện.”

Cố Tương nói: “Sao anh ta không tự nói với em?”

Quách Thiên Bồn: “Anh không biết...nhưng anh ấy nói những lời này cũng có lý. Trước kia trên TV loại tin tức này toàn là người bệnh muốn gặp ngôi sao, chúng ta không phải xu hướng, hiếm khi chạm vào chuyện này. Điều này có giúp đỡ rất lớn cho việc tuyên truyền của công ty, so với quảng cáo gì đó đều tốt hơn. Tổng giám đốc còn nói sẽ cho em tiền thưởng.”

Mặt Cố Tương không biểu cảm nhìn anh. Quách Thiên Bồn cười, hơi cúi đầu, qua một lúc bất an, nhìn Cố Tương thấy cô đang uống nước, anh cẩn thận lên tiếng: “Anh cảm thấy những thứ khác không nói, nhưng đây đúng là làm việc thiện. Trên đời này có một người tôn sùng em là thần tượng, nguyện vọng duy nhất trước khi lâm chung là chỉ muốn gặp được mặt em, đối với em mà nói có thể chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối với cô gái ấy thì là viên mãn. Làm việc thiện cho người sắp qua đời, có thể thành toàn thì tận lực thành toàn, như vậy không được sao?”

Anh dường như bị cảm động lấy, cuối cùng Cố Tương đã có phản ứng: “Anh biết tại sao Tổng giám đốc bảo anh đến nói với em không? Bởi vì anh ngu ngốc, đơn giản, dễ bị lừa.”

“Anh sắp xếp đi.” Nói xong, cô gọi nhân viên phục vụ, “Thêm cốc nước chanh.”

Quách Thiên Bồn vui vẻ uống nước chanh Cố Tương gọi cho, nói: “À, đúng rồi, người bệnh kia tên là Mao Tiểu Quy, hiện tại đang ở bệnh viện Thuy Hoa.”

Cuộc gặp được sắp xếp vào một ngày sau.

Hôm nay, Cố Tương dậy từ sớm. Cô ngồi trước giường ngăn người nửa tiếng, sau đó rửa mặt, trang điểm, chọn quần áo. Trước khi ra ngoài cô để đuôi tóc ướt, sau đó lấy bút quần mấy cái, dùng máy sấy tạo ra lọn xoắn xinh đẹp. Nhìn vào gương, tất cả đều rất hoàn hảo, cô không có chút khuyết điểm nào.

Sáng sớm không khí tươi mát, bệnh viện tràn đầy sắc xuân, ghế băng ngồi lần trước vẫn sạch sẽ như vậy. Cố Tương ngồi xuống, nhìn bãi cỏ cách mấy bước, nhìn hai đứa bé chơi rubic, cô vươn tay: “Chị giúp các em”

Hai đứa bé nhìn cô, lại nhìn nhau.

Cố Tương vẫn vươn tay ra: “Chị biết làm mà.”

Đứa bé đưa khối rubic cho cô, nhìn động tác trên tay cô linh hoạt, rubic trong mắt bọn trẻ dường như thiên biến vạn hoá, ngay cả màu sắc cũng không thấy rõ. Xoay một lát, rubic biến về hình dáng ban đầu. Đám trẻ vây quanh cô hưng phấn kêu to: “Chị giỏi quá, chị dạy bọn em đi!”

Cố Tương trả lại rubic cho bọn trẻ, “Chị đi đây.” Nói xong, cô đứng lên, hất cằm, đi về phía phòng bệnh.

Trung tâm trị liệu an bình.

Sau khi Đình Từ Chiêu hoảng hốt nói hết câu kia, thấy khuôn mặt y tá Tiểu Mã và Đồng Xán Xán đầy dấu hỏi, anh ta nhấn mạnh: “Cô gái thiên tài đó, mấy năm trước anh đọc trên báo, Cao Kinh cũng xem đấy, bảo cậu ta kể cho các em.”

Anh ta đã hoàn toàn không nhớ rõ rốt cuộc cô gái thiên tài là thiên tài ở chỗ nào, định tìm Cao Kinh giải vây, nhưng mà không thấy bóng người đâu. Có người giải thích giúp anh ta: “Mười ba tuổi, cô ấy thi đấu đề toán đạt 1058 điểm, đứng thứ 48 thế giới; mười bốn tuổi cô ấy ở giải thi đấu tính nhẩm Châu Âu bị trừ đi 560 điểm, sau đó ghi được 570 điểm, xếp thứ 2 thế giới với thành tích 590 điểm; mười sáu tuổi, cô ấy dùng một giờ nhớ được 2600 con số, phá vỡ kỉ lục thế giới. Đây chỉ là một phần chiến tích trong đó của cô ấy...”

Cuối cùng Quách Thiên Bồn tổng kết: “Nói đúng ra cô ấy là thiên tài con số, tất cả có liên quan đến con số, trong những người đồng trang lứa, cô ấy gần như không có đối thủ.”

Phóng viên bên cạnh anh bổ sung: “Từ mười ba đến hai mươi tuổi, cô ấy giành được tổng cộng mười sáu cúp, trong đó sáu cúp là giải thưởng cấp thế giới. Phải biết rằng năm nay tính cả tuổi mẹ cô ấy mới hai ba.”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, Đồng Xán Xán là đáng về dờ dẫm.

“Cộp, cộp, cộp” Tiếng giày cao gót theo tiết tấu vang vọng trên nền gạch, như là tiếng gõ trống, lưu loát dứt khoát, lại rung động đến tâm can, đánh thẳng vào sâu trong lòng người. Cố Tương đi giày cao gót nhọn, quần màu xanh nâu, áo trắng không cổ cộc tay, đeo túi xách màu đen, hai tay dứt túi, xuất hiện trước mắt mọi người.

Phòng bệnh trang trí ấm áp, nhân viên đài truyền hình chuẩn bị sẵn sàng làm việc. Quách Thiên Bồn đưa hoa tươi mua buổi sáng cho cô, nhắc cô: “Em nên cười, cười mới đẹp mắt...Được rồi, không cười cũng rất đẹp.”

Cố Tương nhận lấy hoa, nhìn về phía người nằm trên giường bệnh. Đó là một cô gái, tầm hai mươi tuổi, gầy như que củi, tóc mới cạo, làn da cô vốn màu nâu giờ biến thành xám ngắt, nhưng cô gái cười rất tươi, đôi mắt cong hình trăng lưỡi liềm. Cô gái cười nói: “Tôi là Mao Tiểu Quy, Quy trong hoa hướng dương. Cố Tương, cô là thần tượng của tôi!”

Cố Tương đi đến bên cạnh giường bệnh, đưa hoa cho cô gái, mỉm cười: “Chào cô, rất vui được gặp cô.”

Mao Tiểu Quy vui vẻ khiến mọi người cảm động lây, “Khi tôi học lớp mười đã biết cô rồi, tôi cùng tuổi với cô, cô quá giỏi, tôi còn xem cô thi đấu trực tiếp trên mạng...”

Cố Tương im lặng nghe, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu với cô gái. Phóng viên quay được hình ảnh ấm áp, giờ bản thảo phỏng vấn hai người. Quay được một nửa, phóng viên lấy ra mấy tờ giấy, cười nói: “...Cố Tương còn trẻ đã nổi danh, là cô gái thiên tài danh xứng với thực, chúng tôi cũng biết cô có quan hệ chặt chẽ với con số. Có người trời sinh nhạy cảm với âm nhạc, có người am hiểu hội họa, có người trời sinh đã thích liên quan đến con số, không chỉ có phương diện số học, cô còn là một bậc thầy trí nhớ, đã từng dùng một giờ nhớ được 2600 con số phá vỡ kỉ lục thế giới. Tôi nghĩ Tiểu Quy cũng nhất định rất muốn tận mắt nhìn thấy tài năng của cô, chỗ tôi có ba đề, Sudoku, phép nhân ba chữ số, còn cả năm mươi chữ số, tin tưởng nhất định không làm khó được cô.”

Phóng viên đưa giấy qua, bày ra ba đề, Cố Tương yên lặng ngồi ở mép giường, không nói lời nào. Tay cô nắm chặt ga giường. Quách Thiên Bồn vốn đứng ngoài ban công lướt web, thấy thế anh đang muốn tiến lên ngăn cản, đột nhiên bác sĩ nhanh hơn anh một bước, đi vào phòng bệnh nói: “Tôi thấy các vị phỏng vấn cũng tương đối rồi, cơ thể người bệnh không tốt, hiện tại cần kiểm tra và nghỉ ngơi...”

Cao Kinh ôn hoà nói: “Hi vọng các vị thông cảm”

Cố Tương là người đầu tiên rời khỏi phòng bệnh, Quách Thiên Bồn trò chuyện với phóng viên xong, anh không gọi được điện thoại cho cô, cũng không tìm thấy người. Anh vừa hối hận vừa lo lắng. Cao Kinh nói xong câu kia, quay đầu thấy Cố Tương rời đi, anh đi theo phía thang máy tìm người, không thấy người, thang máy cũng không nhúc nhích. Anh nhìn xung quanh một lần, nhớ tới hình ảnh hôm đó Cố Tương đột nhiên xuất hiện, anh ma xui quỷ khiến đi về phía thang bộ, đẩy cửa ra. Cố Tương ngồi ở bậc thang ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông đẩy cửa ra, cuối cùng cô cũng có phản ứng. Cao Kinh nhếch miệng, khách sáo mỉm cười với cô, đóng cửa lại, anh ngồi bên cạnh Cố Tương, câu mở đầu không phải là “Sao cô lại ngồi đây” mà là... “Hôm nay cô rất đẹp, uốn tóc à?”

Cố Tương liếc anh, không hiểu gì hết. Cao Kinh không để ý, cười nói: “Cho cô đoán thử cái này. Có một tên mập nhảy từ trên toà nhà cao tầng xuống, cô đoán xem hắn sẽ biến thành gì?”

Cố Tương hoàn toàn không muốn để ý tới anh.

“Hắn biến thành tên mập chết bầm. Không bằng cô cũng đưa ra một câu đố cho tôi đoán đi?” Cao Kinh không ngại đưa ra chủ ý, “Nếu cô không đố vậy thì để tôi tự đố vậy.”

Vóc dáng Cao Kinh cao, ngồi trên bậc thang cũng phải rướn lưng lên. Hai tay anh không được thế, khuỷu tay chống lên đùi, nhìn cánh cửa vàng nói: “Để tôi đoán nhé...Hôm đó ăn đêm, con chủ tiệm cầm hoá đơn đến lấy tiền, cô đưa ba trăm, cậu bé trả lại cho cô hơn 100. Cô không nhận ra con số...”

Cố Tương đột nhiên nghiêng đầu. Cao Kinh không nhìn được mặt cô.

“Lần đó chúng ta bị đám trẻ nước ngoài coi thường, chỉ là một phép nhân ba chữ số đơn giản, cô lại trực tiếp bỏ đi. Cảm xúc của cô không tốt, trước đó bảng cửu chương cô phối hợp làm, nhưng nói cô không nhận ra con số thì không đúng, bởi vì cô làm được phép nhân.”

“Năm tám bốn mươi... $5 \times 8 =$, chỗ này có hai con số, chính giữa cách một dấu “x”, nói cho cô biết là phép nhân, cho nên cô làm được. Nhưng mà 235×5 , phía trước là ba con số, có lẽ là con số nhiều hơn, cô không có cách nào nhìn ra được.”

“Điều này đã giải thích rõ ràng tại sao cô lại đưa ba trăm tệ. Tiền bữa ăn có hơn một trăm tệ, đây là gồm ba con số, bên trong giá trị con số này có một số “3”, cô không biết “3” là đơn vị mười mấy hay là trăm mấy, cho nên cô đưa đôi phương ba trăm, thực ra tiền bữa ăn là một trăm hai ba.” Cao Kinh nói: “Cho nên không phải cô không nhận ra con số, cô mắc...” Anh nghĩ xem nên định nghĩa thế nào, “Chứ đừng ngại đọc số.”

Cố Tương đột nhiên đứng dậy, đi về phía cửa, “Đồ điên.”

Cao Kinh bắt được tay cô trước khi cô chạm vào nắm cửa. “Cô không nên thẹn quá hoá giận, tâm lý và hành vi của cô đang trốn tránh chuyện thực này, điều này không giúp ích gì được cho cô hết, cô nên đối mặt với nó.” Anh cũng không cho cô quá nhiều thời gian suy nghĩ, “Nếu như tôi đoán không nhầm thì cô còn có phiền phức lớn hơn. Xán Xán nói cô và bà nội lạnh nhạt như người xa lạ, nói chuyện rất kì quái. Quan trọng hơn là rõ ràng cô đã tới đây, nhìn thấy bệnh viện xây dựng lại, nhưng cô lại hoàn toàn lạ lẫm, còn cần ảnh chụp cũ. Tôi đoán...có lẽ trí nhớ của cô cũng xuất hiện vấn đề.”

Cố Tương nhìn Cao Kinh, đứng nguyên tại chỗ. Cánh tay cô còn bị người giữ lấy, cách quá gần, trong không gian hẹp, cô ngửi thấy mùi bạc hà thoai mái trên người đối phương. Cô quay đầu, nhìn thẳng vào anh: “Trước kia tôi từng tiếp xúc với anh sao?”

Cao Kinh lúc đầu không đáp, sau một lúc lâu, anh mỉm cười nói: “Có lẽ lời cô muốn nói sẽ càng có cảm giác thành tựu hơn. Nếu cô không ngại, tôi có thể giúp cô.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Cố Tương cũng không tin tưởng anh, cho dù anh biết rõ món ăn cô thích, cũng biết cô từng đến bệnh viện trước khi xây dựng lại. Hiện tại đối với cô mà nói anh chỉ là một người xa lạ, còn cô có sự phòng bị và cảnh giác vô thức với người lạ. Cố Tương nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, cô tỉnh táo lại, rút cánh tay ra: “Buông ra.”

Cao Kinh thực ra cũng không cầm quá chặt, nhưng cánh tay cô quá nhỏ, nếu anh buông ra sẽ không bắt được cô. Cho nên anh dùng lực vừa phải, cô không gãy được mà cũng không khiến cô khó chịu.

“Tôi muốn sau khi cô về nhà có thể tỉnh táo suy nghĩ một chút, cô có cách liên lạc với tôi.” Nói xong Cao Kinh mới thả tay ra, dịch sang một bước, chỉ vào cửa làm tư thế “mời”. Đợi Cố Tương đi vào thang máy, anh đứng một lát mới quay về phòng bệnh. Đồng Xán Xán cũng ở đó, cô nhìn về phía anh, thất vọng nói: “Em còn tưởng rằng cháu gái nhỏ vào cơ, sao cô ấy không nói tiếng nào đã đi rồi?”

Cao Kinh đi qua người cô, thờ ơ nói: “Chỉ là hơi khó chịu thôi, cô ấy chính là như vậy.”

“À...Hả?” Đồng Xán Xán cảm thấy câu trả lời của anh hơi kì lạ, từng từ không có vấn đề gì, nhưng tổ hợp lại khi nói ra từ miệng anh thì có vẻ không đúng lắm.

Mao Tiểu Quy nằm trên giường bệnh, đợi Cao Kinh tới gần, cô gái với hơi thở yếu ớt lên tiếng: “Bác sĩ Cao, có phải vừa rồi tôi nói gì sai mới khiến Cố Tương rời đi không vui không?”

Mẹ cô gái vẫn đang khóc, nghe con gái nói như vậy, bà lập tức nói: “Bọn họ lợi dụng con lên TV sao lại không vui được, con xem hôm nay chả ăn được mấy, tinh thần còn không tốt bằng trước.”

Cha cô gái kéo bà mấy cái.

Cao Kinh liếc vợ chồng họ, mới ôn hoà trả lời: “Vừa rồi cô biểu hiện vô cùng tốt, Cố Tương cũng không phải không vui, chỉ là cô ấy có chút việc riêng thôi.”

“Bác sĩ Cao, anh quen cô ấy à.”

Cao Kinh gật đầu: “Ừ, có quen.”

Đồng Xán Xán ở bên cạnh xen vào: “Tôi cũng quen cô ấy.”

“Tốt quá.” Mao Tiểu Quy nói, “Tôi rất thích cô ấy.”

Cô gái nói với cha mẹ: “Cha mẹ, con cảm ơn cha mẹ đã mời được cô ấy đến.”

Cha mẹ cô sùng sốt: “Chúng ta mời cô ấy ư? Không phải, chúng ta tưởng con...”

Hai ông bà kinh ngạc nhìn nhau.

Mao Tiểu Quy cup mắt suy nghĩ, lẩm bầm “À...con biết rồi.” Không phải cha mẹ cô, là người kia.

Cao Kinh quan sát tâm trạng cô gái, anh cũng không nói gì thêm, trước khi đi, anh gọi mẹ Mao Tiểu Quy vào phòng bệnh, rót cho bà cốc trà, để hộp khăn giấy trước mặt, sau đó gọi bác sĩ tâm lý tới. Trong phòng nhanh chóng truyền đến tiếng khóc đau thương.

Buổi tối, Đồng Xán Xán nói chuyện với bà Văn Phụng Nghi, bà ôm Tiểu Thiện Thiện dạy cậu bé gọi “Bà”. Người già rất thích trẻ con, bà cười nhiều hơn so với bình thường. Đồng Xán Xán ăn sô cô la và mút, không ngừng kể chuyện xảy ra hôm nay, bà Văn Phụng Nghi thở dài. Cố Tương đã về, bà buồn Tiểu Thiện Thiện ra, tiến lên hỏi: “Cháu ăn tối chưa?”

Cố Tương lắc đầu.

“Bà để lại đồ ăn cho cháu đấy, để bà đi đun lại, rất nhanh có thể ăn.”

“Vâng, cháu cảm ơn.”

Đồng Xán Xán bỏ sô cô la xuống, liếm môi, ngồi nghiêm chỉnh. Cố Tương ăn tối xong, đi rửa mặt, rót một cốc nước, từ từ ngồi xuống sô pha uống. Tiểu Thiện Thiện nằm nghiêng trong lòng Đồng Xán Xán, ngoan ngoãn chơi đồ của mình. Đồng Xán Xán xoa tóc em trai như xoa mèo, thỉnh thoảng liếc người bên cạnh. Hôm nay cô mới biết đối phương là nữ thần, trong lòng đột nhiên sinh ra kính nể. “Khụ...”

Tiểu Thiện Thiện bị tiếng động hấp dẫn, mở mắt tìm nơi phát ra, sau đó vươn bàn tay nhỏ muốn đi về phía trước. Đồng Xán Xán thả cậu bé ra, để cậu xuống đất, cậu bé đi về phía Cố Tương, bám vào đầu gối cô. Tiểu Thiện Thiện lắc món đồ chơi, lộ ra hai chiếc răng cửa, vui vẻ ẩn bụng Cố Tương. Cố Tương tránh đi, hơi nhủ mày. Cô không thích Tiểu Thiện Thiện, nữ thần cũng không được phép thế. Đồng Xán Xán uy hiếp nhìn chăm chăm cô, trong cổ họng phát ra tiếng bò rống.

Cố Tương: “...”

Cố Tương quan sát Tiểu Thiện Thiện, qua một lúc, ôm cậu bé lên đùi. Cô nhìn khoảng không, lên tiếng: “Anh họ cô có từng nhắc đến tôi với cô không?”

“Hả?” Đồng Xán Xán khó hiểu, “Nhắc đến cô làm gì?”

Cố Tương nghiêng đầu nhìn TV: “Không có gì.”

Đồng Xán Xán suy nghĩ, chậm chạp nói: “Nhưng anh ấy thực sự hơi kì lạ.”

Cố Tương nhìn về phía cô ấy: “Kì lạ ở chỗ nào?”

Đồng Xán Xán thuật lại câu Cao Kinh nói hôm nay, “Chỉ là hơi khó chịu thôi, cô ấy chính là như vậy.” Sau đó bĩu môi: “Nói như thể hiểu rõ cô lắm, thuộc dạng người giống cô, hừ.”

Tiểu Thiện Thiện rót nước miếng trên ngực Cố Tương, Cố Tương nhắc cậu bé lên, trả cậu bé cho Đồng Xán Xán, lấy khăn giấy đi vào WC. Đồng Xán Xán ôm em trai, dỗ dành: “Nước miếng của chúng ta không phải tùy tiện cho ai cũng được, nữ thần không biết thương thức, em đừng giận.”

Cố Tương lăn qua lộn lại một đêm, sau khi bình minh, mắt đen sì. Cô đứng ở cửa sổ nhìn về phía bệnh viện Thụy Hoa, qua một lúc, cô mới nhắn tin qua wechat cho Cao Kinh.

Buổi sáng Cao Kinh phải đi kiểm tra phòng, bình thường không xem điện thoại, đến trưa anh mới thấy tin nhắn. Anh gõ bàn, suy nghĩ một chút, hẹn gặp cô vào buổi tối.

Cư xá hơi cũ kĩ, nhưng có không ít nơi giải trí. Ngọn liễu dưới trăng, khu vực này không có người, Cao Kinh ngồi giữa cầu bập bênh, ăn táo, vô cùng rảnh rỗi, thấy Cố Tương đi tới, anh đưa một quả táo đã rửa sạch. Cố Tương đút hai tay trong túi, thờ ơ, cô nói: “Tôi muốn hỏi anh mấy câu.”

“Rửa tai lắng nghe.”

“Nếu anh biết tôi, vậy thì sẽ có sự hiểu biết nhất định về tôi.”

Cao Kinh chậm rãi gật đầu, thừa nhận.

“Tôi cao bao nhiêu?”

“1m66.”

Cố Tương biểu hiện “đứng thế”, “Chúng ta không quen nhau, anh nói dối.”

“Hà?”

“Kể cả bạn thân nhất cũng không thể báo ra được chiều cao chính xác của đối phương, nếu anh không đo, sao biết được tôi cao bao nhiêu? Quan trọng nhất là...” Cố Tương nhìn từ trên cao xuống, “Đây là chiều cao hiện tại của tôi, cho dù anh thực sự quen tôi, cùng lắm là chỉ có thể biết được chiều cao trong quá khứ của tôi. Ba năm trước tôi cao 1m64, sau đó mới cao thêm 2 phân.”

Thật sự quá đáng yêu.

Cao Kinh mỉm cười: “Có lẽ là cô nghĩ như vậy, nếu tôi lừa cô thì tôi được lợi gì chứ. Lừa tài? Với chỉ số thông minh của cô, tuyệt đối không bị lừa.” Anh thuận miệng nêu ví dụ, “Đồng Xán Xán cao 1m63, cân nặng tầm 60kg, tôi là bác sĩ, tương đối nhạy cảm với số liệu hình thể.”

Cố Tương nói tiếp: “Cho dù anh giải thích như vậy, nhưng anh giải thích thế nào về việc câu đầu tiên anh nói với tôi là “Cô là cháu gái của bác sĩ Cố?” Anh gọi tôi là cô Cố?”

Cao Kinh chậm rãi nói: “Tôi nghĩ...sau này tự cô sẽ tìm ra đáp án.”

Câu hỏi của cô giống như không hỏi rồi. Cố Tương cảm thấy trước mặt cô có một “bộ đồ”, cách an toàn nhất là rời xa, lẩn tránh nguy hiểm là bản năng của nhân loại.

Cao Kinh lên tiếng, lần này anh nói chậm hơn: “Có lẽ cô từng có một quyển sách, tên sách là...” “Mê cung trí nhớ Matteo Ricci”.

Cố Tương đứng nguyên tại chỗ.

Cao Kinh thở phào, nhưng trên mặt không lộ ra gì. Anh đưa quả táo cho cô, “Đã rửa sạch rồi, cô có thể yên tâm ăn. Tôi sẽ cùng cô tìm ra đáp án cô muốn.”

Cố Tương cup mắt nhìn quả táo. Màu đỏ tươi mê người, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Cô nhận lấy, nhìn thẳng Cao Kinh. Cao Kinh nhìn chăm chăm cô, thấy cô há miệng, cắn một miếng nhỏ, nước dính trên môi cô. Mới nhai hai miếng, cô dường như có phản ứng, cảm thấy mất thể diện, thả tay xuống, khép miệng lại, xụ mặt, không nói chuyện.

Thực sự vô cùng đáng yêu.

Cao Kinh mỉm cười, cắn một miếng lớn với nửa quả táo trên tay.

Người tăng ca lục tục trở về, Quách Thiên Bồn vẫn còn ngồi trong công ty. Anh ăn hết hộp cơm, gọi điện cho Tổng giám đốc, “Hôm qua phỏng vấn coi như thuận lợi, sau đó phóng viên đưa ra mấy đề. Đúng vậy, cô ấy phản ứng rất mạnh. Cô ấy còn chưa liên lạc với tôi. Tôi cảm thấy mình không sắp xếp tốt. Hiện tại nhất định cô ấy không vui chút nào...”

Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại nói: “Tôi vừa mua vé máy bay, ngày mai tới.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cố Tương về phòng, lại mở vali ra, lấy cuốn sách bên trong. Theo lời mẹ cô nói, quyển sách “Mê cung trí nhớ Matteo Ricci” đột nhiên xuất hiện trong tay cô. Bà Chữ Cẩm ngày kiểm bạc tỷ, năm đó cũng không để ý tới chuyện nhỏ này.

Trên giá sách của Cố Tương có rất nhiều sách, sách giáo khoa, sách hướng dẫn, thơ văn xuôi, các loại tiểu thuyết, còn cả hai dãy sách khác cũng là liên quan đến huấn luyện trí nhớ. Mỗi cuốn sách cô đều nhớ rõ, chỉ có “cuốn sách” không phải huấn luyện trí nhớ này biến mất trong kí ức của cô.

Cô có cuốn sách này từ nhỏ.

Cố Tương đọc lại nhật kí của mình. Cô không thể hiểu được sao hồi nhỏ mình lại ghi những nội dung mờ mịt kia, như thể cô sợ người khác đọc được, nên chỉ đề cho mình hiểu. Lật ba quyển đều không xuất hiện cái tên “Cao Kinh”. Nằm trong dự liệu, cô cũng không quá thất vọng. Cô thả bốn quyển vào trong vali, thuận tay cầm quả táo đang cắn dở lên ăn. Ăn xong đi ra phòng khách ném hộp, cô nhìn thấy Đồng Xán Xán đang ngồi bên bàn ăn vặt, suy

ngồi một chút, đi đến bên cạnh cô ấy, hơi nghiêng đầu, dự đoán chênh lệch chiều cao. Hình như là tầm 1m63.

Cô hỏi Đồng Xán Xán: “Cô nặng bao nhiêu?”

Đồng Xán Xán sững sốt, nhìn đồ ăn vặt trên tay mình, những thứ này đều là của Cố Tương đấy. Đồng Xán Xán nuốt đồ xuống, vươn tay đưa cho Cố Tương, “Trả lại cho cô, xin lỗi, mai tôi mua...”

Cố Tương ngắt lời cô ấy: “Cô ăn đi, tôi không cần.” Lại hỏi, “Cô nặng bao nhiêu?”

Đồng Xán Xán thấy cô không để ý đến chuyện này, lại bỏ đồ vào miệng, tuy không hiểu gì, nhưng vẫn trả lời: “Đã lâu không cân rồi, tháng trước hình như là 110 (*).”

(*)1kg Trung = 0,5kg Việt

“Hiện tại thì sao?”

“Hà? Để tôi cân xem.” Đồng Xán Xán tìm một lúc không thấy có cân, “Đến nhà tôi cân đi, cô cũng có thể cân cùng.”

Cố Tương không nhúc nhích.

Đồng Xán Xán lập tức bắt lấy cổ tay cô, “Đi nào, cô tới lâu như vậy còn chưa thăm nhà tôi, mang cô qua xem một chút.”

Cố Tương bị cô ấy dẫn tới cửa đối diện. Bà Cao Mỹ Tuệ nghe nói Cố Tương là “thiên tài”, đêm hôm khuya khoát chợt thấy “thiên tài” tới nhà, bà nhất thời còn chưa kịp phản ứng. Cố Tương gật đầu chào hỏi bà, nhìn thấy Tiểu Thiện Thiện nghiêng nghiêng đi về phía mình, cô né ra, sau đó quay đầu nhìn cái cân dưới chân Đồng Xán Xán. Đồng Xán Xán nghiêng đầu, không có phản ứng gì. Cao Mỹ Tuệ ôm cánh tay, nghiêng đầu qua nhìn, mắt tròn lên: “121, mấy ngày nay con ăn gì thế?”

Một lúc sau, Cố Tương một mình quay về. Bà Văn Phụng Nghi đang chuẩn bị ngủ, nhìn thấy có một mình cô, hỏi: “Xán Xán đâu rồi?”

Về mặt Cố Tương bình thản: “Cô ấy ngủ ở đây hai tuần, mập lên 11 cân, mẹ cô ấy bắt về rồi.”

Bà Văn Phụng Nghi: “...”

Đồng Xán Xán không còn được ở phòng khách, cô rất nhưng nhớ, sáng sớm dán vào rèm trong nhà họ Văn, nhỏ giọng: “Buổi sáng cháu không được ăn no, mẹ chỉ cho cháu húp mỗi bát cháo.”

Bà Văn Phụng Nghi buồn cười, kéo rèm ra, nói nhỏ: “Cháu đợi một lát, bà lấy cho cháu hai cái bánh bao nhân thịt.”

Bánh bao còn chưa tới, trước mắt đột nhiên xuất hiện ba thanh sô cô la. Đồng Xán Xán bắt lấy, cảm động nói: “Cố Tương, cô thật tốt!”

Cô chỉ là ăn không hết mà thôi. Cố Tương không lên tiếng.

Đồng Xán Xán đến bệnh viện, không ngừng khen Cố Tương. Cao Kinh bận rộn xem bệnh án, không để ý tới cô. Mọi chuyện đã xong, anh mới uống nước, đeo tai nghe gọi điện thoại cho Cố Tương. Cố Tương tắt bút ghi âm, nói lời cảm ơn với người phụ trách công viên Cẩm Dương, cô lấy di động ra.

Sự nghiệp từ thiện của Chu Bách Đông gần như trải rộng khắp Thanh Đông, công viên Cẩm Dương là một trong số đó, bà Chủ Cẩm không ra mặt mà sai cô làm chân chạy vật thu thập tài liệu.

Cố Tương hơi mệt, cô bắt máy: “Chuyện gì vậy?”

Cao Kinh: “Có tiện đến bệnh viện một chuyến không?”

Cố Tương không nói tiếp.

Cao Kinh: “Tuy trước mắt cô còn chưa cần đến sự giúp đỡ của tôi, nhưng hiện tại tôi cần sự giúp đỡ của cô.”

Cố Tương hơi bất ngờ, đút một tay vào túi, vừa đi vừa nói: “Anh nói đi.”

Cao Kinh cười: “Lần trước phỏng vấn còn chưa kết thúc cô đã đi, Mao Tiểu Quy chẳng nói được với cô lời nào, hai ngày nay cô ấy rất sa sút.”

“Tôi không rảnh.”

“Lúc cô ấy nhập viện, thời gian sống được chỉ còn mười bốn ngày, hiện tại đã là ngày thứ sáu. Cô nên làm đến nơi đến chốn.”

“Tôi không phải là người làm từ thiện.”

Mười một rưỡi trưa, Cố Tương xuất hiện ở trung tâm trị liệu an bình bệnh viện Thụy Hoa.

Cao Kinh đưa cho cô chai nước: “Chạy từ đâu đến thế?”

Cố Tương khát nước, đang muốn nhận lấy thì Cao Kinh đã mở ra hộp. Cô hơi sững người mới lấy chai nước nhấp mấy ngụm.

Cao Kinh hỏi: “Cũng chưa ăn trưa sao?”

“Ừ.” Cố Tương vẩn nấp chai lại, nước vẫn còn đọng trên môi.

Cao Kinh nhìn thoáng qua, mới dời mắt đi chỗ khác: “Đi thôi, làm xong từ thiện, tôi mời cô ăn cơm.”

Cố Tương liếc anh, ánh mắt anh hơi không tốt chút nào.

Cao Kinh mỉm cười.

Hôm trước phòng bệnh còn rất trống trải, hôm nay đã bày đầy đồ. Có đàn điện tử, có bàn vẽ, có bao cát quyền anh, có giày trượt patin. Trên tường còn treo mấy tấm ảnh, ảnh gia đình, ảnh chụp chung với bạn bè, ảnh chụp một mình. Nhân vật chính trong ảnh tóc dài bồng bênh, đôi mắt sáng, răng trắng tinh. Bên cạnh giường bệnh có một chàng trai ngồi, anh ta mở hộp thuốc màu nói: “Cậu làm chuyện gì cũng chỉ nhiệt tình được ba phút, hộp thuốc màu này năm năm qua đã không đựng vào, đều khô cả rồi.”

Mao Tiểu Quy nằm trên giường bệnh nói: “Lần cuối cùng vẫn là cậu giúp tớ thu dọn đây.”

“Cậu biết là tốt rồi, thứ gì cũng khiến tớ phải hao tâm tốn sức.”

Cao Kinh đứng ở cửa giải thích với Cố Tương: “Cha mẹ cô ấy đi ăn cơm rồi, chàng trai này là bạn thân của cô ấy. Trước kia cậu ấy thông qua phóng viên tìm được cô, hôm qua là lần đầu tiên cậu ấy tới, mang theo một đồng đồ như vậy.”

Nói xong, anh gọi vào trong phòng: “Tiểu Quy, xem ai đến đây.”

Mao Tiểu Quy vui vẻ nói: “Cố Tương!” Trước đó cô gái còn hơi uể oải, lúc này đột nhiên tinh thần tỉnh táo hẳn lên. Chàng trai hơi mất tự nhiên, dịch qua một bên, rót nước cho bọn họ, cầm hoa quả gọt, như một phong cảnh, cảm giác tồn tại yếu ớt.

Cố Tương ngồi trong đó mười lăm phút. Lúc đi ra, cô nói với người bên cạnh: “Anh rất thích giúp người khắp nơi sao?”

“Ý cô là gì?” Cao Kinh tháo kính xuống, lau mắt kính, “Những người trong phòng bệnh này, bọn họ đều đang vượt qua cái hồ lớn nhất trong đời người, cái hồ này là vách núi, ai cũng biết dưới đây là vực sâu, đi rồi không thấy đường về. Bọn họ biết rõ sẽ phải chuẩn bị nhảy xuống bất cứ lúc nào. Tôi không phải giúp người, tôi chỉ là đưa tiễn bọn họ đoạn đường cuối. Nhưng mà...” Hai người đi vào thang máy, Cao Kinh đeo kính, ấn tầng trệt, “Nếu như cô cần, gần đây tôi cũng không bận, có thể nghỉ...”

“Không cần.”

Khoé miệng Cao Kinh hạ xuống.

“Tôi chỉ muốn xem một ít ảnh chụp cũ của Thanh Đông, những thứ khác thì không cần.” Cố Tương nhìn con số trên thang máy thay đổi.

“Không sao.” Cao Kinh lập tức tiếp lời.

Thời gian nghỉ trưa ngắn, Cao Kinh phải về nhà bác ăn cơm, đúng lúc hai người cùng đường. Anh hỏi Cố Tương cần những ảnh chụp nào, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe thương vụ màu trắng quen thuộc đỗ ở cửa tiểu khu. Cố Tương nói được một nửa, cũng nhìn thấy xe, cô đi thẳng đến đó: “Quách...”

Cửa xe đột nhiên mở ra, phía sau có một người đàn ông nhảy ra. Người cao chân dài, mặc bộ đồ màu xanh đậm, ống quần còn ngắn một đoạn. Anh ta tháo kính râm xuống, cười mở rộng tay với Cố Tương: “Surprise...”

Cố Tương: “...”

Anh ta nhéo má Cố Tương, hơi khom người: “Có vui không, Hương Hương?”

Cố Tương: “...”

Cố Tương cau mày, hất tay anh ta ra, đối phương vẫn xoa mạnh má cô.

“Tại sao không nói chuyện, vui đến choáng váng sao?”

Cố Tương bị xoa má tức giận: “Tiểu Mân!”

Tiểu Mân thấy cô bị mình trêu chọc “sống” rồi, cuối cùng thả tay ra, ôm bả vai cô, “Tốt rồi, em dẫn đường, anh mang theo ít đồ cho em. Quách Thiên Bồn...”

Quách Thiên Bồn từ trong xe đi xuống, lấy ra một đồng đồ ăn, còn cả một con gấu màu nâu to bằng người thật.

Tiêu Mân giải thích: “Rút thăm trúng thưởng đột hộp thường niên, tiện tay mang cho em.”

Cố Tương: “...”

Đi vào thang máy, Tiêu Mân mới thả cô ra, bình luận về hoàn cảnh nơi này: “Nơi này hơi cũ, nhưng vị trí không tệ, nằm ngay trung tâm thành phố.”

Quách Thiên Bồn cầm một đồng đồ, lại hỏi Cố Tương đã ăn cơm chưa.

Đến tầng mười một, người còn lại trong thang máy lên tiếng: “Tôi gọi điện thoại cho cô sau.”

Cố Tương nhìn về phía Cao Kinh, trả lời: “Ừ.”

Mấy người rời khỏi thang máy, Cao Kinh đi về phía nhà Đồng Xán Xán.

Bà Văn Phụng Nghi đang nấu cơm, nhìn thấy túi lớn túi nhỏ, lại giật mình. Tiêu Mân lễ phép chào hỏi bà, tự giới thiệu, sau đó quan sát nhà. Quách Thiên Bồn vẫn còn chuyển đồ ở cửa thang máy. Cố Tương nói: “Hai lần trước anh bảo Quách Thiên Bồn đưa đồ em còn chưa ăn hết đâu, lần này còn mang nhiều như vậy. Em không dùng được.”

Tiêu Mân ngừng quan sát: “Hai lần?”

“Ừ.”

Tiêu Mân nhìn người đang chuyển đồ, mỉm cười, không nói gì.

Bà Văn Phụng Nghi lại từ nhà bếp đi ra, nói nấu thêm mấy món. Tiêu Mân khách sáo: “Dừng ạ, bà Hương Hương, cháu vừa xuống máy bay, hiện tại còn phải về sắp xếp hành lý. Bữa này coi như bỏ qua, hôm khác cháu sẽ lại đến nhà ạ.”

Quách Thiên Bồn mang hết đồ vào, mệt mỏi thở hồng hộc, Cố Tương rót cho anh cốc nước, chờ anh uống xong, cô lại đưa hai người ra thang máy. Quay về nhìn thấy một đồng đồ ăn trên mặt đất, cô suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía nhà họ Đồng.

Bên dưới, Tiêu Mân và Quách Thiên Bồn đã lên xe. Tiêu Mân ngồi đằng sau, chân tay duỗi ra, hạ cửa xe xuống: “Người đàn ông kia là ai?”

Quách Thiên Bồn lái xe, mắt nhìn Tổng giám đốc qua gương chiếu hậu, trả lời: “Hàng xóm của Cố Tương, là bác sĩ bệnh viện Thụy Hoa.”

“Bệnh viện Thụy Hoa?”

“Là bệnh viện đối diện cư xá đó, trước kia khi ông nội Cố Tương còn sống cũng làm bác sĩ ở đó.”

Tiêu Mân hỏi: “Cô ấy quen người đàn ông kia sao?”

“Không biết...” Quách Thiên Bồn nói, “Cũng là về đây mới quen đó.”

“Quen cũng nhanh thật.” Tiêu Mân cúi đầu loay hoay điện thoại, “Người này tên gì? Cũng không biết thế nào mà khiến cho Cố Tương hiềm khi tiếp xúc với người lạ qua lại.”

Quách Thiên Bồn cười: “Anh ta họ Cao, làm người có lẽ không tệ, ngày đó lúc phỏng vấn anh ta cũng ở đó, là bác sĩ chăm sóc bệnh nhân trước khi lâm chung, rất săn sóc người bệnh.”

Tiêu Mân ngược mắt lên, “Hương Hương còn nhỏ, tôi sợ cô ấy bị lừa gạt.”

Anh ta lại cụp mắt xuống lướt điện thoại, “Cô ấy lớn lên bên cạnh tôi, quen biết người nào, kết bạn với ai, đều có tôi quan sát hộ. Cô ấy mới từ trường học đi ra, còn chưa hiểu xã hội, cậu lớn hơn cô ấy hai tuổi, cũng đi làm hai năm rồi, bình thường nên nhắc nhở cô ấy nhiều hơn.”

“Vâng.” Quách Thiên Bồn đáp. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tiêu Mân không có ấn tượng tốt với bác sĩ Cao, Quách Thiên Bồn cũng hiểu, miệng anh đồng ý “vâng”, nhưng trong lòng hơi chống lại. Tuy anh không thích bệnh viện kia, nhưng tuy việc mà xét thì nhìn bác sĩ Cao kia cũng là người đứng đắn. Hơn nữa, Cố Tương lớn rồi, cô có chủ kiến của mình.

Hồi trước Tiêu Mân cũng không như vậy, năm đó anh ta còn lười phản ứng với Cố Tương.

Quách Thiên Bồn nhớ rõ, khi đó Cố Tương vừa đến Bắc Kinh, vẫn còn đang học cấp hai, sau khi tan học sẽ đến lớp huấn luyện học chương trình huấn luyện nào. Mẹ cô bận rộn đứng vững gót chân ở Bắc Kinh, mỗi ngày đi sớm về trễ, khi đi học cô đói bụng cũng không nói tiếng nào, sau đó mỗi ngày cha của Tiêu Mân đều phân cơm cho cô. Lúc đó Tiêu Mân sắp tốt nghiệp đại học, anh ta không có kiên nhẫn làm bạn với trẻ con, nhưng ông Tiêu rất thích cô bé Cố Tương, còn ra lệnh cho Tiêu Mân hướng dẫn cô học tập. Lúc ấy anh theo chị đang làm việc đến lớp huấn luyện, khá đồng tình với Cố Tương, anh cho rằng mình không thích học thì những người khác cũng vậy. Song Cố Tương trời sinh đã thích học đủ thứ. Hơn nữa trời sinh khinh thường nói dối, gần như hỏi gì đều nói thật, bạn gái Tam Nhậm của Tiêu Mân rất thích nghe ngóng tin tức từ chỗ Cố Tương, âm thầm khiến cho Tiêu Mân khó không thể tả.

Thời gian năm đó rất thú vị, tiếc là quá ngắn. Cố Tương thực sự là lớn lên bên cạnh Tiêu Mân, thời gian cô đi theo Tiêu Mân còn nhiều hơn mẹ cô, nhưng con người đều phải nhanh chóng trưởng thành, trưởng thành rồi cũng sẽ nhiều phiền não hơn.

Quách Thiên Bồn thở dài.

“Than thở cái gì?”

Quách Thiên Bồn lấy lại tinh thần: “À...không có gì.”

“Cố Tương có đủ tiền tiêu không?”

“Đủ chứ. Hiện tại mẹ em ấy để cho em ấy hỗ trợ làm việc, cho em ấy chút tiền công tác.”

“Cho con gái tiền công tác, cũng chỉ có bà Chữ Cầm làm vậy.” Tiêu Mân từ chối cho ý kiến.

Quách Thiên Bồn nói: “Nếu như cho tiền sinh hoạt, Cố Tương cũng sẽ không lấy, cô ấy trưởng thành rồi...Dù sao cũng sẽ không quá lâu, chờ cơ thể cô ấy tốt hơn, cô ấy sẽ tự đi tìm công việc.”

Hiện tại tình hình cô như vậy, cũng không có cách nào làm việc được.

Tiêu Mân dựa vào cửa sổ xe, tay chống cằm: “Về nói với kế toán công ty một tiếng, bảo cô ấy chi phần tiền quảng cáo. Lần phỏng vấn này cũng coi như tuyên truyền cho công ty rồi.”

“Vâng.” Lúc này Quách Thiên Bồn rất kiên quyết.

Cao Kinh ra khỏi thang máy, đi vào nhà họ Đồng, đóng cửa lại. Anh hơi do dự một lúc, sau đó nhìn qua mắt mèo.

“Nhìn gì thế?”

Cao Kinh chờ người, lập tức làm như không có gì xoay người, “Sao em lại ăn trước?”

Đồng Xán Xán xới cơm nhìn anh: “Em đói rồi.”

“À...nhà Cố Tương có khách.” Cao Kinh nói.

Bà Cao Mỹ Tuệ mang đồ ra, để bát cơm trước mặt Cao Kinh, xoa tay chạy ra cửa: “Cháu ăn trước đi. Bác xem là khách nào.”

Cao Kinh mặc kệ hai người phụ nữ hóng chuyện, anh ăn cơm, lỏ tai nhàn rỗi.

“Hai người đàn ông.” Bà Cao Mỹ Tuệ nói.

“Vâng, người trong phòng còn khá thanh nhã.” Đồng Xán Xán nói.

“Con có nhìn rõ hơn không? Vóc dáng khá cao. Mẹ nhìn ở cửa thang máy cũng không tệ, tướng mạo đoan chính, nhìn là biết chịu được khổ.” Bà Cao Mỹ Tuệ đánh giá.

“Ai là bạn trai của cháu gái nhỏ nh?” Đồng Xán Xán hỏi.

“Con có quan hệ tốt như vậy thì đi nghe ngóng thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Đồng Xán Xán nhìn về phía Cao Kinh, “Không dễ nghe được đâu, chắc chắn cô ấy sẽ không nói.”

Bà Cao Mỹ Tuệ suy nghĩ: “Vậy mẹ đi hỏi dì Văn một chút, nếu cháu rể bà là người có tiền, vậy không sợ bà ấy không có tiền trả.”

Đội hai người đàn ông đi rồi, bà Cao Mỹ Tuệ giả vờ đi đổ rác, cách tám rèm gọi bà Văn Phượng Nghi. Trò chuyện một lúc, bà mang theo túi rác và hai

túi đồ ăn về.

“Hôm nay có lộc ăn rồi, Kinh Kinh cháu mang một chút đến bệnh viện chia cho đồng nghiệp. Buổi tối đợi bác bóc vỏ sấu riêng rồi mang lên.”

Đồng Xán Xán liếc một chiếc túi to khác, lấy một gói thịt bò viên từ trong ra, “Nhà cô ấy sướng thật, lúc trước cũng có người tặng đồ ăn vặt. Mẹ, ai là bạn trai của cô ấy thế.”

“Không phải ai hết. Người cao kia hình như là con trai của thầy giáo Cố Tương, quan tâm người ta nhiều thế làm gì, một đứa con gái như con sao nhiều chuyện vậy.”

Đồng Xán Xán: “...”

Cao Kinh bỏ bát cơm không xuống, nhìn đồng hồ: “Cháu ăn no rồi, cháu quay về bệnh viện đây.”

Cao Kinh bận rộn đến chiều, lúc trời tối đen, anh thay quần áo trong văn phòng, nhắn tin cho Cố Tương, hỏi cô cần ảnh chụp cụ thể nào, về anh tìm cho. Chờ anh xuống dưới mới nhận được tin trả lời. Cố Tương hỏi anh có tiện cho cô xem không. Cao Kinh nhúm mày. Hình của anh thật sự là quá nhiều, lần trước mới thoảng thu dọn lại chút, một thùng chất đầy hai ngăn tủ. Anh nhắn lại: “Nhiều ảnh lắm, hai ngăn tủ cơ. Tôi về chỉnh lại rồi gửi cho cô.”

Suy nghĩ một chút, anh lại nhắn thêm: “Hoặc nếu cô không ngại, có thể tới nhà tôi xem.” Vừa gửi đi, anh đã hơi hối hận rồi, lời mời này quá thất lễ, vô cùng ngớ ngẩn. Anh đang định nhắn tiếp, lại thấy Cố Tương nhắn đến. “Nếu như không làm phiền anh, tôi sẽ qua.”

Đương nhiên là không phiền. Cao Kinh nhanh chóng nhắn lại.

Về đến nhà, anh lau sàn nhà một lần, lấy hết ảnh trong tủ ra. Không có chỗ nào thích hợp, đành phải để trên sàn nhà phòng khách. Người còn chưa tới, anh lấy một bình nước tưới hoa, lại cầm khăn sạch lau lá cây. Nửa tiếng sau có người gõ cửa, anh lập tức đi mở, mỉm cười: “Cô đến rồi.”

“Quấy rầy.” Cố Tương nói.

Cao Kinh mời cô vào, để cô ngồi trên salon một lát, anh vào bếp ép hai cốc sữa đậu nành. Cố Tương ngồi, hai tay đặt trên đùi, tư thế lịch sự, cũng không ngó nghiêng xung quanh, vô cùng có giáo dục, chỉ là đôi mắt không khống chế nổi liếc về phía chồng ảnh trên sàn nhà. Cao Kinh mỉm cười, đưa sữa đậu nành cho cô: “Vừa mới làm xong, không biết cô có thích uống không, cẩn thận bị bỏng.”

Cố Tương nhận bằng hai tay: “Cảm ơn.”

Cao Kinh nói: “Ảnh chụp cũ gần như đều ở đây, cô có thể từ từ xem.”

Cố Tương lại cảm ơn, được chủ nhân cho phép cô mới rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía chồng ảnh kia.

Cao Kinh lo cô bị cảm lạnh, hơi ngăn lại, đưa cho cô một cái đệm, lại mang hoa quả ra gọt, anh nói: “Còn chưa cảm ơn cô đã tặng đồ cho bác tôi, tôi cũng có phần, có qua có lại, tan làm tôi cũng mua một chút.”

Cố Tương vốn đang xem ảnh, nhìn anh, cô cúi đầu xuống lật tiếp, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bếp. Căn hộ này cũng là hai phòng giống dưới nhà, chỉ có điều thiết bị lắp đặt thời thượng hơn, phòng bếp là phong cách mở.

Cao Kinh mua dâu tây, nho, dưa hấu, dâu tây bỏ cuống, nho rửa sạch, dưa hấu cắt thành miếng nhỏ, bên trong có hạt đen, anh lấy đĩa gắp ra. Hiếm khi thấy có người làm như vậy. Cố Tương lại cúi đầu xem ảnh: “Không cần khách sáo.”

Đĩa trái cây đã gọt xong, Cao Kinh bung ra để gần chân cô tiện cho cô lấy. Anh ngồi bên cạnh uống sữa đậu nành: “Cô muốn thông qua những tấm ảnh này để tìm trí nhớ sao?”

Qua một lúc Cố Tương mới khẽ đáp: “Ừ.”

Cao Kinh: “Đây cũng là một cách, xem nhiều sự vật quen thuộc lúc trước không chừng có thể giúp khôi phục một ít trí nhớ.” Anh dừng một chút, lại nói, “Thực ra cô có thể nói cho tôi một ít tình hình cụ thể, tôi có thể phân tích giúp cô.”

Cố Tương nói: “Không cần, anh cũng chả nói gì với tôi hết.” Ý nghĩa mở rộng ra là “Anh không nói cho tôi, tôi cũng không nói cho anh, anh nói trước, tôi mới có thể nói.”

Đúng là tính trẻ con, Cao Kinh mỉm cười, không quấy rầy cô nữa. Đợi cô xem một lát, anh mới đưa cốc sữa, Cố Tương cầm lấy uống hơn nửa cốc.

Hôm nay cô mặc đồ ở nhà, có lẽ là đã rửa mặt, nhìn nghiêng, làn da trắng nõn hồng hào, trên lỗ tai có xỏ lỗ, không đeo hoa tai. Trên cổ dưới vành tai có nốt ruồi nho nhỏ. Lông mi cô không dày, nhưng dài mà cong, nhìn rất đẹp. Cao Kinh lúc này mới nhận ra cô không trang điểm, là mặt mộc.

Động tác lật của cô ngày càng chậm, đầu ngón tay bình thường sẽ dừng ở góc phải dưới cùng ảnh chụp một lúc. Cao Kinh nhìn một lát, bỏ cốc sữa xuống, cũng ngồi xuống đất tới gần cô, chỉ tay về phía tấm ảnh trên tay cô: “Tấm này chụp vào 1 tháng 9 năm 2009, khai giảng trường tiểu học Văn Huy, đến khi nghỉ đông kiến trúc trường đã thành màu quyết rồi. Năm 2009 có lẽ cô đang học...”

“Đang học cấp hai rồi.” Cố Tương nói, “Năm đó tôi học cấp hai rồi.”

Cao Kinh mỉm cười, chỉ vào bức ảnh tiếp theo: “Tấm này là ngày 16 tháng 5 năm 2008.”

Cố Tương nghe anh nói về ngày trong từng tấm ảnh, trong đầu tìm kiếm chính mình khi đó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Mấy tấm ảnh sau đó, cô hỏi: “Có ảnh trước năm 2007 không?”

Cao Kinh tìm, chỉ vào một tấm trong tay cô, “Bức ảnh này chụp vào 5 tháng 1 năm 2007, nơi này là một trong những công trình kiến trúc tiêu biểu của Thanh Đông, cô từng nhìn thấy rồi sao?”

Cố Tương nhìn kĩ, ra sức tìm lại kí ức. Nơi này là một địa điểm du lịch nổi tiếng trong nước, cô có biết đến. Thậm chí cô còn có thể nói ra lịch sử liên quan đến nó, nhưng trong đầu cô cái này chẳng khác gì Disney của Hồng Kông, cô biết rõ nhưng chưa từng đến. Tuy nhiên cô sinh ra và lớn lên ở Thanh Đông, làm gì có chuyện chưa từng đến nơi này chứ? Cố Tương lắc đầu, sau đó nói: “Tôi muốn xem thêm ảnh về trường tiểu học Văn Huy, công viên Cẩm Dương trước năm 2007, nếu có ảnh chụp tuyến tàu điện ngầm số 1 tôi cũng muốn xem.”

Trước năm 2007, cô vẫn còn đang học tiểu học. Cao Kinh nhận ra gì đó, anh cũng không nhiều lời, thay cô chọn những ảnh chụp Thanh Đông trước năm 2007. Cố Tương hơi kinh ngạc về số ảnh anh có được, anh dường như giống như lời Đồng Xán Xán nói chụp toàn bộ Thanh Đông ngày xưa. Thậm chí anh còn có thể nhớ được câu chuyện xảy ra khi chụp những tấm ảnh này. Cố Tương rất muốn đem những tấm ảnh trước năm 2007 này về xem, cô hơi do dự, ngập ngừng lên tiếng: “Tôi có thể mượn những tấm ảnh này của anh không?”

Lần đầu tiên thấy cô ăn nói dè dặt như vậy, Cao Kinh kinh ngạc, đột nhiên lại nghĩ tới “lịch sử đen” của cô, trong lòng không khỏi bật cười. Khó trách cô sẵn lòng đến nhà anh xem ảnh, bởi vì cô lo anh sẽ do dự. Cô thực sự là...quan tâm, lễ phép, lại hiểu chuyện.

Cao Kinh im lặng bê đĩa hoa quả lên, đưa tới trước mặt cô, ôn hoà nói: “Hình như cô coi nhẹ những lời tôi nói rồi, tôi nói sẽ giúp đỡ cô mà.”

“...Cảm ơn.” Cố Tương nhận lấy đĩa, xiên một quả dâu tây. Tâm trạng cô thả lỏng, ăn mấy miếng, hỏi Cao Kinh: “Sao anh chụp nhiều ảnh Thanh Đông như vậy?”

Cao Kinh đáp: “Cha mẹ tôi đều là nhiếp ảnh gia, lúc tôi vừa lên cấp hai, có một lần dọn dẹp thư phòng, mang toàn bộ sách thời nhà trẻ và tiểu học định đem đi bán.” Anh hỏi Cố Tương, “Sách ngày xưa của cô còn không?”

Cố Tương gật đầu rồi lại lắc đầu: “Sau khi học cấp hai đều còn, trước đó thì không.” Cô hỏi: “Vậy anh bán đi sao?”

“Ừ.” Cao Kinh gật đầu, cười nói, “Sau khi bán đi, lần đầu tiên cha mẹ phạt tôi. Họ bắt tôi chạy ba mươi vòng ở bãi tập, cuối cùng tôi chỉ chạy được hai mươi hai vòng. Lúc ấy tôi rất giận, tôi cho rằng đó là đồ của mình, tôi có quyền xử lý, huống chi chúng chỉ là sách cũ.”

“Nhưng họ nói với tôi, những điều này đều là hồi ức và lịch sử. Lúc ấy tôi mười bốn tuổi có lẽ không nhận thức được “hồi ức” là gì, nhưng sau khi tôi bốn mươi tuổi, nhất định sẽ làm bạn với “hồi ức”. Trong những cuốn sách ngây thơ kia chứa đựng tất cả ghi chép của tôi từ ba đến mười ba tuổi, nếu khi con người còn sống chia làm ba giai đoạn “thiếu niên, trung niên, về già”, vậy cuộc sống trung niên và về già của tôi nhất định sẽ sống giữa hư vô.”

Cố Tương dường như rất thích nghe anh nói những lời này, ngay cả trái cây cô cũng không ăn, ngoan ngoãn ngồi xếp bằng, ánh mắt chăm chú nghe anh nói. Cao Kinh bất giác xiên một quả dâu cho cô, cô nhỏ giọng nói “Cảm ơn”, sau đó há miệng ăn. Trong lòng Cao Kinh mềm mại, có lẽ là bởi vì nhớ lại những năm tháng đã mất đi.

Hiện tại ánh mắt Cố Tương chăm chú tiếp tục nghe anh kể: “Sau đó, lúc sinh nhật tôi mười bốn tuổi, họ tặng cho tôi một chiếc máy ảnh để cho tôi chụp lại toàn bộ thành phố này. Họ nói tất cả “tồn tại” đều dần “mất đi”, thử chụp “tồn tại”, để cho “tồn tại” viết vào lịch sử, có lẽ tương lai chúng ta sẽ đỡ tiếc nuối hơn.”

“Cha mẹ anh tốt thật.” Cố Tương nói.

“Hiện tại họ quả thực rất tốt, năm đó tôi lại không cho là như vậy.” Cao Kinh mỉm cười, “Bây giờ họ đang ở nước ngoài đi khắp nơi chụp ảnh, có cơ hội cho cô xem ảnh họ chụp.”

“Vâng.” Cố Tương gật đầu.

Hai người tiếp tục lật ảnh xem. Giọng Cao Kinh trầm thấp, ngữ điệu ôn hoà thoải mái dễ chịu, giờ từng tấm ảnh như kể từng câu chuyện, những tháng

ngày mơ hồ trong đầu cô dần trở thành hình khối. Cổ Tương hơi ngược mắt, ánh mắt chạm phải cảm đối phương, còn chưa nhìn cẩn thận đã bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá vỡ. Cô bắt máy, là điện thoại của Tiêu Mân.

Cao Kinh không làm phiền cô, anh cầm lấy đĩa đi vào phòng bếp thêm hoa quả, lại rót cốc nước cho Cổ Tương, anh lấy trà và soda, chỉ về phía Cổ Tương. Cổ Tương nhìn từng thứ, Cao Kinh giờ lên: “Nước soda?”

“Ừ.”

Tiêu Mân ở bên đầu kia điện thoại đột nhiên hỏi: “Nhà em có đàn ông à?”

Cổ Tương đáp: “Không phải, em đang ở nhà người ta.”

“Đêm hôm em ở trong nhà một người đàn ông?” Tiêu Mân đang ở khách sạn. Anh ta vừa tắm xong, chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm. Nước đọng trên người còn chưa lau khô, bọt nước từ cơ bắp trượt xuống. Anh ta ngậm điều thuốc trong miệng, rít một hơi, cau mày: “Bây giờ anh tới đón em đi uống cà phê.”

“Bây giờ sao?” Cổ Tương nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường.

Cao Kinh chú ý, báo giờ thay cô: “Mười một giờ ba phút.”

Cổ Tương nói vào điện thoại: “Hơn mười một giờ rồi, muộn quá, để ngày mai đi.”

Tiêu Mân lại nghe thấy giọng đàn ông, anh ta dập tắt điều thuốc, giặt khăn tắm ra, đá văng nắp vali, lấy quần áo ra: “Ngày mai anh còn bận nhiều việc. Anh có chuyện nói với em, giờ em đang ở đâu?”

Cổ Tương: “Ngay trong cư xá.”

Tiêu Mân: “Cư xá?”

Cổ Tương: “Vâng, em ở nhà hàng xóm.”

Tiêu Mân im lặng một lúc, mặt căng lên: “Em chuẩn bị một chút, anh tới đón em ngay.”

Cổ Tương cúp máy, đành nói lời tạm biệt với Cao Kinh. Trong phòng không có tạp âm, vừa rồi Cao Kinh đã nghe thấy hết toàn bộ âm thanh bên kia, anh đưa soda cho Cổ Tương, hỏi: “Muộn thế này còn muốn ra ngoài sao?”

“Có chút việc.” Cổ Tương nhận lấy nước, “Tối nay cảm ơn anh, quấy rầy rồi.”

“Không sao, không cần khách sáo.” Cao Kinh tiến cô ra cửa, “Có muốn nói cho bà cô không? Nếu về muộn quá bà cô sẽ lo lắng.”

“Lúc tôi đi bà đã ngủ rồi, sẽ đánh thức bà.”

Cao Kinh mỉm cười, mắt nhìn theo cô đi vào thang máy.

Tiêu Mân lái xe thương vụ trắng tới rất nhanh. Cổ Tương uống hết chai soda, ném vào thùng rác, lên xe. Thời gian quá muộn, quán cà phê còn kinh doanh không nhiều lắm, Tiêu Mân tìm được một quán, tầng một có ca sĩ đang hát dân ca, anh ta dẫn Cổ Tương lên tầng hai.

Tầng hai có ban công, có thể ngắm được cảnh dưới lầu và tiếng ca tích tịch, cũng không bị ai quấy rầy. Tiêu Mân gọi hai phần đồ uống, rồi lại thêm một đĩa trái cây. Gió đêm hơi lạnh, Cổ Tương vén tóc ra sau tai, muốn nói cho nhanh: “Muộn như vậy, anh còn có chuyện gì?”

“Biết là muộn, đêm hôm khuya khoắt còn ở nhà hàng xóm sao?” Tiêu Mân như thuận miệng nói ra một câu.

Anh ta lấy chi phiếu ra, để trước mặt cô: “Tiền của em đây, lần trước phỏng vấn vất vả, đây là tiền quảng cáo, ngày mai tự đi ngân hàng đổi.”

Cổ Tương nhìn chi phiếu, không nhúc nhích.

Tiêu Mân đứng lúc phản ứng, nói thay cô: “Là ba vạn.”

Đây không phải là lần đầu Cổ Tương nhận được tiền quảng cáo, khi cô đi tham gia thi đấu, công ty đều tài trợ, sau khi giành được giải thưởng công ty sẽ cho cô một số tiền thưởng, hình ảnh của cô dán tại lớp huấn luyện cũng nhận được tiền quảng cáo. Cổ Tương cũng không từ chối, thu chi phiếu vào túi.

Tiêu Mân nhấp một ngụm nước, hỏi cô: “Em quen người hàng xóm kia lâu rồi sao? Sao muộn như vậy còn ở trong nhà người khác?”

Cổ Tương đáp: “Không quen.”

“Không quen?”

“Anh ta nói trước kia bọn em biết nhau.”

“...” Tiêu Mân đề cốc nước xuống, “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Tương tóm tắt lại hai ba câu đơn giản, Tiêu Mân nghe xong, cười lạnh: “Em tin anh ta đã sớm biết em rồi sao?”

Cố Tương không đáp lại.

“Anh ta coi em là kẻ ngốc trên đũa rồi, cũng không thèm bịa chuyện, tay không bắt sói.”

Cố Tương: “Anh nói chuyện khó nghe quá.”

“Lời thật thì khó nghe, em đừng tin anh ta, chắc chắn là anh ta lừa em”

“Anh ta lừa em thì được gì chứ?”

“Đàn ông giỏi nhất là lời ngon tiếng ngọt, tại sao anh ta lại vui vẻ giúp em như vậy? Anh không tin thời đại này còn có Lôi Phong sống.” Tiêu Mân muốn bỏ đầu cô ra, “Đàn ông không có ai tốt hết, em chỉ mới biết anh ta có mấy ngày, anh ta đã lừa em vào nhà, lần sau sẽ lừa em vào phòng...” Anh ta nhìn đôi mắt to trắng đen rõ ràng của Cố Tương, nuốt xuống nửa câu nói sau, mỉm cười, trêu chọc cô: “Bình thường rất thông minh, lúc này lại hồ đồ. Kinh nghiệm sống của em chưa nhiều, đừng tiếp xúc với người lạ. Em bận rộn lâu như vậy mà không có tiến triển gì, chỉ bằng theo anh trở về đến lớp huấn luyện làm việc đi.”

Ngón tay Cố Tương trượt trên cốc: “Em biết phân biệt người như thế nào, là dạng gì, không cần dạy bảo em.”

“Vậy em thử phân biệt xem anh là người thế nào, là dạng gì.”

Cố Tương: “Anh là người tốt, nhưng giỏi hãm hại lừa gạt.”

Tiêu Mân cốc đầu cô: “Con bé này, sau này em vẫn đừng nên nói chuyện thì hơn, qua hai mươi năm nữa sớm muộn gì anh cũng bị em làm tức giận đến vỡ mạch máu.”

Cố Tương né xuống, chỉnh lại tóc, tư thế nghiêm chỉnh: “Em tự hiểu chuyện của mình, anh không cần lo đâu.”

Điện thoại đột nhiên vang lên, cô ngạc nhiên bắt máy: “A lô?”

“Còn chưa về sao?”

“Vẫn chưa.”

“À...tôi vừa nghĩ ra cô nói muốn mang ảnh về, nhưng vừa nảy cô không cảm đi.” Cao Kinh nói.

“Á...” Cố Tương cũng đã nhớ ra, “Ngày mai tôi tới lấy, được không?”

“Được, vậy tôi xếp lại cho cô. Đã hơn mười hai giờ rồi, cô chú ý an toàn.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tiêu Mân nghe thấy tiếng nói chuyện trong loa, bóc một miếng hoa quả: “Lại là hàng xóm kia?”

“Vâng”

Tiêu Mân hỏi: “Em có việc sao?”

“Vừa rồi em đi vội quên cầm theo ảnh.” Cố Tương nói, “Anh còn việc gì không? Không còn thì đưa em về đi, em mệt rồi.”

Người trưởng thành chủ ý cũng càng lúc càng lớn rồi. Tiêu Mân gọi người thanh toán, thấy cô đứng dậy đi trước, ánh mắt anh ta nặng nề.

Cố Tương quả thực rất mệt. Nửa năm nay cô quen ngủ sớm dậy sớm, đã lâu còn chưa đi ra ngoài quá mười hai giờ. Trong xe rất hẹp, xóc nảy khiến cô buồn ngủ, cô nhắm mắt lại, lâm bảm: “Đến nơi gọi em”

Tiêu Mân nghiêng đầu nhìn cô cười: “Ừ.”

Đến cửa tiểu khu, xe không vào được. Tiêu Mân lùi về sau, đỗ xe sang bên đường, muốn gọi cô dậy, định lên tiếng lại thôi. Mỗi lần cô ngồi xe đều mệt đến mức chỉ muốn ngủ, thói quen này xem ra không đổi được rồi. Tiêu Mân lắc đầu, con nghiện thuốc lá dâng lên, muốn châm điếu thuốc. Anh ta nhin lại, ngồi tựa vào ghế, lâm bảm “Cũng không sợ người khác mang em bán đi.”

Qua một lúc, anh ta lại cười, nghiêng người, nhìn má cô: “Aiz...” Anh ta thở dài, vрон tay, từ từ chạm vào tóc cô, nụ cười dần nhạt đi. Chỉ mới mấy ngày không gặp đã gầy đi không ít, trước kia má cô còn có tí thịt, lúc này đã trở thành người đẹp thanh tú. Ngón tay anh ta lướt qua mặt cô.

Chỗ ngồi hơi rung, tiếng chuông đột ngột vang lên. Tiêu Mân dừng lại, khôi phục tư thế ngồi.

Cố Tương tìm được điện thoại, mở mắt bắt máy: “A lô?” Giọng nói vừa tỉnh ngủ hơi khàn.

“...Không có gì, tôi gọi nhầm số.”

“...Cao Kinh?”

“Đúng vậy, tôi định gọi cho đồng nghiệp, trước đó mới gọi cho cô, không cần thận ẩn nhầm.”

“À...không có gì.”

“Cô về chưa?”

Cố Tương nhìn ra ngoài cửa sổ: “Về rồi.”

“Vậy không làm phiền cô nữa, cô nghỉ ngơi cho sớm, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Tương khẽ ngáp, tháo dây an toàn ra: “Em về đây.”

“Ừ.” Tiêu Mân cũng tháo dây an toàn, theo cô xuống xe. Dặn dò cô mấy câu, anh ta nhìn theo cô đi vào trong cư xá, sau đó ngẩng đầu nhìn lên toà nhà. Đã qua mười hai rưỡi, chỉ có một căn hộ nào đó ở tầng mười hai mơ hồ vẫn còn sáng đèn. Cửa sổ có bóng người, khoảng cách quá xa, khuôn mặt mơ hồ.

Cho đến khi Cố Tương đi vào cửa lớn, Cao Kinh mới không nhìn theo nữa, ôm cánh tay, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao ráo đứng ở cửa tiểu khu. Anh ta dường như nhìn chăm chăm vào đây, về mặt dưới ánh đèn đường tối đen không thấy rõ. Tâm trạng Cao Kinh không quá tốt, chỉ mong không mất ngủ. Mai anh còn phải đi làm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sáng sớm, Cố Tương nhận được tin nhắn mẹ cô gửi tới, nhắc cô buổi chiều đừng quên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Sau khi gặp tai nạn, mỗi tháng cô đều phải đi kiểm tra một lần, quét từ đầu đến chân, còn phải lấy cả máu. Cố Tương chưa trả lời ngay, cô nghĩ đến những việc cần làm sáng nay. Hôm nay cô không quá muốn ra khỏi cửa, mỗi ngày phải đi mấy nơi, cô đã hơi phản cảm. Tuy nhiên cô chả có chỗ nào để đi hết.

Trong phòng khách truyền đến chút tiếng động, tiếp theo là giọng của bà Văn Phụng Nghi: “Hương Hương, cháu đã dậy chưa?”

Cố Tương ngồi dậy: “Rồi ạ.”

“Chú Vu đến thăm cháu đấy, còn dẫn theo cả con gái nữa.”

Hôm nay chủ nhiệm Vu được nghỉ, mua chút hoa quả, đổi với chuyện Cố Tương bị tấn công ở bệnh viện cách đó không lâu ông đến quan tâm và thăm hỏi. Năm nay con gái ông học năm bốn đại học, hai hôm trước mới từ trường về, tháng sau mới quay lại trường lấy bằng tốt nghiệp. Sắp tới không có việc gì, chủ nhiệm Vu dứt khoát dẫn người tới đây.

“Cháu thấy con bé cũng không quá chênh lệch tuổi tác với Hương Hương, hai cô gái bình thường không làm gì có thể làm bạn, cùng nhau đi dạo phố xem phim.” Chủ nhiệm Vu tác hợp.

Con gái ông cao hơn mét bảy, dáng người mẫu, khuôn mặt bình thường, tư thế ngồi thản trọng, đôi mắt linh hoạt di chuyển, con người cũng dễ thích ứng: “Tớ tên là Thi Thi, cha tớ bảo tớ gọi cậu là chị, nhưng cũng chả còn là trẻ con nữa mà gọi chị chị em em, tớ gọi cậu là Hương Hương nhé?”

Cố Tương còn chưa kịp đáp, phía sau có người mở miệng trước cô: “Tớ là Đồng Xán Xán.”

Đồng Xán Xán vừa giao ban, từ ca đêm trở về, hình dáng zombie tới đây ăn sáng kè, trước đó cô vẫn là du hồn, hiện tại hồn trở lại rồi. Vu Thi Thi nghe theo tiếng ngẩng đầu, đối mặt với Đồng Xán Xán, hai cô gái có tên ABB (*) lập tức sinh ra cảm giác đồng đạo, tương thân tương ái.

(*) Chỉ những người có tên gọi là hai từ lặp nhau

Hình ảnh này giống như nam nữ chính đi xem mắt còn chưa đụng nhau, nhân vật nam chính đã bị người bên cạnh nữ chính hút hết sự chú ý.

Cố Tương nhìn Vu Thi Thi, lại quay đầu nhìn Đồng Xán Xán, sau đó hai tay đặt trên đầu gối, im lặng nhìn chủ nhiệm Vu. Khó xử nhất hẳn là bà mối rồi. Trước khi “bà mối” Vu đi, ra hiệu bằng mắt cho con gái, Vu Thi Thi nháy mắt, bày tỏ “OK”. Ép qua lại với con trai cô ta sẽ không đi, nhưng kết bạn thì cô ta là chuyên nghiệp, cô ta sẽ dùng sự nhiệt tình của mình giải cứu đôi phương khỏi núi băng. Đồng Xán Xán cũng không cảm thấy mệt, trao đổi hết thông tin cá nhân với Vu Thi Thi, mỗi người một bên lôi kéo Cố Tương, muốn dẫn cô đi dạo phố. Bà Văn Phụng Nghi cũng đóng gói Cố Tương qua, cười nói: “Chơi vui vẻ, buổi trưa ở ngoài ăn cơm, bà không nấu nữa.”

Vu Thi Thi nhiệt tình như lửa, Đồng Xán Xán gốc gác như trâu, thực ra Cố Tương muốn đi dạo phố một mình hơn.

Ba người đi đến bách hoá gần đó, Cố Tương đi rất nhanh, cũng không cần tham khảo ý kiến người khác, cô mua một thỏi son và một hộp kem nền, lại đi thử hai bộ quần áo. Vu Thi Thi và Đồng Xán Xán nhìn mắc hoảng hốt: “Đắt thế sao! Tiền ăn nửa năm của tớ rồi!” Đưa mắc cho Cố Tương xem. Cố Tương cụp mắt nhìn. Số dư còn lại trong tài khoản của cô chưa đến bốn vạn, nếu như bộ này mắc hơn chín nghìn... Vu Thi Thi và Đồng Xán Xán lôi người đi, Cố Tương lại quay đầu nhìn quần áo. Hai cô gái lái nhái: “Trời ạ đắt quá, một chiếc váy 2899 tệ, không đáng chút nào, may mà chúng tớ kéo cậu đi.”

Cố Tương: “...” Cô thở dài trong lòng, đột nhiên cảm thấy mệt.

Buổi chiều, Cố Tương đứng giờ đi bệnh viện kiểm tra. Chụp xong hết, lấy máu, bác sĩ bảo cô đi mua ít vitamin.

“Các cô gái trẻ bọn cháu chỉ thích giảm béo, cho rằng gầy mới đẹp, nhưng đâu biết ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới sức khoẻ.” Nữ bác sĩ hơn bốn mươi tuổi đánh giá cô, “Vóc cơ thể của cháu, cân nặng phải tầm 100 mới hợp lý, bây giờ cháu còn chưa tới 90 cân, cũng không phải là ngôi sao, cần gì giảm béo như vậy.”

Cố Tương nói: “Cháu không giảm béo ạ.”

Bác sĩ lật bệnh án của cô, “Không giảm béo là khoẻ mạnh nhất, như vậy bác kê thêm cho cháu chút thuốc tiêu hoá, bình thường ăn nhiều cơm một chút, đừng sợ béo, cháu đủ đẹp rồi.”

Trong bệnh viện người đến người đi, vẻ mặt khác nhau, có mừng có bi. Cố Tương cầm thuốc, đi chậm lại. Cô đột nhiên nhớ tới khuôn mặt xám xịt của cô gái trẻ tuổi kia. Cô quay đầu đi về khu nằm viện. Đang là thời gian làm việc, bên trong trung tâm trị liệu an bình không có người nhà bệnh nhân, y tá đi nhẹ nói khẽ, người bệnh cũng không gây ra tiếng động gì, cả tầng gần như không có tí âm thanh nào. Cố Tương đi đến bên ngoài phòng bệnh Mao Tiểu Quy, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn, cô dừng bước.

Ánh mặt trời xuyên qua chậu cây bên ngoài ban công, xuyên qua cửa sổ chiếu xuống đất, như thể phối hợp với khúc nhạc, tiếng đàn từ tay Cao Kinh bay ra. Anh mặc áo trắng, ôm ghita, bờ môi mấp máy nói câu gì đó. Chàng trai cao gầy gât đầu, đứng đằng sau, ngón tay đánh keyboard. Chàng trai cất tiếng hát sạch sẽ đơn thuần như truyền từ phương xa đến, lọt vào trong lỗ tai nhân gian. Một khúc nhạc dài dang dặc, Cố Tương quên mất mình nghĩ gì.

Cô nhớ tới lời Cao Kinh từng nói với mình - bọn họ đều đang vượt qua một cái hố. Anh không có bản lĩnh giúp họ, anh chỉ là tiền đưa bọn họ đoạn đường cuối cùng.

Anh đeo kính, không nhìn thấy rõ ánh mắt của anh, đầu ngón tay anh chăm chú đàn, mỉm cười dịu dàng như gợn sóng, chứa đựng cả ánh mặt trời. Khúc nhạc chấm dứt, cô mới hoàn hồn.

“Cố Tương?”

Cố Tương nhìn về phía chàng trai lên tiếng.

Chàng trai hơi dè dặt, “Cố...cô Cố Tương, Tiểu Quy, là Cố Tương.”

Chàng trai mở cửa phòng, hơi hưng phấn để cho Mao Tiểu Quy xem.

Mao Tiểu Quy nằm trên giường bệnh, nghiêng đầu, vui vẻ bất ngờ, cô không nghĩ tới đối phương sẽ liên tục hai ngày đến thăm cô. Hôm nay Mao Tiểu Quy phải cố hết sức khi nói chuyện, có một số câu Cố Tương nghe không rõ. Cố Tương ngồi bên giường bệnh, nhìn miệng đối phương chậm chạp mở ra đóng vào.

“Trước kia, tôi chơi ghita, cậu ấy chơi keyboard, chúng tôi phối hợp hai mươi bài hát. Cậu ấy là con trai dì giúp việc nhà tôi.”

Bọn họ quen biết từ nhỏ, cô làm gì cũng chỉ nhiệt tình ba phút, cậu thì khác, luôn kiên nhẫn cẩn thận. Cậu học vẽ cùng cô, đợi cô ném bản vẽ đi, cậu vẫn tiếp tục. Cậu học quyền anh cùng cô, nhưng trời sinh cậu nhỏ gầy, làm thế nào cũng không học được. Cậu còn luyện keyboard cùng cô, nhưng trong chớp mắt cô đã thích ghita. Sau đó cô cảm thấy có lẽ mình không giống người bình thường, cho nên không thích giao du kết bạn, không thích Châu Âu, coi thiên tài IQ cao là thần tượng, cậu theo cô nghiên cứu chữ số Ả Rập. Đôi khi cô chán ghét, đôi khi lại hơi để ý cậu. Cô nói: “Cậu ấy là Lý Cương, tên cũng thật quê mùa.”

Cố Tương nhìn về phía chàng trai ngồi ở ban công yên tĩnh gọt hoa quả. Tên của cậu cũng giống như con người cậu, chỉ là một tấm phong nền, khó có thể khiến người ta chú ý.

“Lúc cậu ấy thổ lộ với tôi, tôi nói rất khó nghe.” Mao Tiểu Quy một hồi nhớ lại, “Nhưng mà chờ cậu ấy đi rồi, tôi lại hối hận. Tôi luôn cảm thấy cậu ấy sẽ

“khiến tôi mất mặt, tôi chỉ là không chịu thừa nhận mình thích cậu ấy mà thôi.” Mao Tiểu Quy nhìn về phía Cố Tương: “Tôi muốn hát.”

Cố Tương đáp: “Cô hát đi.”

“Vẫn nên hát ‘Tiễn biệt’ nhỉ.” Mao Tiểu Quy khẽ ngâm nga, “Ngoài đình nghi chân, bên con đường cỏ, cỏ thơm xanh mượt tận chân trời. Gió đêm mang theo tiếng sáo lướt nhẹ qua rừng liễu...”

Cố Tương từ từ gượng dậy, hơi do dự một lúc lâu, lòng bàn tay chạm vào đỉnh đầu Mao Tiểu Quy. Cậu trai giống như một gai nhím, khe khẽ đâm vào lòng cô. Tiếng hát dần biến mất. Bên cạnh cánh tay truyền đến độ ẩm, có người cúi đầu, xem xét sơ qua, sau đó quay đầu lại, khẽ nói với cô: “Cố Tương, cô ra bên ngoài đi, uống cốc cà phê, được không?”

Cố Tương nhìn thẳng vào mắt anh, qua cặp kính, cô không thấy rõ được đôi mắt ấy. Cô gật đầu, “Vâng.”

Sau đó Cao Kinh nói với y tá: “Đưa Mao Tiểu Quy vào phòng chăm sóc, liên lạc với người nhà cô ấy.”

Cha mẹ cô gái luôn ở trong bệnh viện nhanh chóng đến, mấy người thân khác cũng lần lượt đến.

Cửa phòng chăm sóc đóng chặt, bọn họ đang tạm biệt cô ấy.

Nhân gian buồn vui, cách trở một phòng.

Chín giờ hai mươi tám phút tối, Mao Tiểu Quy qua đời.

Lúc Cao Kinh lau kính đi ra, Cố Tương vẫn ngồi trên ghế ở lối đi nhỏ. Anh đeo kính lại, bước nhanh đến trước mặt cô, cúi người xuống, hai tay bám vào đầu gối, hỏi cô: “Sao cô còn ngồi ở đây, từ đó đến giờ sao?”

“Không có.” Cố Tương lắc đầu, nhìn đôi phương. Anh dường như chả khác gì với ban ngày, nhưng có thể nhìn ra anh rất mệt. Cô nói: “Tôi đã về nhà rồi.”

Cao Kinh hỏi: “Đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Cố Tương dừng một chút, hỏi tiếp, “Anh có muốn ăn chút gì không?”

“Tôi không vội.”

Cố Tương gật đầu, lại nhìn đôi mắt anh qua cặp kính. Ánh mắt anh dường như rất chăm chú.

“Nếu anh có thời gian, tôi muốn nói với anh chút chuyện.” Cố Tương nói.

Cao Kinh vẫn khom người như trước, nhìn thẳng cô. Anh mỉm cười: “Được.”

Vẫn là cầu thang cũ kia, cửa vàng, trong không gian yên tĩnh chỉ có hai người bọn họ. Cao Kinh mở chai nước vừa mua đưa cho cô, ngồi ở bậc thang với cô. Cố Tương không uống. Trong không gian yên tĩnh, không có tro bụi, ánh đèn hành lang mờ mờ, con số xa xôi ánh từ vách tường tầng trệt. Cô lên tiếng: “Tháng mười năm ngoái, tôi xảy ra tai nạn bất ngờ, khi tỉnh lại phát hiện mình mất đi ký ức, hơn nữa không thể phân biệt được nhiều chữ số.”

“Không phải chữ số mà là nhiều chữ số. Tôi chỉ là không thể nhìn thấy, chứ vẫn tính toán được.” Cô nhấn mạnh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lần trước Cao Kinh suy đoán rất đúng, cô có thể tính được 5x8, nhưng không có cách nào tính được 235x5, bởi vì “235” có nhiều chữ số, trong mắt cô chỉ là trống không mà thôi. Cô không có cách nào xem giờ trên di động, không thể tự do chọn xe buýt, cũng không thấy được ngày bên góc phải ảnh chụp. Cô giờ ba cuốn nhật ký kia vô số lần, nhưng chỉ có thể thông qua thường thức phân biệt được năm và tháng, nhưng đơn vị “ngày” gồm hai chữ số thì không có cách nào đọc chính xác được. Ngay cả việc trả tiền cũng trở nên khó khăn với cô, giống như hôm nay dạo phố nhìn trúng chiếc váy kia, “2899” bốn chữ số Ả Rập, cô không có cách nào sắp xếp chuẩn xác. Cô suy nghĩ là 9982, 9289 hay là 6628, rất nhiều khả năng và chúng khiến cô do dự không làm.

Cố Tương chỉ vào số trên vách tường tầng: “Đây là ‘19’, trong mắt tôi nó có thể là 91, 16 hoặc là 61.”

Cao Kinh nhìn theo ngón tay cô chỉ về hai chữ số Ả Rập cực lớn trên vách tường, mười ngón tay anh đan vào nhau, bám vào đầu gối, suy nghĩ một lát hỏi: “91, 16, 61, đây là cô nhìn thấy hay là phỏng đoán của cô?”

Cố Tương hơi giật mình, nhìn về phía đối phương. Cao Kinh ôn nhu thăm dò: “Nếu đưa ra phép nhân 5x6, cô có thể làm được sao?”

Cố Tương nghiêng đầu không nhìn anh, lưng cô rất thẳng, cằm khẽ hếch lên, trong mắt Cao Kinh thì cô đang giãn khí. Giống như một con khổng tước xinh đẹp kiêu ngạo, lông vũ đẹp nhất của cô bị nhổ đi rồi, nhưng cô vẫn là con khổng tước xinh đẹp kiêu ngạo trước đó, nên không muốn cúi đầu. Cao Kinh cảm thấy lồng ngực anh sinh ra dòng khí nóng xúc động cuộn cuộn, anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, dùng sức đè ép cảm xúc này xuống, càng thêm dịu dàng gọi tên cô: “Cố Tương..”

Cố Tương cup mắt, nghiêng nửa đầu nhìn anh, tên của cô lọt vào tai tựa như lông chim chạm vào. Cô giật mình, vẫn không nhìn anh, nói: “Đúng thế, tôi không thể nhìn rõ tất cả con số, tất cả đều là phỏng đoán của tôi.”

Cô cam chịu hít thở sâu, lại nhìn về phía số tầng, “Hiện tại “19” trong mắt tôi giống như gương vậy. Lần đầu tiên đi thang máy tới nơi này, tôi đi sai tầng, hôm đó tôi nhìn thấy con số “19” trong thang máy, nhưng thực ra là “16”, đó là trạng thái đảo ngược.”

“Số 9 Ả Rập trong mắt tôi đều đảo ngược, nhưng tôi có thể dùng cách thông thường phân biệt các số khác, chỉ có mỗi 6 và 9 là không có cách nào. Cho nên trong tình huống bình thường, các số lẻ không có vấn đề gì với tôi.” Cuối cùng cô vẫn nhấn mạnh thêm lần nữa không phải mình mất đi tất cả không chế với chữ số.

Cao Kinh cũng không phản bác, chỉ gật đầu. Cố Tương liếc anh, sau đó tiếp tục: “Sau khi tổ hợp lại các con số, chúng không sắp xếp theo hàng ngũ nào, phía trước phía sau không ngừng điều chỉnh, trong mắt tôi vô cùng lộn xộn. Đối với việc phân biệt số lẻ, cho tôi thời gian tôi có thể làm được, đối với số nhiều đơn vị hơn thì tôi không có cách nào.”

Cao Kinh hỏi câu thích hợp: “Cô viết sách và tính toán đều không có vấn đề gì chứ?”

Cố Tương gật đầu: “Khả năng tính toán của tôi không có bất cứ vấn đề gì, ngay cả Sudoku, tôi chỉ cần dựa vào đầu là tính ra, ngay cả mắt cũng không cần nhìn.”

Cao Kinh lại gật đầu với khổng tước nhỏ lần nữa. Cố Tương thỏa mãn, cô thản nhiên nói tiếp: “Viết lách đương nhiên cũng không có vấn đề, nhắm mắt lại là ghi được số thôi. Cho nên tôi chỉ là cảm thấy xuất hiện vấn đề ở việc phản hồi.”

Cao Kinh tiếp tục gật đầu, thấy Cố Tương đã không còn xù lông, anh tận dụng hỏi: “Vậy những tình huống cụ thể khác thì sao? Ví dụ như phương diện trí nhớ?”

Cố Tương suy nghĩ, bỏ chai nước xuống, đột nhiên đứng dậy, quay người nhìn Cao Kinh: “Anh có biết cung điện ký ức không?”

Cao Kinh nói: “Hiểu một chút cơ bản, nhưng không biết nhiều lắm.”

Cố Tương: “Tháng mười năm ngoái tôi ra nước ngoài du lịch, chính xác mà nói thì là tập huấn, bởi vì tháng mười hai tôi có một trận đấu về trí nhớ phải tham gia, trước mỗi lần đó tôi đều tìm một nơi yên tĩnh để tập luyện, đây là thói quen của tôi.”

“Tôi không nhớ được chuyện xảy ra với mình năm tiếng trước đó, khi tôi tỉnh lại, tôi chỉ thấy mình đang ở bệnh viện, người báo cảnh sát là một du khách, theo phỏng đoán là tôi bị ngã xuống bãi đá san hô bên bờ biển, sau khi hôn mê một thời gian ngắn mới được du khách đi ngang phát hiện.” Quá ngu ngốc. Nói tới đây, Cố Tương hơi dừng lại, sau đó mới tiếp tục. “Sau đó tôi mới ý thức được tôi đã mất đi ký ức trước năm mười hai mười ba tuổi, trong khoảng thời gian này là lúc tôi sống ở Thanh Đông. Sau khi học hết tiểu học tôi đi Bắc Kinh.”

“Chuyện xảy ra sau đó ở cấp hai tôi cơ bản đều nhớ rõ, cho nên tôi biết sau khi tôi đến Bắc Kinh, trong đầu tôi đã có một cung điện ký ức, có lẽ tôi dùng mười năm xây dựng nên cung điện ký ức này, chưa bao giờ thay đổi, tầm quan trọng của nó không cần nói cũng biết.”

“Nhưng sau khi từ bệnh viện tỉnh lại, tôi không có trí nhớ trước năm mười hai tuổi, cung điện ký ức cũng không có.” Cố Tương nhìn Cao Kinh, “Tôi dựa vào thói quen của mình phỏng đoán, có lẽ chuyện xảy ra khi tôi ở bên bờ biển luyện tập, lấy một số lượng lớn con số trong cung điện ký ức, sau đó tôi ngã xuống, gáy đập vào đá, cung điện ký ức của tôi cũng biến mất, cái cung điện này vô cùng có khả năng là tôi dùng thời gian hồi nhỏ quen thuộc nhất xây dựng nên. Nó biến mất cũng mang theo cả ký ức lúc nhỏ của tôi. Lớn hơn nữa là tôi mắc chứng ngại với việc đọc số cũng là do cung điện biến mất.”

“Cho nên tôi nghĩ trước tiên tìm được cung điện ký ức của tôi thì có lẽ mọi chuyện sẽ giải quyết dễ dàng hơn.” Cố Tương nói xong, hỏi anh: “Anh cảm thấy tôi nói có đúng không?”

Cao Kinh im lặng một lúc lâu. Cố Tương cup mắt, sau đó quay đầu, trong lòng hơi thất vọng.

Sau khi xảy ra chuyện, cô lần lượt tìm đến từng chuyên gia khoa não trong và ngoài nước, qua máy quét thì bộ não của cô không có bất cứ khác thường nào, chuyên gia không có cách nào giải thích nguyên nhân gây bệnh, phần lớn mọi người đều đồng ý với suy đoán của cô, bọn họ cho rằng bệnh của cô không mang tính vĩnh viễn, theo thời gian trôi qua, cô có thể khôi phục, vô số ví dụ sau khi mất đi trí nhớ hồi phục lại bày ra trước mắt. Tuy nhiên có một số người vĩnh viễn quên đi, không tìm lại được. Cố Tương không chờ được, chứng ngại về số khiến cho cô đến nửa bước còn khó đi, cô không chấp nhận sự sắp đặt của thời gian, cô muốn tự mình không chế.

Chân cô khẽ cử động, cuối cùng nghe thấy Cao Kinh lên tiếng: “Trên mạng từng lan truyền một luận điểm khoa học, khi con người học tập, đại não sẽ

sản sinh ra tế bào mới, thần kinh nguyên bản sẽ giết chết chúng, giản thích đơn giản là đại não tự động loại bỏ tri thức cũ, giữ lại tri thức mới, cái này gọi là thần kinh nguyên gốc giết chết tế bào não.”

Anh nhìn Cố Tương, “Tôi không biết dùng lời nào bình luận về nó, tôi nghĩ tôi có thể sẽ hình dung thành...là một thứ không biết. Khoa học không ngừng phát triển, tìm kiếm ngày càng đi lên, tất cả đều có khả năng.”

Cao Kinh đứng lên, đối mặt với cô. Cô chỉ đứng tới cảm anh, anh cúi đầu nhìn cô: “Hôm nay tôi làm ca đêm, hai ngày nữa sẽ được nghỉ, cô muốn làm thế nào cứ nói cho tôi biết.”

Cố Tương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Mùi trên người anh sạch sẽ, cảm không có râu, bả vai rộng, ánh mắt luôn chăm chú như vậy, cô nhìn thấy mình trong mắt anh. “Tôi chỉ đến trường qua ba tuyến đường. Từ nhà đi đến trường tiểu học Văn Huy, qua hai chuyến xe buýt, đi một tuyến tàu điện ngầm. Xe buýt sẽ đi qua bệnh viện Thụy Hoa, tàu điện ngầm đi qua công viên Cẩm Dương. Nếu như tôi ngồi một tuyến khác, có thể đi qua Đại học Thanh Đông. Tôi nghĩ cung điện ký ức của tôi nằm trong phạm vi hệ thống này. Tôi muốn tìm ra nơi nào nằm đó, hoặc tuyến đường nào được coi là cung điện của tôi.”

Cao Kinh nói: “Trưa mai được không?”

“Được.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nhìn theo Cố Tương rời đi, Cao Kinh quay lại phòng làm việc. Anh tùy tiện ăn chút gì đó lấp đầy bụng, sau đó mới quay lại làm việc. Bận rộn đến rạng sáng, cuối cùng tất cả đã kết thúc. Anh thở phào, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, mở di động ra tìm kiếm “Cung điện ký ức”. Mấy năm trước anh từng xem qua tài liệu về cung điện ký ức, nhưng công việc quá bận, lại thêm một đồng chuyện, lúc đó hạng mục chăm sóc lâm chung của bệnh viện đang tiến hành, anh hoàn toàn không có thời gian nhàn rỗi đi nghiên cứu chuyện này. Anh không hiểu về cung điện ký ức cho lắm, chỉ có chút ấn tượng đơn giản. Mở trang web, trong lòng anh có chút suy tính.

Lúc trời hửng sáng, Cố Tương hoảng hốt nghe thấy tiếng chim. Cô hé mắt ra, nhìn thấy trời hơi xanh, bên ngoài bệ cửa sổ có hai chú chim nhỏ đậu. Cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đứng dậy, đi đến trước cửa sổ muốn nhìn cho kỹ hơn, nhưng hai chú chim nhỏ bị dọa sợ tung cánh bay đi mất.

Cố Tương sững người, suy nghĩ cũng tỉnh táo, che miệng ngáp một cái, mở cửa ra. Phó xá tấp nập, lại là một ngày mới. Đến mười giờ, cô nhận được điện thoại của Tiêu Mân.

“A lô? Nghe giọng em hình như tâm trạng không tệ lắm.” Tiêu Mân nói.

Cố Tương đánh son, nhìn vào gương, lấy ngón út lau đi khoé miệng, “Vâng, cũng khá.”

“Tâm trạng tốt như thế...buổi trưa cùng ăn cơm nhé?”

“Không được rồi.”

“Ăn cơm xong đi xem nhà với anh.”

“Xem nhà gì?” Ngón út lau vào khăn giấy, Cố Tương lại chỉnh lại son.

“Chi nhánh công ty ở đây, sau này thỉnh thoảng anh phải đến đây, không thể cứ ở khách sạn mãi được, mua xừ nhà cho xong.”

“...Tự anh đi xem đi.”

“Em đưa ra chút ý kiến cho anh.”

“Là anh mua nhà, tại sao phải cần ý kiến người khác?”

“...Người thường bọn anh cũng cần ý kiến của người khác.” Giọng Tiêu Mân hơi thay đổi, “Em là người khác sao?”

Tâm tư của Cố Tương không ở chỗ này, “Anh đi một mình đi, hôm nay em còn có việc.”

“Có chuyện gì?”

“Lát nữa em còn phải đến bệnh viện lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe, buổi trưa có hẹn rồi.”

“...So với anh còn bận hơn.”

Cố Tương suy nghĩ, “Đúng vậy.”

“...”

Cố Tương trang điểm xong đi ra ngoài, cửa đôi diện cũng mở ra. Hai mắt Đồng Xán Xán đỏ bừng, nhìn thấy Cố Tương, miệng cô ăy méo xeo: “Mao Tiểu Quy qua đời rồi...”

“...Tôi biết rồi.”

Đồng Xán Xán đột nhiên lao tới, nhào vào trong lòng Cố Tương, nước mắt rơi xuống, không kìm lòng được gọi cô: “Cháu gái nhỏ...tôi khó chịu lắm...”

Cố Tương cứng đờ tại chỗ, hai tay không biết để vào đâu. Đồng Xán Xán thực sự đau lòng. Mấy ngày nay cô luôn trò chuyện với Mao Tiểu Quy về Cố Tương, quan hệ giữa y tá và người bệnh thoáng chốc gần hơn. Cô đã quen với sinh lý tử biệt, hiếm khi như vậy, nhưng trong tình cảm luôn vô tình có sự trả giá, cô cho rằng còn có thời gian, nhưng thời gian chờ đợi tình chút nào. Đồng Xán Xán tựa vào vai Cố Tương gào khóc.

Cố Tương đứng thẳng, trong nháy mắt từ từ giơ tay lên, đặt lên lưng Đồng Xán Xán. Vỗ hai cái, cô cứng rắn nói: “Đừng khóc.”

Người đau lòng sẽ không nghe thấy. Cố Tương từ từ thả lỏng, lại tự nhiên vỗ về Đồng Xán Xán. Cô nhớ tới cửa phòng chăm sóc đóng chặt, không biết bên trong như thế nào. Căn phòng kia như một bến đỗ, đi vào đi ra là hai thế giới. Bên cạnh chân đột nhiên xuất hiện một bóng dáng khác, cô cúi đầu xuống.

Tiểu Thiện Thiện cầm một túi óc chó, miệng túi mở rộng, nhân cũng rơi hết cả ra. Cố Tương lắc đầu, cô không ăn. Tiểu Thiện Thiện giờ một lát, sau đó đưa lên miệng, cắn một cái.

Một người khóc, một người ăn, hơn mười phút sau mới ngừng.

Trước khi xuống nhà, Cố Tương thay bộ quần áo đã bị dính nước, chọn bộ váy mặc vào. Đến bệnh viện cầm mấy tấm phim và giấy xét nghiệm ngày hôm qua, sau khi cho bác sĩ xem qua, bác sĩ gạt kính mắt nói: “Vẫn giống như hôm qua bác đã nói với cháu, kích thích ăn uống, bình thường cố gắng ăn nhiều một chút, huyết áp cháu hơi thấp...Những thứ khác đều tốt, phim chụp cũng không có vấn đề gì.”

Tạm biệt bác sĩ, cô đi về cư xá. Lúc đến công cư xá, cô lại nhận được điện thoại của Tiêu Mân.

“Bây giờ em đang ở bệnh viện hay ở nhà?”

“Đang ở đây.”

“Hà?”

Cố Tương bước nhanh thêm mấy bước, dừng lại sau lưng Tiêu Mân, “Ồ đây.”

Tiêu Mân quay đầu lại, “Ồi, mới từ bệnh viện về à?” Anh ta cúi đầu nhìn cái túi Cố Tương cầm trên tay, “Kiểm tra thế nào, cho anh xem một chút.”

Cố Tương không đưa: “Rất tốt, sao anh lại tới đây?”

Tiêu Mân vươn tay qua, Cố Tương tránh né, “Lấy ra cho anh xem”

Cố Tương lắc đầu, “Đây là việc riêng của em, em không muốn đưa.”

Tiêu Mân híp mắt lại, một tay giữ chặt cô, tay kia vung loạn lên, nhìn từ xa giống như hai người đang ôm nhau.

“Cố Tương...”

Cố Tương quay đầu lại, thuận tay đẩy Tiêu Mân ra, hơi kinh ngạc: “Anh vừa tan ca sao?”

Người cả đêm không ngủ, liếc một chút có thể nhận ra ngay. Cao Kinh cũng chưa rửa mặt, cảm hơi lún phún râu, anh cũng không phải quá mệt, “Ừ, vừa tan ca.” Anh nhìn đồng hồ, “Trưa rồi, tôi lên thay quần áo rồi xuống, nếu cô chưa ăn cơm thì đợi lát nữa chúng ta cùng ăn.”

Cố Tương bắt gặp nhăn mày. Tiêu Mân dứt hai tay vào túi, cầm hất về phía Cao Kinh, hỏi Cố Tương: “Em bảo người có hẹn vào buổi trưa là anh ta sao?”

“Ừ.”

Tiêu Mân nhìn Cố Tương: “Nếu không phải chuyện quan trọng gì thì để hôm khác đi, hôm nay đi xem nhà với anh đã.”

Cao Kinh nhìn Tiêu Mân, nói với Cố Tương: “À...tôi còn định lúc ăn trưa tranh thủ bàn bạc với cô một chút. Tôi đột nhiên muốn hỏi phương thức trí nhớ bình thường của cô là gì, chỉ dùng cảnh thực hay là con số? Đương nhiên nếu cô có chuyện khác, chúng ta có thể...” Anh cẩn thận lướt qua đại não, chất lọc những từ mấu chốt khi tìm kiếm trên điện thoại, mứa riu qua mắt thợ nói ra mấy từ chuyên ngành.

“Xùy...” Tiêu Mân mỉm cười, “1315.”

Cao Kinh nhú mày, không biết anh ta nói gì. Cố Tương nghiêng đầu liếc mắt với Tiêu Mân, Tiêu Mân nhún vai, cười không có chút thành ý nào: “Bác sĩ Cao đúng không? Nếu như anh có hứng thú với phương pháp trí nhớ, hoan nghênh đến trung tâm đào tạo Ngũ Tự, kẻ hèn bắt tài này là hiệu trưởng của trung tâm, tôi có thể giảm giá 20% cho anh. Hôm nay thời gian đang gấp, không mang theo danh thiếp, có cơ hội lần sau sẽ đưa cho anh.”

Cố Tương nhìn anh ta một cái, mới nói với Cao Kinh: “Không bằng chúng ta để hôm khác đi, anh vừa tan ca, có lẽ nên về nghỉ ngơi trước.”

“Không sao, buổi tối tôi đã nghỉ ngơi ở bệnh viện.” Cao Kinh nói.

Cố Tương kiên quyết: “Để hôm khác rồi nói sau.”

Cao Kinh mỉm cười.

Tiêu Mân đứng lúc giục cô: “Đi thôi, ăn cơm xong rồi xem nhà, anh tìm được ba căn rồi, em xem thích căn nào.”

“VẬY em lên cát đồ đã.” Cố Tương nói.

Cố Tương lên nhà, để cho Tiêu Mân ở dưới chờ. Cao Kinh cùng đi vào đội thang máy với cô. Đứng một lát, anh nói: “Cô có hẹn với bạn sao?”

“Vâng.”

“Nghe ý của anh ta là muốn đi mua nhà à? Mua nhà là chuyện tương đối quan trọng đấy.”

Cố Tương nhìn về phía anh: “Xin lỗi, là tôi không cân nhắc chu đáo.”

Cao Kinh khó hiểu.

“Anh còn có ca trực, hôm nay phải nghỉ ngơi, tôi không nên hẹn anh hôm nay.”

Cao Kinh mỉm cười, tâm trạng thoáng tốt hơn, “Là tôi hẹn cô. Nhưng thực ra không cần hôm khác đâu, tôi cũng không mệt.”

“Cơ thể quan trọng nhất.” Cố Tương nói.

Thang máy đã đến, Cao Kinh giữ cửa để cô đi vào. Anh ấn tầng cho cô rồi mới đến mình. Trước đó từng có người hút thuốc lá ở đây, trong thang máy còn vương mùi, Cố Tương nhăn mũi, vô cùng không thích. Cao Kinh hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào cô. Hôm nay là lần đầu cô mặc váy. Váy liền thân dài đến đầu gối, màu đen dính sát vòng eo vô cùng nhỏ của cô. Hôm nay cô cũng trang điểm đẹp hơn bình thường, khuôn mặt trắng nõn đôi môi đỏ mọng thu hút sự chú ý của người khác, yên lặng đứng ở đó, tinh xảo như một người tí hon xoay tròn trên nắp hộp nhạc. Cao Kinh háng giọng, “Không biết khi nào cô về, tôi về ngủ hai tiếng là đủ rồi. Tôi muốn tranh thủ thời gian.”

Cố Tương đáp: “Tôi gọi điện thoại cho anh nhé?”

Cao Kinh cười: “Ừ, tôi chờ cô.”

Thang máy đã đến tầng mười một, Cố Tương chào anh: “Tạm biệt.”

“Đừng rồi...” Cao Kinh gọi cô lại, “Bạn cô vừa nói 1315 là có ý gì?”

Cố Tương im lặng. Lần đầu tiên Cao Kinh thấy cô có ánh mắt kì lạ như vậy.

“...Đây là một con số mã hoá trong phương pháp trí nhớ, dùng đồng âm (*) để nhớ, có rất nhiều cách.”

(*) âm đọc gần giống hoặc giống nhau

Cao Kinh có dự cảm không tốt lắm. Cố Tương thành thật, anh hỏi cô sẽ trả lời, cũng không giấu giếm, “Ý của anh ấy 1315 là bác sĩ vệt, bảo anh là nói như vệt.”

Cao Kinh: “...”

Cô quen Tiêu Mân mười năm, thỉnh thoảng bọn họ sẽ dùng con số mã hoá nói thầm với nhau, thực tế trong mấy năm anh ta có bạn gái, sẽ dùng mã hoá nhắc nhở cô đừng làm miệng, hoặc bảo cô đi mau đừng làm bóng đèn. Cách thức trao đổi này chỉ thuộc về hai người bọn họ, cô tập mãi thành quen. Song nhìn Cao Kinh như vậy, hẳn là anh không vui rồi.

Ngón tay khẽ sờ váy, Cổ Trương nhìn anh mấy giây, nói: “Lần này là anh ấy quá đáng, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi anh.”

Cao Kinh mỉm cười, “Không sao, anh ta rất hóm hỉnh.”

Lên nhà mình, trên mặt Cao Kinh không còn nụ cười nữa. Tâm trạng thực sự không tốt chút nào.

Anh tiện tay cầm lấy hộp sữa đậu nành, chọc ống hút vào, ngồi xuống salon. Uống xong hộp sữa, anh đi vào nhà tắm, thay quần áo, sau đó đi ra ngoài. Anh lái xe, đi đến một hiệu sách thì đỗ lại. Đúng lúc vào hai ngày nghỉ, người mua sách tương đối nhiều, hơn một nửa đang vây quanh giá sách đọc miễn phí. Cao Kinh tìm một nhân viên cửa hàng: “Chào cậu, tôi muốn tìm một ít sách liên quan đến huấn luyện trí nhớ.”

Hơn nửa tiếng sau, anh mang về bốn quyển sách. Rót cho mình cốc trà, anh xoa mi tâm, đeo kính mắt lên, bắt đầu miệt mài đọc.

Note: Lướt đọc ít quá nên mình đang định drop, các bạn cho mình ý kiến coi... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Truyện thuyết cổ kể rằng có người khi tham gia hoạt động tại nhà thờ, đột nhiên nhà thờ sụp đổ, vô số người bị đất đá đập trúng mặt mũi biến dạng, tử vong tại chỗ. Người thân của người chết không có cách nào nhận được mặt, thương tâm tìm kiếm cũng không tìm được người nhà của mình. Người kia tránh được một kiếp, anh ta đứng trong đám người, dựa vào trí nhớ, xác thực thân phận của người chết.

Sau đó phương thức trí nhớ này được một nhà truyền giáo đến từ Ý tên là Matteo Ricci mang đến Trung Quốc. Đây là nguồn gốc của cung điện ký ức trong truyền thuyết.

Cao Kinh lật sách, dùng bút nhớ gạch trọng điểm. Lý thuyết quá nhiều, anh nhất thời không nhớ được. Anh ngáp một cái, lại rót cho mình ly trà, nhìn điện thoại, vẫn không có cuộc gọi nào. Lật mấy tờ sách, anh lại nhìn điện thoại, vẫn im ắng như cũ.

Anh gạch mấy hàng chữ, tiếng chuông đột nhiên vang lên. Cao Kinh lập tức cầm điện thoại lên, thấy tên người gọi đến, anh đặt bút nhớ xuống, “Từ Chiều?”

Đình Từ Chiều nói trong điện thoại: “Điều Gian (*) đi bồi dưỡng về rồi, hai ngày này đúng lúc chúng ta được nghỉ, buổi tối tụ tập nhé? Cậu ta mời.”

(*) Gian trong gian trá

“Không rảnh, các cậu chơi đi.”

“Sao lại không rảnh, cậu không đi làm, không hẹn hò, buổi tối ra ngoài uống một chén thả lỏng một chút, nghe Điều Gian khoác lác.”

Cao Kinh cười: “Cậu mà để cho Điều Tấn Phong nghe thấy thì bữa này đừng nghĩ đến chuyện cậu ta tính tiền.”

Đình Từ Chiều vẫn cố rú rê: “Đến đi, cả ngày cậu ru rú trong nhà, định tu Phật à. Tôi nghỉ ngơi kiếp trước cậu là hoà thượng nên mới thanh tâm quả dục như vậy. Tôi gọi cả Nguyễn Duy Ân đến rồi, đã mấy tháng mọi người không gặp mặt.”

Cao Kinh vừa lật sách vừa nói: “Thật sự không rảnh mà, các cậu chơi đi. Nếu thiếu người thì gọi thêm Xán Xán ấy, hôm nay nó cũng được nghỉ.”

Đình Từ Chiều không gạ gẫm được anh, đành phải lùi bước, chuyển sang Đồng Xán Xán, Cao Kinh tiếp tục đọc sách, chờ điện thoại.

Tiêu Mân vừa mất toàn là cư xá đất đỏ, người môi giới dẫn bọn họ đến căn hộ thứ hai. Xung quanh căn hộ là cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là sông, không khí tươi mát, cảnh sắc đẹp đẽ, trong nhà đầy đủ nội thất. Tiêu Mân dẫn cô đến bên cửa sổ, đứng sau cô, chỉ vào mặt sông phía xa: “Em nhìn phong cảnh đi, bên kia còn có núi, hôm nào anh chuẩn bị thuyền cho em du ngoạn.”

Cổ Trương: “Căn hộ này cũng được.”

“Em thích à?”

Cổ Trương gật đầu, “Anh muốn mua không?”

Người môi giới chào hàng: “Ngài Tiêu, nhìn bạn gái anh thích như vậy, xem ra căn hộ sau không cần phải xem rồi.”

“Tôi không phải bạn gái anh ấy.”

“À...xin lỗi phu nhân.”

Tiêu Mân hất tay: “Anh ra ngoài trước đi, chúng tôi xem một vòng đã.”

“Vâng.” Người môi giới ra ngoài.

Tiêu Mân kéo Cổ Tương đến phòng ngủ, “Nội thất căn phòng này hơi quê, nhưng cũng tạm thông qua.”

Cổ Tương cảm thấy chiếc tủ gần cửa khá đẹp mắt, cô sờ vào. Tiêu Mân: “Căn phòng này dành cho em, thế nào?”

“Em không ở đâu.”

“Bây giờ em ở chỗ cũ kĩ thế kia, không thể ở lâu được.”

Cổ Tương quan sát căn phòng, “Nếu em muốn chuyển, sẽ tự mình đi tìm.”

“Em khách sáo với anh làm gì, ở chỗ anh không phải cũng thế cả sao, quanh năm suốt tháng anh tới được hai lần là cùng, coi như em trông nhà hộ anh.”

“Không muốn.” Cổ Tương nhân lúc không có ai, nói tiếp, “Vừa rồi anh có chuyện gì mà nói giọng như vậy với hàng xóm của em?”

Tiêu Mân ôm cánh tay, khẽ dựa vào tủ, “Anh không nói gì hết, anh có nói gì sao?”

Anh ta thấy Cổ Tương không nói gì, xoay mặt cô lại, “Ồ, giận à?”

Cổ Tương né tránh, “Không có.”

Cô lại nhìn ban công. Tiêu Mân nhìn theo cô, “Em đã nhắc đến thì anh cũng muốn biết em và anh ta mới quen có mấy ngày, sao đã hẹn hò nhau đi chơi rồi?”

“Không phải đi chơi.” Cổ Tương giải thích với anh ta.

Tiêu Mân: “Tất nhiên anh phải nhắc nhở em, lòng người hiểm ác, mẹ em không ở đây, anh chính là phụ huynh của em, em phải nghe lời.”

Cổ Tương nghiêng đầu nhìn anh ta, “Anh coi em là trẻ con sao?”

Tiêu Mân: “Muốn anh coi em là phụ nữ sao?”

Cổ Tương cụp mắt. Tiêu Mân cười lấy điều thuốc ra, thấy cô nhú mày, anh ta ngậm điều thuốc, chia vè mặt cô, “Anh không hút đâu. Anh không coi em là trẻ con, nhưng em là con gái, ở chung với đàn ông cần phải có sự cảnh giác, người này nói chuyện không thành thật, còn việc giúp đỡ em, anh không tin đàn ông sẽ không có mục đích gì.”

Cổ Tương lách qua người anh ta, “Anh ấy không giống, anh ấy là một bác sĩ tốt.”

Tiêu Mân sững sốt.

“Anh còn muốn xem nhà nữa không? Nếu không thì đưa em về, em còn có việc.”

“Tất nhiên là phải xem chứ.” Tiêu Mân móc bật lửa ra, châm thuốc.

Anh ta dựa vào lan can, quay đầu nhìn phòng ngủ, ánh mắt dừng trên người cô, rít một ngụm thuốc. Anh ta bước qua, kéo lấy người, Cổ Tương mới nhận được một nửa tin, bị anh ta kéo khỏi phòng ngủ.

“Tiêu Hương Hương, chúng ta đi xem căn tiếp theo.”

Cổ Tương xua khói. Tiêu Mân lại cố ý phả khói về phía cô.

Cuối cùng Cao Kinh cũng chờ được tin nhắn của cô. “Hôm nay không kịp rồi, xin lỗi. Chừng nào anh có thời gian?”

Cao Kinh nhìn sách, lật mấy tờ, sau đó đóng sách lại. Trên đời này những chuyện có thể học cấp tốc quá ít, ví dụ như muốn đạt được thứ gì đó hoặc là học tập. Anh không thể học cấp tốc được phương pháp trí nhớ, múa riu qua mắt thợ sẽ biến khéo thành vụng, trước nay anh luôn tinh táo tự kiểm chế, không vội vàng phạm sai lầm. Dục tốc bất đạt, có lẽ anh nên làm từ từ.

Cao Kinh nhắm mắt nghỉ ngơi. Hình ảnh hiện lên trong đầu là con khổng tước nhỏ xoay chuyển trên nắp hộp nhạc.

Tiêu Mân đưa Cổ Tương đến cửa tiểu khu, Cổ Tương hỏi: “Anh muốn đi lên ăn cơm không?”

“Anh không có kiên nhẫn, nhất là với người già.” Tiểu Mân nói, “Ngày mai anh lại đến đón em”

“Hôm nay không phải xem xong rồi sao?”

“Anh không thể đưa em đi ăn cơm sao?”

“Em hẹn với hàng xóm rồi.”

Lại là anh ta.

Anh ta thấy Cố Tương mệt mỏi, lùi một bước, “Ngày mai rồi nói sau, mai anh gọi cho em”

Cố Tương vậy tay.

Cô về đến nhà, qua tấm rèm nhìn thấy Quách Thiên Bồn giờ cao cánh tay, đứng trên một chiếc ghế.

Cô kéo rèm ra, gọi anh: “Quách Thiên Bồn.”

Quách Thiên Bồn dừng lại, “Aiz...”

Cố Tương lập tức đỡ anh. Sức lực của cô không đủ, cuối cùng vẫn là Quách Thiên Bồn tự mình nhảy xuống. Bà Văn Phụng Nghi chậm chạp đi tới, “Không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Quách Thiên Bồn phúi quần áo cười.

Bà Văn Phụng Nghi giải thích với Cố Tương, “Hôm nay Tiểu Quách tới tìm cháu, đúng lúc bóng đèn trong nhà bị hỏng, cậu ấy đi mua cái mới thay, vừa rồi còn giúp bà sửa vòi nước.”

Quách Thiên Bồn: “Đều là tiện tay thôi ạ.”

“Cháu ở lại đây ăn cơm đi, để bà đi nấu.”

“Sao cháu có thể không biết xấu hổ...”

Cố Tương đề cho anh ngồi xuống, đưa cho anh chai nước lạnh, “Sao anh tới mà không gọi điện cho em?”

“Anh cũng chỉ tiện đường thôi nên tới thăm em luôn. Đúng rồi...” Quách Thiên Bồn uống mấy ngụm nước, “Anh nhớ ra mấy ngày nay có lẽ em phải kiểm tra sức khỏe, đã kiểm tra chưa?”

“Kiểm tra rồi.”

“Sức khỏe thế nào?”

“Mọi thứ đều ổn.” Cô đi vào phòng ngủ đưa túi bệnh án từ bệnh viện cho anh xem

Quách Thiên Bồn mở ra: “Sao lại bị huyết áp thấp?”

“Trưa hôm đó em không ăn cơm, để bụng không đi lấy máu.”

“Đã lấy máu còn để bụng không.”

“...Em biết là không chuẩn, qua mấy ngày nữa em đi kiểm tra lại.”

Quách Thiên Bồn thả lỏng. Cố Tương: “Anh đừng có nói với Tổng giám đốc.”

Quách Thiên Bồn khó hiểu.

“Anh ấy giống y như mẹ em, phiền lắm”

Quách Thiên Bồn mỉm cười: “À, em không cho nói, anh chắc chắn sẽ không nói.”

Quách Thiên Bồn ăn cơm xong mới đi, trước khi đi báo với Cố Tương đèn ngủ phòng cô hỏng rồi, lần sau anh ta thay cho. Đồng hồ sinh học của Cố Tương luôn tỉnh sớm, hôm sau tỉnh lại, cô xem xong tin tức, lại nhìn đồng hồ, quả thực là quá sớm. Cô rời giường rửa mặt, trang điểm thay quần áo, sau đó gửi tin nhắn, đi ra ngoài đợi thang máy. Cửa thang máy mở ra, người bên trong mỉm cười với cô: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Cố Tương đi vào.

Hôm nay cô không mặc váy, nhưng mặc chiếc áo ngắn tay lộ vai, xương quai xanh nổi bật, dây chuyền bạc trên cổ loé sáng.

Cao Kinh lên tiếng: “Đã nghĩ xem chúng ta nên đi nơi nào trước chưa?”

Cố Tương hỏi: “Anh biết tôi ở chỗ nào?”

Cao Kinh cười nhưng không nói. Cố Tương liếc anh, “Được rồi, anh dẫn tôi đến nơi tôi ở khi còn bé đi.”

Cô nhìn cửa thang máy nói.

Lúc Tiêu Mân gọi điện thoại tới, bọn họ đã đứng bên ngoài cư xá.

Cố Tương nói với bên đầu kia điện thoại: “Em đang ở với hàng xóm.”

“Hiện tại còn chưa tới bảy rưỡi.”

Tiếng nói bên đầu kia điện thoại truyền vào trong tai Cao Kinh.

Điền kỳ đưa ngựa (**), có sắp xếp hợp lý với hoàn cảnh xấu. Anh không biết cái gọi là 1315, nhưng anh và cô chỉ cách một tầng.

(**) Bỏ qua đối thủ mạnh, tập trung vào đối thủ vừa sức.

Nước gần ban công phải hứng trước.

Cao Kinh lùi lại một bước, nhìn theo bóng lưng Cố Tương. Cô là con khổng tước nhỏ trên nắp hộp nhạc, anh rất muốn có. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Trước đó Cố Tương đã tới đây bốn lần. Khu cư xá này được xây dựng vào đầu những năm chín mươi, bên trong không có xanh hoá, cũng không có nơi để trồng trọt, phía tây toà nhà hai tầng được xây dựng tùy ý vẫn có một chỗ gọi là nhà khách. Dù sao cũng đã có lịch sử gần ba mươi năm, cũ nát và tan hoang cũng là hợp tình hợp lý, giống như một cụ già trong phòng bệnh. Cố Tương nói: “Trước năm mười hai tuổi tôi sống ở đây, sinh hoạt nhất định là cơ bản, mỗi ngày từ nhà đến trường, nơi này chính là điểm khởi đầu.”

Cao Kinh hỏi: “Trước kia cô đã tới đây sao?”

“Tới rồi.”

“Không có ấn tượng gì?”

Cố Tương lắc đầu, “Tôi đã tới bốn lần rồi, mấy tuyến đường đến trường kia tôi đã đi nhiều lần, nhưng vẫn không nhớ ra được gì.”

Cao Kinh do dự: “Trước đó cô nhắc đến ba tuyến đường, mỗi tuyến đường đều mất hơn ba mươi phút, phạm vi quá lớn. Với tình huống bình thường thì số lượng mốc cảnh thực của cung điện ký ức là bao nhiêu?”

Cố Tương giải thích với anh: “Số liệu tôi cần nhớ rất nhiều, cho nên số lượng các mốc cảnh thực chắc chắn không hề ít.”

Cô cảm thấy Cao Kinh cũng hiểu được chút ít kiến thức về huấn luyện trí nhớ, dù sao anh có thể nói ra được danh từ riêng như số lượng mốc cảnh thực, cho nên cô cũng không mất công giải thích.

“Chỉ dựa vào một hai căn phòng chắc chắn không đủ cho tôi dùng, một thân cây, một thùng rác tùy tiện trên đường cũng có thể trở thành mốc cảnh thực của tôi.”

Cao Kinh nhìn xung quanh, “Nói cách khác, những thứ mắt chúng ta có thể nhìn thấy ví dụ như cột điện cũng có thể nằm trong cung điện ký ức của cô?”

Anh chỉ mất một chút đã hiểu, Cố Tương nhìn về phía xa. Cô gật đầu: “Đúng vậy, bất cứ một thứ gì cũng có thể trở thành mốc trí nhớ của tôi.”

Ba tuyến đường, phạm vi hơn mười cây số, hơi vượt quá sự tưởng tượng của Cao Kinh: “Công trình này...quá thực khổng lồ.”

“Nhưng vì đại não liên tục qua từng mốc, cho nên mốc cảnh thực của tôi cũng không phải toàn bộ những thứ trên trời dưới đất.”

Cao Kinh tận tình học hỏi: “Cái gì gọi là liên tục qua từng mốc?”

Cố Tương chỉ vào thùng rác lấy ví dụ cho anh: “Nếu tôi lấy thùng rác này làm một mốc cảnh thực, vậy...” Cô chỉ vào đèn đường phía trên, “Tôi sẽ rất khó coi cái đèn đường này là mốc cảnh thực, cũng sẽ rất khó coi toà nhà kia là mốc cảnh thực.”

Cô lấy di động ra, mở máy ảnh để cho Cao Kinh xem. Điện thoại nằm trong tay cô, Cao Kinh tới gần mới có thể thấy rõ. Khoảng cách gần, anh cúi đầu, chỉ cách một chút đã thấy rõ lông mi trên mắt cô, còn cả sợi tóc mềm mại. Cố Tương nghiêm túc giảng cho anh, “Trong máy ảnh, hiện tại có thùng rác, nếu tôi muốn nhìn đèn đường, vậy thì phải giờ điện thoại lên trên.”

Cô nhắm điện thoại về đèn đường, sau đó lại chuyển tới toà nhà đối diện, “Nếu tôi muốn nhìn căn hộ kia, nhưng trong tấm hình này khó mà thấy được, tôi cần phải phóng to ống kính.”

“Trong tầm mắt của chúng ta, nhưng thứ này lúc xa lúc gần, lúc lớn lúc nhỏ, lúc cao lúc thấp, còn đại não liên tục qua từng mốc, giống như tôi đi chuyển màn hình di động, hình ảnh nhìn thấy trong quá trình này mới là mốc tốt nhất.”

Cô nói nhiều như vậy, nhưng bên tai vẫn luôn im lặng, quay đầu, cô thấy Cao Kinh đang nhìn di động của mình, liền hỏi: “Anh nghe hiểu chứ?”

Cao Kinh nhìn mắt cô: “Có thể hiểu đại khái. Cho nên có thể nói như vậy, chỉ cần cô có thể xác định được một trong mốc cảnh thực năm đó, theo thường lệ có thể phỏng đoán ra mốc cảnh thực, phạm vi có thể thu hẹp lại, không cần giống như con ruồi không đầu?”

Nói chuyện với anh rất dễ. Khoé miệng Cố Tương hơi cong lên, gật đầu: “Ừ.”

Cao Kinh dừng lại. Cố Tương thấy anh nhìn chằm chằm mình, cảm thấy kì lạ: “Sao thế?”

“...Không có gì.”

Lần đầu tiên cô cười với anh.

Cao Kinh thu lại tâm tư, “Khi còn bé, nơi cô nán lại lâu nhất có lẽ là nhà, cũng có khả năng coi nhà là một điểm trong ký ức.”

“Đúng thế, nhưng tôi đã không nhớ được nhà như thế nào, cũng không có bất kì bức ảnh nào của năm đó.” Cố Tương nói, “Thật ra anh có thể tiết lộ một chút, có lẽ có thể giúp tôi nhớ lại.”

“À...” Cao Kinh không nói tiếp, lại hỏi, “Cô chưa từng hỏi bà nội mình sao?”

Cố Tương im lặng.

Cô từng hỏi mẹ, nhưng mốc của cô cũng không phải là gạch men có màu sắc, hình dáng, bọn họ sẽ nhớ được nó trang trí thế nào, nhưng sẽ không nhớ được vị trí đặt ghế.

Hơn nữa thời gian cũng đã trôi qua quá lâu, ký ức là đồng hồ cát trên đầu ngón tay, sẽ không ngày càng khắc sâu, mà sẽ dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng quên đi. Về phần bà nội...Có lúc quan hệ huyết thống còn xa lạ hơn người qua đường, có thể tùy ý mở miệng với người lạ, nhưng nhìn người thân lại chả muốn nói gì. Cố Tương nói: “Tôi không quá quen...với bà.”

Cao Kinh cũng không hỏi thêm, anh nhìn về phía cư xá, hỏi: “Cô có từng vào trong đó xem chưa?”

“Trong căn hộ đó có người ở, tôi chưa từng vào.”

“Cho nên cô đến nhiều lần, nhưng chưa từng nhìn “điểm khởi đầu” sao?”

“Ừ.”

“Vậy chi bằng giờ chúng ta đi xem nhé.” Cao Kinh đề nghị.

“Chỗ đó có người ở, hơn nữa nội thất sắp đặt nhiều năm chắc chắn đã thay đổi rồi.” Cố Tương nhấn mạnh.

“Không chừng chưa thay đổi thì sao? Làm phiền họ một chút, có lẽ họ không để ý đâu.”

Cố Tương đứng im tại chỗ.

“Sao vậy?”

Qua mấy giây, “...Có phải cô cảm thấy ngại không?”

Cố Tương nghiêng đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Cao Kinh cười: “Đi thử một chút.”

“...Sẽ bị đuổi ra đấy.” Cuối cùng Cố Tương cũng lên tiếng.

Đáng yêu thật.

Cao Kinh nói: “Tôi gõ cửa?”

Cố Tương nhìn về phía anh, “ừ” một tiếng không có ý kiến.

“Căn hộ số bao nhiêu?”

“Toà nhà 5 phòng 602.”

Cố Tương đã tới mấy lần, quen thuộc đi trước dẫn đường. Toà nhà cũ không có thang máy, tầng cao nhất là tầng sáu, hai người đi lên trên. Cửa phòng 602 có một giá giấy, trong đó có giấy cỡ lớn cỡ nhỏ, có của nam lẫn nữ, hiển nhiên là của một gia đình mấy người.

Cố Tương dịch ra để cho Cao Kinh gõ cửa. Cao Kinh gõ ba cái, không có người đáp, lại gõ ba cái.

“Ai đấy?”

Cuối cùng đã nghe thấy giọng phụ nữ, anh nói: “Xin chào, chúng cháu có chút việc làm phiền ạ?”

Bên trong lập tức im lặng. Cố Tương khó hiểu nhìn về phía anh.

“À...thực ra phần lớn mọi người đều không có quá nhiều cảnh giác với phụ nữ, tôi là đàn ông.” Cao Kinh nói.

Cho nên thì sao? Cố Tương vẫn im lặng nhìn anh. Cao Kinh không nhịn được cười, “Tôi nghĩ nếu như cô gõ cửa, có lẽ chủ nhà sẽ mở.”

Cố Tương: “...”

“Đã đến nơi rồi, không thử sao biết được?” Cao Kinh nhường vị trí, cổ vũ cô, “Thử chút đi.”

Cố Tương không quá tình nguyện.

Cao Kinh gần như đổ dánh, “Cho dù bị đuổi cũng là vì tôi, dù sao có đàn ông ở đây, người ta đề phòng cũng là bình thường.”

Cuối cùng Cố Tương đứng trước cửa, hơi do dự, ưỡn ngực ngẩng đầu, dáng vẻ như bình thường. Cô khẽ gõ mấy cái lên cửa.

“Ai đấy?”

Cố Tương nói: “Xin chào.”

“Ai thế, chúng tôi không mua đồ.”

Cố Tương: “Cháu muốn xem nhà một chút ạ.”

“Cô là người môi giới hay là người mua?”

Nữ chủ nhà thả lỏng cảnh giác, rõ ràng đã hiểu lầm. Cố Tương nói: “Cháu không phải...”

“Khụ khụ.” Cao Kinh đập nhẹ vai cô, “Chúng cháu muốn mua nhà ạ.”

Cố Tương: “...”

Gần đây có tin sẽ phá dỡ, giá nhà tăng vọt, nhưng không ai biết đồn thật hay giả, chủ nhà luôn biết nắm bắt lợi nhuận trước mắt. Chủ nhà mở cửa cho bọn họ vào, cũng mời chào nhà. “Chỗ tôi hơi cũ, nhà không lắp đặt nội thất gì, đều là đồ từ hai mươi mấy năm về trước.”

Cố Tương và Cao Kinh liếc nhau.

Cao Kinh nói chuyện với chủ nhà, Cố Tương quan sát xung quanh.

Đây là một nhà ba phòng ngủ, trên mặt đất là gạch men hoa văn, nửa dưới tường dán vò gỗ, trên đỉnh đầu chỉ có một bóng đèn có lẽ đã đổi qua. Ban công bên ngoài, vừa vào cửa thấy ngay chiếc tủ bo tròn. Không có cửa sổ sát đất, nối với ban công là một cánh cửa. Hai gian không lớn, ngăn cách bởi chiếc rèm vàng cũ.

Cố Tương nhắm mắt lại, nhập hình ảnh nhìn thấy vào đại não. Cô sống ở nơi này từ khi còn là đứa bé đến khi là một cô gái nhỏ, nơi quen thuộc nhất có lẽ là phòng ngủ, mẹ từng nói phòng ngủ của cô ở phía tây bị nắng chiều chiếu ác liệt. Tường phòng ngủ phía tây màu hồng, bàn học, giường, ghế.

Nữ chủ nhà chào hàng: “Những thứ này đều là đồ cổ, mấy chục năm trước lúc chúng tôi mua căn hộ này, trong phòng khách còn có cả giá sách và bàn nữa, những thứ kia đều bằng gỗ, tiếc là chủ nhà dọn đi rồi, nhưng những đồ dùng khác trong nhà này cũng không kém đâu, nghe nói đều từ cùng một thợ

mà ra đây. Tôi sẽ bán tất cả mọi thứ, lấy giả rẻ thôi.”

Trong lúc đối phương lớn giọng, Cố Tương đang tưởng tượng ra hình ảnh mình sống ở đây. Cô còn nhỏ, mẹ phải đi làm, nghe nói cha là tên khốn khiếp, vậy thì bỏ qua. Ông nội rất thương cô, nhưng công việc bận rộn. Lúc không đi học, cô ở với bà nội. Khi còn bé cô cũng không có bạn bè gì, có lẽ cô chơi một mình, chơi cừu liên hoàn trong phòng khách, làm bài tập trong phòng ngủ.

...Ký ức của cô trống không.

Cố Tương tròn trĩnh mắt.

Chủ nhà từ chối yêu cầu chụp ảnh của Cao Kinh, lúc tiễn bọn họ ra cửa vẫn còn thao thao bất tuyệt.

Hai người đi xuống, Cao Kinh hỏi: “Thế nào?”

Cố Tương đáp: “Không có ấn tượng gì.”

Cao Kinh nhú mày.

“Nhưng là...có cảm giác hơi quen thuộc.” Cố Tương nói.

“Cô cảm thấy quen thuộc sao?”

“Có lẽ.” Cố Tương không xác định.

Cô hơi mê man. Năm tháng bất giác trôi qua, cô duy trì trạng thái này đã bảy tháng rồi. Mọi thứ đều thay đổi, chỉ có mình cô đứng nguyên tại chỗ.

“Có muốn đi ăn kem không?”

“...Hả?” Cố Tương còn chưa hoàn hồn.

Cao Kinh: “Thời tiết nóng như vậy nên đi ăn kem. Để xem gần đây có cửa hàng nào không.”

Hai người không thấy có cửa hàng nào gần cư xá, vì thế đi lên đầu phố, cửa hàng mới nhiều lên. Cố Tương bước đi cũng quên luôn tâm sự, hôm nay hơn ba mươi độ, còn chưa tới giữa trưa, hơi nóng đã bốc lên, tâm sự gì cũng bốc hơi theo. Dừng lại trước một cửa hàng, Cao Kinh nhìn tủ lạnh hỏi: “Muốn ăn gì?”

Cố Tương liếc một vòng, chỉ vào que Nestlé sữa bò: “Cái này.”

Cao Kinh mua hai que, lại thêm hai chai nước. Cố Tương chưa bóc vỏ kem, cô hiếm khi vừa đi vừa ăn. Cách đó không xa có băng ghế, Cố Tương chỉ vào đó: “Vào trong đó ngồi một lát.”

“Ừ.”

Băng ghế hơi bẩn, Cao Kinh lau cho cô. Cố Tương xé vỏ kem, Cao Kinh tự nhiên lấy vỏ trên tay cô. Cố Tương cắn một miếng, vừa mềm vừa mát, hương vị ngọt ngào ngon miệng. Cao Kinh cũng ăn, nói: “Tôi rất tò mò về số mã hoá cô nói hôm qua, nó là như thế nào?”

Cố Tương giải thích: “Số mã hoá chúng tôi dùng gọi là hệ thống mã hoá Dominic. Từ 00 đến 99 có 100 số, hệ thống mã hoá Dominuc có thể từ 100 con số mã hoá thành mười nghìn.”

Cao Kinh hỏi: “Tức là có mười nghìn đồng âm?”

“Không phải.” Cố Tương giải thích dễ hiểu, “Mã hoá con số có ba loại hình thức, đồng âm là một trong số đó, còn có một loại tương tự, một loại ý nghĩa đặc biệt.”

“Tôi lấy ví dụ, hai số 00, nhìn có giống kính mắt không? Cho nên 00 chính là kính mắt, đây là tương tự. Ý nghĩa đặc biệt...” Cố Tương suy nghĩ, “Ví dụ như sinh nhật tôi là ngày 5 tháng 8, ngày đó tôi nhận được một chiếc dây chuyền, vậy thì 85 đối với tôi tức là dây chuyền.”

Cao Kinh chăm chú nghe, thấy que kem trên tay cô sắp chảy, anh chỉ xuống. Cố Tương cắn mạnh, quên giữ dáng vẻ, khoé miệng còn dính chút sữa. Cao Kinh: “...”

Anh giả vờ như không thấy.

Cố Tương nói tiếp: “Đồng âm là dễ giải thích nhất, 520, tôi yêu bạn, cái này là đồng âm.”

“...520?”

“Ừ.”

Ánh mắt Cao Kinh như liếc xung quanh, sau đó mở chai nước ra, đổ một ít nước lên tay mình. Cố Tương không biết anh muốn gì, tò mò nhìn. Cao Kinh mở năm ngón tay: “Còn có một loại tương tự.”

Anh cúi người, năm ngón tay tạo ra số “8”, ấn vào đất biến thành “L”, lại làm ra số “0”, ấn xuống thành “O”. Làm thành số “2”, biến thành “V”. Cuối cùng là “3”, đầu ngón tay hướng phải, “8023, LOVE, có phải giống nhau không?”

Cố Tương cảm thấy thần kì, “LOVE...”

Cô quay đầu nhìn về phía Cao Kinh, “Sao anh lại nghĩ đến đó? Há?...”

Cô ngửa đầu nhìn mái hiên cửa hàng, ánh mắt lại tập trung lên mặt Cao Kinh, “Chỗ anh bị nắng à? Sao mặt đỏ thế?”

Cao Kinh: “...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Vị trí này mặt trời che một nửa thực ra rất tốt. Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Trên tay cô còn cầm que kem, chưa phát hiện vết kem trên khoé miệng, hơi ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt quá trong sáng.

“...Là do bị nắng chiếu vào.” Cuối cùng Cao Kinh chỉ nói câu này. Anh che nắng nhưng mắt vẫn không bớt đỏ đi, đánh lảng sang chuyện khác, “Cái này cũng không phải là tôi nghĩ ra, lúc trước nhìn thấy trên mạng đấy.”

“À.” Cố Tương nói, “Chỗ này nóng quá, chúng ta đi thôi.”

Cô định đứng dậy, Cao Kinh ngăn lại: “Chờ một chút.” Anh chỉ vào khoé miệng cô, “Trên miệng dính kem.”

Cố Tương hơi cảm giác được có, định thè lưỡi ra liếm, nhưng nhớ ra đây là trên đường, cô lại nhịn xuống. Cao Kinh đứng lúc rút ra tờ khăn giấy đưa cho cô, Cố Tương nhận giấy lau. Cao Kinh cầm lấy que kem trên tay cô, mở nắp chai nước, ra hiệu cho cô đưa khăn qua đồ chút nước. Mội dính vết bẩn, lau giấy khô sẽ không thoải mái, thấm ướt sẽ tốt hơn. Cố Tương lau xong, Cao Kinh ném vào thùng rác, hai người tiếp tục bước đi. Từ nơi này đến trạm tàu điện ngầm có lẽ mất khoảng năm sáu phút, Cao Kinh để cô đi vào trong, hỏi cô: “Thực ra từ nơi này đến trường tiểu học Văn Huy, tuyến đường gần nhất là xe buýt, nhà cô cách trạm tàu điện ngầm hơi xa, bình thường cô sẽ đi tàu điện ngầm sao?”

Cố Tương đáp: “Tôi có ba cuốn nhật kí, đó là bên trong nhật kí viết.”

Bà Chữ Cầm nói khi cô còn nhỏ, tính cách độc lập, không kết thân với ai, cô đoán có lẽ là một mình cô nhàm chán nên đi loạn linh tinh.

Cao Kinh nghe nói cô có nhật kí, hỏi: “Nhật kí của cô có nhắc đến cung điện ký ức không?”

“Có viết, nhưng tôi xem không hiểu.”

Cao Kinh không hiểu, nhưng Cố Tương cũng không định nói với anh bí mật lúc nhỏ của mình. Trên đường đi cô luôn quan sát kiến trúc xung quanh, nhanh chóng đến trạm tàu điện ngầm. Đi vào mua vé, qua cổng kiểm tra, Cố Tương nhìn xung quanh. Cao Kinh cầm vé, hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

Cố Tương: “Tôi đang nhìn hoàn cảnh nơi này, chỗ này khác với ảnh chụp của ảnh.”

“Đã hơn mười năm rồi, có thay đổi mới chứng minh khoa học kỹ thuật đang tiến bộ.”

Cao Kinh lại dẫn cô đi xuống cầu thang, chỉ vào chỗ đợi tàu bên cạnh đường ray: “Tuyến tàu điện ngầm số 1 đi vào hoạt động năm 2003, năm đó thí điểm “nơi đợi tàu” ở đây.”

“Thí điểm?” Theo như trước nay thì nơi đợi tàu là quy định, biến thành thí điểm lúc nào chứ? Cố Tương khó hiểu.

Cao Kinh giải thích: “Tôi không rõ quy định về tàu điện ngầm trên cả nước là như thế nào, nhưng trước năm 2003, tôi biết rõ có mấy thành phố quy hoạch giao thông không tuân theo quy định nơi đợi tàu. Năm đó Thanh Đông mở tuyến tàu điện ngầm, quy định này còn được phát trên bản tin “Đội tàu trước lên sau.”

“Còn có chuyện này sao?” Cố Tương cho rằng đây là điều hiển nhiên, hoá ra sau năm 2000 xã hội mới xuất hiện quy định cứng nhắc như vậy.

Tàu điện ngầm đã đến, hai người lần lượt lên. Hành khách cuối tuần vô cùng nhiều, tuyến tàu điện ngầm số 1 đi qua mấy tháng cảnh du lịch hàng đầu, tất cả mọi người tranh thủ ngày nghỉ đi du lịch. Sau khi lên tàu, hai người vất vả mới chen vào được tìm hai chỗ để đặt chân, không có chỗ trống, ngay cả tay vịn cũng không với tới được.

Không nghĩ tới sẽ đông như vậy, Cao Kinh lạc quan an ủi: “Cũng đông y như ngày đầu tiên tàu điện ngầm được đưa vào hoạt động.”

Cố Tương nhìn anh, nghe anh nói tiếp.

“Hôm đó được lên tàu miễn phí, có lẽ nửa số người già Thanh Đông đều đến tham gia náo nhiệt khiến cho phương tiện bị tổn hại, thời gian đưa vào hoạt động phải lùi lại nửa tháng.”

Cố Tương hiểu kì: “Sao anh nhớ rõ như vậy?”

Cao Kinh: “Năm đó tôi mười bốn tuổi, ngày 1 tháng 4 là sinh nhật của tôi, vào ngày 2 tháng 4 tuyến tàu điện ngầm số 1 được đưa vào hoạt động thử. Đúng hôm sinh nhật tôi nhận được chiếc máy ảnh đầu tiên.”

Cố Tương đã nghĩ ra, “Cho nên bức ảnh anh chụp đầu tiên là tuyến tàu điện ngầm số 1?”

“Ừ...” Cao Kinh gật đầu, “Tôi còn nhớ rõ giá vé năm đó là 2 tệ, từ 6 đến 16 km là 3 tệ, hiện tại 4 đến 12 km tăng thêm 1 tệ. Năm đó tôi bỏ ra 3 tệ ngồi 16km”

Cố Tương hơi khó tin, cũng không phải bởi vì bức ảnh đầu tiên của Cao Kinh chụp ở đây, mà là lần đầu tiên cô cảm nhận được anh từng làm chuyện thú vị như vậy. Ghi chép lịch sử, giữ gìn nhớ lại để cho cuộc đời của anh sau năm bốn mươi tuổi sẽ không sống trong trống rỗng. Mẹ cô từng viết một cuốn sách, trong đó có một câu, “Người nhớ rõ những việc nhỏ không đáng kể trong cuộc sống, nhất định sống rất tốt, bởi vì người đó yêu thương mỗi giây. Người như vậy, thời gian cũng rất dịu dàng.”

Cố Tương nhìn người trước mặt cảm thấy “người đó” chính là anh.

Thời gian cũng rất dịu dàng đấy.

“Cẩn thận...” Cao Kinh thoáng đỡ cô, rồi nhanh chóng buông ra. Đám người chen chúc, không có thanh vịn, không có trọng tâm để tựa vào. Cao Kinh vươn tay, “Chi bằng cô bám vào tôi.”

Cố Tương đã bị hoảng hai lần, xung quanh toàn là người, cô ngày càng rút vào trong, đứng không vững, cũng không sờ diện nữa, nghe lời Cao Kinh, vươn tay bám vào anh. Cao Kinh mặc áo ngắn tay, Cố Tương vừa bám vào, chạm thẳng vào làn da anh. Cánh tay anh không thô ráp, cứng như thép giống Tiêu Mân. Anh gầy hơn Tiêu Mân, làn da ấm áp, nhưng đủ mạnh để đỡ lấy trọng lượng của cô. Cao Kinh hơi chập choạng, cánh tay run lên, thấy ánh mắt nghi ngờ của Cố Tương, anh kéo căng cơ bắp, để cho cô bám ổn hơn.

Cố Tương: “Anh còn nhớ gì nữa không? Tôi còn muốn nghe nữa.”

Cao Kinh: “Ngày 2 tháng 4 năm đó là thứ tư, sau khi tan học tôi mới tới đây. Tuy cha mẹ tôi là nhiếp ảnh gia, nhưng lúc ấy tôi cũng không có hứng thú với chụp ảnh.”

Giọng anh ấm áp kể lại, Cố Tương như thấy được trạm tàu hơn mười năm về trước.

Ngày đầu tiên chạy thử, tất nhiên có phóng viên đến phỏng vấn, nhân viên công tác cũng ân cần chu đáo, mỗi bậc thang đều có người giám sát. Nơi này cách nhà cô cũng không tính là xa, chỉ mất tầm mười lăm, mười sáu phút đi đường. Một mình cô không có người chơi, có lẽ lúc ấy sẽ tò mò với tàu điện ngầm chưa từng tiếp xúc bao giờ. Không phải vì tan học, chỉ bởi vì tò mò thôi.

“À...” Cố Tương hơi kêu lên một tiếng.

Cao Kinh cúi đầu hỏi: “Sao thế?”

Tàu điện ngầm dừng lại, cửa bên trái mở ra, có người xuống rồi lên.

Cố Tương nhìn hình ảnh này, trong thoáng chốc như thể cô đã từng đeo cặp sách trải qua. Bên tai vẫn là giọng nói ân cần: “Sao thế, Cố Tương?”

Cố Tương quay đầu lại, “Hình như tôi...”

Bên trong tàu điện ngầm quá ồn, cô không nói to được. Cô cầm lấy cánh tay Cao Kinh, kiễng chân nói: “Hình như tôi thấy được chính mình.”

Cao Kinh hơi khom người, nghe vậy, anh hỏi: “Cô nhớ ra gì sao?”

“Năm 2003, tôi học lớp hai. Tôi cảm thấy lúc tan học nhất định mình cũng sẽ tới đây.”

Cô kiễng chân lên, anh khom người, hơi thở giao nhau, còn gần hơn so với hôm đó anh ôm cô. Điện thoại trong túi không ngừng reo, nhưng không có ai để ý tới.

Cuối tuần lớp huấn luyện vẫn không nghỉ, đám học sinh tranh thủ lúc này đến học. Tiêu Mân tựa vào bàn, gọi hai cuộc cho Cố Tương nhưng không có người nghe. Anh ta nhìn thấy Quách Thiên Bồn cầm tài liệu nói chuyện điện thoại, chờ Quách Thiên Bồn nói xong, anh ta lên tiếng: “Quách Thiên Bồn!”

“Tổng giám đốc.” Quách Thiên Bồn đi qua.

“Có biết hôm nay Cố Tương và bác sĩ Cao kia đi đâu không?”

“Á...” Quách Thiên Bồn không hiểu, “Tôi không biết.”

Tiêu Mân nhú mày, xoay điện thoại, lại hỏi: “Đúng rồi, hôm qua Hương Hương vừa lấy kết quả kiểm tra sức khỏe, cơ thể em ấy thế nào?”

“À, rất tốt ạ.”

Tiêu Mân nhìn anh thêm một lát, Quách Thiên Bồn vốn đã không được tự nhiên, đành tìm lời, “Vừa rồi di Chử Cẩm gọi điện cho tôi, cũng nhắc tôi chú ý tình hình sức khỏe của Cố Tương, di sợ Cố Tương che giấu, nhưng sức khỏe Cố Tương thực sự rất tốt.”

“...Di Chử Cẩm gọi cho cậu?”

“À...vâng.”

“Có hỏi gì tôi không?”

“Không ạ.”

“Có nói với di tôi ở đây không?”

“À...chưa kịp nói.”

“Đừng để cho di ấy biết tôi ở đây.”

Quách Thiên Bồn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

Tiêu Mân nhắc nhở: “Nhớ kỹ đừng nói cho di ấy là được.” Anh ta quay đi lại quay lại, “Cậu gọi cho Hương Hương xem sao.”

Quách Thiên Bồn ấn phím, Tiêu Mân ngược mắt nhìn anh. Tiếng chuông vang lên, không có người nghe. Lúc này Tiêu Mân mới quay người rời đi.

Tầm chàng vạng tối Cố Tương về đến nhà. Cô tạm biệt Cao Kinh ở thang máy, vào nhà, cô đi tắm rửa.

Hơi nước mờ mờ, phòng tắm như tiên cảnh. Cố Tương đứng dưới vòi sen, lau bọt nước trên mặt, tóc ướt sũng. Nhìn thấy tầng hơi nước bao trùm trên cửa kính, cô dùng một chút, bắt giác vươn tay...

8

0

2

3

LOVE

Cố Tương giữ đuôi tóc, nghiêng đầu nhìn những từ cô viết trên cửa kính. Phần cuối trong cuốn sách của mẹ cô còn có một câu.

“Người đó sẵn lòng chia sẻ thời gian với bạn, bạn chính là thời gian của người đó.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tắm rửa xong về phòng, Cố Tương lấy di động từ trong túi ra, lúc này mới nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ vào ban ngày. Cô đang định gọi lại thì nghe thấy

bà Văn gõ cửa, để đi động xuống, đi ra mở cửa.

Bà Văn Phụng Nghi bê khay đồ, trên đó để một ly sữa bò nóng và hoa quả đã gọt sẵn, “Muốn đi ngủ à?”

“Còn chưa ạ.”

“Vậy trước khi ngủ uống ly sữa bò, cháu tới lâu như vậy, bà cũng quên mất mua sữa cho cháu, đây là mua ở cửa hàng dưới nhà đấy, ngày mai bà mua sữa tươi cho cháu, được không?”

Cố Tương cũng không có thói quen mỗi ngày uống sữa, nhưng gần đây cô phải điều dưỡng cơ thể, uống thêm chút sữa cũng tốt.

“Bà chờ một chút.” Cố Tương nhận lấy khay đồ, lấy 200 tệ từ trong ví ra.

“Chỗ này có đủ cho một tháng không ạ?” Cô hỏi.

Bà Văn Phụng Nghi đẩy tiền lại, “Trước đó cháu đã đưa cho bà tiền ăn rồi, không cần đâu.”

“Cần chứ.” Cố Tương nói.

Bà Văn Phụng Nghi khép tay cô lại, “Hương Hương, bà là bà nội cháu, chúng ta không cần tính toán rõ ràng như vậy, có được không?”

Cố Tương do dự, từ từ thu tay lại, “Cháu cảm ơn.”

Đóng cửa lại, Cố Tương nhìn ly sữa bò một lát, chạm tay vào. Vẫn còn ấm, cô cầm ly lên uống một ngụm, nhớ tới điện thoại trước đó, nhanh chóng mở nhật ký cuộc gọi, ấn số.

“Cố Tương.”

“Anh tìm em có việc gì sao?”

“Không có gì...” Quách Thiên Bồn nói, “Là vậy...đúng rồi, hôm nay mẹ em gọi điện cho anh hỏi về sức khỏe của em.”

Cố Tương nhàu mày: “Sức khỏe của em rất tốt, bà không cần phải vòng vo.”

Quách Thiên Bồn cười: “Là do di Chử quan tâm em thôi, sợ em có việc.”

Cố Tương đáp lại: “Em có từng làm cần gì mà phải sợ sao?”

Quách Thiên Bồn: “...”

Bộ não của Cố Tương thỉnh thoảng không giống người thường, Quách Thiên Bồn cũng đã quen rồi, anh nói sang chuyện khác, “Chuyện kia, nghe nói hôm nay em đi ra ngoài với bác sĩ Cao kia hả?”

“Vâng.” Cố Tương nói đại khái mấy câu.

Quách Thiên Bồn nghe xong, nói: “Khéo thật, khó trách Tổng giám đốc lo lắng.”

Cố Tương đã uống hết sữa, bụng no, ăn không vào hoa quả, “Mấy tháng trước ngay cả điện thoại anh ấy cũng lười gọi, lần này mới đến ở có mấy ngày lại bắt đầu trông coi em. Đàn ông cũng có thời kì mất kinh sao?”

“Á...” Quách Thiên Bồn choáng váng, “Có thể, mỗi tháng đàn ông sẽ có mấy ngày như vậy.” Nói sau lưng Tổng giám đốc như vậy vẫn là lần đầu đấy, anh không yên lòng.

Cố Tương cũng cảm thấy dễ chịu hơn chút, “Vậy em cũng không quan tâm lời linh tinh của anh ấy.”

“Ừ.”

Cô nhấn mạnh, “Em cũng biết là anh ấy tốt với em.”

Quách Thiên Bồn mỉm cười, biết rõ cô đang khó chịu. Cô không thích Tiêu Mân quá mức quấy rầy mình, nhưng tích lũy qua năm tháng, loại quấy rầy này đã trở thành thói quen, cô như trẻ con trong thời kì dậy thì, không thích người nhà quan tâm quá mức, nhưng lại biết không thể phụ lòng sự quan tâm của người nhà. Quách Thiên Bồn cúp máy, lòng mảy dằn cau lại. Anh nhớ tới lời Cố Tương, “Mấy tháng trước điện thoại anh ấy cũng lười gọi”, lại nghĩ tới hôm nay Tiêu Mân dặn anh đừng nói cho di Chử chuyện anh ta ở đây. Anh cảm thấy hơi kì lạ.

Sau khi về nhà Cao Kinh cũng đi tắm rửa, sau đó anh mở vali, cân nhắc một chút, anh gọi điện thoại cho bác, nói không xuống ăn tối, cầm chìa khoá xe, anh lại đi ra cửa. Nhà của cha mẹ anh ở một khu khác tại Thanh Đông, cách bệnh viện không đến một tiếng đi đường. Trên đường không gặp kẹt xe, bây giờ đã đến. Ngôi nhà cũ này tính cả tầng hầm thì là hơn ba trăm mét vuông. Vườn hoa phía sau trồng nho và các loại trái cây, thời gian cha mẹ anh ở nước ngoài sẽ mời người đến quản lý chăm sóc, hôm nay vườn hoa vẫn tràn đầy sức sống như trước.

Cao Kinh đi dạo một vòng trong vườn trước, hái hai quả cà chua nếm thử, quay về phòng trên tầng hai, đó là phòng ngủ của anh. Lúc dọn nhà anh không mang theo tất cả đồ đạc, để lại một số ảnh chụp và phim ở đây. Tìm hết phòng mình, anh lại đến phòng tối chuyên dụng của cha, rửa những cuộn phim lúc trước anh để ở đây.

Cuộn phim được để vào chậu rửa, đổ chất lỏng vào, khởi động máy.

Cao Kinh lục lọi trong bóng tối, chậm rãi tiến hành từng bước một.

Trên đường đi về trời đã khuya, dòng xe cộ càng thêm ít. Lúc chờ đèn đỏ, Cao Kinh vờn người một cái, nhìn cửa hàng bánh ngọt trang trí ngọt ngào ấm áp bên đường, anh suy nghĩ, sau khi đèn xanh, quay đầu xe lại.

Về đến cư xá, anh lên tầng mười một, dừng ở cửa thang máy một lúc.

Như vậy quá đột ngột thật lẽ. Anh chuyển hướng, gọi điện thoại cho Đồng Xán Xán. Đồng Xán Xán hí hóp mở cửa, Cao Kinh hỏi: “Ngủ rồi?”

“Vẫn chưa.”

Đồng Xán Xán không có sức sống, “Thiện Thiện không ngủ được, bắt em xếp gỗ cùng.”

Cao Kinh cười đưa hộp bánh ngọt và cà chua bi cho cô, “Bánh ngọt mua trên đường, cà chua hái ở nhà đây.”

“Anh về chỗ cậu mợ à?”

“Ừ, có chút việc.”

Đồng Xán Xán nhận lấy, lập tức muốn bóc bánh ngọt ra, Cao Kinh nhắc nhở: “Buổi tối đừng ăn quá nhiều.”

“Để qua đêm thì không ăn được nữa.”

“Vậy thì chia cho người khác.”

“Cha mẹ em đâu có thích ăn bánh ngọt.”

“Còn có những người khác để chia mà.” Cao Kinh nói, “Em nên học cách chia sẻ.”

Đội Cao Kinh lên nhà, Đồng Xán Xán cầm hộp bánh ngọt, lẩm bẩm: “Lại kì lạ rồi.”

Cúi đầu nhìn dưới chân mình, em trai đang bới cà chua bi trong túi.

Đồng Xán Xán nhìn hộp bánh, lại nhìn cậu bé, ngồi xổm xuống nói: “Vậy chúng ta đi chia nha?”

Tiểu Thiện Thiện gật đầu. Đồng Xán Xán ngạc nhiên: “Em hiểu được chia sẻ sao?”

Tiểu Thiện Thiện chảy nước miếng, lại gật đầu.

Trời ạ, em trai là thiên tài giống như cháu gái nhỏ. Đồng Xán Xán kích động.

Tháng 4, năm 2003.

Tuyến tàu điện ngầm đầu tiên của Thanh Đông đưa vào hoạt động, tàu điện ngầm tuyến số 1 dài 120 mét, rộng 3 mét, cao 3.8 mét, vận tốc cao nhất là 80km/h. Lăn bánh là 2 tệt, đi từ 6 đến 16km là 3 tệt...Cô nghe thấy dì phía trước nói chuyện, trong lúc đó một đồng số liệu nhảy vào đầu cô. Ông cụ bên cạnh tò mò nhìn, nhưng nghe không rõ, hỏi cô: “Cháu gái, phóng viên kia đang nói gì thế?”

Cô ngẩng đầu trả lời: 120, 3, 3.8, 80, 2, 3...”

Ông cụ: “Hả?”

“Tàu điện ngầm tuyến số 1 dài 120 mét, rộng 3 mét, cao 3.8 mét, vận tốc cao nhất là 80km/h...”

Cô nói không thiếu từ nào, ông cụ cảm ơn cô. Cô nhìn thấy đám người chen chúc, có chú cầm camera ở lối vào, dì cầm mic, suy nghĩ, dùng sức nhắc cặp sách, đi theo biển người như thủy triều vào.

Rất nhiều người...

Trước mắt toàn là chân. Cô là người lùn nhất trong lớp, ngồi bàn đầu, đến nơi này cô gần như bị đám người bao phủ.

Buổi sáng cô nên uống sữa tươi thì mới có thể cao được. Cô học theo người lớn, mua một vé tàu, lại đi theo xuống cầu thang, đứng ở sau vạch vàng.

Không có trạm kiểm tra. Tàu đến, đợi tàu trước lên sau. Cô không lách vào được, trượt chân ngã xuống đất.

“Bí bo, bí bo, bí bo...”

Là tiếng xe cấp cứu.

Cố Tương vội mở mắt ra. Ý thức còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô ngoái đầu. Tối qua trước khi đi ngủ không đóng cửa, trời vừa sáng lại có xe cấp cứu. Cô ngồi dậy, nhớ lại cảnh vừa thấy trong mơ. Giống y như thật...

Cô không ngủ tiếp, ngồi một lát rồi xuống giường. Cô định hôm nay đi lấy máu, trò chuyện với bà Văn Phụng Nghi một lát, cô đi ra ngoài.

Bụng rỗng rút máu, cô đứng trong bệnh viện một lúc, lấy đi động ra xem giờ. Cách giờ nghỉ trưa còn lâu...

Cô hơi do dự, vẫn là đi đến khu nằm viện. Cô không vào bên trong, tìm ghế trong vườn hoa ngồi xuống, lại nghe thấy hai tiếng chuông báo giờ, tính xem thời gian bác sĩ nghỉ trưa còn cách bao lâu.

Cô không muốn quấy rầy người khác làm việc, nhưng lại chờ không được. Nhìn cảnh sắc trong vườn hoa để dời đi sự chú ý, cô nghe thấy có người khẽ gọi: “Cháu gái.”

Cô vẫn nhìn bụi hoa như cũ.

“Cháu gái, cháu gái thiên tài.”

Cố Tương nhìn lại theo tiếng gọi. Bà cụ ngồi trên xe lăn vẫy tay với cô: “Cháu gái còn nhớ bà không? Trước đó chúng ta từng gặp trong trung tâm trị liệu an bình.”

Cố Tương từng nghe y tá gọi là bà Âu Dương. Cố Tương gật đầu: “Cháu chào bà.”

Bên cạnh bà Âu Dương là hai đứa trẻ tầm tám, chín tuổi, còn có hai người lớn. Bà để cho họ đẩy bà qua, nói với Cố Tương: “Chào cháu. Đây là con trai và con dâu bà, đây là cháu trai cháu gái.”

Bà Âu Dương đã ngoài sáu mươi, trước đó không lâu bà muốn học Sudoku, con cái trong nhà cho rằng bà có hứng thú với đồ trí tuệ, hôm nay mang một đồng hồ tới.

Bà bị hai đứa cháu quăn lấy đầu cả đầu, không muốn mất mặt trước đám con cháu, trông thấy Cố Tương, lúc này lập tức nhanh trí. Bà nói với Cố Tương: “Hai đứa cháu bà đột nhiên thích chơi cái này...”

Cố Tương liếc đồng hồ trong lòng bà, nói: “Tháp Hà Nội, cửu liên hoàn, ghép hình còn thiếu.”

Bà Âu Dương vui vẻ: “Thứ gì cháu cũng biết nha, cháu có thời gian không, muốn chơi một chút không?”

Hai đứa bé thứ hai không đi học, cha mẹ đưa đến bệnh viện, Cố Tương hơi kì quái, nhưng cũng sẽ không hỏi chuyện nhà người khác.

Cô thấy mấy ánh mắt đều nhìn mình chăm chú, vươn tay, cầm đồ qua. Tháp Hà Nội có ba cột, cột đầu tiên có tám vòng tròn từ nhỏ đến lớn, đem vòng tròn chuyển qua cột khác theo trình tự từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chỉ có thể chuyển một vòng tròn, vòng lớn không thể ở trên vòng nhỏ. Nói là trò chơi, nhưng thực ra là tính toán, tháp Hà Nội cấp độ tám, có vẻ hơi khó.

Cố Tương liên tiếp dịch chuyển vòng, mấy ánh mắt nhìn chăm chăm tay cô, trong nháy mắt tám vòng thuận lợi chuyển qua, cô lại cầm cửu liên hoàn lên. Bà Âu Dương hỏi: “Cái này chơi thế nào?”

Cố Tương đáp: “Tháp Hà Nội là lần lượt, cửu liên hoàn là tiến lùi, thực ra có thể dùng công thức để hoàn thành...”

Cô vừa nói vừa tháo, còn chưa tháo xong bước cuối, đôi mắt đã liếc về phía ghép hình.

“...” Mấy ánh mắt nhìn nhau, không ai hiểu cô nói gì.

Cao Kinh không ở trong khu nằm viện, anh đến khu khám bệnh có chút việc, từ văn phòng đi ra, anh đụng phải Đinh Từ Chiêu. Đinh Từ Chiêu đập vai anh: “Điều Gian vẫn còn đang phẫu thuật, chờ cậu ta làm xong cùng ăn trưa nhé.”

“Để sau đi.”

“Hôm nay tan làm có rảnh không?”

“Tan làm mới biết được.”

Đinh Từ Chiêu bắt mắt: “Sao gần đây cậu bận thế.”

“Cậu qua chỗ chúng tôi trải nghiệm chẳng phải sẽ biết sao.”

“Dừng!” Đinh Từ Chiêu hất tay, “Cậu sống chả có tí tiền đồ gì.”

Cao Kinh cười không đáp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến đại sảnh, chuẩn bị đi ra ngoài thì bị người gọi lại. “Bác sĩ Cao...”

Cao Kinh quay đầu lại, nghĩ một lúc: “Cô Chu.”

Cô Chu cầm nấy túi nilon, mỉm cười: “Tôi còn tưởng anh không còn làm ở đây nữa, đổi khoa rồi à?”

“Bây giờ tôi đang làm ở trung tâm trị liệu bình an, tầng cao nhất khu nằm viện.”

Cô Chu quanh năm đóng đô trong bệnh viện, mơ hồ nghe nhắc đến trị liệu bình an, “À, hoá ra là vậy.”

Cao Kinh nhìn túi thuốc trên tay cô ta, cô Chu nói: “Cha tôi tái phát ung thư, hiện tại lại vào viện, bác sĩ nói lần này ông rất khó...”

Cao Kinh an ủi: “Lúc trước cha cô cũng rất kiên cường, hiện tại có thể hi vọng.”

“Đúng vậy.” Cô Chu cảm kích, “Cảm ơn anh.”

Đinh Từ Chiêu hóng hớt liếc Cao Kinh, “Rất xinh đấy.”

Cao Kinh đập anh ta: “Trong mắt cậu chả có ai là xấu hết sao?”

“Tôi tôn trọng phụ nữ, với tôi tất cả phụ nữ đều đẹp.”

Cao Kinh buồn cười lắc đầu, chẳng muốn nhiều lời với anh ta. Hai người đi hướng khác nhau, anh quay về khu nằm viện. Lúc sắp vào toà nhà khu nằm viện, anh nhìn thấy bà Âu Dương và người nhà vây quanh một chỗ, ở giữa mơ hồ có một người. Giày xăng đan, quần dài, cánh tay mảnh khảnh, trang điểm nhẹ. Cao Kinh giật mình, đi về phía đó, “Bà Âu Dương...Cố Tương!”

Cố Tương ngẩng đầu, mỉm cười, lập tức đứng dậy: “Cao Kinh!”

Cao Kinh đột nhiên cảm thấy cảnh sắc bừng sáng, xoẹt một phát, tất cả màu sắc đều trở nên đẹp đẽ.

Giống như một mùa xuân nữa lại tới rồi. Anh mỉm cười: “Sao cô cũng ở đây?”

“Tôi đến kiểm tra máu.” Dừng một chút, “Còn cả tìm anh nữa.”

Tim anh đột nhiên loạn nhịp.

“Bác sĩ Cao, chị còn chưa dạy cách chơi!”

Cao Kinh kiềm chế, cúi đầu hỏi: “Hà?”

Hai đứa bé không thả người, bảo chị gái dạy chúng chơi. Cao Kinh nghe xong, nói: “Tháp Hà Nội...các em có biết trò này được phát minh như thế nào không?”

Bọn trẻ lắc đầu.

Cao Kinh nói: “Rất lâu trước đây có một vị thần tiên nước ngoài tạo ra ba cột kim cương, trong đó có một cây cột chứa sáu mươi tư vòng vàng, bên dưới là vòng lớn nhất, bên trên là vòng nhỏ nhất.”

Cố Tương và mấy người nghe anh kể chuyện. Cô lại ngồi xuống, hai tay đặt lên đầu gối, Cao Kinh ngồi cạnh, thấy cô thích nghe, nói chậm hơn. “Đại thần tiên bảo tiểu thần tiên dựa theo quy tắc mỗi ngày phải dịch chuyển vòng vàng, mỗi lần tiểu thần tiên chỉ có thể dịch chuyển một vòng, hơn nữa vòng lớn không thể ở trên vòng nhỏ. Dời thành công toàn bộ sẽ tạo ra ba thế giới mới. Cọng cỏ héo rũ sẽ xanh trở lại, hoa cũng nở rộ, không còn mây đen, khắp nơi là bầu trời xanh.”

Vốn dĩ là truyền thuyết về việc sau khi chuyển vòng tròn, thế giới chúng sinh đồng quy vô tận, song anh lại thay đổi thành câu chuyện tuyệt đẹp. Đám trẻ và người lớn nghe đều hiểu quy tắc, cảm ơn anh. Bọn họ đi rồi, anh nói với Cố Tương, “Cô ngồi đây lâu rồi sao?”

“Cũng mới.”

“Tìm tôi nhưng sao không gọi điện?”

“Có lẽ anh đang bận, tôi tính buổi trưa sẽ tìm anh.”

“...Cho nên cô định cứ thế ngồi đây đến trưa?”

Cố Tương gật đầu: “À còn phải xem tình hình.”

Cao Kinh: “...” Tim anh mềm nhũn, ầm ập hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cố Tương hỏi: “Vào năm 2003 tàu điện ngầm có trạm kiểm tra không?”

Cao Kinh: “Lúc trước còn chưa xuất hiện quy định cứng nhắc này.”

Cố Tương nhếch môi, khoé miệng cong lên. Về mặt cô như thế tức là thoả mãn với điều gì đó hoặc chờ người hỏi mình. Cao Kinh đành chiều theo cô. “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Ngày đầu tiên tuyến tàu điện ngầm số 1 được đưa vào chạy thử, tôi cũng đã đi ngồi.” Lần này Cố Tương nói rất chắc chắn. Có lẽ là ban ngày cô suy nghĩ nên đêm nằm mơ, nhưng trong mơ cô còn nghe thấy được số liệu về con tàu, còn ý thức được mình không phải qua trạm kiểm tra. Cô vừa tỉnh dậy đã muốn đi tìm Cao Kinh nói cho anh biết những điều này. Cô nhìn rất vất vả.

“Cho nên cô nhớ ra rồi?” Cao Kinh hỏi.

Cố Tương gật đầu: “Một chút, chỉ có một chút thôi.”

Cao Kinh nói: “Cô đã có thể nhớ tới điểm này sau khi tan học, chỉ bằng chúng ta lại đến trường tiểu học Văn Huy, biết đâu lại giúp cô nhớ ra thêm..”

“Trước đó tôi đã đến mấy lần rồi, không nhớ ra gì hết.”

Cao Kinh: “Tôi đi cùng cô lần nữa.”

“Anh rất quen với chỗ đó sao?”

“Rất quen.”

“Hả?”

“Lúc tôi vừa tốt nghiệp trường tiểu học Văn Huy, có lẽ cô vừa vào trường.”

Cố Tương đồng ý, “Vây chừng nào anh rảnh?”

“Năm rưỡi tôi tan làm, sau đó có thể đi.”

“Muộn như vậy trường tiểu học vẫn mở cửa sao?”

“Tôi tiện thể vào đó tìm người có chút việc. Yên tâm, có thể vào được.”

Hai người hẹn nhau năm giờ bốn mươi chờ ở cửa tiểu khu. Đến giờ, Cố Tương đứng giờ đợi ở đó, Cao Kinh lái xe đưa cô đi.

Trường tiểu học Văn Huy cách nơi này không quá xa, tới đó trời còn chưa tối hẳn. Bảo vệ trường không cho người lạ vào, Cao Kinh gọi điện, một lát sau có một cô gái vội vàng chạy ra. Cố Tương đứng bên cạnh xe, nhìn cô gái mặc váy trước mặt. Tầm hơn hai mươi tuổi, tóc dài vừa đen vừa thẳng, mặt trái xoan, dáng người rất đẹp, rất thanh thuần. Cao Kinh giới thiệu hai người: “Đây là Nguyễn Duy Ân, cô ấy là giáo viên ở đây. Đây là Cố Tương.”

Nguyễn Duy Ân điềm đạm chào hỏi Cố Tương: “Chào cô.”

“...Chào cô.” Cố Tương đáp lại.

Nguyễn Duy Ân bắt chuyện với bảo vệ, dẫn hai người vào trong. Cao Kinh nói với cô ta: “Còn có chút chuyện muốn làm phiền em, có liên quan với một bệnh nhân của anh.”

“Có chuyện gì anh cứ việc nói.”

“Anh có một bệnh nhân nữ, họ Âu Dương, bà muốn tìm bạn thời tiểu học, gia đình em có quan hệ trong ngành giáo dục, có thể giúp việc đó không?”

Nguyễn Duy Ân nói: “Có thể, anh nói rõ tình huống với em một chút. Em cũng có chuyện...”

Cao Kinh nhìn cô ta, quay đầu nói với Cố Tương: “Cô chờ một chút có được không?”

“Vâng.”

Cao Kinh và Nguyễn Duy Ân đi sang một bên.

“Sức khoẻ cô Nguyễn gần đây thế nào?” Cao Kinh hỏi.

“Em chính là muốn nói với anh chuyện này.” Nguyễn Duy Ân nói, “Sau khi cha em qua đời, tình hình một năm nay của mẹ em không tốt lắm, cơ thể có thể điều dưỡng, nhưng tinh thần...”

Con đường dẫn đến toà nhà dạy học rất rộng, hai bên đều có bồn hoa. Cố Tương nhìn hai người nói chuyện phía đối diện, không nghe được họ nói gì. Cô cúi đầu xuống, chán nản gõ mũi giày, hôm nay cô đi xăng đan, tay không sơn móng.

Bên cạnh bồn hoa có muỗi, không ngừng muốn chích chân, cô né tránh, con muỗi vẫn bay vòng.

Hai người kia còn chưa nói chuyện xong, Cố Tương dò xét, chỉ là lúc phân tâm, ngón chân đột nhiên nhói lên, cô lập tức hươ tay. Một con muỗi mập mạp trốn thoát. Cô nhìn phong cảnh xung quanh, đợi một lát, cuối cùng cuộc trò chuyện cũng kết thúc. Cao Kinh đi về phía cô, vẫn còn nói chuyện với người bên cạnh: “Em có gel chống muỗi không?”

“Em chỉ có dầu thôi.”

“Cho anh mượn một chút.”

“Đây, cho anh. Em không quấy rầy hai người nữa.”

Cao Kinh nhận lấy, đi đến trước mặt Cố Tương, “Có phải bị muỗi đốt không? Bôi đi.”

Cố Tương: “...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Con muỗi bay chấp chòn quanh ngón chân cái, Cố Tương vô thức rụt ngón chân. Cô không nói tiếng nào nhận lấy chai dầu, do dự hai giây, quay đầu tìm kiếm. Cao Kinh lau thành bồn hoa bằng gạch, nói: “Ngồi đây.”

Cố Tương ngồi xuống, lúc này mới mở chai dầu, ngược mắt nhìn Cao Kinh, thấy đối phương luôn nhìn chân mình, cô rụt chân lại. Qua một lúc Cao Kinh mới có phản ứng, đoán ra, quay đầu rồi đi. Cuối cùng Cố Tương cũng cúi người, bôi dầu vào đầu ngón chân.

Mùi dầu sặc mũi thoáng chốc bay ra, bốc lên đầy mặt mũi cô. Cô hít mắt né tránh, vịn nắp chai lại, đưa chai dầu cho Cao Kinh, “Được rồi, đi thôi.”

Cao Kinh nhận lấy, làm như không có việc gì, nói: “Chúng ta đến phòng học trước kia của cô nhìn xem. Có nhớ là lớp mấy không?”

Cố Tương: “Lớp 7 hoặc 8, mẹ tôi bảo bà không còn nhớ rõ.”

Cao Kinh dẫn cô đi về phía phòng học, “Lúc tốt nghiệp có lẽ sẽ có các loại ảnh chụp, trên đó không ghi lớp sao?”

Năm đó mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, trước khi đi bà Chữ Cầm đã đốt tất cả ảnh, cũng mang hoạ cho cô. Cố Tương: “Không có.”

Cao Kinh không hỏi nữa.

Tiểu học từ lớp một đến lớp sáu, thứ tự lớp không thay đổi, nhưng phòng học lại thay đổi. Không gian mỗi phòng học khá rộng, hiện tại lớp 1/7 nằm ở tầng dưới bên cạnh lớp 1/8. Bàn học sạch sẽ, màn hình TV dạy học lớn, rèm cửa hình hoạt hình sáng sủa. Cao Kinh ôm cánh tay cảm thán: “A...hiện tại bọn trẻ thật hạnh phúc.”

Cố Tương quay đầu nhìn anh: “Đã lâu anh chưa về trường à?”

“Ừ, lần gần đây nhất là năm năm về trước, chủ nhiệm lớp của tôi về hưu, chuyển đến Đại Lý, lớp trưởng tiểu học tổ chức họp lớp tiễn ông.”

“Anh vẫn còn thường xuyên liên lạc với bạn bè thời tiểu học?”

“Có, nhưng không nhiều lắm.” Cao Kinh nói, “Lúc tiểu học cái gì cũng không hiểu, tình bạn cũng không khắc sâu như trung học và đại học. Sau khi lên trung học bạn bè gọi nhau bằng anh em, còn tiểu học...có lẽ gọi là bạn chơi thì thích hợp hơn.” Cách cửa kính phòng học, Cao Kinh nhìn chữ viết trẻ con trên bảng, “Nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy.”

Cố Tương nhìn về phía anh. Cao Kinh thấy ánh mắt “ham học” của cô, nói: “Sáng hôm nay cô gặp bà Âu Dương ấy, bà cũng sắp bảy mươi rồi, bà học tiểu học năm 1958. Lúc đó chỉ có làm công nhân mới kiếm được tiền, ăn toàn lương thực phụ (*), trong nhà có thể cho bà đi học đã không hề dễ dàng. Sau đó không bao lâu xảy ra cải cách văn hoá, bà không tiếp tục đi học nữa. Cả nhà bà cũng từ phương bắc chuyển đến phía nam, mất đi liên lạc với tất cả mọi người trước đó. Hiện tại bà rất muốn được gặp mặt bạn cũ lần nữa.”

(*) những thứ như ngô, khoai, sắn, đậu...

“Cho nên vừa rồi anh mới nhờ bạn giúp là chuyện này sao?” Cố Tương hỏi.

Cao Kinh gật đầu, “Biển người mệnh mông, đã hơn năm mươi năm trôi qua, hơi khó.”

Cố Tương nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, anh đang trò chuyện với người nhà bệnh nhân, cùng với chuyện xảy ra sau đó, cô không nhịn được nói: “Anh thường xuyên làm một số việc ngoài trách nhiệm của mình sao?”

“Ngoài trách nhiệm?” Cao Kinh nhú mày, sau đó suy nghĩ, chậm rãi nói, “Chúng tôi học y có câu nói này “To cure sometimes, to relieve often, to comfort always.”

“Đây là những từ khắc trên mộ của một bác sĩ người Mỹ tên Teru vào thế kỉ mười tám. Ông nói “Có lúc là trị hết, thông thường là trợ giúp, luôn luôn an ủi.” Cao Kinh dường như nhớ lại, “Lúc mới bắt đầu học y, tôi cũng không hiểu những lời này, cho đến mấy năm trước xảy ra một chuyện. Cho nên tôi cũng suy nghĩ về câu hỏi này, rốt cuộc trách nhiệm của bác sĩ là gì...Cô nói xem?” Anh hỏi Cố Tương. Nhưng anh không cần cô trả lời, “Bà Âu Dương đang mắc ung thư dạ dày giai đoạn cuối, bà rất mạnh mẽ, ban ngày luôn ăn mặc đẹp đẽ. Đến tối bà sẽ ho ra máu, khó thở, hiện tại bà đã rất khó nuốt được đồ ăn rồi, tất cả mọi cách điều trị đều không thể giúp bà giảm bớt đau đớn.”

“Ngoài những người không tôn trọng tính mạng nghĩ đến tự sát, thì không có ai không có khúc mắc với cái chết, bọn họ khao khát được giúp đỡ, nhưng thực ra là trị hết. Tiếc là y học hiện tại chưa làm được.”

“Cho nên...anh nói anh không giúp được họ, chỉ có thể tiễn đưa bọn họ đoạn đường cuối cùng.” Cố Tương khẽ nói.

Cao Kinh chậm rãi gật đầu, “Tôi cũng chỉ có thể an ủi phần nào cho bọn họ.” Nói xong, anh cười, “Không nói đến chuyện này nữa, chúng ta đi xem tiếp.” Anh lại đi bên cạnh cô, phối hợp với bước chân của cô.

Cố Tương nhớ tới tốc độ đi bình thường của mình, cô đi vô cùng nhanh, anh luôn có thể theo kịp. Hiện tại cô đi chậm, anh vẫn không hề vượt lên trước. Trong lòng Cố Tương lẩm bầm “luôn luôn an ủi...cho nên trách nhiệm của anh là an ủi sao?”

Đi một vòng quanh lớp học, hai người dần đến sân tập thể dục. Mơ hồ có một đám học sinh đang chạy trong trường. Giữa khu vực đường băng chạy là sân bóng rổ và một hồ cát nhảy xa. Cao Kinh chỉ vào một rừng cây phía xa nói: “Bắt đầu từ lớp năm nơi tôi quét dọn vệ sinh biến thành khu rừng nhỏ kia. Tốt quá, rừng cây vẫn còn, đều phát triển khoẻ mạnh.” Khu rừng nhỏ biến thành rừng cây to, lớn lên cùng với người.

Cố Tương: “Có lẽ tôi sẽ không phải quét dọn.”

“Hả? Tại sao?”

“Thành tích của tôi chắc chắn không tệ, cũng không gây chuyện đánh nhau, có lẽ giáo viên sẽ thích tôi, sẽ không để tôi làm những việc nặng.” Cố Tương nói đương nhiên.

Cao Kinh mỉm cười. Còn nữa, cô xinh đẹp, không có ai không thích trẻ con xinh đẹp hết. Cố Tương lờm anh, Cao Kinh nghiêm mặt, “Có lý.” Anh nhìn sân chạy, “Cô nói xem khi còn bé cô có khả năng tham gia hoạt động thể thao không?”

Cố Tương nhú mày, chậm rãi phân tích: “Cơ bắp tôi không phát triển, sẽ không thích chạy đâu.”

“Nhảy cao? Nhảy xa?”

Cố Tương lắc đầu: “Không thích.”

Hai người đi tới khu khán đài, Cao Kinh để cho cô ngồi một lát, tiếp tục đoán: “Đẩy tạ, ném lao hay là thi đấu tiếp sức?”

Cố Tương định trả lời thì di động vang lên. Là Đồng Xán Xán. Đồng Xán Xán hô lên: “Hương Hương, sao cô không ở nhà?”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh cũng nghe thấy cách gọi của Đồng Xán Xán với cô, ghé mắt nhìn Cố Tương. Cố Tương điều chỉnh xong tâm trạng, mặt không đổi sắc, nói: “Tôi ở bên ngoài. Cô có chuyện gì sao?”

“Tôi và Thi Thi muốn rủ cô đi xem phim.”

Vu Thi Thi ở bên cạnh ồn ào: “Hương Hương, cô ở đâu? Tôi lái xe tới đón cô.”

Cố Tương: “...” Cô hất cằm, nói rõ: “Tôi có việc, hai cô đi xem đi.”

Hai người kia không ngừng mời mọc, Vu Thi Thi còn làm nũng. Cố Tương thở dài trong lòng: “Để lần sau đi, vậy mai nhé.”

Cuộc trò chuyện cuối cùng cũng kết thúc. Cao Kinh nghiêng đầu: “Mai cô có hẹn đi xem phim à?”

“Ừ.”

“...Cô có thích bánh ngọt vị dâu không?”

“Hả?” Đột nhiên chuyển đề tài, Cố Tương hỏi, “Có thích, sao vậy?”

Cao Kinh quan sát nét mặt cô, “...Không có gì. Đứng rồi, cô cảm thấy mình biết chơi đẩy tạ hoặc ném lao không?”

Cố Tương không xác định, “Nếu bắt tôi lựa chọn tham gia đại hội thể thao, vậy không bằng chọn nhảy xa.”

Rất thuần khiết, nhanh nhẹn.

Cao Kinh cười: “Xem ra cô không thích vận động.”

Trong sân truyền đến tiếng bóng rổ va đập, mấy cậu bé nhốn nháo đi về phía khán đài, cầm chai nước, xốc áo lên lau mồ hôi.

Cố Tương nhìn qua.

Cao Kinh: “Có hứng thú với bóng rổ sao?”

“Đại hội thể thao không có thi đấu bóng rổ sao?”

“Không có.” Cao Kinh đáp, “Nhưng bình thường thi đấu giao hữu chắc không ít.”

“Có thi đấu bóng rổ nữ sinh không?”

Cao Kinh nhớ lại: “Lúc tôi học không có, nhưng lúc cô học thì cũng không chắc.”

Cậu bé bên cạnh tu hết nửa chai nước, xen vào: “Có thi đấu của nữ sinh đó, tuần sau nữ sinh lớp cháu sẽ đấu với lớp 5.”

Cao Kinh và Cố Tương nhìn nhau, “Có muốn thử cảm giác chơi bóng rổ không?”

Cố Tương gật đầu.

Cao Kinh quay đầu nhìn cậu bé: “Anh bạn nhỏ, có thể cho cô chú mượn bóng rổ chơi một lát không?”

Bọn trẻ rất hào phóng, đúng lúc cũng muốn nghỉ ngơi, bầy tám mồm miệng bảo để cho họ tùy ý dùng. Đi đến sân bóng rổ, Cao Kinh đập bóng mấy phát, lùi ra sau vài bước, thử ném vào trong, không vào. Cố Tương: “Anh biết chơi không?”

Cao Kinh: “Khi đi học có chơi một chút, hiện tại không quen.” Cũng không phải quá không quen. Anh đập bóng mấy cái, ném lần nữa, trúng rồi.

Cố Tương nhộn nhạo, “Cho tôi thử.”

Cao Kinh đưa bóng cho cô. Cố Tương đứng tại vị trí trước đó của anh, ôm bóng ném lên, nhưng ngay cả vòng rổ còn không chạm vào được. Cao Kinh nhặt lại bóng cho cô. Cố Tương thử lại. Lần này bóng nghiêng góc, bay lệch ra. Mấy cậu bé ngồi trên khán đài cười vang. Cố Tương nhàu mày, không tin mình không thể ném trúng lần nào. Cao Kinh nhặt bóng lại nói: “Có lẽ năm đó cô cũng không chơi bóng rổ.” Cố Tương vươn tay. “Còn muốn thử à?”

“Tôi không tin không ném vào.” Nói xong, cô lại hạ tay xuống, “Anh ném lại cho tôi xem một chút.”

Cao Kinh không ngại ném mấy lần.

Anh ném ba lần ngoài vòng, sau đó tùy tiện ném, tìm lại được cảm giác, gần như bách phát bách trúng. Cố Tương tính toán khoảng cách số liệu, lúc này thò tay lần nữa: “Đưa cho tôi.”

Cao Kinh cười, khẽ vút bóng cho cô, Cố Tương thuận lợi ôm lấy. Ném lên. Rơi xuống.

Lại ném. Vẫn rơi xuống.

Cao Kinh dạy cô: “Hai tay đừng ôm chặt quá, cô thả lỏng thử xem.”

Cố Tương khó hiểu. Cao Kinh nhắc tay ra hiệu, Cố Tương gật đầu. Lúc này Cao Kinh mới cầm tay cô, chỉnh tư thế: “Đừng ôm chặt vậy, đừng để xa quá, hai cánh tay cô phải hướng về trước, cứ thế nâng lên, lát nữa nhẹ nhàng ném về trước, đừng nghĩ tới bên trên.”

Cố Tương gật đầu, lùi về sau, thử lại. Lúc này chạm được vào vòng rỗ, nhưng vẫn không vào được. Cô mím môi cười, tiếp tục. Vẫn không trúng, mấy lần tiếp theo vẫn thất bại.

Cao Kinh quan sát cô. Tóc cô bị gió thổi hơi loạn, ánh mắt chăm chú nhìn khung bóng rỗ, khi thì híp mắt, khi thì hoang mang thẳm thẳm.

Anh không nghe rõ cô nói gì, không nhận được đi qua, vờn tay lấy bóng: “Cô không ngại tôi...”

Cố Tương ôm bóng, nhìn anh. Cao Kinh khua tay: “Không ngại tôi giúp cô chứ?”

Cố Tương đã hiểu, gật đầu, thò tay đưa bóng. Cao Kinh cầm bóng, đứng sau cô, giờ bóng lên trước ngực cô. Lồng ngực anh dán phía sau lưng cô, hơi thở bên tai cô, “Cô giờ bóng.”

Cố Tương giờ tay đỡ bóng, Cao Kinh đặt hai tay sau lưng cô, “Thử lại lần nữa, ném về phía trước.”

Sức của anh dẫn theo cô, nhẹ nhàng ném về trước. Bóng chạm vào vòng rỗ, sau đó rơi xuống. Cao Kinh nhặt bóng, nhìn về phía cô: “Thử lại lần nữa.”

“Ừ.” Cố Tương gật đầu. Anh lại đứng sau cô.

Vẫn thất bại.

Lần thứ ba.

Cách lớp vải mỏng, hơi nóng từ ngực anh truyền đến Cố Tương. Cánh tay dán sát nhau, tay anh chồng trên tay cô. Anh vây quanh cô, chiếc cảm khó tránh khỏi khẽ chạm vào tóc cô, trong hơi thở toàn là mùi hương thanh mát trên người cô. Lồng bàn tay anh đồ mồ hôi, lực tay hơi mạnh. Ánh mắt Cố Tương liếc qua, không thấy người, cô tiếp tục nhìn vào bốn bàn tay của hai người.

“...Hướn về trước, thả lỏng.”

“Tôi thả lỏng mà.”

“Ném nhé?” Anh dẫn dắt cô, nhẹ nhàng ném về trước. Quả bóng màu cam đập vào khung, từ từ rơi xuống.

Nóng quá...

Cố Tương ngửa đầu, ánh mắt nhìn về người đứng phía sau. Cao Kinh lùi ra sau một bước, hơi nóng trong ngực phút chốc bị gió xua đi.

“...Trúng rồi.” Anh nói.

Cố Tương nhìn cổ anh đỏ lên, lại nhìn bầu trời. Ánh trăng thật lớn. Cô chỉnh lại quần áo, thở mạnh. Thực sự nóng quá... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trên xe trở về đột nhiên rất yên tĩnh. Cố Tương nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe. Cô luôn cảm thấy hơi nóng, kéo cửa sổ xuống một chút, tiếng xe cộ vụt qua như tên bắn theo gió chui vào, màng tai hơi khó chịu. Không ai nói chuyện, cũng không có tiếng nhạc, cô cũng không quay đầu.

“À...đứng rồi...”

Cố Tương nghe thấy tiếng, khẽ rút chân lại, chậm rãi làm như không có việc gì quay đầu lại, “Vâng?”

Xe dừng lại đợi đèn đỏ, Cao Kinh tháo dây an toàn, từ ghế phía sau lấy ra một chiếc túi giấy, “Cho cô thứ này.”

Túi giấy hơi dày, không biết bên trong là thứ gì, Cố Tương nhìn anh, cúi đầu mở, lấy đồ từ trong ra.

“Ành?”

“Tôi qua tôi mới rửa xong. Cuộn phim đã hơi lâu năm, hiệu quả in không quá tốt.” Cao Kinh nói.

Đây là một tập ảnh trắng đen, có mười sáu tấm, chụp đường sắt, nhưng không biết là trạm nào, mỗi tấm người ra vào tấp nập. Cố Tương bật đèn xe,

nhìn qua một lần, hỏi anh: “Đây là tuyến tàu điện ngầm số 1 sao?”

“Đúng vậy.” Đèn đỏ đã chuyển sang xanh, Cao Kinh khởi động xe, “Những bức này không phải chụp ngày đầu tiên, mấy ngày sau đó tôi cũng đi. Năm đó tôi vẫn là tay mới, kỹ năng chụp cũng không tốt, lần đó chụp rất nhiều phim mà không rửa. Hôm qua cùng cô đi tàu mới nhớ ra trong nhà còn một ít phim, đi tìm mấy cuộn. Chỉ có chút ít, nhưng có còn hơn không, cô có hứng thú thì có thể xem.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo như thế.”

Qua một lúc, “Thích không?” Cố Tương nhìn về phía anh.

“...Tôi nói là cô thích nghe nhạc hay radio?” Cao Kinh tiện tay ấn bảng điều khiển.

“Thích...”

Cao Kinh mỉm cười.

“...Nghe nhạc.” Cố Tương trả lời.

“...”

Cao Kinh bật nhạc.

Tạm biệt tại thang máy, Cố Tương đi vào nhà. Cô quạt tay đi vào, bà Văn Phượng Nghi đang khâu quần, thấy thế hỏi: “Về rồi à, bên ngoài nóng lắm sao?” Cố Tương gật đầu: “Hôm nay nóng quá.”

Bà Văn Phượng Nghi lại cảm thấy hôm nay mát hơn rất nhiều so với hôm qua, nhất là buổi tối, vừa rồi lúc xem TV bà còn phải đắp tấm chăn mỏng lên đùi.

“Nóng đến thế sao?”

Cố Tương rót cốc nước lạnh, ngồi đầu uống hơn nửa cốc, môi mấp máy gật đầu: “Vâng, nóng quá.”

Xem ra là thực sự nóng rồi, bà đã già, cảm giác cũng không còn nhạy bén nữa. Bà Văn Phượng Nghi cảm thán.

Hôm nay cả người Cao Kinh đổ đầy mồ hôi. Về đến nhà anh đi tắm ngay, sau khi đi ra ngồi lên ghế salon, nhìn lên trần nhà, không muốn nhúc nhích tí nào. Trong đầu nhớ lại hình ảnh vừa rồi, anh cảm thấy mồ hôi lại túa ra trên cổ, dùng tay sờ, vẫn khô ráo, chỉ là ảo giác thôi. Anh đứng dậy, về phòng bật máy tính, xem tin tức. Chương trình của Cố Tương ở bệnh viện cũng được sớm phát sóng, trong màn hình cô cầm một bó hoa tươi đưa cho Mao Tiểu Quy, ngồi bên cạnh nói chuyện với cô ấy.

Lời thuyết minh. Hình ảnh chuyển đi, cô nhìn MC, kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của đối phương.

Chương trình không hot, nhưng khi trong màn hình xuất hiện nguyên vẹn khuôn mặt cô, làn mưa bình luận ùn ùn kéo đến, tất cả đều bàn luận về tướng mạo của cô. Còn có người hỏi cách thức liên lạc. Cao Kinh đóng bình luận lại, nhìn lại từ đầu lần nữa, sau khi kết thúc lại xem lần nữa. Sau khi xem mấy lần, anh tải video xuống, dùng một con số đặt tên cho tệp này. Sau đó nhấp ngậm trà, mở sách thư pháp đọc.

Cố Tương cũng chưa đi ngủ, ngồi xếp bằng trên giường, xung quanh bày ra mười sáu bức ảnh. Cô đang suy đoán xem năm đó Cao Kinh đứng ở đâu chụp ảnh, có mấy tấm anh bao quát từ trên cao, trong ảnh là biển người tựa như muốn lách vào khung hình. Ảnh đen trắng càng thể hiện mạnh mẽ cảm giác lịch sử, cô khẽ vuốt ảnh, soi dưới đèn nhìn. Cô chưa từng phát hiện mình thích xem ảnh đến thế. Nhìn một lúc lâu, cô mới bỏ ảnh xuống, lấy lại suy nghĩ, mở laptop ra, nhớ lại cuộc hành trình lần này.

“Lúc nhỏ tôi cũng giống như hiện tại, không thích vận động.”

“Tôi chắc chắn chưa từng chơi bóng rổ...Có lẽ tôi chưa từng tiếp xúc với hoạt động tập thể, tôi cũng không thích tụ tập.”

Cố Tương từ từ gõ chữ, ánh sáng trên màn hình chiếu vào mặt cô, không cẩn thận thất thần, đột nhiên cảm thấy hơi nóng bốc lên từ phía sau. Cô dịch mõng, ưỡn ngực ngồi thẳng. Không gõ chữ nữa, cô nhìn màn hình, lặng lẽ nhớ lại.

Cao Kinh cũng không biết cô học tiểu học lớp nào, cho nên bọn họ chưa từng quen biết, nhưng sao anh biết cô có một quyển “Cung điện ký ức Matteo Ricci”?

“Cốc cốc...”

Có người gõ cửa, Cố Tương đóng lap lại, đi ra mở cửa.

“Bà để quạt ở đây nhé.” Bà Văn Phượng Nghi xách quạt đi vào, để ở đầu giường, “Dưới chỗ này có ổ điện. Còn nữa đây là điều khiển điều hoà, cháu dùng điều hoà hay quạt đều được, nhưng nhớ đắp chăn, đừng để bị cảm.” Bà Văn Phượng Nghi nói xong, lại kéo cái ghế trước bàn, để dưới điều hoà,

muốn đứng lên cầm điện cho Cố Tương.

Cố Tương ngăn bà lại: “Cháu tự làm được.”

“Để bà cầm cho, cháu ngã sẽ không tốt.”

Cố Tương không ngăn được bà, đành phải canh bên cạnh, chờ bà cầm xong, cô đỡ cánh tay bà đi xuống.

Bà Văn Phụng Nghi hơi thở dốc, cười nói: “Được rồi, cháu có thể dùng rồi, nhớ đắp chăn.”

“Vâng...” Cố Tương hơi do dự mới nói, “Bà nghỉ sớm đi ạ.”

“À, ừ.” Bà Văn Phụng Nghi mỉm cười.

Điều khiển điều hoà đã lắp pin, quạt điện sáng bóng không nhiễm một hạt bụi. Cố Tương sờ vào, sau đó ngồi trên đầu giường, yên lặng quan sát những thứ này.

Hôm sau, cô đi ra tìm bà Văn Phụng Nghi, trong nhà không có người, nhưng bên ngoài có tiếng nói chuyện.

“Dì cứ cầm đi, lần sau nói sau.” Là tiếng của mẹ Đồng Xán Xán.

“Đã nói mỗi tháng trả cháu 5000 tệ rồi.” Bà Văn Phụng Nghi nói.

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Một tháng đi giữ lại có một nghìn thì tiêu sao đủ, cháu cũng không cần tiền gấp, tháng này cứ thế đi.” Bà nói xong, lên liếc trong nhà, lên kút nói: “Dì Văn à, cháu gái đi ở đây có phải tiêu tiền của dì không? Cháu thấy con bé cũng không hiểu, cũng lại không đi làm. Dì xem đây, cháu cũng không phải đòi tiền gấp, nhưng nếu cháu đi có năng lực, có phải con bé nên giúp cha mẹ một chút không? Sao lại để cho đi đã từng này tuổi còn phải bận tâm chuyện này. Có phải con bé...” Bà Cao Mỹ Tuệ còn muốn nói tiếp thì đột nhiên im bặt, xấu hổ cười ha ha, “Ôi, Cố Tương dậy rồi à, còn chưa ăn sáng nhỉ?”

“Hương Hương.” Bà Văn Phụng Nghi xoay người.

Cố Tương gạt đầu, “Cháu chào cô.”

“Aiz, đúng là cô bé ngoan, còn hiểu chuyện hơn con bé nhà cô nhiều.” Bà Cao Mỹ Tuệ nhét lại tiền cho bà Văn Phụng Nghi, sau đó hất tay, “Cháu đi mua đồ ăn đây, đi Văn vào nhà đi.”

Bà Văn Phụng Nghi quay về nhà, điềm nhiên như không có việc gì: “Đồ ăn sáng nấu xong rồi, để bà bung ra.”

“Vâng.” Cố Tương theo bà đi vào nhà bếp.

Bà Văn Phụng Nghi thấy cô hỗ trợ, không nhịn được nhìn cô mấy lần, nụ cười tươi rói trên mặt. Cố Tương bung xong chiếc đĩa cuối cùng, lên tiếng: “Bà có biết lúc cháu học tiểu học là lớp mấy không ạ?”

“Đương nhiên là biết, cháu học lớp 8 đấy.”

“Bà vẫn còn nhớ sao?”

“Sao lại không nhớ chứ.” Bà Văn Phụng Nghi nói, “Lúc cháu mới học lớp một, bà đưa đón cháu một tuần, sau đó cháu có thể tự mình đi học rồi. Cháu ngoan hơn những đứa trẻ khác, chưa từng khiến người lớn phiền lòng.”

Cố Tương vừa ăn vừa nghe, bữa sáng này lâu hơn so với bình thường. Ăn xong, cô hỗ trợ thu dọn bàn ăn, nhấn với bà Văn Phụng Nghi: “Cháu còn đi ra ngoài, buổi trưa sẽ không ăn ở nhà.”

“Ừ, có việc à?”

“Không ạ, cháu đi mua đồ với bạn.”

Buổi sáng bệnh viện vẫn bận rộn như cũ, Cao Kinh đi kiểm tra hết các phòng, cuối cùng mới được uống ngụm nước. Đồng Xán Xán không còn sức lực ghé vào quầy y tá, Cao Kinh gõ bàn: “Đừng có ngủ gật.”

“Không ngủ đâu...” Đồng Xán Xán thở dài, “Em chỉ để cho linh hồn nghỉ ngơi một lát thôi.”

Cao Kinh cười, lườm cô: “Mua xong vé xem phim tối nay chưa?”

“Còn chưa...Ồ sao anh biết tối nay em muốn đi xem phim?” Đồng Xán xán ngẩng đầu.

Cao Kinh không đáp, “Còn chưa mua, coi chừng hết vé đấy.”

“Vào ngày thường có lẽ không có nhiều người đâu, em còn chưa biết xem gì đây.” Đồng Xán Xán cầm điện thoại.

Cao Kinh đề cử một bộ, “Trước đó anh từng đọc bình luận, bộ này không tệ, đúng lúc anh cũng muốn đi xem, nếu không tối nay anh đi cùng luôn.”

“Anh muốn đi cùng bọn em à? Ba đứa con gái bọn em đây.”

“Tiện đường đi cùng bọn em luôn. Đề anh mua hộ cho.” Cao Kinh lấy điện thoại, mở app, “Con gái của chủ nhiệm Vu...”

“Vu Thi Thi, cô ấy tên là Vu Thi Thi, em đã từng nhắc với anh rồi đây.”

“Ừ, Vu Thi Thi, đừng đề cho cô ấy đến đón, đi xe anh đi.”

Đồng Xán Xán vui mừng: “Anh đúng là anh ruột của em”

Cao Kinh chọn xong chỗ ngồi, thanh toán thành công, uống hết cốc nước, hất tay rời khỏi chỗ Đồng Xán Xán.

Cố Tương đi mua đồ cùng Tiêu Mân. Căn hộ của anh ta đã mua xong, hôm nay muốn dọn qua ở, trong nhà còn chưa có đồ dùng sinh hoạt. Bình thường Cố Tương làm việc đều có thứ tự, cô đi từng khu chọn đồ cho Tiêu Mân. Khăn mặt trong phòng vệ sinh, cốc đánh răng, chất tẩy rửa nhà vệ sinh, áo tắm, dầu gội đầu...Nồi bát muôi nhà bếp, dầu muối tương dấm...Bồn ga trải giường..

Tiêu Mân đứng bên cạnh cô báo giá, “Khăn mặt Khiết Lệ Nhã 11,9 tệ hai cái. Áo tắm 168, rẻ thế sao? Chất lượng có được không?”

Cố Tương nhìn kĩ một chút, “Có lẽ cũng được.”

Tiêu Mân cười với cô, “Vậy thì nghe theo em” Bỏ vào xe đẩy, anh ta tiếp tục báo giá, “Chất tẩy rửa nhà vệ sinh 21,8 tệ, bàn chải đánh răng 13,9 hai cái, màu hồng cho em nhé?”

“Em không ở đó.”

“Lấy dự bị đi.”

Hai xe đẩy đầy ắp. Tiêu Mân báo xong giá một lần, Cố Tương báo ra tổng giá: “2685,2 tệ.”

Không còn chỗ để đồ, hai người đành đi thanh toán. Nhân viên quét giá, không thiếu một đồng nào. Tiêu Mân xoa đầu Cố Tương: “Được đấy, công lực không giảm chút nào. Có phải em nên cảm ơn anh từ nhỏ đã huấn luyện em như vậy không? Thấy không, quá thực dụng.”

Cố Tương không nhịn được lườm anh ta. Cô học ở lớp huấn luyện từ mười ba tuổi, khi đó Tiêu Mân học đại học năm tư, anh ta không muốn thi nghiên cứu sinh, bị cha mang đến công ty làm đầu bếp. Cô ăn mấy bữa cơm của anh ta, anh ta đòi sống đòi chết, không bao lâu sau xách cô đến chợ mua đồ, cũng để cô làm mấy tính. Cô không thích mùi tanh của thức ăn ở chợ, anh ta nhìn ra, sau đó mỗi lần phải đợi cô cùng đi, anh ta mới chịu đi mua đồ.

Cố Tương lẩm bẩm “Ấu trĩ.”

“Em nói gì...” Tiêu Mân dán sát vào cô, giọng điệu uy hiếp.

Cố Tương đẩy anh ra, “Mau bỏ đồ vào đi, còn thiếu nhiều lắm”

Tiêu Mân đẩy xe ra bãi đỗ: “Vội gì chứ, đi mua đồ ăn, buổi tối anh nấu cho em. Đã lâu không thử tay nghề của anh rồi. Hôm nay cho em đỡ thêm”

“Tối nay không được rồi.”

“Hà?”

“Em có hẹn đi xem phim?”

“Gi?” Tiêu Mân dừng bước, “Hẹn ai?”

Cố Tương đẩy anh ta, “Đi đi.” Sau đó nói, “Em hẹn với hàng xóm.”

Lần này Tiêu Mân thực sự dừng lại, độ âm hạ xuống: “Em đi xem phim với tên bác sĩ họ Cao kia?”

“Không có, em đi với hàng xóm đối diện, tên là Đồng Xán Xán, với một cô gái nữa.”

“Đồng Xán Xán? Nữ?”

“Ừ, nữ.”

Về mặt Tiêu Mân ôn hoà trở lại: “Hiếm khi em kết bạn, qua lại với người ta cho tốt, xem phim đừng về muộn quá.”

“Biết rồi.” Cố Tương ngoan ngoãn đồng ý.

Tiêu Mân nhìn cô, không nhịn được nói: “Vậy mai cùng ăn cơm, hôm nay mua đồ ăn đã.”

“Ngày mai nói sau, em đi mua với anh.”

Mua hết đồng đồ, xe lại chất đầy. Khi Tiêu Mân đưa Cố Tương về cư xá, Đồng Xán Xán đã chờ ở cửa. Cô nhìn thấy Cố Tương xuống xe, vẫy tay, “Hương Hương!”

Tiêu Mân lườm cô, “Sao lại gọi em là Hương Hương?”

“...” Cố Tương cũng không biết nên trả lời thế nào.

Tiêu Mân đưa đồ ăn vặt cho cô, “Lúc xem phim ăn, đừng về muộn.”

“Vâng, tạm biệt anh.” Tiêu Mân vỗ đầu cô, “Đi đi.”

Bên kia Đồng Xán Xán đã gấp đến mức không thể chờ nữa, “Hương Hương! Hương Hương!” Tiêu Mân lại nhìn cô.

Đồng Xán Xán đã chạy tới, khoác tay Cố Tương. Cố Tương nhìn Tiêu Mân rời đi, sau đó hỏi, “Vu Thi Thi đâu?”

“Tôi không bảo Thi thi tới đón.”

“...Vậy để tôi gọi taxi.”

“Không cần đâu.” Phía sau vang lên tiếng còi, Đồng Xán Xán quay đầu, “Đến rồi!”

Xe từ từ đỗ lại bên cạnh hai người, Cao Kinh xuống xe, mở cửa bên ghế lái, “Anh đưa hai người.”

Đồng Xán Xán ngồi thẳng vào.

Cao Kinh: “...”

Anh lại mở cửa ghế sau ra, nhìn về phía Cố Tương: “Lên xe đi.”

Cố Tương do dự mấy giây, sau đó mới đi vào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lần đầu tiên Cố Tương ngồi phía sau xe Cao Kinh, góc độ thị giác không giống nhau, hình ảnh tự nhiên khác nhau. Phía sau ghế bên cạnh tài xế đúng lúc có thể nhìn thấy góc mặt nghiêng của anh, hôm nay anh không đeo kính, mũi nhìn càng cao hơn so với chính diện. Cố Tương nhìn một lát, mới hỏi: “Sao anh lại đưa bọn tôi đi?”

Đồng Xán Xán đang ăn đồ của Cố Tương, cướp lời: “Anh tôi đi xem phim với chúng ta.”

Cao Kinh nhìn gương chiếu hậu, giải thích: “Tôi cũng có ý định xem bộ phim này, chọn ngày không bằng tiện ngày, hơn nữa thời gian hết phim hơi muộn, để cho các em trở về không an toàn.”

Đồng Xán Xán: “Anh tôi quá tuyệt.”

Cố Tương nhìn chằm chằm Cao Kinh, không nói. Cao Kinh cảm nhận được ánh mắt của cô, mắt tự nhiên nghiêng đầu. Đồng Xán Xán trước nay luôn che chở con mình, đương nhiên Cao Kinh không phải “con cô”, nhưng cô vẫn bảo vệ, thấy Cố Tương không nói gì, cô dùng sức nhích người, “Không tuyệt à?”

“...Tuyệt.” Dưới sự uy hiếp của cô, Cố Tương chậm rãi lên tiếng.

Cao Kinh lái xe, khoé môi cong lên. Đồng Xán Xán cảm thấy hài lòng, sau đó lại tiếp tục ăn, nói: “Aiz, Hương Hương, anh đẹp trai vừa rồi có phải là bạn trai cô không? Lần trước tôi thấy anh ta mang đồ ăn cho cô, anh ta đối xử với cô tốt thật.”

Cao Kinh nhìn gương chiếu hậu.

Cố Tương đáp: “Không phải.”

“Đồng nghiệp? Đoàn anh? Lớn tuổi hơn nhiều so với cô, không giống như đồng nghiệp nha.”

Cố Tương: “Anh ấy là con của ông chủ lớp huấn luyện trước kia tôi học.”

“Vậy sao quan hệ của hai người tốt như vậy?”

Quan hệ của Cố Tương và Tiêu Mân cũng mới tốt đẹp mấy năm nay, hai năm đầu biết nhau, anh nhìn thấy cô là động chân động tay, dường như anh ta là pháo, cô là lửa, cô đến lần nào anh ta bắt lấy ngay. Tiêu Mân nói anh ta phiền nhất là phải trách mắng trẻ con, nhưng khi còn bé cô rất ngoan mà. Cố Tương: “Chúng tôi quen biết mười năm rồi.”

“Oa, lâu như vậy sao!” Đồng Xán Xán lại dùng sức dịch người, “Vậy thật sự không phải là bạn trai sao? Có phải anh ta đang theo đuổi cô không?”

Ánh mắt Cố Tương liếc qua đôi mắt trong gương chiếu hậu, chỗ ngồi phía sau hơi lạnh, “Cô đừng đoán mò, làm sao có thể chứ, anh ấy chứng kiến tôi trưởng thành đấy.”

Đồng Xán Xán tiếc nuối: “Anh ta đẹp trai như vậy, cũng có thể làm ngôi sao đấy.” Nghĩ đến gì đó, nói tiếp, “Nhưng anh tôi cũng rất đẹp trai, anh cũng có thể làm ngôi sao.”

Cao Kinh cảm tạ: “Anh nhận lời khen ngợi của em.” Nói xong lại nói tiếp, “Cố Tương, phía sau cô có một cái gối nhỏ đấy, có thể dựa vào một chút cho thoải mái.”

Cố Tương quay đầu, trên bệ cửa sổ phía sau có để một chiếc gối vải kaki, cô hỏi: “Có thể dùng sao?”

“Đương nhiên.”

Cô cảm xuống, nhét vào sau lưng, thoải mái hơn nhiều.

Đi thẳng đến bãi đỗ xe gần rạp chiếu phim, cách thời gian phim chiếu còn hơn nửa tiếng. Vu Thi Thi chạm mặt các cô, tò mò quan sát Cao Kinh, đợi Đồng Xán Xán giới thiệu xong, cô ấy đột nhiên hiểu ra: “Chắc, tôi đã từng nghe cha nhắc đến anh, ông luôn khen anh, nói kỹ thuật của anh vừa giỏi, lại vừa trung thực.” Còn muốn giới thiệu cho cô đi xem mặt.

Cao Kinh đáp: “Chủ nhiệm Vu quá khen rồi.”

Thời gian còn sớm, Cao Kinh đề nghị đi ăn chút đồ trước. Đồng Xán Xán và Vu Thi Thi cùng đồng thanh “KFC”, ánh mắt Cao Kinh dò hỏi Cố Tương, cô gật đầu.

Cao Kinh xếp hàng mua đồ ăn, ba cô gái ngồi vào chỗ đợi. Vu Thi Thi chống cằm nhìn Cao Kinh xếp hàng, huých vào cánh tay Đồng Xán Xán, “Anh cậu rất có mùi vị.”

“Anh ấy không hơi nách mà.”

Vu Thi Thi: “...”

Cố Tương: “...”

Đồng Xán Xán cười ha ha: “Tôi trừu các cô thôi, coi tôi là ngốc à.” Cười xong nói tiếp, “Anh ấy chưa từng có bạn gái đâu, cậu có hứng thú à?”

Vu Thi Thi từ chối: “Đừng, tôi cũng không muốn tìm bạn trai làm bác sĩ.”

Cố Tương hỏi: “Tại sao?”

Hiếm khi tiểu tiên nữ chủ động hỏi, Vu Thi Thi giải thích: “Làm bác sĩ áp lực lớn, lương thấp, không được nghỉ ngơi...”

Đồng Xán Xán ngắt lời: “Có được nghỉ mà, tiền lương đâu có thấp, cao hơn tôi đấy.”

Vu Thi Thi nói chen vào: “Cha tôi làm bác sĩ hơn hai mươi năm, mẹ tôi chả khác gì vợ góa, trong nhà việc lớn nhỏ đều một tay mẹ ôm đồm, nửa đêm tôi sốt, mẹ không gọi được taxi cuống đến bật khóc, đến bệnh viện còn phải xếp hàng khám, qua một đêm chờ chúng tôi về đến nhà, cha tôi mới tan làm. Tôi không thèm lấy chồng bác sĩ đâu, sự vĩ đại của bọn họ thành lập dựa vào sự dâng tặng không vụ lợi của người thân đấy.”

Đồng Xán Xán suy nghĩ, “Hiện tại thời gian của khoa quan tâm lâm chung tương đối ổn định đấy.”

“Đừng có lừa người, những người bị phân đến cho các cậu có mấy người là cam tâm tình nguyện chứ. Cả tầng toàn là người ‘chờ chết’, các cậu lại không có ‘tiền đồ’, cũng chẳng được ai hiểu cho.” Cô ấy liếc mắt đã thấy sắp đến hàng của Cao Kinh, “Aiz, anh cậu là bị đẩy tới đó sao?”

“Không phải đâu, anh ấy chủ động xin điều đến đó đấy. Khi hạng mục quan tâm làm chung vừa bắt đầu, anh tôi đã tích cực tham dự.”

Nhưng Đồng Xán Xán vẫn hơi mất mát, Vu Thi Thi cũng coi như là nói đúng tình hình thực tế.

Cố Tương nhìn về phía quầy thu ngân, người nọ đã mua xong đồ, đang cầm ống hút, ngẩng đầu, nhìn về phía tầm mắt cô. Anh mỉm cười với cô.

Cố Tương không nói gì hết.

Cao Kinh mua mấy món để cho các cô tự chọn, anh lấy kem matcha và súp rau củ trước, lại đưa cho Cố Tương một bắp ngô.

“Cô ăn những thứ này nhé?”

Cố Tương gật đầu: “Cảm ơn.” Cô cắn bắp ngô, hỏi: “Anh thì sao?”

Cao Kinh: “Tôi ăn rồi, không đói.”

Anh nhìn Cố Tương ăn xong, lại đưa khăn giấy cho cô.

Phim sắp bắt đầu chiếu, mấy người chuẩn bị vào rạp. Đồng Xán Xán muốn ăn bỏng ngô, Cố Tương đưa nốt đồng đồ ăn vặt trong túi cho cô ấy: “Có muốn ăn những thứ này không? Nếu đủ rồi thì đừng mua.”

“Đủ rồi, nhưng tôi vẫn muốn ăn bỏng ngô.”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh đi mua bỏng ngô, Cố Tương tiện thể chọn đồ uống. Gần đó vừa có người mua xong vé xem phim, đang nói chuyện điện thoại với bạn, nhìn thấy Cố Tương đi mua bỏng ngô và đồ uống với một người đàn ông, cô nàng như phát hiện ra châu lục mới: “Cậu tuyệt đối không đoán được tớ nhìn thấy ai đâu!”

“Ai?”

“Chính là người trên áp phích ở công ty cậu.”

“Cố Tương?”

“Đúng vậy, cô ấy đi mua bỏng ngô với một người đàn ông ở rạp phim.”

“A, cô ấy có bạn trai?”

“Có bạn trai không phải là chuyện bình thường sao? Rốt cuộc lúc nào cậu tan làm? Sớm biết như vậy tớ đã hẹn bạn trai đi xem phim rồi.”

“Sắp rồi, ai bảo ông chủ của tớ đột nhiên quay về công ty chứ, chuyện chưa làm xong ai dám đi. Chờ tớ photo xong những thứ này là có thể đi ngay, cậu vào trước đi. Aiz, bạn trai Cố Tương đẹp không?”

“Rất đẹp đấy.”

Trong lớp huấn luyện vẫn còn mấy người tăng ca, cô gái vừa kẹp điện thoại vừa photo đột nhiên thấy một bàn tay gõ lên má, cô ngẩng đầu nhìn, càng hoảng sợ. “Tổng giám đốc!”

Sau khi Tiêu Mân đưa người đi thì trở về công ty, mấy đồ mua xong đã đặt ở cốp xe. Anh ta liếc điện thoại của đối phương, hỏi: “Cô vừa mới nói bạn trai Cố Tương?”

“A...”

“Cái gì bạn trai Cố Tương?”

“Bạn thân của tôi trông thấy Cố Tương đi xem phim với bạn trai.”

Tiêu Mân nghe xong, không nói lời nào rời đi.

Xếp hàng, Cao Kinh dẫn đầu. Tầm cao điểm, mọi người chen chúc, qua một lúc lâu Cố Tương mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô bắt máy, nghe thấy Tiêu Mân ở bên đầu kia hỏi cô: “Xem phim chưa?”

“Sắp vào phòng chiếu.”

“Xem phim cũng chả có gì hay, không bằng anh dẫn em đi chơi?”

“Em sắp vào phòng chiếu rồi.”

“À...chỉ có ba đứa con gái bọn em sao?”

Cô đi hơi chậm, Cao Kinh quay đầu lại tìm cô, “Cẩn thận.” Kéo cô sang bên cạnh, nhường cho người khác đi trước.

Cố Tương nói: “Không phải, có cả Cao Kinh nữa.”

“...Không phải nói em đi xem phim với cô gái hàng xóm sao?”

Cố Tương nhìn Cao Kinh, anh đã thả tay cô ra, tiếp tục đi trước dẫn đường.

“Đúng lúc anh ấy cũng muốn xem bộ phim này...” Nói xong, tiếng cô nhỏ dần, lại nhìn Cao Kinh.

“Được rồi Hương Hương, đừng xem phim nữa, em ở rạp chiếu phim nào? Hiện tại ra đi, anh tới đón em.”

Cố Tương không nghe rõ, cô bị người đứng vào, đèn trong rạp cũng đã tắt, phim sắp chiếu rồi. Cô nói một câu: “Không nói chuyện nữa, phim sắp chiếu rồi.” Sau đó tắt điện thoại.

Tìm được chỗ ngồi, bốn ghế liền nhau ngay cạnh lối đi. Cao Kinh để cho Cố Tương ngồi trước, Vu Thi Thi lại kéo Cố Tương qua, để cho cô ngồi giữa, Cao Kinh ngồi bên cạnh em họ mình. Cao Kinh đứng một lúc mới ngồi xuống.

Phim bắt đầu chiếu, Cố Tương chỉnh di động sang chế độ rung. Đã lâu cô không tới rạp phim, lần trước xem cùng Tiểu Mân là một bộ kinh dị, đầy máu me lại bạo lực. Bộ phim lần này rất văn nghệ. Cố Tương tập trung xem. Cao Kinh không nhìn được tới người, bên tai vang lên tiếng nhai bỏng ngô. Anh chỉ mua hai phần bỏng, một phần ở chỗ Vu Thi Thi. Anh lấy bỏng trên tay em họ, bóc lên ăn. Đồng Xán Xán quay đầu, nhỏ giọng: “Làm gì thế?”

Cao Kinh cũng nhỏ giọng: “Anh ăn.”

“Để em cầm.”

“Em ăn chung với Vu Thi Thi đi.”

“Em không với tới.”

“VẬY ĐỔI VỊ TRÍ.”

Đồng Xán Xán bĩu môi, “Anh muốn ăn sao không mua thêm một phần.” Cô ấy quay đầu ghé sát vào tai Cố Tương, “Hương Hương, tôi với cô đổi chỗ đi.”

“Hà?” Cố Tương nghi hoặc.

“Tôi muốn ăn bỏng với Thi Thi.”

Cố Tương nhìn bàn tay trống không của cô ấy, ánh mắt lại rơi vào bọc bỏng trong tay Cao Kinh.

“...” Cố Tương mấp máy môi. Đồng Xán Xán giục cô: “Đổi chỗ thôi mà.”

Cố Tương chậm rãi gạt đầu, khom người, đổi chỗ với cô ấy. Cô đặt hai tay lên đùi, bên cạnh truyền tới hộp bỏng, “Muốn ăn không?” Cao Kinh khẽ hỏi. Ngón tay gạt gạt, qua một lúc Cố Tương vươn tay, nhặt lên một hạt, sau đó bỏ vào trong miệng. Cô khẽ há mồm, từ từ nhấm nuốt, Cao Kinh chỉ thấy quai hàm cô khẽ cử động. Anh khẽ ho một tiếng, mắt nhìn màn hình, qua một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Cô thích xem phim không?”

“...”

Cố Tương không lên tiếng, anh liếc cô.

“...Thích.”

Anh nhìn thấy cô mấp máy môi.

Cao Kinh mỉm cười. Anh vẫn giữ lấy hộp bỏng như cũ, Cố Tương không muốn ăn nữa, lắc đầu, cô nhấp ngụm đồ uống.

Hai người không nói gì nữa, im lặng xem phim. Qua một lúc, di động của Cố Tương rung lên mấy cái, cô cúi đầu, nhìn thấy đối phương nhắn tin qua wechat. Đối phương không ngừng nhắn, cô không nhắn lại. Thoảng cái đã bỏ qua tình tiết quan trọng nhất phim. Cố Tương mờ mịt, bên tai truyền đến tiếng giải thích: “Đồng hồ tăng hình của nam chính bị con trai anh ta tìm thấy.”

Cố Tương sợ tiếng nói chuyện ảnh hưởng đến người khác, tay trái che miệng, dịch sát vào Cao Kinh.

Cao Kinh cúi đầu xuống.

“Hiện tại người đàn ông cầm đồng hồ là ai?”

“Là con của anh ta.” Cao Kinh nói vào lỗ tai Cố Tương, “Đây là hai mươi năm sau.”

“Sao đã biến thành hai mươi năm sau rồi?”

Hơi nóng khi Cố Tương nói chuyện không ngừng quần vào tai khiến lỗ tai anh ngứa ngáy. Đang định mở miệng lại thấy tóc Cố Tương dính vào tai, kết hợp với khuyen tai tạo thành như đoá hoa rù xuồng.

Cố Tương thấy anh im lặng, quay đầu nhìn sang, thấy ánh mắt Cao Kinh nhìn tai mình, cô bất giác quay lại. Cao Kinh nhanh chóng cup mắt, trả lời cô: “Con của anh ta tăng thời gian lên, thời gian nhảy lên hai mươi năm”

“...À.”

“...Còn có chỗ nào không rõ không?”

“Không có.”

“...Ăn nữa không?”

Cố Tương yên lặng nhặt lấy một hạt bỏng, Cao Kinh cũng ăn.

Trong lớp huấn luyện, Tiêu Mân đặt di động không có động tĩnh xuống bàn, rút ra điều thuốc châm, rời khỏi văn phòng. Đèn đã tắt hết, chỉ còn mỗi chỗ của Quách Thiên Bồn. Anh ta đi qua, tựa vào bàn làm việc bên cạnh Quách Thiên Bồn, không nói tiếng nào nhìn di động của anh. Quách Thiên Bồn vốn đã xong việc, đang tắt máy tính, anh kinh ngạc nhìn Tiêu Mân, “Tổng giám đốc?”

“Quách Thiên Bồn...” Tiêu Mân nhìn về phía anh, nói: “Gọi điện thoại cho Cố Tương, bảo cậu xảy ra chuyện.”

Anh ta liếc chân Quách Thiên Bồn, “Nói cậu ngã xuống cầu thang, trật chân rồi.”

Quách Thiên Bồn kinh ngạc. Tiêu Mân đứng dậy, tay chống lên bàn làm việc của Quách Thiên Bồn, xoay người nói: “Cậu là bạn thân nhất của Cố Tương, cũng coi như là trợ thủ đắc lực nhất của tôi. Không nói đến chuyện lúc trước công ty giúp chị gái cậu chữa bệnh, tôi đối xử với cậu...cũng giống như em trai.”

Quách Thiên Bồn không hiểu ý của anh ta, chờ anh ta nói hết.

“Cố Tương cũng vậy. Tôi đã từng nói với cậu, cậu lớn hơn Cố Tương hai tuổi, bình thường nên nhắc nhở em ấy nhưng rõ ràng cậu không làm được. Gần đây em ấy quá gấp gáp, tâm tư cũng không tập trung, tôi phải giúp em ấy kiềm chế lại.” Anh ta hất cằm về phía chân Quách Thiên Bồn, “Cậu có thể bị thương mấy ngày để cho em ấy chú ý một chút.”

Quách Thiên Bồn: “Tôi...như vậy không tốt lắm, tôi không muốn lừa em ấy.”

“Tôi cũng sẽ không hại em ấy.” Tiêu Mân cười, “Cậu là bạn thân nhất của em ấy cũng y như anh em, tôi tin tưởng cậu. Cậu biết tôi chỉ muốn tốt nhất cho em ấy thôi.”

Quách Thiên Bồn cúi đầu, đợi Tiêu Mân hút hết điều thuốc, anh mới cầm điện thoại.

Cố Tương mở wechat ra trả lời tin nhắn. Một lát sau, Quách Thiên Bồn gửi tin đến, cô sững sờ, lập tức muốn rời đi. Cao Kinh ngăn cô lại: “Sao vậy?”

“Bạn tôi bị thương, tôi phải đi xem anh ấy.”

“Tôi đưa cô đi.”

“Không cần đâu.”

“Bây giờ anh ấy ở đâu? Tôi là bác sĩ, có lẽ giúp được.”

Cố Tương suy nghĩ, gạt đầu đồng ý. Hai người nói chuyện với Đồng Xán Xán và Vu Thi Thi, vội vàng ra bãi lấy xe. Cố Tương gọi điện cho Quách Thiên Bồn, lại bảo anh đến bệnh viện. Quách Thiên Bồn đáp ứng: “Chỉ là chút vết thương nhỏ, không cần đâu.”

Cố Tương nhũn mày: “Anh còn không đi nổi, sao là vết thương nhỏ được.”

Song Quách Thiên Bồn vẫn không chịu đi viện.

Cao Kinh lái xe, nhìn Cố Tương, trấn an: “Có lẽ không sao, cô đừng quá lo lắng.”

“Tôi bị ngã nên mới thành ra thế này đây.”

Cao Kinh ngẩn người, qua một lúc, càng thêm dịu dàng trấn an: “Yên tâm, tôi sẽ kiểm tra cho anh ấy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Tuy nhiên Cố Tương vẫn cảm thấy không yên lòng. Trên mặt cô vẫn không có cảm xúc gì giống như bình thường, nhưng ngón trỏ và ngón cái tay trái không ngừng nín chặt quần áo, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Cao Kinh để ý cô lên lút khác với bình thường, suy nghĩ hỏi: “Hình như bạn cô tên là Quách...”

“Quách Thiên Bồn.”

“Quách Thiên Bồn, tên đặc biệt thật.”

“Vâng.”

“Cô và anh ấy là bạn đại học?”

“Không phải.” Cố Tương trả lời, “Tôi quen anh ấy ở lớp huấn luyện.”

“Vây...mười mấy tuổi hai người đã quen nhau rồi sao?”

“Vâng.”

“Xem ra quan hệ giữa hai người rất tốt.”

“Vâng.” Dừng một chút, “Anh ấy là người bạn thân nhất của tôi.” Quách Thiên Bồn là người bạn đầu tiên cô quen khi chuyển đến Bắc Kinh. Có lẽ bởi vì bọn họ đều đến từ Thanh Đông, cho nên rất nhanh chóng quen thuộc với nhau. Khi đó chị Quách dạy học ở lớp huấn luyện, Quách Thiên Bồn thường xuyên đến tìm cô. Anh thi thất bại, chị Quách sẽ mắng: “Em nhìn Cố Tương còn nhỏ hơn em đấy, nhưng chị dạy là cô bé nắm được ngay. Chị dạy em nhiều lần như vậy, sao em chỉ đạt được thành tích thế này, ngay cả mong người ta cũng không đuổi kịp.”

Lão Tiêu Tổng cũng luôn dùng cô để đả kích Tiêu Mân, Cố Tương cho rằng Quách Thiên Bồn cũng sẽ giống như Tiêu Mân, quay lại nói lời ác độc bắt nạt cô, ai ngờ Quách Thiên Bồn lại giải đầu, ngơ ngác cười nói: “À...em giỏi thật đấy, em học như thế nào vậy?”

Cô cảm bút bị, mặt không cảm xúc trả lời: “Trời sinh đấy.”

Lúc ấy Quách Thiên Bồn không nói gì nữa. Sau đó anh thường xuyên đợi cô cùng tan học rồi đến lớp huấn luyện. Cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai đợi cô cùng tan học...

Rạp chiếu phim cách trung tâm huấn luyện cũng không quá xa, hai người nhanh chóng đến nơi. Ra thang máy, Cao Kinh đã thấy ngay tám biển Trung tâm huấn luyện Ngu Tư.

Cố Tương đi trước đẩy cửa kính, nhanh chóng nhìn thấy người ngồi ở nơi sáng nhất trong phòng.

“Quách Thiên Bồn!”

“Cố Tương.” Quách Thiên Bồn ngồi trên ghế, nhìn thấy đi theo sau Cố Tương có một người cùng đi vào, anh ngẩn người, “Bác sĩ Cao?”

“Chào anh.” Cao Kinh chào hỏi, “Vừa rồi tôi đi chung với Cố Tương, nghe nói anh ngã cầu thang, muốn đi xem có thể giúp được hay không.”

Cố Tương nhủ mày, “Sao không đi bệnh viện?”

“Anh...” Quách Thiên Bồn cảm giác mờ hồ phía sau lưng mình bốc lên.

“Cậu ấy sợ cha mẹ lo lắng.” Tiêu Mân từ trong văn phòng đi ra.

“Sao anh lại ở đây?” Cố Tương hỏi.

“Anh là ông chủ, anh ở đây có gì lạ chứ.” Tiêu Mân trả lời.

Cố Tương lại nhú mồm: “Sao anh không đưa anh ấy đi viện?”

“Anh đã nói là cậu ấy sợ cha mẹ lo lắng rồi mà.” Tiêu Mân nhìn về phía Quách Thiên Bồn, “Đúng không?”

“À...phải.” Quách Thiên Bồn nói, “Mấy ngày nay cha mẹ anh đang ở chỗ anh, em biết đấy, cha mẹ anh hay làm lớn chuyện.”

Tiêu Mân chờ Quách Thiên Bồn nói xong, lại lên tiếng: “Sao vị bác sĩ Cao này lại tới cùng em?”

“Quách Thiên Bồn không chịu đi bệnh viện thì để Cao Kinh kiểm tra cho anh ấy.” Cố Tương quay đầu nhìn Cao Kinh, “Anh xem giúp anh ấy được không?”

“Được.” Cao Kinh tiến lên.

Quách Thiên Bồn rút chân lại, Cao Kinh dừng một chút, ánh mắt lướt qua mặt Quách Thiên Bồn. Đối phương tránh đối mặt với anh. Quách Thiên Bồn mỉm cười, “Thực sự không cần xem đâu, tôi không sao.”

“Không có việc gì thì anh sẽ không có ý gọi cho em” Cố Tương nói chắc chắn.

Quách Thiên Bồn không nhịn được nói: “Thực ra anh...”

“Vừa rồi cậu ta đau đến mức không thể nào đi nổi, kiểm tra qua cũng được.” Tiêu Mân lườm Cao Kinh, “Cũng không biết, cái gì...lâm kia, quan tâm lâm chung đúng không? Cũng không biết bác sĩ khoa quan tâm lâm chung có am hiểu về chính hình không.”

“Thật khéo là tay nghề của tôi cái gì cũng biết một chút.” Cao Kinh mỉm cười, ngồi xổm xuống trước mặt Quách Thiên Bồn, nói tiếp, “Đừng căng thẳng, đau ở đâu thì cứ nói với tôi.”

Anh chạm vào phần xương của Quách Thiên Bồn.

Mồ hôi từ thái dương chảy xuống má, sắc mặt Quách Thiên Bồn khó coi.

Cố Tương rút ra một tờ giấy đưa cho anh, “Đau đến mức toát cả mồ hôi rồi này, lau đi. Đau thì cứ nói, đừng cố chịu.”

“...”

Cao Kinh thoáng dừng lại.

Quách Thiên Bồn nhận lấy tờ giấy, nói: “Anh thực sự ổn mà, không đau.”

Cố Tương không để ý tới anh, cô nhìn Cao Kinh: “Thế nào, vết thương của anh ấy có nghiêm trọng không?”

Tiêu Mân khoanh tay, “Không nghiêm trọng có thể đau đến thế sao? Nói không nghiêm trọng là đồ lang băm.”

Cố Tương nhìn anh: “Im lặng.”

Tiêu Mân: “...”

Cao Kinh kiểm tra xong, ngẩng đầu nhìn thấy sự ân cần trong ánh mắt cô, đáp án chần chờ trong miệng, nói: “Không có vấn đề gì, ngủ một giấc là ổn rồi.”

“Thật sao?” Cố Tương hỏi.

“Ừ...” Cao Kinh nhìn Quách Thiên Bồn, “Anh cảm thấy thế nào?”

Quách Thiên Bồn trầm lặng, “Ừ, đúng là thực sự không có vấn đề gì.”

Tuy nhiên hiện tại anh vẫn hành động bất tiện, Cố Tương muốn cùng anh đi về, hai người đàn ông khác cùng đồng thanh...

“Tôi đưa hai người.”

“Tôi lái xe...”

Tiêu Mân liếc Cao Kinh: “Bác sĩ Cao, anh không biết nhà cậu ta, vẫn là để tôi đưa về thì tiện hơn, tối nay đã làm phiền anh rồi, không làm mất thời gian của anh thêm nữa.”

Cao Kinh: “Luong y như từ nẫu, sau khi nhìn thấy anh ấy bình an về nhà tôi mới có thể yên tâm. Hôn nữa chờ thêm một lúc tôi đưa Cố Tương về cũng tiện hơn, chúng tôi cùng đường mà.”

Cố Tương ngắt lời bọn họ, hỏi Cao Kinh: “Thực sự không làm phiền anh sao?”

Cao Kinh mỉm cười: “Không phiền.”

Tiên Mân quát: “Hương Hương!”

Cố Tương quay đầu. Tiêu Mân: “Quách Thiên Bồn ngã bần như vậy, người còn đầy mỡ hôi, đừng làm bẩn xe người ta. Đi thôi, anh đưa cậu ta về.”

Cố Tương không hề cảm thấy người Quách Thiên Bồn bẩn, nhưng anh quả thực đồ đầy mỡ hôi. Tiêu Mân không chờ họ mở miệng, thúc giục: “Nhanh lên, đừng để tốn thời gian.” Lại lườm Quách Thiên Bồn.

Quách Thiên Bồn lên tiếng: “À...vậy anh ngồi xe của Tổng giám đốc.”

Cố Tương nhìn Cao Kinh, anh nói: “Vậy tôi đi theo phía sau, đợi đưa anh ấy về đến nhà, xác nhận không có chuyện gì thì tôi đưa cô về, thế nào?”

Cố Tương cũng không khách sáo với anh nữa, “Vâng.”

Cô giải quyết dứt khoát, Tiêu Mân nén chịu, không nói nhảm nữa.

“Đi thôi.” Cố Tương đi được mấy bước, đột nhiên quay lại đi bên cạnh Quách Thiên Bồn, dịu lấy cánh tay anh, sau đó nói, “Đi thôi.”

Cao Kinh và Tiêu Mân cùng nhìn về chỗ cánh tay hai người “quấn vào nhau”.

Cố Tương và Quách Thiên Bồn lên xe Tiêu Mân, Cao Kinh đi theo phía sau. Trên xe, Tiêu Mân không ngừng dẫm chân ga, Cố Tương bảo anh ta đi chậm một chút. Đi một lát, Tiêu Mân mới giảm tốc, hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

Quách Thiên Bồn chỉ đường cho anh ta.

Cố Tương: “Không phải anh nói biết nhà anh ấy sao?”

“Anh quên mất còn tưởng đang ở Bắc Kinh.” Tiêu Mân mặt không đổi sắc.

Cố Tương: “...”

Chỉ một lát sau đến nơi, Cố Tương cũng chưa từng tới đây. Chi phí sinh hoạt cao, Quách Thiên Bồn thuê nhà ở khu cách trung tâm huấn luyện không xa. Anh thuê chung một căn hộ hai phòng ngủ với người khác, tiền thuê nhà trên tầng cao nhất rất rẻ. Đi đến dưới đã có thể nhìn thấy cửa sổ, Quách Thiên Bồn xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, nói: “Có lẽ cha mẹ và bạn cùng phòng của tôi đã ngủ rồi.”

Nhiều người như vậy sẽ làm phiền bọn họ. Cố Tương quay đầu nói với Cao Kinh: “Anh đợi ở đây một lát, tôi đưa anh ấy lên.”

Cao Kinh: “Có việc thì gọi điện cho tôi.”

Cố Tương gạt đầu, lại nói với Tiêu Mân: “Anh về trước đi.”

Tiêu Mân hất tay: “Em đi lên đi, mặc kệ anh.”

Cố Tương cũng mặc kệ anh ta, dịu Quách Thiên Bồn đi vào. Quách Thiên Bồn khập khiễng đi lên tầng cao nhất, mở cửa đi vào, trong nhà im ắng. Anh bật đèn, đưa đôi dép lê cho Cố Tương, nhỏ giọng: “Đồ sạch đó.”

Cố Tương đi vào, nhìn thấy trên ghế salon để gối và chăn, hỏi: “Anh ngủ ở đây?”

“Mấy hôm nay rồi. Chỗ này chỉ có hai phòng ngủ, anh để cha mẹ ngủ trong phòng rồi, ngày mai hai người sẽ về quê.”

“Ngày mai anh phải tiễn họ sao?”

“Không cần, họ nói có thể tự bắt xe, dù sao cũng không xa.”

Cố Tương dịu anh ngồi xuống. Điều kiện anh ở cũng không tốt, căn hộ cũng không lắp đặt gì, liếc mắt là có thể thấy nhà bếp, bếp ga và máy hút khói đều là kiểu cũ. Cố Tương thu tâm mắt, hỏi anh: “Sao anh lại bị ngã cầu thang?”

“Không cẩn thận, không để ý dưới chân.”

“Ngày mai đi chụp CT đi.”

“Thực sự không cần đâu, anh không có việc gì.”

Cố Tương ngồi xuống bên cạnh, “Anh có đau đầu không?”

“Không đau chút nào.” Quách Thiên Bồn nói xong bụng lại kêu ọt ọt.

Cố Tương nhìn về bụng anh. Quách Thiên Bồn ngượng ngùng: “Trước đó anh tăng ca còn chưa ăn tối.”

“Trong nhà có gì ăn không?”

“Mỳ tôm thôi.”

Cố Tương đi vào nhà bếp, Quách Thiên Bồn gọi cô: “Anh tự úp mỳ là được rồi.”

Cố Tương không để ý tới anh, cầm gói mỳ đặt bên cạnh bếp, Quách Thiên Bồn đứng dậy, đi mấy bước mới kịp phản ứng, lại khập khiễng đi qua, “Để anh làm cho, em có biết không đây.”

Cố Tương liếc anh: “Em ngốc vậy sao?”

“Nào có.”

“Anh ngồi đi.” Cô đun nước, “Hôm nay anh làm đủ chuyện ngốc rồi, bước cầu thang cũng dễ bị ngã. Tự mình kiểm tra lại xem có chỗ nào không thoải mái thì em gọi Cao Kinh lên.”

“Đúng rồi, sao em lại đi chung với bác sĩ Cao?” Quách Thiên Bồn hỏi.

“Lúc anh gọi điện, em đang ở rạp chiếu phim với anh ấy.”

“...Hai người dường như rất thân昵, còn cùng đi xem phim rồi.”

Cố Tương xé gói gia vị, tay tạm ngừng, “Cũng tương đối, còn đi cùng hai cô gái nữa.”

“À...anh còn tưởng chỉ có hai người.”

Quách Thiên Bồn quay trở về chỗ ngồi. Cố Tương lấy ra một quả trứng gà, đập một cái, vỏ trứng không vỡ, cô lại đập mấy lần, vỏ trứng suýt nát bấy. May mà trứng gà rơi vào trong bát, cô gấp vỏ trứng ra. Quách Thiên Bồn ngồi ở ghế salon, nhìn chăm chăm bóng dáng của cô.

Bên dưới, Tiêu Mân châm một điếu thuốc, tựa vào xe, nhả mấy vòng khói hơi: “Bác sĩ Cao công việc không bận sao? Sao có thời gian đi xem phim?”

Cao Kinh: “Chút thời gian nghỉ ngơi vẫn phải có chứ.”

“Ồ...” Tiêu Mân nhếch miệng, “Nghe nói trước kia anh biết Hương Hương, quen lúc nào thế?”

Cao Kinh: “Anh Tiêu có hứng thú muốn biết sao?”

“Không nên nói là có hứng thú, phải nói là không có chuyện gì liên quan đến Cố Tương mà tôi không biết.” Tiêu Mân gẩy tàn thuốc, “Sao trước đó tôi chưa từng nghe em ấy nhắc đến anh? Kì quái thật, mười năm không trở về, em ấy vừa quay về đột nhiên xuất hiện “người quen cũ” Tiêu Mân cười nhìn về phía Cao Kinh, “Thật giống như lừa dối vậy, bác sĩ Cao nói có đúng không?”

Cao Kinh mỉm cười: “Anh Tiêu rất thích xem tin tức xã hội nhỉ? Có ý đề phòng người khác là tốt, nhưng trong cuộc sống cũng không cần lúc nào cũng căng thẳng như vậy.”

Người này nói chuyện giống như đánh thái cực, tứ bát lạng thiên cân (*).

(*)Dùng mềm mỏng đầu lại cứng rắn

Tiêu Mân ngậm điếu thuốc trong miệng, đi đến trước mặt Cao Kinh. Cao Kinh cao hơn một chút so với Tiêu Mân, chút chênh lệch nhỏ này đủ để anh ở trên đối phương, “Cuộc sống của Cố Tương rất đơn giản, đám bạn bè đều là một sách học bá, cho nên từ nhỏ em ấy chưa từng thấy “người xấu” là gì, coi ai cũng là tốt. Em ấy đơn thuần ở phương diện này, nhìn thì dễ bị lừa, tiếc là trước kia từng lừa gạt mấy lần, sau này gặp tôi là đi đường vòng. Bác sĩ Cao, anh có nghĩ là sau này gặp tôi nên đi đường vòng không?”

Cao Kinh dứt hai tay vào túi, vẫn thản nhiên: “Có thể nhìn ra được sự quan tâm của anh dành cho Cố Tương vượt qua giới hạn bạn bè bình thường, nhưng nghĩ cẩn thận thì cũng dễ hiểu, nghe nói anh nhìn Cố Tương trưởng thành, vậy chính là...” Anh giả vờ suy nghĩ, “Giống như phụ huynh của cô ấy rồi. Có phụ huynh quan tâm, em ấy cũng sẽ bình an xuôi dòng ở đây.”

Tiêu Mân nheo mắt, đột nhiên cười, lại quay lại dựa vào xe, rút mấy hơi thuốc, nói: “Có lẽ mấy ngày nay em ấy sẽ rất bận rộn, không cần cùng cậu tìm cái gì trí nhớ. Ngày mai em ấy sẽ tới chăm sóc Quách Thiên Bồn, đợi chân Quách Thiên Bồn ổn rồi, tôi sẽ đi với em ấy. Bác sĩ Cao vẫn nên tập trung làm việc đi.”

Đèn hành lang sáng lên, Tiêu Mân không nói tiếp nữa, “Xuống rồi?”

Cố Tương đi tới, “Sao anh còn chưa đi?”

“Anh trò chuyện với bác sĩ Cao một chút.”

Cố Tương nhìn về phía Cao Kinh, Cao Kinh gật đầu: “Anh Tiêu nói rất nhiều.”

“À...” Cố Tương lại nói với Tiêu Mân, “Quách Thiên Bồn xin phép nghỉ ngày mai.”

“Không sao.” Tiêu Mân đồng ý.

Hai bên tạm biệt, Quách Tương ngồi lên xe Cao Kinh. Cao Kinh hỏi tình hình của Quách Thiên Bồn, Cố Tương nói anh không có việc gì. Cao Kinh: “Có lẽ mai tôi cũng có thể tan làm đúng giờ, không bằng chúng ta lại đến trường tiểu học Văn Huy?”

“Mai không được rồi.” Cố Tương nói, “Tôi muốn đến thăm Quách Thiên Bồn.”

Ngày mai em ấy sẽ tới chăm sóc Quách Thiên Bồn...Cao Kinh cười, không nhiều lời nữa.

Cố Tương muốn cảm ơn anh. Cao Kinh: “Không cần khách sáo, chúng ta là bạn bè, hơn nữa tôi cũng là bác sĩ, nên làm mà.” Anh nhìn cô, “Có đói không, muốn ăn đêm không?”

“Không đói, anh đói à?”

“Hơi hơi.”

“Vậy tôi mời anh.”

“Được.”

“Anh muốn ăn gì?”

“Cháo đi, cô cũng có thể ăn một chút.”

Tìm được quán cháo, qua một lúc, Cao Kinh lên tiếng, “Hôm nay còn chưa xem hết phim”

“...Ừ.”

“Thời gian còn sớm, không bằng...chúng ta quay lại rạp?”

“...Không phải anh muốn ăn đêm sao?”

“Tôi thích làm đến nơi đến chốn.” Dừng một chút, Cao Kinh hỏi, “Thế nào?”

Sắp mười giờ, không tính là muộn, dòng xe cộ vẫn nhiều như trước. Cố Tương nhìn phía trước, ngón tay cọ quần, khẽ nói: “Không mua được vé đâu.”

“Để tôi thử xem?”

“...Tùy anh.”

Cao Kinh đỗ xe lại, mua được suất chiếu sau.

“Ồ hàng cuối.” Anh nói. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Bộ phim bắt đầu chiếu, sau phần đầu quen thuộc, nhân vật chính xuất hiện.

Lần thứ hai xem lại phần mở đầu này, Cố Tương bắt đầu chú ý tới những chi tiết nhỏ kia, ví dụ như chữ cái đặc tả trên đồng hồ không phải ‘h’ mà là ‘y’ tượng trưng cho ‘year’, cho nên con trai nhân vật chính gạt kim đồng hồ một phát nhảy đến hai mươi năm sau. Sự nghi ngờ của cô đã được gỡ bỏ ở chỗ

này. Xem lại càng phát hiện thêm nhiều điều bí ẩn. Thời gian của cô cũng giống như gát kim đồng hồ, nhảy mất trống gần mười ba năm. Sau đó nội dung cốt truyện đều lặp lại, không ngừng có tình tiết gọi ý, Cố Tương khát nước, nhìn về phía Cao Kinh, chỉ vị trí trống bên cạnh anh. Cao Kinh hiểu ý, cầm lấy chai nước, mở nắp đưa cho cô.

Cố Tương uống mấy ngụm, đột nhiên nghe thấy tiếng động kì quái phát ra từ miệng. Cô nhìn xung quanh, ánh mắt rơi vào đôi tình nhân ngồi cùng hàng, nước sặc vào cổ họng, không nhìn được họ khan. Cao Kinh vô thức vỗ vào lưng cô, nhỏ giọng hỏi: “Bị sặc hả?”

Cố Tương che miệng lại, nhìn họ, lỗ tai nóng lên. Trong lúc vô tình Cao Kinh cũng liếc qua, đúng lúc thấy tay cậu trai kia từ trong quần áo nhà gái rút ra. Anh sùng sốt, lập tức nhú mày, vỗ vỗ lưng Cố Tương, nói khẽ: “Chúng ta đi lên ghế trống phía trước ngồi nhé?”

Cố Tương hất tay, nước mắt cô cũng đã chảy ra, giọng hơi khàn: “Tôi đi WC.”

Cao Kinh: “Có biết đường không? Tôi đi cùng cô.”

“Biết chứ.”

Cố Tương cầm túi, tránh đôi tình nhân, đi qua phía Cao Kinh. Cao Kinh nhìn theo bóng dáng cô rồi đi cho đến tận cửa, ngồi một lát, nghĩ đến dáng vẻ hoảng hốt vừa rồi của cô, anh mới bất giác cảm thấy lỗ tai nóng lên. Không khỏi nhìn về phía đôi tình nhân, bọn họ đã an phận rồi, anh mới nhìn về phía màn hình.

Trong WC.

Cố Tương khoá vòi nước lại, nhìn vào gương, mặt vẫn đỏ như trước. Ở nước ngoài cô đã từng thấy các đôi tình nhân hôn nhau trên đường, thỉnh thoảng cũng nhớ tới một số hình ảnh hạn chế xuất hiện trong phim truyền hình. Nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thứ gì từ dưới cổ...Đều đã là người lớn, thực ra không có gì, chỉ là vượt quá giới hạn ở nơi công cộng mà thôi.

Cố Tương lau sạch nước trên tay, bình tĩnh hơn, thoáng chỉnh lại tóc. Cuồng hống vẫn còn hơi sặc, cô ho khan mấy tiếng, cầm túi, rời khỏi WC. Vừa đi ra khu vực WC, đến hành lang đột nhiên tất cả đèn đóm tối om, Cố Tương nhất thời không kịp phản ứng. Rạp chiếu phim nằm trong khu thương mại ở quảng trường, tối nay xảy ra sự cố mất điện, toàn bộ quảng trường rơi vào bóng tối. Đèn dùng trong lúc khẩn cấp ở rạp chiếu chưa kịp mở, người xem trong bóng tối không ngừng lớn tiếng chất vấn.

Cao Kinh bật đèn pin trên điện thoại, rời khỏi chỗ ngồi. Trong hành lang một đồng người, Cao Kinh vừa chen trong đám bọn họ vừa gọi điện cho Cố Tương. Điện thoại vang lên mấy tiếng không có người bắt máy, anh mở loa ngoài ra, ánh sáng đèn pin yếu ớt chiếu vào con đường phía trước. Bên ngoài phòng chiếu là tiếng người ầm ĩ, Cao Kinh len vào trong đám người đi về phía WC.

Cố Tương phát hiện điện thoại trong túi rung lên, cô đang định lấy ra nghe thì trượt tay. Cô ngồi xổm xuống nhặt túi, người đi đường phía sau không nhìn kĩ, bất giác đụng vào, Cố Tương và đối phương đều ngã xuống. Đối phương đỡ cô dậy xin lỗi, Cố Tương hất tay, cúi đầu tìm túi của mình. Đột nhiên mất điện khiến mọi người trở tay không kịp, trong nháy mắt túi của cô không biết bị đá đi tới chỗ nào. Cô đành nghe điện thoại trước, hô to: “Cao Kinh!”

Cao Kinh đang ở bên ngoài WC nữ tìm người, anh hô vào trong mấy tiếng, không có người đáp lại, biết Cố Tương không ở bên trong. Lúc này điện thoại đã có người bắt máy, anh thở phào, hỏi: “Cô ở đâu?”

Cố Tương: “Ồ trên hành lang bên ngoài WC, hình như bên cạnh là một nhà hàng Hồng Kông.”

“Cô đứng yên đó, tôi tới tìm cô.”

“Vâng.”

Cố Tương vừa nói chuyện điện thoại vừa tìm túi. Đi mấy bước, cuối cùng đã thấy túi của mình nằm dưới gầm bàn bên ngoài nhà hàng. Cô bước nhanh qua nhặt, vừa ngồi xổm xuống, đột nhiên cô chạm vào một đôi mắt toả sáng. Cố Tương lại càng hoảng sợ, kêu lên một tiếng. Người đàn ông chui dưới gầm bàn cười toe toét giả vờ đánh về phía cô, “Hừ...”

“A...” Cố Tương ngồi phịch xuống.

Người đàn ông thành công cười ha ha, lúc này thực sự muốn đánh về phía cô, Cố Tương chống tay đang định bò lên, chợt được người kẹp nách ôm dậy. Cô kêu lên, giãy giụa.

“Là tôi!”

Cố Tương quay đầu lại, “Cao Kinh!” Cô thả lỏng tay, tay trái bám vào áo Cao Kinh. Cao Kinh ôm cô, đá mạnh một cái về phía người dưới gầm bàn, đe dọa: “Cút!”

Người dưới gầm bàn rút lại, chui khỏi bàn trốn vào trong nhà hàng bên kia. Cao Kinh vỗ lưng Cố Tương, dỗ dành: “Đừng sợ, anh ta chỉ là người trí năng thấp, bình thường đều lượn lờ ở quảng trường này, chưa từng làm ai bị thương bao giờ.”

Trong lòng Cố Tương vẫn còn sợ hãi, cô thực sự bị đối phương dọa rồi. Cao Kinh lại dỗ dành mấy câu, dắt tay cô, cúi xuống nhặt túi trên mặt đất lên.

“Đây là túi của cô?”

“Vâng.”

Cố Tương nhận lấy, Cao Kinh nắm tay kia của cô, không thể phủ bụi trên túi được. Cao Kinh nói: “Đi thôi, đừng đứng ở đây.” Nói xong, anh nắm tay Cố Tương đi về phía sảnh bán vé.

Điện chưa khôi phục, bên rạp chiếu đưa ra biện pháp đền bù, khách hàng có thể đến xem miễn phí bất kì bộ phim nào trong tuần này. Đã có phương án đền bù, người xem cũng lục tục rời đi. Cao Kinh đi theo dòng người, nắm tay Cố Tương đi về phía bãi đỗ xe.

Đèn khẩn cấp đã bật, nhưng không thể sử dụng thang máy, tất cả mọi người đi thang bộ. Nhiều người, bảo vệ giữ gìn trật tự, luôn canh bên ngoài cầu thang. Cao Kinh đi theo mọi người, dặn Cố Tương: “Cẩn thận.”

“...Vâng.”

Trong lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, không biết là anh hay là cô nữa. Cố Tương nghĩ cho tới bây giờ cô chưa từng đổ mồ hôi tay. Trong hành lang ối bức, xe đỗ ở tầng ngầm thứ hai, dường như mãi không đi đến đích. Cố Tương toát mồ hôi, cứ thế theo cổ chảy xuống.

“Vừa rồi cô có bị thương ở đâu không?”

Người bên cạnh khẽ hỏi cô. Cố Tương nhìn chăm chăm dưới chân, lắc đầu: “Không có.”

“Có phải bị người kia dọa không?”

Cố Tương thành thật: “Hơi hơi. Anh biết người đó sao?”

“Đã gặp nhiều lần, thỉnh thoảng khi ăn cơm, anh ta sẽ đột nhiên thò tay ra dọa người.”

“Vừa rồi anh ta cũng cố ý dọa tôi sợ.”

“Lần sau nếu anh ta lại dọa, cô hung dữ một chút, anh ta sẽ không dám nữa.”

“Vâng.”

Nói xong đã đến tầng ngầm thứ hai, nhiệt độ thoáng chốc giảm xuống, hơi lạnh. Một đám người tản ra tìm xe của mình, Cao Kinh cẩn thận nhớ lại chỗ đỗ xe, tay đột nhiên bị giữ chặt hơn.

“Đi thôi, ở chỗ nào đó khu B.”

Cố Tương dẫn anh, rẽ trái, rồi rẽ phải, đi hơn trăm mét lại rẽ trái. Cô không do dự, ghi nhớ toàn bộ vị trí trong đầu, Cao Kinh đi theo cô, liếc mắt đã thấy ngay xe mình. Cao Kinh: “Bình thường cô đi đâu, đi thế nào đều nhớ kĩ sao?”

“Không phải, nếu là bình thường sẽ không nhớ đâu. Đúng lúc hôm nay lại hơi nhớ rõ.”

Đến trước xe, hai người dừng lại.

Tay vẫn còn nắm, Cao Kinh lên tiếng: “À...vừa rồi nhiều người lại còn tôi, tách ra sẽ không tốt.”

“...Vâng.”

“Hôm nay chưa xem hết phim, trong tuần này có thể xem miễn phí một bộ, cô muốn xem bộ này hay là đổi bộ khác?”

Lòng bàn tay Cố Tương ngày càng ướt, cô nói: “Tôi không biết phim nào hết.”

“Vậy tôi trở về tra rồi báo cô.”

“Vâng.”

Cuối cùng hai cánh tay cũng tách ra, Cao Kinh mở năm ngón tay ẩm ướt.

Đêm nay Cố Tương ngủ không ngon. Trước nay đồng hồ sinh học của cô luôn đúng giờ, hiếm khi mất ngủ, nhưng muộn thế này lại không ngủ được. Buổi sáng thức dậy, cô vẫn cảm giác được đầu ngón tay hơi khó chịu. Ăn trưa trong nỗi bất an, cô mới lấy lại tinh thần. Chiếc túi tối qua cũng bị rách rồi, đến sáng cô mới phát hiện, lấy đồ trong túi ra, chuyển sang túi khác, đi ra ngoài. Không bao lâu thì đến nhà Quách Thiên Bồn, cô thay dép lê, đi xem chân anh. Chân Quách Thiên Bồn run lên, vội nói: “Không sao rồi.”

“Ừ.”

Cố Tương ngồi vào ghế salon, hỏi: “Cha mẹ anh về rồi à?”

“Về rồi, buổi sáng mua đầy một tủ lạnh đồ ăn.”

“Ừ.”

Cố Tương không nói thêm gì nữa, lấy sách từ trong túi ra đọc. Quách Thiên Bồn nghiêng đầu nhìn tên sách, “Tam Quốc Diễn Nghĩa? Sao em lại mua loại sách này?”

“Của ông nội em”

“À.” Quách Thiên Bồn không quấy rầy cô nữa.

Cố Tương đọc sách một tiếng, lật hết một quyển, chuyển sang quyển khác, lúc này Quách Thiên Bồn không thấy được tên sách. Cố Tương phát hiện tầm mắt anh, “Anh cứ làm chuyện của mình đi, kệ em.”

“...Em muốn ở đây đến chiều sao?”

Cố Tương ngẩng đầu. Quách Thiên Bồn vội giải thích: “Không phải anh đuổi em đi.”

“Em biết.” Cố Tương nói, “Hôm qua anh ngã cầu thang, nếu trong vòng bốn tám tiếng không bị hôn mê hoặc có những triệu chứng khác thì mới được coi là không có vấn đề gì. Anh cứ làm chuyện của mình đi, nếu anh ngất, em sẽ gọi 120 hộ anh.”

Quách Thiên Bồn: “...” Anh không còn lời nào để nói, đành phải vờ bừa quyển sách đọc. Qua một lúc lại nghe thấy, “Nếu quả thực có di chứng gì mà không phát hiện ra, nếu anh lại ngã lần nữa có thể xảy ra phản ứng dây chuyền dẫn đến cái chết.”

Quách Thiên Bồn bắt đầu đi, “Yên tâm, anh thực sự không sao.”

“Ừ, cơ thể của anh thì anh tự chịu trách nhiệm.” Cố Tương tiếp tục đọc sách.

Qua một lúc, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Quách Thiên Bồn đi mở cửa, bất ngờ: “Tổng giám đốc.”

Cố Tương nhìn về phía cửa ra vào.

Tiêu Mân đi vào, “Tôi đến thăm hỏi.” Anh ta lười biếng ngồi vào ghế, nhắc chân chỉ về phía chân.

Quách Thiên Bồn, “Không sao chứ?”

“...Không có việc gì.” Quách Thiên Bồn đáp.

Cố Tương hỏi: “Anh không cần đi làm sao?”

“Anh đâu có cần quẹt thẻ. Em tới bao lâu rồi?”

“Không biết.”

Quách Thiên Bồn trả lời: “Khoảng hơn một tiếng.”

Tiêu Mân liếc sách trên tay cô, “Không phải chứ, em tới đây đọc sách sao?”

“Vậy thì làm gì?”

Tiêu Mân suy nghĩ, hỏi Quách Thiên Bồn: “Có bài không?”

“Có.”

“Đánh bài!”

Ba người chơi bài, Cố Tương bỏ sách xuống.

Lúc trước có khoảng thời gian bọn họ thường xuyên chơi bài. Lúc đó là vào nghỉ hè, trời nóng muốn chết, Tiêu Mân tốt nghiệp đại học cũng không vội đi làm, không có việc gì kéo hai người họ chơi bài. Cố Tương và Tiêu Mân đều biết tính bài, Quách Thiên Bồn thì không, mỗi lần anh đều bị nghiền nát. Mỗi khi anh làm đũa chũ, hai người hợp tác, anh dứt khoát nhận thua.

Thoáng chốc đã qua nhiều năm, Quách Thiên Bồn đã quên mất cảm giác cùng đánh bài với bọn họ, cũng đã lâu anh không gọi thẳng tên Tiêu Mân. Thời gian trôi qua thật vui, vẫn không thay đổi, Quách Thiên Bồn vẫn bị hai người họ nghiền nát. Quách Thiên Bồn mặt đỏ tới mang tai, “Nếu không chơi thứ khác đi.”

Để cho Cố Tương tiện chơi, bài tú lơ khơ cô chỉ cần nhìn hình vẽ, không cần nhìn chữ số, chơi bài cũng có thể rèn luyện trí nhớ, nhất cử lưỡng tiện. Cô lăm bằm, không để ý tới Quách Thiên Bồn, Tiêu Mân mỉm cười lườm Quách Thiên Bồn: “Chơi thêm một lát đã, nhà cậu có gì ăn không? Đợi sáu giờ tôi

nấu cơm cho hai người.”

Quách Thiên Bồn được sủng ái mà lo sợ.

Điện thoại của Cố Tương đột nhiên vang lên, mạch suy nghĩ bị cắt đứt. Cô mở khoá xem tin nhắn, hé miệng cười.

Tiêu Mân rút bài, híп mắt nhìn cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Là tên phim Cao Kinh gửi tới. Cao Kinh: “Cô có hứng thú với bộ phim này không?”

Cố Tương: “Anh thì sao?”

Cao Kinh: “Tôi nghe theo cô.”

Cố Tương nhìn bốn chữ này, ngón tay đặt trên màn hình, không biết trả lời như thế nào, một tin nhắn lại nhanh chóng đến.

Cao Kinh: “Tôi cảm thấy sở thích của chúng ta có lẽ cũng tương tự, cho nên có thể nghe theo cô.”

Cố Tương hơi cong khoé miệng, nhắn lại: “Để tôi xem thế nào, tối nay trả lời anh.”

Cao Kinh: “Được. Vậy cô rảnh hôm nào?”

Cố Tương gõ chữ “Tôi gần như đều...” suy nghĩ lại xoá đi.

“Tuỳ anh.” Cô gửi đi.

Tiêu Mân đặt bài xuống, đợi một lúc lâu, anh ta thúc giục: “Này, mau đánh đi!”

“Vâng...” Cố Tương đề di động xuống, đánh một quân.

Tiêu Mân liếc cô: “Trò chuyện với ai mà vui vẻ thế?”

Cố Tương không hiểu.

Tiêu Mân: “Cười như kẻ ngốc ấy.”

Cố Tương sừng sốt, má nóng lên, cô không trả lời, “Đến lượt anh kìa.”

Tiêu Mân tiện tay đánh một quân, “Tránh trả lời chặc chắn giấu gì đó. Ồi, Tiểu Hương Hương của chúng ta có bí mật.”

Cố Tương tính bài, đánh ra, nói: “Người có bí mật mới hoàn chinh, bày hết cho người xem chỉ có thể là người giả.”

“Có triết lý như vậy sao?”

“Anh không thể tập trung đánh bài sao?” Cố Tương đánh một quân, thắng rồi, chia lại bài.

Tiêu Mân không còn tâm trạng, mấy ván tiếp theo qua loa cho xong, ngược lại Quách Thiên Bồn được lợi, anh thắng mấy lần. Cố Tương nhú mắп nhìn Tiêu Mân, “Anh đang ngủ gật à?”

“Anh có tâm sự.”

Thấy Cố Tương không hỏi, Tiêu Mân nói: “Sao em không hỏi anh có tâm sự gì?”

Cố Tương: “Em không thích hỏi việc riêng của người khác, điều đó cần được tôn trọng.”

Tiêu Mân bị ghen, nếu không phải quen cô mười năm, hiểu rõ tính cách của cô, anh ta thực sự cho rằng cô đang châm chọc mình. Cô nhóc này thỉnh

thoảng nói chuyện thực sự khiến người ta tức giận. Tiêu Mân không so đo với cô, nói sang chuyện khác: “Gần đây có nhớ ra gì không?”

Trong lòng Quách Thiên Bồn căng thẳng, cẩn thận nhìn Cố Tương. Hơn nửa năm nay, bọn họ không dám hỏi cô vấn đề này, cô quá kiêu ngạo, hàng ngày luôn biểu hiện khác thường, người bên cạnh chỉ cảm thấy kì quái sao cô không đi tìm việc, chứ không phát hiện ra sự khác thường của cô. Trừ khi cô chủ động lên tiếng, nếu không anh cũng không dám hỏi. Tuy nhiên Tiêu Mân thì khác, Quách Thiên Bồn cúi đầu, đánh ra một quân bài.

Cố Tương im lặng một lúc, đáp: “Em hơi nhớ ra một chút.”

Tiêu Mân và Quách Thiên Bồn cùng thả bài trong tay xuống, “Nhớ ra gì?” Hai người cùng đồng thanh.

Cố Tương hơi cong khoe miệng, “Em nhớ tới số liệu thân tàu của tuyến tàu điện ngầm số 1 Thanh Đông.”

Tiêu Mân: “...”

Quách Thiên Bồn: “...”

Cố Tương liếc bọn họ: “Đã có một lần tức là sẽ có lần thứ hai.”

“Được rồi.” Tiêu Mân gật đầu cười, “Đã có một lần tức có lần hai, qua mấy ngày nữa anh cùng em đi dạo Thanh Đông, em không phải bảo muốn dựa vào con đường đến trường tìm cung điện ký ư sao?”

“...Để nói sau.” Cố Tương không đồng ý.

Tiêu Mân nói thẳng: “Cuối tuần anh tới đón em, cứ quyết định như vậy đi.”

Mặt Cố Tương không cảm xúc nhìn anh ta.

Tiêu Mân ném bài xuống bàn, đứng dậy vươn vai, “À...nên ăn tối rồi, trong tủ lạnh nhà cậu có đồ ăn không?”

“Có, hôm nay vừa mua đầy tủ lạnh.” Quách Thiên Bồn mở tủ lạnh ra cho anh ta xem.

Tiêu Mân mở ra: “Để xào rau với dầu hào...có dầu hào không?”

“Không có.”

“Cậu xuống dưới nhà mua một chai đi.”

Cố Tương kịp thời nói: “Chân anh ấy bị thương, đừng để cho anh ấy mua.”

Tiêu Mân đành phải nói: “Vậy tôi đi mua, bên dưới có cửa hàng không?”

“Có, ở ngay cửa tiểu khu.”

Tiêu Mân đi ra ngoài, Cố Tương dọn đồng bài, Quách Thiên Bồn giành lấy dọn, hỏi cô: “Có phải em mất hứng không?”

“Không đâu. Chỉ là anh ấy không hiểu phụ nữ.”

Quách Thiên Bồn buồn cười, suy nghĩ, ngừng cười, “Thực ra em có cảm thấy Tổng giám đốc...” Lời còn chưa dứt đã bị điện thoại cắt ngang. Là điện thoại của Quách Thiên Bồn, Cố Tương bảo anh đi nghe, cô tự dọn. Quách Thiên Bồn đi qua nghe điện thoại, kêu lên “Mẹ”.

Mẹ anh trong điện thoại giới thiệu cho anh một cô gái, tốt nghiệp đại học chính quy làm trong nhà nước, chiều cao cân nặng đều báo cáo một lần, bảo anh cuối tuần đi gặp mặt. Quách Thiên Bồn bất đắc dĩ: “Mẹ, con tạm thời chưa muốn.”

Cố Tương cũng nghe thấy sự lo lắng trong giọng mẹ anh, “Chỉ con không còn, hiện tại trong nhà chỉ có mỗi mình con, con bao nhiêu tuổi rồi mà còn không tìm đối tượng. Lúc ở Bắc Kinh cha mẹ không quản lý được con, hiện tại con về rồi, chúng ta thu xếp cho con, không làm phiền con nữa, chỉ là gặp mặt thôi, nếu con không thích thì đổi người khác...”

Quách Thiên Bồn ra sức tránh Cố Tương, đổ dành mẹ trong điện thoại, nói một lúc lâu mới tắt máy được. Lúc quay lại thấy Cố Tương nhìn mình, anh hơi xấu hổ: “Mẹ anh bảo giới thiệu đối tượng cho anh.”

Cố Tương gật đầu: “Anh cũng có thể yêu đương rồi.” Cô tò mò, “Tới lúc này anh chưa từng yêu đương sao?”

“Trước kia đi học làm gì có thời gian yêu đương.”

“Vậy giờ đi làm rồi mà?”

“Hiện tại tình hình của anh...” Quách Thiên Bồn chỉ vào căn hộ này, “Chỉ có thể thuê được nhà thế này, tiền đặt cọc mua nhà cũng không trả nổi, không nhà không xe, tiền lương còn phải nuôi cha mẹ, cũng đừng gây họa cho người ta.”

Cố Tương suy nghĩ, cũng không bình luận.

Quách Thiên Bồn cười: “Còn em đây, có thời gian thì tìm bạn trai đi, em có người thích chưa?”

Cố Tương nhìn vào mắt anh, muốn nói lại thôi. Quách Thiên Bồn ngẩn người, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nhưng Cố Tương còn chưa nói, Tiêu Mân đã mua dầu hào trở về rồi. Hai người ăn ý không nhắc tới chủ đề vừa rồi.

Cao Kinh gửi xong tin nhắn cuối cùng, lại nhìn nhật kí trò chuyện.

Bữa tối đã bày đủ, Nguyễn Duy Ân nghe điện thoại quay lại, nói: “Xin lỗi, vừa rồi Diêu Tấn Phong gọi điện cho em.”

Cao Kinh để di động xuống: “Cậu ta tìm em có việc sao?”

Nguyễn Duy Ân cười, “Không có việc gì, không nhắc đến anh ta nữa. Trước đó anh nói muốn tìm bạn học cũ của bà Âu Dương kia, hiện tại đã có manh mối rồi.”

“Không nghĩ tới lại có tin tức nhanh như vậy.” Cao Kinh cảm thán, “Vừa ăn vừa nói đi.”

Nguyễn Duy Ân gấp thức ăn: “Có một người gọi là ông cụ Trung Hoa, có lẽ là một trong những người bạn học năm đó của bà Âu Dương. Ông ấy tham gia kì thi Đại học đầu tiên sau khi kết thúc cách mạng văn hóa, cho nên tìm ông ấy tương đối dễ, khéo hơn nữa là một trong số con trai của ông dạy ở trường tiểu học Văn Huy, cũng là đồng nghiệp của em.”

Cao Kinh nhíu mày: “Trùng hợp thế sao?”

“Em cũng không nghĩ tới. Hình như năm nay con ông ấy cũng đã bốn sáu bốn bảy, sau năm 2000 cả nhà họ mới từ phương bắc chuyển về Thanh Đông, con ông ấy luôn dạy ở trường tiểu học Văn Huy, nghe nói là người kì lạ, nói số “8” là số thuận lợi, cho nên dạy lớp nào cũng phải là số 8.”

Cao Kinh dừng lại một chút, “Lớp 8?”

“Vâng.” Nguyễn Duy Ân lại nói, “Nhưng hiện tại người đó đang xin nghỉ dài hạn, ở quê với cha, người cha mắc chứng Alzheimer, cần người ở bên.”

Cao Kinh: “Vậy cha ông ấy chưa chắc đã nhớ được bà Âu Dương, cũng không nhớ được bạn học cũ khác.”

“Nhưng trước năm 2000 họ luôn sống ở phương Bắc, có lẽ sẽ giữ liên lạc với những người kia.”

Cao Kinh gật đầu, “À...vậy thử xem sao.”

Nguyễn Duy Ân: “Em cho anh số điện thoại của con trai ông ấy.”

Cao Kinh đưa Nguyễn Duy Ân về, về đến nhà đã hơn tám giờ, anh uống chút nước, nhắn tin hỏi Cố Tương đã về chưa.

Cố Tương đang lau tóc, nhắn lại: “Về rồi.”

Cao Kinh: “Đi xuống công viên dưới nhà ngồi một lát nhé?”

Cố Tương thả khăn mặt xuống, qua một lúc mới nhắn lại: “Vâng.”

Vẫn gặp mặt ở chỗ cũ, lần này Cố Tương tới trước, cô ngồi trên cầu bập bênh. Cô không biết lúc mình còn nhỏ có từng chơi thứ này không. Có lẽ là có, trẻ con luôn thích những thứ này. Một người không thể chơi được, cô thử lên xuống, không nhúc nhích. Bên kia cầu bập bênh đột nhiên hạ xuống, cô được nâng lên, giữ chặt lan can, cô nhìn về phía đối diện. Cao Kinh ngồi xuống, mỉm cười với cô: “Muốn chơi à?”

Cố Tương ngồi thẳng, không thừa nhận, “Có chuyện gì sao?”

Cao Kinh: “Hôm nay tôi tìm được một người bạn học cũ của bà Âu Dương, thông qua điện thoại liên lạc với con ông ấy, cuối tuần sẽ đến gặp mặt.”

“Nhanh như vậy đã tìm được rồi sao? “Cố Tương hỏi.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy quá nhanh, nhưng thực ra...thời gian cũng không còn nhiều lắm.”

Cố Tương cup mắt, nghĩ tới ý nghĩa của tầng mười chín bệnh viện Thụy Hoa.

Cao Kinh vươn tay, nhìn mặt cô: “Thực ra cô có nghĩ tới việc tìm bạn thời tiểu học hoặc là giáo viên để tìm hiểu về quá khứ của mình không?”

Cố Tương lại nhìn về phía anh, qua một lúc mới nói: “Không quan trọng.”

Cao Kinh cân nhắc, nói: “Cô luôn đi một mình, cô nói mình từng đến nhà cũ, từng đi tàu điện ngầm, từng đến trường tiểu học. Cô rất độc lập, có lẽ đây là thói quen từ nhỏ, cái gì cũng tự làm một mình, điều này thực ra rất tốt.”

“Nhưng cô có nghĩ tới thỉnh thoảng cô có thể thử nói, thử hỏi người khác.”

Tựa như gõ cửa phòng 602, cô đi mấy lần, nhưng chưa từng thử gõ cửa.

Cao Kinh: “Bạn học cũ của bà Âu Dương tên là Trung Hoa, ông có một người con trai luôn dạy lớp 8 ở trường tiểu học Văn Huy, có lẽ cũng từng dạy lớp 7, có thể từng là thầy giáo của cô.”

Cố Tương nhủ mảy. Cao Kinh nhìn sắc mặt cô, cô vừa tắm rửa, mặc đồ ở nhà, áo phông và quần đùi, tóc còn chưa khô, làn da hơi tái dưới ánh đèn đường. Khí sắc cô bình thường bị che giấu dưới lớp trang điểm, thực ra không có hồng hào như vậy. Bên cạnh không có ai biết tình hình của cô, cô không muốn cho mọi người biết. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ông Tề Trung Hoa sống trong một thị trấn nhỏ xa xôi, bản đồ hướng dẫn từ trung tâm thành phố đến đó mất khoảng hai giờ, còn phải đi qua hầm và cao tốc. Hành trình xa, nếu như gặp phải kẹt xe, thời gian sẽ càng lâu, cho nên Cao Kinh ra sức tính toán đi sớm về sớm. Hôm nay anh dậy rất sớm, nhìn thời gian cũng không lệch lắm mới nhắn tin cho Cố Tương.

“Hiện tại là bảy rưỡi, cô dậy chưa?”

Cố Tương: “Tôi đã rửa mặt xong rồi.”

Cao Kinh: “Vậy có thể đi ra ngoài chưa?”

Cố Tương: “Có thể.”

Cao Kinh: “Hiện tại tôi đi xuống thang máy, cô đợi ở cửa thang máy nhé.”

Cố Tương: “Vâng.”

Cố Tương cầm túi, chào hỏi bà Văn Phương Nghi, thay giày đi ra ngoài chờ ở cửa thang máy.

Cửa thang máy mở ra, cô bước một chân vào lại rút lại. Hàng xóm trong thang máy hỏi cô: “Không vào sao?”

Cố Tương lắc đầu: “Không.” Hàng xóm đóng cửa lại, thang máy rời đi.

Thang máy bên cạnh vẫn không nhúc nhích, đợi thang máy xuống tầng dưới cùng, đến tầng mười hai thì mới thấy hiện lên mũi tên đi xuống tầng trệt. Cố Tương bước về trước một bước, “đỉnh” thang máy mở ra. Trên tay Cao Kinh cầm một túi nylon, nói: “Lúc tôi ra thì thang máy đang đi xuống, đen quá. Cô đợi có lâu không?”

“Cũng mới thôi.” Cố Tương bước vào.

Cao Kinh hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

Cố Tương đáp: “Ăn rồi.”

Cao Kinh chỉ vào túi: “Tôi mang theo sandwich và sữa đậu nành cho cô, nếu đói bụng thì có thể ăn.”

“Vâng.”

Cao Kinh nhìn cô thêm một lúc.

Hôm nay cô mặc áo hoa nhí không tay, bên dưới là váy ngắn, chân đi đôi giày đế thấp trắng, đuôi tóc xoắn che nửa vai. Làn da trắng như sứ. Anh không ngừng nhìn, ánh mắt không tự chủ dán vào, trên cửa thang máy hiện lên một bóng người mơ hồ hơi nghiêng đầu. Cố Tương cầm túi, cũng không nhúc nhích.

“Đỉnh” cửa thang máy lại mở ra. Khí lạnh từ gara tầng hầm thổi tới, Cao Kinh không nhìn cô nữa, khẽ ho một tiếng, tìm được chủ đề: “Thay túi rồi?”

“Vâng.”

“Túi này rất to, có thể đựng được nhiều đồ.”

“Nhưng không đẹp.” Cố Tương nói.

“Hả? Thế sao cô lại dùng nó?”

“Túi kia hỏng rồi.”

Cao Kinh suy nghĩ, “Là hôm xem phim bị hỏng sao?”

“Vâng.”

Hai người trò chuyện rồi lên xe, Cao Kinh cắt ki bữa sáng, đợi Cố Tương thắt xong dây an toàn, anh mới lái xe đi.

“Đúng rồi, chúng ta đi đón một người trước đã, chính là cô gái lần trước cô gặp ở trường tiểu học Văn Huy ấy, cô ấy là Nguyễn Duy Ân.”

Cố Tương sùng sốt: “Cô ấy cũng đi sao?”

“Ừ, tối qua cô ấy mới nói với tôi. Gia cảnh nhà thầy giáo Tề kia không tốt lắm, hiện tại lại xin nghỉ chăm sóc cha, những giáo viên khác mua chút quà, nhưng không ai rút được thời gian gửi đi, lần này đề cho Nguyễn Duy Ân đi hộ.”

“À...”

Cao Kinh quen thuộc chạy đến nhà Nguyễn Duy Ân, gọi điện thoại cho cô ta xuống. Nguyễn Duy Ân vội vàng đi xuống, trong tay mang theo một đồng hồ và giỏ quà, Cao Kinh nhìn thấy, xuống xe hỗ trợ. Nguyễn Duy Ân rảnh tay, cười nói: “May mà có anh, nếu không em thực sự bị đám người kia coi là giúp việc rồi.”

Cao Kinh để hết đồ vào cốp xe, nói: “Là em dễ nói chuyện, không ai chịu đi nên đẩy cho em.”

“Hết cách rồi, thực ra mọi người cũng không quen với thầy giáo Tề, nhưng muốn bày tỏ chút tấm lòng. Em còn trẻ da mặt dày, đành phải làm đại biểu.”

Cao Kinh đưa cô ta lên xe, “Không phải nói ông Tề Trung Hoa còn có mấy người con sao, nhà ông ấy khó khăn vậy ư?”

“Đều do cuộc sống quá khổ, em cũng không hiểu rõ chuyện nhà người khác, nhưng nghe nói thầy Tề rất hiếu thảo.” Nguyễn Duy Ân đi đến chỗ cạnh tài xế, lúc kéo cửa mới thấy Cố Tương ngồi bên trong.

Cao Kinh ngăn lại, “Đây là Cố Tương, em đã gặp rồi đấy. Em ngồi đằng sau đi.”

“Vâng.” Nguyễn Duy Ân cười xem như chào hỏi với người trong xe qua cửa kính. Cô ta ngồi vào đằng sau, khách sáo nói: “Chào cô, lại gặp nhau rồi, tôi là Nguyễn Duy Ân.”

“...Chào cô.” Cố Tương lịch sự quay đầu lại.

“Lần trước gặp mặt vội quá còn chưa tự chính thức giới thiệu với cô. Tôi dạy ở trường tiểu học Văn Huy, là bạn bè nhiều năm với Cao Kinh.”

Cao Kinh lái xe nói với Cố Tương: “Cha cô ấy là ân sư của tôi.”

Cố Tương đã nghĩ ra để giới thiệu: “Tôi là hàng xóm của Cao Kinh.”

Cao Kinh nhìn cô.

“Ồ, trước đây tôi chưa từng thấy cô, cô ở tầng mấy?”

“Tầng mười một, tôi vừa chuyển đến không lâu.”

“Đó là nhà bà Văn mà? Cô là gì của bà Văn?”

Cố Tương không nghĩ tới cô ta cũng biết bà mình, cô nói: “Bà là bà nội tôi.”

“Hoá ra cô là cháu gái bà Văn.” Nguyễn Duy Ân không quen bà Văn Phụng Nghi nên cũng không tiếp tục trò chuyện về đề tài này. Qua một lúc, cô ta nói với Cao Kinh: “Lần này làm phiền anh rồi, hai người có việc, em lại còn làm phiền.”

Cao Kinh: “Đều đến nhà thầy Tề, tiện đường cả thôi.”

“Đúng rồi, mấy ngày nay Đồng Xán Xán thế nào, vẫn còn giận Đình Từ Chiêu sao?”

Cao Kinh nhủ mầy: “Con bé và Đình Từ Chiêu sao thế?”

“Em ấy không nói với anh sao? Lần trước Diêu Tấn Phong mời khách ở quán bar, Đình Từ Chiêu hình như đắc tội Đồng Xán Xán.”

Cao Kinh: “Hai hôm trước anh còn đi xem phim với Đồng Xán Xán, con bé vẫn bình thường, không có gì đâu.”

“Vậy xem ra là hết giận rồi.”

Bọn họ rất quen thuộc, nói những chủ đề Cố Tương không xen vào được. Cố Tương nhìn ngoài cửa sổ, giọng một nam một nữ thay phiên nhau tiến vào lỗ tai cô. Cô nhớ tới quyển “Tam Quốc Diễn Nghĩa” vẫn còn ở trong túi, mở túi ra lấy sách tùy tiện đọc. Bìa sách đều do cô vẽ nguệch ngoạc, màu vàng chính là “con vịt”, màu tím là vẽ cá. Cô nhìn rất nhiều lần, không phải là nội dung sách mà là những hình vẽ đủ mọi màu sắc này. Khi còn bé chắc là cô rất nhàm chán nên mới vẽ nhiều hình linh tinh trên bìa sách như vậy. Điều hoà mở hơi thấp, Cố Tương không nhúc nhích để duy trì độ ẩm, khẽ hà hơi. Cao Kinh dừng chủ đề lại, vươn tay qua, chỉnh nhiệt độ điều hoà lên một chút, nói với Nguyễn Duy Ân: “Duy Ân, em đưa chiếc áo khoác mỏng phía sau cho Cố Tương với.”

Cố Tương khó hiểu. Nguyễn Duy Ân đưa cho cô: “Đây à?”

Cao Kinh nói với Cố Tương: “Áo này tôi mới giặt hôm trước, cô có thể khoác tạm.”

Áo khoác mỏng gấp gọn gàng, còn ngửi được mùi thơm tươi mát. Hôm nay Cố Tương mặc váy ngắn, nửa đùi và đầu gối đều lộ ra ngoài, hơi lạnh. Cô mở áo ra, yên lặng đắp lên đùi. Cao Kinh hỏi cô: “Hết lạnh chưa?”

“Hết rồi.”

“Đói không?”

“Nhân trong sandwich của anh là gì thế?”

“Bơ và trứng gà.”

Cố Tương lấy sandwich ra, “Vậy tôi ăn hết nhé.”

“Trong bình giữ nhiệt là sữa đậu nành.”

“Vâng.”

Cao Kinh chỉ chuẩn bị một phần, quên cho Nguyễn Duy Ân, nói xong mới nghĩ ra, “Duy Ân, em ăn sáng chưa? Chưa ăn thì anh tìm chỗ mua.”

“Em ăn rồi.” Nguyễn Duy Ân nói.

Cố Tương ăn mấy miếng sandwich lại mở bình giữ nhiệt ra, Cao Kinh nhắc nhở: “Cẩn thận bị bỏng.”

Cố Tương nhấp một ngụm, “Không bỏng đâu.”

Nguyễn Duy Ân thoáng nhìn hai ghế ngồi phía trước, hành trình tiếp theo không nói gì nữa. Sau khi xuống cầu lại nhanh chóng lên cao tốc, Cao Kinh hỏi hai người có cần đi WC không, phía trước có khu nghỉ chân. Nguyễn Duy Ân từ chối.

Cố Tương hỏi: “Anh thì sao?”

Cao Kinh: “Tôi không cần, còn cô?”

“Tôi cũng vậy.”

“Vậy không cần dừng.”

Rời khỏi cao tốc, lái một đoạn lại đi vào hầm. Mặt trời ngày càng lên cao, Cố Tương chỉnh áo khoác, cố nhịn cơn buồn ngủ. Cao Kinh nhìn đồng hồ, báo giờ cho cô, “Sắp mười một giờ rồi, còn nửa tiếng nữa là đến. Chúng ta ăn trưa trước nhé?”

Cố Tương: “Tôi không đói, hai người ăn đi.”

“Tìm chỗ ăn đã rồi nói sau, chúng ta đi đến nhà người ta không nên quấy rầy bữa trưa, buổi chiều đói thì có thể ăn nhiều thêm một chút.”

Xe đã đến thị trấn nhỏ. Đường trong thị trấn hẹp, hai bên xe đỗ linh tinh, cũng không dễ đi. Cao Kinh đỗ xe lại trước một tiệm mì, Cố Tương nhìn vào menu trên tường, gọi tạm một bát mì. Nguyễn Duy Ân đi WC, Cao Kinh cầm hoá đơn đi lấy mì. Cố Tương rút khăn giấy ra lau lại ba chỗ ngồi, nhìn chằm chằm vào mặt bàn một lát, lại rút khăn giấy lau bàn. Cao Kinh đợi lấy mì ở quầy, nhìn cô không ngừng lút lút lau, khoé miệng cong lên.

“Số 18.”

Cao Kinh đưa hoá đơn, để ba bát mì lên khay, thấy trên bát của Cố Tương để một đồng rau thơm, anh để khay xuống, lấy đũa gấp hết rau sang bát mình. Nguyễn Duy Ân từ trong WC đi ra, đứng lúc nhìn thấy hình ảnh này, cô ta hơi sững sốt. Cao Kinh bưng mì về, đưa bát không có rau thơm cho Cố Tương: “Ăn đi.” Cố Tương ăn từng miếng nhỏ.

Nguyễn Duy Ân mỉm cười, quay lại chỗ ngồi.

Sau khi ăn xong lại lên đường, một lát đã đến nhà họ Tề. Đây là một toà nhà nhỏ hai tầng bên cạnh sông, bên bờ sông đắp mấy khối đá cho người thả câu, bên kia sông là một trang trại nhỏ. Bên ngoài đất trống trước ngôi nhà là một vườn rau, ông lão ngồi trên ghế trúc ăn cơm trưa, một người đàn ông trung niên đang phơi quần áo. Nguyễn Duy Ân tiến lên: “Thầy Tề!”

Người đàn ông trung niên phẩy tay: “A, cô Nguyễn.”

“Chào thầy.” Cao Kinh vươn tay, “Thầy Tề, em là Cao Kinh, trước đó đã nói chuyện với thầy qua điện thoại.”

“Chào cậu.” Thầy Tề bắt tay với anh.

Cao Kinh lại chỉ vào người bên cạnh: “Đây là bạn em, hôm nay bọn em cùng đi với nhau.” Anh không giới thiệu tên.

Thầy Tề cũng chào lại: “Chào cô.”

Cố Tương quan sát ông, đáp lại: “Chào thầy.” Cô vẫn không có ấn tượng gì với vị thầy Tề này, đi theo mọi người vào nhà ngồi, nhận lấy trà từ phía đối phương, nói tiếng cảm ơn.

Cao Kinh đặt đồ xuống, thầy Tề nói với Nguyễn Duy Ân: “Cô Nguyễn, tôi nhận tám lòng của mọi người, hoa quả để lại, còn những hộp quà này cô mang về đi, đừng để cho mọi người tốn kém.”

Nguyễn Duy Ân nói: “Đám thầy Vương nói những thứ này cho chú Tề, chỉ là chút tấm lòng, tất cả mọi người đều chờ thầy quay về trường.”

Hai bên khách sáo mấy câu, cuối cùng đi vào chủ đề chính. Cao Kinh nói đơn giản tình huống và mục đích mình đến, thầy Tề giờ mấy quyển sổ, đeo kính lên, lật giấy, nói: “Sau khi nhận được điện thoại của cậu, tôi tìm mấy quyển sổ này, đây là sổ điện thoại cha tôi viết để liên lạc với mấy bạn học cũ, tôi thử gọi hai số đều không tồn tại.”

“Cha tôi cũng là người nhớ tình bạn cũ, cậu xem đi, đây là bạn đại học. Những người bạn đại học năm đó đều phát đạt, ai còn qua lại với nhà tôi chứ.” Thầy Tề hoài niệm, “Nói thế nào thì cha tôi cũng đã từng học đại học, nếu không phải đen đui, cũng sẽ không phải sống ở đây.”

Cao Kinh cùng ông lật sổ, lấy ra một tấm ảnh tập thể đen trắng. Anh hỏi: “Đây là ảnh chụp thời đại học của chú Tề ă?”

“Đúng, chụp lúc cha tôi tốt nghiệp đấy.”

“Có ảnh chụp chung thời tiểu học không ă?”

“Năm đó vẫn còn - có cả ảnh ăn cơm chung đấy.”

Cao Kinh lật sổ, tùy tiện nhắc đến: “Em nghe nói thầy dạy ở trường tiểu học Văn Huy hơn mười năm rồi, em cũng tốt nghiệp ở đó, năm ấy học lớp ba.”

“Tôi toàn dạy ba lớp sáu bảy tám, cậu học khoá nào nhĩ?”

“Em tốt nghiệp năm 2002.”

“Ôi, vậy thì tôi chưa từng dạy cậu rồi.”

“Không biết thầy có từng dạy khoá 2008?”

“Hả?” Thầy Tề chỉnh kính, “Từng dạy, tôi luôn dạy lớp 8, con số này may mắn.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trước nay thầy Tề hơi mê tín, nặng về kinh dịch bát quái trong mệnh phong thủy, cho rằng thời vận của cha mình bất lực cũng là do phong thủy phần mộ

tổ tiên không tốt. Con số ông thích nhất đương nhiên là “8”, mang ý tốt phát tài, dạy học nhiều năm, dù nhà trường phân dạy lớp nào, ông cũng yêu cầu nhất định phải có số “8” này trong đó. Cho nên ông nổi tiếng ở trường tiểu học Văn Huy, biết rõ đồng nghiệp bàn tán sau lưng, nhưng ông coi tất cả như gió thoảng qua bên tai.

Thầy Tề nói: “Hơn nữa lần đó tôi còn dạy tròn sáu năm.”

“Hả?” Cao Kinh nói, “Đây là lần đầu tiên thầy dạy trọn vẹn một khoá, tình cảm nhất định rất sâu đậm.” Anh nói xong, liếc về phía Cố Tương.

Cố Tương nhìn thẳng vào anh, tay giữ dây túi, nhìn thấy trong mắt anh có sự cố vũ, cô ưỡn ngực, đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy thầy Tề nói: “Tình cảm đương nhiên là sâu đậm rồi. Hình dáng bọn chúng thế nào tôi đây vẫn còn nhớ rõ đây. Ăn tượng sâu sắc nhất là một cô bé trong lớp, nhỏ nhất, nhưng cũng xinh nhất, tuy hơi ngốc nghếch vụng về, nhưng học Toán rất tốt.”

Ông nhớ lại nói: “Cô nhóc vừa ngốc nghếch vừa hay bày trò, tôi không dạy Ngừ Văn, nhưng cái bài thơ “Vừa đi hai ba dặm” một lần đã thuộc, còn “Đầu giường ánh trăng sáng” phải học tận mười lần mới thuộc. Trên đường về bữa một người, không chắc đã biết “Vừa đi hai ba dặm”, nhưng chắc chắn biết “Đầu giường ánh trăng sáng”, cậu nói xem có lạ không, cô nhóc này đúng ngược đời. Tôi còn nhớ tên cô nhóc này là...Cố Tương! Đúng rồi, Cố Tương!”

Trong lòng Cao Kinh âm thầm kêu “Không tốt rồi”, quả nhiên thấy Cố Tương nghiêng đầu nhìn chằm chằm thầy Tề, giọng nói không lãnh đạm giống như bình thường, “Thầy Tề, em là Cố Tương.”

“Hả?” Thầy Tề không hiểu ý cô.

Cố Tương cầm túi, ưỡn ngực ngẩng đầu, mặt không cảm xúc, “Em là Cố Tương, thầy còn nhớ em không?”

Thầy Tề sững sốt.

Cố Tương vẫn nhấn mạnh: “Trước nay thành tích của em rất tốt, không có gì là không thể học được.”

Thầy Tề dường như không nghe vào: “Em là Cố Tương?”

“Vâng.” Cố Tương lãnh đạm.

Thầy Tề quan sát, nụ cười dần lan rộng trên mặt, lại tháo kính mắt xuống, đưa tay lau chùi mắt.

Cố Tương hơi giật mình.

“Xin lỗi, thầy...” Thầy Tề lau nước mắt, “Đã mười năm rồi, không nghĩ tới em đã lớn như vậy. Thật giống y như khi còn bé.”

Cố Tương nhìn về phía Cao Kinh, không biết nói gì. Cao Kinh rút tờ giấy chuyển tới, cười nói: “Thầy Tề vui quá đấy.”

“Đúng thế.” Thầy Tề cầm khăn lau nước mắt, “Người lớn tuổi dễ tức cảnh sinh tình, lại khiến các em chê cười rồi. Con bé này, sao vừa rồi không nói, còn giả vờ không biết?”

Cao Kinh trả lời thay Cố Tương: “Cô ấy nghe nhắc đến tên thầy, cũng không xác định được thầy có phải là thầy giáo trước kia của cô ấy không, dù sao cũng đã mười năm rồi, trước kia cô ấy còn nhỏ, đâu có nhớ gì.”

Cố Tương không phản bác. Nguyễn Duy Ân lấy lại tinh thần, cảm thán: “Có duyên thật!”

Thầy Tề vô cùng kích động, ôn lại chuyện cũ với Cố Tương. “...Lúc trước khi thầy tức giận vốn còn muốn phạt em đứng, nhưng sau đó thấy em nhỏ như vậy, nghĩ lại cũng đáng thương, nên bắt em chép phạt “Đầu giường ánh trăng sáng” mười lần.”

Sắc mặt Cố Tương không tốt, liếc Cao Kinh, anh đang uống trà, dường như không nghe thấy. Cô liếc về phía Nguyễn Duy Ân, Cao Kinh đột nhiên lên tiếng: “Duy Ân, em nhớ dãy số này nhé.”

Cố Tương thu lại tầm mắt, tiếp tục nghe thầy Tề nói. Thầy Tề: “Bây giờ em còn nhớ “Vừa đi hai ba dặm” không?”

Cố Tương đọc ra: “Vừa đi hai ba dặm, khói thôn bốn năm nhà, đình đài sáu bảy toà, tám chín mười cảnh hoa.”

Thầy Tề: “Đúng rồi, trí nhớ tốt thật!”

Cố Tương hơi cong khoe miệng. Cô nhìn khuôn mặt ngăm đen của thầy Tề, đã chuẩn bị đầy đủ, nhỏ giọng: “Khi còn bé thành tích của em rất kém sao?”

“Không kém.” Thầy Tề cười, “Em vô cùng nghe lời, một bài thơ mười lần không thuộc sẽ học đến hai mươi lần, càng học càng biết. Tuy nhiên hồi bé em không thích nói chuyện, hiện tại có lẽ đã đi làm rồi, tính cách có hướng ngoại thêm chút nào không?”

Cố Tương: “Em không hướng nội ạ.”

Thầy Tề: “Hoạt động gì em cũng không thích tham gia, tan học bạn bè em đi chơi khắp nơi, chỉ có mình em ngồi yên vẽ tranh.”

Cố Tương: “VẬY Ạ?”

Thầy Tề: “Thực ra em rất muốn đi chơi, nhiều lần thầy thấy ánh mắt em nhìn theo đám bạn học, nhưng không có ai rủ, em cũng sẽ không chủ động.”

Thầy cảm thán: “Chóp mắt một cái đã lớn như vậy rồi, hiện tại em cũng rất tốt.”

Lần đầu tiên Cố Tương biết được dáng vẻ của mình trong trường học. Ban đầu cô không có thông minh như vậy, nhưng rất nghe lời, chịu khó học, sau đó dần trở nên thông minh. Cô thực sự không thích qua lại, không có bạn bè. Cô thích vẽ tranh là vì không có ai chơi với cô. Từ nhỏ cô đã học giỏi Toán. Cô là Ủy viên học tập, nhưng chưa bao giờ quan tâm đến chuyện học tập của người khác.

Thầy Tề nói đến khô cả miệng, cuối cùng đã nhớ tới Cao Kinh. “Suýt nữa thì quên mất chuyện chính.”

Cao Kinh mỉm cười: “Không sao ạ, em cũng vừa vắn lật hết cuốn sổ này.”

Thầy Tề: “Tôi đã chọn một ít số để gọi điện, nhưng cũng không biết sẽ tìm được mấy người.”

Cao Kinh: “Dùng điện thoại của em đi ạ.”

Thầy Tề nhìn sổ trong sổ, thở dài: “Nhân lúc còn thời gian để cho các cụ tụ tập một lần cũng tốt. Lớn tuổi mới biết quý trọng quá khứ.”

Bọn họ gọi một đồng điện thoại, thầy Tề sợ Cố Tương nhàm chán, bảo cô đi ra ngoài câu cá, dụng cụ câu trong sân, lưỡi câu có sẵn mồi, bảo cô tùy ý sử dụng. Cố Tương đứng dậy, ông Tề Trung Hoa đang ngồi trước TV đột nhiên gọi cô “Bé”, thầy Tề bảo cô mặc kệ, “Ông coi em thành con thầy rồi, ông già rồi.”

Cố Tương rời khỏi phòng, nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn đi về phía bờ sông. Phong cảnh tuyệt đẹp, tảng đá gần sát mặt nước, đứng trên có thể trông thấy cá bơi lội dưới đáy. Cố Tương ngồi xổm xuống, chạm vào nước, lập tức không thấy tăm hơi cá đâu. Cô suy nghĩ, quay lại sân, chọn một cần câu, nghiên cứu một lát, tìm kiếm trên điện thoại, lấy mồi câu ra, thử xỏ vào.

Cách đó không xa, có một người đang câu gọi qua: “Không phải như thế đâu cháu gái.” Người đó nhiệt tình qua chỉ dạy cho cô.

Cố Tương hơi do dự, thả tay.

Người đó vừa làm vừa nói: “Chỉ có một mình cháu đến câu cá à? Cháu là người địa phương à? Nghe nói người địa phương giá sẽ rẻ hơn, một ngày bọn chú mất 60, còn người địa phương chỉ 50.”

Đối phương chuẩn bị xong hết cho cô, lại dạy cô chút kỹ năng câu cá, Cố Tương nói lời cảm ơn.

Cô im lặng nhìn chằm chằm mặt sông, thỉnh thoảng có sóng nước, cô vội nhấc cần, nhưng móc câu trống không. Qua một lúc lâu, trên đầu được đội một mũ rom. Cố Tương ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị mũ che hơn nửa, cái gì cũng không thấy, cô lấy tay dịch mũ.

Cao Kinh cười nói: “Chống nắng.”

Cố Tương nhìn về phía sân, ông lão đang phơi nắng, thầy Tề đang nói chuyện với Nguyễn Duy Ân. Cô hỏi: “Xong việc chưa?”

“Những số nào gọi được đều đã gọi hết rồi, cô đoán xem có bao nhiêu người chịu từ nơi xa đi đến đây?”

Cố Tương: “Không đoán được, có bao nhiêu?”

Cao Kinh: “Tôi cũng không biết.”

Cố Tương nhìn anh, rồi lại nhìn mặt sông.

“Vừa rồi không nắng à?”

“Có chứ.”

“Sao không ngồi chỗ râm?”

Cố Tương quan sát xung quanh, lúc này mới phát hiện phía xa còn có một bóng cây có thể thả câu.

“Không thấy.” Cô đáp.

“Có câu được gì không?”

“Một con cá cũng không có.” Dừng một chút, “Cả cỏ dại cũng không.”

“... Vừa rồi trò chuyện cô thấy thế nào?” Cao Kinh hỏi.

Cố Tương im lặng, cầm câu trong tay hơi động, cô nhấc lên, vẫn không có gì. Cô lại thả xuống, nói khẽ: “Người già mắc Alzheimer sẽ không bình phục được. Sống hết quãng đời mới thôi, nhưng cuộc sống của tôi vừa mới bắt đầu lại đã quên rồi.”

“Tôi cố gắng rất lâu, lần đầu tiên mới biết hoá ra mình cũng có lúc thành tích không tốt, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lạ, như thể người thầy Tề nói không phải tôi.”

Cao Kinh suy nghĩ, lấy câu trong tay cô, thu về, đổi mỗi câu. Anh ngồi bên cạnh Cố Tương, nhìn cô, vừa làm vừa nói: “Vừa rồi tôi gọi hơn một tiếng điện thoại, kết quả cuối cùng có lẽ là không có ai đến, nhưng không sao, ít nhất cũng sẽ có ‘1’.” Cao Kinh chỉ về phía sau, “Còn có cả ông Tề Trung Hoa nữa.”

Anh nói: “Trước kia tôi từng đặt ra một quay định cho mình, hôm nay trôi qua mệt mỏi, đợi mặt trời lên sẽ không nhắc lại nữa, bởi vì ‘ngày mai’ thực sự quá nhiều. Ít nhất chúng ta còn có thể sống đến sáu mươi năm, cô tính xem còn có bao nhiêu ngày mai?”

Cố Tương không tính, xoay đầu nói: “Vừa rồi ở trong phòng, anh thực sự không nghe sao?”

“Hả?” Cao Kinh mỉm cười, “À...”

Giả vờ giả vịt...

Cố Tương chỉnh lại mũ, cười nhạt nhìn về mặt sông.

Cao Kinh đột nhiên nói: “Mau!”

Cố Tương không hiểu.

“Kéo lên.” Cao Kinh nói xong, tay bắt lấy cổ tay cô nhấc câu lên.

Bốn bàn tay chồng lên nhau, dùng sức nhấc lên. Dưới trời chiều, sóng nước lăn tăn, người như ở giữa ngàn sao. Từng đàn cá nhỏ dạo quanh bầu trời.

Lúc quay về thành phố trời đã tối.

Trên kệ đặt một chiếc cốc dùng một lần, trong đó có con cá chỉ nhỏ bằng ngón út. Nguyễn Duy Ân dí sát vào nhìn: “Anh vừa câu con này...”

“Suyt...”

Cô chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng này, ngẩng đầu nhìn về phía ghé lái.

Giọng Cao Kinh vô cùng khẽ: “Nói nhỏ chút, cô ấy ngủ rồi.”

Bên ghé cạnh tài xế, Cố Tương nghiêng đầu ngủ say. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Khi Cố Tương tỉnh lại, Nguyễn Duy Ân đã không còn ở trong xe. Cô bị tiếng giảm xóc đánh thức, chóng mặt dụi mắt, ánh mắt mơ màng.

“Đánh thức cô rồi?”

Cố Tương nghiêng đầu, “Ừm...” Cô dùng sức chớp mắt, “Không có, cũng nên tỉnh rồi.”

Đã đến gara tầng hầm, ánh đèn mờ nhạt, vừa rồi cô nhất thời không nhận ra. Cố Tương nhìn về phía sau, “Nguyễn Duy Ân đi rồi à?”

“Đã đưa cô ấy về nhà rồi.”

“Tôi ngủ lâu như vậy sao?”

Cao Kinh: “Chắc là hôm nay cô mệt quá.”

“Hôm nay chỉ ngồi trên xe, không mệt.” Hành trình khoảng hai tiếng, Cố Tương không nghĩ tới mình đã ngủ gần hai giờ rồi.

Xe đỗ vào vị trí, Cố Tương tháo dây an toàn, nghe thấy Cao Kinh nói: “Vé xem phim sắp hết hạn rồi.”

Cố Tương nhìn về phía anh.

“Thời hạn chỉ có một tuần, còn mấy ngày thôi.” Cao Kinh nói.

“...Hôm nào anh rảnh?” Cố Tương hỏi.

Cao Kinh: “Hiện tại chưa xác định được, xem mai đi làm tình hình thế nào đã. Cô đã quyết định xem bộ nào chưa?”

Cố Tương suy nghĩ, “Chỉ bằng vẫn xem bộ lần trước đi, không phải anh thích đến nơi đến chốn sao?”

Cao Kinh mỉm cười, gật đầu: “Đúng thế, vậy chọn bộ đó. Mai tôi liên lạc với cô nhé?”

“Vâng.”

Cố Tương chuẩn bị xuống xe, vẫn còn nhớ tới con cá trên kệ. Cô chỉ: “Anh có muốn không?”

Cao Kinh cầm lấy cốc nhựa, “Cô nuôi đi.”

“Đây là cá gì thế?”

Vấn đề này làm khó Cao Kinh, “Có lẽ là cá trích trắng.”

Cố Tương đột nhiên hỏi: “Anh biết nấu ăn không?”

“Biết một chút, sao hỏi vậy?”

“Biết nấu ăn mới có thể phân biệt được loại cá.”

Cao Kinh: “Nói vậy cô cũng không biết nấu ăn sao?”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh buồn cười, khuôn mặt nghiêm túc trở lại, “Có lẽ con cá này lớn hơn tôi sẽ nhận ra.”

Cố Tương sợ không nuôi được: “Anh nghĩ là có nuôi được con cá này không?”

“Có thể thử xem sao.” Dừng một chút, Cao Kinh nói tiếp, “Chúng ta có thể nuôi chung.”

“Ừm.”

Cố Tương yên lặng nhìn con cá trong cốc nhựa, Cao Kinh nhìn trộm cô. Ánh sáng lơ mơ nhìn gì cũng như che một lớp rèm, mờ mờ ảo ảo. Trán cô trơn bóng, mắt sụp xuống, lông mi hơi rung rung. Cao Kinh không nhịn được nói: “Không bằng tạm thời hẹn vào tối mai?”

“...Anh chắc chắn rảnh sao?”

“Nếu như có việc thì đổi sang ngày kia.”

“Vâng.” Cố Tương nhỏ giọng đáp.

Cao Kinh mỉm cười.

Hai người xuống xe, Cao Kinh giao cá cho cô, lúc cùng đợi thang máy, anh nói: “Cô lên trước đi, tôi quay về bệnh viện đã.”

“Tôi thế này còn phải quay về đó sao?”

“Tôi đi xem người nhà cô Âu Dương có ở đó không.”

“Vâng.” Cố Tương đã hiểu, đi vào thang máy, tạm biệt anh.

Cao Kinh nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cố Tương đáp lại.

Cao Kinh nhìn thang máy dừng lại ở số “11” mới rời đi.

Thời gian còn sớm, người nhà bệnh nhân vẫn còn trong trung tâm, thỉnh thoảng có người còn trao đổi với y tá. Anh tìm được phòng của bà Âu Dương, cả nhà con trai bà vẫn còn ở đó. Cao Kinh đi vào chào hỏi, bà Âu Dương nằm trên giường, tinh thần không tốt lắm, chỉ cười gượng với anh.

Cao Kinh bảo con trai bà đi ra. Hai người đi ra cửa, con trai bà Âu Dương lau mặt, ánh mắt còn đỏ lên, giọng hơi khàn, “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh: “Ngày mai hai đứa bé không phải đi học sao?”

“Tôi xin phép cho chúng nghỉ một tuần, để cho bọn chúng có thêm nhiều thời gian ở bên bà nội.”

Cao Kinh: “Cô Âu Dương rất lạc quan, anh cũng có thể thử thả lỏng.”

“Tôi biết.” Người con trai cười khỏ, “Người cũng đã đi đến bước này, tôi chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy thôi. Lúc mẹ tôi còn trẻ quá khổ, luôn làm đủ việc nuôi tôi lớn, chân tay toàn là vết chai, không giống phụ nữ chút nào. Vất vả lắm tôi mới có chút tiền đồ, mẹ tôi còn chưa được hưởng phúc bao lâu. Bà mới học đại học có một năm, còn chưa tốt nghiệp...”

Người con trai nói xong lại rơi nước mắt, dùng sức nén lại, “Quá khổ rồi, tôi thực có lỗi với mẹ tôi.”

Cao Kinh: “Cô Âu Dương là người trong khổ có vui, thực ra cô sống rất thoải mái. Anh vì không để cho mẹ mình phải lo lắng khi về già nên mới áp lực lớn đến vậy.”

Người con trai gạt đầu: “Vâng, có lẽ tôi nên thả lỏng một chút, không thể để cho mẹ tôi lo lắng.”

Cao Kinh thấy tâm trạng anh ta đã tốt hơn mới nói: “Hôm nay tôi đã liên lạc với bạn học cũ của cô Âu Dương.”

“Ồ!” Người con trai giữ vững tinh thần, “Là những bạn học thời tiểu học kia à? Bọn họ đang ở đâu?”

Cao Kinh: “Tôi liên lạc với chín người, bọn họ đang ở nhà, vẫn còn nhớ cô Âu Dương, nhưng nghe giọng thì họ không sẵn lòng tụ họp lắm.”

“Tại sao?”

“Đường xá xa xôi, các cô chú cũng đã lớn tuổi, đi phải kèm theo người nhà. Tất cả mọi người cũng đang phải vật lộn với cuộc sống hàng ngày.”

Người con trai suy nghĩ, “Nếu như tôi bao tiền đi lại và ăn ở thì sao?”

Cao Kinh nhún mày.

“Coi như mời họ đến du lịch.” Người con trai cảm thấy chủ ý này có thể thực hiện được, “Thanh Đông của chúng ta cũng là địa danh du lịch, mời họ tới đây chơi, chắc sẽ không có người từ chối chứ?”

Cao Kinh gật đầu, “Nếu công việc của họ không quá bận, có lẽ sẽ đồng ý.”

Thời gian gấp gáp, người con trai cũng không muốn lãng phí thêm giây nào, sợ trong nháy mắt mẹ anh ta sẽ mang theo tiếc nuối rời đi. Anh ta gọi điện thoại cho những người kia, thành khẩn mời họ đến Thanh Đông du lịch, hơn nữa còn hỏi cả chứng minh thư để đặt vé máy bay, vé tàu cho họ, chỉ cần hành trình không bị hoãn thì xé chiều mai là đến nơi.

Con cá trong cốc dường như không nhúc nhích, Cố Tương bung vào cửa, cúi đầu nhìn, hơi lo lắng. Bà Văn Phụng Nghi thay dép lê cho cô, trước đó bà đã đánh sạch dép rồi. Bà nhìn thấy cá trong tay Cố Tương, tò mò: “Con cá này ở đâu ra thế?”

“Cháu câu đấy.” Cố Tương nói.

“Hôm nay cháu đi câu cá hả?”

“Vâng.”

“Được lắm, còn có thu hoạch nữa.” Bà Văn Phụng Nghi cười.

Cố Tương hỏi: “Bà có biết đây là cá gì không?”

Ánh mắt bà Văn Phụng Nghi không tốt lắm, Cố Tương để sát vào cho bà nhìn. Hai bà cháu cúi đầu nghiên cứu một lúc lâu, bà Văn Phụng Nghi nói: “Bà thấy hình như là cá trắm cỏ.”

“Cá trắm cỏ ạ?”

“Bà cũng không thể xác định, con cá này hình dáng hơi lạ, cũng không giống lắm.” Bà Văn Phụng Nghi tháo kính lão xuống, “Nếu là cá trắm cỏ, cháu khó nuôi đấy.”

“Tại sao ạ?” Cố Tương khó hiểu.

“Cá trắm cỏ phải sống trong dòng nước chảy, còn phải có cỏ và bèo, cháu đặt trong cốc không nuôi được đâu.”

Cố Tương suy nghĩ, “Vậy nó ăn gì ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi: “Nó ăn cỏ hoặc là giun, chẳng phải cháu câu bằng giun à.”

Có lý.

Không có giun, Cố Tương xuống bếp tìm mấy hạt cơm thừa cho nó ăn.

Bà Văn Phụng Nghi nhìn cô giống như trẻ con, cười nói: “Cháu thích nuôi cá như vậy thì mai bà mua cá vàng hoặc mấy loại cá nhiệt đới cho cháu.”

“Không cần đâu ạ.” Cố Tương nói, “Cháu nuôi nó thôi.” Cô thả ngón tay vào nước, nghịch cá.

Cố Tương lo lắng con cá này quá yếu, sau khi hỏi bà Văn Phụng Nghi, sáng hôm sau cô gọi xe đến một cửa hàng cá cảnh gần đó. Đang nghiên cứu bể cá thì Tiêu Mân gọi đến. Tiêu Mân nói cuối tuần này anh ta đi đánh golf với một phú nhị đại, cho nên không thể cùng đi dạo phố với cô, hỏi hôm nay cô có rảnh không. Cố Tương sờ bể cá nói: “Anh biết công viên Cẩm Dương không?”

“Công viên Cẩm Dương? Em muốn đi dạo công viên ư, anh dẫn đường cho.”

Cố Tương: “Tự em đi được, cho nên em không cần anh đi cùng.”

Tiêu Mân: “Con bé vô lương tâm, tối nay anh còn phải tham gia một tiệc rượu, ban ngày chỉ có thể dành hai tiếng cho em, em không biết quý trọng sao?”

Cố Tương nhìn trúng một bể cá, cô nói: “Nhưng em không muốn đi.”

“Giờ em đang ở đâu?”

“Đang mua bể cá.”

“Mua bể cá?”

“Vâng.”

“Muốn nuôi cá vàng à? Anh mua cho em nhé?”

“Không cần.”

Khi trở về Cố Tương ôm bể cá đã che hết nửa mặt, bà Văn Phụng Nghi nhìn thấy hải hùng, vội đi lên đỡ, Cố Tương tránh, “Nặng lắm, bà nội dọn chỗ để hộ cháu.”

“Ừ...” Bà Văn Phụng Nghi chột sùng sốt, sợ mình nghe lầm.

Cố Tương dùng toàn sức, cẩn thận bỏ bể cá xuống đất, quay đầu tìm bàn, lại không thấy, nhìn về phía bà Văn Phụng Nghi.

“À...cháu đợi chút.” Bà Văn Phụng Nghi híp mắt, vội tìm cho cô một mặt tủ.

Cố Tương nhìn theo bóng lưng bà, cắn môi dưới. Cũng không khó gọi ra miệng như vậy.

Cả người cô đỏ đầy mồ hôi, cũng không lau, vội đổ nước vào bể cá, thêm cả máy bơm khí.

Bể cá dài khoảng 40cm, rộng 30cm, dưới đáy đủ loại cỏ và bèo. Cung điện này cũng đủ lớn với chú cá nhỏ, nó có thể du lịch trong đó.

Bà Văn Phụng Nghi giục Cố Tương, “Được rồi, tí nữa nhìn cá, mau đi tắm đi, bẩn hết quần áo rồi. Cố Tương kêu lên, thả chút bánh vào bể mới vào nhà tắm.

Buổi chiều cô bất ngờ nhận được điện thoại của thầy Tề, hỏi cô có thời gian không đến bệnh viện Thụy Hoa một chuyến. Cố Tương đi tới trung tâm điều trị an bình, tìm kiếm, nhanh chóng gặp được thầy Tề. Thầy Tề nhìn thấy cô, vội vẫy tay, “Bên này!” Xoay người nói với cha mình, “Cha, cháu gái đến rồi, cha xem đi!”

Ông Tề Trung Hoa nhìn thấy Cố Tương, cuối cùng không náo loạn nữa, cười kéo tay cô, “Bé, bé lại đây với ông.”

Cố Tương khó chịu, rút tay ra, thầy Tề giải thích, “Con gái thầy đang ở Thâm Quyển dưỡng thai, cha thầy đột nhiên làm âm ỉ, gọi qua video thì bảo là giả.”

Cố Tương cố nén sự khó chịu, để mặc cho ông cụ coi mình là cháu gái, dỗ ông cụ tạm ổn, cô mới hỏi: “Thầy Tề, sao hôm nay thầy lại tới đây?”

“À hôm nay những người bạn tiểu học kia của cha thầy họp lớp, bọn thầy tới đây chờ trước.”

“Nhanh vậy sao?” Cố Tương giật mình.

“Đúng vậy.” Thầy Tề vui mừng, “Tình bạn của thế hệ trước thực sự rất chân thành, chỉ cần một cuộc điện thoại hôm sau đã từ xa chạy đến. Đó là tình nghĩa cách mạng chân chính.”

Ông nghĩ đến gì đó, đột nhiên nói với Cố Tương: “Đúng rồi, thầy muốn tổ chức họp lớp cho khoá 2008, tối qua thầy liên hệ được với lớp trưởng rồi, xác định thời gian thầy sẽ thông báo cho em.”

Cố Tương sửng sò, đang định nói chuyện thì phía sau có người gọi: “Cố Tương?” Cô quay đầu lại.

Cao Kinh mặc áo khoác trắng, đeo kính, trên tay còn cầm một tập giấy, hình như rất bận rộn.

“Cao Kinh.” Cố Tương vén tóc bên tai.

Cao Kinh nhìn cô một lát, mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Sao cô cũng tới đây?”

Cố Tương nói lại chuyện vừa rồi.

Thầy Tề đẩy xe lăn đi thăm bà Âu Dương, Cao Kinh chờ bọn họ đi rồi, hỏi Cố Tương: “Đã cho cá ăn chưa?”

“Cho rồi, hôm nay tôi còn đi mua bể cá.” Nói xong cô lại im lặng, không nên nói kĩ càng như vậy.

Cao Kinh nhếch môi, “Tôi cũng định đi mua, bây giờ không cần nữa.”

“Vâng.”

“Cô mua bể cá thể nào?”

Cố Tương giơ tay: “Tầm này.”

Cao Kinh nhìn hai tay cô mở ra, “Không quá to đấy chứ?”

Cố Tương: “Tôi ước lượng chiều dài của nó.”

Cao Kinh “Đúng, suýt chút nữa quên nó sẽ còn lớn lên.”

“Đúng rồi.” Cố Tương tò mò, “Thầy Tề bảo các ông bà kia đã đến rồi, sao lại nhanh như vậy.”

Cao Kinh liếc xung quanh, tiến đến bên tai cô: “Con cô Âu Dương chỉ ra mấy vạn mời họ tới đây du lịch.”

Cố Tương bất ngờ.

“Cô đừng lỡ miệng nói với thầy Tề.” Cao Kinh nhắc.

“Vâng, tôi không nói đâu.” Lỡ tai cô nóng lên, lúc anh nói gần quá.

Cao Kinh cũng không nói nữa, cặp mắt nhìn cô, qua một lúc, anh như mới tỉnh táo lại, “À, đúng rồi, tối nay không thể đi xem phim rồi.”

“Hà?” Cố Tương nhìn anh.

“Hôm nay bệnh viện hơi bận, có lẽ tôi tan làm muộn, ngày mai nhé?”

“Vâng.” Cố Tương đáp, “Cũng được.”

Cố Tương phải đi về, vào phòng bệnh chào thầy Tề, thầy Tề đang cầm bản sắp xếp hành trình du lịch cho mấy ông bà.

Bà Âu Dương gầy hơn so với mấy hôm trước, gò má hóp lại, làn da nhăn nheo chỉ còn xương. Bà Âu Dương nhìn thấy Cố Tương cười: “Thiên tài nhỏ!” Cháu của bà cũng vui vẻ gọi: “Chị.”

Cố Tương mỉm cười, “Chào cô.”

Cao Kinh tiễn cô đi đến thang máy, Cố Tương hỏi: “Cô Âu Dương còn mấy ngày nữa?”

Cao Kinh: “Chỉ còn vài ngày thôi, nhìn xem cô có thể kiên trì được bao lâu.”

Cố Tương im lặng. Cô cúi đầu, Cao Kinh nhìn, giơ tay lên một nửa lại hạ xuống. Cao Kinh nhìn theo cô đi vào thang máy, trước khi cửa đóng lại nói,

“Ngày mai...”

Cố Tương nhìn anh, khoé miệng cong lên, gật đầu.

Cao Kinh bận rộn đến khi trời tối đen, lúc rời khỏi bệnh viện đã là hơn bảy rưỡi. Y tá cầm túi tạm biệt anh, mỗi ngày phàn nàn theo thói quen: “Còn không biết con tôi học đến đâu rồi, nếu tôi trúng 500 vạn, sẽ lập tức từ chức.”

Cao Kinh nhìn theo túi trên tay cô gái, suy nghĩ, quay về cư xá lấy xe, đi đến trung tâm mua sắm gần đó. Anh hỏi nhân viên mấy mẫu túi, hỏi ở tầng mấy, nhân viên chỉ dẫn cho anh. Đi vào cửa hàng, Cao Kinh tìm kiếm, nhân viên đi lên chào hỏi: “Anh mua cho bạn gái sao? Chỗ chúng tôi có túi mới rất thích hợp với phụ nữ ngoài hai mươi.”

Cao Kinh rút tay trong túi, suy nghĩ, hỏi: “Chỗ các cô có túi nào màu đen tầm mười ba nghìn không?”

Nhân viên lập tức tìm cho anh, tìm được hỏi: “Anh ơi có phải cái này không?”

Cao Kinh giờ túi lên, cúi đầu nhìn, nhân viên hỏi có phải túi này không, Cao Kinh chặc một tiếng, cầm túi lại nhìn mấy túi xung quanh, lại nhìn vào chiếc túi cầm trong tay lắm bần: “Mười ba... mười ba...(*)” Tại sao túi của phụ nữ lại đắt như vậy? Cao Kinh lại nhìn một lát, yên lặng thở ra, nhân viên liên tục hỏi han, anh đành rút thẻ ra.

Cao Kinh mỉm cười: “Quẹt thẻ.”

Túi này thực sự rất xứng với cô.

(*) 1000 tệ = 3.600.000 VND - cái túi gần 50 triệu VND, chị em đủ hiểu bác sĩ Cao chi mạnh thế nào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Mấy giây sau nhận được tin nhắn trừ tiền trong tài khoản, Cao Kinh thả lại di động vào túi quần, mang theo túi giấy cao cấp về nhà. Đi thang máy từ tầng hầm gara lên, Cao Kinh cầm túi giấy bước vào thang máy không người, cảm giác được thang máy dừng lại, anh hạ tay xuống. Thang máy dừng tại tầng một, Đồng Xán Xán cầm đồng xiên nướng đi vào.

Cao Kinh nhú mồm: “Lại ăn?”

Đồng Xán Xán ôm túi xiên nướng, nhai tim gà nói: “Em còn mua cả cho anh đấy, định đến chỗ anh ăn.”

“Không dám ăn trước mặt mẹ cô chứ gì?”

Đồng Xán Xán cãi lại: “Vớ vẩn, em có ý tìm anh chia đồ đấy.”

Cô nhấn mạnh hai từ “chia đồ”, ánh mắt Cao Kinh thoáng nhìn lên mặt em họ, cũng không nhìn thêm nữa.

“Về nhà cô ăn đi.”

Đồng Xán Xán không vui, lẩm bầm mấy tiếng, đột nhiên chú ý tới chiếc túi cao cấp trên tay Cao Kinh, cô tròn mắt: “Oa, anh, cái này ở đâu ra thế?”

Cao Kinh để túi giấy về sau, “Cô ra đi, đến rồi.”

“Hả?” Đồng Xán Xán nhìn số tầng hiển thị trên thang máy, “Em còn chưa đến tầng mười một mà.”

“Anh ấn cho cô đấy.” Cao Kinh đẩy cô ra. Giọng Đồng Xán Xán dần biến mất.

Về đến nhà, Cao Kinh rửa sạch tay, uống cốc nước, sau đó ngồi vào ghế salon, xác định hai tay đã khô anh mới cời túi giấy ra. Anh cẩn thận quan sát dưới ánh đèn, nhìn một lúc lâu, sau đó tựa vào ghế nhìn trần nhà. Làm thế nào để tặng cũng là một vấn đề.

Đồng Xán Xán ở bên dưới trốn vào nhà họ Văn ăn đồ nướng, còn chia cả cho Cố Tương. Cố Tương chọn một xiên ngó sen nướng, Đồng Xán Xán hỏi luôn: “Ngon không?”

“Ừ.”

“Quán đồ nướng kia nằm gần ngay tiểu khu của chúng ta, lần sau tôi dẫn cô đi ăn.”

“Tôi từng đi rồi.”

“Cô từng đi á, lúc nào thế?”

Đi cùng Cao Kinh đấy.

Cố Tương đáp: “Mấy tuần trước rồi.”

“Vậy lần sau chúng ta cùng đi, gọi cả Vu Thi Thi nữa.”

“Ừ.” Cố Tương lại cầm thêm một xiên ngô sen.

Đồng Xán Xán thực sự không nhịn được, trông mắt quay hai vòng, cô chạm vào cánh tay Cố Tương, “Hương Hương, giúp tôi một chuyện nhé.”

“Gì thế?” Cố Tương chuyên tâm ăn ngô sen.

Đồng Xán Xán lén lút: “Cô giúp tôi gọi anh tôi ra ngoài với.”

Cố Tương không hiểu ý cô ấy.

“Tôi có chút chuyện, cần cô gọi anh tôi ra ngoài mới làm được.”

Cố Tương vẫn không hiểu, “Gọi ra, sau đó thì sao?”

“Chỉ cần gọi ra là được.”

Cố Tương vẫn mơ hồ, “Gọi ra đâu, tôi cần làm gì?”

Đồng Xán Xán ra sức giải thích, “Cô giúp tôi chặn anh ấy mười phút...Không, chặn anh ấy nửa tiếng đi, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Cố Tương hỏi: “Cô muốn làm chuyện gì xấu sao?”

Đồng Xán Xán chột dạ, “Đâu có, không phải chuyện xấu mà. Tôi mời cô ăn đồ nướng, cô giúp tôi đi.”

Không nên tùy tiện ăn đồ của người khác, Cố Tương bỏ xiên nướng xuống. Cô nhỏ giọng: “Tôi tìm có gì gọi anh ấy ra đây?”

Đồng Xán Xán chỉ xuống bàn, “Mời anh ấy ăn xiên nướng là được.”

Còn có thể ngốc như vậy sao...

Mười phút sau, Cố Tương ngồi ở cầu bập bênh trong vườn hoa, bên cạnh là hộp xiên nướng.

Khi Cao Kinh nhận được tin nhắn thì đang tắm, tắm xong anh mới cầm điện thoại trên bồn rửa tay. Xem hết nội dung, anh nhìn thời gian gửi tin, đã qua tám phút. Anh trả lời, lau qua người, lấy quần áo mặc vào, vội vàng ra ngoài. Chạy tới công viên, liếc thấy bóng dáng ngồi trên cầu bập bênh, xoay lưng về phía anh. Anh đi qua, “Đợi lâu chưa?”

Cố Tương ngẩng đầu: “Cũng mới thôi.” Cô chỉ bên cạnh, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi mang đồ nướng cho anh ăn.”

Cao Kinh liếc qua, nhíu mày, “Cô mua à?”

Cố Tương: “Không phải.”

“Của Đồng Xán Xán?”

“Ồ, sao anh biết?”

Cao Kinh: “Tôi nhìn thấy nó mua về.” Anh ngạc nhiên, “Hiếm khi nó không ăn hết.”

Đồng Xán Xán vẫn là quá ngốc. Cố Tương nhìn anh, trong mắt có chuyện, nhưng miệng đóng chặt không nói ra. Cao Kinh mở túi ra, nhìn sắc mặt cô, suy đoán: “Có việc sao?” Cúi đầu nhìn đồ nướng, “Chỗ thức ăn này có vấn đề à?”

“Không phải, tôi ăn rồi.” Cố Tương nói.

Cao Kinh suy nghĩ, chậm rãi nói: “Nó bảo cô gọi tôi xuống ăn đồ nướng?”

Cố Tương đặt hai tay lên đầu gối, nhìn về phía xa suy nghĩ mấy giây, quay đầu nói với Cao Kinh: “Tôi có quyền giữ im lặng.”

Cao Kinh mỉm cười, lấy một xiên đưa cho cô, “Được rồi, cô có thể giữ im lặng. Ăn không?”

Cố Tương lắc đầu: “Tôi ăn rồi, anh ăn đi.”

“Nhiều lắm, tôi ăn không hết.”

Cố Tương liếc, “Tôi ăn ngó sen thôi nhé.”

Cao Kinh lại cầm lấy xiên ngó sen đưa cho cô. Điều hồ ly sơn, anh chả hề sốt ruột chút nào.

Đồng Xán Xán không nhận ra mình muốn dùng xiên nướng lại bị chính nó bán đứng chỉ số thông minh. Lén lấy chìa khoá từ trong nhà, cô rón rén ra ngoài. Tiểu Thiện Thiện lao đảo theo sát cô, cô sợ gây ra tiếng động, không dám đuổi cậu bé, đành phải dẫn đi vào thang máy. Lần đầu tiên cô làm chuyện trái với lương tâm như vậy, trước khi vào cửa chấp tay trước ngực nói tiếng xin lỗi với anh họ. Mở cửa đi vào, liếc nhìn thấy chiếc túi cao cấp trên bàn. Cô đấu tranh trong lòng, lần nữa xin lỗi anh họ, xoa tay, từ từ móc đồ trong túi ra.

“Á!” Đồng Xán Xán kêu lên, “Mười ba nghìn!”

Cô nhìn về phía em trai, “Mười ba nghìn!”

Tiểu Thiện Thiện ngồi phịch trên đất nghịch dép, liếc cô, quơ chân đi qua, bắt lấy túi muốn đưa vào mồm.

Đồng Xán Xán lấy lại tinh thần, vội vàng rút đi, hải hùng khiếp vía. Đầu cô loạn lên, cảm thấy xảy ra chuyện lớn rồi.

Đêm đã khuya, xiên nướng cũng ăn hết. Cao Kinh ngồi cạnh Cố Tương, cầm điện thoại, cùng cô xem bình luận điện ảnh. Cố Tương hỏi: “Có spoil không?”

“Cô muốn xem sao?”

“Không muốn.” Cố Tương lắc đầu, “Anh đọc spoil chưa?”

“Không có, tôi thích tự mình xem.” Cao Kinh nói.

Lại ngồi thêm một lát, Cố Tương hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Chín giờ bốn sáu phút.” Cao Kinh nói, “Có thể về rồi chứ?”

Đã qua thời gian Đồng Xán Xán quy định, Cố Tương gật đầu. Cao Kinh mỉm cười. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Về đến nhà, Cao Kinh đứng bên bàn, cúi đầu nhìn túi giấy. Túi giấy dường như không nhúc nhích, nhưng mà...

Anh thả tay xuống, nhặt lên một sợi tóc dài khoảng 15cm dính trên đó, thờ dài. Để lại tóc thì cũng đừng làm trộm nữa.

Hôm sau, thầy Tề và con trai bà Âu Dương dẫn theo đám khách đến từ xa đi tham quan những thắng cảnh của Thanh Đông. Bà Âu Dương và ông Tề Trung Hoa đều ngồi xe lăn, tuổi của những người bạn học cũ cũng đã sáu bảy mươi rồi, những việc như leo núi tốn nhiều thể lực nên khỏi cần cân nhắc, họ lựa chọn đều là những nơi giao thông thuận tiện. Người đồng, đội ngũ đặc sắc, họ đi đến đâu đều thu hút sự chú ý đến đó, ngay cả Cố Tương đang tập trung suy nghĩ cũng bị họ hấp dẫn.

Hôm nay sau khi ăn trưa xong cô đi tới công viên Cẩm Dương, đứng ở đó thiết lập trạm kế tiếp trên bản đồ cho đến giờ. Trên tay cô cầm giấy bút, không ngừng nói từng toạ độ trên bản đồ. Nói hết một lần, cô lại dựa vào hình dáng mỗi khu vực trên đó, phác hoạ lại trên giấy, so sánh với bản đồ, trong đầu xuất hiện từng hình vẽ, so sánh với những hình vẽ không biết mang ý nghĩa gì trong nhật kí kia. Nhìn một lúc lâu vẫn chả có chút manh mối nào. Lúc này hình vẽ trở thành thứ khó nắm giữ nhất, ánh sáng chiếu vào hai tấm bản đồ, có mấy hình tam giác, tứ giác, đa giác, cô muốn vẽ thành hình tròn cũng được. Trong nhật kí của cô nếu những hình vẽ này không đại diện cho cung điện ký ức thì sẽ là gì đây?

Cố Tương đang suy nghĩ, tiếng người âm ỉ làm nhiễu loạn cô, liếc sang bên cạnh thấy ngay đám cụ già.

Bà Âu Dương đang cười, thỉnh thoảng ông Tề Trung Hoa ngồi xe lăn bên cạnh nói gì đó, hoặc ngẩng đầu nói với những người đang đứng kia.

Đội ngũ tổng cộng có hai tư người, trong đó có chín cụ, trừ bà Âu Dương và ông Tề Trung Hoa thì lần này có tổng cộng bảy người bạn học cũ đến. Nhân số rất khả quan.

Cố Tương đứng im tại chỗ nhìn. Con trai bà Âu Dương và vợ cầm máy ảnh đứng đó nãy mét, thầy Tề giờ hai tay về phía mọi người.

Giơ lên, hát...

“Chủ tịch Mao phái người đến

Núi tuyết mỉm cười rằng mây mở đường

Dải băng vàng

Nói liền Bắc Kinh và Lhasa...”

Đám con cháu chỉ đứng ngoài quan sát, không ai biết hát, đám cụ già hát khàn giọng, khua chân múa tay vui vẻ. Răng họ cũng chả còn mấy, nhưng tiếng đồng đặc, tuyên truyền giác ngộ, dường như mọi người đang quay về năm tháng xa xôi kia, lúc họ còn trẻ hoạt bát, tay chân có thể biểu diễn. Hát xong một khúc, tất cả mọi người cùng vỗ tay, các cụ vui vẻ, cất tiếng cười to, cùng nhau thích thú.

Cố Tương vỗ tay một lát mới kịp phản ứng, yên lặng thả tay xuống.

“A...Cố Tương!”

Thầy Tề trông thấy cô, ngoắc gọi.

Cố Tương lễ phép đi qua, lễ phép chào: “Thầy Tề.”

“Sao em lại ở đây, đi một mình à?”

“Vâng, chỉ có mình em.”

“Có muốn đi chung với bọn thầy không, mọi người còn muốn đi công viên Hải Dương nữa.”

Cố Tương đáp: “Không cần đâu ạ, mọi người đi chơi vui vẻ.”

Bà Âu Dương ở bên cạnh ngoắc cô, bà mỉm cười, giọng rất nhỏ, không có sức, “Vừa rồi có nghe các cô hát không, thế nào?”

Cố Tương đánh giá thành thật: “Có ạ, mọi người hát rất hay.”

Bà Âu Dương cười: “Khi đó chúng tôi chả có hoạt động gì, ngay cả hát cũng không biết, bài này do một vị thanh niên trí thức dạy cho đấy. Chúng tôi hát cho người lớn trong thôn nghe, nhưng cuống họng lại đau nhức, buổi trưa ăn những thứ kia bị nghẹn, đã lâu không ăn thức ăn thực sự rồi...”

Bà ngẩng đầu cố sức nói, Cố Tương ngồi xôm xuống.

“Cổ họng dù đau, nhưng chúng tôi vẫn muốn hát, những người lớn nghe hết, khi đó chúng tôi rất kiêu ngạo, cho rằng mình là dân chuyên nghiệp.”

Một cụ khác nói: “Lúc đó thật khổ, hiện tại các cháu trẻ tuổi có máy tính còn có điện thoại, muốn chơi gì cũng được.”

“Lúc trước khi hát là lúc lên núi hái rau dại.”

“Vẫn là rau dại ngon nhất, ăn đi ăn lại, còn thơm nữa.”

“Có một lần chúng tôi ra sông mò cá, mọi người còn nhớ không, chính là lần tôi ngã xuống sông đó!”

Các cụ không ngừng nói, nhớ lại những kỉ niệm đã qua. Bà Âu Dương cười nghe họ nói, nghiêng đầu nhìn Cố Tương, “Khi đó khổ nhưng người sống không phải lúc nào cũng đau khổ, nhìn họ vui vẻ thế cơ mà.”

Cố Tương gật đầu: “Vâng.”

“Tôi coi như là sống không uống phí rồi. Kết hôn sinh con, con cái có tiền đồ, con dâu hiếu thuận, cháu trai cháu gái nghe lời. Tôi còn được học đại học, tháng trước còn biết cả Sudoku.” Bà Âu Dương nhìn lên trời, “Trên đời này còn rất nhiều người tốt, tôi thật may mắn.”

Bà khẽ cảm thán: “Thật tốt.”

Lúc này trong đám có một cụ vỗ tay, đề nghị mọi người hát lần nữa.

Cố Tương lại đi sang bên cạnh, nghe ca khúc cách mạng lần nữa vang lên, từng khuôn mặt già nua tươi cười kể lại quá khứ của họ. Cô không nhận được mở điện thoại, ấn vào nút chụp ảnh.

Trung tâm điều trị an bình.

Đồng Xán Xán đang trò chuyện với đồng nghiệp về bà Âu Dương, “Bọn họ còn muốn đến công viên Hải Dương sao? Tôi cũng muốn đi.”

“Nghe vị thầy Tề kia nói, không phải hôm nay là ngày mai cơ, nếu thích thì cô đi đi.”

Đồng Xán Xán thực sự suy nghĩ có nên gọi Cố Tương và Vu Thi Thi cùng đi không. Bàn trước mặt bị gõ, cô ngẩng đầu.

“Chú ý giường số 6 một chút, nếu ông ấy còn tiếp tục xuất hiện đau bụng thì báo ngay cho anh.”

“Vâng.” Đồng Xán Xán nhớ kỹ, đột nhiên nghĩ ra gì đó, cô nhìn chằm chằm Cao Kinh.

Cao Kinh đang ghi chép, viết xong mới chậm rãi nói: “Nhìn gì thế?”

Đồng Xán Xán liếc anh: “Anh có chuyện gì gạt em không?”

“Hả? Chuyện gì?” Cao Kinh kiểm tra nội dung viết, cũng không ngẩng đầu lên, thờ ơ hỏi.

Đồng Xán Xán tức giận nhìn thẳng anh. Tối qua sau khi cô về nhà, trong nháy mắt từng nghĩ “mười ba nghìn” là cho mình, cô vui vẻ lăn lộn trên giường, lăn xong lập tức tỉnh táo. Cô đâu có ngốc, mười ba nghìn đấy, làm sao có thể! Đáp án kia chỉ có một, anh cô giấu người nhà, lén qua lại với bạn gái, hơn nữa có giá “mười ba nghìn”.

Đồng Xán Xán ôm cánh tay, nghiêm túc suy nghĩ: “Hiện tại em có chuyện hỏi anh.”

“Ồ.” Cao Kinh viết mấy chữ, thuận miệng đáp.

“Anh tập trung chút!” Đồng Xán Xán học theo anh gõ bàn.

Cao Kinh ngẩng đầu, “Nói đi.”

Đồng Xán Xán nhanh mồm nhanh miệng: “Có phải anh đang qua lại với bạn gái?”

Cao Kinh mỉm cười: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Đồng Xán Xán hừ hừ, tự cho là thông minh: “Hôm qua em nhìn thấy anh cầm một cái túi trong thang máy.”

“Sao em biết là túi?”

“Nhìn kích thước chẳng lẽ là son?”

Cao Kinh: “Cho nên em cảm thấy anh có bạn gái?”

Đồng Xán Xán nói bóng gió: “Nếu không thì sao, chẳng lẽ anh dùng cái túi kia?”

“Cái túi kia là...”

Đồng Xán Xán vênh tai, mở to mắt.

“...Bạn anh cần tiền nên nhờ bán hộ.” Cao Kinh nói.

“Hả?” Đồng Xán Xán nhăn mặt.

“Túi này cậu ta mua mười ba nghìn, nhờ anh bán lại ba nghìn.”

“Em biết chứ, là cùng loại với cái túi mười ba nghìn của Hương Hương đúng không?”

“Ồ.” Cao Kinh đáp.

Đồng Xán Xán suy nghĩ, “Đợi một chút, anh nói bán lại ba nghìn? Bạn anh bị bệnh à, đó là túi mới đấy.”

“Sao em biết là túi mới?”

“À...” Đồng Xán Xán trong cái khó ló cái khôn, “Em đâu có mù, túi mua sắm mới tinh đấy.”

Cao Kinh tha cho cô, giải thích, “Anh chỉ chịu trách nhiệm bán hộ cậu ta, những chuyện khác không quan tâm.”

Đồng Xán Xán thốt lên: “Vậy anh bán cho em!”

“Cô xác định?” Cao Kinh nhìn cô.

Đồng Xán Xán nghĩ đến trên còn có mẹ đại nhân, trong lòng sợ hãi.

Cao Kinh hiểu rõ: “Mẹ cô sẽ đánh chết cô.”

3000 tệ mua một cái túi, cô biết cũng sẽ cắn chết chính mình. Đồng Xán Xán suy nghĩ, chỉ thiếu nước vò đầu bứt tai, “Vậy nếu không anh mua cho em, coi như quà sinh nhật.”

“Năm nay sinh nhật cô anh tặng cho tận 2500 tệ, cô muốn ủng hộ cho sang năm?”

“Có thể.”

“Mơ đi!” Cao Kinh gõ đầu cô.

Đồng Xán Xán xoa đầu, “3000 tệ, chiếc túi mới tính tận 13 nghìn mà bán có 3000, em không biết thì thôi, hiện tại anh cho biết em lại không thể mua!”

Cao Kinh khích lệ cô: “Loại túi này không thực dụng, không bằng cô đi hỏi Cố Tương xem có đáng mua không. Người dùng rồi mới có đánh giá chính xác nhất.”

Đồng Xán Xán cảm thấy có lý. Cao Kinh hỏi: “Anh post túi lên mạng rồi, động tác của cô phải nhanh lên.”

Đồng Xán Xán không thể chờ được nữa, vừa cầm điện thoại thì thấy Đinh Từ Chiêu lao đảo đi tới. Cô hừ lạnh, ngoảnh đầu đi không thèm nhìn anh ta. Đinh Từ Chiêu lăm bằm: “Nhỏ mọn.”

Cao Kinh nhìn hai người, hỏi: “Hai người làm sao thế?”

Đinh Từ Chiêu: “Không có gì, phụ nữ lòng dạ hẹp hòi.”

Cao Kinh: “Đang giờ làm việc, cậu tới có việc gì?”

“Tôi tìm chủ nhiệm Vu có việc, nói sau nhé.” Đinh Từ Chiêu đi mấy bước, lùi lại, tám chuyện, “Báo cáo với cậu một chút, Điều Tán Phong lại triển khai thể tấn công với Nguyễn Duy Ân rồi.”

“Sao cậu biết?” Cao Kinh hỏi.

“Tôi nghe thấy cậu ta gọi điện tặng hoa, đúng là si tình.” Thời gian của anh ta đang gấp, “Đợi tôi rảnh kể cho.”

Chuẩn bị đi, anh ta đột nhiên nghe thấy có người gọi “Bác sĩ Cao”, anh ta vô thức dừng bước. Quay đầu lại thấy ngay một cô gái đi tới. Anh ta biết cô gái này, mấy hôm trước còn gặp ở khu khám bệnh, hình như họ Chu.

Cô Chu đứng trước mặt Cao Kinh, đầu tiên nói mấy câu khách sáo, sau đó lấy từ trong túi ra một tập phiếu: “Trước đó anh hao tổn rất nhiều công sức chữa trị cho cha tôi, tôi không có cơ hội nào để cảm ơn anh. Vừa khéo chị họ tôi tuần trước tổ chức tiệc cưới ở khách sạn được tặng rất nhiều phiếu ăn buffet, thời gian sử dụng tương đối ngắn, tôi không dùng hết, nghĩ dùng cách này mượn hoa hiến Phật.”

Cao Kinh: “Cô Chu quá khách sáo rồi, những chuyện kia đều là công việc của tôi, tôi không thể nhận phiếu ăn được, cô cầm về đi.”

“Những thứ này không mất đồng nào, không sao đâu, hơn nữa tất cả mọi người đều thấy.” Cô Chu nhìn xung quanh, các y tá đều nhìn chăm chăm bên này, “Không làm trái kỷ luật, coi như là quà bạn bè tặng nhau. Chỗ này có rất nhiều, anh không dùng hết có thể chia cho đồng nghiệp.”

Cao Kinh còn muốn từ chối thì cô Chu đã ra lên đưa cho anh, còn gật đầu cười với các y tá xung quanh, cất bước đi. Cao Kinh còn chưa có động tác gì, Đinh Từ Chiêu đã cướp tập phiếu ăn, “Cậu dùng hết sao?”

Cao Kinh đưa tay ra hiệu tuy anh ta, sau đó khoanh tay đứng một bên.

Động tác của Đinh Từ Chiêu nhanh nhẹn, thấy ai cũng có phần, các y tá vui vẻ ra mặt. Anh ta cố ý cho Đồng Xán Xán hai phiếu, Đồng Xán Xán khó chịu với anh ta, Đinh Từ Chiêu đưa phiếu qua, nhỏ giọng: “Đem đó thực xin lỗi, cô cầm trước đi, chờ cô rảnh tôi lại mời cô đi ăn chính thức nhận lỗi.”

Đồng Xán Xán nhận lấy phiếu ăn, tạm thời hoà giải với anh ta.

Cuối cùng còn thừa lại ba phiếu, Đinh Từ Chiêu lấy một, trả lại hai phiếu cho Cao Kinh: “Cho này.”

Cao Kinh cầm lấy, “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Cao Kinh: “...”

Lúc Cố Tương trở về cư xá mới thấy cuộc gọi nhờ của Đồng Xán Xán và tin nhắn của Cao Kinh. Cao Kinh: “Người nhà bệnh nhân vừa cho tôi hai phiếu buffet, tôi cô có ăn ở nhà không? Nếu không chúng ta cùng đi ăn?”

Cố Tương đi vào thang máy, nhấn lại: “Bà nội nấu cơm cho tôi rồi, để lần sau đi.”

Cao Kinh vẫn chưa nhấn lại. Cố Tương đi vào nhà, bà Văn Phụng Nghi bảo cô đi rửa tay, “Hôm nay bà nấu canh chua cá cho cháu, chỉ bỏ chút cay thôi.”

“Bà thích ăn cay ạ?”

“Ừ, lúc còn trẻ bà không cay không vui, mấy năm nay phải bảo vệ dạ dày nên mới ăn ít đi.”

Đồng Xán Xán vừa ra khỏi thang máy, nghe thấy tiếng Cố Tương, kêu lên, vén rèm, “Hương Hương!”

Cố Tương quay đầu lại, “À, tôi quên gọi lại cho cô.”

“Không sao.” Đồng Xán Xán nói thẳng, “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Cố Tương dẫn cô ấy vào, Đồng Xán Xán kéo cô, nói: “Hiện tại trong tay anh tôi có một chiếc túi 13 nghìn giống y xì túi của cô. Túi này là bạn anh tôi nhờ bán hộ, còn mới nguyên, hiện tại bán lại chỉ có 3000, cô nói xem tôi nên mua không?”

“...Rẻ thế sao?” Cố Tương kinh ngạc.”

“Đúng thế, cô cũng cảm thấy vô cùng có lợi phải không, có 3000 thôi à!” Đồng Xán Xán xoắn xuýt, “Nhưng tôi chưa bao giờ mua túi quá 300, nếu mua một cái 3000 về, mẹ sẽ đánh chết tôi. Cô nói xem rốt cuộc tôi có nên mua không?”

Thực ra Cố Tương cũng hơi có tính toán, 3000 quá rẻ, cô nói: “Nếu cô đã nói vậy, thích thì mua đi.”

Đồng Xán Xán: “Tháng sau tôi mới có lương mua.”

“...Cô không có tiền trong tài khoản sao?”

Đồng Xán Xán: “Trong thẻ còn có hơn 100.”

Cố Tương: “...”

Đồng Xán Xán: “Tôi ăn ở nhà không tốn tiền, tiền gửi ngân hàng bị mẹ tôi quản lý hết.”

Vậy thì tốt rồi. Cố Tương nói: “Vậy cô có thể mua rồi.”

Đồng Xán Xán xoắn muốn chết, “Nhưng mua mẹ tôi sẽ biết.”

“Cô dùng tiền của mình, có lẽ mẹ cô sẽ không can thiệp.”

“Đạo lý đó ai cũng biết, nhưng mẹ tôi thì không.” Đồng Xán Xán thở dài, “Thực ra tôi đang phân vân 3000 tệ cho một cái túi có đáng hay không, lại không thể ăn uống được.” Cô nhìn về phía Cố Tương, “Túi hàng hiệu dùng được không?”

Cố Tương: “Tốt lắm.”

“Tốt ở chỗ nào?”

Cố Tương: “Chất lượng tốt.”

Đồng Xán Xán: “Mấy trăm chất lượng cũng rất tốt.”

Cố Tương: “Kiểu dáng đẹp.”

Đồng Xán Xán: “Túi taobao cũng rất đẹp.”

Cố Tương: “Nhãn hiệu tốt.”

Đồng Xán Xán: “Đúng là nhãn hiệu đắt tiền, mua đúng là nhãn hiệu.”

Cố Tương chuẩn bị đi ăn cơm, không muốn nói thêm với cô ấy.

Đồng Xán Xán nhìn cô đi về phía bàn ăn: “Cô phải ăn cơm à, vậy cô nói xem rốt cuộc tôi có nên mua không?”

Cố Tương nói hộ thay lòng cô ấy: “Không.”

Đồng Xán Xán: “Nhưng mà lợi lắm, anh tôi post lên mạng rồi, sẽ bị người cướp mất...”

Cố Tương: “...”

Cô yên lặng hít thở sâu. Do dự một lát, Cố Tương đang muốn hỏi Đồng Xán Xán trang web bán chiếc túi kia, đột nhiên nghe Đồng Xán Xán nói trong điện thoại: “Hả, bị mua rồi à?”

Cố Tương nhìn về phía cô ấy.

Canh chua cá hồi nhạt rồi. Ăn được một nửa, Cố Tương mới nhận được tin nhắn trả lời của Cao Kinh, hẹn cô sáu rưỡi ở dưới tầng hầm.

Đến sáu rưỡi, cô tìm được chỗ Cao Kinh đỗ xe, anh đã ngồi bên trong.

Cao Kinh nhìn cô thắt dây an toàn, nói: “Tôi mua vé lúc bảy giờ hai mươi.”

Cố Tương: “Thời gian vẫn còn sớm.”

“Chúng ta có thể đi đâu đó.”

“Vâng.”

“Đúng rồi.” Cao Kinh lấy từ ghế sau ra một cái túi, “Một người bạn của tôi có mua túi nhờ tôi bán hộ, tôi thấy chiếc túi này giống cái cũ của cô nên mua lại.”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh khẽ ho, “Cô xem có giống chiếc túi kia không.”

Cố Tương liếc qua: “Tôi trả tiền cho anh.”

“Không cần, túi này không đắt.”

“Không phải là 3000 sao?”

Cao Kinh: “Sao cô biết?”

Cố Tương: “Xán Xán vừa nói với tôi chuyện này.”

Cao Kinh cười: “Con bé miệng rộng này.” Dừng một chút, “Túi này cũng không đắt lắm, tôi chỉ tiện tay mua thôi, đừng trả tiền.”

Cố Tương nắm chặt ngón tay: “Không được.”

“Vậy chi bằng thế này.” Cao Kinh chậm rãi nói, “Tuần sau tôi phải đi tham gia một hội thảo nghiên cứu y học, thiếu bộ quần áo, hiện tại có thời gian, tôi muốn đi mua, nhưng tôi cảm thấy gu mình không tốt lắm...”

Cố Tương lặng lẽ giữ làn váy, không đợi anh nói xong, tiếp lời: “Vậy tôi mua cho anh.”

“Cô đưa ra ý kiến giúp tôi là được rồi.”

Cố Tương cảm thấy nóng bức, thấp thỏm, “Vậy đến đó thì nói sau.”

Cao Kinh không chế nhạo tim đập nhanh, vẻ mặt tự nhiên mỉm cười: “Được, chúng ta đi dạo cửa hàng rồi sau đó xem phim.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cao Kinh lái xe, bên cạnh im lặng, anh liếc qua chỉ nhìn thấy cô đang cúi đầu lướt điện thoại.

Cố Tương đang tìm kiếm nhãn hiệu đồ nam. Cô biết rất ít về trang phục nam, chỉ biết mấy nhãn hiệu Tiêu Mân thường mặc, nhưng anh ta mặc những thứ kia quá khoa trương, ống quần còn luôn ngắn hơn một đoạn, hiển nhiên không thích hợp với Cao Kinh. Cô còn nhớ Cao Kinh thường xuyên mặc áo sơ mi trắng phù hợp với dáng vẻ của anh, anh thích hợp với trang phục nhẹ nhàng thoải mái. Cố Tương tìm kiếm từ khoá mẩu chốt, “Nhãn hiệu trang phục bác sĩ”.

Websites hiện lên một đồng áo khoác trắng..

“...”

Cô lại tìm một lần nữa “Đồ nam đơn giản“. Cuối cùng cũng tìm được mấy nhãn hiệu, cô yên lặng ghi nhớ.

Xe nhanh chóng đến nơi.

Quảng trường gần rạp chiếu phim có trung tâm mua sắm. Sau khi ăn xong là thời gian rảnh, trên quảng trường có người ôm đàn ghi-ta hát kiếm tiền, Cố Tương vừa đi vừa nghe một ca khúc tiếng Anh. Xe dừng ở ven đường, chưa đi đến bãi đỗ xe, ở đây còn dán thông báo khiến người ta chú ý, xin lỗi vì sự cố mất điện xảy ra mấy hôm trước. Cố Tương hỏi Cao Kinh: “Bình thường anh thích nhãn hiệu quần áo gì?”

“Tôi không đặc biệt thích gì hết.” Cao Kinh đáp, “Cô có đề cử gì không?”

Cố Tương báo ra mấy nhãn hiệu, nói: “Đi thử xem thế nào?”

“Được.”

Hai người tiến vào cửa hàng, xem hướng dẫn ở tầng một, sau đó đi lên tầng ba. Cố Tương dẫn Cao Kinh đi vào một cửa hàng đồ nam. Trước mắt đều là quần áo đàn ông, cô hơi ngại ngùng, về mặt Cao Kinh tự nhiên lật xem quần áo, hỏi cô: “Cô cảm thấy màu này như thế nào?”

Cố Tương cố gắng thả lỏng, quan sát đồng quần áo, nói: “Cũng không tệ lắm.”

Nhân viên đi qua chào hàng: “Thưa ngài, da ngài trắng, thân hình lại cao gầy, mặc gì cũng đẹp, có thể thử mấy món đồ này xem sao.”

Ánh mắt Cao Kinh ra hiệu với Cố Tương, tìm Cố Tương khẽ rung lên, nhân viên cũng nhìn về phía cô, hiển nhiên cho rằng cô làm chủ. Cô há miệng, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ gật đầu.

“Vậy để tôi thử mấy thứ này.” Cao Kinh nhận lấy quần áo nhân viên đưa đến.

Khu thử đồ có gương, Cố Tương chờ ở gần đó, qua một lát nghe thấy Cao Kinh gọi, cô mới đi qua. Cao Kinh đã thay một bộ trang phục màu trắng xám, nhìn vào gương, hỏi người trong gương, “Bộ này thế nào?”

Cố Tương nói: “Không tệ.”

“Hình như hơi chật.”

Cố Tương nhìn kỹ một chút, “Hình như vậy...”

“Tôi thử mấy bộ khác nhé?”

“Vâng...”

Cao Kinh lại đi vào thay quần áo.

Cố Tương đứng im tại chỗ, đôi mắt lướt qua một vòng xung quanh, sờ lên đôi má hơi nóng.

Cao Kinh ở bên trong hít thở sâu, cởi quần áo ra, lại thay một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt. Vừa mặc áo sơ mi vào, đang chuẩn cài cúc áo, rèm đột nhiên bị người kéo ra, người đàn ông cầm quần áo bên ngoài không chú ý nơi này có người, vội nói “Xin lỗi”.

Quá đột ngột.

Cố Tương nhìn thấy lồng ngực anh. Không cường tráng không gầy gò, nhẵn bóng căng đầy, trên bụng có chút hình dáng cơ bụng, cô không để ý mấy mùi, thứ khiến người ta chú ý là chút lông đen dưới rốn anh.

Cao Kinh một tay giữ cúc áo, lồng ngực mở rộng, nhìn qua Cố Tương. Cố Tương chột xoay người, quay lưng về phía anh, đầu không ngừng ngoảnh sang hai bên, điềm nhiên như không có việc gì.

Cao Kinh nhìn mấy giây, kéo rèm lại, cài cúc. Anh suy nghĩ, cúi đầu xuống, một tay giữ cúc áo sơ mi, khoé miệng nhếch lên. Tay vẫn về, anh dùng một lát, sau đó lại nhếch khoé miệng.

Phòng thử đồ thực sự nóng quá. Cổ Tương cảm áo quạt quạt cho mình. Bên ngoài cũng nóng, hơi lạnh chả thấm vào đâu. Mặt nóng quá...Tiếng tim đập cũng nghe thấy được...

Cô lấy khăn giấy từ trong túi ra lau mồ hôi trên trán. Mùa hè năm nay vô cùng nóng.

“Cổ Tương.”

Cao Kinh ở sau lưng khẽ gọi cô. Cổ Tương ưỡn ngực ngẩng đầu, quay người lại.

“Thế nào?”

Áo sơ mi màu lam nhạt, tôn lên eo cơ bụng anh. Phần cổ làm nổi bật hầu kết. Còn cả thắt lưng...Ánh mắt Cổ Tương vội vàng quét qua, thu về. Cô “bình tĩnh tự nhiên”: “Đẹp hơn cái vừa nãy.”

Cao Kinh nhìn khuôn mặt hơi đỏ của cô, hỏi: “Vậy mua cái này nhé?”

“Ừ...Còn thử nữa không?”

Cao Kinh: “Mua một cái này thôi, phim sắp chiếu rồi.”

Cổ Tương vẫn còn nhớ rõ nhiệm vụ của mình, “Cái này bao nhiêu tiền?”

Cao Kinh đáp: “588.”

“...Anh mua thêm mấy cái đi.”

“Cô thực sự muốn trả tiền?”

“Vâng.” Cổ Tương gật đầu.

“Để lần sau đi, tôi đủ quần áo mặc rồi.”

Cao Kinh về lại phòng thử đồ thay quần áo, Cổ Tương ở bên ngoài, nhìn chăm chăm vào một cái ví da một lát. Ba con số, không biết là hơn ba trăm hay là hơn năm trăm. Cũng rề, cô muốn đáp lễ, dường như đưa bao nhiêu tiền cũng không thích hợp, tìm cô lại đập nhanh hơn.

Cao Kinh đi ra, hai người đi tính tiền. Anh không tranh giành với Cổ Tương, để cô trả tiền, anh cầm túi, cùng cô đi ra ngoài.

Trên quảng trường người kia vẫn còn đàn hát ghi-ta, vẫn là ca khúc tiếng Anh kia, không biết đã hát mấy lượt rồi. Cổ Tương lại cảm thấy mới chỉ qua một lát.

Cuối cùng hai người cũng bắt đầu xem phim. Đã là lần thứ ba, Cổ Tương đã thuộc phần mở đầu, nhưng cô vẫn tập trung xem như cũ. Vượt qua mười mấy phút bình thường, cuối cùng Cổ Tương cũng được xem tiếp nội dung.

Nội dung cốt truyện bắt đầu, nhân vật nam chính cầm một tờ giấy, đặc tả tờ giấy, trên đó là một chuỗi dãy số mật mã, gắn bó chặt chẽ với thời gian tìm kiếm hai mươi năm của anh ta. Cổ Tương không thể nào thấy rõ, cô ngăn người. Bên tai truyền đến hơi nóng, giọng nói trầm thấp: “198624157.”

Cổ Tương quay đầu sang bên cạnh, đối diện với đôi mắt rất gần của Cao Kinh. Ánh sáng màn hình thay đổi, lúc sáng lúc tối. Hai người cứ thế nhìn lẫn nhau. Một lúc lâu hoặc có lẽ chỉ là vài giây, tiếng điện thoại rung truyền đến. Cổ Tương tròn trĩnh hai mắt, quay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình lớn. Cao Kinh mím môi, lấy di động ra xem, sau đó ngồi thẳng người, im lặng địa xem phim. Qua thật lâu, chữ giới thiệu hiện lên, phim kết thúc. Trong phòng hiện lên bóng người. Cổ Tương nghe thấy Cao Kinh nói câu: “Cô Âu Dương được đưa vào phòng quan tâm rồi.”

Cô sững người. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Bà Âu Dương ở trong phòng quan tâm khá lâu, chín giờ sáng hôm sau qua đời.

Trưa hôm nay, Cố Tương gặp Đồng Xán Xán ở cửa thang máy. Lần này cô ấy không gào khóc, chỉ yên lặng rơi nước mắt, cười với Cố Tương, nói: “Hương Hương, cô Âu Dương đi rồi.”

Cố Tương gật đầu, cũng trả lời giống như lần trước: “Tôi biết rồi.”

Nước mắt biến mất trên mặt Đồng Xán Xán, cô ấy cup mắt, “Trước khi đi cô không nói lời nào, con dâu cô nói ngày hôm qua cô đi rất nhiều nơi, đã dùng hết sức rồi.”

Cố Tương nói: “Ngày hôm qua tôi cũng gặp bọn họ, hát tập thể hai bài ở công viên Cẩm Dương.”

“Vậy sao, bọn họ đã hát à.”

“Hát bài “Mao Chủ tịch đấy “.” Cố Tương nói, “Cô đừng khóc nữa, hôm qua cô Âu Dương vui lắm.”

Đồng Xán Xán thoáng lau nước mắt, khẽ thở dài, “Tôi biết. Chỉ là hơi đau khổ, mấy ngày cuối cô ấy vẫn còn bị bệnh tật tra tấn, cả một tuần đều đau. Chúng tôi quá vô dụng, ngay cả chút chuyện nhỏ ấy đều không thể giúp cô.”

Hai người đều im lặng, tất cả đều có tâm sự của riêng mình. Qua một lát, Cố Tương đột nhiên hỏi Đồng Xán Xán: “Đã có bao nhiêu bệnh nhân được đưa đến trung tâm điều trị an bình của các cô rồi?”

Đồng Xán Xán ngẩn người, “Nhiều lắm, không nhớ nổi nữa.”

Song cô ấy vẫn còn xúc động như vậy. Cố Tương giơ tay lên, khẽ sờ lên đầu cô ấy. Đồng Xán Xán ngây người, quên luôn cả khóc.

Buổi chiều Cố Tương không muốn đi đâu hết, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình. Điều hòa trong nhà hình như hỏng rồi, bà Văn Phụng Nghi đeo kính lão, nghiên cứu bản hướng dẫn. Cố Tương không có việc gì, giúp bà xem, cuối cùng xác định điều hòa thực sự hỏng bộ phận làm lạnh rồi.

Bà Văn Phụng Nghi ho khan tháo kính mắt xuống, “Phải tìm người đến sửa rồi.”

Cố Tương ngửa đầu nhìn cánh quạt điều hòa.

“Điều hòa trong phòng cháu có dùng được không?” Bà Văn Phụng Nghi hỏi.

Cố Tương trả lời: “Cháu không biết, cháu còn chưa dùng.”

Bà Văn Phụng Nghi đi vào phòng cô thử, cũng không bật được.”Tại sao lại thế?” Bà hoang mang.

Cố Tương nói: “Không sao ạ, hiện tại thời tiết còn không quá nóng, quạt điện là đủ rồi.”

Tình thần bà Văn Phụng Nghi không tốt lắm, “Vậy qua mấy hôm nữa bà tìm người, cũng không biết chỗ sửa chữa điều hoà ở đâu nữa.”

Cố Tương bật quạt điện số thấp nhất, gió thổi trong chốc lát, cô cảm thấy lạnh, tắt quạt đi. Cô yên lặng đọc sách, đến tận trưa không có ai quấy rầy cô, đợi đến khi chàng vạng tối di động của cô mới vang lên. Là thầy Tề. Cố Tương bắt máy, chào đối phương. Thầy Tề đi thẳng vào vấn đề, “Cố Tương à, lớp trường đã hẹn được bạn học rồi, quyết định cuối tuần sau gặp mặt, thời gian và địa điểm cụ thể sẽ nhắn tin cho em.”

Cố Tương từ chối, “Thầy Tề, em không muốn đi.”

“Hả? Tại sao lại không muốn đi, mọi người hiếm khi mới tụ tập được một lần, lần sau cũng không biết khi nào mới có cơ hội, thầy hi vọng các em đều đến.”

Thầy Tề nói xong, hình như bên cạnh có việc, Cố Tương nghe thấy thầy nói với người bên cạnh: “Cô y tá, chai nước này truyền xong rồi, cô xem có phải tốc độ truyền dịch hơi nhanh không?”

Cố Tương hỏi: “Thầy Tề, thầy ốm ạ?”

“Hả? À, không phải, là cha thầy. Sáng nay sau khi ông chứng kiến cô Âu Dương qua đời, người đột nhiên không khoẻ, thầy đưa ông đi truyền dịch.”

Bà Văn Phụng Nghi ở bên cạnh khâu tay áo, luôn nghe Cố Tương gọi điện thoại, đợi cô nói xong, bà mới hỏi: “Là thầy cháu bị bệnh sao?”

“Không phải, là cha của thầy ạ.”

“Là thầy nào thế?”

Cố Tương: “Là thầy chủ nhiệm thời tiểu học dạy Ngữ văn ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi bỏ tay áo xuống, “Cháu vẫn còn giữ liên lạc với thầy chủ nhiệm thời tiểu học sao?”

“Trước đó có chút việc, tương đối trùng hợp.” Cố Tương giải thích mấy câu đơn giản.

Bà Văn Phụng Nghi muốn hỏi thêm nhiều hơn nữa, lại sợ Cố Tương không muốn nói, bà nhin xuống. Bà suy nghĩ, lại nói: “Bọn họ bây giờ đang ở bệnh viện nào thế?”

“Ở ngay Thụy Hoa ạ.”

“Ừ. “ Bà Văn Phụng Nghi đề nghị cô, “Cháu có cần đi thăm hỏi không?”

Cố Tương do dự, “Có nên không ạ?”

“Nếu không biết thì thôi, đã biết rồi thì về tình về lý cũng nên đi hỏi thăm một lần, đến đó cũng gần, không đi thì không tốt lắm.”

Xuất phát từ lễ phép, Cố Tương quyết định đi ra ngoài. Cửa sau bệnh viện có một tiệm trái cây, Cố Tương mua một giỏ hoa quả, đi đến khu nằm viện. Vừa đến đó, chợt nghe thầy Tề đang gọi điện thoại: “...Đốt chút giấy, để cho cô Âu Dương thuận lợi đi, đừng đến nhìn mặt...đúng đúng đúng, cứ nói như vậy.” Thầy Tề nói xong điện thoại, mới khách sáo với Cố Tương: “Em đến đây làm gì, lại còn mua hoa quả!”

Cố Tương: “Em đến thăm ông Tề mà.”

Dù gọi là cô Âu Dương, nhưng lại phải gọi ông Tề, vai vế quá loạn, nhưng ở giữa kẹp một thầy Tề, đành phải gọi như vậy. Thầy Tề nói: “Em có lòng rồi, cảm ơn em”

Cố Tương hỏi: “Tình hình của ông bây giờ như thế nào ạ?”

“Aiz...” Thầy Tề thờ dài, “Bác sĩ vừa tới nói ông không có bệnh, chỉ là người đã già.”

“Vậy là tốt rồi ạ.”

Thầy Tề nhìn về phía cô, mỉm cười, giải thích: “Có bệnh còn có thể điều trị, người đã già thì không được rồi.”

Cố Tương khó hiểu. Thầy Tề nói: “Bác sĩ nói hiện tại ông nằm viện, có truyền mấy bình dịch cũng chả có tác dụng gì nữa.”

“...Tại sao có thể như vậy, ngày hôm qua còn tốt mà.” Cố Tương nhìn về phía giường bệnh, ông Tề nhắm hai mắt, vẫn còn truyền dịch.

Thầy Tề: “Người lớn tuổi là như vậy, nói gục xuống là gục ngay, ngày hôm qua còn tốt...” Ông giảm âm lượng, “Thầy đoán có thể là do cô Âu Dương vừa mới đi, ông không quen nhìn thấy người mất. Vừa rồi thầy gọi cho người thân nhờ hoá vàng mã rồi, hi vọng ông có thể vượt qua lần này.”

Cố Tương: “...”

Cô ngồi một lát, lại nghe thầy Tề gọi mấy cuộc điện thoại. Sau khi truyền dịch xong, bác sĩ lại tới, nhìn tình hình của ông cụ, lại bảo thầy Tề phải chuẩn bị trước, còn nói: “Nhìn tình hình trước mắt, nằm viện thật sự không giúp được gì, tôi đề nghị nên về nhà nghỉ ngơi, bảo hiểm y tế cũng không thể thanh toán toàn bộ, có một số tiền không cần phải tiêu.” Cuối cùng bác sĩ an ủi, “Để cho ông cụ vui lên chút, ăn thêm được chút sẽ tốt hơn.”

Thầy Tề vẫn còn do dự, không biết có nên cho ông cụ ra viện. Y tá tháo từng túi truyền dịch xuống, chuẩn bị rời đi. Cố Tương đột nhiên chú ý tới ông Tề trên giường bệnh không biết đã lặng lẽ mở mắt từ lúc nào, tầm mắt của ông không ngừng nhìn theo mấy chiếc túi. Ông cố sức nhìn, dường như nghe hiểu cuộc điện thoại bên cạnh giường bệnh. Ông ngước mắt, nhìn về phía thầy Tề, nước mắt trong khoé mắt nhỏ xuống. Ông đang khản cầu.

Cố Tương sững người, nói: “Ông Tề khóc.”

Thầy Tề quay đầu, trở mắt nhìn hai giây, bỏ nhào vào bên cạnh giường bệnh, bắt lấy tay của ông Tề, lo lắng nghẹn ngào: “Cha, chúng ta không xuất viện, chúng ta lại truyền hai bình nữa, đợi truyền xong, chúng ta ra viện, được không?”

Cố Tương dời mắt đi chỗ khác.

Lúc trở về, trời đã tối rồi. Cô chậm rãi đi đến cửa tiểu khu, ngừng đầu, nhìn về phía trên tầng. Căn hộ của anh tối đen như mực, người còn chưa về. Hôm nay anh rất bận.

Hôm sau, tinh thần Cố Tương không tốt lắm, Tiêu Mân ép cô đi ra ngoài ăn cơm. Đã rất nhiều ngày anh ta không gặp cô, quan sát cô một lúc, hỏi: “Có phải tâm trạng em không tốt không?”

Cố Tương nói: “Coi như vậy đi.”

Tiêu Mân nhấp ngụm đồ uống, nói: “Anh thấy là chất lượng giấc ngủ của em không được tốt, chỗ em ở suốt ngày ảm ỉ, hôm nay lúc anh đi đón em còn nhìn thấy xe cấp cứu chạy qua.”

Cố Tương: “Đối diện là bệnh viện, xe cấp cứu đi qua là bình thường.”

“Có phúc không biết hưởng.” Tiêu Mân ám chỉ.

Đồ ăn dần được mang lên, Tiêu Mân gấp cho cô một miếng thịt vịt, chính anh ta cũng ăn một miếng, ghét bỏ: “Nấu không ngon bằng anh.”

Cố Tương từ từ nhai nuốt. Tiêu Mân nhà xương, mắt nhìn cô. Cô có thói quen làm việc gì cũng chăm chú, ngay cả ăn uống. Thói quen ăn cơm hình thành từ nhỏ, lưng thẳng tắp, ngực giữ khoảng cách nhất định với mép bàn, tay trái bê bát cơm. Càng nhìn càng thú vị, giống y khi còn bé. Tiêu Mân lại gấp thịt cho cô: “Ăn nhiều một chút, lúc nào em mới có thêm tí thịt đây.”

“Tự em gấp được.” Cố Tương nói.

Tiêu Mân nói: “Một lát cùng đi xem phim, thế nào?”

Cố Tương: “Xem phim?”

“Ừ, đã lâu không đi xem phim rồi.”

“Em mới đi xem, không muốn đi.”

Tiêu Mân nhớ tới chuyện tối hôm đó, hơi ngán ngẩm. “Vậy chúng ta đi đâu đó nhé, khu vui chơi?”

“Không muốn đi.” Cố Tương dừng một chút, nói, “Tiêu Mân, cha của thầy giáo dạy em thời tiểu học nhập viện rồi.”

“Tình hình thế nào?”

Cố Tương kể lại chuyện nhìn thấy ngày hôm qua, Tiêu Mân nói: “Vậy chỉ là do tuổi đã già. Bác sĩ kia nói có lý, em đó, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Cố Tương lại nói: “Trong khoảng thời gian này em nhìn thấy ba người qua đời rồi.”

Tiêu Mân gấp rau cho cô, “Ăn đi.” Lại thờ ơ, “Ít đến bệnh viện đi, xui lắm. Anh đã sớm nói chỗ em ở không tốt rồi mà, để dành phòng cho em thì không chịu.”

Cố Tương: “Chỗ em ở rất tốt.”

“Đúng rồi...”

Cố Tương ngược mắt.

“...Nếu cha của thầy em mất, em phải viếng bao nhiêu? Tập tục bên này chi bao nhiêu thế?”

Cố Tương: “...”

Sau khi ăn xong, Cố Tương không muốn đi dạo phố, Tiêu Mân đưa cô đến lớp huấn luyện đạo qua một vòng. Cố Tương nhìn tờ thông báo dán cạnh cửa, nói: “Lại có trận đấu nữa à.”

Tiêu Mân nhìn cô, bỏ tài liệu trong tay xuống, đi qua, để tay lên vai cô: “Vẫn không thể phân biệt được con số?”

“Vâng...”

“Hôm trước anh nghe người ta giới thiệu một chuyên gia khoa não, đối phương đang liên lạc giúp anh, em chờ một chút.”

“Em gặp rất nhiều chuyên gia rồi.”

“Người này thì khác.” Tiêu Mân xoa đầu cô, tay dịch xuống, chạm vào gáy cô, dán sát vào cô, “Cho dù không đọc được số cũng không sao, em đến chỗ anh làm trợ lý, anh bao ăn bao ở.”

“Thôi đi.” Cố Tương đẩy tay anh ta ra, điện thoại vang lên, cô bắt máy.

“Mẹ.” Cố Tương nói.

Tiêu Mân nhìn cô.

Bà Chử Cầm hỏi cô: “Đang làm gì thế?”

Cố Tương: “Ở Ngu Tư.”

Chử Cầm: “Ngu Tư?”

Cố Tương: “Là chi nhánh Ngu Tư mới mở ở Thanh Đông.”

Tiêu Mân rút tờ giấy, nhanh chóng viết mấy chữ, để cho Cố Tương xem【 Đừng nói anh ở chỗ này 】

Cố Tương khó hiểu, nhìn về phía Tiêu Mân, anh ta ra hiệu bảo cô nghe theo.

Chữ Cẩm: “Chỉ một mình con thôi sao?”

Cố Tương: “À...Không phải.”

Chữ Cẩm: “Còn ai nữa?”

Tiêu Mân vẫy tờ giấy, nhắc nhở cô. Cố Tương quay đầu nhìn về phía khu làm việc bên ngoài, cô nói: “Có cả Quách Thiên Bồn nữa.”

Chữ Cẩm: “À, cậu ta. Con thường xuyên tìm cậu ta chơi cũng tốt, đừng có khó chịu một mình.”

“Vâng, con biết rồi.” Cố Tương đáp. Cuộc trò chuyện kết thúc, Cố Tương nhìn về phía Tiêu Mân: “Tại sao anh không để cho mẹ em biết anh ở nơi này?”

Tiêu Mân nói: “Trước nay anh đều không biết ứng phó với mẹ em thế nào.”

Cố Tương nghi ngờ. Tháng mười năm ngoái sau khi cô tỉnh lại ở bệnh viện, nghĩ đến bệnh tình của mình, luôn không quá để ý đến tình hình giữa Tiêu Mân và mẹ. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ dường như từng xảy ra tranh cãi, mấy ngày đó ở trước mặt cô, mẹ cô luôn nghiêm khắc chính Tiêu Mân, anh ta lại chịu đựng nói gì nghe nấy. Cố Tương quan sát anh ta: “Anh và mẹ em có chuyện gì mà em không biết sao?”

Tiêu Mân nói: “Nghĩ cái gì thế, anh và mẹ em không có gì hết.”

Cố Tương cụp mắt, cũng không hỏi nữa. Cô lại liếc tờ giấy về cuộc thi. Mẹ nói cô vẫn còn có thể tham gia thi đấu, nhưng chỉ là an ủi mà thôi, ngay cả đề mục cô cũng không thể đọc được thi thi đấu thế nào?

Tiêu Mân đứng bên cạnh, liếc tờ thông báo, giải thích tỉ mỉ với cô về quy tắc thi đấu nửa cuối năm.

Bên ngoài, Quách Thiên Bồn tạm thời làm xong việc, đến máy đun nước lấy một cốc nước. Uống nước, anh nhìn về phía văn phòng Tổng giám đốc, xuyên qua cửa kính, anh nhìn thấy Cố Tương cúi đầu, Tổng giám đốc đứng bên cạnh cô, đang nói gì đó. Tầm mắt của anh ta luôn dừng lại trên mặt cô. Ánh mắt như vậy...

Quách Thiên Bồn bỏ cốc nước xuống, dụi mắt đi, thờ ơ hất ra.

Trước khi trời tối, Tiêu Mân đưa người về cư xá. Cố Tương ăn xong cơm với bà Văn Phụng Nghi, đi tắm rửa, sau đó ngồi ở ban công hóng gió lau tóc. Nửa tiếng trước Cao Kinh hỏi cô đang làm gì, cô mới nhìn vào wechat, nhấn lại: “Đang hóng gió ở ban công.”

Tin trả lời nhanh chóng tới. Cao Kinh: “Ăn cơm chưa?”

Cố Tương: “Đã ăn rồi.”

Cao Kinh: “Nghe nói cha của thầy Tề nhập viện rồi.”

Cố Tương: “Vâng, hôm qua tôi đã đi thăm rồi.” Nhấn xong tin này, cô suy nghĩ, lại nhấn thêm: “Cao Kinh, anh đưa tiền bao nhiêu người bệnh trước khi lâm chung rồi?”

Cô không nhận được tin nhắn, Cao Kinh gọi thẳng tới. Cô bắt máy, “Cao Kinh.”

“Cố Tương.”

Cô mấp máy môi, không nói gì nữa. Cao Kinh thấp giọng: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Cố Tương do dự mấy giây, chậm rãi mở miệng: “Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy hơi không thoải mái.” Cô đến Thanh Đông còn chưa đầy hai tháng, đã chứng kiến ba người rời khỏi thế giới này. Cô chưa từng quen biết bọn họ, nhưng cơ duyên trùng hợp, trước khi họ qua đời biết họ. Cô cho rằng người chết thì đã chết, nhưng tận mắt nhìn thấy người ngày hôm qua còn lớn tiếng ca hát đột nhiên rời đi, cô không thể nào bình tĩnh nổi.

“Đối với sinh lý từ biệt, có ai bình tĩnh được đâu?” Cao Kinh khẽ nói, “Sinh thời vui sướng, khi chết bị thương, đây là chuyện thường tình.”

Cố Tương hỏi: “Anh làm bác sĩ nhiều năm như vậy, còn đau khổ không?”

Cao Kinh đáp: “Nếu tôi nói không cảm thấy đau khổ, cô có cảm thấy tôi quá máu lạnh hay không?”

Cố Tương suy nghĩ: “Không biết.”

Cao Kinh dường như mỉm cười, “Hiện tại tôi không còn giống như lúc ban đầu, dễ dàng bị người bệnh tác động cảm xúc, nếu quả thật có gì khó khăn,

cô quên tôi đã nói với cô rồi sao, “Ngày mai” sẽ có vô số khả năng. Ta chờ mong ngày mai hơn.”

Cố Tương nói: “Vâng, tôi còn chưa kể với anh, hôm qua tôi gặp đám người cô Âu Dương ở công viên Cẩm Dương, hôm qua cô vui lắm.”

“Anh Âu Dương đã nói với tôi, anh ta còn nói bây giờ hai đứa con nhà anh ta rất có hứng thú với Sudoku.”

“Thật sao?”

“Còn nữa trong những bạn học cũ kia, chỉ có hai người tìm anh Âu Dương thanh toán tiền.”

Cố Tương: “Thầy Tề nói tình bạn thế hệ trước rất hồn nhiên.” Cô cup mắt, giọng nhẹ nhàng. “Bọn hấn thật tốt.” Lấy lại được những hồi ức đã qua.

Cao Kinh đột nhiên nói: “Cô vẫn còn ở ban công chứ?”

“Vẫn còn.”

“Đợi tôi một lát.”

Cố Tương lau tóc, chờ một lát, chợt nghe thấy tiếng đàn. Cô dừng lại, ngẩng đầu.

“If I had to live my life without you near me,

The days would all be empty...”

Là ca khúc tiếng Anh hôm trước người hát rong biểu diễn tại trên quảng trường.

Trên tầng, Cao Kinh ôm đàn ghi-ta, ngồi ở ban công. Anh dựa vào tường, chân hơi gác lên, chậm rãi đánh đàn.

“Nothing’s gonna change my love for you,

You ought to know by now how much I love you...”

“If the road ahead is not so easy,

Our love will lead the way for us,

Just like a guiding star,

I’ll be there for you if you should need me...”

Cố Tương bỏ khăn mặt xuống, đứng dậy. Giọng anh trầm thấp mà cao, giống như nói chuyện với cô, êm tai, ấm áp. Một khúc chấm dứt, Cao Kinh bỏ đàn ghi-ta xuống, đứng lên, nhìn xuống tầng dưới.

Cố Tương bám vào lan can, quan sát bên ngoài, ngửa đầu nhìn lên. Mái tóc dài của cô bị gió đêm khẽ thổi, tầm mắt hai người chạm nhau giữa không trung.

“Nếu như con đường phía trước gặp ghềnh, tình yêu sẽ dẫn lối cho con đường của chúng ta, giống như một vì sao dẫn đường, anh sẽ ở bên khi em cần...”

Ánh trăng tối nay vô cùng dịu dàng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ở nhà họ Đồng bên cạnh, bà Cao Mỹ Tuệ chăm sóc con trai cả ngày quá mệt, ăn xong cơm tối đi vào phòng ngủ, đang mơ màng thì bị tiếng động đánh thức, trợn mắt nhìn đồng hồ còn chưa đến chín giờ. Bà đi ra phòng khách, ngáp hỏi Đồng Xán Xán: “Vừa rồi là tiếng gì thế?”

Đồng Xán Xán đang ôm em trai xem phim hoạt hình, đang tập trung vào nội dung cốt truyện, nhìn chăm chăm vào TV, qua loa đáp: “Tiếng gì? Không có mà.”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Đang ngủ ngon thì bị đánh thức, xem ra là do con bật TV quá to rồi, giảm nhỏ đi!”

Đồng Xán Xán cãi lại: “Mẹ đừng có đổ oan cho con, có phải mèo hoang dưới nhà kêu không?”

Bà Cao Mỹ Tuệ suy nghĩ: “Mùa xuân đã qua rồi còn kêu gì?” Bà xà một lát, đột nhiên nói, “Đúng là nhắc mẹ nên sắp xếp xem mặt cho anh con rồi.”

Đồng Xán Xán: “...”

Cô không biết sao suy nghĩ của mẹ mình lại nhảy lên mấy cấp, “Sao vô duyên vô cớ mẹ lại nghĩ đến chuyện này?”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Sang năm tính cả tuổi mẹ anh con đã ba mươi rồi, ngay cả đối tượng cũng không có, có lẽ đám y tá chỗ con chả có mấy người nhìn được, chắc anh con chướng mắt.”

Đồng Xán Xán ôm em trai vào lòng, cho cậu bé uống sữa, “Hình như anh con đi xem mặt là ba năm trước đây?”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Đúng vậy, cũng đã qua ba năm rồi, nó còn không có động tĩnh gì, cũng không thể trách mẹ nhiều chuyện?”

Đồng Xán Xán không ôm hi vọng, “Lúc trước mọi người sắp xếp cho anh ấy xem mặt bốn lần, anh ấy đi hết ba lần, lần thứ tư vừa nghe đã trực tiếp từ chối, chứng tỏ rất phản cảm với chuyện này, mẹ cũng đừng ép anh ấy nữa.”

Bà Cao Mỹ Tuệ chọc đầu cô: “Trẻ con thì biết gì, chuyện này con không cần quan tâm.Đợi xong chuyện của anh con, mẹ cũng sẽ sắp xếp cho con.”

Đồng Xán Xán rướn cổ lên, tiến đến trước mặt mẹ kháng nghị: “Mẹ, con là trẻ con!”

Bà Cao Mỹ Tuệ ôm con trai đi, “Bắt đầu từ mai đừng xem phim hoạt hình với em trai con nữa.”

Đồng Xán Xán giận dữ, gằm gừ trong cổ họng.

Tóc Cố Tương đã khô. Cô quay về phòng tắm treo khăn mặt, lúc đi qua bể cá, cô dừng bước. Cô nhìn một lát, mở hộp thức ăn ra, quăng vào trong một chút. Cô không biết phương pháp cho cá ăn như vậy có chính xác hay không, nhưng mấy ngày nay chú cá nhỏ rất có tinh thần, sinh khí dồi dào, nhìn trước mắt hẳn là không có vấn đề gì. Cô bất tri bất giác ngậm nga, nhìn cá đến gần người.

I'll me...

Anh ở ngay bên khi em cần...

Điện thoại vang lên, cô ấn xem.

Cao Kinh: “Ngày mai đến đại học Thanh Đông, thế nào?”

Cố Tương nhấp máy môi, “Vâng.”

Ngày hôm sau, Cao Kinh phải đến giữa trưa mới dậy, hiếm có ngày ngủ nướng như vậy. Anh đi tắm một cái, sau khi đi ra nghe thấy có người gõ cửa, cầm khăn mặt nhìn về phía mắt mèo, mở cửa ra.

“Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi nhắn tin không thấy cậu trả lời.” Đinh Từ Chiêu đi vào nhà, quen thuộc đá giày, thay dép lê.

“Có việc gì?” Cao Kinh lau bọt nước trên người.

“Mới sáng ra mà đã tắm.” Đinh Từ Chiêu liếc phòng khách, “Máy tính cậu đâu? Tôi cần tài liệu mấy quyển luận văn, chỗ cậu có tôi đỡ tốn tiền.”

Ánh mắt Cao Kinh hướng về phía bàn uống nước, “Ồ đằng kia. Cậu cần phần nào nói một tiếng tôi gửi cho cậu không được sao.”

Đinh Từ Chiêu sờ mũi, giọng nói mập mờ: “Tôi rảnh thì đi một chút, nhân tiện...” Anh ta mở máy tính, “Ê chiều đi chơi bóng không?”

Cao Kinh: “Tôi có hẹn rồi.”

“À vậy thì thôi.” Anh ta cũng không ép.

Cao Kinh liếc anh ta, tìm tòi nghiên cứu vài giây, không nhiều lời, “Ồ ồ D, tự tìm.”

Đinh Từ Chiêu mở ổ D ra, quét qua, con chuột nhấp vào một file, nói: ““8023”? Tài liệu gì thế?”

Cao Kinh đi qua, ngăn lại: “Không phải cái này.”

Đình Từ Chiêu đã ấn mở rồi, chỉ thấy bên trong lưu mấy video và mấy websites.

Cao Kinh đóng file lại, Đình Từ Chiêu nhìn anh cười mờ ám: “Cậu xấu thật, lên download coi nhiều lần.”

Cao Kinh thần nhiên: “Tẩy sạch những thứ dơ bẩn trong đầu cậu cho tôi.”

“Xấu hử gì chứ, tất cả mọi người là đàn ông, đồ tốt nên chia sẻ nha.”

Cao Kinh mặc kệ anh ta: “Cậu cóp nhanh đi.”

Anh cũng không ở bên cạnh giám sát Đình Từ Chiêu, quay vào nhà tắm giặt khăn mặt. Đình Từ Chiêu ngoài miệng cột nhà, nhưng hành động vẫn đứng đắn, anh ta cóp tài liệu xong, đi vào phòng bếp lấy hai chai sữa đậu nành đi ra. Anh ta đi thang máy xuống một tầng, gọi điện thoại kêu người ra. Một lát sau nhìn thấy Đồng Xán Xán nhai đồ ăn trong miệng, đi ra hỏi anh ta: “Làm gì thế?”

Đình Từ Chiêu đưa cho cô một chai sữa, “Mời cô uống.”

Đồng Xán Xán nghi ngờ: “Anh không có bệnh đấy chứ.”

Đình Từ Chiêu: “Mời cô uống còn bị nghĩ xấu!” Anh ta lại hỏi, “Tan tầm cô có bận gì không?”

Đồng Xán Xán từ chối: “Tôi không đi quán bar.”

“Ai nói đi quán bar, tôi muốn tìm cô đi ăn buffet, cô quên có phiếu ăn à.”

Đồng Xán Xán: “Sao tôi phải đi với anh, tôi hẹn Hương Hương và Thi Thi.”

Đang nói, cửa đối diện mở, Đồng Xán Xán kêu một tiếng: “Hương Hương!” Sau đó chăm chăm vào túi của Cố Tương, hăm mộ thờ dài.

Cố Tương dùng tay che túi, lập tức kịp phản ứng, thả tay xuống, thoải mái gạt đầu.

Đình Từ Chiêu vẫy tay: “Cô Cố.”

Cố Tương đáp lại: “Chào anh.”

Cô ấn thang máy, nghe thấy Đồng Xán Xán hỏi: “Cô muốn đi ra ngoài à?”

“Vâng.” Cố Tương nói.

Đồng Xán Xán: “Buổi tối có về không? Tôi mời cô đi ăn buffet.”

Cố Tương: “Không được rồi, tôi có hẹn.”

Đồng Xán Xán: “Vậy chờ cô rảnh chúng ta đi.”

“Ừ.” Cố Tương bước vào thang máy.

Đình Từ Chiêu tự đề cử mình: “Hôm nay đi với tôi đi, tôi thèm chết rồi, muốn ăn đồng hải sản kia.”

Đồng Xán Xán cũng không làm khó anh ta: “Được rồi, chờ tôi tan làm.”

Cố Tương ra khỏi cư xá, gọi xe taxi, đi thẳng đến trung tâm thương mại. Cô tìm hết ba cửa hàng, cuối cùng nhìn trúng một ví tiền ở cửa hàng thứ tư, nhân viên bán hàng nhiệt tình nói: “Mắt cô tinh thật, chất liệu là da bò hoàn toàn đấy, vừa nhẹ vừa dùng bền, kiểu dáng kinh điển, là loại bán chạy nhất chỗ chúng tôi, giá cả còn hợp lý nữa.”

Cố Tương lật giá, là bốn đơn vị. Nhân viên lại nói tiếp: “Bạn trai cô nhất định sẽ thích, là quà sinh nhật à? Chỗ chúng tôi còn có hộp quà bản giới hạn.”

Cố Tương hơi do dự, lỗ tai nóng lên, đang nghĩ xem có nên bỏ chiếc ví này xuống, đúng lúc này điện thoại vang lên. Nghe mấy câu, là Tiêu Mân hẹn cô, cô báo địa chỉ cửa hàng. Tiêu Mân hỏi: “Một mình em dạo phố?”

“Vâng...Em chờ anh ở đó.”

Nhân viên bán hàng vẫn còn chờ mong nhìn, Cố Tương cúp điện thoại, yên lặng đưa cho đối phương một tấm thẻ. Nhân viên bán hàng cười tươi như hoa.

Mua xong ví, Cố Tương đi vào một quán cà phê đợi Tiêu Mân, hơn mười phút đồng hồ sau người đến. Cố Tương hỏi: “Tìm em có việc gì?”

“Không có việc gì không thể tìm em uống cà phê sao?”

“Hôm qua mới gặp.” Cố Tương nói.

Tiêu Mân ngoắc nhân viên gọi đồ, nói: “Tạm thời anh có việc phải về Bắc Kinh, cũng không biết mất mấy ngày, em chịu khó qua căn hộ mở cửa thoáng khí và tưới cây giúp anh.”

Cố Tương đồng ý: “Vâng.”

Tiêu Mân nói cho cô biết mật mã khoá, còn đưa cả chìa khoá cho cô, “Có lẽ sẽ có mấy bưu phẩm, đến lúc đó em ký nhận giúp anh. Anh cũng cho Quách Thiên Bôn nghỉ mấy ngày, đã hai tháng cậu ta không được nghỉ rồi, mấy ngày nay em có việc gì thì tìm cậu ta, đừng tự mình mò mẫm. Thế nào, ông chủ anh đây có khéo hiểu lòng người không?”

Cố Tương gật đầu, nghe anh ta nhắc nhở từng chuyện, chờ anh ta nói xong, cô mới nói: “Em đi WC.”

“Ừ, đi đi.”

Nhân viên phục vụ bụng đồ uống tới, Tiêu Mân đặt túi sang góc, vừa chạm vào túi lộ ra một túi mua sắm. Tiêu Mân nhìn nhãn hiệu, lại liếc về phía WC, lập tức cầm túi mua sắm qua, lấy ra chiếc hộp bên trong. Mở ra xem, là một ví tiền nam. Tiêu Mân nhếch miệng, đóng hộp, thả túi mua sắm lại.

Cố Tương từ WC quay lại, sau khi ngồi xuống lấy điện thoại ra, nhìn thời gian, nói: “Còn có việc gì nữa không, em phải đi rồi.”

Hôm nay Tiêu Mân rộng lượng, “Không còn việc gì nữa, em có việc thì đi mau, đúng rồi...”

Cố Tương xách túi, nhìn về phía anh ta.

“...Trước sinh nhật vào chủ nhật anh sẽ về.”

Cố Tương ngừng lại, “Vâng.” Suýt chút nữa cô đã quên chủ nhật tuần sau là sinh nhật Tiêu Mân.

Từ quán cà phê đi ra, Cố Tương gọi xe đi đến đại học Thanh Đông, vừa xuống xe, thấy ngay Cao Kinh chờ ở cửa ra vào. Đã hai ngày cô không gặp anh rồi, hôm nay Cao Kinh mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt kia.

Cao Kinh tiến lên đón: “Đến rồi?”

Cố Tương: “Vâng.”

“Ăn trưa chưa?”

“Đã ăn một chút rồi.”

“Không ăn ở nhà?”

“Ăn ở bên ngoài.”

Cao Kinh: “Trưa nay tôi cũng ăn tùy tiện một chút, vậy chúng ta có thể thử sushi ở gần đây. Cửa trường học có nhà hàng sushi, vừa rẻ lại ngon.”

Cố Tương đi theo anh vào trường, hỏi: “Anh rất quen thuộc với nơi này?”

“Tôi tốt nghiệp đại học Thanh Đông đấy.”

Hoá ra anh học đại học ở đây. Cố Tương tính toán thời gian: “Lúc tôi tốt nghiệp tiểu học, anh vừa mới vào đại học.”

“Đúng vậy, nào, đi theo tôi.”

Mấy năm trước trường chính thức phân thành các học viện, nhân viên chia ra, hiện tại nơi này không còn kín người đọc sách như khi Cao Kinh còn học. Nhưng kiến trúc vẫn không khác lắm. Cao Kinh vừa đi vừa giới thiệu với Cố Tương, Cố Tương quan sát từng ngọn cây cọng cỏ, ngay cả thùng rác cũng không buông tha. Cô đang cố gắng nhớ kỹ vị trí những vật này, tìm kiếm xem chúng có chút ấn tượng nào trong đầu mình không. Đi đến bên hồ, Cao Kinh bảo cô cẩn thận đá dưới chân, hai người ngồi xuống một tảng đá lớn. Cố Tương nhìn xung quanh một lát, sau đó nhắm mắt lại. Cao Kinh không nói lời nào, lặng yên ngồi cùng cô. Lòng mày cô hơi nhíu lại, hiển nhiên đang suy nghĩ, bên hồ có gió nhẹ, tóc cô bay bay dưới ánh mặt trời. Anh chợt thấy một con muỗi đậu trên cánh tay cô, khẽ vung tay lên, con muỗi lù lù bất động. Cao Kinh tăng thêm chút sức.

Một hồi gió thổi qua cánh tay cô, Cố Tương mở mắt ra, trông thấy Cao Kinh đang nhìn chăm chăm vào tay mình. Cô hơi dịch người.

Cao Kinh ngẩng đầu: “À...có con muỗi.”

“Vâng.” Cố Tương nhìn về phía mặt hồ.

Cao Kinh hỏi: “Có muốn đi ăn gì không?”

“Vâng.” Cố Tương đáp.

Trên đường ra khỏi trường, Cố Tương chú ý tới một đám sinh viên cách đó không xa đang tập trung một chỗ. Hai người đi qua quan sát, Cao Kinh nói: “Là góc học tập.”

“Vâng.”

Các sinh viên đang thảo luận đề toán, trên bảng tin đúng là đề Sudoku. Bọn họ đang thi đấu, cả đám lăm bằm, tính toán trên giấy. Cố Tương không nhận được chăm chăm vào đề trên bảng tin kia. Cao Kinh suy nghĩ, thấp giọng đọc cho cô: “R1C1 là 1, R2C2 là...”

Cố Tương nhìn anh. Cao Kinh dừng một chút: “Như vậy được không?”

Cố Tương nhìn bảng tin, qua mấy giây, nói: “Anh có tin tôi làm nhanh hơn bọn họ không?”

Cao Kinh cười: “Chắc chắn cô nhanh hơn họ.”

Cố Tương lại nhìn anh, sau đó nói: “Vậy anh đọc cho tôi một lần.”

“Ừ.”

Cao Kinh lại đọc từ đầu. Bờ môi Cố Tương mấp máy, vẻ mặt chăm chú, đầu nhanh chóng hoạt động, thành lập một hình vẽ hư cấu, điền một đồng số ở phía trên, sau đó tính toán. Cô nhanh chóng báo ra đáp án. Giọng cô không hề nhỏ, bị sinh viên bên cạnh nghe thấy, người đó đối chiếu với đáp án, kinh ngạc nói: “Wow, đàn chị giỏi thật đấy!”

Cố Tương im lặng, khoé miệng hơi nhếch lên, nói với Cao Kinh: “Chúng ta đi thôi.”

Cô ngẩng đầu bước đi trước dẫn đường. Cao Kinh cúi đầu cười.

Trước khi trời tối hai người về đến nhà. Bà Văn Phụng Nghi còn chưa nấu xong, bà bảo Cố Tương đi rửa tay trước, Cố Tương hỏi hôm nay có mấy món ăn, bà Văn Phụng Nghi báo ba món.

Cố Tương nói: “Bà nội, hôm nay cháu đã ăn một chút bên ngoài rồi, không thể ăn hết.”

Bà Văn Phụng Nghi: “Vậy bà không nấu nữa.”

“Vâng.”

“Buổi chiều cháu ăn gì thế?”

“Sushi.”

Sau khi ăn xong, Cố Tương lại ra ban công hóng gió. Cô nhìn lên trên, phía trên là cây cột treo đồ. Cố Tương cầm khăn mặt chậm rãi lau tóc, lau một lúc, tóc đã khô một nửa, cô mới quay về phòng khách.

Bà Văn Phụng Nghi đã trở về phòng nghỉ ngơi, Cố Tương di chuyển ghế, ngồi trước bể cá, ngón tay vói vào trong nước, đùa với chú cá, chú cá thấy cô bỏ chạy. Chuông điện thoại vang lên, Cố Tương đi qua nghe. “A lô.”

“Cố Tương...”

“Vâng...”

“Tôi có thể tới xem cá con không?”

“...Hiện tại sao?”

“Có phải không tiện không?”

Cố Tương nhìn về phía phòng ngủ: “Bà nội ngủ rồi.”

“Vậy tôi sẽ nhẹ chân nhẹ tay.”

“...Vâng.”

Năm phút sau, Cố Tương mở cửa. Cao Kinh còn chưa rửa mặt, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi ban ngày. Cố Tương cầm dép lê đưa cho anh, dặn dò: “Anh khẽ chút.”

“Ừ.” Cao Kinh hạ giọng.

Cố Tương dẫn anh đi xem cá. Cao Kinh nhìn bể cá, hỏi: “Cô mua à?”

“Vâng.”

“Mua ở đâu thế?”

Cố Tương báo tên cửa hàng. Cao Kinh hỏi: “Mua xong tự mình chuyển về?”

Cố Tương: “Vâng.”

Cao Kinh: “Nặng lắm đấy.”

Cố Tương không lên tiếng. Cao Kinh khê ho, lại hỏi: “Nó ăn gì thế?”

“Bèo và mỗi câu, tôi cũng không biết có đúng hay không.”

“Có lẽ không có vấn đề gì đâu.”

Hai người ghé vào bể, cúi đầu nhìn chú cá nhỏ trong nước. Nhìn một lúc, Cao Kinh hỏi: “Có muốn đi dạo không?”

Cố Tương nhìn anh không đáp. Cao Kinh: “Thời gian còn sớm, tiêu hóa một chút.”

Cố Tương gật đầu.

Hai người lại lặng lẽ đi ra ngoài, đi thẳng xuống dưới. Trong vườn hoa vẫn không có người. Hai người đi vòng quanh, lúc đi song song, hai cánh tay dựa thật gần, Cao Kinh thỉnh thoảng thấp giọng nói một hai câu với cô. Giọng anh ồm ồm tựa như đêm qua.

Cố Tương ngược mắt nhìn về phía ánh trăng. Cánh tay hai người không cẩn thận đụng một cái.

Cố Tương đột nhiên quay đầu nhìn anh. Cao Kinh nhếch môi.

Cố Tương hát cảm, nói: “Anh muốn nắm tay tôi sao?”

Cao Kinh: “...”

Im lặng mấy giây.

Cầm Cố Tương vẫn héch cao như trước, vẻ mặt như thể từ trên cao nhìn xuống, chỉ có cổ họng hơi dịch chuyển.

Cao Kinh cúi đầu cười, “Muốn.”

Cố Tương há miệng.

Qua một lát, tay cô bị người nắm chặt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Vẫn là lần đầu tiên nắm tay như vậy. Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, hoàn toàn bao trọn bàn tay cô, Cố Tương lần đầu tiên cảm giác được tay mình nhỏ như vậy. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy tay mình bị nhét vào một cái lò nung, nóng bỏng mà vô cùng có sức. Cô làm như bình tĩnh quay đầu, không hề nhìn anh.

Cao Kinh nhìn thẳng khuôn mặt nghiêng của cô, tay nắm chặt, sau một lúc lâu, lờ lợ kéo cô tiếp tục đi. Hai người vẫn đi vòng quanh như trước, Cố Tương đếm viên gạch phủ trên vườn hoa, đếm tới lần thứ ba hai, nghe thấy một câu: “Hôm nay thời tiết tốt thật.”

Cố Tương: “... Vâng.”

Cao Kinh: “Ngày mai trời cũng trong.”

Cố Tương: “Dự báo thời tiết bảo ngày mai có mưa.”

Cao Kinh: “Em xem dự báo rồi hả?”

Cố Tương: “Bà nội xem, nhắc em ngày mai đi ra ngoài mang theo ô.”

Cao Kinh: “Ngày mai em muốn đi ra ngoài sao?”

Cố Tương: “Xem tình hình thế nào đã.”

“Chiều mai anh phải đi công tác.” Cao Kinh nói.

Cuối cùng Cố Tương cũng nhìn về phía anh, “Vâng...”

Cao Kinh nhìn theo ánh mắt cô, tự động bổ sung: “Phải đi Bắc Kinh cùng chủ nhiệm Vu, họp một ngày, học tập hai ngày, đại khái là như vậy.”

Cố Tương bắt giác co ngón tay, Cao Kinh càng nắm chặt hơn. Cố Tương lại đáp: “Vâng.” Dừng một chút, sau đó nói, “Vậy anh nhớ mang ô.”

Cao Kinh tươi cười: “Ừ, anh nhớ mà.”

Chuyến đi bộ tiêu com này tiến hành hơi lâu, thời gian tay Cố Tương bị ngăn cách với không khí khá dài, nóng nóng, cũng không biết là tay ai lại ra mồ hôi. Hai người trở lại, đi thang máy lên tầng mười một. Sau khi cửa mở Cố Tương ngửa đầu nhìn Cao Kinh, Cao Kinh nói: “Vây...Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Tương lại nhìn anh mấy giây. Lúc này Cao Kinh mới thả tay ra.

“...”

Sau khi trở về nhà, Cố Tương lại đi tắm. Thật sự là càng ngày càng nóng, đi có mấy bước đã đổ mồ hôi. Đến giờ cô vẫn còn cảm thấy tay cứng đờ. Tay cũng biết thiếu dưỡng khí sao? Cố Tương nghĩ. Cô tắt vòi nước, rút khăn tắm, quần quanh người. Ông nước trong vách tường phát ra tiếng nước chảy “ào ào”, cô ngẩng đầu nhìn lên trên.

Bên trên, Cao Kinh cũng đang tắm.

Hôm sau, Cố Tương không đi ra ngoài. Bà Văn Phụng Nghi mua khá nhiều thức ăn, gọi cô vào hỗ trợ. Cố Tương rất hiếm khi đi vào nhà bếp. Vừa đến Bắc Kinh hai năm đầu, cô có Tiểu Mân nấu cơm, sau đó cuối cùng mẹ cô đã đứng vững gót chân, kiếm được tiền, trong nhà có thêm cô giúp việc. Sau khi học đại học cô bắt đầu ăn ở nhà ăn, thỉnh thoảng Tiểu Mân sẽ đưa cô ra ngoài cái thiện. Cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy người giết lợn.

Tay bà Văn Phụng Nghi cầm lấy một đầu lợn, gờ tay chém xuống, thấy Cố Tương tránh ra xa, bà cười: “Đừng nhìn, cháu bóc tỏi giúp bà đi.”

Cố Tương đáp lại, bóc hết một nhánh tỏi, đang định bóc nhánh thứ hai, thì bà Văn Phụng Nghi hô ngừng: “Đủ rồi, chỉ cần thế thôi.”

Cố Tương nhìn nhánh tỏi thứ hai trong tay.

Bà Văn Phụng Nghi buồn cười: “Chỉ cần một chút thôi, không cần nhiều như vậy đâu.”

Cố Tương hi vọng lần sau bà sẽ nói chính xác số lượng cần dùng.

Lúc đang ăn cơm, Cố Tương nhận được điện thoại của thầy Tề gọi tới xin giúp đỡ. Từ khi ông Tề Trung Hoa nằm viện đến nay chưa có ngày nào yên ổn. Chẳng biết tại sao tính tình của ông càng lúc càng nóng nảy, rõ ràng ngay cả nói chuyện còn khó khăn, ăn uống chỉ được chút nước canh, nhưng ông lại dùng toàn bộ sức hất cốc nước ở tù đầu giường xuống. Thầy Tề đề cho con gái gọi video, nghĩ cách trấn an ông mấy câu, ai ngờ ông Tề Trung Hoa lại tức giận, nước mắt mờ hồ chảy thấp giọng gọi “bé”.

“Con thầy đang dưỡng thai ở Thâm Quyển, dự tính ngày sinh sắp đến rồi, hiện tại căn bản không có cách nào tới được.”

Thầy Tề cũng bó tay rồi.

Sau khi ăn xong, Cố Tương lại đến khu nằm viện. Thầy Tề cảm thấy có lỗi, không ngừng nói cảm ơn, Cố Tương lắc đầu: “Không có gì ạ, dù sao em ở ngay gần đây, tới rất tiện.”

Thầy Tề nói: “Cô gái ngoan.” Ông dẫn Cố Tương đến trước giường bệnh, lớn tiếng nói, “Cha, cháu gái tới thăm cha này!”

Ông Tề Trung Hoa nắm chặt một chiếc khăn tay rách rưới trên tay, vừa rồi ông lại xé rách. Nghe thấy tiếng, ông ngược mắt nhìn về phía Cố Tương. Cố Tương gọi ông: “Ông Tề.”

Ông Tề Trung Hoa gờ tay về phía Cố Tương, nước mắt lăn xuống khóe mắt.

Cố Tương nhìn về phía thầy Tề. Thầy Tề thở dài: “Hai ngày này ông luôn như vậy, lúc gầy gù lúc mơ màng. Ông có thể đi bất cứ lúc nào. Ít nhất em là người đầu tiên khiến ông yên tĩnh.”

Thầy Tề cầm lấy khăn, lau nước mắt cho cha.

Đang là lúc nghỉ trưa, Cao Kinh ăn cơm ở nhà ăn bệnh viện, lúc trở về đụng phải con bà Âu Dương mang theo quà. Anh ta mỉm cười chào hỏi anh: “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh mỉm cười: “Anh Âu Dương, sao lại rảnh tới đây?”

“Không phải chú Tề nhập viện ư, tôi vừa xong việc hậu sự của mẹ, tranh thủ hôm nay đến thăm một lúc.”

Hai người cùng đợi thang máy, anh ta nói: “Nghe nói tình hình của chú Tề cũng không tốt lắm, hai ngày nay tính tình thất thường, bác sĩ Cao, anh là chuyên gia, lại có lòng nhiệt tình, anh xem tình hình của chú Tề có cách nào không? Chỉ có mấy ngày thôi mà chú ấy đã vậy.”

Cao Kinh cũng không biết tình hình cụ thể, anh nhìn đồng hồ, nói: “Tôi còn có thời gian, chi bằng cùng đi xem sao.”

Anh Âu Dương vui vẻ: “Vậy không thể tốt hơn.”

Hai người đi đến cửa phòng bệnh, Cao Kinh liếc thấy bóng dáng mảnh mai xoay lưng về phía họ. Cao Kinh không nhận được kêu một tiếng: “Hương Hương?”

Cố Tương quay đầu lại, sừng sốt, đôi má không hiểu sao nóng lên.

Cao Kinh mím môi, khề ho một tiếng.

Hai bên trò chuyện, con bà Âu Dương giải thích lý do Cao Kinh đến. Thầy Tề không ngừng nói cảm ơn, chờ mong nhìn Cao Kinh. Cao Kinh liếc Cố Tương mới đi gần giường bệnh, nhìn về phía ông cụ. Giọng anh to hơn: “Chú Tề, cháu là bác sĩ Cao, lần trước cháu từng câu cá trong hồ nhà chú, chú còn nhớ không?”

Ông lão bị anh hấp dẫn.

Cao Kinh nói: “Cháu còn muốn trả 50 tệ tiền câu cá, lúc ấy thầy Tề không chịu thu.”

Ông cụ nhảy mắt mấy cái, dường như nghe hiểu, lại dường như không, ánh mắt ông từ từ di chuyển, lại nhìn Cố Tương đứng bên Cao Kinh, ánh mắt đau thương. Cố Tương suy nghĩ, nói: “Ông Tề coi em thành cháu gái, sau khi nhìn thấy em ông sẽ yên tĩnh, nhưng lại khóc.”

Cao Kinh suy nghĩ một lát, hỏi ông cụ: “Ông Tề, có phải ông nhớ cháu gái không?”

Anh tự nhiên sửa lại xưng hô với đối phương, nhưng người khác đều không để ý.

Ông Tề cũng không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Cố Tương.

Cao Kinh hỏi thầy Tề: “Có phải con gái thầy không tiện tới không?”

Thầy Tề giải thích: “Bây giờ con bé đang ở Thâm Quyển chờ sinh, tối đa là nửa tháng nữa, sau khi mang thai tình trạng của con bé cũng không tốt lắm, hiện tại không thể bỏ ba đường dài.”

Cao Kinh để ý khi thầy Tề nói những lời này, ánh mắt ông cụ hơi chấn động. Anh lại hỏi mấy câu, vừa quan sát biểu hiện của ông cụ. Càng nghĩ, anh cũng tạm thời không có cách nào.

Thầy Tề vẫn cảm ơn, đã lãng phí không ít thời gian của bọn họ, tiễn mọi người ra ngoài phòng bệnh, nhớ tới gì đó, lại nhắc Cố Tương: “Đúng rồi, đừng quên đi họp lớp, nhất định phải đi!”

Cố Tương không lên tiếng, Cao Kinh nhìn cô, thấy được biểu cảm che giấu. Anh mỉm cười.

“Về à?” Cao Kinh hỏi.

“Vâng.”

“Năm giờ hơn anh bay.”

“Vâng...” Cố Tương nói, “Vậy không phải gần với giờ tan làm sao?”

“Ừ, anh sẽ đi sớm hơn, còn phải đi về lấy hành lý.”

“Anh đi ra sân bay thế nào?”

“Ngồi xe của chủ nhiệm, con gái chú ấy lái xe.”

Thang máy đã đến, Cố Tương nhìn về phía Cao Kinh: “Vậy em đi trước.”

“Đi đi.”

Cao Kinh nhìn cô rồi đi.

Cố Tương về đến nhà, đi vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra, lấy ra hộp xuống. Tiện tay cầm một quyển sách lên. Chữ trong sách trở nên tối nghĩa khó hiểu, cô xem không vào, thỉnh thoảng thất thần, ánh mắt liếc về phía chiếc hộp kia. Một lúc lâu, cô lại ngẩng đầu, căn phòng hướng nam không còn nóng nữa, mặt trời sắp xuống núi rồi. Điện thoại vang lên, Cố Tương nhìn thấy cuộc gọi đến, lập tức bắt máy: “A lô.”

“Anh đang đợi thang máy.”

“Vâng, là đi lên hay là xuống?”

“Đi xuống. Đã lấy xong hành lý rồi.”

“Nhanh vậy sao.”

“Em có muốn đi thang máy không?”

“...”

Đi chơi sao? Mặt Cố Tương không biểu cảm nhìn vách tường, nói: “Anh giữ thang máy đi.”

Cao Kinh mỉm cười: “Giữ rồi, anh đang ở tầng mười một.”

Cố Tương: “...”

Cố Tương đi vào thang máy, mắt nhìn hành lý của anh. Va li rất nhỏ, anh chỉ đi mấy ngày mà thôi.

Cửa thang máy đóng lại, Cố Tương hỏi: “Gọi em làm gì thế?”

Cao Kinh nói: “Có phải em không muốn đi họp lớp?”

“Vâng, không muốn.”

Nhưng cô không từ chối thầy Tề. “Vậy em có đi không?” Cao Kinh hỏi.

Cố Tương nói: “Xem tình hình đã.”

“Nếu không có gì bất ngờ...cuối tuần anh cũng về rồi.” Cao Kinh chậm rãi nói, “Không bằng anh đi cùng em?”

“...Đi họp lớp với em?”

Cao Kinh thay đổi từ, “Em dẫn anh đi họp lớp.”

Cố Tương há miệng, nhìn anh không đáp, qua một lúc, nhét đồ vào tay anh. Cao Kinh nhận lấy, chớp mắt: “Đây là gì thế?”

“Có qua có lại.”

Cao Kinh lập tức mở hộp ra, sau đó mỉm cười với Cố Tương: “Đúng lúc anh cần cái này.”

“Vậy anh giữ cho kỹ.” Cố Tương nhìn anh, “Em đi về trước, thượng lộ bình an.” Nói xong quay người, cửa thang máy tự động mở ra, cô vô thức bước ra một bước, tay đột nhiên bị người nắm chặt, người bị kéo vào thang máy. Cô va vào người Cao Kinh, kinh ngạc ngẩng đầu.

Cao Kinh nói: “Đây là tầng cao nhất.”

Cố Tương nhìn ra ngoài.

“Vừa rồi không ấn tầng trệt, thang máy tự động lên tầng cao nhất.” Cao Kinh giải thích.

Cố Tương: “...”

“Vậy hiện tại đi xuống.” Cố Tương nói.

Cửa thang máy lại tự động đóng.

“Hương Hương...”

Cố Tương ngẩng đầu. Bờ môi Cao Kinh chạm vào trán cô. Trong thang máy thực sự nóng hơn so với bên ngoài...

Hơn bốn mươi phút sau, Cao Kinh và chủ nhiệm Vu đến sân bay, anh nhắn tin: “Anh đến sân bay rồi.”

Chủ nhiệm Vu nói: “Kiểm tra CMND một chút.”

Cao Kinh lấy ví, mở ra nói: “Đây ạ.”

Chủ nhiệm vụ: “Tôi chỉ sợ cậu làm rơi trên xe, lên xe còn thay ví.”

Cao Kinh cười mà không nói.

Cách đó không xa, Tiêu Mân đang gọi điện thoại: “Hiện tại tôi phải bay về Bắc Kinh, chờ đến nơi rồi nói sau, cúp đây.” Anh ta cúp điện thoại, tháo kính râm xuống, nhìn vào tay Cao Kinh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Máy bay ổn định. Cao Kinh ngồi ở ghế, lật xem tài liệu nghiên cứu và thảo luận lần này. Chủ nhiệm Vu uống chút đồ, cũng bắt đầu tranh thủ thời gian làm việc, nói: “Người đến tầm tuổi này là lười nhác rồi, tôi sợ đến khách sạn sẽ chỉ muốn ngủ thôi, không làm được gì là hỏng hết.”

Ông nói xong, nghiêng đầu nhìn.

Cao Kinh đeo kính, đang cúi đầu chăm chú, nghe thấy ông nói chuyện, hơi mỉm cười, chủ nhiệm Vu lại cảm thán: “Lúc còn trẻ mà tôi có thể chăm chỉ tập trung như cậu, bây giờ không chừng đã có thể làm viện trưởng rồi. Nếu không thì phó viện trưởng cũng được.”

Cao Kinh vui đùa nói: “Được chủ nhiệm Vu coi trọng, đợi qua hai mươi năm nữa, cháu sẽ nhìn lại xem mình là chức vụ gì.”

Chủ nhiệm Vu cười to hai tiếng, đột nhiên lại nhớ tới đang ở trên máy bay, vội im lặng, đành biến thành ho khan. Cao Kinh cười nhìn ông mấy giây, lại tiếp tục kiểm tra tài liệu. Ghế trống bên cạnh hơi hạ xuống, một giọng nói truyền đến: “Bác sĩ Cao, ngồi máy bay còn làm việc sao?”

Cao Kinh quay đầu, kinh ngạc, “Anh Tiêu?”

Tiêu Mân liếc tài liệu trên bàn, nói: “Bác sĩ Cao đi Bắc Kinh du lịch hay công tác thế?” Anh ta tự hỏi tự đáp, “Nhìn thì là đi công tác rồi.”

“Đúng thế, đi công tác mấy ngày.” Cao Kinh mỉm cười, “Anh Tiêu về nhà sao?”

“Trở về mấy ngày, qua mấy hôm nữa lại trở về Thanh Đông.” Tiêu Mân nói, “Đúng rồi, trên người bác sĩ Cao có tiền lẻ không? Tôi muốn đổi một ít.”

“Có.” Cao Kinh lấy ví ra, “Anh Tiêu cần bao nhiêu?”

Tiêu Mân cầm ví của anh, lật xem mấy giây, nói: “Ví này là nhãn hiệu gì thế? Nhìn cũng được, tôi cũng muốn mua một cái.”

Cao Kinh nhìn hành động của anh ta, nhú mày, báo ra tên nhãn hiệu, lại nghe Tiêu Mân hỏi: “Ví này của anh là mới sao?”

Cao Kinh đáp: “Đúng vậy.”

Tiêu Mân bỏ tay ra, điều chỉnh tư thế một chút, tay chân giờ về trước, nói: “Đúng là ngồi không quen khoang phổ thông.”

Cao Kinh vẫn còn mở ví, “Anh Tiêu còn chưa nói cần bao nhiêu tiền lẻ.”

Tiêu Mân lấy ra 100 đồng với anh, bỏ tiền lẻ vào trong ví mình, Tiêu Mân cúi đầu hỏi: “Bác sĩ Cao đi công tác mấy ngày? Khi nào về thế?”

Cao Kinh lại cười nói: “Hiện tại còn chưa xác định.”

“Thật sao...” Tiêu Mân chậm rãi đứng, bám vào ghế ngồi, xoay người đối mặt với Cao Kinh, “Nếu có thời gian, hai ta có thể đi uống một chén, tôi sẽ tận

tình làm chủ.”

Cao Kinh: “Anh Tiêu quá khách sáo rồi.”

Ánh mắt Tiêu Mân hơi lạnh, “Tôi cũng cảm thấy mình quá khách sáo.” Dừng một chút, anh ta cười, đập vào bả vai Cao Kinh, “Chỉ đùa chút thôi, bác sĩ Cao đừng để ý. Tôi ngồi khoang hạng nhất, không quá rầy rai vị nữa, tạm biệt.”

Chủ nhiệm Vu gật đầu với anh ta.

Cao Kinh nói: “Tạm biệt.”

Đội Tiêu Mân rời đi, chủ nhiệm Vu mới hỏi: “Ai vậy?”

Cao Kinh nói: “Một kẻ có tiền mở công ty đào tạo huấn luyện.”

Chủ nhiệm Vu: “Nhìn không dễ ở chung cho lắm.” Nói xong, ông lại nói, “Lần này chúng ta đi ba ngày, cậu không biết sao?”

Cao Kinh lật ví xem một lát, khe vuốt nơi vừa bị chạm vào, anh như có điều suy nghĩ, cong khóe miệng: “À...”

Trong mấy tiếng Cổ Tương nhận được ba tin nhắn.

Tin đầu tiên, “Anh đến rồi.”

Tin thứ hai, “Máy bay chuẩn bị cất cánh.”

Tin thứ ba, “Anh xuống máy bay rồi.”

Cổ Tương bỏ chuột xuống, lại cầm lấy di động nhìn một lần, ước chừng thời gian, mới gửi đi một tin nhắn.

Cổ Tương: “Anh đến khách sạn chưa?”

Chưa đến mấy phút đã nhận được tin trả lời, “Vừa làm xong thủ tục nhận phòng, hiện tại đang lên phòng.”

Cổ Tương để di động xuống, tiếp tục nhìn máy tính. Lại qua khoảng 10 phút, tiếng báo tin nhắn vang lên.

Cao Kinh: “Em đang làm cái gì thế?”

Cổ Tương nhắn lại: “Đang tìm sách trên mạng, anh thì sao?”

Cao Kinh: “Đang đun nước sôi.” Gửi kèm một tấm hình.

Là phòng khách sạn, trong ảnh còn có va li của anh. Cảnh đêm mờ ảo, bên ngoài cửa sổ là ánh đèn Bắc Kinh. Cổ Tương nhìn ảnh một lát, sau đó thoát ra, tin nhắn tiếp theo lại đến.

Cao Kinh: “Em đang tìm sách gì?”

Cổ Tương nhắn tên hai quyển sách, “Dangdang và Amazon đều hết hàng, em định mai ra hiệu sách tìm.”

Cao Kinh: “Taobao thì sao?”

Cổ Tương: “Cũng tìm rồi, không có.”

Cao Kinh: “Bắc Kinh có chỗ nào ăn ngon chơi được không?”

Cổ Tương: “Anh có thời gian để đi chơi sao?”

Cao Kinh: “Có thể dành được chút thời gian.”

Cổ Tương nhớ lại, giới thiệu mấy chỗ cho anh, các danh lam thắng cảnh không cần cô nhiều lời, cô giới thiệu một ít tiệm ăn không nhiều người biết.

Cao Kinh: “Em thường đi ăn ở đó sao?”

Cổ Tương: “Không có. Tiệm này cách nhà và trường đều rất xa, nhiều nhất là một tháng đi một lần.”

Hai người trò chuyện hơi đứt quãng, Cao Kinh trả lời cũng không nhanh, Cổ Tương đọc sách ghi chép, luôn không thể hoàn toàn tập trung. Cuối cùng cô không nhịn được, gửi cho anh, “Anh không cần nghỉ ngơi sao?”

Cao Kinh: “Anh còn đang làm việc.”

Thảo nào nhấn lại chậm...

Cố Tương: “Em phải đi rửa mặt rồi.”

Cao Kinh: “Muốn ngủ rồi?”

Cố Tương: “Vâng.”

Cao Kinh: “Ừ.”

Cố Tương cầm quần áo đi nhà tắm, nửa tiếng sau trở lại, trong di động có một tin nhắn thoại mới.

Cao Kinh nói: “Ngủ ngon, Hương Hương.”

Bốn chữ, chính giữa dừng một chút, vừa nhẹ nhàng vừa chậm chạp, ngữ điệu đẹp như cảnh đêm. Cố Tương nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn bệnh viện Thụy Hoa vẫn giống như thường ngày, đây còn là thời gian bình thường không thể bình thường hơn.

Cô cũng nhấn tin bằng giọng nói: “Ngủ ngon, Cao Kinh.”

Cô sờ trán, hơi nóng, ngứa ngứa, giống như nụ hôn xuất hiện đột ngột lúc tối của anh.

Trong khách sạn, Cao Kinh không ngừng nghe đi nghe lại giọng nói. Có lẽ là giọng rất khê, giọng cô dịu dàng hơn nhiều so với bình thường.

Anh để di động xuống, hít sâu một hơi. Phải chuyên tâm xem hết những tài liệu này mới được.

Hôm sau, Cao Kinh và chủ nhiệm Vu đứng giờ tham gia hội thảo. Lần này hội thảo về quan tâm lâm chung do mấy trường đại học ở Bắc Kinh và Nhật Bản cùng tổ chức, chuyên gia tham dự nghiên cứu và thảo luận trong ngoài nước có hơn bốn mươi người. Hội thảo chia làm hai phần, hai nước cử các chuyên gia thay phiên phát biểu, trình bày hiện trạng quan tâm lâm chung ở các quốc gia, lại thảo luận các vấn đề liên quan, mọi người tùy ý phát biểu. Hội thảo tiến hành được một nửa, có người tới chào hỏi chủ nhiệm Vu: “Giáo sư Vu.”

Chủ nhiệm Vu nhìn về phía người đi tới, cười nói: “Giáo sư Tư Đồ, vừa rồi tôi còn đang suy nghĩ sao lần này anh không tới đây.”

Giáo sư Tư Đồ: “Tôi lớn tuổi, đi đứng chậm, cho nên đến muộn một lát.”

“Mấy năm không gặp, anh vẫn khỏe mạnh như năm đó, chỉ có chúng tôi mới thực sự cảm thấy thời gian trôi qua, anh nhìn tôi đi, tóc cũng bạc trắng hết rồi, áp lực công việc lớn, không thể không nhận già được, may mà còn có người trẻ tuổi hỗ trợ chia sẻ.” Chủ nhiệm Vu giới thiệu với đối phương, “Đây là bác sĩ Cao Kinh của bệnh viện Thụy Hoa chúng tôi.”

Lại giới thiệu với Cao Kinh thân phận của giáo sư Tư Đồ. Giáo sư Tư Đồ đến từ Hồng Kông, là một trong những bác sĩ triển khai sớm nhất cái chết yên bình ở Hồng Kông, hiện nay ông đã gần tám mươi.

Giáo sư Tư Đồ nắm tay Cao Kinh, cười hỏi: “Thế nào, nghe xong chuyên gia Nhật Bản phát biểu, có cảm tưởng gì không?”

Chủ nhiệm Vu nói: “Xấu hổ.”

Quan tâm lâm chung ở Nhật Bản đã sớm hình thành hệ thống hoàn chỉnh, Trung Quốc đối với bốn chữ “quan tâm lâm chung” vẫn biết rất ít.

Giáo sư Tư Đồ nói: “Tôi hỏi mười người, mười người cũng không biết quan tâm lâm chung là cái gì, tôi hỏi một trăm người, trong một trăm người có lẽ chỉ có một người từng nghe nói đến quan tâm lâm chung. Có lẽ đây chính là chênh lệch lớn nhất giữa quốc gia chúng ta và họ.”

Trên sân khấu đúng lúc có vị học giả nêu ví dụ, “...Bệnh viện quan tâm lâm chung bởi vì bị cư dân xung quanh phản đối, viện trưởng không thể không dời bệnh viện mấy lần.”

Giáo sư Tư Đồ nói: “Xem đi, đây cũng là một nguyên nhân lớn.”

“Mọi người đối với sinh mệnh chờ mong bao nhiêu, thì đối với tử vong kiêng kỵ bấy nhiêu. Quan niệm không phải thay đổi được ngay, vẫn cần có thời gian đặt nền móng.”

Ánh mắt giáo sư Tư Đồ nhìn vào người trên sân khấu, nói: “Đầu thập niên 90, quan tâm lâm chung cũng đã từng được triển khai mở rộng ở trong nước, thế nhưng ba mươi năm sau, hiện trạng vẫn như cũ không lạc quan chút nào, cậu cảm thấy muốn cho mọi người hiểu được “tử vong” còn cần bao nhiêu thời gian nữa?”

Cao Kinh mỉm cười nói: “Cháu cảm thấy vấn đề này có thể cắt nghĩa theo mặt khác - con người lúc nào mới có thể không còn kiêng kỵ tử vong?”

Ánh mắt giáo sư Tư Đồ khẽ động, nở nụ cười: “Cậu nói không sai.”

Sau đó chủ nhiệm Vu cũng lên sân khấu phát biểu. Đề tài thảo luận chủ yếu của ông là tài nguyên chữa bệnh. Với tư cách bệnh viện tam giáp đầu tiên ở

Thanh Đông thành lập khoa quan tâm lâm chung, bệnh viện Thụy Hoa đã bỏ ra cố gắng cực lớn, thế nhưng sau những cố gắng này, đối mặt vẫn là áp lực giường bệnh, tài nguyên chữa bệnh có hạn. Bệnh viện không có cách nào đem tài chính có hạn đi đầu tư vào ngành không có mấy hiệu quả và lợi ích. Quan tâm lâm chung không giống từ thiện, ít nhất ở trước mắt, không cầu lợi nhuận, chỉ cầu không lỗi. Hiện trạng như vậy bước nào cũng gian nan.

Hội nghị buổi sáng chấm dứt, buổi trưa mọi người đi đến nhà hàng dùng cơm. Giáo sư Tư Đồ ngồi cùng bàn với bọn họ. Trước khi ăn ông đi WC rửa răng giả, lựa chọn toàn là thức ăn lỏng dễ tiêu hóa. Mọi người vẫn thảo luận chuyện liên quan đến hội nghị, cho đến tận khi giáo sư Tư Đồ đột nhiên đổi chủ đề, “Mọi người có ý kiến gì về cái chết yên bình?”

Chủ nhiệm Vu ngăn người, đang định mở miệng, giáo sư Tư Đồ khoát tay ngăn lại, “Bác sĩ Cao nói đi, cậu có cái nhìn thế nào về cái chết yên bình?”

Cao Kinh nhìn chủ nhiệm Vu, suy nghĩ, trả lời: “Cái chết yên bình là phạm pháp.”

Giáo sư Tư Đồ nói: “Ở trong nước coi là phạm pháp là dưới góc độ pháp luật. Cá nhân cậu nghĩ thế nào, rốt cuộc có nên cho người bệnh bị bệnh tật tra tấn tiếp tục sống hay là kết thúc? Cậu cảm thấy cái chết yên bình vẫn là sai sao?”

Cao Kinh mấp máy môi, để đầu xuống, chậm rãi nói: “Cháu nghĩ đánh giá một sự kiện đúng hay sai, có đôi khi bị quyết định bởi tính thời gian của nó. Chúng ta sống ở quốc gia này, phải tuân thủ quy tắc quốc gia, tự nguyện bị luật pháp trói buộc. Về phần quan điểm cá nhân, cháu tôn trọng pháp luật. Đương nhiên, cháu cũng chờ mong sự cải thiện của pháp luật sau này.”

Người này nói chuyện cẩn thận, chu đáo, ngôn từ nhẹ nhàng cũng chứa sự sắc bén cho thấy quan điểm của bản thân. Đó là một người trẻ tuổi thú vị.

Giáo sư Tư Đồ nâng chén với Cao Kinh, “Hi vọng mọi người sẽ không chỉ sau khi người chết đi mới viết văn, áo liệm và vòng hoa xinh đẹp, người chết đều không thể thực sự hưởng dụng. Cần quan tâm “trước khi chết” mới là quan trọng nhất.”

Cao Kinh mỉm cười chạm cốc với ông.

Buổi sáng Cố Tương ra ngoài tìm sách. Cô tìm hai hiệu sách, đều không tìm được hai quyển sách mình muốn kia, cô gửi tin nhắn hỏi Quách Thiên Bồn xem có biết hiệu sách cũ nào ở đây không, Quách Thiên Bồn nói đang ở nhà cô.

Lúc Cố Tương chạy về nhà, Quách Thiên Bồn mới từ trên thang đi xuống, trên tay anh cầm tua vít, người đỏ đầy mồ hôi, nói: “Bây giờ bà thử xem sao.”

Bà Văn Phụng Nghi bật điều khiển, giơ tay lên, chờ điều hòa làm lạnh. Bà giải thích với Cố Tương, “Tiểu Quách biết điều hòa trong nhà chúng ta hỏng, cho nên giúp sửa.”

Quách Thiên Bồn sờ gáy, cười nói: “Cũng không biết có làm được hay không, điều hòa trong nhà trước kia đều là cháu sửa cả.”

Cố Tương cũng nhắc tay thử gió lạnh, qua một lúc, “Được rồi.”

Bà Văn Phụng Nghi khoa trương nói: “Tiểu Quách giỏi thật, cái gì cũng biết.”

Quách Thiên Bồn thành thật đáp: “Đâu có, cháu cũng chỉ biết sửa ít đồ mà thôi.”

Cố Tương nhớ ra, “Điều hòa phòng em cũng hỏng rồi.”

“Em còn dám nói.” Quách Thiên Bồn đưa điều khiển đặt trên bàn cho cô, “Điều hòa phòng em không bật được là vì điều khiển hết pin.”

Cố Tương: “...”

Quách Thiên Bồn cười nói: “Có phải cuối cùng anh đã làm em choáng váng một lần?”

Cố Tương liếc anh.

Quách Thiên Bồn hất tay: “Anh sai rồi.”

Quách Thiên Bồn ở lại ăn cơm trưa, bà Văn Phụng Nghi nhiệt tình gấp đồ, Quách Thiên Bồn nói cảm ơn, hỏi Cố Tương: “Vừa rồi em đi đâu thế?”

Cố Tương: “Mua sách.”

Quách Thiên Bồn hỏi: “Mua sách gì?”

Cố Tương báo tên sách cho anh, “Không còn xuất bản nữa rồi, anh biết hiệu sách cũ nào không?”

Quách Thiên Bồn nói: “Để anh hỏi hộ cho, anh tìm giúp em, em đừng chạy ngược chạy xuôi nữa.”

“Vâng.” Cố Tương nhớ tới sinh nhật Tiêu Mân, hỏi, “Chủ nhật là sinh nhật Tiêu Mân, anh có nhớ không đấy?”

“Đương nhiên là nhớ, anh mua xong quà rồi.”

Cố Tương: “...”

Quách Thiên Bồn: “Em chưa mua à? Có muốn anh đi mua cùng không?”

“Vâng.” Cố Tương nói, “Nếu anh không có việc gì...buổi chiều đi mua với em, nếu bận thì em tự đi.”

Khỏe miệng Quách Thiên Bồn dính hạt com, cười nói: “Anh rảnh mà, mấy ngày nay đều không có việc gì.”

Ánh mắt bà Văn Phụng Nghi đảo quanh hai người, bà cúi đầu ăn com, mỉm cười không nói.

Đang ăn com thì điện thoại Cố Tương vang lên, cô vội cầm máy, trông thấy số lạ, cô hơi do dự, sau đó mới bắt máy.

“Là cô Cố phòng 1102 phải không? Cô có một bưu phẩm, bây giờ cô có ở nhà không?”

“Có.”

“Cô xuống dưới lấy đồ đi.”

Cố Tương kỳ quái, thay giày, đi xuống nhận bưu phẩm. Hộp bưu phẩm xinh xắn, người nhận thực sự là cô, cô ôm hộp bưu phẩm đi vào thang máy, bắt đầu tháo bưu phẩm ra. Mở băng keo, bên trong có hai quyển sách.

Trên đường quay về khách sạn Cao Kinh nghe chủ nhiệm Vu nói: “Giáo sư Tư Đồ bị ung thư phổi giai đoạn cuối, ông đã sắp xếp xong mọi chuyện ở nước ngoài.”

Cao Kinh giật mình.

Chủ nhiệm Vu: “Ông muốn tìm đến cái chết yên bình, nhưng con gái ông ra sức phản đối. Cho nên vừa rồi ông mới hỏi cậu như vậy, nhưng thực ra là đang chờ sự đồng tình.”

Cao Kinh: “Nhìn ông vẫn khỏe mạnh.”

Chủ nhiệm Vu: “Ai nói không phải đâu, aiz...”

Sau lưng đột nhiên có người gọi một tiếng: “Bác sĩ Cao?”

Cao Kinh và chủ nhiệm Vu cùng quay đầu lại.

“Cô Chu?”

Cô Chu tiến lên mấy bước, khó giấu được sự vui vẻ, “Bác sĩ Cao, sao anh lại ở chỗ này?”

Cao Kinh: “Tôi tới đây tham gia một hội nghị.”

Cô Chu: “Tôi đến Bắc Kinh công tác xử lý một cuộc họp. Anh ở khách sạn này sao?”

Cao Kinh: “Vâng.”

Cô Chu cười sâu xa: “Khéo thật.”

Cao Kinh khách sáo với cô ta mấy câu, thang máy đã đến, anh lịch sự tạm biệt.

Chủ nhiệm Vu đi vào thang máy với anh, nói: “Sao tới Bắc Kinh có một chuyến mà cậu gặp những hai người quen vậy?”

Cao Kinh cúi đầu, lơ đãng: “Dạ? Đều không quen ạ.”

Anh mở khóa điện thoại, mở trang web sách cũ, mã vận đơn báo giao thành công. Anh mỉm cười.

Thang máy đi lên. Không biết Hương Hương đang làm gì. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Cố Tương cầm hộp bưu phẩm trở lại, Quách Thiên Bồn ngừng thu dọn bát đĩa, gạt tấm rèm cho cô. Anh tò mò hỏi: “Mua gì thế?”

Cố Tương đáp: “Không phải em mua. Đúng rồi, anh không cần giúp em tìm hai quyển sách kia nữa.” Dừng một chút, cô mở hộp ra cho anh xem, “Em có rồi.”

“Ừ...” Giọng Quách Thiên Bồn hơi chùng xuống.

Hai người giúp bà Văn Phụng Nghi thu dọn xong bát đĩa mới đi ra ngoài.

Đến cửa cư xá, Cố Tương giữ chặt Quách Thiên Bồn, “Em dẫn anh đi chụp CT trước đã.”

“Hả?” Quách Thiên Bồn không kịp phản ứng.

Cố Tương thoáng nhìn qua bắp chân anh, “Chân của anh, còn cả đầu nữa. Lần trước anh không đi kiểm tra sao? Hôm nay dù sao cũng tiện, đi kiểm tra một chút.”

Quách Thiên Bồn nhớ tới lời nói dối kia, thái dương cũng sắp đổ mồ hôi rồi, trong cái khó ló cái khôn: “Anh không mang bảo hiểm y tế, chụp CT đắt lắm. Lần sau đi.”

Cố Tương: “Đã kéo dài mấy ngày rồi.”

Quách Thiên Bồn: “Em yên tâm qua mấy ngày nữa anh nhất định sẽ đi chụp CT.”

“Vâng.” Cố Tương kéo cửa xe ra, “Vậy anh nhớ đấy.”

Quách Thiên Bồn thở phào: “Anh chắc chắn sẽ nhớ.”

Cố Tương không kéo được cửa, quay đầu lại nhìn Quách Thiên Bồn. Quách Thiên Bồn không nhịn được cười, vội mở khóa xe. Anh lái xe đưa Cố Tương đến trung tâm thương mại, sau khi đỗ xe xong, anh hỏi Cố Tương muốn mua quà gì.

Cố Tương hỏi: “Anh mua gì thế?”

Quách Thiên Bồn: “Anh thấy trong văn phòng bên này của tổng giám đốc còn không có gì trang trí, cho nên đã mua đồ trang trí.”

Cố Tương tò mò: “Loại trang trí gì thế?”

Quách Thiên Bồn khua tay múa chân: “Lớn như vậy, một đôi tỳ hưu.” Chiêu tài lại từ tà.

Cố Tương bắt đầu suy nghĩ xem mình nên tặng gì. Cô nhớ khi còn bé tặng cho Tiêu Mân món quà đầu tiên là một chiếc bút máy, không bao lâu sau, cô nhìn thấy nó nằm trong tay nhân viên nào đó ở lớp huấn luyện. Là Tiêu Mân tiện tay đưa cho người khác rồi.

Quách Thiên Bồn đề nghị: “Nếu không tặng bút máy?”

Cố Tương lắc đầu: “Trước đó em từng tặng rồi, anh ấy không thích.”

Quách Thiên Bồn lại đề nghị: “Vậy tặng bật lửa, hoặc là thắt lưng, ví tiền, quần áo?”

Cố Tương nhú mày: “Không phù hợp.”

“Thực ra...em tặng gì, có lẽ tổng giám đốc đều sẽ thích.” Anh ta nhanh như vậy đã có thể giúp cô tìm được quyển sách không xuất bản nữa, Cố Tương tặng gì, có lẽ đều hợp ý Tiêu Mân. Quách Thiên Bồn nghĩ.

“Em nghĩ ra rồi.”

“Hả?” Quách Thiên Bồn hoàn hồn.

“Mua tranh đi, có thể treo trong văn phòng anh ấy.”

Hai người lựa chọn hơn một giờ, cuối cùng Cố Tương nhìn trúng một bức tranh trừu tượng dài hơn hai mét. Bức tranh vừa to vừa nặng, lúc đó cô cũng khó mà tặng được, cô để cho Quách Thiên Bồn mang thẳng đến trung tâm huấn luyện.

Văn phòng Tiêu Mân khóa, Quách Thiên Bồn đặt bức tranh vào một góc phòng khách.

Hoàng hôn trải rộng, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc. Ra khỏi hội trường, Cao Kinh nhú mi tâm, nghe thấy chủ nhiệm Vu hỏi anh: “Buổi tối có muốn đi ăn chung với mọi người không?”

Cao Kinh suy nghĩ, nói: “Không bằng để em mời khách.”

Anh dẫn chủ nhiệm Vu đến một quán ăn nhỏ. Quán ăn nằm trong ngõ nhỏ, một bên ngõ nhỏ là nhà cấp bốn, một bên là các loại cửa hàng. Trong quán ăn trang trí như tường thành cổ, trên tường còn có một mỹ nhân yếu điệu đứng thẳng. Chủ nhiệm Vu tò mò nhìn quanh, “Nghe người ta giới thiệu à? Quán ăn này có gì đặc sắc?”

Cao Kinh nói: “Đều là những món ăn bình thường của người dân Bắc Kinh, nghe nói món ăn ở đây đều là bí phương độc nhất vô nhị của ông chủ, hương vị đặc biệt, không thể ăn được ở nơi khác.”

“Vậy thì thử xem đồ ăn bình thường đặc biệt như thế nào.” Chủ nhiệm Vu lạnh tay lạnh mắt, “Đi thử một chút, không biết còn chỗ trống.”

Đang là giờ cao điểm, quán ăn không còn chỗ ngồi. Nơi này cách khách sạn không xa, bọn họ đi mất hơn nửa tiếng theo hướng dẫn, hiện tại đúng lúc cảm thấy đói. Chủ nhiệm Vu để cho Cao Kinh làm chủ gọi món, Cao Kinh gọi tương thịt băm Bắc Kinh, rồi lại tùy tiện gọi hai món. Hai người uống trà đợi đồ ăn bưng lên. Bên cạnh bàn gần đó, tiếng động không nhỏ, át cả tiếng hai người nói chuyện. Cao Kinh nhìn sang bên cạnh, thấy là một nhà ba thế hệ, người mẹ trẻ chơi điện thoại, đứa trẻ không chịu ăn cơm, vừa gầy chiếc đĩa vừa làm nũng. Cụ già giờ chiếc đĩa, kiên nhẫn dụ dỗ đứa trẻ.

Cao Kinh nhìn mấy lần.

Chủ nhiệm Vu uống xong một ly trà, chuẩn bị rót thêm, hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

Cao Kinh quay đầu lại, ngăn lại tay chủ nhiệm Vu, cầm lấy ấm nước, rót trà thay ông, nói: “Có bệnh nhân lâm chung đột nhiên tính cách thay đổi lớn. Người nhà của ông phân tích nguyên nhân, thứ nhất, bởi vì ông không muốn chết, hy vọng có thể tiếp tục được điều trị. Thứ hai là ông muốn gặp cháu gái mình, nhưng cháu gái đang có bầu, không tiện bên ba đường dài.” Anh rót nước cho mình, “Điều đầu tiên đã thỏa mãn được ông lão, hiện tại ông ấy đang ở phòng bình thường, mỗi ngày chỉ truyền dịch dinh dưỡng, xem như cho ông chút an ủi tâm lý. Điều thứ hai, tạm thời không có cách nào thỏa mãn, dự tính ngày sinh của cháu gái ông ấy sắp tới gần, lúc này không thể ngồi máy bay hay tàu cao tốc được.” Cao Kinh nói xong, hỏi chủ nhiệm Vu, “Chú cảm thấy nguyên nhân khiến tính cách ông lão thay đổi là gì?”

Chủ nhiệm Vu uống nước, nói: “Tôi đã thấy quá nhiều người, trước và sau khi mắc bệnh giống như hai người. Có một số người là bị bệnh tật tra tấn cần bộc phát. Có một số là nhân tố bên ngoài, cách đối xử của người thân bạn bè khiến người đó cảm thấy khác lạ. Còn có một số, có thể là cảm thấy mình biến thành phế nhân, dứt khoát cam chịu.”

“Nhiều nguyên nhân lắm.” Chủ nhiệm Vu nói, “Cậu nói người bệnh này tuổi tác đã cao, tôi nghĩ hai điều cậu nói đều là nguyên nhân. Người già là khó đỡ nhất mà cũng dễ nhất. Đã đến tuổi của bọn họ, thực ra cũng không khác gì trẻ con. Bảo người nhà chịu khó nhẫn nại dỗ dành.”

Cao Kinh nhìn về phía hai bà cháu bên cạnh, như có điều suy nghĩ.

“Cậu có biết hiện tại tôi cảm thấy điều gì có ý nghĩa nhất không?” Chủ nhiệm Vu đột nhiên hỏi.

“Dạ?” Cao Kinh hỏi.

Chủ nhiệm Vu đặt chén trà xuống, cười nói: “Mấy năm trước tôi chỉ cần trị bệnh cứu người, hiện tại chúng ta còn phải kiêm thêm điều trị tâm lý, có lẽ bệnh viện nên tăng thêm tiền lương cho chúng ta.” Ông gõ bàn, “Cậu đó, đừng cướp bát cơm của bác sĩ tâm lý của chúng ta.”

Cao Kinh cười, nhân viên phục vụ lần lượt mang thức ăn lên, anh đưa đĩa cho chủ nhiệm Vu, “Nghe lời chú, chúng ta ăn thôi.”

Chủ nhiệm Vu nếm trước tương thịt băm Bắc Kinh Cao Kinh gọi, sau khi nếm xong than lên: “Trời ạ, ngon quá, không phải bên trong bỏ thêm hải sản đấy chứ? Còn có cách chế biến này sao?”

Cao Kinh vừa ăn vừa nói: “Chú biết nấu ăn?”

Chủ nhiệm Vu: “Tôi biết nấu mì ăn liền, lần sau cho cậu nếm thử tay nghề của tôi?”

Cao Kinh gật đầu: “Cháu rất mong chờ.”

Chủ nhiệm Vu cười to, chỉ về phía sau lưng Cao Kinh.

“Bác sĩ Cao...”

Cao Kinh quay đầu lại, “Cô Chu.”

Cô Chu đi cùng với đồng nghiệp, “Chúng tôi nghe người gần đây giới thiệu nhà hàng, muốn tới đây nếm thử, không nghĩ tới mọi người cũng ở đây.”

Cao Kinh nói: “Đồ ăn của nhà hàng quả thật không tệ.”

Cô Chu quan sát xung quanh: “Hình như không còn chỗ rồi.”

Đồng nghiệp hỏi: “Nếu không ghép bàn?”

Cô Chu bắt giác nhìn về phía Cao Kinh. Cao Kinh hỏi ý chủ nhiệm Vu, ông không ý kiến, mời hai cô gái cùng ngồi.

Hai cô gái lại gọi thêm hai món ăn.

Cao Kinh hỏi: “Gần đây cha cô thế nào rồi?”

Cô Chu đáp: “Tình hình của ông không tốt lắm, không muốn tiếp tục điều trị.”

Cao Kinh: “Xuất viện rồi?”

“Còn chưa.” Cô Chu nói, “Sao tôi có thể để cho ông xuất viện, tiếp tục tiếp nhận điều trị sẽ còn có hi vọng.”

Hiện tại cha cô ta bị ung thư tái phát, không cần nói cũng biết tiếp nhận điều trị đau khổ thế nào. Cao Kinh không tiện bình luận nhiều, anh và chủ nhiệm Vu lại trò chuyện về hành trình hai ngày tiếp theo.

Thực khách xung quanh đa dạng, đàn ông phương bắc hai tay để trần, cơ bắp và hình xăm, tiếng chúc rượu như muốn phá thùng trần nhà. Hai tai Cao Kinh làm như không nghe thấy, cử chỉ dùng cơm bình thản, có lẽ hơi nóng, anh cởi một cúc áo trên cổ ra, sau đó tiếp tục gấp rau, nghe chủ nhiệm Vu nói chuyện. Anh bình thản như vậy, lại có cảm giác khí khái hơn so với những người đàn ông xung quanh. Chu Huân yên lặng nghĩ.

Ăn cơm xong, bốn người cùng đi về khách sạn. Hai bên ở hai tầng khác nhau, Cao Kinh và chủ nhiệm Vu ra khỏi thang máy trước.

Chủ nhiệm Vu vừa đi vừa hỏi: “Bên trái hay là bên phải?”

“Của chú là bên phải.” Cao Kinh cầm thẻ phòng.

Hai người hai hướng khác nhau, đợi Cao Kinh đi đến giữa cửa, cửa thang máy mới đóng lại, Chu Huân thu lại ánh mắt. Đồng nghiệp kéo cánh tay cô ta, nhỏ giọng: “Hiếm có bác sĩ đẹp trai như vậy, lại còn thời trang, có phải cô có ý với anh ta không?”

Chu Huân phủ nhận: “Cô đừng nói linh tinh.”

Đồng sự hỏi: “Anh ta có bạn gái rồi sao?”

“Nghe nói là chưa.”

“Vậy mà cô còn nói không có ý sao? Không có thì cô đi nghe ngóng anh ta có bạn gái hay sao?”

Chu Huân hắng giọng: “Được rồi, đừng nói chuyện trong thang máy nữa.”

“À...” Đồng nghiệp sâu xa, “Chúng ta trở về phòng rồi nói.”

Chu Huân và đồng nghiệp trở về phòng, một giờ sau cô ta lại đi ra, đi thang máy xuống dưới. Dựa theo trí nhớ vừa nãy, cô ta gõ cửa phòng, sau đó nghe thấy người ở bên trong hỏi: “Ai vậy?”

Chu Huân nói: “Là tôi, Chu Huân.”

Sau một lúc lâu, Cao Kinh mới mở cửa phòng, “Cô Chu?”

Chu Huân nói: “Vừa rồi dạ dày của đồng nghiệp tôi hơi khó chịu, tôi lo có thể là vừa rồi đồ ăn có vấn đề, để đề phòng, nên tôi đưa cho anh chút thuốc.”

Cô ta đưa hộp thuốc trong tay tới. Cao Kinh gửi lời cảm ơn: “Cảm ơn, nhưng có lẽ tôi không có vấn đề gì, tạm thời không cần thuốc. Nếu tình hình của đồng nghiệp cô nghiêm trọng, tốt nhất là nên đến bệnh viện.”

Chu Huân nói: “Tôi biết rồi, vậy nếu anh không thoải mái, có thể hỏi tôi lấy thuốc, tôi ở phòng 1603.”

Cao Kinh mỉm cười: “Vâng, cảm ơn cô.”

“Đúng rồi.” Chu Huân lại nói, “Anh ở lại Bắc Kinh mấy ngày? Có định đi đâu chơi không? Tôi và đồng nghiệp định ngày kia đi Trường Thành.”

Cao Kinh: “Có lẽ tôi không có thời gian du lịch, chúc hai người đi chơi vui vẻ.”

“Vâng...”

Người đi rồi, Cao Kinh đóng cửa phòng lại, cầm lấy điện thoại trên bàn. Màn hình chính di động dừng trên biểu tượng trò chuyện wechat, anh đã nhận được tin nhắn trả lời.

Cố Tương: “Còn chưa ngủ sao?”

Cao Kinh gửi đi: “Anh muốn xem cá con, có được không?”

Trong phòng khách, Cố Tương đọc tin nhắn: “...”

Cố Tương nhắn lại: “Em quay cho anh.”

Một giây sau, video tới.

Cố Tương mỉm môi, nhanh chóng quay vào bể cá, nói: “Anh xem đi.”

Cao Kinh nhìn vào di động, chú cá nhỏ đang bơi trong nước, xung quanh là bèo rong đong đưa. Cao Kinh hỏi: “Nó ăn chưa?”

Cố Tương nói: “Ăn rồi.”

Hỏi xong câu này, Cao Kinh nói tiếp: “Em chuyển camera trước đi.”

Camera phía sau vẫn là hình ảnh chú cá, Cố Tương nhìn người đàn ông trong màn hình, nói: “Không phải anh muốn nhìn cá con sao?”

“À...” Mặt Cao Kinh không đổi sắc, “Anh nói dối đấy.”

Cố Tương mỉm cười. Cô chuyển sang camera trước.

Trong màn hình, mái tóc dài của cô hơi ướt, ngũ quan được phóng đại, ngay cả lông mi cũng thấy rõ ràng. Cao Kinh dựa vào đầu giường, tay trái cầm điện thoại, ngón tay cái khẽ chạm vào lông mi của cô.

“Anh đang làm gì thế?” Cố Tương đột nhiên hỏi.

Cao Kinh thả tay xuống, nói: “Vừa rồi đang xem tài liệu, em thì sao, vừa tắm à?”

Cố Tương: “Vâng.”

Cao Kinh: “Tóc còn chưa sấy khô.”

Cố Tương: “Em thích để khô tự nhiên.”

Đêm dài yên tĩnh, tiếng nói lặng lẽ như bài hát ru con, một đêm mộng đẹp.

Hai ngày tiếp theo, Cao Kinh bận rộn nhiều việc. Vào ngày cuối cùng giáo sư Tư Đồ mời họ ăn một bữa cơm, sau khi ăn xong phải trở về Hồng Kông, tâm tình của ông cũng nhẹ nhõm hơn, “Có lẽ tương lai không thể nào cùng ăn trưa với hai người rồi, nói thật, mỗi ngày ăn thức ăn lỏng, còn phải rửa răng già, tôi thực sự giống như không ăn vậy.”

Cao Kinh và chủ nhiệm Vu tạm biệt ông, sau đó chủ nhiệm Vu cảm thán: “Aiz...Năm tháng không buông tha ai hết, thỉnh thoảng tôi nghĩ sau này mình già đi sẽ như thế nào.”

Ông cũng chỉ cảm thán một lúc, rồi nhanh chóng xua đi. Chủ nhiệm Vu phàn nàn Cao Kinh, “Cậu hiếm khi đến được Bắc Kinh một chuyến, ngày mai ở lại thêm một ngày đi, dù sao quay về cũng chỉ nghỉ ngơi, chúng ta cũng có thể đi dạo ngõ Nam La cổ. Ở nhà cũng không có ai chờ, sao cậu phải vội vàng.” Ông lâm bầm, “Đêm hôm khuya khoắt còn bay về, không thông cảm cho người già tôi gì cả.”

Cao Kinh mỉm cười, cùng ông đi Đạo Hương Thôn mua bánh ngọt, chủ nhiệm Vu mua cho vợ và con gái, anh mua cho nhà bác gái. Hương Hương ở Bắc Kinh mười năm, không biết cô có thích ăn loại đặc sản này của Bắc Kinh không. Mua bánh ngọt xong, Cao Kinh đưa chủ nhiệm Vu về trước.

Chủ nhiệm Vu hỏi: “Cậu đi đâu thế?”

Cao Kinh: “Đi dạo thêm chút ạ.”

Anh lại đi đến tiệm tạp hóa một chút, cầm hai túi đồ, thu dọn xong hành lý, anh và chủ nhiệm Vu cùng ra sân bay.

Ăn cơm xong đọc sách một lát, Cố Tương nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ. Không có điện thoại và tin nhắn, cô cầm quần áo đi vào nhà tắm. Lúc tắm, cô mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy bên trong ống nước. Cô khoả vôi sen lại, cẩn thận lắng nghe.

Nước chảy ào ào. Cố Tương ngửa đầu, lau chùi bọt nước trên mặt. Trên tầng còn có mấy hộ gia đình, ngày mai anh mới trở lại. Cố Tương tiếp tục tắm. Tắm rửa xong, cô lau tóc ngồi vào ghế sa lon, nghe thấy điện thoại trong phòng vang lên, cô lại đứng dậy đi vào. Mở khóa điện thoại.

Cao Kinh: “Đã ngủ chưa?”

Cố Tương nhắn lại: “Vẫn chưa.”

Cao Kinh: “Em ra thang máy đi.”

Cố Tương sừng sốt, “Bây giờ sao?”

Cao Kinh: “Ừ.”

Cố Tương bỏ khăn mặt xuống, khẽ mở cửa, đi tới cửa thang máy.

Tìm cô đập mạnh.

Trong đêm hành lang quá yên tĩnh, không có cửa sổ, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang đều không nghe được, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch. Cô cầm vật áo, nhìn con số màu đỏ chậm chạp thay đổi trên thang máy. Nước trên tóc nhỏ xuống, rơi vào quần áo, hơi lạnh. Cô nhìn chăm chăm vào thang máy, ngón tay tùy ý gãi đuôi tóc.

“Đình...” Cửa thang máy mở ra. Cố Tương nhìn vào buồng thang máy.

Người ở bên trong phong trần mệt mỏi, vali ở dưới chân anh.

Cổ tay cô bị xiết chặt, kéo vào trong thang máy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Cố Tương không hề phòng bị dán vào một lồng ngực. Cánh tay và phía sau lưng bị ép chặt, kín đến mức không có kẽ hở, cảm giác áp bức chỉ giăng co ba giây, khi bám được vào áo sơ mi của anh, cuối cùng cô đã có thể thở.

Cao Kinh kiểm chế buông người ra một chút, cúi đầu nhìn.

Mặt cô đỏ tới mang tai, tóc dài còn ẩm ướt, bả vai xuyên thấu qua áo phông. Ngửa đầu, hai mắt ngập nước, cô dường như hoảng hốt, lông mi bất động trong không khí, không chớp mắt chút nào. Nhìn còn rõ hơn so với trong video, Cao Kinh có thể đếm từng sợi lông. Anh chọn rộn, không nhìn được chạm vào lông mi của cô, hơi thở gần như phả vào mắt cô, cô run rẩy nháy mắt mấy cái. Cao Kinh giữ chặt hai tay, môi chạm vào trán cô.

Một tay Cố Tương giữ chặt lấy áo sơ mi của anh, anh ôm chặt bao nhiêu, cô tóm chặt bấy nhiêu.

Nóng quá...Anh khiến cô bỏng rồi.

Cố Tương khẽ kêu một tiếng: “Cao Kinh...” Bên hông bị xiết chặt.

Cao Kinh lướt qua mái tóc ẩm của cô, giữ lấy gáy cô, lại chạm vào trán cô. Vào lúc này, cuối cùng anh đã thả người ra, giữa hai người giữ một khoảng cách, cánh tay phải của anh vòng quanh người cô. Cao Kinh cúi đầu nhìn cô, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Vừa tắm?”

“Vâng...”

“Tóc còn chưa lau khô.”

“Vâng...”

Ánh mắt Cao Kinh lướt qua vai cô, thu lại, lại nhìn vào mắt cô.

Cố Tương mở tròng hai mắt, điềm nhiên như không có việc gì hỏi: “Không phải nói ngày mai mới trở lại sao?”

Cao Kinh nói: “Còn kịp, cho nên hôm nay trở về.”

“Vâng.” Cố Tương liếc va li bên cạnh.

Cao Kinh nói: “Anh vừa gọi taxi về đây.”

Cố Tương hỏi: “Hết nhiều tiền không?”

Cao Kinh mỉm cười: “Chủ nhiệm Vu sẽ thanh toán.”

“Vâng.” Cô hỏi xong, hơi quay đầu, ánh mắt tùy ý nhìn vào buồng thang máy.

“Anh mua tương thịt băm Bắc Kinh cho em.” Cao Kinh nói.

Cố Tương lại nhìn về phía anh, “Tương thịt băm Bắc Kinh?”

“Mua ở nhà hàng em đề cử đấy.” Cao Kinh dừng một chút, “Có muốn ăn không?”

Trước khi Cố Tương lên tiếng, anh lại nói: “Đề qua đêm thì không ăn được nữa, anh hâm lại cho em, coi như ăn đêm được không?”

“...Tốt.”

“Vậy đi nhà anh nhé?”

“Vâng.”

Cao Kinh thả người ra, cuối cùng cũng ấn nút đi xuống.

Cố Tương phân biệt được mấy con số. Lại lên tầng cao nhất rồi.

Cao Kinh làm như thường đứng cạnh Cố Tương, khề ho một tiếng, “Hiện tại đi xuống dưới.”

“Vâng.” Cố Tương nhìn chăm chăm vào mũi tên đi xuống.

Tay đột nhiên bị người bắt lấy. Cô tiếp tục làm như không có việc gì chăm chăm vào mũi tên đi xuống.

Đã đến tầng mười hai, Cao Kinh một tay nắm tay Cố Tương, một tay kéo va li, đi đến cửa, anh mới thả người ra, móc túi lấy chìa khóa.

Ánh mắt Cố Tương tùy ý nhìn thoáng qua, đột nhiên phát hiện quần anh hơi tụt xuống. Phần quần bị cô nắm vào khi nắm áo, lúc này hơi tụt, mắt trật tự không chịu nổi.

Cố Tương ngược mắt lên. Cao Kinh nhìn thẳng cô, mấy giây sau, anh mỉm cười. Cố Tương nghiêng đầu sang một bên.

Vào nhà, Cao Kinh đặt vali bên cạnh cửa, nói với Cố Tương: “Anh đi rửa mặt đã, em đun nước hộ anh nhé?”

“Vâng.” Cố Tương đi vào nhà bếp.

Cao Kinh chỉ vào góc, “Ấm nước ở đằng kia.”

Cố Tương cầm ấm nước, lấy nước, cúi đầu nhìn chăm chăm phần chia vạch. Cao Kinh còn chưa đi, cô liếc anh. Lúc này Cao Kinh mới đi vào nhà tắm. Anh rửa mặt xong, lúc đi ra áo sơ mi đã nhét vào trong quần, sửa sang lại chỉnh tề, chỉ là cổ anh còn hơi đỏ.

Nước vẫn còn đang đun, Cố Tương ngồi trên ghế sa lon chờ anh.

Cao Kinh mở va li ra, lấy từ bên trong hai chiếc hộp, nói: “Anh mua buổi chiều, đến bây giờ mới chỉ có mấy tiếng, vẫn còn ngon lắm.”

Cố Tương hỏi: “Anh đã ăn rồi sao?”

“Ý em là tương thịt băm Bắc Kinh?”

“Vâng.”

“Ăn thử một chút, ngon thật. Anh nghĩ có lẽ đã lâu em không ăn rồi, cho nên mua về một phần cho em.”

Cố Tương nói: “Năm trước em đều ở nước ngoài, thực sự đã lâu không ăn rồi.”

Cao Kinh hỏi: “Sau khi gặp chuyện không may chưa từng trở về sao?”

Cố Tương lắc đầu: “Chưa ạ, mẹ luôn đưa em đi khám bác sĩ.”

Cao Kinh: “Bây giờ mẹ em đang ở Bắc Kinh sao?”

“Mẹ em còn có việc ở nước ngoài, qua một thời gian ngắn nữa sẽ về.”

Cao Kinh gạt đầu, đi hâm nóng đồ cho cô. Cố Tương hỏi: “Có phải anh còn chưa ăn tối không?”

Cao Kinh bỏ thịt băm vào bát, nói: “Ăn một chút trên máy bay rồi, nhưng không thể ăn vào. Anh muốn nấu chút mì, em có muốn không?”

Cố Tương nói: “VẬY em ăn một chút.”

Cao Kinh mỉm cười.

Một chút thôi, cũng không nhiều lắm.

Anh nhìn về phía ghế sofa, ánh mắt dừng lại trên môi cô hai giây, nhanh chóng thu lại.

Tương thịt băm vẫn còn nóng hổi, đậu hũ bao quanh cà rốt, dưa chuột thái nhỏ, hành tây, thêm mùi thơm của thịt băm, thật ngon miệng. Cố Tương ngồi ăn, ăn xong một miếng, Cao Kinh vừa vận bụng hai bát mì tới. Anh ăn bát lớn, cô ăn bát nhỏ, bên trên mì có để một quả trứng gà.

Cố Tương uống mấy ngụm nước mì, gấp một đũa mì, bỏ vào trong miệng. Cao Kinh nhắc nhở, “Thôi đi, cẩn thận bị bỏng.”

“Vâng.” Cố Tương đã ăn xong rồi.

Cao Kinh gấp một phần tương thịt băm đưa cho cô, Cố Tương nhìn anh, nhận lấy, cắn xuống một ngụm. Cao Kinh ăn chậm, anh vừa ăn vừa gấp cho Cố Tương, đợi Cố Tương lắc đầu nói ăn no rồi, anh mới nghiêm túc ăn.

Cố Tương cầm khăn lau miệng, sau đó theo thói quen đặt hai tay lên đầu gối, nhìn anh ăn. Cao Kinh kể với cô lần tham gia hội nghị này, nói xong hỏi cô mấy ngày nay làm gì. Cố Tương đáp: “Đọc sách.” Dừng một chút, “Đọc hai quyển sách anh mua cho em.”

Cao Kinh cười, “Sách kia có mới không? Chỗ bán bảo mới đến 90%.”

Cố Tương gật đầu: “Không kém bao nhiêu đâu, trang sách hơi ố vàng, nhưng giữ gìn khá tốt.”

Cao Kinh cúi bỏ cốc áo sơ mi, rút khăn tay lau miệng, thu dọn bát đũa, nói: “Uống gì không?”

“Có gì để uống ạ?”

Cao Kinh cầm bát đũa bỏ vào bồn rửa, đi mở tủ lạnh, quét từ trên xuống dưới, “Trà và sô-đa.” Anh lật một lon, “Còn có Yakult...Bác anh từng đi lên đây.” Anh hỏi Cố Tương, “Yakult được không?”

“Vâng.”

Không có ống hút, Cao Kinh giúp cô mở ra, Cố Tương khẽ nhấp một ngụm. Cao Kinh còn đứng ở bên cạnh cô, không rời đi. Cố Tương ngửa đầu nhìn anh.

Cao Kinh nói: “Ngày mai họp lớp?”

Cố Tương: “Vâng.”

“Anh đi với em?”

Cố Tương suy nghĩ, nói: “Vâng.”

Cao Kinh cúi người, một tay chống vào mặt bàn, nhìn thẳng vào Cố Tương, “À...Đi tham gia họp lớp...chắc chắn phải giới thiệu người mang đến với bạn bè, vậy em định giới thiệu anh như thế nào?”

Cố Tương dừng lại.

Cao Kinh nói: “Nếu như vẫn nói là hàng xóm, có lẽ không quá phù hợp.”

Cố Tương chợt nhớ tới cô đã từng giới thiệu với Nguyễn Duy Ân mình là hàng xóm của Cao Kinh. Cố Tương bỏ Yakult, hai tay lại đặt lên đầu gối, nói: “Vậy anh cảm thấy giới thiệu như thế nào thì phù hợp?”

“Anh cảm thấy...” Cao Kinh chậm rãi nói, “Có lẽ ‘bạn trai’ tương đối phù hợp.”

Cố Tương hát cảm, đồng ý: “Vâng.”

“...”

Yên tĩnh hai giây, Cao Kinh khẽ cười. Cố Tương lại cầm lấy Yakult, tuy nhiên tay hơi run lên, nhưng cô vẫn bình tĩnh mở miệng, “Anh rửa bát đi.”

Cao Kinh hôn một cái lên mặt cô, sau đó đi rửa bát.

Cố Tương: “...”

Cô uống một hơi cạn sạch Yakult.

Rửa bát xong, thời gian đã không còn sớm, Cố Tương chuẩn bị trở về, Cao Kinh đưa cô tới cửa, cũng thay giày. Cố Tương đi giày, hỏi: “Anh đi đâu thế?”

“Đưa em về nhà.”

“...Ngay tầng dưới.”

Cao Kinh nói đương nhiên: “Rất gần, anh tiễn em.”

“...” Cố Tương đi theo anh.

Chỉ một tầng mà thôi, hai người vào thang máy, trong nháy mắt đi ra, Cao Kinh đưa cô đến cửa nhà. Cố Tương đang định cầm chìa khóa mở cửa, Cao Kinh giữ tay cô lại. Cô nhìn về phía anh. Qua một lúc, cô nói: “Ngủ ngon.”

Cao Kinh hôn trán cô, sau đó cúi đầu nói: “Ngủ ngon.”

Tay anh còn không buông ra, Cố Tương không có cách nào rời đi, cô lại nhìn anh.

Cao Kinh nói: “Thực ra hai chúng ta vừa ăn đêm, sớm như vậy đã đi nghỉ ngơi không thích hợp cho lắm, nên tiêu hóa một chút.”

Khóe miệng Cố Tương khẽ cong lên, “Lại đi vườn hoa tiêu hóa sao?”

“Leo cầu thang cũng có thể rèn luyện.”

Cố Tương cùng anh đi ra cầu thang bộ. Đối diện thang máy là cầu thang bộ, có rất ít người đi, một tầng mười hai bậc. Bọn họ vừa đi vừa nói, đèn cảm ứng sáng lên, đi được hai bậc, đèn cảm ứng lại tắt.

Cố Tương ngừng đầu, hơi giẫm mạnh lên mặt đất, đèn cảm ứng vẫn không sáng. Cao Kinh nói: “Những đèn này thường xuyên hỏng.” Nói xong, đèn lại sáng. Hai người tiếp tục đi xuống dưới, đèn cảm ứng lúc có lúc không.

Trong cầu thang không có ống thông gió, không khí hơi oi bức, Cố Tương đi đến đồ mồ hôi, tim cũng ngày càng đập nhanh. Đi một vòng, hai người lại vòng về, Cố Tương hỏi: “Tầng mấy rồi?”

Đèn sáng lên một cái, Cao Kinh nói: “Tầng chín rồi.”

“À.”

Cố Tương đếm bậc thang. Đến tầng mười...Tầng mười một rồi...Đèn cảm ứng lại tắt. Không gian chật chội rơi vào bóng tối. Người còn đứng trên bậc thang, eo cô bị người ôm lấy, phía sau lưng từ từ chạm vào tường. Hơi thở quấn quanh trên mặt cô, cô không thấy gì hết. Chỉ còn lại tiếng động khó mà kìm chế. Một lát sau, môi của cô bị người che kín. Mồ hôi từ phía sau cổ chảy xuống. Nóng quá...Chỗ này còn oi bức hơn so với thang máy.

Cô lại nắm chặt áo sơ mi anh. Anh hôn cô bao lâu, cô giữ chặt bấy lâu.

Lúc Cao Kinh về đến nhà đã là rất lâu sau đó. Cả người anh đỏ đầy mồ hôi, cúi đầu nhìn áo sơ mi.

Lại bị túm rồi...

Anh cong khóe miệng, cởi quần áo ra. Góc áo đều là nếp gấp, bị túm chặt thật đấy, hiện tại phui cũng không thẳng được. Anh ném áo sơ mi lên ghế salon, lúc đi qua bàn ăn, trông thấy bình Yakult không đặt trên đó. Anh vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra, lấy một lọ Yakult uống mấy ngụm. Hương vị ngọt ngào quấn quýt càng lâu. Anh đi đến bên cạnh ghế sofa, nhặt áo sơ mi lên, ngón cái vuốt nếp gấp ở góc áo, chậm rãi uống hết Yakult.

Sáng hôm sau, Cao Kinh mang bánh ngọt mua ở Bắc Kinh cho nhà bác. Anh đi bộ xuống, đến tầng mười một, nhìn sang bên phải. Tấm rèm tung bay trong phòng như ẩn như hiện. Anh nghe thấy bà Văn nói: “Sữa bò ở trên bàn, cháu ăn bánh bao xong hãy uống.” Sau đó chỉ nghe thấy tiếng hỏi khẽ, “Bà ăn rồi à?”

Bà Văn: “Còn chưa, bà rửa nôi đã rồi ra ăn.”

“Cháu để lại một nửa sữa bò cho bà nhé.”

“Bà không uống, cháu uống đi.”

Cố Tương đi lấy cốc, lúc đi qua cửa, ánh mắt quét qua người đứng ngoài. Cô thoáng dừng bước. Cao Kinh nắm tay che mắt, đi đến ngoài cửa, khẽ nói: “Vừa dậy à?”

Cố Tương nhìn thoáng qua nhà bếp, cũng đi tới cửa, “Vâng, đang định ăn sáng. Anh ăn rồi à?”

“Anh đến nhà bác ăm.” Cao Kinh chỉ về phía bên phải.

Cố Tương kéo rèm ra.

Cao Kinh đưa một túi nylon cho cô, “Điểm tâm Đạo Hương Thôn đưa cho bà em.”

“Vâng.” Cố Tương nhận lấy.

“Muốn đi đâu thế?”

“Em đến nhà Tiêu Mân.”

Cao Kinh: “Tiêu Mân?”

Cố Tương: “Anh ấy về Bắc Kinh rồi, nhờ em đến nhà mở cửa sổ thông gió, còn tưới nước cho hoa.”

Cao Kinh mỉm cười, “Ừ.” Sau đó nói: “Anh gặp anh ta trên máy bay.”

“Trùng hợp như vậy?”

Cao Kinh không nói tình hình cụ thể, chỉ nói đơn giản mấy câu, hỏi: “Có muốn anh đưa đi không?”

“Không cần, anh còn bận việc mà.” Anh đến nhà Tiêu Mân không tiện chút nào, Cố Tương không muốn để cho anh đợi.

Cao Kinh lại hỏi thời gian họp lớp của cô. Cố Tương: “Thầy Tề nói đi chung xe với em.”

Cao Kinh: “Anh cũng đang định đến bệnh viện, vậy lúc đó chúng ta đến bệnh viện đưa thầy đi cùng.”

“Vâng.”

Đã trao đổi xong, Cố Tương nói: “Vậy em đi ăn sáng đây.”

“Anh cũng đi đây.”

Cố Tương muốn kéo rèm, Cao Kinh quay đầu lại. Đối mặt vài giây, Cao Kinh đi trở lại, hôn một cái lên trán cô, thấp giọng nói: “Buổi chiều gặp.”

“...Vâng.”

Cuối cùng anh đã đi tới đối diện. Cửa đối diện mở, giọng bà Cao Mỹ Tuệ oang oang truyền ra.

Bà Văn Phụng Nghi ho khan ra khỏi nhà bếp, hỏi: “Hình như bà vừa nghe thấy cháu nói chuyện?”

Cố Tương đưa túi bánh ngọt cho bà: “Là Cao Kinh, anh ấy đi Bắc Kinh công tác mua chút bánh ngọt cho bà.”

Bà Văn Phụng Nghi lại ho khan vài tiếng, thở hơi cổ sức, nói, “Đã cảm ơn người ta chưa?”

“...Chưa ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi: “Lần sau phải cảm ơn.”

“Vâng.” Cố Tương hỏi, “Bà bị cảm ă?”

Bà Văn Phụng Nghi lắc đầu, “Không có, là thời tiết quá nóng thôi, khó thở.”

Cố Tương gật đầu, cô cũng cảm thấy trong khoảng thời gian này quá nóng. Chưa có một mùa hè nào nóng như vậy.

Cố Tương trang điểm thay quần áo, dọn dẹp gọi taxi đến nhà Tiêu Mân. Cô đóng cửa trước rồi mở toàn bộ cửa sổ ra, tận lực thông gió. Đi đến phòng ngủ, tầm mắt của cô dừng lại trên chiếc giường đơn màu hồng. Hôm trước cô tới đây đã thấy chiếc giường này, hôm nay nhìn lại vẫn cảm thấy quái dị. Cũng không biết Tiêu Mân mua lúc nào nữa.

Tưới cây một lần, cô xem TV một lát, thấy thời gian không còn sớm nữa, cô đóng cửa sổ lại, mở hệ thống thông gió, ra khỏi căn hộ. Cố Tương gọi xe đến bệnh viện Thụy Hoa. Lúc đi đến cửa phòng bệnh, cô nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, nhìn vào, Cao Kinh đã ở đó, ngoài anh và thầy Tề, còn có hai người phụ nữ. Cao Kinh lập tức nhìn thấy cô, đi tới cửa, khẽ hỏi: “Đến rồi?”

“Vâng.” Cố Tương nói, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cao Kinh nói: “Hai người kia là con gái ông Tề, con gái lớn không muốn để cho ông Tề tiếp tục nằm viện, cô con gái nhỏ thì cùng ý kiến với thầy Tề.”

Điều kiện của hai người con gái ông Tề Trung Hoa cũng không khảm khá mấy, trong nhà con cái vẫn còn đến trường, gánh nặng của họ rất lớn. Người con gái lớn biết thời gian của cha mình không còn nhiều, ở lại bệnh viện chỉ tốn tiền, cô ta cũng không phải là người bất hiếu, chỉ là không muốn lãng phí như vậy. Cô con gái nhỏ thấy cha khóc, nổi trận lôi đình, ồn ào bảo sẽ chịu tất cả viện phí, không cần đến “tiền mồ hôi nước mắt” của người chị. Nhà ai cũng không dư dả, bên trong đều phải bầu vịu tạm đủ.

Cao Kinh đứng lúc áp chế, “Thầy Tề, Cố Tương đến rồi!”

Thầy Tề sờ đầu mẹ trán, nhìn về phía cửa ra vào, “À, Cố Tương đến rồi!” Ông nhìn về phía cha mình, lại gạt lần nữa, “Cha, cha xem, cháu gái lại tới thăm cha này.”

Ông cụ vẫn khóc. Cô con gái nhỏ đau lòng. Cao Kinh đứng ở bên giường, hỏi ông cụ mấy câu, ông không động đậy, thầy Tề lau nước mắt cho ông. Cao Kinh đột nhiên hỏi hai người con gái của ông cụ: “Hai người có con cái không?”

Hai người sững sờ, thầy Tề trả lời: “Em gái lớn của thầy có một con trai, em gái nhỏ có một con gái.”

Cao Kinh nói: “Bọn họ kết hôn sinh con rồi chứ?”

Cô con gái nhỏ nói: “Vẫn chưa, bọn chúng vẫn còn đang đi học, ngay cả người yêu còn không có.”

Cao Kinh suy nghĩ, xoay người nhìn ông cụ trên giường bệnh, mỉm cười hỏi: “Ông Tề, đợi cháu gái sinh ra chất, rồi mang chất đến thăm ông, được không?”

Cuối cùng ông cụ đã có phản ứng, ra sức gật đầu.

Cao Kinh ra khỏi phòng bệnh, đi tìm y tá trưởng. Thầy Tề và hai cô em gái hai mặt nhìn nhau. Cố Tương đứng nguyên tại chỗ chờ đợi. Sau một lúc lâu, cô trông thấy Cao Kinh đi về cùng một bác sĩ, hai người gọi thầy Tề qua một bên. Dường như đang nói gì đó, Cao Kinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cô, sau đó vẫy tay. Cố Tương đi đến bên cạnh anh, lúc này Cao Kinh mới nói với thầy Tề: “Ông Tề quả thực là muốn sống, ông nghe thấy hai em gái và thầy cãi nhau lo là mình sẽ bị đưa ra viện.”

Cố Tương đứng nghe.

Thầy Tề nói: “Chắc chắn tôi sẽ không đưa ông ra viện.”

Cao Kinh nói: “Cháu đoán sờ dĩ ông có ý chí muốn sống mãnh liệt như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất là ông muốn nhìn thấy chất sinh ra.”

Thầy Tề sững sờ.

Cao Kinh nói: “Bản thân ông Tề mắc chứng Alzheimer, thỉnh thoảng ngay cả thầy cũng không nhớ, nhưng vẫn muốn tìm cháu gái của mình. Ông còn nhớ cháu gái của mình mang thai. Rất nhiều cụ già khi lâm chung đều không bỏ được con cháu của mình, có lẽ là ông Tề muốn được nhìn thấy chất. Nghĩ cách để cho ông sống thêm một tuần nữa.”

Thầy Tề lau nước mắt, trở lại bên cạnh giường bệnh, bắt lấy tay ông cụ. Lúc này ông không còn mang theo sự lừa gạt giống như ban đầu, thầy Tề cố nén lòng chua xót, nói: “Cha, con nhất định bảo bác sĩ nghĩ cách, chúng ta nhất định sẽ chờ được chất sinh ra.”

Ông Tề yên tĩnh lại.

Giao cha cho hai cô em gái chăm sóc, thầy Tề cùng Cao Kinh và Cố Tương rời khỏi bệnh viện. Cố Tương ngồi bên ghế cạnh tài xế, Cao Kinh lái xe đến khách sạn tổ chức họp lớp.

Sân bay Thanh Đông.

Máy bay Tiêu Mân hạ cánh, Quách Thiên Bồn lái xe tới đón. Ngồi trên xe, Tiêu Mân tháo kính râm xuống, lấy điện thoại ra. Không có người nghe, anh ta hỏi Quách Thiên Bồn: “Có biết hôm nay Hương Hương làm gì không?”

Quách Thiên Bồn nói: “À, hôm nay em ấy đi tham gia họp lớp.”

“Họp lớp?” Tiêu Mân hỏi, “Họp lớp gì, em ấy có bạn học ở bên này sao? Trung học hay là đại học?”

Quách Thiên Bồn trả lời: “Là họp lớp tiểu học.”

Tiêu Mân sững sờ, “Em ấy tham gia họp lớp tiểu học?”

Quách Thiên Bồn cười nói: “Đúng vậy, tôi nghe mà cũng giật mình, hiếm có cơ hội tụ họp một lần.”

Tiêu Mân đuổi chân chạm vào thành ghế phía trước, nhìn lên trần xe, suy nghĩ sâu xa. Đăng bởi: admin

Chương 40

Họp lớp tổ chức ở khách sạn khu thắng cảnh gần đó, Cao Kinh chờ hai người tới nơi, đã có tám chín người ở đằng kia nói chuyện phiếm. Thầy Tề vừa xuất hiện, những người kia đều đi ra, bảy tám cái mồm liến thoắng nịnh nọt. Dù thầy Tề đang lo lắng cho cha mình, nhìn thấy đám học sinh mạnh khỏe, ông không có cách nào lại mặt ủ mày chau.

Thầy Tề vui vẻ ra mặt: “Nhìn xem thầy dẫn ai đến này.”

Đám người đã sớm chú ý tới hai người đến cùng thầy Tề, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, hai người đứng chung một chỗ vô cùng thu hút.

Người mở miệng đầu tiên là một bạn học nam béo lùn, “Cái này còn cần phải đoán sao, mười năm rồi còn chưa thấy bạn học nữ xinh đẹp như vậy, ngoài Cố Tương ra thì còn có thể là ai!”

Cố Tương hơi kinh ngạc khi đôi phương nói ra tên cô.

Thầy Tề lập tức nói: “Thầy đã nói với em về cô nhóc thiên tài này, bảo em đặt thêm một phần cho Cố Tương, đương nhiên là em biết rõ rồi, lớp trưởng em chơi ăn gian quá!”

Cố Tương: “...”

Bạn học bên cạnh ồn ào. Náo loạn mấy câu, mấy người nhiệt tình chào hỏi Cố Tương.

“Cố Tương, cậu còn nhớ tớ không, tớ là Lý Cường.”

“Cậu đoán thử xem tớ là ai.”

“Tớ là Ngô Lệ Tĩnh, tớ không nói chắc chắn cậu không nhận ra đâu.”

“Nói nhảm, mười năm không gặp rồi, cậu có khác gì phẫu thuật thẩm mỹ đâu.”

“Cố Tương, cậu rất giống với hồi bé đấy.”

“Càng ngày càng xinh đẹp!”

Cố Tương đột nhiên trở thành chủ đề trung tâm, cô hơi mất tự nhiên nhìn thoáng qua, mặt không biểu cảm nhìn đám người. Trên lưng còn có một bàn tay chạm vào, thoáng cái như bị người điểm huyết, hơi tê tê. Cô nghiêng đầu, Cao Kinh mỉm cười nhìn cô.

Cố Tương nhìn về phía bạn học, cố gắng biểu hiện thật thích hợp, “Đã lâu không gặp.” Dừng một chút, chỉ sang người bên cạnh, “Đây là bạn trai tớ, Cao Kinh.”

Cao Kinh cong khoe miệng. Thầy Tề ở bên cạnh choáng váng, hơi mờ mịt. Lớp trưởng nói: “Woa, có cả người nhà nữa à!”

Cao Kinh cười: “Chào mọi người. Trước khi đến tôi còn tưởng rằng mười năm Cố Tương không gặp mọi người, nhất định không có ai nhớ đến cô ấy, ai ngờ mọi người lại nhiệt tình như vậy.”

Người bạn học nam nói: “Cô ấy là hoa khôi lớp, quên ai chứ không có khả năng quên hoa khôi lớp!”

Người bạn học nữ nói: “Khi đó tôi chuyên chép bài thi của cô ấy, có cô ấy tôi hiếm khi phải khoanh bừa.”

Thầy Tề chỉ về phía cô gái: “Thầy luôn nói sao thành tích kì thi của em như xe cáp treo, hoá ra là chép của Cố Tương.” Lại quay đầu nói với Cố Tương, “Sao em có thể nổi giáo cho giặc chứ!”

Trong lòng Cố Tương mờ mịt, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm, đáng vẻ bình tĩnh.

Mọi người nói cười ngồi đợi những bạn học khác, Cao Kinh kề tai Cố Tương nói nhỏ: “Có phải chuyện này khác hoàn toàn với em dự đoán không?”

“...Vâng.”

“Xem ra nhân duyên của em rất tốt.”

Cố Tương lại càng kỳ quái. Cao Kinh thấy biểu cảm này của cô, buồn cười: “Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến.”

Cố Tương gật đầu.

Lớp trưởng béo lại kêu to: “Thực sự là có cảm giác ngược đãi, hai người đừng có thân thiết như vậy được không, uống ngụm trà, hai người tách ra chút đi.”

Cao Kinh nhận lấy trà cậu ta chuyển đến, nói tiếng cảm ơn.

Lớp trưởng thuận miệng hỏi: “Cố Tương, bây giờ cậu đang làm gì thế?”

Cao Kinh trả lời thay Cố Tương: “Trước đó cô ấy ở Bắc Kinh, gần đây mới trở lại Thanh Đông.”

Cho nên chỉ là cô còn chưa kịp tìm việc làm. Cố Tương nhìn Cao Kinh.

“Bạn lớp trưởng họ gì nhỉ?” Cao Kinh hỏi.

“Tôi họ Vương, tên Vương Thụ.” Lớp trưởng trả lời.

“Tôi là bác sĩ, không biết cậu đang làm việc ở đâu?”

“Tôi học khoa học kỹ thuật giờ thành nông dân rồi.” Lớp trưởng nói.

Sau mấy câu hỏi đáp, chủ đề đã chủ động chuyển đến trong tay Cao Kinh. Anh đã biết tên các bạn học, Cố Tương yên lặng ghi nhớ. Anh còn biết cả tên các chủ nhiệm lớp khác, Cố Tương lại yên lặng ghi nhớ. Anh còn biết ai với ai là bạn thân, Cố Tương lần nữa yên lặng ghi nhớ. Cô đã hoàn toàn yên tĩnh.

Các học sinh lục tục đến đã gần ba mươi người, lần đầu tiên bọn họ tụ họp là vào mùa hè năm chấm dứt kỳ thi Đại học, hôm nay tất cả mọi người đã bước vào cuộc sống đi làm. Những người này ban đầu thấy Cố Tương đều không tránh khỏi kinh ngạc, giọng điệu thống nhất: “Thật sự là Cố Tương?” “Trời ạ, lúc tôi còn sống vẫn có thể thấy cậu.” “Ừa, Cố Tương à!”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh ngẩng đầu lên, tất cả mọi người không ngừng nói.

Khi còn bé Cố Tương vô cùng điềm đạm nho nhã. Hồi lớp một, bạn học nữ tìm cô muốn cùng chơi đùa, cô không lên tiếng, bạn nữ tìm người khác. Tình bạn sinh ra khi cùng chơi đùa, cũng kéo dài đến sáu năm. Còn cô đã không nắm được cơ hội đầu tiên.

Các bạn học cười nhớ lại. “Khi còn bé còn không biết cái từ ‘lạnh lùng’ này, sau khi lớn lên nghĩ lại, chẳng phải lớp chúng ta có một hoa khôi lớp ‘lạnh lùng’ sao!”

“Lúc đó cậu là uỷ viên học tập, nhìn thấy cậu tới thu bài tập trong lòng đã rụt rè, vốn còn muốn cho viết thư tình cho cậu, sau đó nghĩ lại, sợ cậu bắt lỗi chính tả, nên là thôi!”

“Ha ha ha, có nhớ tớ đã kể với cậu không, lúc trước tớ từng viết một bức thư tình gồm 200 chữ cho Cố Tương, sau đó cô ấy xụ mặt chỉ ra 10 lỗi sai của tớ.”

Cố Tương: “...” Đây là học sinh tiểu học sao?

Trong lúc ấy Cao Kinh ứng đối tự nhiên, thành thạo. Cách ăn mặc của anh nhẹ nhàng thoải mái, nhìn tuổi tác cũng không cách biệt với mọi người lắm, lúc lắng nghe vẻ mặt chăm chú, lúc nói chuyện thì chậm rãi. Anh dường như có thể dễ dàng hỏi được điều mình muốn biết.

Cố Tương luôn nghiêng đầu nhìn anh.

Tay của cô đột nhiên bị người bao lấy. Cao Kinh còn đang nói chuyện với mấy bạn học, đầu cũng không lệch, mắt cũng không liếc. Bàn tay rất ấm áp đây.

Cách thời gian dùng cơm còn sớm, lớp trưởng đề nghị mọi người cùng đi du hồ, mọi người vui vẻ. Bên hồ có thuyền du lịch, mỗi người 50 tệ, nhanh chóng đến thời gian thuyền khởi hành, lớp trưởng kiểm kê số người, chiếc thuyền này vừa vặn có thể chở đủ bọn họ. Cao Kinh lên thuyền trước, quay người đỡ Cố Tương, đợi cô đứng vững, hỏi: “Có từng ngồi thuyền chưa?”

Cố Tương lắc đầu: “Còn chưa. Nhưng khi còn bé thì không biết.”

Tìm ghế ngồi xuống, gió hồ từ cửa sổ tràn vào, Cao Kinh ngăn gió, nói: “Em đoán xem năm đó cô bạn kia tìm em đi chơi, em không nói lời nào, ý em là từ chối hay là đồng ý?”

Cố Tương nói: “Anh đoán xem?”

“Anh đoán em muốn chơi.” Cao Kinh gạt lọn tóc của cô bị gió thổi ra sau tai, nhìn cô nói, “Chỉ là cô bạn ấy không gọi em lần thứ hai.”

Cố Tương suy đoán chính mình hồi ấy, im lặng không nói.

“Nhưng hiển nhiên, tuy từ nhỏ em đã vô cùng độc lập, song nhân duyên của em cũng không kém, không giống như thầy Tề nói.” Anh nhấn mạnh “độc lập”, chứ không phải “quái gở”.

Cố Tương nghe được thoải mái, “Vâng, đúng vậy.”

Cao Kinh nhin cười. Đáng yêu quá...

Thuyền chạy, lớp trường cất tiếng hát vang, giọng hát kinh thiên động địa đủ để phá núi bỏ sông.

Cố Tương nhỏ giọng nói: “Khi còn bé lớp trưởng cũng béo như vậy sao?”

Cao Kinh nhỏ giọng đáp: “Anh đã hỏi rồi, khi còn bé cậu ta cũng béo như vậy.”

Cố Tương hé miệng cười. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, núi sông là một màu, trời quang vạn dặm, cô đột nhiên xúc động: “Cao Kinh, trở về em cho anh xem thứ này.”

“Hả? Gì thế?”

Cố Tương hơi do dự.

Cao Kinh nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi câu trả lời.

Cố Tương mỉm cười: “Trở về rồi nói cho anh.”

“Ừ.” Cao Kinh cười.

Hộp lớp kết thúc trong tiếng cười đùa, trước khi chia tay, lớp trưởng kéo Cố Tương và Cao Kinh cùng vào trong đám người.

Trong album có ảnh chụp lần hộp lớp trước và thời tiểu học, Cố Tương ngồi ở ghế cạnh tài xế, mở album xem từng ảnh. Lớp trưởng post hết ảnh hôm nay lên mạng rồi.

Cố Tương ấn mở một bức ảnh.

Một đám người cụng ly, cô đang ăn gì đó, Cao Kinh hơi dựa về sau ghế, liếc mắt nhìn cô.

Về đến nhà đã muộn, thang máy đã đến tầng mười một, Cao Kinh đi theo Cố Tương ra. Cố Tương dứt chìa khoá vào cửa, quay đầu lại nói: “Em về đến nhà rồi.”

Cao Kinh tỏ vẻ: “Ừ.”

Cố Tương quay lại, nhìn chăm chăm vào cửa, qua mấy giây, lại quay đầu, kiễng chân, bờ môi khẽ chạm vào mặt Cao Kinh. Cao Kinh vẫn không nhúc nhích.

Còn chưa đủ sao?

Cố Tương “bình tĩnh” nhìn anh.

Một lát sau, Cao Kinh lấy lại luồng máu mãnh liệt, hôn mặt cô, “Có qua có lại.”

Cố Tương: “...Ngủ ngon.”

Sau khi rửa mặt, Cố Tương không đi ngủ. Cô gạt mái tóc ẩm, mở Laptop, gõ chữ, vừa gõ vừa nhớ lại. “Có hai mươi tám bạn học đến. Vương Thụy nam, là lớp trưởng, khi còn bé cũng béo như hiện tại. Ngô Lệ Tĩnh, nữ, ngồi đằng sau tôi suốt năm lớp sáu...”

Khi còn bé tuy cô độc lập, không qua lại thân thiết với bạn bè, nhưng nhân duyên của cô quả thực không hề kém, cô chỉ là không thích chơi với bạn bè cùng lứa mà thôi.

Cô down hết album ảnh, ghi nhớ từng khuôn mặt bạn bè vào trong đầu. Lướt một lát, cô thấy một tấm ảnh của những người già. Công viên Cẩm Dương, cô Âu Dương và bạn học cũ.

Cố Tương yên lặng nhìn những khuôn mặt tươi cười già nua trên ảnh. Cô đột nhiên nghĩ đến những người đã và sắp rời đi. Ông Trương khi lâm chung lo lắng cho con trai; Mao Tiểu Quy hát “Tổng biệt”, hối hận tình yêu bị mình từ chối; cô Âu Dương nhớ nhung thời thơ ấu xán lạn mà vắt vả. Cha thầy Tề khao khát thấy chất sinh ra. Bọn họ đều có tiếc nuối không buông bỏ được. Cô cũng thế. Cung điện kí ức chính là thời thơ ấu của cô.

Điện thoại thoảng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Là tin nhắn Cao Kinh gửi tới.

Cao Kinh: “Đã ngủ chưa?”

Cố Tương: “Còn chưa.”

Đã qua một lát, cuộc gọi đến, Cố Tương bắt máy.

Cao Kinh hỏi: “Đang làm gì thế?”

Cố Tương nhìn màn hình máy tính, nói: “Đang ghi nhật ký.”

“Nhật ký?”

“Em muốn nhớ kĩ những chuyện xảy ra hôm nay.”

Cao Kinh: “À, bác anh để chè đậu đỏ trong tủ lạnh, em có muốn ăn không?”

Cố Tương: “Anh ăn đi.”

“Nhiều lắm, mỗi người một bát vừa đủ.”

Cố Tương nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm dài yên tĩnh, trên đường cái không có chiếc xe nào, hơn nữa cô chuẩn bị ngủ, ngay cả nội y cũng không mặc. Cô nói: “Muộn rồi.”

“Em ngủ ngay dưới sao?”

“Hà?” Cố Tương kỳ quái, “Vâng.”

“Em đợi một lát.”

Qua một lát, Cao Kinh nói: “Em mở cửa sổ đi.”

Cố Tương cầm điện thoại, mở cửa sổ ra. Trong gió đêm, một giỏ trúc màu trắng kèm theo dây kẽm chậm rãi đáp xuống, dừng lại trước mặt Cố Tương.

Cố Tương: “...”

Cao Kinh: “Nhận được rồi chứ?”

Cố Tương không nhịn được cười, lấy bát nhỏ bên trong ra, bên cạnh còn có một chậu hoa. Cô bỏ tất cả vào trên bệ cửa sổ, kéo dây kẽm, chỉ huy qua điện thoại: “Được rồi.”

Giỏ từ từ đi lên. Cố Tương bám vào bệ cửa sổ, dùng sức nhìn lên trên.

“Anh ‘trang bị’ ở đâu ra thế?”

Cao Kinh trả lời: “Dây kẽm bác anh dùng treo thịt muối vào mùa đông, trước đó để ở chỗ anh.” Ngừng lại, “Hôm nay lan ý nở hoa rồi, tặng em.”

Khóm hoa trong đám lá xanh, có ba đóa lan ý đã nở, dưới lá còn có nụ hoa chưa nở.

Cố Tương cúi đầu đẩy ra nhìn kỹ. Nụ hoa trắng tinh, không biết bao giờ mới nở. Lần đầu tiên cô được tặng hoa như vậy.

Cố Tương nói: “Cao Kinh.”

“Ừ?”

Cố Tương ăn thìa chè đậu đỏ, “Bác anh nấu chè ngọt quá.”

Cao Kinh dựa vào bệ cửa sổ, ăn một miếng chè đậu đỏ, nhíu mày, cười: “À...bỏ hơi nhiều đường.”

Ngày hôm sau, bà Văn Phụng Nghi quét dọn phòng Cố Tương, trông thấy bồn hoa trên bệ cửa sổ, hoang mang nói: “Hoa có từ bao giờ thế...Cháu mua à?”

Cố Tương lập lòe nước đôi: “À có từ hôm qua.” Cô cầm túi lên, “Bà nội, cháu đi ra ngoài đây, bà không cần nấu cơm cho cháu đâu.”

“Ừ.”

Cố Tương hẹn Quách Thiên Bồn cùng nhau chúc mừng sinh nhật Tiêu Mân. Ngày hôm qua Tiêu Mân về rồi, cô không nhận được điện thoại của anh ta, sau đó cô nhận được tin báo cùng ăn trưa.

Đến nhà hàng, chỉ có một mình Tiêu Mân. Cố Tương ngồi xuống, hỏi: “Quách Thiên Bồn đâu?”

Tiêu Mân: “Cậu ta về quê thăm cha mẹ rồi.” Anh ta chỉ xuống cái túi bên cạnh, “Đây là quà của cậu ta, của em đâu?”

Cố Tương thừa nước đục thả câu, “Đừng gấp, chúng ta ăn cơm trước đã.”

Tiêu Mân cười, bảo nhân viên phục vụ mang thức ăn lên. Đang ăn cơm, ông Tiêu gọi điện thoại đến. Sau khi nghỉ hưu, ông Tiêu chạy tới Châu Phi làm từ thiện, ông gọi video trò chuyện với con trai, chúc Tiêu Mân sinh nhật vui vẻ. Biết rõ Cố Tương ở đó, ông muốn nói chuyện với Cố Tương.

Tiêu Mân để ghế gần hơn, tay trái cầm điện thoại, tay phải để phía sau lưng ghế Cố Tương, nói: “Nói đi.”

Ông Tiêu ngoắc: “Hương Hương, đã lâu không gặp, gần đây thế nào?”

Cố Tương để đũa xuống, ngồi nghiêm chỉnh: “Cháu rất tốt, chú thì sao ạ?”

Tiêu Mân nghiêng đầu nhìn cô, tâm trạng thoáng tốt hơn.

Tình cảm giữa Cố Tương và ông Tiêu rất tốt, ông Tiêu luôn trọng nữ khinh nam, không có con gái, coi Cố Tương làm nửa con gái. Cố Tương nhớ tới lần đầu tiên không có người nấu cơm, cũng là ông Tiêu ép Tiêu Mân làm đầu bếp đấy.

Cô kể cho ông Tiêu chuyện xảy ra gần đây, ông Tiêu hỏi: “Đã tìm bạn trai chưa?”

Cố Tương sững sờ, hơi căng thẳng, cô nhéo ngón tay, hé miệng.

“Cha, đừng kéo dài, bọn con sắp chết đói rồi.” Tiêu Mân đột nhiên nói.

Ông Tiêu: “Được rồi, sinh nhật con lớn nhất, cha không so đo với con. Con trai, sinh nhật vui vẻ!”

Tiêu Mân: “Cảm ơn cha.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tiêu Mân cầm lấy đũa, gấp rau cho Cố Tương, “Ăn đi, đều là món em thích ăn đấy.”

Cơm nước xong xuôi, Tiêu Mân lau miệng, vờn tay: “Được rồi, quà sinh nhật.”

Cố Tương nói: “Đến công ty anh.”

Tiêu Mân nhú mày. Anh ta lái xe đưa cô đi trung tâm huấn luyện. Cuối tuần là lúc bận rộn nhất ở đây, Tiêu Mân để cho nhân viên làm việc của họ, không cần quan tâm đến anh ta. Anh ta vung chìa khóa xe, hỏi: “Đến rồi, sau đó thì sao?”

Cố Tương để cho anh ta đi theo, đến cửa phòng khách, cô nhìn vào trong, bên trong không có người.

Cô đẩy cửa đi vào, “Vào đi.”

Tiêu Mân đi theo cô.

Cố Tương đi đến chiếc tủ bên cạnh góc tường, chỉ vào khung tranh để ngoài nói: “Cái này.”

Tiêu Mân lật khung tranh qua, là một bức tranh trừu tượng rất đẹp.

“Phòng làm việc của anh còn chưa có gì trang trí, bức tranh này treo lên tường khí phái đẹp mắt, thích không?” Cố Tương hỏi.

Tiêu Mân móc hộp thuốc lá ra, cầm bật lửa châm thuốc.

Cố Tương nhú mày. Sinh nhật anh ta lớn nhất.

Tiêu Mân nhả ngum khói, gạt đầu, “Quà à?”

“Đúng vậy.” Cố Tương nói.

“To thế này, sao chuyển được tới đây?”

“Em bảo Quách Thiên Bồn lái xe chở đến.”

“Còn tồn không ít sức.” Tiêu Mân cười.

Cố Tương mỉm cười: “Vậy anh thích không?”

Tiêu Mân nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ừ, thích.”

Trong miệng Tiêu Mân ngậm điều thuốc, gọi người mang bức tranh vào văn phòng, cầm búa, đóng đinh, treo tranh. Treo tranh xong, anh ta cũng hút hết hai điều thuốc, đứng ở xa, ôm tay nhìn, “Được không?” Anh ta liếc bên cạnh.

Cố Tương quan sát, nói: “Đẹp.”

Tiêu Mân khẽ vuốt đầu cô, “Hương Hương..”

“Vâng?”

“Em sắp hai ba rồi.”

“Sao vậy?”

Tiêu Mân nói: “Trưởng thành.”

Cố Tương không hiểu.

Tiêu Mân nói: “Em tới Thanh Đông bao lâu rồi?”

Cố Tương: “Sắp được hai tháng.”

“Vậy là vẫn chưa tới hai tháng.” Tiêu Mân nói sâu xa, “Em có từng tính xem hiểu một người cần bao lâu không?”

Cố Tương dứt tay vào túi, nghiêng đầu nhìn anh ta, tuy không biết anh ta đang ám chỉ gì, nhưng cô thành thật trả lời: “Cái này không thể dùng số liệu tính toán được, ví dụ như chúng ta quen biết mười năm, em cũng không hoàn toàn hiểu rõ anh.”

Tiêu Mân: “...”

Anh ta bỏ điều thuốc lá trong miệng xuống, “Em còn không hiểu anh ở đâu chứ?”

Cố Tương nói: “Ví dụ như trước đó anh và mẹ em đã xảy ra chuyện gì.”

Tiêu Mân: “...”

Cố Tương không sao cả nói: “Không phải em tra hỏi, em chỉ lấy ví dụ như vậy thôi.” Trước nay cô không thích tra hỏi người khác, cô tôn trọng mọi người, nhưng cô không ngờ, có mặt có não, là Tiêu Mân lừa dối cô quá tốt mà thôi.

Tiêu Mân hút xong thuốc lá, dùng sức đè xuống xúc động. Anh ta lại khẽ xoa đầu Cố Tương, “Đi thôi, anh đưa em trở về.”

Cố Tương ngồi xe Tiêu Mân trở lại cư xá, trên đường cô thấy anh ta lại hút thêm một điều thuốc, chờ xe ngừng, cô không nhịn được hỏi: “Có phải hôm nay tâm trạng anh không tốt không?”

Tiêu Mân kìm nén sự bức bối, kiên nhẫn trả lời một câu: “Không có, em rảnh thì dành thời gian ăn cơm với anh, tâm trạng anh sẽ tốt thôi.”

Cố Tương nghĩ tới người già lè loi cô cô độc.

Trước khi xuống xe Cố Tương nói: “Anh cũng nên tìm bạn gái đi, vườn không nhà trống cũng hai ba năm rồi.”

Tiêu Mân: “Vậy em bù vào đi?”

Cố Tương lườm anh ta, phát tay: “Tạm biệt.”

Đội không nhìn thấy bóng lưng Cố Tương, Tiêu Mân vẫn còn không khởi động xe.

Cố Tương về đến nhà, lập tức gọi điện thoại cho Cao Kinh.

Cao Kinh đang ở trong phòng khách nghiên cứu sách về phương pháp trí nhớ, nhìn thấy cuộc gọi đến, anh mỉm cười bắt máy: “Về rồi hả?”

“Vâng.”

“Cơm trưa ăn ngon không?”

“Có.”

“Em tặng gì cho người ta thế?”

“Tranh trừu tượng, dài hai mét, anh ấy treo trên tường văn phòng rồi.”

“Anh ta thích không?”

“Thích.” Cố Tương nói, “Cao Kinh, anh xuống đây đi, em cho anh xem thứ này.”

Cao Kinh lập tức xuống dưới. Bà Văn Phụng Nghi không ở nhà, Cố Tương để cho anh đi vào phòng ngủ. Cao Kinh liếc mắt thấy ngay hoa lan ý trên bệ cửa sổ, anh mỉm cười.

Cố Tương chỉ vào ba quyển sổ trên bàn và “Cung điện trí nhớ Matteo Ricci”, nói: “Đây là nhật kí em viết khi còn bé, anh muốn xem không?”

Cao Kinh nói: “Muốn, anh có thể xem chứ?”

Cố Tương đưa quyển “Cung điện trí nhớ Matteo Ricci” đến trước mặt anh, “Anh nói cho em biết sao em có quyển sách này, em sẽ cho anh xem nhật kí của em”

Cao Kinh: “...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cao Kinh: “...”

Trong lòng Cố Tương đếm thầm thời gian anh do dự.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây...

“A...” Cao Kinh chớp mấy môi, muốn nói lại thôi.

Cố Tương cầm lấy cốc nước, nhấp một ngụm. Cô cũng không phải là người chuyên đào sâu chuyện của người khác, lần này cũng không ngoại lệ. Ai cũng có bí mật, cô tôn trọng chính mình, đồng thời cũng tôn trọng người khác.

Một tay Cố Tương cầm cốc, một tay tùy ý mở một quyển nhật kí trong đó ra. Trang nhật kí bay nhanh như khung tranh hoạt hình, “sột soạt” mấy cái, câu chuyện như gió xoẹt qua trước mắt người đọc. Giống như bàn tay bé nhỏ vẫy vẫy trong gió.

Cao Kinh nhìn dáng vẻ cô “hấp dẫn” mình, ngang nhiên xông qua, hôn một cái lên mặt cô.

Cố Tương: “...”

Cô nghiêng đầu, không hiểu gì nhìn đối phương.

Cao Kinh ôm eo cô, khẽ chạm vào môi cô.

“...”

Cốc nước trên tay cô thoáng rung, Cao Kinh giúp cô đặt lên bàn, sau đó giữ lấy gáy cô.

Ánh mặt trời buổi trưa nóng rực, hun nóng căn phòng, nhiệt độ tiếp tục tăng lên. Khác với buổi đêm trong cầu thang, lần này hai người họ thấy rõ lẫn nhau. Hơi thở nóng rực va chạm trong không khí, phản ứng hoá học càng ngày càng nghiêm trọng. Qua một lúc lâu, bọn họ mới dần tách ra.

Hai người đối mặt lẫn nhau, chậm chạp không cử động. Cao Kinh lấy lại hô hấp, tùy ý để Cố Tương cầm lấy áo mình. Sau một lúc, nghe thấy Cố Tương lẩm bẩm nói ra một câu: “Em còn không quên đâu.” Mặc dù phong ba bão tố lên đến đỉnh.

Cao Kinh khó hiểu.

Cô còn không quên...

Ha...Cao Kinh buồn cười, ôm lấy cô, bờ môi lưu luyến, khẽ chạm.

Cố Tương chống lại hơi nóng, “tình tảo” nói: “Em chưa bao giờ ép buộc người khác, anh có thể lựa chọn không xem nhật ký của em”

“Hương Hương...”

“Hà?”

“Em thật đáng yêu.”

Cố Tương: “...” Nóng quá đi!

Cuối cùng Cao Kinh hôn cô một cái, vẫn ôm cô ngồi trước bàn, “Em thật sự muốn biết sao?”

Cố Tương: “Vâng.” Quá khứ này có liên quan đến cô, dĩ nhiên là cô muốn biết rồi.

“À...” Cao Kinh gật đầu, “Chuyện này phải quay về mười năm trước.”

Cố Tương chờ đợi nhìn anh, hoàn toàn quên tay của mình còn đang giữ áo anh. Cao Kinh không nhắc, anh phe phẩy đuôi tóc Cố Tương, nói: “Sở dĩ anh biết em có quyền sách này, là vì...”

“Quyền sách này là của anh.”

Năm 2007, kỳ thi Đại học chấm dứt, vào giữa tháng 8, Cao Kinh nhập trường sớm, tham gia huấn luyện quân sự. Huấn luyện quân sự ở đại học Thanh Đông cũng không nghiêm khắc lắm, trong hai tuần, chỉ cần mỗi ngày hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, thời gian còn lại đều là của cá nhân. Cao Kinh báo danh một mình, trên tay chỉ kéo một va li, tài sản đáng giá nhất bên trong chính là chiếc máy ảnh anh dùng tiền học bổng năm ngoái mua, khác hoàn toàn với loại cha mẹ anh mua cho.

Tóc dài che khuất mắt, để tiện cho huấn luyện quân sự, hôm sau anh ra ngoài trường học cắt ngắn. Hiệu cắt tóc ở ngay cửa trường học, cắt xong tóc, anh đi qua một góc học tập, thấy có người vây quanh một chỗ, anh tò mò dừng chân.

“Góc học tập?” Cố Tương hỏi.

“Đúng, chính là cái góc học tập lần trước chúng ta đã từng đi qua ấy.” Cao Kinh nói.

Cố Tương: “Vâng, sau đó thì sao?”

Cao Kinh: “Lúc ấy đã có các anh chị khoá trên quay về trường học, nghe nói không lâu sau sẽ có mấy trận đấu Sudoku trong tỉnh, cho nên bọn họ đang luyện tập. Anh có hứng thú với phương diện toán học, lúc học cấp 3 còn là Chủ tịch câu lạc bộ Sudoku đấy.”

Cố Tương tò mò. Cao Kinh nhìn đôi mắt híp lại của cô, không nhịn được lại hôn xuống tóc cô, “Chắc chắn không giỏi bằng em rồi.”

Cố Tương ngậm thừa nhận.

Cao Kinh mỉm cười, nói tiếp: “Cho nên anh nhất thời ngửa ngáy, đứng bên cạnh xem một lát, sau đó đột nhiên phát hiện bên cạnh có một cô bé chui vào, lại còn đang lăm bằm”

Cố Tương không dám tin nhìn Cao Kinh.

Cao Kinh gật đầu cười: “Em chính là cô bé ấy.”

Cố Tương: “...”

Gần góc học tập đại học Thanh Đông có một tượng danh nhân, là một nhà toán học nổi tiếng tốt nghiệp từ Thanh Đông. Cho nên nơi này được coi là vùng đất phong thủy nghiên cứu toán học, cho nên góc học tập Thanh Đông cũng là thánh địa cho đám người tích cực với toán học. Ngày đó nhóm anh chị khoá trên vì một đề Sudoku không ngừng tranh cãi, Cao Kinh đang tính toán đáp án, chờ anh lấy lại tinh thần, mới phát hiện bên cạnh có một cô bé chui vào, vóc dáng chỉ mới đến ngực anh. Cô bé lăm bằm, mắt không ngừng liếc, qua một lúc Cao Kinh mới nghe rõ một câu, “Có lẽ là “1” nha.”

Bên phía đối diện tranh cãi cũng đã đi đến hồi kết, một anh khoá trên tuyên bố: ““3”!” Sau đó giải thích quá trình một lần.

Về mặt cô bé không tin, lưỡng lự một lúc, từ từ đi vào vòng thảo luận. Cao Kinh nhìn mà buồn cười.

Ngày hôm sau, anh và bạn cùng phòng hẹn ra ngoài ăn cơm, sau khi kết thúc huấn luyện đi thẳng đến cửa trường, lại đi qua góc học tập, anh thấy cô bé lại tới. Lúc này cô ngồi ở bên cạnh bồn hoa, hai tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn những người lớn thảo luận về đề Sudoku cách đó không xa. Im lặng ngồi như đồng hồ, Cao Kinh không khỏi nhìn một lúc lâu.

Cố Tương nghiêm túc nghe Cao Kinh nói đến đó.

Cao Kinh nhớ lại: “Em vô cùng nghe lời.”

Cố Tương hỏi: “Em chạy đến đại học Thanh Đông là để xem bọn họ làm bài sao?”

Cao Kinh suy đoán: “Có lẽ vậy.”

Cố Tương suy nghĩ.

Cao Kinh lại nói: “Có phải cha mẹ từng dẫn em tới không?”

Cố Tương lắc đầu.

“Hay là ông bà nội em?”

“Em tự đi đấy.” Cố Tương nói, “Cho tới giờ bọn họ chưa từng nhắc tới chuyện này, cho nên chắc là em tự đi rồi.” Đại học Thanh Đông cách nhà cô không hề gần, không phải thời gian đến trường, cô lại mỗi ngày chạy đến, quan trọng hơn là đó là lúc mọi nhà chuẩn bị ăn cơm tối, không có người lớn đi cùng cô.

Sau đó Cao Kinh không còn đến góc học tập nữa, bởi vì anh nghe nói sinh viên mới đã có thể đi vào thư viện mượn sách rồi, cho nên vào lúc nghỉ trưa anh thường đến đó, buổi tối đọc sách ngay trong phòng ngủ. Qua hai ngày, anh đi đến thư viện trả sách. Có lẽ là khoảng 12 giờ trưa, anh mặc đồ quần sự, cả người đỏ đẫy mồ hôi. Bạn cùng phòng tràn đầy sức lực kéo anh đi chơi bóng rổ, anh hơi ngửa ngửa, đồng ý.

Anh để sách bên cạnh bồn hoa, lúc cúi người, chú ý tới cô bé bên cạnh hơi nheo mắt. Lại là cô...

Lúc này trên đầu gối cô để một túi sách lớn, trên đó để một quyển sách bài tập, tay phải cô cầm bút, đang muốn mở ra. Tháng tám nóng rực, ngồi dưới mặt trời không khác gì ở trong lò nướng, cả khuôn mặt cô đỏ bừng, mồ hôi dính ướt tóc và má.

Cao Kinh vịn đầu gối, xoay người nhìn cô, tốt bụng nhắc nhở: “Cô bạn nhỏ, bên kia có bóng cây.”

Cô bé im lặng nhìn anh.

Bạn cùng phòng thúc giục, Cao Kinh mỉm cười, quay người chạy đi. Các thiếu niên chơi bóng rổ, sức sống toả ra bốn phía, nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của một đám bạn học, Cao Kinh nghe thấy càng ngày càng nhiều tiếng hò hét của con gái, bức tường người che kín bồn hoa không còn kẽ hở.

Nửa tiếng sau anh đâm đầu mồ hôi quay trở lại, mới phát hiện sách của anh đã không cánh mà bay. Anh là sinh viên mới, lần đầu mượn sách ở trường, lại làm mất sách rồi. Lúc ấy xung quanh có nhiều người như vậy, nhất định có người mượn gió bẻ măng. Mất sách thì phải đền gấp ba lần, khi còn trẻ anh không biết kiểm chế, tìm tới phòng an ninh trường học, yêu cầu được xem camera giám sát.

Bảo vệ đầy trách nhiệm, điều tra hộ anh, vì thế Cao Kinh tận mắt nhìn thấy cô bé trong màn hình vội vàng nhét một đồng sách vỡ vào túi sách, trong đó có một quyển là của anh. Hình như cô bé đang vội vàng, đeo túi lên, vội chạy đi. Bảo vệ hỏi: “Là một đứa trẻ, có thể là con của giáo viên trong trường, cậu có muốn đi dán thông báo không?”

Cao Kinh mỉm cười: “Được rồi.”

Về sau anh đèn gấp ba, mua ba quyển “Cung điện trí nhớ Matteo Ricci”.

Cố Tương yên lặng nhìn Cao Kinh.

Cao Kinh cầm lấy cốc của cô, nhấp một hớp nước, lật xem “Mê cung trí nhớ Matteo Ricci”, nói: “Bên trên còn có con dấu của đại học Thanh Đông.”

Cuối cùng Cố Tương cũng lên tiếng: “Ý anh là...”

Cao Kinh nhìn về phía cô.

“...Em trộm sách?”

Cao Kinh sắc mặt tái. Anh ho khan, bình tĩnh nói: “Không, em cầm nhầm.”

Cố Tương im lặng. Qua một lát, “Nhưng sau đó không đi trả sách.”

Cố Tương cúi đầu nhìn bìa sách. Bìa sách cũ dường như trải qua năm tháng, trong sách có dấu vết thường xuyên lật xem. Sau đó cô thường xuyên xem quyển sách này.

Hoá ra lai lịch quyển sách này là như vậy. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Cao Kinh. Cao Kinh sờ tóc cô, mỉm cười nhìn cô. Một lát sau, anh hôn lên mắt cô. Cố Tương nhắm mắt lại.

Mười năm trước, cô mới đến ngực anh, hiện tại cô đã đến cầm anh rồi. Thời gian thật sự dịu dàng.

Cố Tương ôm lấy eo anh. Lồng ngực anh nóng như lửa, tựa như mặt trời thiêu đốt lấy cô.

“May là sách bị em cầm đi.” Cao Kinh thấp giọng nói.

Cố Tương mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Sau đó thì sao, anh biết rõ chiều cao của em, vậy sao anh nhận ra em?”

“À...” Bàn tay Cao Kinh phủ lên quyền nhật ký trên bàn, nói một nẻo, “Hiện tại, không phải anh có thể xem ba quyển nhật ký này rồi chứ?”

Cố Tương: “...”

Trong lúc yên tĩnh, điện thoại của hai người đột nhiên cùng vang lên. Cố Tương nhìn về phía điện thoại, là lớp trưởng nhắn đến. Cố Tương mở máy.

Cao Kinh cúi đầu mở tin nhắn, lớp trưởng không ngừng gửi tin nhắn, trên màn hình quá nhiều tin, anh không kịp đọc nội dung, chỉ thấy tin mới nhất. Cao Kinh nói: “Lớp trưởng hỏi cha của thầy Tề nằm ở phòng nào.”

Hai người nhìn nhau.

Ông Tề không xong rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Trước đó lớp trưởng đã gọi điện thoại cho thầy Tề. Không biết tin tức cha thầy Tề bệnh nặng nằm viện truyền ra từ chỗ nào, lớp trưởng và mấy bạn học muốn quyền góp tiền bày tỏ chút tấm lòng. lúc ấy lớp trưởng đang nói chuyện này với thầy Tề. Thầy Tề xin từ chối tấm lòng của họ, nói họ vừa mới đi làm, tiền tiết kiệm cũng không dễ dàng, hơn nữa ông đã công tác hơn hai mươi năm, còn có thể ứng phó được.

Lớp trưởng còn muốn thuyết phục thêm, chỉ nghe thấy bên đầu kia điện thoại có người gọi tên thầy Tề, nói cha thầy không xong rồi. Thầy Tề không nói lời nào, vội vàng cúp điện thoại. Gọi lại thì không có người nghe, vì thế lớp trưởng nghĩ tới Cao Kinh và Cố Tương.

Cao Kinh và Cố Tương chạy tới phòng bệnh, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, hai người dừng bước.

Thầy Tề và hai người em gái quỳ gối hai bên giường bệnh, đau lòng gọi cha.

Hơi thở ông cụ mong manh, gầy trơ xương, tay run rẩy muốn giơ lên, hai người con gái nắm chặt, không nỡ buông ra, tiếng gọi của ba người con mang theo sự sợ hãi và không thể rời bỏ. Con quạ phụng dưỡng cha mẹ, để con quỳ dưới vú mẹ, ân tình thế gian có hàng vạn, chỉ có ân nuôi dưỡng từ khi sinh ra đã xác định. Ông cụ vẫn còn lưu luyến thế gian, bác sĩ chủ trị đứng cách đó không xa, nhìn bọn họ, muốn nói lại thôi.

Ông nhìn thấy Cao Kinh, giống như nhìn thấy cứu tinh, kéo người qua một bên, nói: “Cậu quen bọn họ, để mở miệng hơn, để cho ông cụ xuất viện đi, mất trong bệnh viện cũng không dễ đưa về.”

Cao Kinh vỗ bả vai ông, cũng không đáp lại. Anh quay về bên cạnh Cố Tương, ôm vai cô, khẽ hỏi: “Có muốn tìm một chỗ ngồi một lát không?”

Cố Tương lắc đầu, nói: “Cứ để cho thầy Tề như vậy sao?”

“Hiện tại bọn họ cần một chút thời gian, đợi thêm lát nữa.” Cao Kinh nhìn về phía giường bệnh, “Thân là người nhà, bọn họ còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Hơn mười phút sau, lớp trưởng cũng đã chạy tới bệnh viện, lúc này Cao Kinh mới cùng cậu ta tiến lên an ủi, nâng mấy người trên mặt đất dậy. Mấy người lau nước mắt, giữ vững tinh thần, chuẩn bị lo liệu hậu sự.

Hơn mười năm trước cả nhà họ chuyển về đây, thân thích cũng đều ở hết quê nhà phương bắc, người con gái lớn chịu trách nhiệm gọi điện thoại liên lạc, người con gái nhỏ đi xử lý nghi lễ và mua đồ. Thầy Tề gọi điện thoại cho con gái ở Thẩm Quyển, nói mấy câu, ông che mặt khóc ròng.

Lớp trưởng đi đỡ ông: “Thầy Tề, sao vậy ạ?”

Thầy Tề nói: “Đêm qua con thầy nhập viện chờ sinh, hiện tại con bé không có cách nào chạy tới được.” Ông nhìn qua ông cụ trên giường bệnh, ông cụ vẫn còn thở, hai mắt không nhắm, dường như đang đợi gì đó. Thầy Tề khó chịu không dám nhìn nữa.

Ông làm con hơn bốn mươi năm, kết quả là ngay cả một tâm nguyện nhỏ nhỏ của cha mình cũng không thể thỏa mãn.

Cao Kinh suy nghĩ, nhìn Cố Tương. Cố Tương hỏi: “Sao vậy anh?”

“Có phải em không thoải mái không? Chi bằng em về trước đi?”

Cố Tương nói: “Không có, em ở một lát với thầy Tề.”

Cao Kinh sờ đầu cô, “Anh đi qua nói mấy lời với thầy Tề.”

“Vâng.”

Cố Tương đứng nguyên tại chỗ đợi. Cao Kinh gọi thầy Tề qua một bên, an ủi vài câu, đưa cho ông một tờ khăn giấy, sau đó nói: “Nếu để cho thầy lừa gạt cha mình, thầy có bằng lòng không?”

Thầy Tề khẽ giật mình: “Có ý gì?”

Sau khi trời tối, Cố Tương và Cao Kinh trở về.

Ra khỏi thang máy, hai người chỉ nghe thấy tiếng Đồng Xán Xán.

“Thứ này ăn ngon lắm, bà Văn không ăn sao?”

“Bà không ăn đâu, cháu ăn nhiều một chút, đều là anh cháu mua đấy.”

Cách rèm cửa, hai người nhìn thấy Đồng Xán Xán ngồi trên ghế sa lon, một tay ăn bánh lưỡi bò, một tay ôm lấy em trai. Tiểu Thiện Thiện ngồi trên đùi cô, hai tay cầm một miếng bánh ngọt, gặm đến mức mặt mũi toàn vụn bánh.

Cố Tương mở cửa, Đồng Xán Xán đi qua, hét lên: “Hương Hương, cô về rồi!”

“Ừ.” Cố Tương nói.

Đồng Xán Xán nhìn về phía sau cô: “Anh, sao anh cũng đã về rồi, mẹ em bảo anh về ăn cơm đấy.”

Cao Kinh ôm cánh tay đứng tại cửa, “Anh mua một đồng cho em, em ăn hết rồi?”

Đồng Xán Xán bỏ nốt bánh vào miệng, nói: “Mẹ không cho em ăn, ép em giảm béo.”

Cao Kinh buồn cười lắc đầu, nhìn về phía Cố Tương: “Anh đi trước đây.”

Cố Tương gật đầu.

Cao Kinh đi rồi, Đồng Xán Xán mới la lên: “Hai người đi về cùng nhau à?”

Cố Tương ăn cơm, kể chuyện thầy Tề cho cô ấy nghe. Đồng Xán Xán thở dài: “Aiz, thật đáng thương.”

Tiểu Thiện Thiện cũng “Aiz” theo một tiếng.

Cố Tương để đĩa xuống, lại cầm một miếng bánh cho Thiện Thiện.

Bà Văn Phụng Nghi hỏi: “Thật sự không có cách nào đưa con gái thầy cháu đến đây sao?”

Cố Tương lắc đầu: “Cô ấy sắp sinh rồi, hiện tại đang nằm viện.”

Bà Văn Phụng Nghi tiếc nuối: “Nếu như có thể sinh sớm hơn mấy ngày thì tốt rồi.”

Đáng tiếc không có nếu như.

Đêm nay, tất cả mọi người tâm sự nặng nề.

Đến ngày hôm sau, Cao Kinh chuẩn bị đi làm. Anh mặc quần áo, nhắn tin cho Cố Tương. Cố Tương nhắn lại: “Em còn chưa dậy.”

Cao Kinh cười, “Anh chuẩn bị đi làm rồi.”

Cố Tương: “Sớm như vậy sao?”

Cao Kinh: “Ừ, hôm nay có rất nhiều chuyện. Em ngủ thêm một lát đi.”

Anh vừa nhận xong tin này thì điện thoại gọi tới. Anh bắt máy, kêu một tiếng “Thầy Tề”.

Thầy Tề nói: “Bác sĩ Cao, tôi muốn...Tôi muốn thử xem sao, nhưng bên chỗ tôi không tìm được trẻ con.”

Cao Kinh nói: “Em sẽ nghĩ cách hộ thầy ạ.”

Năm phút sau anh xuống tầng dưới, gọi Đồng Xán Xán ra, nói: “Giao cho em một nhiệm vụ.”

Ánh mắt Đồng Xán Xán mông lung, đáng vẻ trầm lặng, “Chuyện gì cơ?”

Cao Kinh thấp giọng nói vài câu với cô, Đồng Xán Xán ra dấu “OK”.

Nói xong, anh xoay người, trông thấy Cố Tương mặc áo phông và quần đùi, đứng sau rèm cửa.

Cố Tương kéo rèm ra, “Anh đi làm à?”

“Ừ.” Cao Kinh hỏi, “Em muốn đến bệnh viện sao?”

“Vâng, em đi xem thầy Tề thế nào.”

“Ăn sáng chưa?”

“Bà nội đang nấu mì hoành thánh.”

“Mì hoành thánh à, đã rất lâu anh không ăn rồi, nhân gì thế?”

“Tề thái và tôm bóc nõn.” Cố Tương nói, “Em lấy một bát cho anh nhé?”

Cao Kinh cười: “Không cần đâu, anh ăn rồi.” Anh hôn Cố Tương, “Anh đi làm đây, nếu em không có việc gì, có thể tới tầng mười chín ngồi một chút.”

“Vâng.”

Cao Kinh đến bệnh viện, tìm y tá trưởng, xin phép cho Đồng Xán Xán nghỉ nửa tiếng. Y tá trưởng cắt kỹ đặc sản Bắc Kinh anh đưa đến, đồng ý.

Đồng Xán Xán nhân duyên tốt, dù ở khoa nào cũng có người quen. Cô từ trong nhà đi ra, chân cười Phong Hỏa Luân, chạy băng băng một vòng, cuối cùng ôm về một đứa bé một tháng.

Cố Tương thấy thế trợn mắt há hốc mồm.

Thầy Tề nhận lấy đứa bé, không ngừng nói lời cảm ơn, ông chạy đến giường bệnh, nói với người cha chỉ còn hấp hối: “Cha à, cha nhìn đi, cháu gái sinh ra một bé trai rồi.”

Rõ ràng ông cụ lấy lại được chút sức lực, trên khuôn mặt vàng vọt của ông tràn đầy cảm xúc.

Thầy Tề đưa đứa bé vào trong lòng ông cụ, rung rung cười nói: “Cha xem đi, đứa bé này lớn lên sẽ đẹp lắm đấy.”

Đứa bé đủ tháng xinh xắn đáng yêu, hoàn toàn không giống đứa trẻ mới sinh, mọi người liếc mắt là nhìn ra được sự khác biệt, nhưng ông cụ thì không.

Ông cụ không thể ôm lấy đứa bé. Sinh mệnh nhỏ nằm ở trong lòng, ông cụ mỉm cười.

Trung tâm điều trị an bình.

Cao Kinh đi kiểm tra hết một vòng phòng bệnh, tháo kính mắt xuống, nói chuyện với y tá.

Lúc y tá trưởng đi qua, ngắt lời bọn họ: “Bác sĩ Cao, có thêm hai người bệnh.”

“Vâng, người đầu ạ?”

“Một người đã được đưa đến, còn người kia tôi không rõ lắm, chủ nhiệm Vu bảo cậu đến văn phòng.”

“Vâng.”

Cao Kinh đợi người bệnh nhập viện. Qua không bao lâu, nhìn thấy một người ngồi trên xe lăn, anh kinh ngạc nhũn mày.

Chu Bảo Sinh, 50 tuổi, chỉ số sinh tồn còn ba tháng, là cha Chu Huân.

Bà Chu trông thấy Cao Kinh, nói: “Bác sĩ Cao, trước đó tôi từng nghe con gái nhắc đến cậu, bảo bây giờ cậu đang làm ở khoa quan tâm lâm chung.”

Cao Kinh nói: “Cô Chu, đã lâu không gặp.”

Bà Chu nói: “Chồng tôi có thể sống lâu như vậy, may mà năm đó có cậu điều trị, tôi còn không có cơ hội cảm ơn cậu.”

Cao Kinh: “Đây là trách nhiệm của bác sĩ chúng cháu, cô Chu khách sáo rồi.” Anh nhìn về phía Chu Bảo Sinh, “Mấy hôm trước cháu còn vô tình gặp được con gái cô ở Bắc Kinh, cô ấy đã nói với cháu rồi, tình trạng của chú Chu không được tốt lắm.”

Bà Chu cảm thán: “Không phải là không tốt lắm, mà là vô cùng không tốt. Ông ấy quá đau khổ, bác sĩ nói ông ấy chỉ còn sống được ba tháng, ông ấy không chịu tiếp nhận những trị liệu kia, cầu xin tôi thật lâu, tôi thật sự không đành lòng nhìn ông ấy đau khổ như vậy.”

Bà nhìn về phía Cao Kinh: “Con gái tôi còn chưa biết chuyện này, nếu như nó biết, nhất định sẽ không đồng ý cho tôi đưa cha nó tới nơi này.”

Cao Kinh nói: “Cha con tình thâm, cháu có thể hiểu được cô Chu không từ bỏ được, tin rằng sau này cô ấy sẽ hiểu.”

Bà Chu lắc đầu, “Vẫn là tạm thời đừng cho con bé biết. Bác sĩ Cao, xin cậu đừng nói ra ngoài. Chúng tôi từ bỏ điều trị như vậy, bị người khác biết, bọn họ sẽ không hiểu cho đâu, tôi chỉ đành phải chống đỡ những lời mắng chửi, nói tôi muốn tiền đến phát điên rồi, ngay cả tính mạng của chồng mình cũng không thêm để ý. Cậu biết đấy, tôi là mẹ kế, con bé luôn có khoảng cách với tôi.”

Cao Kinh an ủi mấy câu, lại kiểm tra trạng thái cơ thể một lần cho Chu Bảo Sinh, bàn giao nhấn nhủ y tá quy tắc chăm sóc chi tiết, sau đó đi đến văn phòng chủ nhiệm Vu.

Chủ nhiệm Vu đang uống trà, nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu lại mời vào: “À, bác sĩ Cao đến rồi.”

Cao Kinh đi vào văn phòng, hỏi: “Chủ nhiệm tìm cháu ạ?”

Chủ nhiệm Vu nói: “Tình hình bệnh nhân mới thế nào?”

Cao Kinh báo cáo mấy câu, chủ nhiệm Vu gật đầu, sau đó nói: “Là như thế này, qua mấy hôm nữa có khả năng sẽ có một bệnh nhân mới nữa nhập viện.”

“Có khả năng?”

Chủ nhiệm Vu hít sâu một hơi, “Vấn đề này hơi phức tạp.”

Ông kể lại, Cao Kinh vừa nghe vừa cảm thấy kinh ngạc, cuối cùng chủ nhiệm Vu nói: “Tóm lại, đến lúc đó ông ấy ở một mình một phòng, có thể sẽ có vệ sĩ qua lại, chúng ta phải làm tốt biện pháp an ninh, còn phải ra sức giữ bí mật.”

“Vâng.” Cao Kinh không có lời gì muốn nói.

Chủ nhiệm Vu lắc đầu: “Cậu nói xem, trước khi về hưu tôi còn đụng phải chuyện như vậy, thật là...” Ông cũng không biết nên nói gì cho phải.

Từ văn phòng chủ nhiệm Vu đi ra, Cao Kinh thư giãn gân cốt, đi đến chỗ quầy y tá, anh cầm lấy chiếc cốc uống nước một lần còn sót lại duy nhất, đợi không lâu, Đồng Xán Xán xuất hiện.

“Ồ, anh ở đây à.” Đồng Xán Xán bước lên, báo cáo tình huống hoàn thành nhiệm vụ, “Em ôm đứa bé ở phòng chị Chu đi qua, đứa bé vừa đầy tháng, hôm nay vừa khéo, chị ấy ôm bé đến mời đồng nghiệp tiệc đầy tháng. Vốn em còn lo lắng không tìm được đứa bé phù hợp, anh biết đấy, bên khoa phụ sản có rất nhiều trẻ em, nhưng sao gia đình người ta chịu đồng ý, điểm xấu mà, ai không kiên nhẫn. Cũng may chị Chu người đẹp còn tốt bụng.”

Cao Kinh nói: “Nhiệm vụ hoàn thành được đấy. Được rồi, chỗ anh còn hai phiếu ăn buffet, em đưa cho chị Chu đi.”

“Em thì sao?”

“Ăn hết nhiều đồ của anh như vậy, còn muốn sao?” Cao Kinh vỗ cô một cái, sau đó hỏi, “Cố Tương đâu, không đi cùng em à?”

Đồng Xán Xán kỳ quái, “Cô ấy đi cùng em làm gì? Cô ấy về rồi.”

“À...” Cao Kinh đi luôn.

Cố Tương đi về rán hoành thánh. Bà Văn Phụng Nghi đi ra ngoài mua thức ăn, một mình cô đi vào nhà bếp, dầu nóng khiến tay cô đỏ cả lên, tốn một lúc lâu, cuối cùng cô đã rán được mười lăm cái hoành thánh, gói vào túi, cô lại đi tới bệnh viện.

Cô chờ ở tầng mười chín một lúc, sau một lúc, Cao Kinh đẩy cửa đi vào.

Cao Kinh cười: “Xán Xán bảo em về rồi, sao lại quay lại?”

Cố Tương ngồi ở trên bậc thang, đưa túi cho anh, “Em rán hoành thánh cho anh đấy, tổng cộng mười lăm cái, không biết có bị cháy cái nào không.” Cô đưa qua, giọng điệu bình thản.

Cao Kinh hơi sững người, lập tức đi đến trước mặt cô, cúi người, tay vịn đầu gối, hôn môi cô.

Cố Tương đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua anh kể lại hình ảnh kia. Cô bé nhỏ ngồi dưới ánh mặt trời, anh xoay người vịn đầu gối, nói với cô: “Cô bạn nhỏ, bên kia có bóng cây kia.”

Trong thoáng chốc, cô như thấy được một người mặc đồ quân sự, đồ đầy mồ hôi, tóc húi cua. Mùa hè kia nóng như lửa, cô phơi nắng đến cả người nóng rực, nụ cười của chàng trai như gió xuân, cô còn không kịp mở miệng, gió xuân đã đi.

Hoàn thánh nóng bỏng trong lòng bàn tay cô, cô thả tay xuống, nhắm mắt lại.

Nụ hôn của anh vừa nóng vừa dài đằng đẳng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Nụ hôn vừa chấm dứt, Cao Kinh lại lưu luyến hôn thêm mấy cái, hỏi: “Em tự rán à?”

“Vâng.” Cố Tương vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

Cao Kinh lại hôn cô một cái, cuối cùng thả cô ra, ngồi vào bên cạnh cô, mở túi.

Cố Tương không cầm theo đĩa, anh nhón hoành thánh qua lớp túi, ăn xong một cái, nhân mạnh: “Rán không cháy tí nào.”

Cố Tương nói: “Còn phải ăn trưa nữa, cho nên em rán không nhiều lắm.”

“Vậy là đủ rồi.” Cao Kinh dứt cho cô một cái.

Cố Tương há miệng, cô chỉ có thể cắn được nửa cái. Cao Kinh ăn nốt nửa cái còn lại.

Cố Tương sùng sốt.

Cao Kinh thần nhiên như không có việc gì hỏi: “Bên thầy Tề thế nào rồi?”

Cố Tương nuốt hoành thánh xuống, nói: “Bọn họ đã đưa ông Tề về nhà rồi, hiện tại có lẽ đã về đến nơi. Không biết ông Tề còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa.”

Cao Kinh nói: “Tuổi già là chuyện thuận theo tự nhiên, không có cách nào chống lại. Hơn nữa ông Tề không bị bệnh tật gì, có lẽ ông ra đi cũng sẽ không đau đớn.”

Cố Tương suy nghĩ, gật đầu. Qua một lát, cô nghiêng đầu nhìn Cao Kinh: “Lời nói dối thiện ý của anh là tốt.”

Cao Kinh mỉm cười, lại dứt hoành thánh cho cô: “Còn muốn nữa không?”

Cố Tương lại cắn xuống nửa cái.

Cao Kinh vừa ăn vừa nói: “Vẫn là nói dối, về phần có phải thiện ý hay không, chỉ có đối tượng nói dối mới biết được.”

Ban đầu Cố Tương không hiểu, hơi suy nghĩ kỹ một chút, dường như thực sự là như thế.

Cao Kinh nói: “Nói dối chính là nói dối, người nói dối mang theo thiện ý, chỉ là bản thân tự cho là đúng thôi, chẳng phải chưa có ai từng hỏi ý kiến ông cụ liệu ông có muốn bị lừa không sao?”

Cố Tương: “Vậy tại sao anh lại đưa ra chủ ý như vậy cho thầy Tề?”

Cao Kinh: “Bởi vì đôi khi chúng ta không có sự lựa chọn khác, chỉ có thể làm chuyện ‘tự cho là đúng’.”

Thình thoảng dùng hết tất cả cố gắng, đều không thể đạt được mục tiêu, ví dụ như ông Tề Trung Hoa chịu đựng lâu như vậy, mà vẫn không chò được chất ra đời. Đời người luôn có rất nhiều bất đắc dĩ, không có nhiều vừa lòng đẹp ý. Khi không có lựa chọn khác, thình thoảng tự cho là đúng, thì phi

đúng sai đã không thể phán xét.

Cố Tương suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Vâng.”

Cao Kinh buồn cười, tiếc rằng miệng có dầu, không thể hôn cô.

Cố Tương hỏi: “Máy giờ rồi?”

Cao Kinh nhìn đồng hồ: “12 giờ 15.”

Cố Tương đứng dậy: “Anh đi ăn trưa đi, em về đây, bà nội đang ở nhà chờ com em.”

Cao Kinh nắm chặt tay cô. Thực sự không muốn thả người chút nào.

Chạng vạng tối, Cố Tương nhận được tin từ lớp trưởng, ông Tề đã qua đời. Ba ngày đặt quan, Cố Tương dự định ngày mai sẽ đến nhà thầy Tề viếng. Đúng lúc Quách Thiên Bồn gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn ăn gà đất không, anh về nhà một chuyến nhân tiện mang cho cô. Cố Tương hỏi: “Em nhớ nhà anh hình như ở...”

Quách Thiên Bồn báo tên thôn ra. Cố Tương nói địa chỉ nhà thầy Tề, hỏi: “Chỗ đó cách nhà anh gần không?”

“Gần lắm, chỉ mất hơn hai mươi phút lái xe thôi, sao thế?”

Cố Tương: “Cha thầy em qua đời, em muốn ngày mai đi viếng.”

Quách Thiên Bồn lập tức nói: “Ngày mai anh đưa em đi.”

“Vâng.”

Quách Thiên Bồn lại hỏi: “Vậy anh mang hai con gà đất cho em nhé.”

“...Gà sống sao? Em không cần.”

“Anh giết cho em, em nhờ bà hầm canh cho mà ăn.”

“Tự anh ăn đi, em không cần.”

“Nhà của anh nhiều lắm, đủ ăn rồi.”

Hôm sau, Cố Tương chuẩn bị đi ra ngoài từ sáng sớm. Bà Văn Phụng Nghi dùng giấy trắng gói kỹ 500 tệ, nhét vào trong túi Cố Tương, dặn dò: “Trước khi vào cửa phải thắp ba nén hương, tốt nhất quỳ xuống dập đầu, có thể khóc thì tốt.”

Cố Tương: “...”

Bà Văn Phụng Nghi cười: “Chắc chắn cháu sẽ không khóc, được rồi, thắp hương là được. Nhớ đưa tiền viếng cho người ta đấy.”

Cố Tương gật đầu: “Vâng, cháu biết ạ.”

Khi nói chuyện bà Văn Phụng Nghi hơi thở gấp, Cố Tương hỏi bà: “Bà nội, gần đây bà luôn khó thở, có cần đi bệnh viện khám không ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi hắt tay: “Thời tiết nóng nên bà mới vậy, bà đi bệnh viện thở ôxy là được.”

Cố Tương hơi không yên lòng, bà Văn Phụng Nghi vui mừng: “Cháu đừng lo, bà hiểu rõ sức khỏe của mình, mau đi đi, Tiểu Quách còn chờ bên dưới kia. Nếu các cháu về sớm, cứ đi ra ngoài chơi, không cần phải về gấp đâu.”

Cố Tương không nghe ra ám chỉ, thay giày xong đi ra ngoài luôn.

Xe Quách Thiên Bồn đã chờ ở cửa tiểu khu, anh hạ kính xe xuống hút thuốc, tiện thể nhắn tin cho cha mẹ, báo khoảng thời gian sẽ về đến nhà, gửi xong ngắt đầu, nhìn thấy Cao Kinh đi ra. Quách Thiên Bồn hơi do dự, đẩy cửa xe đi xuống, “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh dừng lại, “Chào buổi sáng, anh Quách tới đón Cố Tương à?”

Quách Thiên Bồn đang nghĩ tới chuyện khác, không để ý tới làm sao đối phương biết mình tới đón Cố Tương, gật đầu nói: “Bác sĩ Cao, anh cứ gọi thẳng tên tôi là được, tôi là Quách Thiên Bồn.”

Cao Kinh nói: “Vậy anh cũng không cần khách sáo như thế, gọi tôi Cao Kinh thôi.”

Quách Thiên Bồn mỉm cười, nói: “Chuyện...lần trước, cảm ơn anh.”

Anh mơ hồ suy đoán, Cao Kinh lại hiểu rõ: “Không cần khách sáo, việc nhỏ thôi mà.”

Quách Thiên Bồn biết chuyện mình giả vờ tập tễnh không giấu được Cao Kinh, nhưng Cao Kinh che giấu hộ mình, trong lòng không khỏi cảm kích.

Cao Kinh tạm biệt anh ta, sau khi băng qua đường cái, gửi một tin nhắn.

Cao Kinh: “Quách Thiên Bồn đợi dưới nhà.”

Cố Tương: “Em ra khỏi thang máy rồi.”

Cao Kinh cười, đứng ở lối đi bộ, xoay người, đợi một lát, cuối cùng nhìn thấy Cố Tương đi ra.

Hôm nay cô mặc màu trắng, cách khá xa, không biết cô có trang điểm hay không. Đợi cô ngồi vào ghế cạnh tài xế, xe đi rồi, anh mới thôi nhìn, tiếp tục đi về phía bệnh viện.

Đường xa, Cố Tương định ngủ cho qua. Đáng tiếc tạm thời không ngủ được, cô nhìn một đồng hồ ở ghế sau Quách Thiên Bồn chuẩn bị mang về cho cha mẹ, hỏi: “Không phải hôm trước anh vừa về sao?”

“Ừ.” Quách Thiên Bồn ập a ập ứng, “Hiện tại anh được nghỉ lại không có việc gì, tranh thủ về.”

Cố Tương không nghi ngờ, “Vâng.”

Quách Thiên Bồn lái xe, hỏi cô: “Hôm trước em và Tổng giám đốc chúc mừng sinh nhật thế nào?”

Cố Tương nói: “Cũng tạm, em còn nói chuyện điện thoại với thầy Tiêu nữa.”

Quách Thiên Bồn: “Thầy Tiêu về rồi hả?”

“Không, thầy vẫn còn ở Châu Phi.”

“À.” Quách Thiên Bồn hỏi, “Em và Tổng giám đốc ăn gì thế?”

Cố Tương báo ra mấy tên món ăn.

Quách Thiên Bồn: “Có đi dạo phố xem phim không?”

Cố Tương: “Em đi dạo phố xem phim với anh ấy làm gì.”

“...”

Cố Tương lại nói: “Nhưng hình như hôm đó tâm trạng anh ấy không được tốt lắm, có phải anh ấy có chuyện gì không?”

“Tâm trạng không tốt?” Quách Thiên Bồn kỳ quái, suy nghĩ nói, “Có thể là chuyện của công ty, công ty muốn mở rộng, gần đây Tổng giám đốc đang tiếp đãi một phú nhị đại, có lẽ hình như người đó hơi khó hầu hạ.”

Trò chuyện, xe đã lên cao tốc, Cố Tương cũng ngủ rồi. Lúc sắp đến thị trấn Quách Thiên Bồn mới đánh thức cô, “Em nhìn đường giúp anh.”

Cố Tương tỉnh táo, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô cũng từng đến một lần, lúc về, đặt cốc nước chứa cá trên kệ, ngủ say sưa. Trong xe Cao Kinh im ắng, cô ngủ thẳng hai giờ. Cố Tương xuất thần.

“Em xem hướng dẫn có đúng không?”

Cố Tương tập trung suy nghĩ, nói: “Đúng rồi, anh đi theo hướng dẫn là được.”

Một lát sau, cuối cùng đã tới nhà thầy Tề.

Nhà thầy Tề trần đầy màu trắng, trong sân có một ít cụ già đang gõ mõ niệm kinh, rất nhiều hàng xóm bạn bè ra ra vào vào, còn có mấy hòa thượng vây quanh bàn viết chữ.

Cố Tương nhìn thấy Nguyễn Duy Ân. Hôm nay Nguyễn Duy Ân tới cùng ba giáo viên trong trường, tính buổi chiều trở về, vừa kịp tiết dạy. Cô ấy vừa viếng xong, còn chưa kịp nói chuyện với thầy Tề, đã thấy ngay Cố Tương. Nguyễn Duy Ân cười đi qua: “Cố...” Cô ấy nhìn thấy người bên cạnh Cố Tương, hơi do dự, không dám xác định.

Quách Thiên Bồn sững sờ, lập tức giãn tái mặt.

Nguyễn Duy Ân đã xác định được thân phận của đối phương.

Cố Tương giới thiệu bọn họ với nhau: “Đây là Nguyễn Duy Ân, cô ấy cũng là giáo viên, đồng nghiệp của thầy Tề. Đây là bạn tôi Quách Thiên Bồn.”

Giới thiệu xong, cô phát hiện hai người đều không có phản ứng. Cố Tương nhú mồm, “Hai người...”

Quách Thiên Bồn đột nhiên mở miệng: “Anh về nhà đã, tí nữa tới đón em.”

“...Vâng.”

Quách Thiên Bồn xoay người rồi đi.

Cố Tương nhìn theo xe Quách Thiên Bồn rồi đi, quay đầu lại nhìn về phía Nguyễn Duy Ân. Sắc mặt Nguyễn Duy Ân không tốt, khó coi, nhưng còn giữ được dáng vẻ nhã nhặn, “Không nghĩ tới cô tới sớm như vậy, tôi còn cho rằng Cao Kinh sẽ cùng đi với cô.”

“Anh ấy phải đi làm.”

“À, tôi quên mất.”

Trong lòng Cố Tương chứa đầy sự thân thiết với Cao Kinh, Nguyễn Duy Ân im lặng một lúc, lại mỉm cười: “Vậy cô vào đi, còn chưa viếng mà?”

“Vâng.”

Cố Tương đang chuẩn bị vào nhà, Nguyễn Duy Ân lại gọi cô, “Cố Tương, vừa rồi người kia là bạn của cô sao?”

Cố Tương dừng chân lại: “Vâng.” Dừng một chút, “Cô biết anh ấy sao?”

Trong lòng Nguyễn Duy Ân hơi khó chịu, gượng cười: “Không biết.”

Lời nói dối quá rõ ràng, nhưng Cố Tương cũng không vạch trần. Cô vào nhà, làm theo lời dặn của bà nội, đập đầu, đưa tiền, thầy Tề giữ cô ở lại ăn trưa. Cô ăn xong không bao lâu, Quách Thiên Bồn tới đón. Cố Tương tạm biệt thầy Tề, ngồi lên xe Quách Thiên Bồn. Trong xe có một cái túi to chứa ba túi nhỏ, Quách Thiên Bồn chỉ cho cô, “Anh giết hai con gà đất, nhớ bỏ một con vào ngăn đá.”

“Vâng.”

Xe đã qua đường hầm, sắp lên cao tốc. Một hàng dài xe chờ qua trạm thu phí. Quách Thiên Bồn từ từ dừng lại, hạ cửa kính xe xuống, tay móc ra hộp thuốc lá, nhìn thấy Cố Tương bên cạnh, anh hút trở về.

Cố Tương chống tay lên cửa sổ, chống cằm nhìn hàng xe dài phía trước, nhằm chán nói: “Anh hút đi.”

Quách Thiên Bồn cười, “Không hút.”

Cố Tương hỏi: “Anh có thù oán với Nguyễn Duy Ân sao?”

Quách Thiên Bồn do dự, đang định mở miệng, ngoài xe đột nhiên hô to: “A...”

Cố Tương nhìn qua, hoá ra là đoàn người Nguyễn Duy Ân. Mấy người đến nhà thầy Tề viếng, đồng nghiệp của Nguyễn Duy Ân nhận ra Quách Thiên Bồn và Cố Tương, đi xin giúp đỡ: “Lốp xe tôi nổ rồi, hai người có biết thay lốp không, chúng tôi thì chịu rồi.”

Quách Thiên Bồn nhìn về phía xe, nhìn thấy Nguyễn Duy Ân, anh không muốn quan tâm.

Người thầy giáo kia hơi xấu hổ, chuẩn bị đi rồi, đột nhiên lại trông thấy đối phương đỗ xe vào lề, sau đó mở cửa xe.

Quách Thiên Bồn đi xuống, nói: “Tôi đi xem sao.”

Người thầy giáo cảm ơn: “Cảm ơn.”

Cố Tương cũng đi xuống xe. Xe của bọn họ đỗ trước đó không xa. Quách Thiên Bồn lấy dụng cụ ra, ngồi xổm xuống thay lốp. Tay chân anh không quá lưu loát, dù sao cũng không thường làm chuyện này, nhưng cái gì nên biết cũng sẽ biết. Một giáo viên hỏi: “Thay vậy là xong rồi sao? Sẽ không rơi lốp giữa đường chứ.”

Cố Tương nhú mồm nhìn đối phương.

Quách Thiên Bồn làm xong bước cuối cùng, nói: “Tôi không giống một số người qua loa tùy tiện làm chuyện ảnh hưởng đến mạng sống người khác.”

Anh buông những lời sâu xa, bên cạnh Nguyễn Duy Ân vô cùng giận dữ. Cô ấy sẽ không chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, kiếm chế ra một câu: “Lời này của anh là nói cho ai nghe?”

Đồng nghiệp xung quanh kinh ngạc.

Quách Thiên Bồn ngẩng đầu, ném dụng cụ: “Ai gây ra việc ác thì nói cho người đó nghe.”

Nguyễn Duy Ân giận dữ mắng mỏ: “Đốt nát vô tri!”

Quách Thiên Bồn nói với những người khác: “Thay xong rồi.” Anh đi qua, nắm lấy cổ tay Cố Tương, “Đi thôi.”

Cố Tương bị anh kéo lên xe, thắt dây an toàn, đường cũng đã thông, cuối cùng xe cũng lên cao tốc. Cố Tương không ngừng quay sang nhìn, cuối cùng Quách Thiên Bồn đành mở miệng: “Em cũng biết chị anh mất như thế nào đấy.”

Cố Tương sững sờ: “Em nhớ.”

Quách Thiên Bồn nói: “Chị ấy ở giai đoạn cuối, nhưng còn có thể sống thêm một thời gian ngắn nữa, là gã bác sĩ cận bã kia rút máy thở của chị ấy.”

Cố Tương giật thót.

Quách Thiên Bồn nói: “Chính là cái tên bác sĩ họ Nguyễn kia, cô gái vừa rồi chính là con gái gã bác sĩ đó.”

Ba năm trước anh từng gặp Nguyễn Duy Ân một lần, nơi gặp là toà án, bọn họ thành công đưa bác sĩ Nguyễn vào tù, Nguyễn Duy Ân nhìn ba người nhà họ như kẻ thù.

Cố Tương về đến nhà, ngây người một lúc lâu. Ba năm trước khi chị Quách mất, cô vẫn còn đang đi học, cô không rõ tình hình cụ thể, chỉ biết là có bác sĩ tiến hành “cái chết yên bình” cho chị ấy, sau đó cha mẹ chị Quách tố cáo bác sĩ. Thời gian đó Quách Thiên Bồn rất chán chường, đi tìm khắp nơi không thấy bóng dáng. Hoá ra chị Quách bị bác sĩ kia rút máy thở.

Điện thoại của Cố Tương vang lên, cô bắt máy.

“Hôm nay đến nhà thầy Tề thế nào?”

“Bình thường ạ, thầy Tề không còn khó tiếp nhận giống như trước. Hôm nay con gái thầy sinh, không biết có thuận lợi hay không nữa.”

“Em ăn tối chưa?”

“Ăn rồi, anh tan làm chưa?”

Cao Kinh: “Tan rồi, anh vừa tắm xong.”

Cố Tương: “Hôm nay em còn đụng phải Nguyễn Duy Ân, cô ấy biết Quách Thiên Bồn.”

Cao Kinh: “Khéo vậy sao?”

Cố Tương: “Quách Thiên Bồn có một chị gái, năm đó bị ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ phụ trách là cha của Nguyễn Duy Ân. Sau đó, bác sĩ rút máy thở của chị Quách. Cao Kinh, anh có biết chuyện này không?”

Cao Kinh: “...”

Sắp đến tám giờ, công viên dưới nhà vẫn không có người. Nơi này thiết bị cũ kỹ, cư dân thích dẫn con cái đi bộ chơi đùa ở nơi khác hơn. Cố Tương ngồi ở cầu bập bênh, đập con muỗi trên mắt cá chân, hơi ngứa, vẫn là bị cắn rồi. Cô gái, nghe thấy một câu: “Bị muỗi đốt à?”

Cố Tương ngửa đầu: “Vâng.”

Cao Kinh ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay che mắt cá chân cho cô. Chân Cố Tương hơi run lên, Cao Kinh nhìn cô, mỉm cười, vừa xoa cho cô vừa hỏi: “Hôm nay gặp mặt hai người họ nói gì thế?”

Cố Tương kể lại, nói: “Quách Thiên Bồn chưa từng chanh chua như vậy, anh ấy vô cùng dễ tính, đối xử với ai cũng tốt.”

“Có thể nhìn ra được.” Cao Kinh nói, “Anh ta họ Quách, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, anh ta lại là em trai Quách Tuệ.”

Cố Tương hỏi: “Anh từng nói cha Nguyễn Duy Ân là thầy của anh.”

“Ừ, ông là ân sư của anh, anh rất kính trọng ông.” Cao Kinh nhớ lại chuyện cũ, “Năm đó sau khi ông tiếp nhận điều trị cho Quách Tuệ, đã từng nói với anh tình trạng khô sở của bệnh nhân, còn nói mấy lần Quách Tuệ cầu xin buông tha cho cô ấy, cô ấy không muốn điều trị nữa, hi vọng có thể chết luôn.”

“Chỉ là không nghĩ tới, sau đó sẽ xảy ra chuyện kia, đây đúng là chuyện bắt ngờ với anh.”

Cố Tương hỏi: “Chị Quách thật sự rất khổ sở sao?”

Cao Kinh gật đầu, miêu tả tình trạng: “Lúc ấy nhiều bộ phận của cô ấy đã suy kiệt, cả người phù nề, đã rơi vào trạng thái hôn mê, mỗi ngày dựa vào máy thở duy trì sự sống, nhìn từ góc độ của bác sĩ, cô ấy đã không còn chữa được.”

Anh chỉ vào vị trí trái tim Cố Tương, “Em thử tưởng tượng một chút, trái tim bị đè xuống năm phân sẽ là cảm giác gì?”

Cố Tương che ngực.

Cao Kinh nói tiếp: “Ngày hôm sau, sau khi Quách Tuệ qua đời, bệnh viện nhận được thông báo, cha mẹ Quách Tuệ tố cáo bác sĩ Nguyễn mưu sát, lúc ấy không ai tin bác sĩ Nguyễn làm chuyện như vậy, nhưng ngôn từ cha mẹ Quách Tuệ chuẩn xác, bọn họ khẳng khái chắc chắn, còn nói có người gọi điện thoại nặc danh báo chuyện này cho bọn họ. Cuối cùng bác sĩ Nguyễn tự mình thừa nhận, vụ kiện kéo dài khá lâu, bác sĩ Nguyễn bị phạt hai năm tù, năm ngoái ông mới ra tù.”

Cố Tương ngăn người, “Ai gọi điện thoại nặc danh?”

Cao Kinh lắc đầu: “Không biết, lúc ấy đôi phương dùng điện thoại của người nhà bệnh nhân bỏ quên, sau đó nhân viên cảnh sát tìm tới nhà, người đó mới biết có người dùng điện thoại của mình.”

Cố Tương nghe xong, nghĩ đến điều gì đó. Mắt cá chân ngura ngura, Cao Kinh vẫn còn xoa cho cô.

Cao Kinh hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Cố Tương nói: “Em nghĩ, chuyện này rốt cuộc là ai đúng ai sai.”

Cao Kinh: “Vậy em có kết luận chưa?”

Cố Tương lắc đầu: “Nếu như sự thật là như vậy, chị Quách đau đớn đến được muốn chết, vậy bác sĩ Nguyễn không phải xem như làm chuyện tốt sao?”

Cao Kinh dùng động tác lại, che mắt cá chân cô, sau đó nói: “Năm đó anh cũng suy nghĩ thật lâu, hoàn toàn nghĩ mãi mà không ra, nhưng anh nhận ra một điều bác sĩ không có quyền làm chủ cái chết.”

“Nếu như người bệnh cho bác sĩ quyền lợi này thì sao?” Cố Tương hỏi.

Cao Kinh mỉm cười: “Người bệnh cũng không có quyền lợi này, nếu không bác sĩ Nguyễn sẽ không phải chịu phạt. Nhiều khi đời người chính là như vậy, đến và đi đều không do bản thân mình.”

Cố Tương nghĩ tới tầng mười chín bệnh viện Thụy Hoa. Chỗ đó có rất nhiều người bệnh, tầng kia dường như độc lập với tầng trệt “Trị bệnh cứu người”, là lựa chọn cuối cùng của bọn họ.

Cố Tương hỏi: “Cho nên, sau đó anh mới chuyển đến làm bác sĩ khoa quan tâm lâm chung sao?”

“À... “ Cao Kinh nói, “Không thể phủ nhận lúc ấy chuyện này gây ra tác động rất lớn với anh, khiến cho anh bắt đầu suy nghĩ...”

“Có lúc là điều trị, thường là giúp đỡ, luôn đi an ủi.” Cố Tương tiếp lời anh.

Cao Kinh cười, cầm chặt tay Cố Tương, “Đúng, trí nhớ không tệ.”

“Đương nhiên.” Cố Tương không hề khiêm tốn.

Cao Kinh xoa mu bàn tay cô, phía trên đã xuất hiện vết đỏ, anh hỏi: “Lúc rán bị dầu bắn vào sao?”

“Vâng.”

“Để anh bôi thuốc mỡ cho em.” Cao Kinh hôn một chút lên mu bàn tay cô. Năm ngón tay anh đan xen với tay cô, cầm chặt. Cố Tương dựa nửa người vào anh, trong lòng nghĩ đến câu nói ghi trên mộ vị bác sĩ người Mỹ kia, nghĩ đến cái chết của chị Quách, tâm trạng của Quách Thiên Bồn.

Còn cả người trước mắt luôn nhìn chăm chăm mặt cô, luôn đi làm một ít chuyện ngoài với chức trách của mình.

Cao Kinh tùy ý để cô nhìn, anh ôm người vào trong lòng, bờ môi chạm khẽ lên mắt cô.

“Cao Kinh.”

“Ừ?”

“Ba năm trước vào ngày hôm sau chị Quách mất, em đã tới bệnh viện Thụy Hoa, chỉ có điều sau đó không còn nhớ rõ nữa.”

Cao Kinh im lặng một lát, sau đó lên tiếng: “Anh nhớ.”

Cố Tương: “...” Đăng bởi: admin

Chương 44

Cao Kinh nói xong câu kia, lại ngậm miệng.

Cố Tương ngồi thẳng, nói: “Anh nói xong chưa?”

Cao Kinh mỉm cười ngậm thừa nhận.

Cố Tương không vui: “Anh nhớ cái gì?”

Cao Kinh ôm cánh tay, nói: “Có phải em đã quên cho anh thứ gì rồi không?”

“...Đợi chút nữa em đưa cho anh.” Cố Tương nhếch khóe miệng.

Lúc này Cao Kinh mới mỉm cười, chậm rãi nói: “Ngày đó em mặc một chiếc áo khoác lông màu hồng.”

Buổi sáng, thứ năm, tháng 12 năm 2014. Cao Kinh bận đến mức ngay cả thời gian uống nước cũng không có, tranh thủ nghỉ trưa mới ngồi xuống nghỉ một lát, anh lại nhận được điện thoại từ bác. Trong điện thoại bà Cao Mỹ Tuệ nói xa nói gần: “Cha mẹ cháu biết nói cũng vô ích, bọn họ hát mặt đỏ, để cho bác đóng vai phân diện, chuyện gọi điện oán trách đều để bác làm.”

Cao Kinh cố ý thay đổi chủ đề, “Xán Xán lại chọc bác giận ạ?”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Con bé đi học rất nghe lời, cháu không cần lảng sang chuyện khác.”

Cao Kinh thuận theo ý bà, “Được rồi, bác nói đi.”

Lúc này bà Cao Mỹ Tuệ mới nói: “Cháu nói xem ba cô gái trước khiến cháu không hài lòng chỗ nào? Người đầu tiên coi như bỏ qua, bác cũng không quá thích, người thứ hai và ba, một người du học về nước, một người là viên chức nhà nước, chiều cao đều hơn mét sáu lăm, gương mặt cũng được coi là xinh đẹp, trong nhà một người là dân kinh doanh, một người làm trong chính phủ, bằng cấp tốt gia cảnh tốt, bác thực sự không tìm được ra điểm nào không tốt ở họ.”

Cao Kinh nói: “Các cô ấy thực sự rất ưu tú, nhưng thời gian nghỉ ngơi của cháu có hạn, một tuần chỉ có thể rút ra được nhiều nhất là một ngày. Các cô ấy cần chính là bạn trai, cháu tạm thời rất khó làm được điều này.”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Cháu nói là các cô ấy không vừa lòng cháu?”

Cao Kinh ngậm thừa nhận.

Bà Cao Mỹ Tuệ ủ rũ: “Nếu như cháu suốt ngày liêu mạng làm việc như vậy, đến bác cũng muốn ghét bỏ cháu. Cháu xem dứt khoát luôn với người kia đi, tên gì nhỉ, à Nguyễn Duy Ân, đứng rồi cháu qua lại với cô ấy là được, bác thấy cô ấy rất thích cháu, ba ngày đầu đều tới tìm cháu.”

Cao Kinh: “Bác à, lời này không thể nói lung tung.”

Bà Cao Mỹ Tuệ lại thờ dãi, “Được rồi, bác giúp cháu hẹn một cô gái khác rồi, 23 tuổi vừa mới đi làm, là giáo viên dạy múa, cao mét bảy, trong nhà đều là công nhân viên chức bình thường, tối nay tám giờ, bác gửi số điện thoại và nhà hàng cho cháu rồi, cháu phải nhớ đúng giờ đấy, vậy cháu gọi điện thoại qua trước đi, nói một tiếng với đối phương.”

Hoá ra đây mới là trọng điểm. Cao Kinh thỏa hiệp: “Vâng.”

Anh gọi điện thoại cho nhà gái, lịch sự tự giới thiệu, lại nhắc đến thời gian và nhà hàng gặp mặt buổi tối. Cúp điện thoại, anh đi đến bên cửa sổ, vờn vai thả lỏng.

Ngày hôm qua rơi một trận tuyết nhỏ, tuyết tích chả được bao nhiêu, nhưng mặt đường hơi trơn ướt, trên đường nhỏ đến bệnh viện đều trải rom rạ. Anh đứng từ tầng ba nhìn xuống, ánh mắt dán vào trên người một cô gái mặc áo lông màu hồng. Áo lông dài đến bắp chân, cô đi một đôi boots trắng, mái tóc dài màu đen hơi uốn xoắn, lưng đeo một chiếc túi xinh xắn. Cô không ngừng nhìn về góc phía đông, ánh mắt Cao Kinh chuyển qua phía đông, có chương ngại vật, không nhìn được gì khác thường.

Anh nhìn cô gái.

Hai tay cô dút vào túi, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Qua một lát, có một y tá đi qua, cô hơi bước chân, do dự một chút, lại thu về. Cô lấy di

động ra gọi, không có người nghe. Sau đó lấy ra một thanh sôcôla gặm. Có hai đứa bé đi tới, nhìn chăm chăm vào cô. Cô hơi dừng một chút, nghiêng người, tránh bọn chúng tiếp tục gặm. Đứa bé nhìn quá chăm chú, chân bị trượt, ngã nhào xuống đất, khóc nức nở. Cô gái làm như không phát hiện, gặm sôcôla xong, mới liếc đứa bé, qua một lúc, lại liếc, cuối cùng cô đi qua mấy bước, xách đứa bé dậy.

Cao Kinh nhìn đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy một câu: “Ôi cậu còn rảnh rồi thoải mái ngắm phong cảnh à, tối hôm qua lại có người bệnh qua đời rồi, cậu có biết không?”

Cao Kinh cũng không quay đầu lại, “Ừ, đây là bệnh viện, chuyện bình thường thôi mà.”

“Người đó tên Quách Tuệ, aiz, chắc người nhà đau lòng muốn chết, nghe nói cha mẹ đều là nông dân, cô ấy là trụ cột trong nhà, tuổi còn trẻ mà đã tự mình nuôi em trai.”

Cao Kinh nghe câu được câu không.

“Ồ, Có Tương?”

Cao Kinh vội quay đầu lại. Đinh Từ Chiêu đứng trước bàn làm việc của anh, đọc qua tờ báo, “Thiếu nữ thiên tài...Wow, lý lịch khủng vậy, tên quái vậy, Có Tương, Có Hương...”

Cao Kinh ho nhẹ, lại nhìn ngoài cửa sổ, chỉnh lại quần áo, thuận miệng nói: “Hôm nay cậu rảnh rồi vậy à?”

Anh không quan tâm đến câu trả lời của Đinh Từ Chiêu, cô gái bên dưới đi hai bước, trượt chân, đột nhiên mông chạm đất. Bốt màu trắng đá bay mấy cọng rom, cô ngồi dưới đất, hơi choáng váng, sau đó nhanh chóng đứng lên, phủi quần áo, chỉnh tóc, hai tay đút vào túi, ngẩng đầu ưỡn ngực, không có gì khác thường.

Cao Kinh rời khỏi cửa sổ, ra khỏi văn phòng, bước chân hơi nhanh hơn, sau đó biến thành chạy chậm, không đợi thang máy, anh đi thẳng thang bộ. Đến tầng dưới cùng, anh chỉnh lại quần áo, nhìn về phía đường nhỏ, nơi đó đã trống không, chỉ còn đồng rom hơi mất trật tự. Anh tìm một vòng bên dưới, vẫn không tìm được, gió lạnh đập vào mặt, anh ngồi vào ghế, suy nghĩ, gọi điện thoại.

Cao Kinh chỉ kể những điều quan trọng, chỉ nói hôm đó cô ăn mặc như thế nào, ăn sô cô la, bị ngã. Có Tương nghe xong, xác nhận nói: “Chỉ có thế thôi?”

“Chỉ có vậy.”

Có Tương im lặng nhìn vào khoảng không phía trước. Chờ một lát, Cao Kinh hỏi: “Làm sao vậy?”

Có Tương nghiêng đầu nhìn anh: “Tại sao ngay cả chuyện em mặc gì anh cũng đều nhớ rõ ràng?”

Cao Kinh: “...”

Có Tương tới gần, “Rốt cuộc chúng ta biết nhau bao lâu rồi?”

Cao Kinh: “...”

Có Tương nghi ngờ: “Anh thật sự biết em sao?”

Cao Kinh: “...”

Khóe miệng Có Tương khẽ nhếch lên: “Anh thích em lâu rồi sao?”

Cao Kinh không nhận được, đỡ lấy đầu cô, hôn mạnh một cái. Tay Có Tương đặt trên đùi anh. Cao Kinh khẽ cắn, nói nhỏ: “Đây là bí mật.”

Có Tương: “...”

Cô tôn trọng bí mật.

Lên nhà, Có Tương nín thở, hơi đau. Cô mở cửa ra, Cao Kinh ở bên cạnh ôm cánh tay chờ, Có Tương quay đầu nhìn anh, Cao Kinh hất cằm ra hiệu. Có Tương khẽ khàng đi vào nhà, bà Văn Phượng Nghi đã ngủ rồi. Cô đi vào phòng ngủ lấy ra ba quyển nhật ký, đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Cao Kinh nhận lấy nhật ký, lôi kéo tay cô đi vào thang bộ.

Về đến nhà, Cao Kinh bảo cô ngồi ở salon, anh đi lấy đồ uống cho cô. Cầm ống hút, anh đưa sữa đậu nành cho cô. Có Tương cầm lấy uống, Cao Kinh lật xem nhật ký. Có Tương chỉ trình tự cho anh, “Cuốn này em không viết chữ nào, cuốn này em ghép vắn rất lộn xộn, cuốn này em viết rất nắn nót, nhưng mà bên trong rất ít chữ, đa số là hình vẽ, em tin những hình vẽ này có liên quan đến cung điện ký ức.”

Cao Kinh lật xem từng cái, “Vậy tính thời gian cuốn đầu tiên là từ hai đến sáu tuổi, cuốn thứ hai là từ sáu tuổi trở lên, cuốn thứ ba là lúc em học năm tư.”

Có Tương đồng ý, “Cũng không chênh lệch lắm.”

“Có từng hỏi mẹ em chưa?”

Cố Tương: “Đây là bí mật riêng của em, mẹ cũng không rõ đâu, cho tới giờ chưa từng có ai xem nhật ký của em.”

Cao Kinh xem thật kĩ. Cô vẽ tranh rất đơn giản, có người có động vật, núi sông, còn có mấy con pikachu. Anh tưởng tượng hình ảnh Cố Tương nhỏ ngồi ngay ngắn ở trên ghế đầu, vẽ Pikachu đầu ra đây, không nhìn được cười.

Cố Tương uống hết sữa đậu nành, liếc anh. Sau đó ngược cầm lên, nhớ lại hình ảnh Cao Kinh miêu tả. Áo lông màu hồng, boots màu trắng, đeo túi. Lúc cô vừa trở về Thanh Đông, từng đi đến bệnh viện với Quách Thiên Bốn một lần, lần này trang phục của cô đã kĩ càng tỉ mỉ. Cô còn ăn hết sôcôla, bị ngã. Cố Tương từ từ nhớ lại.

Cao Kinh lật hết một quyển, quay đầu, đang muốn nói chuyện với Cố Tương, đã thấy cô nhắm mắt lại, nghiêng đầu, ngủ mất rồi. Cao Kinh: “...”

Ánh mắt Cao Kinh dò xét, nhìn về phía tay cô. Trên mu bàn tay còn có mấy đốm màu nâu nhạt, không bị nổi bóng, nhưng nhìn vẫn vô cùng chướng mắt. Cao Kinh khẽ nâng tay cô lên, xem một lát, lại nhẹ nhàng thả xuống. Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ, mang thuốc mỡ ra, ngồi trở lại bên cạnh Cố Tương, nâng tay cô lên, cẩn thận bôi cho cô. Bôi xong rồi, anh lại kiểm tra một lần. Làn da trắng nõn, ngón tay rất nhỏ, không có vết thương nào khác. Anh dùng ngón cái và trỏ đo cổ tay cô, nhỏ giọng nói: “Nhỏ quá.”

Anh cầm chặt, cúi đầu thoáng hôn một cái. Thực sự sợ làm gãy tay cô. Nhớ tới gì đó, anh lại nhìn mắt cá chân cô. Vết muối đốt dần hình thành một cục đỏ. Cao Kinh lại đi vào WC lấy thuốc, rửa tay một chút, bôi lên mắt cá chân cô. Động tác của anh vô cùng khẽ, ngón tay chạm khẽ lên làn da cô. Đầu của cô lệch qua một bên, vẫn ngủ say sưa như cũ.

Cao Kinh nâng người lên, đặt thuốc mỡ lên bàn, đến gần sát cô, vén tóc cô rũ xuống ra sau tai.

Qua một lát, anh khẽ hôn môi cô. Chóp mũi chạm vào nhau, không thể tiến gần hơn nữa.

Ngày đó anh ngồi trên băng ghế ở bên ngoài bệnh viện, gọi điện thoại cho đối tượng xem mặt thứ tư. Anh xin lỗi vì phải hủy hẹn. Trên vùng đất rộng hơn 9,6 triệu ki-lô-mét vuông, anh có thể gặp được cô, dù cho rất nhanh đã bỏ lỡ, nhưng anh vẫn chờ mong lần gặp kế tiếp.

Ánh trăng đẹp đẽ, một năm rồi lại một năm. Người anh yêu thích, lúc trước xa không thể chạm tới, hiện tại đang ngủ yên ở ngay trong lòng anh. Đăng bởi admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Cố Tương tỉnh dậy, phát hiện mình gối lên bờ vai Cao Kinh.

Bờ vai vừa rộng vừa ấm, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái quanh quẩn chóp mũi cô, cô chớp mắt nhìn, chỉ muốn nằm im.

Cao Kinh ngồi trên ghế salon, lười nhác gác chân. Tay trái anh cầm nhật ký, tay phải lật giấy, nửa người vẫn không nhúc nhích, tư thế như vậy đã hơn nửa tiếng.

Hơi thở trên bờ vai thay đổi, anh liếc mắt sang, hôn trán đối phương, thấp giọng nói: “Tỉnh rồi?”

Giọng của anh dường như có sức thôi miên, Cố Tương vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong cổ họng miễn cưỡng đáp lại: “Vâng...”

Giọng Cao Kinh càng nhẹ hơn: “Vậy được rồi, ngủ thêm một lát.”

Cố Tương ép chính mình ngồi dậy, “Mấy giờ rồi anh?”

Cao Kinh nói: “Sắp mười giờ rồi.”

Đôi má Cố Tương rời khỏi bờ vai anh, hơi không thoải mái. Trên mặt cô hằn lên vết đỏ khi ngủ, Cao Kinh vươn tay khẽ xoa. Động tác tay chậm rãi trên mặt, Cố Tương nói: “Em phải về đây.”

“Ừ.”

Cố Tương chun mũi ngửi: “Mùi gì thế?”

Cao Kinh thu tay lại, ngửi thấy mùi, “Thuốc mỡ.”

Cố Tương nhìn trên bàn, cầm lên nhìn, sau đó lại ngửi tay mình. “Anh bôi cho em?”

“Ừ, vừa rồi em ngủ, cho nên anh bôi cho em một chút.” Cao Kinh trả lời.

Cố Tương suy nghĩ, bỏ thuốc mỡ xuống, dựa vào ghế, nhìn Cao Kinh.

Cao Kinh mỉm cười nhìn cô.

Cố Tương tùy ý tìm chủ đề, “Xem xong nhật ký rồi sao?”

Cao Kinh: “Còn chưa. Em viết rất đặc biệt, một trang anh phải xem mất một lúc lâu.”

Cố Tương hé miệng cười: “Vâng.”

Cô dường như hơi khác, dáng vẻ đã hiểu, khẽ cười, trêu đùa Cao Kinh. Cao Kinh để nhật ký sang một bên, cơ thể vậy kín người cô, dịu dàng hôn. Hơi thở từ chậm chậm đến dồn dập, lại khẽ kháng, tất cả luồng máu đều vọt tới đỉnh đầu. Cố Tương đặt dựa vào lưng ghế, ngực không ngừng phập phồng, cô tranh thủ chút không khí. Yên tĩnh một lúc lâu, giọng cô khẽ vang lên: “Em thật sự phải đi về rồi.”

Cao Kinh lại khẽ hôn lên miệng và chóp mũi cô, cô không muốn nhúc nhích cho lắm. Cố Tương kéo cánh tay anh, qua một lúc, Cao Kinh mới đứng dậy, buông cô ra. “Anh đưa em xuống.”

“Không cần đâu.”

Cao Kinh làm như không nghe thấy, ở phía sau cô thay giày. Đi xuống cầu thang, đưa người tới tận cửa, nhỏ giọng nói mấy câu, sau đó hôn tạm biệt. Anh nhìn theo cô mở khóa, vào nhà.

Cửa đóng lại rồi, hơi vắng vẻ đấy. Cao Kinh dựa vào tường, nhìn cửa.

Cố Tương đứng sau cửa, từ mắt mèo nhìn ra ngoài. Đã nửa phút rồi...Một phút...

Cố Tương mở cửa ra.

“Hả?” Cao Kinh đứng phía sau, vẻ mặt kinh ngạc.

Cố Tương hất cằm lên, thần nhiên: “Em quên cầm nhật ký rồi.”

Cao Kinh: “Cứ để ở chỗ anh đi.”

“Vâng.”

Cao Kinh cười, tiến lên một bước, ôm lấy người.

Cố Tương ngoan ngoãn tựa vào trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Được rồi, anh mau về đi, mai còn phải đi làm đấy.”

Cao Kinh lại hôn cô mấy cái, lúc này mới thả người ra, “Vậy anh lên nhé?”

Cố Tương: “Vâng.”

Lần này, anh thật sự lên nhà rồi.

Nửa đêm đầu, Cố Tương không ngủ được, nửa đêm sau, cô nằm mơ, khi tỉnh lại còn giống như đang ở trong mơ. Cô khó chịu vùi mặt vào gối một lát, nghĩ đến câu chuyện Cao Kinh kể tối qua.

“Ngày đó em mặc một chiếc áo khoác màu hồng, chân đi đôi bốt trắng, lưng đeo túi...”

Có một số bí mật, đã không còn quan trọng để tìm tòi nghiên cứu. Cô mệt mỏi, không muốn nghĩ nữa. Qua nửa tiếng, cô nhận được tin nhắn. Đánh răng rửa mặt, thay quần áo, cô cầm túi rác, nói to: “Bà ơi, cháu đi đổ rác đây.”

Bà Văn Phụng Nghi: “Ừ...Hả?” Lại từ phòng bếp đi ra, đã không thấy bóng người đâu rồi.

Cố Tương vừa đi vào thang máy, tay đã bị người kéo lại.

“Sao anh lại đi làm sớm như vậy?” Cố Tương hỏi.

“Đi làm sớm thì tan tầm sớm.” Cao Kinh liếc về phía tay cô, “Đi đổ rác à?”

“Vâng.”

Cao Kinh: “Buổi tối có muốn đi xem phim không?”

Cố Tương gật đầu: “Nhưng anh có thời gian không ấy?”

“Có.” Cao Kinh chỉnh lại một sợi tóc dựng lên cho cô.

Ra khỏi thang máy, ném rác ngoài cửa, Cố Tương bị Cao Kinh hôn một cái.

Cao Kinh nói: “Anh đi đây.”

“Vâng.” Cố Tương nhìn theo anh rồi đi.

Cô ngẩng đầu, nhìn mặt trời mọc đằng xa phía đông. Sáng sớm mùa hè, gió mát, mặt trời mới mọc, chim hót, mèo hoang nhỏ trong bụi cỏ.

Cố Tương quay về nhà, sau khi ăn sáng xong, nghênh đón khách đến. Vu Thi Thi mới từ trường học trở lại, mang đặc sản đến cho cô, Đồng Xán Xán ôm em trai tới chia quà. Vu Thi Thi thương lượng với các cô chuyện tìm việc làm. Đồng Xán Xán đề nghị: “Công ty nhỏ tốt, cũng thoải mái hơn.”

Cố Tương và Tiểu Thiện Thiện chia nhau ăn một miếng bánh hoa hồng, không phát biểu ý kiến.

Vu Thi Thi đang phân vân lựa chọn giữa hai công ty. Đồng Xán Xán trấn an: “Cậu chỉ phải chọn hai vẫn còn dễ chán, anh tớ mới phiền toái đây.”

Cố Tương cầm bánh, ngẩng đầu nhìn Đồng Xán Xán.

Vu Thi Thi hỏi: “Sao vậy?”

Đồng Xán Xán cười mờ ám lấy năm tấm ảnh từ trong túi quần ra, “Anh ấy phải năm chọn một.”

Năm tấm ảnh, tất cả đều là phụ nữ, phía sau ảnh là thông tin cá nhân.

Vu Thi Thi vui vẻ: “Anh cậu muốn chọn phi tần à?” Cô ấy theo chủ nghĩa nữ quyền, “Dựa vào cái gì mà phụ nữ phải bị lựa chọn như hàng hoá chứ.”

“Giấy đấy.” Đồng Xán Xán bảo vệ anh họ, “Anh tớ cũng chỉ chọn một trong năm người này thôi.”

“Cũng chả khác gì.” Vu Thi Thi tiếp tục lật xem.

Cố Tương nhìn chăm chăm vào một tấm ảnh xinh đẹp nhất, bánh vẫn còn cầm trên tay, không ăn nữa.

Tiểu Thiện Thiện đã ăn xong bánh của mình, vươn người qua, bắt lấy tay cô, cắn một miếng. Đồng Xán Xán lại tham khảo ý kiến của hai cô bạn, cô trộm ảnh từ chỗ mẹ, còn phải tranh thủ thời gian trả lại.

Vu Thi Thi chỉ vào người đẹp số hai, Đồng Xán Xán thì thích số ba hơn, cô hỏi Cố Tương: “Hương Hương, cô nói đi.”

Vu Thi Thi nói: “Đều không xinh bằng Hương Hương, ánh mắt người đẹp cao lắm.”

Cố Tương thờ dãi, cắn một miếng bánh.

Tiểu Thiện Thiện nhai bánh, nhìn chăm chăm vào bánh chỗ cô. Đồng Xán Xán gọi em trai: “Thiện Thiện, em chọn một tấm đi, nhìn xem chị gái nào xinh đẹp nhất để làm chị dâu của em.”

Cô ôm em trai qua. Tiểu Thiện Thiện giống như tụy ý liếc qua ảnh, sau đó ngẩng đầu, chỉ vào Cố Tương, “A a” kêu to.

Bánh...

Đồng Xán Xán chụp lấy bàn tay nhỏ bé của em trai, nói: “Đừng chỉ linh tinh, em làm thế này người ta gọi là chia rẽ uyên ương.”

Cố Tương ngáp ngừng, quay lưng đi.

Cao Kinh bận rộn trong bệnh viện cho tới trưa, buổi trưa đi nhà ăn cùng Đinh Từ Chiêu. Đinh Từ Chiêu gấp lấy một miếng thịt bò trong khay của anh, nói: “Buổi tối bọn tớ đi quán bar, lần này cậu không tới sao?”

Cao Kinh nói: “Không, các cậu có những ai?”

Đinh Từ Chiêu: “Diêu Gian, Nguyễn Duy Ân, vẫn là những người đó, đúng rồi, Xán Xán cũng đi đấy, nếu cậu không có việc gì, thì đi cùng đi.”

Cao Kinh nói: “Tôi có việc rồi.”

Đình Từ Chiêu: “Gần đây sao cậu bận thế?”

“À...” Cao Kinh sâu xa, “Bận thì bận thôi.”

Đang nói, điện thoại gọi đến, là bác anh. Cao Kinh vừa ăn vừa nghe.

Bà Cao Mỹ Tuệ vừa mở miệng, giọng điệu y như ba năm trước đây, “Cha mẹ cháu ở nước ngoài du lịch, cũng không biết bác ở nhà còn bận nhiều việc, vừa phải quản lý Xán Xán vừa phải chăm Thiện Thiện, cháu lớn thế này còn muốn bác phải bận tâm nữa.”

Cao Kinh đề cao cảnh giác.

Bà Cao Mỹ Tuệ dạo đầu hơi dài, cuối cùng đã đi vào vấn đề chính, “Chỗ bác có năm tám ảnh, cháu chọn một trong đó đi, xem cảm thấy có hứng thú với cô bé nào, lần sau nghỉ ngơi sẽ hẹn người ta ra họ cháu.”

Cao Kinh: “...”

Anh cúp điện thoại, ăn mấy miếng cơm, bên tai tiếp tục nghe Đình Từ Chiêu lải nhải. Anh suy nghĩ, ngắt lời đối phương, nói: “Vậy tối nay tôi cũng đi quán bar.”

Đình Từ Chiêu sùng sốt: “Hả?”

Cao Kinh nói: “Tôi mang theo người.”

Lúc Cố Tương đang dọn dẹp phòng thì nhận được điện thoại của Cao Kinh. Cô bỏ quần áo xuống, bắt máy: “A lô.”

“Em ăn trưa chưa?”

“Rồi ạ.”

Hai người trò chuyện mấy câu, Cao Kinh đột nhiên nói: “Xem phim đề hôm khác được không?”

Cố Tương: “Anh phải tăng ca à?”

“Không phải, tối nay bạn anh tụ tập ở quán bar, anh muốn dẫn em cùng đi.”

Cố Tương không lên tiếng.

Cao Kinh: “Anh đã tham gia họp lớp với em rồi, như vậy có qua có lại.”

Cố Tương cười: “Vâng.”

Cao Kinh mỉm cười bên đầu kia điện thoại: “Vậy tan làm anh tới đón em, nói một tiếng với bà có lẽ tối nay về trễ.”

“Vâng.”

Cố Tương đợi đến chiều, vừa đợi vừa trang điểm, chọn quần áo, cuối cùng chọn một chiếc áo có thắt lưng màu trắng và váy màu vàng nhạt. Đến thời gian, cô xuống ga ra tầng ngầm, tìm được xe Cao Kinh, chờ ở bên cạnh.

Cao Kinh nhanh chóng đến, bước chân của anh hơi dừng lại.

Cố Tương thanh tú động lòng người đứng đấy. Cao Kinh tiến lên, hôn cô, “Xinh quá.”

Cố Tương nhận lấy lời khen.

Cao Kinh đang muốn đưa cô lên xe, chợt nghe thấy điện thoại vang lên, bắt máy, nhưng lại không nghe thấy tiếng trong điện thoại, mà lại là tiếng la lên từ xa trong gara: “Anh còn chưa đi à, em đến đây.”

Cao Kinh cúp điện thoại: “Ồ đây.”

Đồng Xán Xán dừng lại, hơi thờ gấp, “Ồ, Hương Hương sao cô cũng ở đây?”

Cố Tương trả lời: “Tôi cũng đi.”

“Cô cũng đi á?” Tuy Đồng Xán Xán cảm thấy kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều. Lập tức sắp đến thời gian hẹn, cô thúc giục, “Vậy mau lên xe.”

Cao Kinh mở ghế bên cạnh tài xế, chờ Cố Tương đi vào, Đồng Xán Xán nhanh chân hơn chui vào.

Hình ảnh này rất quen nha.

Cao Kinh và Cố Tương nhìn nhau. Cố Tương hào phóng nhường.

Xe đi đến quán bar, trên đường đi Đồng Xán Xán không ngừng nói, báo cáo tiến độ hành trình với Đình Từ Chiêu. Đến nơi, đỗ xe xong, ba người đi vào quán bar. Đồng Xán Xán liếc mắt đã tìm được đám người Đình Từ Chiêu.

Đình Từ Chiêu nuốt nuốt xuống ngum bìa, vậy: “Ồ đây!”

Bọn họ đến gần rồi, anh ta nháy mắt hưng phấn mà nói: “Nguyễn Duy Ân lại bị Diêu Gian gọi đi rồi.”

Nói xong câu này, anh ta mới nhìn rõ người đi bên cạnh Cao Kinh, kinh ngạc: “Ồ...”

Trong một góc quán bar, Nguyễn Duy Ân ôm lấy cánh tay, dựa vào tường nói: “Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, đừng có lại tặng hoa nữa.”

Người đàn ông đối diện giọng bình thản: “Anh không bận tâm em từ chối.”

Nguyễn Duy Ân nhú mày: “Anh như vậy khiến tôi thật khó xử.”

Người đàn ông nói: “Anh chưa từng ép em. Duy Ân, anh nghĩ mình vẫn còn có chút quyền lợi nho nhỏ ấy.”

Nguyễn Duy Ân không thể chịu nổi: “Anh đừng cố chấp như vậy để đến cuối cùng ngay cả làm bạn bè cũng không thể.”

Người đàn ông: “Duy Ân.”

Hai người nói chuyện lại rơi vào ngõ cụt. Không có bất cứ tiến triển nào, hai người quay về chỗ ngồi, Nguyễn Duy Ân đi đến gần, nhìn thấy mấy người Cao Kinh đứng ở đó, cô mỉm cười: “Cao Kinh, anh đã đến rồi?” Ánh mắt khẽ dời đi, cô nhìn thấy Cố Tương.

Đúng lúc Cao Kinh muốn giới thiệu với đám Đình Từ Chiêu, anh nắm tay Cố Tương, nói: “Đây là Cố Tương, bạn gái tôi.”

Đồng Xán Xán đang ăn một miếng khoai tây chiên, một giây sau khoai tây chiên từ trong miệng phun ra, Đình Từ Chiêu kinh ngạc, nhưng theo quán tính đưa khăn giấy, vỗ lưng cho cô.

Chiếc bàn khẽ ầm một tiếng, có người đụng vào, nước đổ ra.

Đình Từ Chiêu hô lên: “Diêu Gian, cậu cẩn thận một chút!”

Cố Tương nhìn theo hướng Đình Từ Chiêu nói, nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh Nguyễn Duy Ân.

Đeo mắt kính vuông, vóc dáng hơi thấp so với Cao Kinh.

Cao Kinh giới thiệu cho Cố Tương: “Đình Từ Chiêu và Nguyễn Duy Ân không cần anh nói nữa, đây là Diêu Tấn Phong, đây là Lý Uy, Thẩm...” Anh báo hết tên mấy người, cuối cùng nói, “Bọn họ đều là đồng nghiệp của anh, còn có cả bạn học trước kia, bọn họ thường chơi với nhau.”

Cố Tương thoải mái chào hỏi: “Chào mọi người.”

Mọi người nhiệt tình nhường vị trí ở giữa cho hai người. Nguyễn Duy Ân cũng ngồi xuống, Diêu Tấn Phong tự nhiên ngồi ở bên cạnh cô. Anh ta quan sát hai người Cao Kinh, cho đến khi Nguyễn Duy Ân muốn đổi chỗ ngồi với người khác, anh ta mới nhìn về phía đó.

Người bạn bên cạnh chọc phải lửa xấu hổ.

Cao Kinh nhìn qua động tĩnh nhỏ bên kia, anh thì thầm với Cố Tương, hỏi cô uống gì, sau đó chọn cho cô đồ uống không cồn, gọi cho mình một ly sô-đa.

Đình Từ Chiêu ồn ào: “Sao tới quán bar có thể không uống rượu chứ!”

Cao Kinh nói: “Tôi phải lái xe, cô ấy không biết uống rượu.”

Cố Tương cầm lấy ly đồ uống.

Bạn bè bên cạnh Cao Kinh tò mò nói chuyện với cô, cô hỏi gì đáp nấy, giọng điệu luôn không nhanh không chậm. Nhìn lạnh lùng, không ngờ lại rất dễ thân cận, cũng rất xinh đẹp, không trách Cao Kinh “đỉnh người”.

Mấy người bạn nhìn chằm chằm Cao Kinh. Anh thỉnh thoảng thì thầm với bạn gái, đưa hoa quả cho cô, lúc nói chuyện với người khác, như có mắt sau gáy, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa nước khăn giấy cho cô.

Bạn bè nhìn nhau, đáy lòng đang cười ha ha.

Chưa đến mười một giờ, Cao Kinh đã nói phải về, ngày mai anh còn phải đi làm, xin phép bạn bè, đồng ý lần sau mời com, anh mới có thể thoát thân.

Đồng Xán Xán đi theo bọn họ ra. Sắp lên xe, Cố Tương mở cửa xe phía sau ra, một cái bóng chạy vào. Cố Tương tập trung nhìn, Đồng Xán Xán ngồi vào chỗ phía sau, mắt sáng như sao nhìn cô.

Cố Tương hé miệng cười, ngồi vào đằng trước.

Về đến nhà đóng cửa lại, qua không bao lâu, Cố Tương nghe thấy đối diện truyền đến tiếng hét kinh thiên động.

Cố Tương mở tin nhắn vừa đến.

Cao Kinh: “Bác anh xông qua sao?”

Cố Tương: “Tạm thời còn chưa.” Bà nội đã ngủ say, cô cũng muốn đi rửa mặt rồi.

Hôm sau, sáng sớm điện thoại đã vang lên, cô nhanh chóng bắt máy, là Tiêu Mân gọi tới. Bên đầu kia im lặng, Tiêu Mân nói: “Em thu dọn hành lý một chút, chuyên gia khoa não lần trước anh từng nhắc với em hiện tại đang họp ở Hải Châu, anh cùng đi với em, có lẽ phải ở thêm mấy ngày đấy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Chuyên gia khoa não này họ Tần, là người Mỹ gốc Hoa, thông tin trên mạng của ông ta cũng không nhiều, có lẽ là vì liên quan đến khác khu vực.

Cố Tương tìm kiếm tin tức, đang lật đến trang kế tiếp, cô nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách. Cố Tương để điện thoại di động xuống, mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy mẹ Đồng Xán Xán ngồi trên ghế salon.

Bà Cao Mỹ Tuệ lại bảo bà Văn Phụng Nghi đừng khách sáo, nhận lấy hoa quả, bảo bà ngồi xuống, cười hỏi bà: “Di Văn à, cụ thể Hương Hương nhà đi bao nhiêu tuổi vậy?”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Qua tháng tám sẽ tròn 23, sao vậy?”

Bà Cao Mỹ Tuệ hỏi tiếp: “Vậy con bé đã tốt nghiệp rồi nhỉ? Cháu nhớ hồi đầu từng hỏi đi điều này.”

Bà Văn Phụng Nghi: “Ừ trước đó đi đã nói rồi.” Bà lại nhắc một lần nữa.

Là trường nổi tiếng. Bà Cao Mỹ Tuệ lại hỏi: “Con bé học ngành nào ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi không biết rõ lắm, “Hình như là tài chính.”

“Vậy sau này có phải con bé sẽ ở lại Thanh Đông không?”

Bà Văn Phụng Nghi bị hỏi liên tiếp không hiểu gì hết.

Cố Tương dừng bước.

Bà Cao Mỹ Tuệ nghe thấy động tĩnh, xoay người, hai mắt tìm tòi quan sát. Tuổi hơi nhỏ, khó trách mà cháu trai ưa thích, cô bé xinh đẹp như vậy, có người đàn ông nào sẽ không thích chứ?

Bà Cao Mỹ Tuệ cười nói: “À, Hương Hương, cháu dậy rồi à?”

Cố Tương lễ phép nói: “Cháu chào dì.”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Di cái gì, gọi bác!”

Cố Tương: “...”

Cửa lớn bên kia, một cái đầu dán vào rèm, “Chào buổi sáng, chị dâu.”

Cố Tương nhìn ra ngoài, “...”

Còn lại một mình bà Văn Phụng Nghi kinh ngạc.

Bà Cao Mỹ Tuệ lờm Đổng Xán Xán, khách sáo mấy câu với bà Văn Phụng Nghi và Cố Tương, rồi rời đi. Bà đi ra ngoài kéo Đổng Xán Xán vào trong nhà, Đổng Xán Xán giãi giụa: “Con phải đi làm, sắp muộn rồi.”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Sao con lại gọi người ta như vậy, da mặt người ta mỏng thì làm sao bây giờ.”

Đổng Xán Xán nghi ngờ: “Mẹ còn bảo Hương Hương gọi là bác kia.”

“Đâu có giống nhau.” Bà Cao Mỹ Tuệ nói một câu, lại suy nghĩ sâu xa, “Thật ra đây vốn là chuyện tốt, mẹ thấy Cố Tương cũng rất ưu tú, nhưng cha con bé, còn cả món nợ nhà con bé thiếu...”

Đổng Xán Xán đã hoàn toàn đứng về phía Cố Tương, “Chuyện này có liên quan gì đến Hương Hương chứ, hiện tại không còn chuyện cha nợ con trả đâu.”

Bà Cao Mỹ Tuệ lờm cô cô: “Đây là tiền cưới của con đấy!”

Đổng Xán Xán: “Ai bảo lúc trước mẹ hào phóng như vậy.”

Bà Cao Mỹ Tuệ tức giận: “Sao con có nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ thấy chết mà không cứu sao!”

Đổng Xán Xán: “...” Cô nói gì sai sao?

Tiếng nói chuyện của hai mẹ con không truyền sang phía đối diện. Bà Văn Phụng Nghi kéo rèm xong, cười hỏi Cố Tương: “Cháu qua lại với bác sĩ Cao bao lâu rồi?”

“...Mới có mấy ngày thôi ạ.” Cố Tương háng giọng trả lời.

Bà Văn Phụng Nghi cũng không hỏi thêm, cháu gái nhỏ da mặt mỏng. Trước kia bà còn tưởng con bé sẽ ở bên Tiểu Quách, hoá ra là bà đã hiểu lầm.

Cố Tương ăn chút gì đó, ngồi vào ghế salon gửi tin nhắn cho Cao Kinh, kể chuyện bác anh tới chơi, còn nói cho anh biết chuyện mình phải đi Hải Châu. Đợi hơn nửa tiếng sau, cô mới nhận được tin nhắn trả lời.

Cao Kinh: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?”

Cố Tương suy nghĩ, “Em đến bệnh viện ăn với anh.”

Buổi trưa, căn tin bệnh viện người đến người đi, Cao Kinh mua xong cơm trở lại, một phần cho cô, một phần cho mình. Món ăn khác nhau, hai phần canh giống nhau. Cao Kinh nói: “Thử canh ngao ở đây xem sao, món ăn ở đây bình thường, nhưng canh khá ngon đấy.”

Bát canh ngao nhỏ nhỏ, Cố Tương múc một muôi uống thử, “Ngon lắm.”

Cao Kinh mỉm cười, xúc một thìa cơm, hỏi cô: “Tên của vị chuyên gia kia là gì?”

“Ông ta họ Tần.” Cố Tương báo tên ra.

“Ừ.” Cao Kinh lại hỏi, “Em đi cùng với Tiêu Mân?”

Cố Tương: “Vâng.”

“Chỉ có hai người?”

“Vâng.” Cố Tương ăn canh, “Sao vậy?”

“Không có gì, anh cho rằng anh ta là Tổng giám đốc công ty sẽ rất bận rộn.”

Cố Tương gật đầu: “Bình thường anh ấy rất bận.”

“Ừ” Cao Kinh nói, “Em và anh ta biết nhau cũng mười năm rồi nhỉ?”

Cố Tương ngâm thìa, nhìn anh, trả lời: “Vâng, em vừa đến Bắc Kinh không bao lâu thì đã biết anh ấy rồi.”

“Lúc đó mới mười hai mười ba tuổi...Anh ta rất chăm sóc em.”

Cố Tương lắc đầu: “Anh ấy rất không thích em, có lẽ bởi vì em là trẻ con. Em thân với Quách Thiên Bồn hơn.”

Cao Kinh nghe cô nói xong, nói: “Hiện tại quan hệ của hai người không tệ lắm.”

“Vâng, bây giờ thì rất tốt.”

Cao Kinh xúc com, đũa chọc mấy miếng, hỏi: “Hiện tại anh ta không có bạn gái sao?”

Cố Tương ăn xong thìa canh cuối cùng, buông thìa, cánh tay đặt lên bàn com, nhìn Cao Kinh nói: “Hai năm qua anh ấy có bạn gái hay không thì em không thể chắc chắn trăm phần trăm, nhưng em biết hết những bạn gái trước kia anh ấy từng qua lại. Anh ấy là bạn thân của em, cũng có thể coi như là phụ huynh đó.” Cố Tương nhếch khóe miệng, “Anh còn muốn biết gì nữa?”

Cao Kinh nhớ tới những lời anh đã từng nói với Tiểu Mân, anh mỉm cười, lông mi rung rung, “Ừ, anh đói bụng, ăn com đã.”

Anh đưa bát canh đến trước mặt Cố Tương: “Ăn thêm đi.”

Cố Tương múc mấy thìa vào bát mình, rồi đưa lại cho anh.

“Ngồi ở đây ngồi ở đây!”

Cao Kinh và Cố Tương nghe tiếng quay đầu lại.

Đinh Từ Chiêu bung đồ ăn, thè lưỡi nói: “Hai vị không ngại chúng tôi làm bóng đèn chứ!”

Cao Kinh tùy ý hất tay với anh ta. Đinh Từ Chiêu cười đùa muốn ngồi xuống, Diêu Tấn Phong ở bên cạnh nói: “Vẫn là đừng quấy rầy bọn họ, qua bên kia đi.” Anh ta nói xong, liếc Cố Tương.

Cố Tương phát hiện tầm mắt của anh ta, liếc qua. Diêu Tấn Phong đã cùng Đinh Từ Chiêu nói liên miên đi qua kia ngồi rồi.

Cao Kinh và Cố Tương com nước xong, đưa cô ra ngoài bệnh viện, nhìn theo cô đi vào cư xá, anh mới trở về. Bận rộn đến chiều, sau khi tan làm, anh đi dạo ở bên ngoài một vòng, sau đó mang theo hai túi đồ đến nhà họ Văn.

Bà Văn Phụng Nghi kéo rèm, “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh mua lecithin (*) và dầu cá cho bà Văn Phụng Nghi, còn có ít thực phẩm không đường hoặc ít đường, thích hợp cho người già dùng.

(*)Lecithin là một phospholipid có trong mỗi tế bào của cơ thể con người. Chúng ta có thể tự tổng hợp lecithin, tuy nhiên thường không đáp ứng đủ nhu cầu của mỗi người, đặc biệt là đối với phụ nữ sau 30 vì vậy cần phải bổ sung thêm qua thức ăn và các thực phẩm chức năng tích hợp nhiều healthy care super lecithin 1200mg. Chúng tham gia vào quá trình cấu tạo hình thành nên lớp màng tế bào, trong cấu trúc của vỏ bao quanh não bộ con người và trong hệ thống thần kinh.

Bà Văn Phụng Nghi vui vẻ nói: “Cháu khách sáo như vậy làm gì.”

Cao Kinh mỉm cười: “Đây là chuyện nên làm, bà nội, bà xem còn cần gì nữa, lần sau nói cho cháu biết.”

Anh thoải mái xưng hô, còn bỏ luôn từ “Văn”.

Bà Văn Phụng Nghi gật đầu: “Ừ.”

Cao Kinh tới tìm Cố Tương, bà Văn Phụng Nghi rất tin tưởng anh, quay về phòng, không quấy rầy hai người bọn họ. Tại Cố Tương đó lên, cô không xen vào cuộc nói chuyện, ngồi ở đằng kia cúi đầu lật túi xem.

Cao Kinh ôm eo cô, “Nhìn gì thế?”

Cố Tương lấy lecithin ra, đọc hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Anh, thuận miệng hỏi: “Siêu thị có bán loại này sao?”

“Anh có người bạn hay qua Úc công tác, anh vừa đến nhà cậu ta lấy.”

Hiện tại mới hơn bảy giờ, Cố Tương hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

“Ăn ở nhà bạn rồi.” Cao Kinh nhìn lỗ tai hơi đỏ của cô, hôn một cái.

Cố Tương rút lại, bắt lấy áo anh.

Cao Kinh hỏi: “Đã sắp xếp xong hành lý chưa?”

Cố Tương: “Sắp xếp được một nửa rồi.”

Cao Kinh đi theo cô vào phòng ngủ. Anh mở cửa phòng ra, nhìn cô kiểm tra đồ cần mang theo. Mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm đều bỏ vào, cô còn mang theo cả laptop. Cao Kinh nhìn số lượng quần áo cô mang theo, một bộ...hai bộ...Quần áo phụ nữ không đơn giản chút nào, anh không đếm được chính xác.

Cao Kinh giúp cô xếp đồ gọn hơn một chút, nói: “Anh đã tra một chút về vị tiến sĩ Tàn kia, ông ta đã làm trong ngành y hơn bốn mươi năm, đối với phương diện kinh nghiệm khoa não tương đối phong phú, từng có mấy bệnh án điển hình thành công. Có lẽ ông ta sẽ có trợ giúp rất lớn cho em.”

Cố Tương vén tóc, hỏi: “Anh còn điều tra được gì nữa?”

Cao Kinh: “Đợi tí nữa gửi cho em?”

“Vâng.”

Đã qua hơn nửa tiếng, Cố Tương đưa anh ra ngoài, đi qua bể cá, cô cúi người, nhìn kỹ một chút.

Cao Kinh đứng bên cạnh cô, cùng cô nhìn. “Còn chưa lớn đâu.”

Cố Tương vận ngón cái và trở khoa tay múa chân: “Lớn thêm từng này nè.”

Cao Kinh cười.

Cố Tương: “Có thể bà em sẽ quên cho cá ăn, bình thường đều là em cho ăn, bà không có thói quen này.”

Cao Kinh: “Sợ nó chịu đói?”

Cố Tương: “Đến lúc đó em sẽ gửi tin nhắc bà.”

Cao Kinh suy nghĩ, “Hay là để cho nó đến chỗ anh ở mấy ngày đi?”

Cố Tương nghiêng đầu, nhìn anh một lát, gật đầu đồng ý.

Hơn tám giờ, Cao Kinh ôm bể cá không còn nước, Cố Tương cầm bát nước nhỏ chứa cá, hai người đi thang máy, giúp chú cá nhỏ dọn nhà.

Đã lên tầng, Cao Kinh bảo Cố Tương móc chìa khoá. Cố Tương thò tay vào túi quần bên trái anh, sờ một lát vẫn không thấy. Túi quá sâu, cô lại sờ tiếp. Quần mỏng, dán vào làn da, Cao Kinh nóng đến mức chớp mũi đồ mồ hôi.

Cuối cùng Cố Tương đã chạm được vào chìa khoá lấy ra, Cao Kinh ho nhẹ: “Chìa to nhất.”

Cố Tương nghe giọng anh hơi lạ, nhìn anh.

Mở cửa đi vào, Cao Kinh để bể cá lên tủ TV. Hai người rót nước vào trong, bỏ chú cá nhỏ vào.

Cao Kinh đổ đầy mồ hôi, vào nhà tắm rửa mặt. Cố Tương ngồi dưới đất, ngón tay vói vào trong nước, chơi với chú cá nhỏ.

Cao Kinh rửa mặt xong đi ra, đứng từ xa nhìn cô, thấy cô giống như trẻ con, anh mỉm cười.

Cố Tương thu tay lại, ngửa đầu nói với anh: “Đồ ăn của cá sắp hết rồi.”

“Mai tan làm anh đi mua.”

Cao Kinh ngồi bên cạnh cô, nhìn chú cá nhỏ với cô một lúc, sau đó hỏi: “Lần này đi mấy ngày?”

“Ngày mai xuất phát, có lẽ ngày kia trở lại, tạm thời chưa xác định được.”

Ít nhất là hai ngày...

Cao Kinh xoa gáy cô. Xoa một lúc, ôm cả người vào trong ngực. Khoảng cách gần hơn, Cố Tương nhìn thấy bọt nước dưới cổ anh, cô thò tay lau, bọt nước biến mất, dường như còn mơ hồ mang theo hơi nóng. Cao Kinh kéo tay cô xuống cầm chặt, anh dần dần tới gần.

Bọt nước bốc hơi, hai người gần bó như môi với răng. Chú cá nhỏ tung tăng bơi, hai cánh tay khác biệt gắn chặt với nhau.

Một đêm qua đi, Cố Tương lên máy bay đi Hải Châu với Tiêu Mân. Xuống máy bay đã là hơn một rưỡi chiều, Tiêu Mân gọi xe, hai người đi đến khách sạn. Trước nay đi ra ngoài Tiêu Mân không bao giờ bạc đãi chính mình, Hải Châu là thắng cảnh nghỉ mát, anh ta thuê cũng là phòng ngắm cảnh biển. Cố Tương vào cửa đã nghe thấy tiếng sóng biển, cô ngắm nhìn bốn phía: “Rộng thế sao?”

Tiêu Mân đưa tiền bo cho nhân viên khuôn hành lý, nhân viên chào tạm biệt. Tiêu Mân nói: “Phòng rộng không tốt sao? Chúng ta có thể ở mấy ngày, coi như là đi nghỉ mát.”

Cố Tương hỏi: “Có thể gặp được tiến sĩ Tàn không?”

Tiêu Mân: “Anh đã liên lạc rồi, hẹn sáng mai.”

“Vâng.”

Tiêu Mân nhìn cô, nói: “Nghe nói buổi tối ở đây có rất nhiều tiết mục, hôm nay đừng nghĩ gì nữa, buổi tối chúng ta đi ra ngoài chơi.”

Cố Tương không nói gì.

“Có mang theo quần áo tắm không?”

“Anh không nhắc đến biển, em chỉ mang đồ bình thường theo thôi.”

“Đội tí nữa anh đưa em đi mua đồ?”

“Không cần, tối nay chúng ta tùy tiện đi một chút đi, sáng mai đi sớm gặp tiến sĩ Tần.”

Tiêu Mân không nói gì, thấy cô hơi mệt mỏi, để cho cô đi nghỉ ngơi trước. Anh ta quay về phòng tắm, sau đó gọi điện thoại hỏi nhân viên, bên này có chỗ nào thú vị, nhân viên nói sẽ có tiệc đốt lửa trại diễn ra vào hai tối.

Tiêu Mân dựa vào đầu giường, hai chân gác lên nhau, áo tắm hơi rộng mở, bọt nước trên người chưa khô. Anh ta nhả một vòng khói, hỏi: “Có tiết mục nào thích hợp với tình nhân không?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Trong phòng khách bên cạnh, Cố Tương cũng đang nghỉ ngơi.

Cô đem đồ dùng cá nhân để vào trong nhà tắm, laptop đặt lên trên bàn, sau đó ngồi vào đầu giường, bắt đầu nhắn tin cho Cao Kinh.

Cao Kinh đang bận rộn trong bệnh viện, cách năm phút anh mới xem được tin nhắn một lần, uống một nửa nước, anh còn chưa kịp nuốt xuống, đã nhấn lại cho Cố Tương mấy tin, hỏi cô buổi trưa ăn gì, đã gặp tiến sĩ Tần chưa, phòng khách sạn, hoàn cảnh như thế nào.

Cố Tương trả lời từng vấn đề một.

Cao Kinh tiện tay tìm kiếm thông tin khách sạn này ở Hải Châu. Khách sạn nằm bên bờ biển, hoạt động dưới nước phong phú, tiệc buffet đa dạng...Cao Kinh trầm tư suy nghĩ.

Trời dần tối, sau khi ăn xong, Cố Tương ra ngoài đi dạo với Tiêu Mân. Hai người nghe nhân viên khách sạn giới thiệu, ngồi xe, đến một chợ đêm gần đó. Ở đây đèn đèn sáng trưng như ban ngày, đồ đạc rực rỡ muôn màu.

Tiêu Mân đi bộ cùng cô, đi được một lát, hỏi: “Có muốn mua chút gì đó không?”

Cố Tương gật đầu, đi chọn đồ ăn trước.

Tiêu Mân nhìn quầy hàng bên cạnh bày một loạt vòng cổ đơn giản, cầm lấy một dây chuyền vỏ sò, đo với cổ Cố Tương, nói: “Cái này không tệ.”

Anh ta nhìn lỗ tai Cố Tương, cô đeo bông tai rồi.

Tiêu Mân làm chủ, mua vòng cổ, cộng thêm một bộ vòng tai. Cố Tương muốn hô “Không muốn” cũng đã không còn kịp. Đã thanh toán tiền, Cố Tương không muốn làm Tiêu Mân mất mặt, đành cất thứ đó vào, cô tiếp tục chọn đồ ăn vặt.

Tiêu Mân dựa vào quầy hàng, hỏi: “Sao mua nhiều như vậy?”

Cố Tương nói: “Mua về tặng.”

“Tặng?”

“Vâng.” Đồng Xán Xán rất thích ăn, Vu Thi Thi cũng không thể không có phần, Tiểu Thiện Thiện thích đồ điểm tâm, nhưng trẻ con không thể ăn nhiều. Còn cả bà nội, bà thích ăn đồ mềm.

Tiêu Mân nhủ mảy, tùy ý đảo qua đồ vật bên trên quầy hàng, nói: “Trước kia em đi ra ngoài cũng đâu có thói quen này. Sao mới hai tháng đã thay đổi nhiều như vậy?”

Cố Tương vừa đóng túi vừa nói: “Bây giờ em là biến tốt thành xấu sao?”

Tiêu Mân: “Trước kia em đã rất tốt với người khác rồi, cần nhiều bạn như vậy làm gì, có anh và Quách Thiên Bồn là đủ rồi.”

Cố Tương từ chối cho ý kiến, nghiêng đầu nhìn anh ta: “Thân là người làm trong ngành giáo dục, anh dạy trẻ con như vậy sao?” Mắt cô liếc tới quầy hàng treo đồ đôi cách đó không xa, không khỏi nhìn nhiều mấy giây.

Tiêu Mân cười: “Ồ, em là trẻ con sao? Lại đây, Hương Hương bé nhỏ, anh dắt em đi chơi từng quầy hàng một.”

Ánh mắt Cố Tương cảnh cáo anh ta có chừng mực. Tiêu Mân cười đùa một lát, đốt một điếu thuốc nói: “Nhưng có mấy câu em nói sai rồi, anh không phải là người làm trong ngành giáo dục, anh là thương nhân.”

Cố Tương sừng sốt. Tiêu Mân luôn khác với ông Tiêu, cô gạt đầu, “Ồ.”

Tiêu Mân nhìn thấy quầy nướng gì đó, mùi thơm toả ra bốn phía, anh ta bảo Cố Tương chờ, mình đi qua mua.

Cố Tương đã chọn xong đồ ăn vặt, bảo chủ quán tính tiền, cô đứng đợi tại chỗ, ánh mắt không ngừng đảo quay quầy đồ đôi, chủ quán đã tính tiền xong Cố Tương bỏ tiền vào túi. Cầm lấy tiền lẻ, cô hơi do dự, đi đến quầy hàng cách đó không xa, háng giọng hỏi: “Quần áo bán thế nào?”

Tiêu Mân đang trả tiền ở quán đồ nướng, quay đầu lại tìm Cố Tương. Anh ta bỏ điếu thuốc lá trong miệng xuống, híp mắt.

Mua xong về khách sạn, Cố Tương lại nhắn tin cho Cao Kinh. Cố Tương: “Hôm nay có phải tăng ca không?” Cô gửi tin xong, đang định đi toilet thì có cuộc gọi đến.

Giọng nói trầm thấp êm tai của Cao Kinh vang lên, “Hôm nay anh không phải tăng ca, tan làm đúng giờ.”

Cố Tương ngồi vào cuối giường, “Em vừa đi dạo chợ đêm, mua rất nhiều thứ.”

Cao Kinh như thể đã lâu không được nghe giọng cô, anh khẽ hỏi: “Mua gì thế?”

Cố Tương báo đại khái mấy thứ.

Cao Kinh: “Có mua quà cho anh không?”

Cố Tương nói: “Có.”

“Mua gì thế?”

“Về sẽ cho anh xem.” Cố Tương cẩn thận nghe ngóng, nói, “Bên anh ồn thế, anh ở bên ngoài sao?”

“Em chờ một chút.” Cao Kinh tìm một chỗ yên tĩnh.

Hiện tại chỉ nghe thấy một mình giọng anh, Cố Tương nằm xuống, miêu tả cảnh đêm Hải Châu cho anh nghe.

Cao Kinh mỉm cười nghe, không muốn ngắt lời cô chút nào, giọng cô khe khẽ, Cao Kinh tưởng tượng đến dáng vẻ lười biếng hiện tại của cô. Lúc cô không bày ra bộ dáng bà cụ non, thực ra còn nhỏ hơn so với tuổi thật, như là một cô bé học sinh trung học trẻ trung.

Cao Kinh không nhịn được hỏi: “Có nghĩ tới anh không?” Hỏi ra miệng, tim anh đập rộn lên. Anh không ngờ tới mình sẽ nói những lời ngây thơ như vậy.

Giọng Cố Tương nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Có.”

Thăng thẩn thật. Cao Kinh cười, bờ môi dán sát vào điện thoại, như thể đang hôn cô.

Cúp điện thoại, anh đứng nguyên tại chỗ một lát mới cúi đầu nhìn vào trang nhật ký trên tay. Xung quanh âm ỉ, nơi này là trạm tàu điện ngầm cách nhà cũ Cố Tương không xa. Anh đi về phía cư xá, từng bước một, quan sát từng chỗ, so sánh với những hình vẽ bên trong nhật ký, nhớ lại ngày đó Cố Tương dạy anh, cùng với những kiến thức anh mới nắm được kia. Mốc cảnh thực, cung điện ký ức...

Cao Kinh suy đoán tất cả mọi khả năng, anh coi mình thành Cố Tương hồi nhỏ. Anh nhắm mắt lại, nhớ lại dáng vẻ lúc Cố Tương còn nhỏ. Nắng gắt như lửa, cô bé mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn phơi nắng đỏ bừng, mồ hôi dính vào tóc, đôi mắt đen nhánh linh động, túi sách trên đầu gối còn lớn hơn nửa người cô.

Đây là lần đầu tiên anh nhớ kỹ dáng vẻ của cô.

Mở mắt ra, anh đi về phía con đường đến trường.

Bình minh, tiếng sóng biển ào ào, Cố Tương từ trên giường bò dậy, hít thở sâu, trước tiên xem điện thoại. Nhìn thấy tin nhắn mới, cô hé miệng mỉm cười.

Ăn xong bữa sáng với Tiêu Mân, hai người đi đến bệnh viện đã hẹn với tiến sĩ Tần.

Tiến sĩ Tần hơn sáu mươi tuổi, bảo dưỡng tốt, nhìn như mới chỉ ngoài năm mươi. Tiêu Mân gõ cửa đi vào, tự giới thiệu với ông, “Chào tiến sĩ Tần, tôi là Tiêu Mân bạn của Chu Thiếu Khang. Trước đó đã sớm liên lạc qua điện thoại với ngài, hôm nay chạy tới nơi này, quấy rầy ngài.”

Tiến sĩ Tần bắt tay anh ta: “Cậu là bạn của Thiếu Khang, không cần phải khách sáo.” Ông nhìn về phía cô gái bên cạnh Tiêu Mân, “Vị này chắc hẳn chính là cô Cố được nhắc đến trong điện thoại.”

Tiêu Mân nói: “Đúng vậy, chính là cô ấy.” Tiêu Mân đang muốn bảo Cố Tương chào hỏi, Cố Tương đã tự mình lên tiếng.

“Chào tiến sĩ Tần, tôi là Cố Tương.”

Tiến sĩ Tần mỉm cười, mời bọn họ ngồi xuống trò chuyện. Tiếng Trung của tiến sĩ Tần rất chuẩn, khi còn trẻ ông từng học tập trong nước mấy năm, hôm nay lại quay về Trung Quốc, lần này ông ở lại nửa tháng.

Tiêu Mân giải thích cho tiến sĩ Tần về tình hình của Cố Tương. Lúc đến Cố Tương cũng không ôm quá nhiều hi vọng. Cô đã đi khám rất nhiều bác sĩ, đáp án đều cơ bản giống nhau, cho nên chỉ có đặt hi vọng vào chính bản thân mình cô mới có niềm tin.

Sau khi nghe xong tiến sĩ Tần lên tiếng: “Sự bí ẩn của đại não là một nghiên cứu vĩnh hằng. Hai người có biết không, có người bị muỗi đốt một cái viêm não, mất đi ký ức; còn có người ngã một phát, tỉnh lại trở thành thiên tài toán học.”

Cố Tương: “Toán học?”

Tiến sĩ Tần nhận ra cô đặc biệt chú ý điều này, mỉm cười: “Đúng, là toán học.”

Ông mở rộng triển khai ví dụ thứ hai, Cố Tương hết sức chăm chú, dần dần thả lỏng.

Tiến sĩ Tần nói xong, nói: “Cho nên hai người không cần quá căng thẳng, chúng ta làm từng bước một. Cô Cố, cô đi làm kiểm tra tổng quát một lần trước, thế nào?”

Đây là quá trình mỗi lần khám bệnh đều phải đi, Cố Tương đã quen rồi, cô gật đầu, đi trước chụp cộng hưởng từ.

Trong phòng làm việc, tiến sĩ Tần chờ cô trở lại, không bao lâu, Tiêu Mân gõ cửa đi vào. Tiến sĩ Tần không biết anh ta có chuyện gì. Tiêu Mân đóng cửa phòng, nói: “Nghe nói tiến sĩ Tần từng dùng thôi miên trị liệu, ngài còn từng có rất nhiều phát biểu trong tập san học thuật về luận văn thôi miên nghiên cứu ở nước ngoài.”

Tiến sĩ Tần nói: “Đúng vậy, trong lĩnh vực thôi miên này, tôi cũng tương đối nghiên cứu qua.”

Tiêu Mân cười: “Tiến sĩ Tần khiêm tốn rồi. Tôi muốn hỏi, ngài có thể cho dùng trị liệu thôi miên cho Cố Tương hay không?”

Tiến sĩ Tần thành thật trả lời: “Phương án điều trị cụ thể tôi cần phải xem qua kỹ càng báo cáo kiểm tra của cô Cố mới có thể xác định. Nếu là mất trí nhớ vật lý, như vậy có thể thông qua thuốc hoặc tiến hành giải phẫu điều trị. Nếu như không phải, như vậy, nhiều lúc thực ra điều cần thiết chính là người bệnh thử cố gắng nhớ lại. Còn trị liệu thôi miên, chỉ là một trong những cách hỗ trợ điều trị của tôi thôi.”

Tiến sĩ Tần cười, “Thôi miên cũng không kì diệu như mọi người nhìn thấy trong phim đâu.”

Tiêu Mân gật đầu: “Đương nhiên, tôi nghĩ nếu như thôi miên có thể moi ra mật mã chi phối của người khác, vậy thì quá kinh khủng.”

Tiến sĩ Tần cười: “Đúng vậy.”

Cuối cùng Tiêu Mân đã đi vào vấn đề chính: “Vậy không biết tiến sĩ Tần có thể dùng thôi miên xóa đi trí nhớ về một người không?”

Tiến sĩ Tần nghiêng đầu: “Ý cậu là...”

“Xóa đi trí nhớ trong vòng năm tiếng của Cố Tương.” Tiêu Mân nói.

Buổi chiều, sau khi đã có kết quả kiểm tra, Cố Tương lại ngồi trong văn phòng tiến sĩ Tần, Tiêu Mân ở bên ngoài chờ.

Tiến sĩ Tần xem hết báo cáo, nói: “Não bộ của cô không có gì dị thường.”

Cố Tương nói: “Từ tháng mười năm ngoái đến bây giờ, mỗi tháng tôi đều kiểm tra cơ thể định kỳ. Phương diện sức khỏe và não bộ không có gì khác thường.”

Tiến sĩ Tần gật đầu: “Như vậy cô có thể nói cho tôi về đoạn trí nhớ mình đã mất đi không?”

Cố Tương thủ thỉ nói: “Tôi mất đi toàn bộ trí nhớ có liên quan đến Thanh Đông, nơi tôi từng sống hồi nhỏ.”

Tiến sĩ Tần chuyên tâm lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một hai câu, đợi Cố Tương đã nói tương đối, ông tiện tay vẽ hai vòng tròn lên giấy. “Nói cách khác, cô mất đi toàn bộ trí nhớ trước năm mười ba tuổi, hơn nữa nó xảy ra chỉ ở mỗi Thanh Đông. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Thanh Đông thì cô hoàn toàn quên sạch.”

Cố Tương gật đầu: “Vâng.”

Tiến sĩ Tần tháo kính mắt xuống, nhìn cô: “Cái vòng tròn hoàn chỉnh này là cung điện ký ức của cô.”

“Đúng vậy.”

“Thú vị thật.” Tiến sĩ Tần cười, hỏi cô, “Vậy tình hình khôi phục hiện tại của cô như thế nào?”

Cố Tương nói: “Tôi từng có mấy giấc mơ, những giấc mơ này rất chân thật.” Cô kể từng giấc mơ kia ra. Lúc mới về Thanh Đông, cô thêm wechat của Cao Kinh, đêm đó cô mơ thấy văn phòng ông nội. Cô nghe Cao Kinh kể về chuyện tuyển tàu điện ngầm số một, buổi tối lại mơ thấy hình ảnh lần đầu tiên cô đi trên tuyến tàu đó. Sau đó...Cố Tương nói khẽ: “Anh ấy nói, ‘Cô bạn nhỏ, bên kia có bóng cây’. Tôi bất chợt nhìn thấy hình ảnh kia.”

Trong cầu thang trung tâm trị liệu an bình, anh xoay người vịn đầu gối, hôn môi cô. Hình ảnh trong mắt cô, dường như là vườn hoa đại học mười năm trước, dưới nắng gắt, thiếu niên ôn hòa mỉm cười.

Tiến sĩ Tần nghe xong, nói: “Cô và người bạn kia có quan hệ vô cùng thân mật.”

Cố Tương khẽ đáp, “Vâng.”

Tiến sĩ Tần như suy nghĩ gì đó, nói tiếp: “Trên thực tế, có rất nhiều người bệnh mất trí nhớ, sau khi gặp phải kích thích, lại đột nhiên khôi phục trí nhớ. Hoặc là thông qua thời miền, kích thích chuyện đã bị tiềm thức cho rằng quên lãng. Cho nên, tiếp theo, tôi sẽ dùng thời miền hỗ trợ điều trị cho cô.”

Cố Tương nắm lấy ngón tay của mình, suy nghĩ, nói: “Vâng.”

Chạng vạng tối, xung quanh đã không còn mùi đồ ăn, Cố Tương và Tiêu Mân ra khỏi bệnh viện. Tiêu Mân hỏi: “Thế nào, có tiến triển gì không?”

Cố Tương rút tay vào túi, nói: “Không nói cho anh.”

Tiêu Mân vỗ loạn tóc cô: “Anh bỏ hết việc ở công ty đi khám bệnh với em, vậy mà em còn nói như vậy?”

Cố Tương né tránh, tay rời khỏi túi quần, chỉnh lại tóc.

Trở lại khách sạn, cô đi thẳng về phòng, nằm bịch xuống giường. Không phải cô không muốn nói mà là không có gì để nói, hôm nay dường như rất bận rộn. Cố Tương mở điện thoại ra, ấn vào khung chat với Cao Kinh. Mới nhất là hình ảnh bữa sáng Cao Kinh gửi cho cô, có sữa đậu nành và bánh bao. Cô gửi lại hình tiệc buffet ở khách sạn. Cố Tương xem một lát, gõ chữ: “Em về khách sạn rồi.”

Trong bệnh viện Thụy Hoa, Cao Kinh vẫn chưa tan tầm. Trách nhiệm tối nay của anh là đến nhà bác ăn tối, anh bị bác ép hỏi nửa tiếng, hỏi anh và Cố Tương đã tiến triển đến bước nào rồi, khi nào chính thức gặp mặt gia đình hai bên.

Trong bữa ăn Đồng Xán Xán nhắc đến một chuyện khác, “Con đề nghị tặng Thiện Thiện đi!”

Bà Cao Mỹ Tuệ nói: “Vậy con đi cùng Thiện Thiện đi!”

Đồng Xán Xán đập bàn: “Mẹ có tình thương của mẹ không đấy!”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Nó sắp hai tuổi rồi, còn chưa cai sữa, đó mới là nói mẹ không có tình thương của mẹ.”

Đồng Xán Xán: “Mẹ tặng nó đi thì nó càng thơm hơn.”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Răng của nó gặm được xương nhỏ rồi, xem ai thơm hơn?”

Đồng Xán Xán: “Là mẹ khiến cho nó nghiện sữa, hiện tại cấm nó thì đúng là vô nhân tính!”

Bà Cao Mỹ Tuệ: “Nghiện gì cũng không tốt, đều phải cấm!” Bà chẳng muốn tranh cãi với cô con gái ngốc nghếch, tiếp tục nhìn về phía cháu trai, hỏi chuyện của anh và Cố Tương.

Cao Kinh ăn vào vô vị, lượng cơm chợt giảm. Ôm ấp trống rỗng, bờ môi cũng không có độ ẩm.

Nghiện sao? Người sống luôn nghiện một thứ gì đó.

Cao Kinh trở lại bệnh viện, cuối cùng đã nhận được tin nhắn của Cố Tương. Anh thở phào, lập tức nhấn lại. Nhìn tin nhắn, khóe miệng của anh bất giác cong lên, y tá Tiểu Mã thò đầu ra nhìn ngó: “Bác sĩ Cao, anh cười gì thế?”

Cao Kinh cũng không ngẩng đầu lên: “Có việc gì sao?”

Tiểu Mã nói: “À, bệnh nhân mới vừa đến, thật là phổ trương mà.”

Cao Kinh tắt trang web mua vé máy bay, giữ vững tinh thần, đi đến phòng bệnh một người sạch sẽ. Cửa phòng có hai người đàn ông cao lớn đứng, đáng vẻ quy củ, trầm mặc nghiêm túc. Người bệnh ngồi trên xe lăn, nhìn ra ban công, mái tóc trắng đen được chải chuốt tỉ mỉ, bóng lưng đã lộ ra tuổi già sức yếu.

Cao Kinh tiến lên, bình tĩnh mở miệng: “Ngài Chu Bách Đông, chào ngài, tôi là Cao Kinh.”

Ông lão quay đầu lại, trên khuôn mặt gầy lõm là đôi mắt sắc bén như đuốc.

Phòng khách sạn.

Cố Tương trò chuyện với Cao Kinh xong, lại xem khung chat một lần. Cô không biết mình hình thành thói quen như vậy từ lúc nào, năng lực huấn luyện trí nhớ của cô quá tốt, xem lại một lần đã có thể nhớ được toàn bộ nội dung.

Tiêu Mân gõ cửa đi vào, rủ cô ra ngoài chơi.

Cố Tương không quá muốn nhúc nhích: “Có gì thú vị chứ?”

Tiêu Mân đi vào kéo cô: “Tiệc đốt lửa trại.”

Cố Tương không có hứng thú mấy, nhưng Tiêu Mân chịu bỏ công việc theo cô tới nơi này, cô cũng thấy cảm kích. Quay vào nhà tắm trang điểm, cô theo Tiêu Mân ra ngoài.

Cố Tương đi xăng-đan trên bờ cát, nghe thấy tiếng đàn nhạc biểu diễn từ xa, ánh lửa chiếu sáng nửa bầu trời. Đến gần quan sát, cả trai lẫn gái uống gì đó, khiêu vũ, hát ca, chơi đùa. Đêm cuối tuần, các du khách đều chè chén say sưa.

Tiêu Mân mua rượu cóc-tai cho cô, Cố Tương muốn uống nước dừa, Tiêu Mân uống một hơi cạn sạch cốc của mình, lớn tiếng nói: “Hiếm khi đi ra ngoài, uống chút cho nóng người.”

Cố Tương nhấp một ngụm, khá ngọt, mùi vị không tệ.

Tiêu Mân nhìn cô cười, qua một lát nói: “Ngày mai đi đến chỗ tiến sĩ Tần xong, chúng ta đi lướt sóng.”

Cố Tương nói: “Em không có áo tắm.”

“Ngày mai đi mua.”

Cố Tương nhúu mày: “Để nói sau.”

Xung quanh quá náo nhiệt, Tiêu Mân kéo cô đi khiêu vũ. Cố Tương bị kéo vào trong đám người, cô vẫn không nhúc nhích, mặt không biểu cảm đứng đó.

Tiêu Mân nhìn mặt cô, vui vẻ: “Nào nhảy với anh.”

Cố Tương ngẩng đầu lên, không nhúc nhích, “Em từ chối.”

Tiêu Mân lại trêu chọc cô một lát, bảo cô đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích, anh ta chạy đến chỗ DJ nói mấy câu gì đó, lại dứt mấy tờ tiền. Chờ anh ta trở lại bên cạnh Cố Tương, tiết tấu âm nhạc đã trở nên chậm chậm.

Tiêu Mân duỗi tay phải ra: “May I?”

Cuối cùng Cố Tương đã có phản ứng, đưa tay phải cho anh ta. Tiêu Mân cầm chặt tay cô, ôm lấy eo cô. Dường như đã qua mấy đời, eo cô nhỏ mà mềm mại, dường như còn nhỏ hơn trước. Tiêu Mân nhìn chằm chằm mặt cô. Trước kia cô để mặt mộc, hiện tại đã học được trang điểm, lông mi hơi cong lên, bờ môi hồng hồng, đẹp không lời nào tả xiết. Thực ra mặt mộc của cô rất đẹp, năm mười ba tuổi cô vẫn còn là một đứa trẻ mập mạp, cô mười tám tuổi đã trở nên phong cảnh độc nhất. Tiêu Mân nhớ lại, thấp giọng nói: “Có nhớ lần đầu tiên anh dạy em khiêu vũ hay không?”

“Nhớ chứ.” Cố Tương bước theo anh ta, nói, “Lần đó anh dạy em mất một tuần.”

Tiêu Mân nói: “Trước kia anh vẫn cho rằng em thật sự là thiên tài, lần đó mới phát hiện cũng có thứ em không học được.”

Cố Tương chán nản liếc anh ta. Tiêu Mân buồn cười. Cố Tương không thích vận động, khiêu vũ cũng coi như một loại vận động, khi đó cô phải tham gia buổi tiệc đón sinh viên mới, cô không thể không biết khiêu vũ, Quách Thiên Bồn liêu minh dạy cô vài lần sau đó nhận thua. Cố Tương vốn là còn cảm thấy tham gia bữa tiệc đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng nếu cô không biết khiêu vũ thì đã chạm vào lòng tự ái của cô. Cô thúc giục Quách Thiên Bồn tiếp tục, Quách Thiên Bồn ngồi xồm xuồng che chân. Một nửa phòng tập khiêu vũ là kính, Tiêu Mân ở bên ngoài nhìn một lúc lâu, đẩy cửa đi vào, tặc lưỡi lắc đầu: “Em cầu xin thì anh dạy cho.”

Cố Tương ngậm chặt miệng.

Quách Thiên Bôn nói: “Tiêu Mân giỏi lắm đấy, trước kia anh ấy từng chiến thắng khiêu vũ ở trường học.”

Cố Tương nghi ngờ.

Tiêu Mân lắc đầu: “Con bé xấu xí này chả đáng yêu chút nào.” Sau đó tiến lên, ôm lấy eo cô. Anh ta sùng sốt, không nghĩ tới eo cô nhỏ như vậy, con nhóc này không biết có đáng về người lớn từ bao giờ.

Anh ta tập trung tinh thần, ra lệnh: “Quách Thiên Bôn, bật nhạc.”

Lần này này mất đến bảy ngày. Từ khi cô không cân đối, nhưng cơ thể vô cùng mềm mại, Tiêu Mân cũng càng ngày càng ít mắng cô.

Lúc này, ánh lửa xa xa, Tiêu Mân yên lặng nhìn chăm chăm vào mặt cô. Mấy năm nay Cố Tương rất ít khiêu vũ, nhưng cô vẫn còn nhớ nhịp. Cố Tương chuyên tâm theo nhịp, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt Tiêu Mân. Chân đi xăng-đan đột nhiên tê rần, Cố Tương nói: “Anh dẫn lên em rồi.”

Tiêu Mân hoàn hồn, miệng cứng ngắt: “Em vẫn chưa thành thạo.”

Cố Tương không muốn so đo với anh ta, rút tay về.

Tiêu Mân ôm sát cô: “Làm gì thế, không nhảy nữa à?”

Cố Tương nói: “Trên chân có vết.” Cô dùng sức rút tay ra, đi đến chỗ đất trống, xoay người gạt cát trên chân.

Tiêu Mân theo cô đi ra, bực bội lấy ra điều thuốc hút, anh ta cụp mắt nhìn đốm lửa, hỏi: “Em mua hai bộ đồ đôi kia cho ai vậy?”

Cố Tương sùng sốt, không biết anh ta trông thấy lúc nào. Cô mấp máy môi, sắp mở miệng, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Tiêu Mân ngồi xổm xuống, đối mặt với cô: “Yêu đương rồi hả?”

Cố Tương nhỏ giọng mang theo nụ cười nhạt: “Vâng.”

Nụ cười này khiến anh ta cảm thấy thật chướng mắt. Tiêu Mân dùng sức rít một hơi thuốc, “Lúc nào sao anh không biết?”

Cố Tương: “Muốn biết sao?” Giọng cô nhẹ nhàng giống như là muốn chia sẻ.

Tiêu Mân cười, ngọn lửa dâng lên trong lòng, “Em có biết không, đàn ông đều không đáng tin cậy, nhất là người mới quen biết mấy ngày.”

Cố Tương nói: “Anh biết bạn trai em là ai sao?”

“Anh không muốn biết.” Tiêu Mân ngăn chặn ngọn lửa ngày càng thiêu đốt, kéo tay Cố Tương lại.

Cố Tương sùng sốt: “Tiêu Mân...”

Mới nói được hai từ, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Mân kéo Cố Tương dậy, Cố Tương rút tay về: “Anh làm gì thế.” Tay kia cô lấy điện thoại ra nhìn: “Mẹ em gọi đấy.”

Tiêu Mân miệng đầy xúc động lập tức kiềm chế, anh ta thả lỏng cổ tay Cố Tương. Bên này quá ồn, Cố Tương chạy đến chỗ khác nghe máy. Gió biển thổi loạn tóc, cô gạt tóc ra sau tai, vừa nói chuyện, bất giác đi tới bãi đá ngầm. Nước biển theo gió nhẹ nhàng xoáy lên màu xanh trắng, dưới bóng đêm giống như là bảo thạch. Trong chớp mắt Cố Tương đột nhiên hoảng hốt, trước mắt xuất hiện mấy hình ảnh mất trật tự.

Cơ thể...Tranh chấp...cảnh ban đêm yên lặng, cung điện kỳ ức nhanh chóng hiện lên, còn có sóng biển.

Trong điện thoại mẹ cô hô lên: “Hương Hương, con có đang nghe không?”

Cố Tương hoàn hồn: “Vâng...mẹ nói đi.”

Bà Chử Cẩm nói: “Mẹ sắp về nước, ngày kia sẽ đến Thanh Đông.”

Tiêu Mân đứng cách cô rất xa, Cố Tương chấm dứt trò chuyện, quay người nói: “Ngày kia mẹ em sẽ đến Thanh Đông.”

Tiêu Mân ném điều thuốc trong miệng đi, qua một lát, anh ta ra sức nghiền nát điều thuốc trên mặt đất. Đăng bởi: admin

Chương 48

Đêm nay Cố Tương ngủ không ngon. Cô nằm trên giường, không ngừng nhớ lại hình ảnh hiện lên trước đó ở bên bờ biển. Là phần nào của cơ thể? Cánh tay...Cô...Ai đang tranh chấp? Là cãi nhau sao?

Cung điện của cô chợt lóe lên, sóng biển gào thét...

Cố Tương mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là màu đen kịt, cô khẽ thở dài. Cô vẫn luôn kiêu ngạo về trí nhớ của mình, nhưng lần này cũng không bắt được những hình ảnh kia. Cố Tương hơi nhăn mày, một đêm tràn đầy tâm sự.

Hôm sau, Tiêu Mân lại đi cùng cô đến bệnh viện. Giống như hôm qua, Tiêu Mân ở bên ngoài chờ, cô ngồi trong phòng. Tiến sĩ Tần hỏi cô tối hôm qua ngủ thế nào, Cố Tương nói: “Tôi qua khi ở bên bờ biển trong đầu tôi hiện lên mấy hình ảnh.”

“Hả?” Tiến sĩ Tần hỏi, “Là dạng hình ảnh gì?”

Cố Tương lắc đầu: “Không nhớ được.”

Cô không nhớ được hình ảnh, chỉ nhớ mang máng cảm giác, cô nói cảm giác của mình cho tiến sĩ Tần: “Chỉ có mấy từ máu chột, “cơ thể”, “tranh chấp”, “ánh trắng”, “cung điện ký ức”, “sóng biển”. Tôi không biết đây là thật sự từng xảy ra, hay là hình ảnh xuất hiện lung tung trong đầu. Với tình hình hiện tại của tôi thì trí nhớ cũng có khả năng xuất hiện hỗn loạn.”

Cô gái này rất tinh táo phân tích tình hình của mình, cũng không nôn nóng bất an gấp gáp, không giống những người bệnh trước kia của ông, sau khi nắm bắt được điều gì đó bắt đầu hỗn loạn, bảo ông tranh thủ thời gian giúp bọn họ. Tiến sĩ Tần nghe xong, suy nghĩ một chút nói: “Cô có biết không, cô là người đầu tiên có ý chí kiên định như vậy mà tôi từng gặp đấy, còn có ý thức bảo vệ mình mạnh mẽ như vậy.” Ông hài hước nói, “Chẳng lẽ đây là tính chất đặc biệt của thiên tài?”

Cố Tương nghiêm túc nói: “Tôi không thể tính là thiên tài, chỉ là ưu tú hơn người thường ở phương diện khác mà thôi.”

Tiến sĩ Tần: “...”

Tiến sĩ Tần cuối cùng đã đi vào vấn đề chính, “Thôi miên ngày hôm qua thất bại là vì ý thức của cô quá mạnh mẽ, hôm nay chúng ta thử lại lần nữa, cô có gắng thả lỏng, thế nào?”

Cố Tương gật đầu: “Vâng.”

Tiêu Mân luôn ở bên ngoài chờ, qua một lúc lâu, mới nhìn thấy cửa mở ra. Anh ta đi tới cửa, nhìn Cố Tương, thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, không có gì khác thường, anh ta lại nhìn về phía tiến sĩ Tần: “Tiến sĩ Tần, thế nào ạ?”

Tiến sĩ Tần nói: “Chuyện khôi phục trí nhớ này không thể một lần là xong, còn cần phải có thời gian, chúng ta cứ từ từ cố gắng. Cậu đó, còn cả người thân bạn bè bên cạnh cô Cố, cũng đừng gây quá nhiều áp lực cho cô ấy.”

Tiêu Mân: “Tôi biết rồi, vậy hiện tại em ấy...”

Tiến sĩ Tần nhìn về phía Cố Tương, “Cô Cố, cô cảm thấy còn cần trị liệu thôi miên không?”

Cố Tương nhún mày suy nghĩ một lát, nói: “Tôi hi vọng cách hỗ trợ tôi khôi phục trí nhớ có thể nhiều hơn một chút, nếu như được phép, tôi muốn thử thêm mấy lần nữa.”

Công ty Tiêu Mân còn một đồng chuyện, anh ta nói: “Vậy chúng ta ở lại thêm hai ngày nữa.”

“Không cần vội như vậy, cô Cố có thể tự mình thả lỏng mấy ngày.” Tiến sĩ Tần nói, “Mấy ngày nữa tôi sẽ đến Thanh Đông, đến lúc đó chúng ta có thể tiếp tục trị liệu ở đó.”

“Hả?” Tiêu Mân cau mày, “Không phải ngài nói chỉ ở trong nước hai tuần thôi sao?”

Tiến sĩ Tần nói: “Ngày hôm qua Thiếu Khang gọi điện thoại tới, mời tôi bớt chút thời gian qua đó một chuyến.”

“Chu Thiếu Khang? Cậu ta có chuyện gì vậy?”

Tiến sĩ Tần mỉm cười: “Là chuyện nhà của cậu ấy, tôi không tiện nhiều lời.”

Tiêu Mân cũng không hỏi tiếp: “Vậy thì tốt quá, đến lúc đó chúng ta gặp lại ở Thanh Đông.”

Trở về khách sạn, đúng là lúc ăn cơm, hai người đi ăn buffet. Cố Tương không có khẩu vị gì, Tiêu Mân gấp cho cô miếng sushi, “Tối qua em đi trộm gì thế, mất thâm hết rồi.”

Cố Tương sờ vành mắt, nói: “Che khuyết điểm mà vẫn bị lộ.”

Tiêu Mân cười, nhìn cô ăn hết miếng sushi, anh ta mới ăn. Ăn vài miếng, anh ta lại liếc Cố Tương, giống như tùy ý hỏi: “Mai mẹ em đến, thế khi nào máy bay hạ cánh?”

“Mẹ em còn chưa quyết định được thời gian chính xác, ngày mai mới nói cho em biết.”

“Mẹ em đến Thanh Đông làm gì thế, thăm em à?”

“Năm mươi năm mươi.” Cố Tương không có hứng thú nhiều lời.

Tiêu Mân lại hỏi: “Mẹ em sẽ ở lại bao lâu?”

“Không biết, em còn chưa hỏi.”

“Ồ.” Tiêu Mân chậm chạp gấp đồ ăn, về mặt suy nghĩ sâu xa.

Cố Tương gấp salad, nói: “Nếu mẹ em hỏi đến anh, em cũng phải nói dối sao?”

Tiêu Mân sùng sốt, cười nhạo: “Em mà cũng nói dối được sao, trước kia bảo em lừa người khác, em xem cuối cùng giày vò anh thế nào.”

Lúc trước bạn gái Tiêu Mân luôn tìm Cố Tương hỏi thăm, Tiêu Mân chả có chút tự do nào, anh ta bảo Cố Tương nói dối, Cố Tương nghe lời, phàm là chuyện gì phải nói dối, cô đều ngậm chặt miệng không lên tiếng, nhưng bạn gái anh ta nhìn ra sự kì lạ, thay đổi cách hỏi, cứ lúc nào Cố Tương ngậm chặt miệng, chính là lúc cô không muốn nói dối, vậy tức là thế nào ư? Tức là câu cô bạn gái hỏi là chính xác đấy. Khoảng thời gian kia Tiêu Mân khổ không thể tả.

Cố Tương cũng nghĩ tới lúc trước, nhếch khóe miệng: “Ừ, anh biết là tốt rồi.”

Tiêu Mân lườm cô.

Qua một lát, anh ta cúi đầu gấp đồ ăn, nói: “Em đừng suy nghĩ lung tung, anh với mẹ em không có gì hết, nếu cô hỏi, em cứ nói thật.”

Cố Tương quan sát anh ta, không đoán được suy nghĩ của anh ta, cô nói: “Vâng.”

Ăn xong trở về phòng, Tiêu Mân không kéo cô ra ngoài chơi, bảo cô ở yên trong đó, anh ta phải đi gọi mấy cuộc điện thoại.

Cố Tương thực sự mệt mỏi, “Vậy em đi ngủ đây, anh không có việc gì đừng làm phiền em.”

Tiêu Mân nói: “Được rồi, hiếm khi dẫn em đi ra ngoài chơi, em còn không biết ơn.”

Cố Tương trở lại phòng, tắm rửa, tóc còn chưa khô đã nằm thẳng cẳng trên giường. Cô nhìn thời gian còn chưa tới năm giờ. Để di động sang bên cạnh, cô chuẩn bị ngủ, đột nhiên tiếng báo tin nhắn vang lên. Là Cao Kinh gửi tới.

Cao Kinh: “Về khách sạn chưa?”

Cố Tương: “Về rồi, cũng ăn tối rồi.”

Cao Kinh: “Ăn sớm vậy sao?”

Cố Tương: “Vâng, buổi trưa chả ăn gì cả.”

Cao Kinh: “Nếu như hiện tại anh đột nhiên xuất hiện, em vui vẻ hay là mất hứng?”

Cố Tương hơi mệt, nhìn những chữ này, đột nhiên tỉnh hẳn. Cô bật dậy, bấm điện thoại gọi cho Cao Kinh, vừa vang lên một tiếng, lập tức có người nghe máy. “Cao Kinh!”

“Hương Hương.”

“Lời anh vừa nói là có ý gì?”

“Bây giờ anh đang ở dưới đại sảnh khách sạn của em, nếu em không ngại, vậy...”

Cố Tương nhảy xuống giường, chân vẫn còn đi dép lê, xông ra khỏi phòng, chạy đến cửa thang máy mới dừng lại. Tiến vào thang máy, cô ấn nút thấp

nhất. Đến tầng trệt, cửa thang máy vừa mở, cô lập tức đi ra ngoài. Đi quá nhanh, mới đi được mấy bước, cô đột nhiên bị người nắm lấy cánh tay, sau đó kéo lại.

Cao Kinh kéo người vào trong lòng. Cố Tương ngửa đầu nhìn anh, “Cao Kinh!”

Cao Kinh cười: “Sao đi nhanh như vậy.”

Cố Tương: “Sao anh lại tới đây?”

Cao Kinh: “Mua vé máy bay là tới rồi.” Anh cúi đầu nhìn về phía chân cô, cô còn đi dép lê từ trong phòng ra. Anh hôn trán Cố Tương, thả người ra, nắm tay cô.

Cố Tương vẫn không thể tưởng tượng nổi.

Cuối tuần khách sạn tạm thời không còn phòng thừa, Cố Tương dẫn anh lên phòng. Hai người ra khỏi thang máy, đi vào phòng, Cao Kinh bỏ ba lô màu đen mang theo xuống.

Cố Tương mím môi, nhìn theo động tác của anh.

Anh thả túi xuống, nhìn xung quanh, sau đó ngồi xuống cuối giường.

Cố Tương đưa cho anh chai nước, hỏi: “Anh không cần đi làm sao?”

Cao Kinh nhận lấy mở ra, nói: “Hôm qua làm ca đêm, ngày mai được nghỉ. Mai anh sẽ về.” Anh chỉ mang theo một bộ quần áo và tất trong ba lô, Cao Kinh hỏi, “Em còn phải ở thêm mấy ngày nữa sao?”

Cố Tương nói: “Có lẽ mai em cũng về.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Anh đã uống mấy ngụm nước, đầu hơi ngẩng lên, Cố Tương nhìn vào mắt anh, hỏi: “Anh có ngủ không đấy?”

Cao Kinh uống nước xong, mỉm cười: “Chưa kịp ngủ, tối qua ngủ được một lát, hôm nay trên máy bay cũng không ngủ được.”

Vậy tức là chưa từng được thực sự ngủ, Cố Tương nói thầm trong lòng.

Cao Kinh ngừng cười, tay phải nâng mặt cô lên, ngón tay cái xoa mắt cô: “Có quầng thâm rồi hả?”

Cố Tương thoáng che đi, “Tối qua em ngủ không ngon.”

Cao Kinh hỏi: “Sao vậy?”

Cố Tương kể lại chuyện xảy ra hôm qua và cả sáng nay, Cao Kinh nghe xong, như có điều gì suy nghĩ. Anh vừa nghĩ vừa nắm tay Cố Tương, thỉnh thoảng cảm hôn một cái.

Cố Tương im lặng ngồi.

Cao Kinh nghiêng đầu, bỗng nhiên cười hỏi: “Quà của anh đâu?”

Cố Tương lập tức muốn đi lấy cho anh, Cao Kinh vô thức càng cầm tay cô chặt hơn, cô không đi được, nhìn về phía Cao Kinh, Cao Kinh lại hôn tay cô một cái, mới thả người ra.

Cố Tương khẽ nhếch khóe miệng. Cô lấy đồ đôi từ trong vali ra, đưa cho Cao Kinh.

Cao Kinh mở ra nhìn, “A...” Anh lại nhìn Cố Tương, một lời khó nói hết.

Cố Tương biết rõ còn cố hỏi: “Không được sao?”

Cao Kinh nói chuyện rất cân nhắc: “Phối màu rất hại mắt.”

Cố Tương cười, “Anh có muốn thử không?”

“Em thử chưa?”

“Vẫn chưa.”

Hai người quyết định cùng thử.

Cố Tương đi vào nhà tắm thay quần áo, Cao Kinh ở bên ngoài. Đồ đôi là một bộ quần áo, Cao Kinh thay xong áo, bắt đầu thử quần.

“Cao Kinh...”

Cửa nhà tắm đột nhiên mở ra, Cao Kinh đứng một chân, thoáng chốc không đứng vững. Cố Tương chỉ mở hé, lập tức khép lại.

Màu đồ lót của anh rất phù hợp với bộ quần áo này. Má Cố Tương hơi đỏ lên, lại cẩn thận hé cửa, “Em cầm nhầm quần.”

Cao Kinh cũng phát hiện số đo của chiếc quần trên tay rất nhỏ, anh khẽ ho một tiếng, mắt nhìn vào quần tây trên salon, cuối cùng vẫn không mặc vào, cứ thế anh đi thẳng đến cửa nhà tắm.

Cửa mở hé, anh đưa quần tới: “Đây.”

Cố Tương dịch cửa ra, đổi quần với anh.

Cao Kinh không dám nhìn xuống.

Cuối cùng hai người đã thay xong quần áo, mặt đối mặt với nhau. Màu nền xanh hoa vàng, mặc lên người cực kì hại mắt.

Cố Tương nhìn thấy buồn cười, nói: “Ngốc quá.”

Cao Kinh ôm eo cô, hôn môi cô một cái, “Ngốc sao? Anh rất thích.”

Cố Tương ngửa đầu nhìn anh: “Anh có muốn đi dạo một vòng không?”

Cao Kinh nói: “Hiếm khi tới được một lần, đương nhiên không thể lãng phí cơ hội.”

“Em dẫn anh đi.”

“Ừ.”

Hai người mặc nguyên bộ quần áo này đi ra ngoài. Bờ biển gió lớn, hôm nay vẫn diễn ra tiệc đốt lửa trại, Cố Tương vừa đi vừa nói với anh những hoạt động vui chơi ở đây. Nhìn ánh lửa xa xa, Cao Kinh chỉnh lại tóc cho Cố Tương, hỏi: “Vậy hôm qua em khiêu vũ sao?”

“Vâng!”

“...Với Tiêu Mân?”

“Vâng.”

Cao Kinh thoáng im lặng.

Đúng lúc đi tới khu nhảy, âm nhạc vẫn mạnh mẽ như trước, Cố Tương buông tay anh ra, nói: “Anh chờ một chút.”

Cô chạy đến chỗ DJ, đưa hai tờ tiền. Cao Kinh đứng tại chỗ nhíu mày, không biết cô đang làm gì.

Cố Tương quay lại, kéo tay anh, “Chúng ta khiêu vũ thôi.”

Cao Kinh sững sờ, lập tức cười.

Âm nhạc trở nên nhẹ nhàng. Qua nửa phút...

“Anh không biết khiêu vũ à?” Cố Tương hỏi.

Cao Kinh ôm lấy eo cô, mặt không đổi sắc nói: “Ừ, trước kia không có cơ hội thử cái này.”

Cố Tương rút ngón chân bị giẫm lên, nói: “Em dạy cho anh.”

Cao Kinh nói: “Anh nhất định dụng tâm học.”

Cố Tương dạy anh khiêu vũ, chỉ là mấy bước cơ bản, động tác không khó, Cao Kinh nhanh chóng nắm bắt. Cố Tương nghĩ đến chỉ số thông minh năm đó của mình.

Giày da của Cao Kinh không thích hợp giẫm trên cát, hơi dừng lại, anh cởi giày để sang một bên. Dưới đế xăng-đan của Cố Tương cũng đầy cát, cô học theo Cao Kinh, cũng cởi ra. Hai người đi chân trần tiến vào sân nhảy. Lúc này bọn họ không nhảy theo tiêu chuẩn, hai tay Cao Kinh ôm chặt eo Cố Tương, mang theo cô chậm chậm đi trên cát.

Hạt cát dưới chân mềm nhũn còn mang theo hơi ấm mặt trời, dấu chân khẽ in lên, sau đó dấu chân anh giẫm lên dấu chân nhỏ; cô để lại dấu chân, anh lại

giẫm lên.

Một khúc nhạc dài như khiến họ hoà làm một thể.

Nhảy xong, chân toàn là cát, hai người đi ra bờ biển rửa chân. Cố Tương tìm được một bãi đá ngầm, Cao Kinh mang theo hai đôi giày, nắm tay cô, chậm rãi đi. Tìm được chỗ ngồi xuống, Cố Tương thả chân xuống biển. Nước biển mát lạnh khiến cho cô thở phào nhẹ nhõm, chân cô nhẹ nhàng lắc lư trong biển. Cao Kinh cười nhìn cô, khom người, rửa xăng-đan cho cô. Rửa xong, anh giữ lấy cô, để sang một bên, sau đó lại cúi xuống, nâng bắp chân cô lên.

Bắp chân Cố Tương hơi cứng đờ. Cao Kinh lấy chút nước biển, giúp cô làm sạch hạt cát dính trên đùi.

Cố Tương bình tĩnh lại, bàn tay chống vào đá, cô nhìn anh cúi thấp đầu, hỏi: “Nếu như lúc đó em bảo mất hứng thì anh làm thế nào?”

“Hả?” Cao Kinh lau bọt nước trên bàn chân cô, nói, “Vậy thì tại tìm khách sạn gần chỗ em, lên ở lại đến ngày mai về.”

Cố Tương mỉm cười, cô lại quơ quơ chân.

Cao Kinh bỏ chân cô vào trong nước biển, ngồi thẳng người, nghiêng đầu nhìn cô.

Gió thổi tóc Cố Tương.

Cao Kinh hỏi: “Lạnh không?”

“Hơi hơi.” Cố Tương trả lời.

Cao Kinh kéo chân cô lên lau chút bọt nước. Bàn tay anh to, hơi xẹt qua lòng bàn chân cô, nước mát dần dần biến mất, thay thành âm ấm khác thường. Cố Tương nhìn động tác của anh, không lên tiếng. Cao Kinh bực lấy chân cô mấy giây, rồi dịu dàng để chân cô lên đá. Lúc đứng dậy, anh hôn lên đầu gối cô, ôm lấy Cố Tương, cảm đặt lên đầu cô, liên tục hôn mấy cái. Anh ôm chặt cô, xung quanh đột nhiên trở nên nóng nóng.

Cố Tương tựa ở trong lòng anh, người mềm nhũn, không muốn nhúc nhích chút nào.

Giọng nói khe khẽ trên đỉnh đầu: “Hương Hương.”

“Vâng?”

“Em thật tốt.”

Tuy Cố Tương không biết tại sao anh lại bất chợt thốt ra một câu như vậy, nhưng cô cũng mở miệng theo: “Anh cũng rất tốt.”

Cao Kinh khẽ cười, anh không nhận được hôn lỗ tai, đôi má, bờ môi cô. Tê dại như kiến bò qua, Cố Tương khẽ đáp lại, có qua có lại. Cao Kinh ôm chặt cô, hôn liên mấy cái, thấp giọng gọi: “Hương Hương.”

Ngực Cố Tương hơi phập phồng, cảm áo anh, ngược mắt nhìn anh. Dưới ánh trăng, mắt cô mềm như nước, như vòng xoáy dưới đáy biển hút anh vào, anh không muốn thoát ra.

Cao Kinh mở miệng, giọng nói theo tiếng sóng biển truyền vào tai cô. “Anh yêu em.” Anh nói xong, lại tiếp tục cuốn mình vào vòng xoáy.

Em thật tốt...

Anh cũng rất tốt...

Anh hôn...

Cô cũng hôn...

Cao Kinh đang đợi.

Cố Tương cảm thấy tiến sĩ Tần có nói sai một câu rồi, ý chí của cô chả kiên định chút nào. Cô nghe thấy giọng nói khe khẽ của mình. “Em cũng yêu anh.”

Trong chớp mắt này, sóng biển tập kích vào đá ngầm, Cao Kinh ôm thật chặt khiến cô không thể thoát được. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Tiêu Mân trở lại phòng, gọi mấy cuộc điện thoại. Cuộc đầu tiên là cho Chu Thiếu Khang.

Máy vừa chuyển, anh ta cười nói: “Chu đại thiếu gia, lần này cảm ơn cậu đã giới thiệu tiến sĩ Tần cho tôi, mai tôi về.”

Bên đầu kia điện thoại hỏi gì đó, Tiêu Mân trả lời: “Tiến sĩ Tần ra tay, còn phải nói sao? Bệnh của bạn tôi sớm muộn gì cũng sẽ tốt thôi, cho nên sao tôi không thể tính bữa tiệc cảm ơn này chứ, ngày nào đó đại thiếu gia cậu sẽ thưởng gì cho tôi đây?”

Đầu kia lại bảo anh ta đừng có lăm mồm, lúc này Tiêu Mân mới cười nói: “Không đùa nữa. Tiến sĩ Tần nói mấy hôm nữa sẽ đến Thanh Đông, cho nên mai tôi sẽ về, sau đó tiến hành trị liệu ở Thanh Đông —— đúng vậy —— Há? Là cậu bảo cho tiến sĩ Tần qua sao? Sao vậy?”

Cuộc điện thoại này kéo dài, Tiêu Mân gác chân lên đầu giường, vừa uống vừa suy nghĩ nghe. Trò chuyện với Chu Thiếu Khang xong, qua một lát, anh ta lại gọi cho mấy quản lý trong công ty, dặn dò công việc. Cuối cùng lòng vòng điện thoại cả buổi, anh ta gọi cho Quách Thiên Bồn.

“Tổng giám đốc?” Quách Thiên Bồn nhanh chóng bắt máy.

Tiêu Mân nói: “Ngày mai tôi sẽ cùng Hương Hương trở về Thanh Đông.”

Quách Thiên Bồn nói: “Vậy ngày tôi tới đón hai người, khi nào máy bay hạ cánh?”

Tiêu Mân im lặng một lát.

Quách Thiên Bồn không thấy trả lời, kỳ quái: “Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?”

Tiêu Mân nghiêng rằng: “Không cần tới đón chúng tôi, ngày mai chờ tin nhắn của tôi, đến sân bay đón cô Chử Cẩm.”

“Cô Chử?” Quách Thiên Bồn kinh ngạc, “Cô ấy tới Thanh Đông sao?”

“Đúng thế.”

Đã không thể tránh, không bằng anh ta chủ động hiện thân. Sống hơn ba mươi năm, cho tới bây giờ anh ta còn chưa từng bị người uy hiếp. Tiêu Mân cúp điện thoại, sắc mặt nặng nề, lon đờ uống trong tay bị bóp méo.

Lại ngồi thêm một lát, anh ta tỉnh táo lại, nhìn thời gian. Hương Hương đã ngủ mấy tiếng rồi.

Tiêu Mân đứng dậy, đi đến cửa phòng bên cạnh, đang chuẩn bị gõ cửa, anh ta dừng một chút.

Trở về cầm lấy điện thoại di động, anh ta vừa đi vừa gửi tin nhắn cho Cố Tương, hỏi cô đã tỉnh hay chưa, có muốn ra ngoài uống gì đó hay không. Đợi hai phút, Cố Tương không nhắn lại. Tiêu Mân tựa ở cửa phòng cô, lấy ra thuốc hút.

Vẫn không nhắn lại. Xem ra là chưa tỉnh rồi..

Tiêu Mân nghiêng đầu nhìn cửa phòng cô, khóe miệng hơi cong lên, lẩm bầm: “Để ngủ thật đấy.”

Từ nhỏ cô đã dễ ngủ, nhất là khi ngồi xe. Bình thường anh ta lái xe muốn nói gì đó với cô, vừa quay đầu, cô đã ngủ say như heo rồi.

Anh ta không kiên nhẫn nhất là mang theo trẻ con, cũng may cô đã không cần phải ngồi ghế an toàn của trẻ con, lại yên tĩnh ít nói, anh ta có thể chịu được. Về sau là lúc nào khi trông thấy cô ngủ trong xe, anh ta đã có xúc động muốn ôm lấy cô?

Tiêu Mân đã không còn nhớ rõ nữa, sau đó anh ta còn cố ý bơ cô thật lâu, cô lại rất tốt, hoàn toàn không phát hiện, cuối cùng vẫn là chính bản thân anh ta không nhịn được, chạy đến trường đại học mang cô đi cải thiện bữa ăn.

Nhớ tới chuyện cũ, khóe miệng Tiêu Mân cũng mỉm cười. Đáng tiếc, bây giờ cô đã thực sự trưởng thành rồi..

Bệnh viện Thụy Hoa, trung tâm trị liệu an bình, Cao Kinh..

Tiêu Mân hí hóp mắt, thuốc lá đã hút xong, liếc qua cửa phòng lẩm bầm một câu: “Ngủ đi ngủ đi, không làm phiền em.”

Anh ta lại quay về phòng mình.

Cố Tương nắm tay Cao Kinh, đi dạo bên bờ biển. Thời gian này bờ biển không vắng lặng như trước, tốp năm tốp ba người đi tới hóng gió biển. Ngăn ngần mấy trăm mét, Cố Tương đã bắt gặp bốn đôi tình nhân, tính cả bọn họ là năm.

Cố Tương hơi cúi đầu, sau đó nghiêng đầu liếc về phía Cao Kinh.

Cao Kinh dường như có vô số ánh mắt, nhìn phía trước, khóe miệng từ từ nhếch lên dưới sự soi mói của cô.

Cố Tương cụp mắt, cánh tay bắt gặp lắc mấy cái, quơ quơ, cô dừng lại.

Ngây thơ thật...

Cao Kinh xoa bóp tay cô, ánh mắt hỏi cô sao lại ngừng. Cố Tương điềm nhiên như không có việc gì, nói: “Cát vào hết xăng-đan em rồi.”

Cao Kinh ngồi xổm xuống, “Vây cời ra cho thoải mái. Anh giữ cho em.”

Cố Tương cọ xát chân, lại cời xăng-đan ra. Cao Kinh thấy cô không ngừng cọ gót chân, hai cái chân nhỏ giẫm mạnh cát, cời ra rồi. Rõ ràng là vô dụng nhưng anh vẫn không nhịn được phui cát trên mu bàn chân Cố Tương.

Cố Tương cong ngón chân lên, vẫn còn thoảng mùi dầu bôi mấy hôm trước.

Cao Kinh cười, nhéo đầu ngón chân cô, sau đó xách xăng-đan lên, lại nắm tay cô lần nữa. Cố Tương lại lắc cánh tay một cái.

Hai người chậm rãi rời khỏi bãi cát, Cố Tương lại đi xăng-đan vào, dựa vào trí nhớ dẫn Cao Kinh đi tìm khách sạn khác quanh đó. Tiếc là tìm mấy nơi đều đã kín phòng. Cố Tương suy nghĩ, nói: “Không bằng, anh ngủ chỗ em đi.”

Tìm Cao Kinh đập trề nhip, trả lời: “OK.”

Cố Tương dừng một chút, nhắc nhở anh: “Anh ngủ dưới đất.”

Cao Kinh mỉm cười: “Không vấn đề.”

Trở lại phòng khách sạn, Cố Tương gọi điện thoại cho người mang thêm chăn màn lên.

Đồ nhanh chóng được mang đến, Cố Tương nói cảm ơn, Cao Kinh để chăn màn xuống sàn nhà cạnh giường. Tiếp đó là rửa mặt, Cao Kinh háng giọng: “Em vào trước đi?”

“Vâng.” Cố Tương lấy đồ trong vali, đi vào nhà tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, cô cũng có hơi hồi hận, cúi đầu nhìn váy ngủ trên tay. Màu trắng, viền ren, hơi rộng thùng thình. Thực ra cũng không khác gì với những chiếc váy bình thường, nhưng đây là váy ngủ...

Đáng lẽ cô nên mang quần áo ngủ thì hơn.

Bên ngoài, Cao Kinh ngồi một lúc lâu mới nghe thấy tiếng nước. Anh cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình, dùng tay phui bụi. Phối màu thực sự hại mắt, nhưng anh càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Tiếng nước gián đoạn trong chốc lát, lại vang lên. Cô bôi sữa tắm rồi...

Cao Kinh bỏ qua suy nghĩ lung tung, dời sự chú ý đi chỗ khác. Hơn mười phút sau, cửa phòng tắm mở ra. Cố Tương lau tóc, mặc váy ngủ màu trắng, đôi má trắng nõn, chậm rãi đi ra.

“Em xong rồi.”

“Ừ...”

Cao Kinh mang đồ vào nhà tắm, “Anh tắm đây.”

“Vâng.”

Cố Tương không thấy được anh cảm gì, cô “hết sức chăm chú” lau tóc.

Đợi cửa đóng lại, cô ngồi vào bên giường, cầm lấy điện thoại muốn xem thời gian, lúc này mới nhìn thấy mấy tin nhắn Tiêu Mân gửi tới. Cô đề di động trong phòng, không mang theo ra ngoài. Cố Tương mở tin nhắn ra đọc, lại nhìn thời gian. Đã muộn rồi, vẫn là đề ngày mai nói sau. Cô đề di động qua một bên, không nhắn lại.

Cô chui vào trong chăn, ngán người một lát, nghiêng đầu nhìn cái chăn trên sàn nhà. Không biết Cao Kinh có chê sàn quá cứng hay không...

Cố Tương quan sát giường lớn rộng hai mét. Anh nói chỉ mang theo một bộ quần áo, vậy anh có mang đồ ngủ không?

Trong phòng tắm, Cao Kinh không mang đồ ngủ, chỉ mang mỗi đồ lót. Chỉ là anh không nghĩ ra lát nữa cùng phòng với Cố Tương, đồ lót anh cời ra nên xử lý như thế nào?

Cao Kinh cầm đồ lót trong tay vắt lên bồn rửa, ánh mắt nhìn về phía bánh xà phòng nhỏ khách sạn cung cấp. Tiếc là cô ở chỗ này, vậy anh không thể phơi đồ lót trong phòng khách, quá chướng tai gai mắt.

Anh đột nhiên tò mò Cố Tương xử lý như thế nào, anh không thấy cô phơi đồ lót.

Cao Kinh hít thở sâu, tập trung tinh thần, anh tìm được thùng rác, ném đồ.

Cố Tương ngồi trên giường chờ, động tác của đàn ông rất nhanh, mười phút sau cô đã nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn. Cao Kinh mặc áo somi quần âu, đã không còn sơ vin.

Cố Tương: "..."

Cao Kinh tự nhiên đi tới, nói: "Có sợ lạnh không?"

Cố Tương lắc đầu: "Anh lạnh à?"

"Không lạnh, anh sợ em ngủ lạnh."

"Hiện tại không lạnh."

Cao Kinh đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, chạm vào tóc cô, lọn tóc vẫn còn bọt nước, anh cầm lấy khăn mặt trên tủ đầu giường nói: "Tóc còn chưa lau khô."

Cố Tương nói: "Như thế này để khô là được."

Cao Kinh lau tóc cho cô.

Cố Tương mặc kệ anh, nói chuyện phiếm với anh: "Mai mẹ em đến Thanh Đông?"

"Hả?" Cao Kinh bất ngờ, "Mai mẹ em đến lúc nào, cần đi đón không?"

"Mai mẹ mới nói cho em biết thời gian chính xác."

Cao Kinh hỏi: "Cô đến Thanh Đông thăm em à?"

"Mẹ em có việc, tiện thể thăm em"

Cao Kinh vừa lau tóc cho cô vừa hỏi: "Nghe nói mẹ em là tác giả, anh rất ít xem sách văn học, cô chủ yếu viết về gì thế?"

"Tiểu thuyết thơ ca, còn có một ít báo chí."

Bà Chữ Cầm tài trí lại cảm tính, tác phẩm bà sáng tác rất được nữ giới yêu thích, tiền bản quyền hàng năm mấy năm nay hơn mười triệu.

Cố Tương nói xong chuyện của mẹ thì tóc cũng sắp khô.

Ổng quần Cao Kinh còn dính vết nước sau khi bốc hơi, anh không để ý. Lấy tay vuốt tóc Cố Tương, vén tóc cô ra sau tai, lộ ra lỗ tai và chiếc cổ thon dài của cô, "Tốt rồi." Anh nói.

Cố Tương sờ vết nước trên ống quần anh, Cao Kinh bắt lấy tay cô.

Cố Tương ngước mắt.

Cao Kinh làm như không có việc gì mỉm cười: "Anh đi giặt khăn mặt, cái khăn mặt này là em mang theo à?"

"Vâng, anh có mang khăn mặt không?"

"Có chứ."

Cao Kinh đi vào nhà tắm, mở vòi nước.

Cố Tương nói: "Anh không mang đồ ngủ sao?"

"Hả?" Cao Kinh không nghe thấy, anh tắt vòi nước, vắt khô khăn, "Em nói gì?"

"Không có gì." Cố Tương nói.

Thời gian không còn sớm, Cao Kinh hỏi Cố Tương một tiếng, sau đó tắt đèn. Một người nằm giường ngủ, một người ngủ trên sàn nhà, ánh mắt Cố

Tương dần dần thích ứng với bóng tối.

Cô nghiêng người nhìn người trên sàn nhà.

Anh thực sự mặc áo sơ mi quần âu ngủ...

Ngón tay Cố Tương chạm bờ môi, nhếch khóe miệng. Cô nhỏ giọng nói: “Anh không mang đồ ngủ sao?”

“...Không mang.” Người trên mặt đất trả lời. Thực ra Cố Tương còn muốn hỏi không phải mùa hè đàn ông không mặc gì ngủ sao, nhưng cô không hỏi ra.

Người trên mặt đất cũng không nói sàn nhà cứng, muốn ngủ giường. Cố Tương lại cong khóe miệng, chậm rãi nhắm mắt lại. Qua một lát, hơi thở tới gần, mí mắt cô run run. Bờ môi bị thứ gì đó mềm mại dán sát vào, mấy giây sau, thoáng rời đi, trong đêm tối giọng nói dịu dàng đầy quyến rũ. “Còn chưa chúc em ngủ ngon.”

Cố Tương nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon.” Cô cũng chạm vào môi anh.

Rời đi gần như vậy, cô không cần nhúc nhích. Bàn tay ấm áp chạm trán gương mặt cô, cô cảm giác được ánh mắt anh nhìn cô dưới ánh trăng, một lát sau, hơi ấm rồi cuộc rồi đi. Cố Tương nhắm mắt lại, vùi mặt vào gối, nói: “Nếu anh ngủ không thoải mái, thì cứ cởi quần áo, em sẽ không nhìn đâu.”

Người trên mặt đất: “...”

Một lát sau, “Anh không ngại em nhìn.”

Cố Tương rụt luôn hai chân vào chăn, nóng thật đấy.

Bên dưới truyền đến tiếng sột soạt.

Sáng sớm, Cố Tương tỉnh lại trong ánh mặt trời. Cô vui trong chăn, cọ xát đầu gối, ánh mắt từ từ nhìn về phía sàn nhà. Nhìn từ ống quần lên, Cố Tương nhìn thấy tay anh đang cài cúc áo.

Cao Kinh nghiêng đầu, vừa cài cúc cuối cùng vừa cúi đầu, hôn trán cô, “Không ngủ thêm một lát à?”

“Dậy thôi.” Giọng Cố Tương vẫn còn hơi khàn khàn.

“Vậy nằm thêm một lát hay là dậy luôn?”

“Dậy luôn.”

Cố Tương chống tay, đang muốn đứng dậy, cánh tay Cao Kinh đã để về phía sau lưng kéo cô lên.

Cố Tương tựa trong lòng anh một lát, hai người cách quá gần, cô cũng không mở miệng, sợ có mùi.

Cao Kinh lại hôn cô: “Anh đánh răng rồi, em đi đi rồi ra ăn sáng.”

“Vâng.” Lúc này Cố Tương mới đi vào nhà tắm.

Cao Kinh cười nhìn cô đi vào, chỉnh lại cúc áo cuối cùng, sau đó đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy thất lưng. Đang cài thất lưng, anh nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

“Hương Hương, dậy chưa? Mau dậy đi, anh dẫn em đi lướt sóng, chúng ta chơi rồi về.”

Cao Kinh nhìn về phía nhà tắm, ngăn cách bằng cánh cửa, bên trong còn đang mở nước. Anh vừa cài thất lưng vừa đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Tiêu Mân còn giơ tay, đang định gõ tiếp. Cửa trước mắt mở ra, anh ta ngược mắt, trong nháy mắt, sắc mặt như gió bão.

Cao Kinh cài xong thất lưng, thả tay xuống, trên mặt cười nhạt: “Chào anh Tiêu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Thời gian còn sớm, hành lang khách sạn không có người, yên tĩnh, từng chữ nói ra khỏi miệng cũng giống như quãng nghìn lớp sóng.

“Sao anh lại ở chỗ này!” Khuôn mặt Tiêu Mân cứng đờ.

Cao Kinh tỉnh tỉnh tốt nói: “Tôi đến thăm Hương Hương. Anh Tiêu dậy sớm như vậy sao?”

Sắc mặt Tiêu Mân âm trầm, đẩy Cao Kinh ra, đi vào trong phòng.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào trần ngập cả gian phòng, mỗi góc trong phòng đều nhìn một phát là thấy hết. Trên bàn có một ba lô màu đen lạ, trên salon để quần áo đàn ông, bên cạnh là bộ quần áo đôi dành cho tình nhân. Tiếng nước trong nhà tắm không ngừng chảy.

Còn có cả người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, giọng điệu quen thuộc lại thân mật.

Tiêu Mân cười lạnh: “Tôi hôm qua anh ngủ ở chỗ này?”

Cao Kinh thuận tay đóng cửa phòng, thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy.”

Tiêu Mân vẫn còn kìm chế: “Anh đến đây từ lúc nào?”

Cao Kinh hỏi gì đáp nấy: “Có lẽ đến khách sạn tầm khoảng năm giờ.”

Năm giờ, bọn hắn từ bệnh viện trở về không bao lâu, đến nay Cố Tương còn chưa nhắn tin trả lời anh ta...

Tiêu Mân đột nhiên xoay người, bước nhanh xông đến trước mặt Cao Kinh, nắm chặt cổ áo anh.

Lưng Cao Kinh đập “rầm” lên tường.

Tiêu Mân gần như nghiêng răng nghiêng lợi, nói từng chữ một: “Anh, ở, trong, này, một, đêm?!”

Cổ áo Cao Kinh bị giữ, anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng răng rắc từ đốt ngón tay đối phương.

Anh cup mắt nhìn bàn tay trên cổ áo, sau đó bắt lấy cổ tay đối phương, vô cùng bình tĩnh: “Đừng, tôi qua đêm ở đây, không biết Hương Hương đã nói cho anh biết tôi và em ấy đang qua lại chưa. Cho nên có vấn đề gì sao?” Nói xong, anh dùng sức muốn thoát khỏi đối phương, lúc này cửa nhà tắm mở ra.

“Tiếng gì thế?”

Cố Tương vẫn còn mặc chiếc váy ngủ màu trắng, trên váy ngủ có một chút nước đọng, cô vừa rửa mặt xong, còn chưa kịp lau khô, trên mặt ướt sũng, tay phải còn cầm khăn mặt. Cố Tương lau mặt, hỏi xong câu kia, chợt thấy hai người ở cửa ra vào giường cung bật kiếng, cô khẽ giật mình: “Tiêu Mân?!”

Tiêu Mân nhìn chằm chằm cô mấy giây, ánh mắt bốc hỏa khi nhìn thấy váy ngủ của cô, cuối cùng anh ta không kìm chế được nữa, quay đầu đấm một cái.

Cố Tương hô to: “Tiêu Mân...” khăn mặt rơi xuống đất, cô lập tức chạy đến chỗ hai người.

Má Cao Kinh trúng một cú đấm, hàm răng như bị nứt ra, anh kêu lên một tiếng, ánh mắt dờ dẩn hai giây.

Cố Tương túm lấy bả vai Tiêu Mân, sốt ruột hét lên: “Tiêu Mân anh dừng tay, anh làm gì thế!”

Tiêu Mân quanh năm tập thể hình, lúc này cơ thể anh ta cứng như đá, cú đấm như sắt, không khổng chế được có thể đập chết người. Cố Tương làm sao túm được anh ta.

Tiêu Mân hoàn toàn không để ý tới Cố Tương, anh ta lại đấm thêm một cú.

Cố Tương sắp phát điên, cô dùng sức đánh Tiêu Mân, lại tách tay anh ta ra, lớn tiếng hô: “Anh điên rồi, anh dừng tay cho em, có nghe thấy hay không, dừng tay cho em!”

Cao Kinh quay đầu, nhìn thấy hai mắt Cố Tương đỏ bừng, cuối cùng anh đã bắt được tay đối phương, đấm lại một cú.

Hai mắt Tiêu Mân đỏ ngầu.

Hai người đánh nhau càng ngày càng nghiêm trọng, cửa lớn và cửa tủ quần áo phát ra tiếng ầm ầm, khiến cho nhân viên khách sạn phải gõ cửa, “Bên trong có chuyện gì vậy? Xin mở cửa ra, quý khách bên trong có cần giúp đỡ không ạ?”

Cố Tương đang muốn đi mở cửa, Tiêu Mân dùng sức đẩy Cao Kinh, Cố Tương lập tức nhào qua ôm lấy Cao Kinh, mắt đỏ, xông lên trợn mắt nhìn Tiêu

Mân: “Tiêu Mân!”

Tiêu Mân xông ra ngoài cửa hô to: “Không có việc gì, cắt!”

Nhân viên không nghe thấy, tiếp tục gõ cửa: “Quý khách? Mời anh mời cửa.”

Tiêu Mân: “Cắt!”

Cao Kinh ổn định hơi thở, đỡ lấy Cổ Tương, cũng xông ra ngoài cửa nói: “Trong đây không có việc gì.”

Người nhân viên vẫn như cũ không đi: “Quý khách, xin mở cửa, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát.”

Cao Kinh khẽ nói với Cổ Tương: “Em ra đi, nói không có việc gì.”

Cổ Tương: “Cao Kinh...”

Cao Kinh: “Ngoan, thật sự không có việc gì.”

Tiêu Mân giận không kiềm chế được: “Mẹ nó mày cắt...” Anh ta xông tới cửa, tay đang muốn vịn nắm cửa, Cổ Tương chen lên trước.

Cổ Tương mở cửa, nói với nhân viên khách sạn: “Cảm ơn anh, chúng tôi tự xử lý được.”

Cửa chỉ mở hé, không nhìn được quần áo, chỉ thấy ánh mắt cô gái ửng đỏ, trẻ tuổi lại xinh đẹp, sau lưng còn có một người đàn ông cao lớn nổi giận đùng đùng đứng.

Xem ra là tranh chấp tình cảm, chuyện này khó mà nhúng tay vào, người nhân viên suy nghĩ một lúc, dặn dò: “Nếu như cần giúp đỡ, cô có thể gọi cho nhân viên lễ tân. Nếu xảy ra đánh nhau lần nữa, vì sự an toàn cho khách hàng, chúng tôi chỉ có thể báo cảnh sát.”

Cổ Tương nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Người nhân viên rời đi, cô không đóng cửa, vẫn để cửa khép hờ, xoay người, Tiêu Mân đứng ngay sau lưng cô. Cổ Tương nói: “Anh đi ra ngoài.”

Tiêu Mân bắt lấy cổ tay cô: “Em bảo anh đi ra ngoài? Có phải em nên giải thích xem xảy ra chuyện gì không?”

Cổ Tương giả vờ: “Anh ấy là bạn trai em, Tiêu Mân anh nổi điên làm gì?”

Tiêu Mân: “Em mới có mấy tuổi đã lên giường với người khác!?”

“Anh là đồ tâm thần!” Cổ Tương lần đầu tiên nói không suy nghĩ.

Tay Tiêu Mân nhanh chóng bị giữ, Cao Kinh bảo vệ Cổ Tương, nhìn Tiêu Mân: “Anh thả cô ấy ra.”

“Xéo đi!” Tiêu Mân quát Cao Kinh, đẩy người ra.

Cổ Tương giận dữ: “Anh xong chưa, anh có bị biến thái không!” Hai từ cuối cùng gần như khàn cả giọng.

Tiếng hét này khiến cho các phòng xung quanh đều mở cửa, ba người bọn họ trở thành tiêu điểm.

Cao Kinh đi ra bên ngoài, đứng bên cạnh Cổ Tương, dùng người che cho cô tránh khỏi tầm mắt người khác. Không biết là bởi vì dẫn đến người khác vậy xem, hay là câu nói cuối cùng kia của Cổ Tương, Tiêu Mân thả tay cô ra. Anh ta gạt mình nhưng lại nhanh chóng hét lên với xung quanh: “Nhìn cái gì mà nhìn, cắt hết cho tôi!”

Mọi người gạt mình.

Tiêu Mân xoay người rời đi.

Cổ Tương ngăn người, Cao Kinh đưa người vào, nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Cổ Tương hoàn hồn, quan sát anh từ trên xuống dưới, trên mặt anh có vết bầm tím, quần áo mất trật tự, “Cao Kinh...”

Cao Kinh trấn an: “Anh không sao.”

Bị thương thành như vậy, làm sao có thể không sao chứ.

Cao Kinh cũng có thói quen tập thể hình, anh tập để thả lỏng cơ bắp, đề phòng “bệnh bác sĩ“, rèn luyện nho nhỏ tăng sức khỏe cho cơ thể. Sức của anh hiển nhiên không bằng Tiêu Mân, nhưng anh cũng chỉ bị thương chút thôi.

Hai mắt Cổ Tương đau đốn, cô còn chưa kịp phát hiện thì nước mắt đã chảy xuống.

Cao Kinh khẽ giật mình, ôm lấy người, cảm xúc khó có thể nói thành lời đánh vào anh, anh lau mặt cô, “Khóc cái gì, đừng khóc.”

Cố Tương bắt gặp phản ứng, cô xoa mắt, nói: “Không có.” Cô tỉnh táo lại, “Anh ngồi xuống đi, cởi quần áo ra trước, kiểm tra vết thương một chút, em nhờ nhân viên khách sạn đi mua thuốc, anh nói cho em biết cần thuốc gì.”

Cao Kinh nghe theo cô, trước tiên gọi điện thoại cho lễ tân, sau đó đi vào nhà tắm cởi quần áo ra, soi vào gương kiểm tra.

Cố Tương đứng bên cạnh xem. Trên người khá tốt, chỉ là lúc đụng vào tủ quần áo da bị xước, vết thương sưng đỏ. Cố Tương cẩn thận kiểm tra, thấy trên lưng anh cũng bị xước, cô cúi xuống, ngón tay chạm vào. Cao Kinh hơi run lên, eo rụt xuống, anh cầm chặt tay Cố Tương.

Cố Tương nói: “Trên lưng cũng có vết thương.”

Thuốc còn chưa đưa tới, Cao Kinh nhìn ra cảm xúc Cố Tương không tốt, anh giải thích với cô chuyện xảy ra vừa rồi. Tiêu Mân gõ cửa, anh mở cửa, Tiêu Mân tra hỏi, anh hỏi gì đáp nấy, Cao Kinh không giấu giếm.

Cố Tương nhìn anh. Cao Kinh nhìn thẳng cô. Qua mấy giây, Cố Tương gật đầu: “Ừ, em biết rồi.”

Cô ngồi vào ghế sa lon chờ đợi, không nói lời nào, suy nghĩ bay xa. Một lát sau, cô dần dần nhú lông mày, tay bầu vào váy ngủ.

Cao Kinh chú ý tới hành động trong tay cô, anh ngồi vào bên cạnh cô, khẽ gọi: “Hương Hương.”

“Vâng?” Cố Tương nghiêng đầu.

Cao Kinh cầm chặt tay cô đang bầu váy ngủ, nói: “Đang tức giận à?”

Cố Tương dừng một chút, lắc đầu: “Không phải.”

Nhân viên khách sạn gõ cửa, nói mang thuốc tới. Cố Tương muốn đứng dậy đi lấy, Cao Kinh vỗ cô, tự anh đi mở cửa lấy. Anh có thể tự bôi thuốc vào mấy vết thương trên mặt, trên người có mấy chỗ không dễ bôi. Hai người lại đi vào nhà tắm, Cao Kinh soi vào gương bôi thuốc, Cố Tương giúp anh bôi thuốc trên người. Cố Tương cúi đầu, vừa bôi vừa nói: “Hôm nay anh ấy rất kích động.”

“Anh ấy” tất nhiên là chỉ Tiêu Mân, Cố Tương luôn nghĩ đến anh ta. Cao Kinh tạm ngừng tay, nói: “Thực sự anh không nghĩ tới anh ta lại không khống chế được.”

Cố Tương nói: “Đôi khi anh ấy sẽ quản lý em, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ như hôm nay.”

Cao Kinh không nói tiếp.

Cố Tương giống như đang lẩm bẩm, “Cho tới bây giờ em chưa từng thấy đáng về anh ấy muốn giết người như vậy.”

Tay Cố Tương dừng lại.

Cao Kinh nhìn vào gương, trong gương cô đang ngẩn người. Rất nhiều chuyện không cần làm rõ, có lẽ dường như cô đã nhận ra được gì đó.

Cao Kinh cup mắt, đột nhiên bên hông tê rần, anh rụt xuống.

Cố Tương đã bôi thuốc đến hông anh.

Cao Kinh nuốt nước bọt, nhận được.

Ngón tay không ngừng bôi từng vòng, dịu dàng cẩn thận, mang theo một chút tê dại, hơi thở của cô ngay trên eo anh. Cánh tay Cao Kinh vòng ra sau, chọt ôm chặt eo cô, đưa người về phía trước, ôm ở trước ngực, cúi đầu hôn.

“A...” Cố Tương giữ lấy bả vai anh.

Váy ngủ hơi tụt xuống, Cố Tương không có cách nào kiềm chế được hơi thở. Tiếng quần quýt ngày càng dồn dập, cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Ngực Cố Tương phập phồng, Cao Kinh cắn môi cô, chỉnh lại váy ngủ cho cô. Cố Tương để một tay ở trước ngực, che bả vai. “Em đi nghe...”

Cao Kinh lại hôn cô một cái, giọng khàn khàn: “Đi đi.”

Cố Tương chạy ra bên ngoài, suýt chút nữa vấp ghế trượt chân, cô cũng không kịp xem tên người gọi tới, vội vàng bắt máy, “A lô”

“Hương Hương, bốn giờ chiều mẹ đến sân bay Thanh Đông, con tới đón mẹ.” Bà Chủ Cẩm nói.

“Vâng, bốn giờ chiều...”

Cao Kinh đi đến bên cạnh cô, ánh mắt hỏi han. Cố Tương che mic, khe khẽ nói: “Mẹ em, bốn giờ xuống máy bay.”

Bà Chữ Cầm: “Con có nghe không đấy? Xảy ra chuyện gì, sao giọng con lạ vậy?”

“Không có ạ.” Cố Tương mở miệng, “Con không sao, nếu con không tới kịp, mẹ tự gọi taxi nhé.”

“Con bận như vậy sao? Đang bận gì thế?”

Cố Tương nóng mặt, Cao Kinh đã nghe thấy lời bên đầu kia, anh cầm lấy đồng hồ trên bàn nhìn, chọc gáy Cố Tương: “Tới kịp.”

Cố Tương nói: “Con sẽ tới kịp đón mẹ, hẹn gặp mẹ ở sân bay.”

Cao Kinh đặt vé máy bay.

Cố Tương cúp điện thoại, hỏi: “Có vé không?”

“Có.”

Cố Tương báo số chứng minh thư cho anh. Cô không biết Tiêu Mân đã mua vé cho cô hay chưa, hai người quyết định bay vào buổi trưa.

Thời gian gấp gáp, Cao Kinh nói: “Vây...Hiện tại thay quần áo nhé?”

“...Vâng.”

Cố Tương cầm quần áo lên, đi vào nhà tắm. Lúc đi ra, cô đã mặc chỉnh tề, Cao Kinh vừa mặc xong áo sơ mi, chính là chiếc áo ngày hôm qua. Cao Kinh cài cúc áo, thấy cô nhìn anh mặc quần áo, anh cười nói: “Cúc áo kia mất rồi, đành tạm thế.”

Cố Tương đột nhiên tới gần, tay chạm vào. Cao Kinh buông tay ra, cúi đầu nhìn cô. Cố Tương cài từng cúc một cho anh. Cô chỉnh lại cổ áo anh. Cao Kinh ôm lấy người, thật sự là một khắc cũng không muốn thả ra.

Cầm hành lý lên, đi ra khỏi phòng, hai người đi thang máy, đi qua căn phòng bên cạnh, Cố Tương nghiêng đầu nhìn, không dừng lại.

Đến sân bay, bọn họ đi ăn gì đó trước.

Cố Tương không có khẩu vị gì, Cao Kinh gọi hai bát mì. Ăn hết nửa bát, Cố Tương không ăn nổi nữa, Cao Kinh hỏi: “Ăn no rồi?”

“Vâng.”

Cao Kinh để bát cô sang chỗ mình, anh ăn mấy miếng, sau đó nói: “Vây anh đợi cùng em.”

“...Chờ mẹ em?”

“Ừ.” Cao Kinh nhìn cô, mỉm cười.

Cố Tương mím môi dưới, nghiêng đầu sang bên cạnh. Qua một lát, mới quay lại, nói: “Mặt anh vẫn còn vết bầm tím.”

Cao Kinh nói: “Em có nhiều đồ trang điểm như vậy, có cách nào giúp anh che vết bầm không?”

Cố Tương nhếch khóe môi: “Có chứ.”

Đội máy tiếng máy bay mới hạ cánh, Cố Tương lấy xong hành lý, cô tìm một nơi trang điểm cho Cao Kinh.

Vội vàng tô vẽ, hai người đi đón người.

Chuyến bay hạ cánh, đám người liên tục di chuyển, một lúc sau, Cố Tương vẫy tay: “Mẹ!”

Người đi tới đẩy hành lý, cầm túi, mặc váy dài thanh nhã, thân hình thon thả. Bà tháo kính râm xuống, liếc qua người đàn ông bên cạnh Cố Tương, sau đó mới nhìn Cố Tương.

“Hương Hương.” Bà Chữ Cầm tiến lên, ôm lấy con gái. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Cố Tương đã hai tháng không gặp mẹ, cô thuận theo để cho mẹ ôm một lát.

Bà Chữ Cầm buông ra, đỡ lấy cô hai vai hỏi: “Có nhớ mẹ không?”

Cố Tương nói: “Có.”

“Là ý gì?”

“Lúc giúp mẹ cầm tài liệu phỏng vấn con nhớ tới mẹ.”

Cao Kinh ở bên cạnh nghe được, khóe miệng cong lên.

Bà Chữ Cầm khẽ lườm con gái: “Con không thể nói dễ nghe chút à.”

Cố Tương không có cảm giác câu mình vừa nói không dễ nghe, cô giữ chặt tay mẹ, quay người giới thiệu với bà: “Mẹ, đây là Cao Kinh, bạn trai con.”

Vừa rồi bà Chữ Cầm đã nhìn thấy người đàn ông lạ lẫm đứng bên cạnh con gái, từng có đủ loại phỏng đoán, nhưng từ chính miệng Cố Tương nghe được câu này, vẫn cảm thấy kinh ngạc. Bà nhìn Cố Tương trước mắt, thấy khóe miệng con gái mỉm cười, ánh mắt chờ mong, lúc này bà mới nhìn mặt người tên là “Cao Kinh” kia, ánh mắt dò xét đối phương.

Bà Chữ Cầm gần năm mươi tuổi, nhưng trông vẫn còn rất trẻ, Hương Hương cũng rất giống bà. Cao Kinh tiến lên một bước nói: “Cháu chào cô, cháu là Cao Kinh, hiện đang làm việc ở trung tâm trị liệu an bình bệnh viện Thụy Hoa, chủ nhiệm Vu là cấp trên của cháu.”

“À...” Ánh mắt bà Chữ Cầm hơi buông lỏng.

Cố Tương ở bên cạnh nói: “Anh ấy là bác sĩ.”

Cao Kinh mỉm cười: “Cô ngồi máy bay mệt nhọc, không bằng chúng ta lên xe trước rồi trò chuyện, để cháu giúp cô cầm hành lý.”

Bà Chữ Cầm đưa hành lý cho anh, khách sáo nói: “Cảm ơn.” Bà lại đeo kính râm lên, kính râm chặn tầm mắt người bên cạnh, ánh mắt của bà lại dừng trên người Cao Kinh.

Buổi trưa Quách Thiên Bồn vẫn không nhận được tin nhắn của Tiêu Mân, anh ta muốn hỏi, lại sợ quấy rầy đến Tiêu Mân và Cố Tương, đợi đến gần bốn giờ, còn chưa nhận được tin nhắn, lúc này anh ta mới gọi cho Tiêu Mân. Điện thoại vang lên thật lâu mới có người bắt máy, “Tổng giám đốc, khi nào máy bay của cô Chữ hạ cánh? Hiện tại tôi phải lên đường chưa?”

Anh ta hỏi xong, mãi mà không nhận được đáp án, bên đầu kia điện thoại mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng sóng biển.

Quách Thiên Bồn kêu lên: “Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?”

“...Tiếp cái rầm!”

Quách Thiên Bồn: “...”

Quách Thiên Bồn nghe thấy được tiếng uống gì đó, anh ta nhú mày: “Tổng giám đốc, có phải có chuyện gì hay không?”

Bên đầu kia điện thoại nói: “Cậu hỏi Hương Hương xem bây giờ em ấy đang ở đâu, đừng nhắc đến tôi. Hỏi xong thì gọi cho tôi.”

Quách Thiên Bồn: “Vâng.”

Bên ngoài sân bay, Cao Kinh đã sớm hện taxi chờ, anh và tài xế cùng bỏ hành lý vào cốp sau, mọi người lên xe. Cao Kinh ngồi ở ghế cạnh tài xế, hỏi: “Cô có muốn đi ăn chút đồ trước không ạ?”

“Đến khách sạn trước đi.” Bà Chữ Cầm báo tên khách sạn.

Xe đi, Cao Kinh nói: “Vậy hiện tại cô muốn ăn gì, cháu đặt nhà hàng.”

Bà Chữ Cầm nói: “Ăn cơm thì không cần, sau này có cơ hội rồi nói sau.”

Cao Kinh nhìn vào gương chiếu hậu, trong gương, anh chỉ có thể nhìn thấy người ngồi phía sau đeo kính râm. Đúng lúc này điện thoại Cố Tương vang lên. Cố Tương bắt máy: “A lô?...Em trở lại Thanh Đông rồi.”

Quách Thiên Bồn đang ngồi ở ghế salon trong nhà, nghe thấy trả lời, ngồi thẳng dậy: “Em về rồi hả?”

Cố Tương: “Vâng.”

Quách Thiên Bồn muốn hỏi cái gì, lại nhanh chóng dừng: “Em đã về đến nhà hay là vừa xuống máy bay?”

Cố Tương: “Em vừa rời khỏi sân bay.”

Quách Thiên Bồn lập tức cầm chìa khóa xe lên: “Anh tới đón em, em đừng gọi taxi.”

Cố Tương: “Không cần đâu, em đang trên xe taxi rồi.”

Quách Thiên Bồn nói: “...Vậy em đón được cô Chử chưa?”

Xe taxi nhanh chóng rời khỏi sân bay lên cao tốc, Cố Tương im lặng. Cô chưa từng nhắc chuyện mẹ muốn tới Thanh Đông với Quách Thiên Bồn. Cô chỉnh lại ba lô bị lệch vai, trả lời: “Đón được rồi...À, em mua cho anh chút đặc sản Hải Châu, qua mấy ngày nữa gấp sẽ đưa cho anh. Tạm biệt.”

Đội Cố Tương nói chuyện xong, bà Chử Cầm mới hỏi: “Là Quách Thiên Bồn à?”

Cố Tương: “Vâng.”

Bà Chử Cầm cười nói: “Cũng đã lâu mẹ không gặp cậu ta rồi, qua mấy ngày nữa, con giúp mẹ hẹn cậu ta ra cùng ăn bữa cơm. Trong khoảng thời gian này có lẽ cậu ta đã chăm sóc con không ít.”

Cao Kinh bình tĩnh nhìn phía trước.

Bà Chử Cầm thuê khách sạn ở trung tâm thành phố, cách bệnh viện Thụy Hoa chưa đến hai mươi phút đi xe. Xuống xe, Cao Kinh cầm hành lý xuống, bà Chử Cầm cầm lấy hành lý, nói: “Tự chúng tôi cầm lên là được rồi.” Bà quay sang nói với Cố Tương, “Cũng đừng làm phiền bạn con nữa.” Bà tự động lược bỏ chữ “traí” này.

Cao Kinh vẫn mỉm cười: “Cô khách sáo quá.”

Cố Tương đi đến trước mặt Cao Kinh, nói với anh: “Hôm nay em ở khách sạn với mẹ, anh về nói một tiếng với bà giúp em.”

Cao Kinh: “Ừ, vậy em...”

“Hương Hương, nhanh lên, con tới giúp mẹ check in.” Bà Chử Cầm đã đẩy hành lý vào khách sạn.

Cố Tương kéo cánh tay anh: “Em đi trước, đợi lát nữa em gọi cho anh.”

Cao Kinh đưa mắt nhìn theo hai người đi đến quầy lễ tân.

Tài xế taxi hỏi: “Cậu còn đi xe không?”

Cao Kinh lên xe.

Làm xong thủ tục check in, bà Chử Cầm và Cố Tương đi thang máy lên trên. Bà bỏ kính râm vào trong túi, hỏi Cố Tương: “Người bạn kia của con cũng biết bà nội sao?”

“Anh ấy ở tầng trên nhà bà.” Cố Tương nói.

“Hả?” Bà Chử Cầm kéo khoá lại, “Vậy thì khéo thật. Đúng rồi, mẹ sẽ ở lại Thanh Đông một thời gian ngắn, con chuyển ra ở với mẹ đi.”

“Con không chuyển.”

“Tại sao?”

Cửa thang máy mở ra, Cố Tương kéo hành lý ra ngoài, nói: “Tại sao con phải chuyển chứ?”

Bà Chử Cầm: “Chúng ta là mẹ con, đương nhiên là nên ở cùng nhau rồi.”

Cố Tương: “Con và bà nội là bà cháu.”

Bà Chử Cầm: “...”

Cố Tương vươn tay: “Thẻ phòng đâu ạ?”

Bà Chử Cầm đưa thẻ phòng cho con gái, Cố Tương mở cửa đi vào.

Bà Chử Cầm nói: “Hiện tại con rất thân với bà nội.”

“Có lẽ vậy.”

“Con quên mẹ đã nói với con phải giữ khoảng cách sao?” Bà Chữ Cầm thoáng quan sát phòng, bỏ túi lên ghế salon.

Cố Tương ngồi xuống, “Con thích làm việc theo ý mình.”

Tính cách Cố Tương từ nhỏ đã như thế, cô không phán đoán bậy bạ về những người và chuyện bị chỉ trích, bà Chữ Cầm cũng không biết nên nói con gái là người có chủ kiến hay không thích giao du kết bạn. Bà tạm thời bỏ qua chuyện này, hỏi: “Hành lý của con là thế nào, vừa xuống máy bay? Con đi nơi nào?”

Cố Tương trả lời: “Hải Châu.”

“Hải Châu?” Bà Chữ Cầm nói, “Con đi Hải Châu làm gì, sao không nói với mẹ.”

Cố Tương nói: “Có một vị bác sĩ Hoa kiều về khoa não đang ở Hải Châu.” Cô không nhắc đến Tiêu Mân.

Bà Chữ Cầm cho rằng cô đi cùng Cao Kinh, muốn hỏi bọn họ chia phòng ngủ hay là cùng phòng, nhưng vấn đề này sẽ khiến cho Cố Tương cảm thấy khó chịu, tuy nhiên bà cũng sẽ tìm hiểu được sự thật. Lời nói đến bên miệng, bà Chữ Cầm bỏ qua một bên, bà hỏi: “Chuyên gia kia nói như thế nào?”

Cố Tương kể lại đơn giản một lần, bà Chữ Cầm hỏi kĩ càng chuyện thôi miên, Cố Tương bỏ qua những chuyện riêng tư.

Bà Chữ Cầm nghi ngờ: “Chuyện thôi miên này có đáng tin không?”

Cố Tương không trả lời.

Bà Chữ Cầm thở dài, khẽ vuốt tóc con gái: “Chúng ta không cần gấp gáp, con đó, thuận lợi hơn hai mươi năm, không có sóng gió tương lai nhân sinh sẽ có khuyết điểm. May mà bây giờ con còn trẻ, có thêm chút kinh nghiệm, sau này con sẽ trưởng thành hơn.”

“Vâng.” Cố Tương nghe lọt tai, mặc dù biết chỉ là mẹ an ủi, thực ra mẹ còn sốt ruột hơn cô. Thấy mẹ đã hỏi tương đối, Cố Tương mở miệng: “Tại sao mẹ không hỏi về Cao Kinh?”

Bà Chữ Cầm: “Tại sao mẹ phải hỏi về cậu ta?”

“Vâng.” Cố Tương nói một chữ, đứng dậy đi ra chỗ hành lý, lấy ra đồ dùng rửa mặt, sau đó lấy chút đồ ăn vặt, hỏi mẹ cô có ăn hay không.

Bà Chữ Cầm không đợi được câu nói tiếp theo của con gái, bà đau đầu dôi mắt, nhắm mắt làm ngơ mấy giây, lại nhìn về phía Cố Tương, “Cao Kinh kia...”

Cố Tương nhìn về phía mẹ: “Vâng?”

“Sao con lại quen biết cậu ta, qua lại bao lâu rồi?”

Cố Tương nói chi tiết: “Quen ở bệnh viện ạ. Chính thức qua lại mới hơn hai tuần.”

Con gái mới trở lại Thanh Đông hơn hai tháng, vậy mà đã qua lại với người ta hơn hai tuần, bà Chữ Cầm không thể tưởng tượng nổi.

Cố Tương hỏi: “Mẹ không phát biểu quan điểm sao?”

“Quan điểm?” Bà Chữ Cầm nói, “Quan điểm của mẹ là mẹ không thích cậu ta.”

Cố Tương không cam chịu: “Tại sao?”

Bà Chữ Cầm nói: “Cậu ta đường đường là một người đàn ông, còn là một bác sĩ, đi ra ngoài còn trang điểm. Quan trọng nhất là kỹ thuật trang điểm lại không tệ, mặt và màu cổ không hề lệch tông. Hương Hương, đàn ông phải có khí khái đàn ông, suốt ngày tô son trát phấn thì còn ra thể thống gì.”

Cố Tương nhìn trần nhà, sau đó thẳng cổ, nói: “Là con trang điểm cho anh ấy đấy.”

“...Hả?” Chữ Cầm nhìn con gái, “Sao con lại trang điểm cho cậu ta?”

Cố Tương nói: “Trên mặt anh ấy có vết thương.”

Chữ Cầm: “Bị thương? Sao lại thế?”

Cố Tương không lên tiếng.

“Đánh nhau?”

Cố Tương vẫn không lên tiếng.

Chữ Cầm gật đầu: “À, vậy chính là đánh nhau rồi. Một người đàn ông trưởng thành sẽ không đánh nhau, quả nhiên cậu ta không thích hợp với con.”

Cố Tương: “...”

Sau khi Cao Kinh trở về, đến nhà bác ăn cơm, sau đó lên nhà, chờ điện thoại của Cố Tương.

Anh không có tâm trạng làm những chuyện khác, không ngừng xem đồng hồ treo trên tường.

Cô hóng ngửa, anh ho khan mấy tiếng, đợi đến hơn bảy giờ vẫn còn chưa nhận được điện thoại, anh rót cho mình một chén rượu bản lam, thuận tiện tìm nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể.

Điện thoại vang lên. Cao Kinh bỏ nhiệt kế xuống, lập tức bắt máy: “Hương Hương.”

Cố Tương: “Cao Kinh.”

Giọng cô nhẹ nhàng, Cao Kinh dựa vào kệ bếp, nói: “Hiện tại đã tiện nói chuyện rồi?”

“Vâng, mẹ em đang tắm. Anh ăn tối chưa?”

“Ăn ở nhà bác rồi, em thì sao?”

“Lúc anh xuống dưới ăn, anh đã nói với bà em chưa?”

“Đã nói rồi.” Cao Kinh háng giọng, “VẬY mai em mới về sao?”

Cố Tương: “Vâng.”

Cao Kinh mỉm cười: “VẬY anh chờ em.”

“Vâng.”

Nói chuyện hơn mười phút, Cố Tương bỏ đi động xuống, bà Chữ Cầm vừa vặn từ trong nhà tắm đi ra, lau tóc hỏi: “Gọi điện thoại cho ai thế?”

Cố Tương: “Bạn trai.”

Bà Chữ Cầm: “...”

Căn phòng có hai phòng ngủ, buổi tối Cố Tương một mình một phòng. Trò chuyện xong với mẹ, Cố Tương trở về phòng mình.

Cô không ngủ được, trần trọc một đêm, sáng hôm sau nghe thấy tiếng báo tin nhắn. Nhìn tin Cao Kinh gửi tới, cô hơi ngáy ra, không cẩn thận ấn vào khung chat thứ ba trong wechat. Nội dung nói chuyện vẫn còn dừng ở đêm trước, Tiêu Mân hỏi cô có muốn đi uống chút gì không, cô còn chưa nhấn lại. Cố Tương dừng một chút, rời khỏi giao diện, lấy lại tinh thần nhắn cho Cao Kinh.

Cao Kinh nhìn tin Cố Tương gửi tới. Anh khê ho mấy tiếng, đi vào thang máy, thấy thông báo cắt điện, nhắn tin nhắc nhở Cố Tương.

Thang máy đã xuống đến tầng một, Cao Kinh đi ra vừa vặn trông thấy bà Văn Phụng Nghi cầm giỏ rau, hơi khom người, vịn vào tường đi. Cao Kinh nhủ vậy, tiến lên đỡ lấy bà: “Bà ơi, bà không thoải mái sao?”

Bà Văn Phụng Nghi ho khan nói: “Không có, lớn tuổi nên đi đứng như vậy.”

Cao Kinh hỏi: “Bà bị cảm ả?”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Aiz, có lẽ là cảm lạnh rồi.”

Cao Kinh: “VẬY bà nên nghỉ ngơi thật nhiều, sao bà đi mua đồ ăn sớm như vậy?”

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Đi sớm mua đồ mới tươi. Hôm nay Hương Hương về, bà nấu chút đồ ngon cho con bé, buổi tối cháu cũng tới ăn nhé.”

Cao Kinh cười, đỡ bà đi vào thang máy: “Cháu tan làm cũng không đúng giờ, hôm nay bà ăn với Hương Hương đi, hôm nào cháu sẽ ăn cùng hai người.”

Nhìn cửa thang máy đóng lại, anh mới quay người rời đi.

Đến bệnh viện, Cao Kinh thay quần áo, đi kiểm tra phòng. Hơn mười phút sau y tá Tiểu Mã tìm anh, co đầu rụt cổ nói: “Bác sĩ Cao, bác sĩ Cao.”

Cao Kinh quay đầu lại nhìn, đi đến cửa phòng bệnh: “Sao vậy?”

Tiểu Mã nhỏ giọng nói: “Trong phòng bệnh ông Chu Bảo Sinh xảy ra cãi nhau.”

Cao Kinh nhúm mày, theo cô ấy đi qua xem

Trong phòng bệnh của ông Chu Bảo Sinh còn có một người bệnh khác, tiếng cãi nhau khiến người ta không thể nghỉ ngơi. Cao Kinh nghe rõ chuyện từ đầu đến cuối. Cô con gái Chu Huân của Chu Bảo Sinh yêu cầu cha chuyển khoa tiếp tục tiếp nhận điều trị ung thư, bà Chu phản đối.

Cao Kinh đứng lúc xen vào: “Cô Chu.”

Chu Huân quay đầu lại, trong sự kinh ngạc mang theo chút vui vẻ: “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh mỉm cười: “Cô đi công tác về rồi hả?”

Chu Huân nói: “Hôm qua tôi vừa về, tiếc là hôm qua anh lại nghỉ.”

“Vâng, hôm nay tôi mới đi làm.”

Tranh cãi tạm thời gián đoạn, người xem náo nhiệt cũng tản đi. Cao Kinh gọi Chu Huân ra ban công, mắt nhìn Chu Bảo Sinh không có cách nào đứng dậy và bà Chu đang dứt canh, anh nói: “Cô Chu, cô nên tôn trọng nguyện vọng của cha mẹ một chút, thực ra là nguyện vọng của cha cô.”

Chu Huân nhúm mày: “Cha tôi đâu có hiểu chứ. Ông bị bệnh, căn bản sẽ không có lý trí phân tích bệnh tình của mình, chỉ biết nghe theo di của tôi. Tôi không tin không cứu được, chỉ cần tiếp tục tiếp nhận điều trị, ông nhất định có thể sống thêm một thời gian ngắn.”

“Cô cũng nói là ‘sống thêm một thời gian ngắn’ Cao Kinh nói, ‘Trên thực tế ý thức của cha cô vẫn vô cùng rõ ràng, ông biết rõ chính mình đang nghĩ gì.’”

Chu Huân cũng không ủng hộ.

Cao Kinh nói: “Không biết cô Chu có từng nghe nói đến chứng đau nhức kéo dài?”

Chu Huân khó hiểu: “Cái gì là chứng đau nhức kéo dài?”

Cao Kinh giải thích: “Chứng đau nhức kéo dài chia làm mười cấp, tình huống bây giờ của cha cô là ông khó có thể chịu được đau đớn, trắng đêm không ngủ, loại trình độ đau nhức này, so với phụ nữ khi sinh chỉ kém hơn một chút, ông là đau nhức cấp mười.”

Chu Huân khẽ giật mình.

Cao Kinh nói: “Người ngoài chúng ta hình dung được kỹ càng, nhưng thật khó mà chấp nhận được sự đau đớn này. Bình thường cô còn đi làm, cho nên toàn là đi cô ở lại bên ông buổi đêm, cô hiếm khi nhìn thấy tình hình cha mình lúc đó, vậy thì cũng có thể hiểu được.”

Chu Huân im lặng, cuối cùng không còn chống cự như lúc ban đầu.

Gần mười giờ Cố Tương nhắn tin báo cho Cao Kinh cô về rồi. Buổi sáng bà Chữ Cẩm có hẹn, cô ăn sáng xong với mẹ, một mình gọi xe trở lại cư xá. Bên ngoài thang máy dán thông báo cư xá cúp điện, năm giờ chiều khôi phục bình thường. Cố Tương đi thang bộ.

Mười một tầng lầu không phải số lượng nhỏ, vào đến nhà, cổ áo đã ướt đầm mồ hôi, lao đi tắm, cô đem đồ ăn vặt mua được ở Hải Châu chia cho Đồng Xán Xán, thế mới biết Tiểu Thiện Thiện bị đưa đi rồi.

Đồng Xán Xán nóng đến mặt đỏ đầy mồ hôi, bụng lấy bát cơm nuốt cũng không trôi: “Ông bà nội tôi lớn tuổi không trông được trẻ con, Thiện Thiện bị đưa đến nhà dì út tôi rồi. Tan làm tôi phải đi thăm nó.”

Cô lấy từ trong túi ra một miếng bánh ngọt, “Thiện Thiện thích ăn nhất là bánh ngọt, nó nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.” Nói xong, cô ấy cắn hết hơn nửa.

Cố Tương: “...”

Đội Đồng Xán Xán ăn xong bánh ngọt, Cố Tương mới hỏi: “Anh cô không về ăn cơm trưa sao?”

“Anh ấy ở trong bệnh viện ăn.” Đồng Xán Xán trêu ghẹo, “Hai ba ngày không gặp, nhớ anh ấy rồi à?”

Chuyện Cao Kinh đi Hải Châu tìm, cô không nói cho người khác, Cố Tương coi đây là bí mật nhỏ, không trả lời Đồng Xán Xán.

Đồng Xán Xán cho rằng cô thẹn thùng.

Bà Văn Phụng Nghi đã đem tất cả đồ ăn lên, “Khụ khụ, tới dùng cơm.”

Cố Tương đi ăn cơm, Bà Văn Phụng Nghi gấp rau cho cô, bảo cô ăn nhiều một chút. Bà Văn Phụng Nghi lại ho khan mấy tiếng, nói: “Mẹ cháu...”

Cố Tương nhìn về phía bà.

Bà Văn Phụng Nghi bất an hỏi: “Mẹ cháu tới đây làm việc hay thăm cháu?”

Cố Tương trả lời: “Chủ yếu là làm việc ạ.”

“À...vậy mẹ cháu ở lại mấy ngày?”

Cố Tương: “Còn chưa xác định ạ.”

“...Vậy hôm nay cháu ngủ ở nhà sao?”

Cố Tương gật đầu.

Bà Văn Phụng Nghi cười, qua một lát lại hỏi: “Cháu không về Bắc Kinh à?”

Cố Tương nói: “Không ạ.”

Lần này bà Văn Phụng Nghi thật sự cười.

Cố Tương yên tĩnh một lúc, gấp cho bà miếng đậu. Trời nóng, toàn bộ rèm trong nhà đều kéo xuống. Căn phòng không mở cửa sổ quá oi bức, mở ra thì hơi nóng thiêu đốt người, Cố Tương đành phải ở trong phòng khách, kéo rèm lên, chỗ này mát hơn chút so với phòng ngủ. Tay trái quạt, tay phải lật sách, nhìn sách, mí mắt cô dần dần khép lại. Tối hôm qua ngủ không ngon, hiện tại cuối cùng đã mệt nhoài. Cố Tương nằm xuống, trong mộng mơ màng, gió khẽ thổi vào mặt. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng hát: “Gió thu thổi khắp từng thôn trang, lan truyền câu chuyện động lòng người, mỗi một thôn trang đều ngậm đầy nước mắt...”

Cố Tương mơ màng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt già nua của bà Văn Phụng Nghi.

Bà Văn Phụng Nghi ngồi trên chiếc ghế đầu, đang khẽ quạt cho cô, thấy cô tỉnh, Bà Văn Phụng Nghi ngừng lại, “Tỉnh rồi hả?”

Cố Tương nhỏ giọng nói: “Cháu mệt quá.”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Vậy ngủ thêm một lát.”

“Vâng.” Cố Tương nhắm mắt lại.

Bà Văn Phụng Nghi quạt cho cô, qua một lát, bà lại hát từ đầu, giọng vô cùng nhẹ, như là dỗ trẻ con chìm vào giấc ngủ: “Nghe con ăn cỏ bên dốc núi, nhưng không thấy người chăn trâu đâu...”

Cố Tương lần nữa đi vào giấc mộng.

Tỉnh dậy cũng đã lại có điện rồi. Cô che miệng ngáp một cái, đứng dậy nói: “Bà ơi, cháu đi ra ngoài ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi ở trong phòng bếp trả lời: “Ừ, đừng về muộn quá, cơm tối sắp xong rồi.”

“Cháu sẽ về nhanh ạ.”

Cố Tương cầm túi lên, đi đến tiệm thuốc gần đó mua chút bồi bổ Tứ Xuyên, lại đi đến tiệm trái cây mua mấy quả lê. Sau khi về nhà, cô bận rộn trong bếp đến hơn tám giờ, trước khi bà Văn Phụng Nghi đi ngủ mang cho bà ăn.

Bà Văn Phụng Nghi tuổi già khẩu vị ít, chỉ ăn được một nửa, còn lại cô bỏ vào tủ lạnh, để đến ngày mai lại ăn. Đợi bà Văn Phụng Nghi về phòng, Cố Tương mới nhận được tin nhắn của Cao Kinh.

Cao Kinh: “Anh về đến nhà rồi.”

Cố Tương cầm chìa khóa lên, leo lên tầng. Cao Kinh mở cửa cho cô. Cố Tương vừa vào nhà, trước tiên nhìn mặt Cao Kinh. Dường như không nhìn ra vết thương, cô mở to mắt: “Anh trang điểm à?”

Cao Kinh ho khan mấy tiếng, sờ má: “Nhìn ra à?”

“Đương nhiên.” Cố Tương kéo tay anh xuống, “Anh lấy đồ trang điểm ở đâu ra thế?”

Cao Kinh nói: “Tối hôm qua lấy từ chỗ bác.”

Cố Tương cũng không hỏi Cao Kinh làm thế nào lấy được đồ trang điểm, cô bảo Cao Kinh đi tẩy trang.

Cao Kinh hỏi: “Tẩy trang?”

Cố Tương: “Tối hôm qua anh không tẩy trang sao?”

Cao Kinh nói: “Anh dùng sữa rửa mặt thôi.”

Cố Tương bảo anh chờ một lát, cô vội vàng xuống nhà, cầm túi trang điểm lên. Cố Tương đưa nước và bông tẩy trang cho anh, bảo Cao Kinh lau mặt. Vải bông mềm mại nhẹ nhàng lướt qua, Cao Kinh nói: “Cẩn thận quá.”

Cố Tương nói: “Đương nhiên, nếu không sẽ tổn thương làn da.”

Cố hợm Cao Kinh hơi ngứa, anh lại ho khan mấy tiếng, nói: “Làn da em rất tốt.”

Cố Tương nói: “Em có chăm sóc mà.” Cô lau hết mặt Cao Kinh, sờ trán anh.

Cao Kinh hỏi: “Có nóng không?”

“Hình như không.” Cố Tương nhún mày, “Đêm đó anh ngủ trên sàn nhà bị cảm lạnh sao?”

“Không biết. Qua mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Cao Kinh là bác sĩ, cô không cần lo lắng. Cố Tương cắt nước tẩy trang, bảo anh đi rửa mặt. Đợi Cao Kinh rửa mặt sạch sẽ rồi, Cố Tương sờ vết bầm trên mặt anh. Chưa đến mấy ngày hiển nhiên là vẫn không khá được.

“Không có việc gì.” Cao Kinh hôn lòng bàn tay cô.

“Em về nhé?”

“Ừ.”

Hôm nay không có hôn ngủ ngon, Cao Kinh sợ cảm lây bệnh cho Cố Tương.

Cố Tương xuống nhà, rửa mặt, trở về phòng đọc sách. Không bao lâu, cô lấy ra một chồng ảnh chụp. Những tấm này đều là Cao Kinh cố ý chọn cho cô, nhìn kĩ từng tấm, khóe miệng cô cong lên. Cô cũng đã xem qua rất nhiều lần, không ngờ một tấm ảnh lại có thể xem không biết chán như vậy.

Cố Tương nhìn thời gian, sắp mười một giờ rồi, trước khi ngủ cô để cốc vào phòng bếp. Đang chuẩn bị quay về, cô đột nhiên nghe thấy phía trên có tiếng đồ đạc rơi xuống. Cô sùng sốt xuống, trở về phòng nhắn tin cho Cao Kinh. Đợi hơn mười giây, không có phản hồi. Cô lại bấm điện thoại cho anh, vang lên một lúc, không có người nghe. Cố Tương thay dép lê, chạy lên trên. Cô gõ cửa, gọi anh: “Cao Kinh, Cao Kinh!”

Không ai đáp lại. Cô đang muốn gọi, cửa đột nhiên mở ra.

“Cao Kinh!” Cố Tương bắt lấy cánh tay anh.

Sắc mặt Cao Kinh đỏ ửng, trên bàn chân còn có xì-dầu, anh né tránh ho khan mấy tiếng, “Sao lại lên đây?”

Cố Tương: “Em nghe thấy trên nhà có tiếng động, gọi điện thoại thì anh không nghe.”

“Anh làm rơi đồ.” Cao Kinh nói, “Anh không sao hết, chỉ là lúc lấy nước, cốc đựng vào mấy chai gia vị.”

Tình thần anh thật sự không tốt, Cố Tương hỏi: “Anh thật sự không sao chứ?”

“Anh giống như có chuyện gì sao?”

Cố Tương gật đầu: “Vâng.”

Cao Kinh: “...”

Cố Tương suy nghĩ: “Anh đợi một lát, em lập tức lên ngay.”

Cao Kinh nghe thấy tiếng bước chân đi xa cực nhanh, anh giữ cửa ra vào, đợi chưa đến mấy phút, lại nghe thấy tiếng bước chân cực nhanh tới gần. Anh cong khóe miệng, trông thấy Cố Tương bung lấy thứ gì đó, hơi thờ dỗi, đứng ở trước mặt anh. Hôm nay cô chạy lên chạy xuống mấy chuyến cũng là vì anh.

Cố Tương nói: “Sao anh vẫn đứng ở cửa ra vào, mau vào đi. Em làm tuyết lê hầm bồi mẩu Tứ Xuyên cho anh đấy.”

“Tuyết lê hầm bồi mẩu Tứ Xuyên?”

“Vâng, lần trước em bị cảm, bà nội hầm cho em, em ăn ba lần là tốt rồi.”

Cao Kinh như thể lần đầu tiên nghe thấy: “Vậy sao.”

Cố Tương đi vào phòng bếp, chuẩn bị cắt quả lê, Cao Kinh hỏi: “Em có biết hầm không?”

Cố Tương nói: “Biết chứ, em vừa hầm cho bà mà, bà cũng bị cảm”

Cao Kinh nhìn cô cắt lê, moi hột, bỏ đường phèn, bỏ bối mẫu Tứ Xuyên vào giữa quả lê.

Cố Tương đổ nước vào nồi, để bát lên kệ bếp, vặn bếp ga, ngọn lửa hiện lên.

Lưng cô bị xiết chặt, sau đó đỉnh đầu hơi nặng. Cầm Cao Kinh đặt trên đỉnh đầu cô, chăm chú siết chặt, giữ lấy cô. Qua một lát, hơi nước trong nồi bốc lên, anh hôn đỉnh đầu Cố Tương.

Cố Tương điều chỉnh lửa, nói khẽ: “Một tiếng sau có thể ăn rồi”

“Ừ”

Nửa đêm ăn hết một bát tuyết lê hầm bối mẫu Tứ Xuyên, sáng hôm sau, Cao Kinh cảm giác mình đã khỏe mạnh trở lại. Anh mở cửa ra, nghe thấy tiếng bước chân vang lên trong hành lang, trái tim như bị bàn tay nhỏ nhéo lấy.

Cố Tương lại mang túi trang điểm xuất hiện, Cao Kinh ngoan ngoãn ngồi xuống. Một lát sau, che khuyết điểm hoàn tất, Cao Kinh hỏi: “Hôm nay mẹ em có thời gian không?”

“Mẹ em bận rộn nhiều việc, hôm nay cũng hẹn người, anh có việc gì sao?”

“Anh nên chính thức mời cô ăn bữa cơm”

“Để em hỏi mẹ.” Cố Tương kiểm tra một lần, không có khuyết điểm nào. Cô nói, “Được rồi, anh đi làm đi.”

“Ừ” Cao Kinh hôn trán cô.

Cố Tương nhìn chằm chằm vào miệng anh. Cao Kinh chậm rãi nói: “Anh sợ lây cảm cho em”

Cố Tương: “...”

Cô lại không có ý kia, Cố Tương liếc anh. Cao Kinh cười, lại hôn trán cô một cái.

Cố Tương trở về giúp bà Văn Phụng Nghi xử lý đồ ăn, Cao Kinh đến bệnh viện đi làm. Đến buổi trưa, anh nhắn tin cho Cố Tương, gửi xong gọi y tá Tiểu Mã: “Đã đưa thuốc cho ông Chu Bách Đông chưa?”

“Ông ấy uống rồi.”

Cao Kinh gật đầu, suy nghĩ, quyết định đi xem. Đi đến cửa phòng Chu Bách Đông, anh hơi dừng bước. Trong phòng bệnh có hai người phụ nữ, một người tầm năm sáu mươi tuổi, mặc đồ công sở, một người khác là...

Cao Kinh kêu lên: “Cô.”

Bà Chử Cẩm quay đầu lại: “À...Suýt chút nữa tôi đã quên rồi...” Bà nói với người bên cạnh, “Thiếu Vân, đây là bác sĩ Cao Kinh cha cô vừa nhắc sao.”

Người gọi Thiếu Vân hỏi: “Hai người biết nhau à?”

Bà Chử Cẩm cười nói: “Cậu ta là bạn con gái tôi.”

Bà Thiếu Vân bắt tay Cao Kinh: “Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh thò tay, mỉm cười nói: “Chắc đây là bà Chu rồi.”

Bà Chử Cẩm nghe thấy, quan sát Cao Kinh.

Chu Thiếu Vân mỉm cười: “Đúng vậy, tôi là con gái ông Chu Bách Đông.”

Hai bên trò chuyện mấy câu, cách đó không xa lại đi tới hai người, một người đã đến gần, lên tiếng: “Chị cả, trùng hợp như vậy.”

Ánh mắt Cao Kinh và bà Chử Cẩm không hẹn mà cùng nhìn vào người đi cùng người đàn ông kia.

Bà Chử Cẩm thoáng liếc qua khoé miệng sưng đỏ của đối phương, lại khẽ liếc về phía mặt Cao Kinh.

“Khéo thật đấy.” Tiêu Mân nhếch miệng, thấp giọng nói. Đăng bởi: admin

Chương 52

Đây là ngày thứ năm Chu Bách Đông nhập viện, hôm nay cũng là lần đầu Cao Kinh nhìn thấy người nhà đối phương.

Cuộc đời Chu Bách Đông là một truyền kỳ. Gần năm mươi tuổi mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cho tới bây giờ sống đến tám mươi tuổi, tài sản tích lũy vô số, đế quốc kinh doanh trải rộng trong và ngoài nước. Trừ thành tựu kinh doanh, chuyện nhà của ông cũng thường xuyên là đề tài cho người ta tám chuyện.

Chu Thiếu Vân nhìn thấy người tới, vẻ mặt hơi thay đổi, trong chớp mắt, bà lại mỉm cười, “Thiếu Khang, sao tới mà không nói với chị tiếng nào, sớm biết như vậy hôm nay chúng ta đã có thể cùng đến rồi.”

Chu Thiếu Khang hơn ba mươi tuổi, là chị em cùng cha khác mẹ với Chu Thiếu Vân, là đứa con sinh muộn, kém vị chị cả này chừng hai mươi tuổi.

Chu Thiếu Khang cười nói: “Hôm nay chị cả tới cũng không nói với em đâu, sớm biết như vậy chúng ta còn có thể cùng ăn chung bữa sáng, chị tới sớm quá.”

Chu Thiếu Vân nói: “Hôm nay chị còn có hai cuộc họp, cho nên chỉ có thời gian buổi sáng. Em đó, hiếm khi mới thấy người rồi giường trước trưa.”

“Cha đang bị giày vò ở bệnh viện, sao em còn có tâm tư mà ngủ ngon chứ? Ngay cả chuyện của công ty em còn không có tâm trạng quản lý, còn chị vẫn chuyên nghiệp trước sau như một, công việc quan trọng hơn mọi thứ...Phụ nữ đã qua tuổi năm mươi nên về hưu rồi, chị cả cũng nên học cách hưởng thụ cuộc sống.”

“Cha vất vả dốc sức làm việc cả đời, mới tích lũy được chút gia nghiệp, ông luôn nói gây dựng sự nghiệp để giữ vững sự nghiệp mới khó, hiện tại ông sinh bệnh, cũng nên có người giúp ông, nếu không bị người làm lụi bại hết cũng không hay.”

Hai người người tới ta đi, trong bóng có kim, giao tranh mấy hiệp, cho đến khi trong phòng bệnh truyền đến tiếng quát như chuông “Hai người ngoài cửa trò chuyện đủ chưa”, lúc này hai người mới im lặng.

Chu Thiếu Vân dừng một chút, mỉm cười: “Nói chuyện với cậu thật đúng là quên hết tất cả, đi thôi, chúng ta vào trong.”

Chu Thiếu Khang hỏi: “Chị cả không đến công ty à?”

Chu Thiếu Vân nói: “Tôi ở lại trò chuyện với mọi người, dù sao vẫn chưa đến giờ họp. Đúng rồi, Thiếu Tinh không nói với cậu sao?” Nói xong, bà đẩy cửa phòng bệnh ra, lại ra hiệu cho bà Chữ Cẩm đi vào.

Chu Thiếu Khang trả lời: “Chị hai bận rồi.” Anh ta quay đầu nói với Tiêu Mân, “Cậu ở bên ngoài chờ tôi một lát.”

Tiêu Mân gật đầu, để cho anh ta đi vào. Sau một lúc, cửa phòng bệnh chỉ còn lại Tiêu Mân và Cao Kinh, còn có hai bảo vệ.

Tiêu Mân dứt hai tay vào túi quần, tìm được cái ghế, đặt mông ngồi xuống. Anh ta rút điều thuốc từ trong túi quần ra hút. Cao Kinh nhắc nhở: “Anh Tiêu, ở bệnh viện không thể hút thuốc.”

Tiêu Mân ngậm lấy điều thuốc lờm Cao Kinh: “Anh nhìn thấy tôi châm lửa sao?” Anh ta còn chưa rút bật lửa.

Tiêu Mân bỏ thuốc lá xuống để vào trong lòng bàn tay, nói: “Vết thương của bác sĩ Cao lành nhanh thật, yêu công việc đến thế sao, cũng không nghỉ ngơi hai ngày.”

Cao Kinh nói: “Trách nhiệm mà. Hơn nữa cũng chỉ là chút vết thương nhỏ, không ảnh hưởng mấy.”

Tiêu Mân liếm khóe môi, miệng vết thương cũng không đau nhức, anh ta lạnh lùng nhếch môi, “Lần này tôi đã nhìn ra bác sĩ Cao ít rèn luyện quá, không khỏi ra tay hơi nặng, xảy ra chuyện gì anh cũng đừng cố chịu.”

Cao Kinh chớp mắt mỉm cười: “Cảm ơn đã quan tâm, có phải anh Tiêu còn chưa đi khám bác sĩ hay không? Miệng vết thương của anh cũng phải cẩn thận đấy.”

“À...Cũng như anh thôi.” Tiêu Mân lại ngậm điều thuốc lá, lấy bật lửa ra châm.

“Anh Tiêu...” Cao Kinh vừa mở miệng, cửa phòng bệnh mở ra rồi.

“Bác sĩ Cao.” Chu Thiếu Vân gọi anh, “Cậu vẫn còn ở đây à, cậu vào đi, cha tôi gọi cậu.”

Cao Kinh dừng một chút, đi vào theo bà.

Tiêu Mân híp mắt, phả ra vòng khói.

Trong phòng bệnh, hai bên giường phân biệt rõ ràng.

Chu Thiếu Khang thấy người đi vào, chào hỏi: “Bác sĩ Cao, chúng ta là lần đầu tiên gặp nhĩ, tôi là Chu Thiếu Khang.”

Cao Kinh bắt tay anh ta: “Chào anh Chu Thiếu Khang.” Anh lại nhìn ông cụ trên giường bệnh, “Ông Chu.”

Chu Bách Đông triển miên nằm trên giường bệnh, cơ thể gầy yếu, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như trước, chỉ nhìn vào đôi mắt kia, người bên ngoài nhìn thế nào cũng không dám tin ông chỉ còn sống được một tháng. Chu Bách Đông nói: “Cậu đến rồi.” Ông nhìn về phía con mình.

Chu Thiếu Khang nói tiếp: “Bác sĩ Cao, chúng tôi có việc muốn hỏi ý kiến của anh.”

“Xin cứ nói.” Cao Kinh chăm chú lắng nghe.

Chu Thiếu Khang nhìn về người cha nằm trên giường bệnh, vẻ mặt hơi đau thương, “Những ngày này cha tôi bị bệnh tật hành hạ như vậy, tôi biết mỗi ngày ông đau đến mức không có cách nào ngủ được. Mọi người điều trị cũng coi như là tận tâm, nhưng vẫn không có cách nào giúp cho cha tôi hoàn toàn không đau đớn, cho nên trong khoảng thời gian này tôi đi nghe ngóng xung quanh, nghe người ta nói thôi miên có thể giúp loại bỏ đau đớn.”

Cao Kinh nhú mày: “Thôi miên?”

“Đúng. Tôi đã tham khảo ý kiến của mấy chuyên gia, đều nói thôi miên có thể có hiệu quả.” Anh ta nói xong, nhìn về phía cha mình, “Cha, cha cũng biết tiến sĩ Tần đấy, sự chuyên nghiệp của ông ấy không cần con phải nhiều lời, con nghĩ ông ấy sẽ nhất định dốc sức giúp cha.”

Chu Thiếu Khang nói xong, giải thích với Cao Kinh: “Tiến sĩ Tần là một chuyên gia khoa não Hoa kiều, đồng thời còn là một bậc thầy thôi miên.”

Chu Thiếu Vân ở bên cạnh xen vào: “Bác sĩ Cao, tôi cũng không biết gì về thôi miên, nhưng theo như tôi được biết, thôi miên cũng không có hiệu quả thần kỳ như vậy, tôi lo chuyện này sẽ tạo thành một số hậu quả không thể biết trước được.”

Chu Thiếu Khang nói: “Người bình thường chúng ta đương nhiên không biết rồi, nhưng không biết không có nghĩa là không đáng tin cậy.”

Chu Thiếu Vân: “Tôi cho rằng...”

“Bác sĩ Cao.” Chu Bách Đông ngắt lời con cái, nhìn Cao Kinh, “Cậu có ý kiến gì không?”

Cao Kinh suy nghĩ, chậm rãi nói: “Tôi cũng biết rất ít về thôi miên, nhưng cũng có biết chút ít về vị tiến sĩ Tần mà con trai ông nói, tiến sĩ Tần là bác sĩ vô cùng xuất sắc. Về phần thôi miên...tất nhiên có chỗ thần kỳ của nó, nhưng quả thực như cô Chu nói, có lúc thôi miên sẽ để lại một ít di chứng.”

“Mỗi ngành có một nghiên cứu riêng, bác sĩ Cao không hiểu về thôi miên, cũng có thể hiểu được.” Chu Thiếu Khang nói, “Thật ra chúng ta cũng không cần phải ở chỗ này nói nhiều như vậy, ngày mai tiến sĩ Tần sẽ tới nơi này, đến lúc đó chờ ý kiến chuyên nghiệp của ông ấy, không phải là tốt sao?”

Mọi người chờ ông lão trên giường bệnh lên tiếng. Một lát sau, ông Chu cup mắt, “Ừ...Cứ như vậy đi, gặp tiến sĩ Tần trước đã.”

Về mặt Chu Thiếu Khang vui mừng.

Chu Bách Đông cần nghỉ ngơi, đoàn người rời khỏi phòng bệnh. Tiêu Mân đã hút xong điếu thuốc, nhìn thấy những người này đi ra, anh ta đứng lên.

Bà Chữ Cầm đã đứng ở trước mặt anh ta. Tiêu Mân kêu một tiếng: “Cô Chữ.”

Bà Chữ Cầm dò xét anh ta: “Cậu đến Thanh Đông lúc nào vậy?”

Tiêu Mân nói: “Mới đến không lâu ạ.”

“Vậy sao?” Bà Chữ Cầm cũng không tin.

Tiêu Mân cười: “Cô Chữ tới đây sao không thông báo một tiếng, cháu sẽ đón tiếp cô.”

“Quý nhân như cậu công việc bận rộn, tôi cũng không cần cậu đón tiếp.” Bà xoay người, chỉ liếc qua anh ta, “Nhớ kỹ những lời tôi nói với cậu là tốt rồi.”

Nụ cười của Tiêu Mân cứng đờ.

Cao Kinh im lặng nhìn hai người.

Chu Thiếu Vân vừa nói xong với Chu Thiếu Khang, thấy bà Chữ Cầm quay lại, bà liếc người đàn ông trẻ tuổi cách đó không xa, hỏi: “Người quen à?”

“Một người bạn của con tôi.”

Chu Thiếu Khang nói: “Có duyên thật, đi một vòng hoá ra tất cả mọi người đều là bạn bè!” Anh ta nhìn đồng hồ, “O, thời gian cũng không còn sớm nữa, qua cả giờ ăn trưa của bác sĩ Cao rồi.”

Cao Kinh ở bên cạnh mỉm cười: “Anh Chu khách sáo rồi, tôi còn chưa đến giờ ăn cơm.”

“Vậy chúng tôi cũng không quấy rầy nữa. Tôi và bạn còn có việc đi trước, vậy...” Anh ta nói với chị mình, “Vậy trước hết cứ như vậy đã, tôi tìm tiến sĩ Tần, chị và tác giả Chữ ghi hồi kí cho cha, chúng ta tự làm việc của mình.”

Mấy người kia cuối cùng cũng đi.

Cao Kinh ôm cánh tay, lắc đầu, thở ra một hơi, định quay về văn phòng, mới đi được mấy bước, đã bị y tá gọi lại, về mặt đối phương hóng chuyện: “Bác sĩ Cao, ăn oán nhà giàu à?”

Đồng Xán Xán cũng đi theo bên cạnh, “Anh!” Cô ấy vô cùng chờ mong.

Cao Kinh cũng không dừng bước, “Nghỉ trưa thì nghỉ trưa đi, các người cứ như vậy muốn tôi ở lại tăng ca sao?”

Trong nháy mắt anh đã đi khá xa, Đồng Xán Xán cắn răng, trừng mắt với bóng lưng anh, thấp giọng gầm nhẹ.

Y tá tiếc nuối: “Miệng anh cô kín quá.”

Đồng Xán Xán đột nhiên im lặng, nheo mắt lại nói thầm: “Không sao, tôi còn có chị dâu!”

Cô quay người gọi điện thoại cho Cố Tương.

Tiêu Mân rời khỏi bệnh viện, lên xe Chu Thiếu Khang, xe chạy đi nửa vòng, mới đến cửa sau bệnh viện. Bên tai anh ta vang lên lời Chu Thiếu Khang, nhưng trong lòng toàn bộ lại rơi vào cư xá đối diện bệnh viện. Xe chạy qua nhanh, anh ta quay đầu lại.

Chu Thiếu Khang nói: “Đang nhìn gì thế? Thấy bạn à?”

Tiêu Mân quay lại lại, rút điều thuốc ra, nói: “Không có gì. Đúng rồi, tiến sĩ Tần nói ngày mai đến à?”

“Đúng thế, xế chiều ngày mai đến. Trước hết để cho ông ta đi xem cha tôi, chuyện của bạn cậu để nói sau, mắt trí nhớ mà thôi, từ từ sẽ tốt.”

“Ừ.” Tiêu Mân cúi đầu châm thuốc.

Xe chạy nhanh như tên bắn vụt qua, Cố Tương nhìn xe cô chạy trên đường. Cô đứng ở cửa tiểu khu nghe xong lời cầu xin của Đồng Xán Xán, đáp lại một từ “À”, sau đó cúp điện thoại.

Chu Bách Đông ăn oán nhà giàu? Cố Tương nhìn về phía cao ốc bệnh viện.

Lúc cô vừa đến Thanh Đông đã thu thập tài liệu về Chu Bách Đông cho mẹ. Không giả không thành sách. Cố Tương suy nghĩ, vừa về cư xá, vừa bấm điện thoại cho mẹ.

“Hương Hương?” Bà Chữ Cầm nhanh chóng bắt máy.

Cố Tương hỏi: “Mẹ đang bận à?”

“Không có, con nói đi.”

“Buổi tối mẹ có thời gian ăn cơm không?” Cố Tương hỏi.

Chữ Cầm cười: “Muốn ăn cơm với mẹ à?”

Cố Tương cầm túi, đặt xuống thang máy, “Là bạn trai con muốn mời mẹ ăn cơm.”

Bà Chữ Cầm hình như đang làm việc, bên cạnh còn có tiếng nói chuyện, Cố Tương không xác định bà có nghe thấy hay không, cô kêu một tiếng: “Mẹ?”

“Aiz, nghe được mà.” Bà Chữ Cầm nói, “Hương Hương, con có biết ý nghĩa của ăn cơm là gì không?”

“Hả?”

Bà Chữ Cầm: “Ăn cơm là chính thức gặp mặt phụ huynh. Nó mang ý nghĩa các con qua lại ổn định, tương lai còn có khả năng kết hôn, con xác định muốn chính thức như vậy sao?”

Cố Tương nghe được hai chữ “kết hôn”, ngẩn người.

Bà Chử Cầm nói: “Mẹ thấy ăn cơm vẫn là thôi đi, mẹ cũng bận nhiều việc...”

“Thời gian ăn cơm cũng không có sao?” Cố Tương ngắt lời bà.

Bà Chử Cầm dừng lại, “Xem ra con rất hi vọng mẹ ăn bữa cơm này?”

“Đương nhiên.”

“Con suy nghĩ kỹ càng rồi chứ?”

Cố Tương nói: “Anh ấy rất hi vọng mời được mẹ ăn cơm.”

Bà Chử Cầm hơi bất đắc dĩ, hai mẹ con hẹn bảy giờ tối.

Cố Tương bỏ bối mẫu Tứ Xuyên mới mua vào phòng bếp, ngồi lên ghế sa lon, gọi điện thoại thông báo cho Cao Kinh.

Hơn năm giờ chiều, Cao Kinh tan tầm, nhanh chóng băng qua đường cái, về đến nhà. Anh đi tắm, Cố Tương đợi ở phòng khách. Cố Tương cho chú cá nhỏ ăn, ngón tay vói vào trong nước, lại sờ đầu nó. Chơi một lát, tiếng nước ngừng lại.

Cao Kinh ăn mặc chỉnh tề đi ra, đi đến bên cạnh cô, cũng nhìn chú cá nhỏ, “Đừng cho ăn nhiều quá, nó còn ăn được cỏ mà.”

“Em kiểm soát được mà.” Cố Tương nói, “Thời gian còn sớm, bây giờ anh đói chưa?”

“Không đói.”

“Trong bệnh viện bạn không?”

“Bận lắm, thời gian ngồi điều hoà cũng không có, chạy khắp nơi, cả người đổ đầy mồ hôi.” Cao Kinh thuận tiện nói cho cô biết, “Hôm nay mẹ em cũng tới chỗ bạn anh.”

“Hả?” Cố Tương suy nghĩ, “Đi thăm ông Chu Bách Đông?”

“Sao em biết ông Chu Bách Đông ở bệnh viện bạn anh?”

Chuyện này chủ nhiệm Vu luôn yêu cầu giữ bí mật với bên ngoài, nhưng tin tức này cũng chả giấu được bao lâu, người nổi tiếng trong thành phố, lúc nào cũng là đối tượng truyền thông chú ý. Cố Tương nói: “Xán Xán nói cho em biết đây.”

Cao Kinh bất đắc dĩ.

Hai người ngồi một lát, thời gian cũng đã không còn sớm, Cao Kinh đeo đồng hồ lên, chỉnh lại cổ áo.

Cố Tương nhìn anh.

Cao Kinh hỏi: “Sao vậy?”

“Đẹp lắm.” Cố Tương hào phóng khen ngợi.

Cao Kinh cười, nói: “Có lẽ yêu cầu của mẹ em rất cao.”

Cố Tương nói: “Anh cảm thấy mẹ em khó ở chung sao?”

“Ờ...”

Cố Tương đề lại cổ áo anh. Cao Kinh nói thật: “Hình như mẹ em không thích anh lắm.”

Cố Tương thả tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Cao Kinh. Cao Kinh cũng nhìn cô.

Khuôn mặt Cố Tương nghiêm túc, nói: “Sao có người không thích anh được chứ?”

Cao Kinh sững sờ, một lát sau, anh mỉm cười, ôm lấy người thật chặt. Anh khẽ hôn lỗ tai Cố Tương, thấp giọng nói: “Đây là lời thổ lộ em tai nhất anh từng nghe.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Hai người ôm nhau một lúc, vừa ra đến cửa, Cố Tương đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ.

Cao Kinh luôn chú ý tới sự thay đổi trên nét mặt cô. Cô hiếm khi lộ sự chấn động ra ngoài, người bên ngoài vừa mới tiếp xúc với cô chỉ cho là cô lạnh như băng, không dễ kết bạn, nhưng có rất ít người nhìn vào ánh mắt và khóe miệng cô. Cô biết cười, cũng sẽ biết không vui, còn có cả mắt mát, thỉnh thoảng khi anh hôn, cô còn có chút thay đổi khó mà đoán được. Những cảm xúc nhỏ này đều giấu rất sâu, hiện tại Cao Kinh suy nghĩ, lại phát hiện mình nhớ rõ từng cử chỉ của cô.

Cô cúp điện thoại, Cao Kinh ôm bả vai cô, nói: “Vậy để hôm khác ăn.”

Cố Tương nói: “Anh cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Cao Kinh nói: “Hiện tại anh lại có thêm thời gian để ứng phó cho đầy đủ.”

Cố Tương vẫn mắt mát như trước.

Cao Kinh cười ôm lấy cô, dán vào gương mặt cô: “Sao?”

Cố Tương không lên tiếng.

Bờ môi Cao Kinh dán sát vào mặt cô, mắt nhìn phía trước, suy nghĩ một lát nói: “Đúng rồi, nói cho em chuyện này.”

“Chuyện gì?” Cố Tương hỏi.

“Em đợi một lát.”

Cao Kinh đi vào phòng ngủ, trong tay cầm lấy một quyển nhật ký của Cố Tương và một quyển sổ lạ. Cố Tương vươn tay muốn cầm lấy: “Còn hai quyển nữa đâu?” Cô cho rằng Cao Kinh muốn trả cho mình.

Cao Kinh bắt lấy tay cô, không đưa nhật ký cho cô. Anh dẫn cô ngồi vào ghế sa lon, mở nhật ký ra, nói: “Em xem, đây đều là những hình em vẽ khi còn bé.”

“Vâng.” Cố Tương khó hiểu chờ Cao Kinh nói tiếp.

Cao Kinh nói: “Em từng nói mình đi rất nhiều con đường đến trường, hoặc là những nơi thường xuyên đi khi còn bé, em cho rằng những hình vẽ này là hình dáng những nơi kia.”

“Chính là như vậy.” Cố Tương nói.

Cô luôn rất kiên nhẫn khi nghe người khác nói chuyện, dù người đó nói chậm, hay là nội dung cô cần quan tâm.

Cao Kinh không nhịn được hôn cô một cái, Cố Tương không hiểu gì hết.

Cao Kinh mỉm cười, bắt lấy tay cô đặt trên đầu gối, nói tiếp: “Nhưng suy đoán của anh có một điểm khác với em. Ngày đầu tiên em vẽ hình chứng tỏ lúc ấy em đang học lớp sáu, em vẫn còn là trẻ con. Tuy từ nhỏ em cũng rất độc lập, khác với phần lớn những đứa trẻ khác, nhưng lúc đó dù sao em cũng chưa phải là người trưởng thành, phương thức tư duy sẽ không giống với người trưởng thành. Cho nên, em nói em đến công viên Cẩm Dương so sánh với hình vẽ, anh cảm thấy em mười năm trước, không nhất định sẽ nghĩ tới cách này.”

Cố Tương ngẩn người, cô nghĩ tới rất nhiều chuyện khi còn bé mình có thể sẽ làm, ví dụ như khi còn bé cô cũng không thích vận động, khi còn bé cô không có bạn bè cho nên cô thích vẽ tranh, còn chưa nghĩ tới khi còn bé phương thức tư duy của cô lại giống với trẻ con hơn.

Cố Tương do dự: “Anh nói có lý, nhưng nếu như không phải dựa vào bản đồ vẽ ra, vậy những thứ em vẽ này mang ý nghĩa gì?”

“Anh cũng đâu có nói những thứ em vẽ không dựa vào bản đồ.”

“Hà?”

Cao Kinh nói: “Đều là vẽ dựa vào bản đồ, chỉ là thay đổi một loại phương thức chỉ có trẻ con nghĩ đến thôi. Em nghĩ xem mỗi ngày em đến trường, thường xuyên đi bệnh viện, có khả năng là em dựa vào đường mà mình đi đấy? Nét vẽ có ngoằn ngoèo có thẳng, còn có dốc đứng, trong nhật kí của em có những hình khác nhau, đổi lại phương thức suy nghĩ, thật ra chúng đều là do nét vẽ tạo thành, không phải sao?”

Cố Tương như thể đang nghe giảng đạo.

Cao Kinh mở một cuốn sổ khác ra, bên trên trang giấy chỉ dùng bút bi vẽ ra nét liên tiếp. Anh để cho Cố Tương xem, vừa nói vừa chậm rãi lật giấy, “Buổi tối mấy hôm trước anh đi qua nhà cũ của em, xuất phát từ nơi ấy, ngồi một lần tàu điện ngầm, đây là nét vẽ anh dựa vào tuyến đường đó vẽ ra. Thói quen đi đường của mỗi người khác nhau, cùng một hành trình cũng có rất nhiều khả năng. Ví dụ như em đi ra cư xá bằng luôn qua đường cái, hoặc là đi ra ngoài đến chỗ ngã tư đèn xanh đỏ đầu tiên mới băng qua đường, hai chỗ này khác nhau, phía sau sẽ sinh ra vô số khả năng.”

Cố Tương vươn tay tự lật giấy. Bên trên mỗi một tờ giấy đều là nét vẽ lúc thẳng lúc cong, sổ hơi nhỏ, vẽ không hết bên dưới lại vẽ thêm lần nữa, biến thành hình nguyên vẹn. Quyển sổ đã dùng hết hơn nửa. Cố Tương hỏi: “Cũng chỉ có có mỗi tuyến tàu điện ngầm này thôi sao?”

Cao Kinh gật đầu: “Những nơi khác anh còn chưa kịp đi.”

“Anh đến nhà cũ em lúc nào thế?”

“Lúc em đi Hải Châu.”

Cố Tương nghĩ lại: “Vậy cũng chỉ có thời gian một buổi tối. Anh đi mất bao lâu?”

Cao Kinh nói: “Có lẽ khoảng ba bốn tiếng?” Khi cô không ở bên cạnh, ban ngày anh bận rộn, buổi tối lại dành thêm ba, bốn tiếng chỉ vì một tuyến đường, ngày hôm sau anh lại phải tiếp tục làm việc.

Cố Tương nhìn anh, không nói lời nào.

Cao Kinh xoa cằm cô: “Sao vậy?”

Cố Tương ôm lấy eo anh, đôi má dán sát vào ngực anh. Lồng ngực Cao Kinh nóng lên, khẽ hôn trán và mắt cô, nghe thấy Cố Tương hỏi: “Sao hôm nay anh mới nói với em?”

Cao Kinh nói: “Anh vốn muốn đợi đi xong toàn bộ mới nói cho em, hiện tại loại khả năng vẫn không thể xác định.”

Cố Tương khó chịu tựa vào ngực anh: “Vâng.”

Cao Kinh dùng sức hít hà trên đỉnh đầu cô.

Qua một lát, Cố Tương ôm đủ rồi, buông anh ra muốn tiếp tục nghiên cứu quyển sổ, Cao Kinh lại đột nhiên chụp lấy cô, sau đó cầm lấy sổ, điều chỉnh tư thế ngồi. Ôm cô trong ngực, Cao Kinh điềm nhiên như không có việc gì nói: “Em nhìn xem, loại phương thức đi lại nào phù hợp với tổ hợp hình vẽ trên nhật ký của em nhất?”

Cố Tương mím môi, ngoan ngoãn để cho anh ôm, hai người nằm trên ghế sa lon, nghiên cứu hơn bốn mươi phút, lúc ngẩng đầu, sắc trời đã tối đen.

Cố Tương khép sổ lại, nói ra: “Em muốn dựa theo cách của anh đi thử một lần.”

“Hiện tại?”

“Vâng, đi bệnh viện.” Đến nơi gần đây nhất.

Hai người cùng đi ra ngoài.

Thành phố Thanh Đông ngênh đón ban đêm, ngọn đèn sáng chói, ngựa xe như nước, thành phố này đã trở nên xa lạ, chỉ là dù vậy con đường đi dưới chân cũng luôn tồn tại sâu trong trí nhớ, muốn vứt bỏ cũng không hết.

Bà Chữ Cầm nhìn ra ngoài cửa kính quán cà phê, cảm thán: “Vật đổi sao dời, thời gian trôi nhanh, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Chu Thiếu Vân ngồi đối diện bà, khuấy cà phê, mỉm cười hỏi: “Hình như cô chưa từng tới Thanh Đông?”

Bà Chữ Cầm nói: “Tôi là người địa phương, chỉ là mười năm không trở lại rồi.”

“Một lần cũng chưa?”

“Đúng vậy.” Sau khi rời khỏi, bà chưa từng về lại đây.

Chu Thiếu Vân nói: “Vậy cô nên ở thêm một thời gian, mười năm nay Thanh Đông thay đổi rất nhiều, chờ tôi rửa chén sẽ đi chơi với cô.”

Bà Chữ Cầm cười nói: “Vâng.”

Chu Thiếu Vân nhấp một ngụm cà phê, đi vào vấn đề chính: “Chữ Cầm, lúc nào có thể viết xong quyển tiểu sử này?”

“Tôi chuẩn bị ba tháng, đã hoàn thành bốn phần năm nội dung rồi, lại trò chuyện hai lần với cha cô, chờ tôi sửa chữa một chút, dự tính tháng sau có thể xong bản thảo rồi.” Bà Chữ Cầm không đợi Chu Thiếu Vân lên tiếng, bà nói ra trước, “Cô cảm thấy thời gian không còn kịp rồi sao?”

Chu Thiếu Vân mỉm cười thở dài: “Nói chuyện với cô chả tốn chút sức nào, tâm tư cô quá khéo, cái gì cũng biết.”

Bà Chữ Cầm nói đùa: “Nói cứ như tôi đọc được suy nghĩ vậy.”

Chu Thiếu Vân cũng không nói đùa nữa: “Chắc hẳn cô cũng biết tình hình của cha tôi rồi, ông đã đi vào đó, chứng minh thời gian không nhiều. Không sợ nói cho cô biết, bác sĩ nói cha tôi chỉ còn sống một tháng.”

“À... Vậy cô phải kiên cường chút.”

Chu Thiếu Vân gật đầu: “Tôi đã gạt bỏ được ý nghĩ đó rồi, con người đều phải mất đi, cha tôi đã tám mươi rồi, cũng coi như viên mãn. Chỉ là tôi hi vọng ông ra đi vui vẻ hơn, cô biết đấy, người trước khi lâm chung, nhìn thấy cuộc đời của mình được ghi lại trên sách sẽ thấy vui hơn. Tôi chỉ cầu cha tôi ra đi vui vẻ, còn cả giữ được giang sơn ông đã dốc sức...”

“Ngày mai vị giáo sư thôi miên kia tới, tôi sợ cha tôi sẽ bị nó đầu độc, cô phải biết rằng người em trai kia của tôi là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, tôi không muốn tâm huyết của cha tương lai bị nó làm lụn bại.”

Bà Chữ Cầm nói: “Aiz, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, làm khó cho cô rồi.”

Chu Thiếu Vân nói: “Tôi không sợ khổ. Cô giúp đỡ tôi chút, xem có thể mau chóng đưa bản thảo ra không, để cho cha tôi nhìn, đỡ ông vui vẻ.”

Bà Chữ Cầm nói: “Mấy ngày nay tôi sẽ tranh thủ thời gian.”

“Vậy thì vất vả cho cô rồi. À, đúng rồi, còn có chuyện...”

Bà Chữ Cầm nhìn Chu Thiếu Vân.

“...Bác sĩ Cao kia, hôm nay cha tôi gọi cậu ta đi vào hỏi ý kiến. Tôi nghe cậu ta gọi cô là cô, hai người rất thân sao?”

Bà Chữ Cầm sững sờ, lập tức mỉm cười.

Cửa chính bệnh viện Thụy Hoa.

Cao Kinh và Cố Tương đứng ở cửa ra vào, nhìn bụng lẫn nhau. Cố Tương ngẩng đầu lên: “Anh đói à?”

“Ừ.”

Cố Tương nhìn xung quanh, Cao Kinh giữ chặt tay cô: “Đi ăn gì đó đã.”

Anh dẫn Cố Tương vào một quán ăn, gọi rau xào, lại gọi thêm hai đĩa bánh bột lọc.

Cố Tương bụng đói ăn, một lát sau đã hết sạch, Cao Kinh rút khăn giấy, lau sạch khóe miệng cho cô.

Ăn xong, cuối cùng hai người cũng đi vào bệnh viện. Cố Tương vừa đi vừa về lại tuyến đường, Cao Kinh ở bên đưa ra đề nghị, bọn họ đi đến khu nằm viện, nơi đó mới là chỗ ông Cố Tương làm việc.

Cố Tương có cảm giác mạch suy nghĩ của Cao Kinh đúng, chỉ cần cô về lại tất cả tuyến đường, lại dùng phương thức tư duy đơn giản của trẻ con so sánh với hình vẽ trên nhật ký, có thể xác định được cung điện kí ức của cô rồi.

Đi đến nửa đường, bọn họ trông thấy hai người đang giằng co ở toà nhà gần đó. Cố Tương ngẩng đầu, Cao Kinh liếc cô.

“Cao Kinh...” Có người hô lên.

Không suy nghĩ chút nào, Cao Kinh nắm tay Cố Tương tiến lên: “Sao em lại tới bệnh viện?”

Nguyễn Duy Ân rút cánh tay ra, cũng không nhìn Diêu Tấn Phong, đáp lại: “Em đến tìm bác sĩ Hoàng.”

“Bị ốm à?”

“Không phải, em muốn nhờ ông đưa ra lời khuyên về sức khỏe cha em, ban ngày em không có thời gian, đúng lúc tối nay ông trực ở bệnh viện, em tới hỏi một chút.”

Ông Nguyễn là bác sĩ, rõ ràng bình thường ông không chịu nhiều lời, Nguyễn Duy Ân lo cho ông, mới tự mình đến bệnh viện tìm bác sĩ quen thuộc. Nhưng cô cũng không tìm Cao Kinh...

Cố Tương tò mò nhìn Nguyễn Duy Ân.

Cao Kinh nhíu mày: “Cuối tuần anh đến thăm thầy.”

Nguyễn Duy Ân cười nói: “Vâng, có lẽ cha em sẽ chịu nói với anh.”

Bọn họ nói lâu như vậy, Diêu Tấn Phong vẫn im lặng từ đầu đến cuối, anh ta đứng trong bóng tối, biểu cảm đều được bóng đêm che giấu.

Cao Kinh nói xong, nắm tay Cố Tương: “Vậy bọn anh đi trước.” Lại nhìn về phía Diêu Tấn Phong, nói với anh ta một tiếng.

“Hi.” Nguyễn Duy Ân chào hỏi Cố Tương, “Tạm biệt.”

Cố Tương nói: “Tạm biệt.”

Hai người đi xa dần, Nguyễn Duy Ân nhìn tay bọn họ nắm chặt, suy nghĩ bay xa.

“Em vẫn còn thích cậu ta?”

Nguyễn Duy Ân quay đầu: “Anh nói bậy bạ gì đó!”

Đi một vòng lớn, Cố Tương cúi đầu ghi chép. Cao Kinh vén tóc cô ra sau tai. Cố Tương vừa viết vừa nói: “Em phải sắp xếp chút thời gian, bắt đầu từ mai đi mấy nơi khác.”

Cao Kinh nói: “Anh đi với em.”

“Không cần đâu, anh phải đi làm.” Nói xong, Cố Tương ngẩng đầu nhìn anh, “Buổi trưa em tới tìm anh ăn cơm.”

Cao Kinh cười: “Vậy anh chờ em.”

Cố Tương mỉm cười, lại nói: “Em còn phải nhớ kĩ những thứ đã xem nữa.”

Cao Kinh giữ chặt bàn tay nhỏ bé của cô, “Xem đi.”

Anh dẫn cô đi đường, Cố Tương cúi đầu, ánh mắt sụp xuống, cô không nhìn sỏ, mà là đang xem bước chân của họ.

Cô đột nhiên vui vẻ, nhắm mắt lại. Gió khẽ lướt qua làn da, xe cộ âm ỉ đi qua, tiếng còi trở nên chói tai, bước chân xung quanh âm ỉ, tiếng người không ngừng nói chuyện. Tay của cô vô cùng ấm áp, đi theo bước chân ổn định chậm chậm. Mỗi bước chân của cô mạnh mẽ có lực. Không do dự, cô từ từ nhắm hai mắt, băng qua đường cái hối hả.

Cao Kinh dừng bước, “Đến rồi.”

Cố Tương tròn mắt, điềm nhiên như không có việc gì ngẩng đầu. Cô không biết Cao Kinh không hề bỏ qua bất cứ hành động lén lút nào của mình. Sự lén lút của cô đêm nay khiến cảm xúc anh dâng trào.

Đi vào cư xá, anh làm như không thấy thang máy, dẫn Cố Tương tới hành lang lơ mờ. Sau lưng Cố Tương kẻ sát vách tường, môi lưỡi giao nhau, đèn cảm ứng hành lang sáng lên, sức lực cô dần dần biến mất.

Một lúc lâu sau, Cao Kinh khàn giọng: “Làm sao bây giờ, anh còn chưa hết bệnh.”

Cố Tương nhỏ giọng nói: “Em thông cảm cho anh.”

Cao Kinh: “...”

Anh khẽ cười trên đỉnh đầu cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Hai người chậm rãi đi trên bậc thang, mồ hôi tuôn rơi cũng không bận tâm. Đến tầng mười một lại trò chuyện ở cửa một lát, Cao Kinh nhìn Cố Tương mở cửa đi vào, lúc này mới anh mới rời đi.

Hôm sau, gần đến thời gian nghỉ trưa, Cao Kinh lấy ra miếng bánh ngọt mang đi từ sáng, chờ tin nhắn của Cố Tương.

Anh cầm điện thoại, ngón tay khẽ gõ lên bàn, suy nghĩ, bấm điện thoại cho thầy Nguyễn. Điện thoại vang lên một lúc mới có người bắt máy, Cao Kinh nói: “Thầy ạ.”

“Là Cao Kinh à?”

Cao Kinh: “Là em, thầy ăn cơm trưa chưa ạ?”

Bác sĩ Nguyễn: “Còn chưa.”

Cao Kinh: “Em không quấy rầy thầy ăn cơm là tốt rồi.”

Bác sĩ Nguyễn: “Không quấy rầy, sao vậy, em có chuyện gì à?”

Cao Kinh vừa nghĩ vừa nói: “Là như thế này, bên em có một ca bệnh tương đối phiền toái, có vài chỗ em nghĩ mãi mà không thể xác định được, em muốn xin ý kiến của thầy.”

Bên đầu kia điện thoại bác sĩ Nguyễn dường như ngẩn người: “Ừ...Là vấn đề gì, em nói xem.”

Cao Kinh chậm rãi nói, bác sĩ Nguyễn nghe xong suy nghĩ, phân tích bệnh tình một lần với anh, lại xác định phương án điều trị có thể thực hiện.

Cao Kinh nghe xong cảm thán: “Đúng là gừng càng già càng cay.”

Bác sĩ Nguyễn mỉm cười: “Cái gì mà cay với không cay, điều trị không phải lý thuyết suông, tình huống còn cần phân tích cụ thể, thầy chỉ đưa ra một loại ý kiến tham khảo thôi, thầy chưa gặp người bệnh, không thể kết luận trăm phần trăm được.”

Cao Kinh nói: “Em biết ạ, em sẽ nghiên cứu thêm. Đúng rồi, gần đây sức khoẻ thầy thế nào ạ?”

Bác sĩ Nguyễn nói: “Tốt lắm.”

Cao Kinh: “Duy Ân cũng không nói như vậy.”

Bác sĩ Nguyễn: “Em đừng nghe nó nói linh tinh. Aiz, thầy chỉ bị bệnh người già thôi, để mai thầy đến bệnh viện kiểm tra.”

Cao Kinh cười nói: “Vậy là tốt nhất, cơ thể khoẻ mạnh là việc hàng đầu.”

Cúp máy không lâu, tin nhắn của Cố Tương đã tới rồi, Cao Kinh cầm bánh ngọt, lập tức xuống dưới.

Hôm nay Cố Tương chạy đi chạy lại tới trưa, thời tiết oi bức, cô vừa mệt vừa đói, đợi ở căn tin không lâu thì Cao Kinh đến.

Cao Kinh sờ mặt cô: “Có phải nóng lắm không?”

Cố Tương gật đầu: “Trên đường em đi còn trông thấy có người bị cảm nắng.”

“Tí về anh sẽ lấy cho em chút thuốc, gần đây đi ra ngoài em nên uống một chút.” Anh chỉnh lại mấy sợi tóc lộn xộn trên trán Cố Tương, nói, “Anh đi mua cơm, đây là bánh ngọt để tráng miệng sau khi ăn xong.”

Anh để bánh ngọt lên trên bàn, đi đến nơi bán đồ, lấy một cốc nước đá, rồi mới mua cơm.

Trên bàn ăn, Cố Tương không nhịn được, đợi Cao Kinh đi lấy món ăn, cô đã ăn hết nửa miếng bánh ngọt “tráng miệng sau khi ăn”.

Cao Kinh mang đồ ăn về, cười liếc miếng bánh ngọt.

Cố Tương nhếch đôi môi dính bơ, nói: “Bác sĩ đề nghị em ăn nhiều một chút, bánh ngọt cũng không sao, cân nặng của em hơi nhẹ.”

Cao Kinh nói: “Thực sự là hơi gầy, em quá nhẹ rồi. Đợi tí nữa ăn tiếp, không thì không ăn được cơm.”

Cố Tương nghe lời, để bánh ngọt qua một bên, uống đồ uống lạnh trước mới ăn cơm.

Căn tin người đến người đi, mấy y tá bác sĩ đi qua, không ngừng châu đầu ghé tai nhìn bàn bọn họ, Cố Tương không hiểu nhìn về phía những người kia, Cao Kinh cầm đũa, bắt đầu dĩ mỉm cười với bọn họ.

Những người kia lúc này mới tới trêu ghẹo.

“Bác sĩ Cao, hẹn hò à?”

“Bạn gái của cậu à?”

“Giới thiệu một chút đi.”

“Bạn gái cậu đẹp quá, trăm nghe không bằng một thấy mà, còn đẹp hơn so với Đinh Từ Chiêu miêu tả.”

“Chúng tôi còn cho rằng cậu thanh tâm quả dục cơ, hoá ra đã giấu một bạn gái xinh đẹp như vậy.”

Cố Tương để đũa xuống, im lặng vén tóc. Cao Kinh ngắm cô, mu bàn tay che khuất môi.

Đồng Xán Xán như hồn ma, không biết chui từ đâu ra: “Cô ấy tên là Cố Tương, là bậc thầy trí nhớ, Sudoku, tính nhẩm nổi tiếng, từng giành rất nhiều giải thưởng quốc tế, có ai từng nghe nói đến cuộc thi trí nhớ thế giới chưa?” Đồng Xán Xán phổ cập kiến thức cho mọi người.

Chỉ một lát sau, cô ấy bị Đinh Từ Chiêu bắt đi ra ngoài, Đinh Từ Chiêu nói: “Cô có ăn cơm hay không đấy, đừng quấy rầy anh trai chị dâu cô.”

Đồng Xán Xán vẫy tay với Cố Tương.

Các y tá muốn đi lên, trước đó không lâu đã nghe nói trong trung tâm trị liệu an bình từng có phỏng vấn, hoá ra nhân vật phỏng vấn chính là cô gái này.

Cố Tương cũng không ăn cơm nữa, cô ngồi ngay ngắn, trả lời từng câu hỏi từ đồng nghiệp Cao Kinh.

Cao Kinh mỉm cười nhìn cô trả lời, thấy cô mỉm môi dưới, lúc này anh mới gõ bàn, điềm đạm nói: “Các vị đồng nghiệp, cuộc họp truyền thông có thể sắp xếp vào thời gian khác không? Còn có nửa tiếng nữa tôi phải đi làm rồi.” Anh chỉ vào cơm của mình.

Các đồng nghiệp cuối cùng cười hi hi tán đi.

Cao Kinh đưa cốc nước lạnh cho cô, Cố Tương cũng không giơ tay lên, cúi đầu uống một ngụm.

Uống xong mới hỏi: “Anh chỉ còn thừa nửa tiếng?”

Cao Kinh nói: “Nửa tiếng ăn cơm, thời gian còn lại đều là của em.”

Cố Tương hé miệng cười.

Sau khi ăn xong hai người đi đến vườn hoa khu nằm viện đi dạo. Mặt trời nóng bức, bọn họ tìm được một chỗ mát mẻ ngồi xuống, Cố Tương đưa cho anh xem hình vẽ hành trình đi sáng nay. Trong nhà không có quyển sổ nào thích hợp, lúc đi ra ngoài cô mang theo một tập giấy A4, vẽ lại từng con đường đã đi trên đó. Cao Kinh lật từng tờ xem.

Cố Tương nói xong, dùng tay quạt, gió yếu ớt chả có tí tác dụng gì. Cao Kinh lấy ra một tờ giấy trắng, gấp lại, cuối cùng biến thành một chiếc quạt giấy. Anh quạt cho Cố Tương. Gió mát từ trong tay anh đưa tới, sợi tóc bên tai cô bị gió thổi, Cố Tương nhìn anh. Cao Kinh hỏi: “Thoải mái không?”

Cố Tương gật đầu: “Thoải mái.” Cô chạm vào tay Cao Kinh.

Quạt giấy dừng trên không trung. Cao Kinh khó hiểu. Cố Tương bỏ tay anh ra, nói: “Anh tiếp tục đi.”

Cao Kinh thông thả quạt, gió từ từ thổi tới, quạt giấy màu trắng lay động.

Cố Tương chớp mắt mấy cái, đột nhiên nói: “Khi còn bé em cũng từng quạt thế này.”

Cao Kinh dừng lại, nhìn cô: “Khi còn bé?”

Cố Tương chỉ thoáng ngẩn người, “Bà nội cũng từng dùng lịch treo tường gấp quạt cho em.”

Không phải quạt hôm cúp điện, mà là lúc cô còn nhỏ. Thập niên chín mươi còn thịnh hành lịch treo tường, khi đó sách giáo khoa của Cao Kinh vẫn là dùng lịch treo tường bọc đấy.

Cao Kinh hỏi: “Em vừa nhớ ra sao?”

Cố Tương chậm rãi gật đầu.

Cao Kinh mỉm cười, cầm chặt tay cô.

Cố Tương nghiêng đầu nhìn anh, nói: “Anh cảm thấy em còn cần bao lâu nữa mới có thể lấy lại trí nhớ?”

Cao Kinh nhìn vào mắt cô, nói: “Rất nhanh thôi.”

“Ừ.” Cố Tương đáng vẻ đương nhiên.

Cao Kinh buồn cười, sờ tóc cô, bàn tay anh đỡ lấy phần gáy cô, dần dần tới gần. Đang muốn hôn, ánh mắt đột nhiên chú ý tới cách đó không xa có người luôn nhìn bọn họ, Cao Kinh tập trung nhìn, là Chu Bách Đông.

Anh gật đầu với đối phương.

Cố Tương ngoan ngoãn ngồi, đang chờ anh hôn, thấy anh dừng lại, cô ngược mắt nhìn theo tầm mắt của anh quay đầu lại. Có người đang đẩy một ông lão ngồi trên xe lăn đi tới.

Xe lăn dừng lại, Chu Bách Đông nói: “Bác sĩ Cao, cậu ăn cơm trưa chưa?”

Cao Kinh nói: “Cháu vừa ăn xong ạ.” Anh giới thiệu với đối phương, “Đây là bạn gái cháu.”

Cố Tương lễ phép gật đầu: “Cháu chào ông Chu.”

“Hả? Cháu biết ta sao?” Chu Bách Đông thuận miệng hỏi.

Với địa vị tài phú hôm nay, trong nước không có ai không biết đến ông, nhưng cô gái trước mắt này lại đưa ra đáp án rất khác.

Cố Tương nghiêm túc trả lời: “Mẹ cháu là Chữ Cầm, gần đây bà đang giúp ông ghi lại hồi ký, cháu từng thay bà sưu tập tài liệu về ông.”

Chu Bách Đông nghe xong, hứng thú dạt dào: “Hoá ra cháu là con gái tác giả Chữ. Cháu từng sưu tập gì tài liệu về ta?”

Cố Tương nói ra từng cái: “Các khoản ông quyên góp cho quê hương, xây dựng bệnh viện, xây dựng trường tiểu học, công viên, quan điểm của người bên ngoài đối với ông.”

Chu Bách Đông: “Quan điểm của người bên ngoài đối với ta?”

Cố Tương suy nghĩ: “Tất cả đều là lời có ích.”

Tất cả đều là lời có ích...Bởi vì người khác cũng không dám nói gì bậy bạ. Lời đáp này rất thú vị, đáng để suy ngẫm.

Chu Bách Đông hiếm khi lộ ra mỉm cười.

Cố Tương ngửa đầu nhìn Cao Kinh, không coi ai ra gì hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Cao Kinh nhìn đồng hồ: “Một giờ bốn mươi lăm.”

“Anh sắp phải vào làm rồi, vậy em đi trước.”

“Ừ, đi đi.”

Cố Tương tạm biệt ông Chu Bách Đông: “Ông Chu, cháu đi trước.”

Chu Bách Đông nói: “Tạm biệt.”

Cố Tương rời đi, ông Chu Bách Đông mới lên tiếng: “Bạn gái của cậu rất thú vị.”

Cao Kinh không khiêm tốn chút nào: “Cảm ơn ông.”

Ông Chu Bách Đông cười, lúc cười ông hơi hiền lành, một khi nghiêm túc, lại có thể khiến cho người thường phát sợ, dưới ánh mắt của ông dường như không thể che giấu được điều gì.

Cao Kinh nhìn cô đã đi xa, nói: “Ông Chu, có người đang chụp ảnh.”

Ông Chu Bách Đông bình thản ung dung nói: “Ta biết chứ.”

Cao Kinh cau mày.

Ông Chu Bách Đông nói: “Tình hình sức khoẻ của ta, sớm muộn gì bên ngoài cũng sẽ biết, nếu như ta muốn giấu cũng đã không đến chỗ các cậu.”

Cao Kinh mỉm cười: “Ông đến quả thật làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.”

“Để cho mọi người hoạt động mà.” Chu Bách Đông nói, “Có phải cảm thấy với điều kiện của ta nên ở nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn không?”

Cao Kinh nói: “Với điều kiện của ông, đủ để hưởng thụ tài nguyên chăm sóc cao và chữa bệnh chất lượng cao.”

“Tiếc là trong nhà quá ồn ào. Chỉ có loại bệnh viện công lập này, mới có hạn chế thời gian thăm bệnh, ta được yên tĩnh hơn rất nhiều.” Ông Chu Bách Đông nói.

Cao Kinh không lên tiếng về chuyện gia đình ông, anh chỉ mỉm cười. Ông Chu Bách Đông quan sát anh, chậm rãi mà nói: “Tư Đồ nói con người cậu rất thú vị, trả lời vấn đề sắc bén, chu toàn mọi mặt, may mà cuối cùng cậu vẫn cho thấy quan điểm của mình, nếu không cũng chỉ là gừng càng già càng cay

mà thôi.” Ông như có điều suy nghĩ, “Người tâm tư linh hoạt như cậu, thấy mầm biết cây rất hiếm”

Cao Kinh coi như đây là lời khen, anh nói: “Hoá ra ông Chu biết giáo sư Tư Đồ?”

Ông Chu Bách Đông nói: “Ông ấy là bạn chí thân của ta. Nếu như không phải ông ấy nhắc tới, ta còn không biết nơi này có một trung tâm điều trị an bình.”

Cao Kinh nói: “Hoá ra là thế. Không biết gần đây giáo sư Tư Đồ thế nào?”

“Ông ấy đã ra nước ngoài rồi, chờ ông ấy chuẩn bị xong, khi đó nếu như ta vẫn còn, ông ấy sẽ nói cho ta biết.”

Đề tài này trở nên nặng nề, ông Chu Bách Đông không muốn nhiều lời, ông giơ tay lên, vệ sĩ ngay gần đó, đẩy xe lăn đi. Xe lăn đi xuống, ông Chu Bách Đông đột nhiên quay đầu lại, “Bác sĩ Cao, thời miên thật sự có thể chấm dứt cơn đau không?”

Cao Kinh nói: “Có lẽ có thể, nếu như thời miên thành công.”

Ông Chu Bách Đông nói: “Vậy cậu cảm thấy ta có sợ đau không?” Ông để lại một câu sâu xa, không đợi Cao Kinh trả lời, ông giơ tay lên, vệ sĩ tiếp tục đẩy ông về phía trước.

Xa xa dưới bóng cây, Tiêu Mân và Chu Thiếu Khang cũng đã đứng một lúc lâu. Khoảng cách xa, không nghe rõ bọn họ nói chuyện. Đợi ông Chu Bách Đông rời đi, Chu Thiếu Khang mới nói: “Cha tôi có vẻ thân với bác sĩ kia, nên mới trò chuyện lâu như vậy, hiếm thật đấy. Hiện tại ông cũng chả muốn nói chuyện với tôi.”

Tiêu Mân luôn nhìn Cao Kinh, nói: “Đã như vậy, tại sao cậu không ra tay từ chỗ bác sĩ kia?”

Chu Thiếu Khang khó hiểu: “Có ý gì?”

Tiêu Mân nói: “Hiện tại mỗi ngày ít nhất có tám tiếng đồng hồ cha cậu có thể nhìn thấy người này, người bệnh tin tưởng nhất đúng là bác sĩ, một câu của bác sĩ, còn có tác dụng hơn so với mười câu của các cậu.”

Chu Thiếu Khang sững sờ, lập tức suy nghĩ: “Vậy...cậu có biết điều kiện kinh tế của anh ta thế nào không?”

Tiêu Mân sâu xa: “Bác sĩ cảm chính là tiền lương chết, anh ta sống ở cư xá cũ, cậu cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt Chu Thiếu Khang loé lên.

Buổi chiều, Cố Tương tranh thủ thời gian đi mấy vòng, sau khi về nhà thấy bà Văn Phụng Nghi ngồi ghi thứ gì đó, cô tò mò: “Bà ơi, bà đang viết gì thế?”

Bà Văn Phụng Nghi thu giấy lại, “Không có gì.” Nhìn về phía Cố Tương, “Sao mặt cháu đỏ như vậy?”

Cố Tương nói: “Bên ngoài vừa oi bức vừa nóng.”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Là trời sắp mưa đấy. Trong tủ lạnh có chè đậu xanh, bà để lại cho cháu một bát đấy.”

“Để cháu tự đi lấy.”

Cố Tương đỏ đầy mồ hôi, tắm rửa xong đi ra ăn bát chè. Bà Văn Phụng Nghi nấu rất ngon, bên trong bỏ thêm vỏ quýt, là vị Cố Tương thích.

Ăn xong chè đậu xanh, Cố Tương ngồi ở phòng khách, phân tích hình vẽ, cô hết sức chăm chú, chỉ lát sau đã viết ra một đồng giấy.

Bà Văn Phụng Nghi tò mò nhìn, hỏi cô một câu, Cố Tương giải thích về cung điện kí ức, bà Văn Phụng Nghi nghe không hiểu mấy, “Được rồi, cháu cứ làm đi, bà nghe không hiểu.” Nhưng bà vẫn không rời đi, im lặng ngồi trong phòng khách với Cố Tương.

Cố Tương uống một ngụm nước mật ong, điện thoại vang lên, là của mẹ. Trong điện thoại bà Chử Cẩm hỏi cô có giận không, Cố Tương nói: “Vốn hơi giận.”

Bà Chử Cẩm: “Vậy tức là hiện tại không còn giận nữa hả?”

Cố Tương không đáp hồi lại: “Chừng nào mẹ có thời gian rảnh ăn cơm?”

Bà Chử Cẩm: “Mấy ngày nay mẹ phải chạy cho kịp bản thảo, để nói sau.”

Cố Tương nhũn mày, mẹ cô lại viện lý do.

Bà Chử Cẩm cười trong điện thoại: “Mẹ nói thật đấy, thực sự phải chạy cho kịp bản thảo, ăn cơm thôi mà, có rất nhiều cơ hội.”

Sau khi Cố Tương nghe xong, “Vâng” một tiếng.

Trước khi cúp máy, bà Chữ Cầm vốn muốn nhắc nhở cô, bảo người bạn trai bên cạnh cô tránh khỏi tranh đấu nhà giàu, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Sáng hôm sau, Cố Tương đi ra ngoài, dự định tiếp tục hoàn thành kế hoạch. Khi cô đi vào trong thang máy, mới nhớ tới phải mang theo ô, cửa thang máy mở ra, cô quay lại nhà, vừa mới đi tới cửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng va chạm. Cố Tương kéo rèm ra nhìn, chỉ thấy trên mặt đất có một miếng bát thủy tinh, bà Văn Phụng Nghi đang vịn vào tủ, ra sức thờ.

Cố Tương khẽ giật mình, đi đến đỡ bà: “Bà nội!”

Bà Văn Phụng Nghi kinh ngạc: “Sao lại về rồi hả?”

Cố Tương hỏi: “Bà làm sao vậy?”

Bà Văn Phụng Nghi hất tay: “Bà không sao, thời tiết ẩm ướt oi bức, thở hơi mệt, cứ mùa mưa là thế đấy. Đợi lát nữa bà đi bệnh viện thở máy là ổn.”

Cố Tương nói: “Hiện tại đi thôi, cháu đi với bà.”

Bà Văn Phụng Nghi: “Cháu làm chuyện của mình đi, bà đi một mình được.”

Cố Tương lắc đầu: “Đi thôi ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi giữ chặt cô, Cố Tương hé miệng.

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Vậy cũng không thể đi tay không.”

Một lát sau, Cố Tương nghe theo bà nội chỉ huy, lấy túi mua sắm màu đỏ, bỏ bình giữ nhiệt vào trong, sổ y bạ, chẩn mòng, gối nhỏ, cuối cùng hai người cũng đi ra ngoài, đi bệnh viện Thụy Hoa đối diện.

Bà Văn Phụng Nghi thường xuyên đến thở máy, quen thuộc với quá trình. Sau khi hai người ngồi xuống, Cố Tương lật xem tờ đơn, nói: “Vậy lại đi thử máu.”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Ừ, nghe theo lời cháu.”

Cố Tương lấy bình giữ nhiệt ra, hỏi bà Văn Phụng Nghi có muốn uống nước hay không, bà Văn Phụng Nghi gật đầu. Điện thoại vang lên, Cố Tương đưa bình cho bà, lấy đi động ra, mắt nhìn dây số, cô dừng lại một chút. Lại vang lên mấy giây, cô mới bắt máy.

“Hương Hương.” Tiêu Mân nói.

Cố Tương không lên tiếng.

Tiêu Mân hỏi: “Đang làm gì thế?”

Cố Tương lãnh đạm: “Anh có chuyện gì sao?”

Tiêu Mân: “Hôm qua tiến sĩ Tần đến đây rồi, qua mấy ngày nữa anh sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Cố Tương hỏi: “Em có điện thoại của tiến sĩ Tần, tự mình liên lạc được với ông.”

Tiêu Mân: “...Anh muốn nói chuyện với em.”

Cố Tương: “Anh nói trong điện thoại đi.”

Tiêu Mân: “Anh muốn gặp mặt rồi nói.”

Cố Tương: “Hôm nay em không có thời gian.”

Tiêu Mân: “Em không đi làm, ở đâu ra không có thời gian!”

Cố Tương nhún mày: “Em không có công việc, nhưng em có cuộc sống của mình, hôm nay không có thời gian tức là không có thời gian.”

Tiêu Mân dường như đang kìm nén, anh ta nói: “Xin lỗi...”

Anh ta hiếm khi xin lỗi, đối với anh ta mà nói mình không bao giờ làm sai.

Cố Tương nghĩ đến gì đó, im lặng thờ dài, nói: “Em cũng muốn nói chuyện với anh, ngày mai đi.” Cúp máy, điện thoại lại đột nhiên vang lên, Cố Tương cảm thấy nặng nề, nhìn thấy số gọi đến, cô như lạc trong mây.

“Quách Thiên Bồn?”

Tâm trạng Quách Thiên Bồn hình như rất tốt, “Em có nhà không? Anh tới lấy đồ em mua ở Hải Châu.”

Cố Tương nhẹ nhõm nói: “Em đang ở bệnh viện với bà nội, phải tối mới về.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Cố Tương giải thích: “Bà em không thờ được, hiện đang thờ máy ở bệnh viện, em đưa bà đi kiểm tra sức khoẻ luôn.”

Quách Thiên Bồn lo lắng: “Vậy anh sang xem nhé.”

Cố Tương nói: “Không cần đâu.”

“Không sao mà, dù sao hôm nay anh cũng được nghỉ.”

Buổi sáng Quách Thiên Bồn đã định đến chỗ Cố Tương rồi, khi gọi điện thoại người đã ở gần bệnh viện Thụy Hoa, xe rẽ, chỉ vài bước đã đến cửa sau bệnh viện, anh ta tiện thể mua hoa quả, đi đến tiệm trái cây, không khéo, vậy mà đụng phải hai người không muốn nhìn thấy nhất.

Nguyễn Duy Ân diu cha mình, bước chân dừng lại, ngẩn người.

Ngày hôm qua không biết cha cô bị làm sao, vậy mà nghĩ thông suốt, đồng ý đi bệnh viện kiểm tra, Nguyễn Duy Ân vui mừng, đổi tiết với giáo viên khác, sáng nay đi khám bác sĩ với cha. Cô vốn định đến bệnh viện khác, cha cô không nên đến Thụy Hoa, ông nhìn ra được sự do dự của cô, nói: “Cha đáng hiển cho y học hơn nửa đời người, chưa từng làm chuyện nào có lỗi có trời đất chứng giám, cha chưa từng làm việc trái với lương tâm, tại sao cha phải tránh người khác.”

Dù sao bệnh viện Thụy Hoa cũng quen thuộc hơn, Nguyễn Duy Ân gọi xe đưa cha đi. Ai ngờ vừa xuống xe taxi, cô đã nhìn thấy Quách Thiên Bồn.

Quách Thiên Bồn cắn răng, về mặt lạnh lùng.

Lúc đầu bác sĩ Nguyễn không nhận ra anh ta, một lúc sau, mới nhận ra. Ông bắt lấy cánh tay con gái.

Nguyễn Duy Ân nhìn về phía cha mình: “Cha...”

Cảm xúc của bác sĩ Nguyễn chấn động rất lớn, tay ông không ngừng run rẩy, ánh mắt luôn nhìn theo Quách Thiên Bồn.

Nguyễn Duy Ân nhận ra sự khác thường, “Cha?”

Quách Thiên Bồn nhẩn nại đi qua trước mặt bọn họ.

“Cha —— “

Bác sĩ Nguyễn đột nhiên ngã xuống đất.

Cửa sau bệnh viện không có bảo vệ, gần đó là mấy nhà buôn bán, người đi đường thấy thế nhìn sang, nhưng tất cả đều do dự không tiến lên, thậm chí thờ ơ. Nguyễn Duy Ân chân tay luống cuống, sốt ruột gọi người tới hỗ trợ, cô kéo cha quý xuống mặt đất, bối rối đi tìm kiếm điện thoại.

Bên đầu kia Quách Thiên Bồn đã đi được hơn mười mét, dừng bước, anh bóp tay, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Lại đi mấy bước, anh vội lộn trở lại, bước nhanh về cửa sau, ôm lấy bác sĩ Nguyễn trên mặt đất.

Nguyễn Duy Ân ngẩn người.

Quách Thiên Bồn tức giận nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

Nguyễn Duy Ân hoàn hồn: “Nhanh, nhanh!”

Hai người đưa bác sĩ Nguyễn vào khu khám bệnh, Quách Thiên Bồn để người xuống rồi đi.

Trong lòng anh áp lực, âm thầm chửi mình, sau khi tìm được Cố Tương và bà Văn Phụng Nghi, anh ta mới miễn cưỡng điều chỉnh tâm trạng, để hoa quả xuống, hỏi mấy câu về tình hình của bà Văn.

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Không có gì đáng ngại, là do Hương Hương nghiêm trọng hoá vấn đề, hại cháu phải đi một chuyến tới đây rồi.”

Quách Thiên Bồn cười nói: “Cháu là bạn của Cố Tương, cần làm ạ.”

Cố Tương mở bình giữ nhiệt ra, thấy nước hết rồi, cô nói: “Anh ngồi đi, em đi lấy nước.”

Quách Thiên Bồn đề tay cô lại: “Đề anh.”

Anh đi ra ngoài tìm kiếm nơi lấy nước sôi, không nghĩ tới đi qua một đầu hành lang, vậy mà lại thấy Nguyễn Duy Ân.

Bên cửa sổ, một bác sĩ đang nói chuyện với Nguyễn Duy Ân: “Trước đó người bệnh từng hơi chấn động não, ông té xỉu, đáng lẽ cô nên đợi bác sĩ tới cấp cứu, chứ không phải mạo hiểm di chuyển ông như vậy. Chúng tôi làm bác sĩ sợ nhất là người nhà bệnh nhân không biết gì, tự hành động, tự cho là đúng, không bao giờ nghe bác sĩ đây!”

Có bác sĩ nam đi tới, xấu hổ nói: “Cha cô ấy cũng là bác sĩ, tất cả mọi người đều là người quen. Anh nói ít thôi.” Lại trấn an Nguyễn Duy Ân, “Duy Ân, lần này bác sĩ Nguyễn không có vấn đề gì, cô đừng quá lo lắng.” Thậm chí còn nói đùa, “Tình hình sức khỏe hiện tại của bác sĩ Nguyễn trở về chỉ cần tình dưỡng cho tốt, lão hồ không thể đánh chết được, nhưng đi công viên tập quyền vẫn được đấy.”

Quách Thiên Bồn cũng sởn nghe cuộc trò chuyện phía trước.

Bác sĩ đã đi rồi, Nguyễn Duy Ân đứng nguyên tại chỗ, sợ hãi hít thở sâu. Tay của cô còn hơi run. Quay người lại, cô nhìn thấy Quách Thiên Bồn. Hai người cách nhau mấy mét, mặt đối mặt lẫn nhau, không ai nói gì.

Hành lang bên kia, Cố Tương lặng lẽ nhìn một lát, lui ra phía sau một bước. Bà Văn Phụng Nghi đã thở máy xong, cô đi ra tìm Quách Thiên Bồn, không nghĩ tới lại thấy được hình ảnh đó. Cố Tương lại nhìn hai người một chút, trong lòng không thể nói nên lời.

Bầu trời tối đen nổi cơn mưa, ông trời trút giận, lúc này mưa to như trút nước.

Cao Kinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, mưa rơi quất mạnh lên cây, dường như lung lay sắp đổ, tràn đầy nguy hiểm. Mưa rơi khiến mọi thứ trở nên mơ hồ.

“Bác sĩ Cao, về đây.” Đồng nghiệp chào hỏi.

“Ngày mai gặp.” Cao Kinh nói.

Cao Kinh dọn dẹp một chút, cầm đồ lên xuống nhà, đã đến tầng dưới cùng, anh đứng ở cửa ra vào một lát. Mưa quá lớn, ống quần bị nước mưa hắt vào. Anh tháo đồng hồ bỏ vào túi, đi chân không chạy vào trong mưa. Dưới đèn đường đối diện cũng hiện lên một bóng người chạy. Cao Kinh không để ý, anh lau nước mưa trên mặt, đi nhanh về phía trước, người đối diện xuyên qua làn mưa, lộ ra thân hình mảnh khảnh.

Cao Kinh dừng bước.

“Sao anh lại đi ra?” Người đối diện hỏi.

Cao Kinh nhìn qua người dưới ô.

“Em nhận tin anh không thấy sao?”

“Tin gì?” Cao Kinh hỏi.

“Em bảo đến đón anh.” Cố Tương giơ ô lên đỉnh đầu anh, lại đưa một chiếc ô gấp khác cho anh.

Cao Kinh vuốt nước bọt, lại vươn tay ra, cười nhận lấy, mở ra che mưa. Vừa đi vừa mở, mãi không được. Cứ thế này sẽ hỏng ô mất.

Cố Tương kinh ngạc: “Đây là ô của bà.”

Cao Kinh cất ô đi, ôm lấy người, cầm ô trên tay cô nói, “Đi thôi.”

Chiếc ô của cô là màu đen, còn thêu viền hoa xinh đẹp, một người thì đủ, hai người hoàn toàn không. Cao Kinh che toàn bộ ô lên đỉnh đầu Cố Tương, nhưng vẫn không tránh được mưa tạt.

Cố Tương chui ở trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ ướt sũng của anh. Cao Kinh vốn đang nhìn không chớp mắt, qua mấy giây, anh đột nhiên che dù về phía trước, cúi đầu hôn người trong lòng.

Mưa rơi mãnh liệt, trời đất xoay vần, tiếng động cũng biến thành duy nhất. Khe khẽ va chạm. Mưa to che khuất con đường phía trước khiến người ta không nhìn rõ.

Cố Tương cong môi nói: “Không được rồi, em cũng ướt rồi.”

Cao Kinh nghĩ một đằng nói một nẻo: “Chỉ ướt mấy bước thôi, anh chạy về là được. Em tắm chưa?”

“Tắm rồi.”

“Trở về tắm thêm lần nữa.”

Nửa hành trình phía sau, Cao Kinh gần như ôm Cố Tương hoàn toàn vào trong lòng, chiếc ô nhỏ chống đỡ phía trước, phía sau anh ngăn lại mưa đánh úp. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Trở lại cư xá, hai người đã ướt sũng.

Cả người Cao Kinh ướt đầm, áo sơ mi trở nên trong suốt, nhất là phần vải sau lưng có thể thấy được cả làn da. Cố Tương đỡ hơn, có anh che cho, tuy cũng chật vật, nhưng không thảm như anh.

Đến tầng mười một, Cao Kinh tiến cô ra khỏi thang máy, dặn dò: “Nhớ đi tắm, biết không?”

Cố Tương nói: “Anh cũng phải tắm đấy, đừng để bị cảm, nhanh lên nhà.”

Cao Kinh nhìn cô vào nhà, anh leo thang bộ.

Ô che mưa vẫn còn tích nước, Cố Tương chạy vào nhà tắm, bỏ ô vào bồn rửa mặt, lập tức cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa. Mở vòi nước, lại phát hiện lượng nước nhỏ hơn rất nhiều so với bình thường, cô cũng không để ý, chờ nước ấm đi ra, kết quả chờ hai ba phút, nước vẫn lạnh.

Cố Tương khó hiểu, tay để dưới vòi thăm dò, lại đợi một phút, vẫn không có nước ấm. Cô quây khăn tắm, chạy đến phòng bếp kiểm tra gas, vẫn còn đầy, gas không có vấn đề. Suy nghĩ một lát, cô “à” một tiếng, cuối cùng nghĩ ra có thể là máy nước nóng có vấn đề.

Máy nước nóng để ở phòng bếp, cô mở ra nghiên cứu một lát, phía bên đun nước nóng không hoạt động. Súc nước không đủ, máy nước nóng cũ kỹ, Cố Tương giằng co mười phút, nước trên người cũng đã khô, hơi lạnh, cô chà xát cánh tay, cầm lấy điện thoại gọi cho Cao Kinh.

Không có người nghe, có lẽ anh đang tắm.

Cố Tương lại quay về nhà tắm, mở vòi xem ra, thử xối chút nước lạnh lên người, ban đầu hơi run rẩy, không có cách nào thích ứng, lại cố hơn mười giây, mới cảm thấy chịu được, cô thử lại vận to hơn.

Lạnh quá! Cố Tương lập tức khoá máy.

Điện thoại vang lên, Cố Tương cầm khăn mặt lau nước dính ở tóc, nghe máy.

“Hương Hương?”

“Cao Kinh, dòng nước nhà anh có nhỏ không?”

“Hôm nay dòng nước rất bé, làm sao vậy?”

“Chỗ anh có nước ấm không?”

“Có, anh vừa tắm xong.”

“Máy nước nóng trong nhà em hỏng rồi.”

“Em còn chưa tắm sao?”

“Em đang tắm đây.”

“Tắm nước lạnh?”

“Vâng.”

“...Em đến nhà anh tắm đi.”

Cố Tương do dự.

Cao Kinh nói: “Nhanh một chút, đừng để bị cảm, thời tiết này dễ bị bệnh lắm.”

Cố Tương vội lau tóc, mặc bộ quần áo sạch, lại quay về phòng cầm một bộ đồ sạch nữa, mang theo khăn mặt, từ từ lên tầng trên.

Cao Kinh sớm đã mở cửa chờ, nghe thấy tiếng bước chân, anh đi thẳng đến đầu cầu thang, nhìn dáng vẻ của Cố Tương, anh bắt lấy người mang vào trong nhà, “Không có nước ấm sao không nói sớm? Như vậy dễ bị cảm lạnh đấy.”

“Em gọi điện thoại nhưng anh không nghe máy.”

Cao Kinh mang người vào nhà tắm “Vừa rồi anh đang tắm, em nên chờ một chút.”

Anh chỉ vào sửa tắm và đầu gội đầu hỏi cô có thể dùng hay không, Cố Tương gật đầu. Cao Kinh nói: “Nhanh đi tắm đi, nếu nhiệt độ không thích hợp thì gọi anh.”

“Vâng.”

Cao Kinh ra khỏi nhà tắm, đóng cửa lại.

Cố Tương treo quần áo và khăn mặt, đi vào bên trong tắm rửa. Cảm giác cơ thể hai người khác nhau, Cố Tương tắm một lát, gọi Cao Kinh.

“Anh đây.” Qua cửa, giọng Cao Kinh bình thản truyền đến.

Cố Tương nói: “Anh chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút.”

“Ừ, em đợi một lát.”

Căn hộ của Cao Kinh mới sửa mấy năm nay, đồ dùng trong nhà và chất lượng thiết bị đều được lựa chọn kĩ càng, khu cư xá này đã cũ, sức nước các tầng cao thỉnh thoảng không đủ, nhưng nhà anh chưa bao giờ xảy ra vấn đề.

Cao Kinh nhanh chóng chỉnh nhiệt độ, “Được rồi”

Quay lại cửa nhà tắm, anh hỏi: “Hiện tại nhiệt độ thế nào?”

“Vừa vặn.”

Bên trong tiếng nước liên tục chảy, Cao Kinh đứng ở cửa không rời đi. Anh nghe thấy được tiếng đụng vào cửa, mở miệng: “Em cẩn thận.”

Người ở bên trong có lẽ không nghe thấy, giọng anh không lớn.

Phòng tắm quá nhỏ, khi xoay vòi sen thỉnh thoảng anh cũng sẽ bị đụng vào cửa, Cao Kinh nghĩ không biết Cố Tương bị va vào chỗ nào.

Tiếng nước ngừng lại, Cao Kinh nghe thấy tiếng chai lọ dịch chuyển, anh nghĩ ra gì đó, nói: “Anh dùng sửa rửa mặt của nam, em có dùng được không?”

Bên trong im lặng.

Một lát sau, Cao Kinh nghe thấy tiếng trả lời, “...Sao anh vẫn đứng ở cửa thế?”

Cao Kinh hoàn hồn, qua cánh cửa, cô cũng không nhìn thấy mặt anh, Cao Kinh nói: “Vừa vặn đi qua.” Bước chân hơi do dự một chút, anh xoay người đi. Nghĩ đến tình trạng của Cố Tương, anh đi tìm gừng, chậm rãi bóc vỏ.

Trong phòng tắm, Cố Tương lại nghe một lát, ngoài cửa hình như không có người rồi, lúc này cô mới đổ dầu gội đầu ra. Mùi dầu gội đầu của nam khác với những loại cô từng dùng, cô thường xuyên ngửi thấy trên đầu Cao Kinh, cũng không còn xa lạ gì, sửa tắm cũng vậy.

Cố Tương vừa bôi vừa quan sát phòng tắm, đột nhiên chú ý tới đồ lót nam để trong giỏ treo đối diện bồn cầu, tay cô hơi dừng lại. Nháy mắt mấy cái, cô giả vờ như không thấy gì, dời tầm mắt đi. Trong đầu đột nhiên bay xa không biết như thế nào lại nghĩ đến phòng khách sạn ở Hải Châu.

Sao cô không thấy Cao Kinh thay đồ lót nhỉ? Anh để ở nơi nào? Hay là không thay?

Cố Tương hoàn hồn, khoe miệng không khỏi nhếch lên, cô tranh thủ tắm thật nhanh. Tắm xong đi ra, cô nghe thấy tiếng máy hút mùi trong phòng bếp. Cao Kinh rửa tay, rút một chiếc khăn ra lau, nói: “Tắm xong rồi hả?”

“Vâng.”

“Anh nấu chút trà gừng cho em, uống xong rồi hãy về.”

“Không cần đâu...”

Cao Kinh đi đến trước mặt cô, lấy đi khăn mặt trên tay cô, giúp cô lau đầu, nói: “Uống chút cho an tâm, em muốn bị cảm sao?” Cô yếu ớt như vậy, anh phải cẩn thận chút mới được.

“Vâng.” Cố Tương ngồi vào ghế, tự nhiên để cho Cao Kinh phục vụ, cô cúi đầu lướt điện thoại.

Cao Kinh mỉm cười, cẩn thận lau tóc cho cô. Tóc cô dài hơn một chút so với lúc mới tới, nhưng không nhiều lắm. Cao Kinh nói: “Hai tháng này tóc em chỉ dài được như vậy, có được hai centimet không?”

Cố Tương nói: “Em từng đi cắt tóc với Xán Xán và Thi Thi.” Cô nói xong, cúi đầu cảm một đám đuôi tóc, suy nghĩ một chút, lại ngửa đầu nhìn về phía Cao Kinh.

Cao Kinh cười, không biết cô nhìn gì, anh chọc lấy mặt cô.

Cố Tương lại quay về với điện thoại, khóa môi khẽ nhếch lên.

Tóc cô dường như dài chưa được nổi đốt ngón tay, anh không nhắc chính cô cũng không để ý.

Tóc đã khô một nửa, trà cũng không còn nóng, Cao Kinh rót cho cô một cốc.

Cố Tương bung lấy cốc, tay bị nóng, cô thổi mấy ngụm, hỏi: “Anh không uống à?”

“Anh không cần.”

Cố Tương uống mấy ngụm, thật sự vẫn hơi nóng, cô tạm thời để qua một bên.

Bên ngoài mưa vẫn to như trước, vừa rồi tạm ngừng, lúc này gió lại ào ào thổi, trên đường không có một bóng người.

Cô đứng bên ban công, hai tay dán vào cửa kính, nhìn thành phố trong mưa. Cửa sổ cũng không đóng kín, còn có gió từ khe hở thổi vào mặt lạnh lạnh.

Cao Kinh ôm cô từ phía sau lưng, cùng cô ngắm mưa.

Cố Tương nói: “Hôm nay em đưa bà đi bệnh viện thở máy rồi.”

“Hiện tại bà em thế nào rồi?”

Cố Tương: “Đã kiểm tra toàn bộ cơ thể rồi, không có bệnh gì.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Hôm nay em nhìn thấy Nguyễn Duy Ân ở bệnh viện.”

“Cô ấy đi cùng cha tới kiểm tra sức khỏe. Em có nói gì với cô ấy không?”

Cố Tương lắc đầu, kể lại chuyện Quách Thiên Bồn gặp phải Nguyễn Duy Ân. Cô không rõ cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bầu không khí giữa hai người họ hôm nay, không hề giương cung bạt kiếm giống lúc ban đầu, chỉ là cô nhìn họ không hiểu sao trong lòng cảm thấy chua chát.

Đây là một vấn đề khó, bọn họ là người ở ngoài đứng xem, có thể dùng lý trí phân tích mọi chuyện, nhưng thân là người trong cuộc, giữ được lý trí là điều vô cùng khó khăn. Cố Tương suy nghĩ, nếu cô phải đối mặt với một người bệnh nguy kịch, thời gian không còn nhiều, cô cũng không biết mình sẽ làm như thế nào, rốt cuộc là thành toàn theo ý người bệnh, hay là cầu xin đối phương cố chịu đựng thêm một thời gian?

Lý trí nói cho cô biết, điều thứ hai là ích kỷ, điều đầu tiên thì luật pháp không cho phép. Do chưa từng trải qua, cô vĩnh viễn không có cách nào tìm ra được đáp án chính xác. Con người dựa vào lý trí hạn chế chính mình mới duy trì cân bằng xã hội, rồi lại dựa vào cảm tính mới có thể “tiếp tục sống”.

Cố Tương chỉ ra ngoài cửa sổ: “Xe cấp cứu!”

Một chiếc xe cấp cứu lóe đèn chạy qua, trời mưa lớn như vậy, nó cũng là chiếc xe thu hút nhất trên đường.

Cao Kinh chống cằm trên đỉnh đầu cô, nói: “Trước kia mỗi lần anh nhìn thấy xe cấp cứu, trong lòng đều rất áp lực. Hiện tại đã thành thói quen rồi.”

Chỉ có cực kỳ tôn trọng tính mạng con người, mới có thể không đành lòng trông thấy xe cấp cứu.

Cố Tương ngửa đầu, bờ môi chạm vào cằm Cao Kinh.

Cao Kinh thuận theo hôn lên tóc cô, nói: “Sao lại nghĩ đến việc mang ô cho anh?”

Cố Tương nói: “Anh không mang ô nhà.”

“Ừ.” Sau đó thì sao?

Cố Tương nói xong rồi.

Cao Kinh hơi suy nghĩ, mỉm cười, trong nội tâm vừa mềm mại vừa ảm áp.

Cô coi tất cả như việc đương nhiên. Anh là đương nhiên với cô...

Cao Kinh cúi đầu hôn cô. Anh ôm cô từ phía sau. Cổ Tương từ từ nhắm hai mắt, tay dán vào cửa sổ, vô ý thức thoáng trượt một phát, một giây sau gió mát hòa với mưa to ập thẳng vào mặt.

“A...”

Cổ Tương bị mưa bay vào mặt và cổ, Cao Kinh vội kéo cửa lại.

Cổ Tương dùng mu bàn tay lau mặt, ảo não nhìn về phía Cao Kinh. Cao Kinh thật sự buồn cười, đột nhiên ôm thẳng người cô lên.

“Ah.” Cổ Tương nhỏ giọng kêu, hai tay vịn chặt bả vai anh.

Cao Kinh dùng sức hôn cô, mang người về phía ghế sofa. Trên đường đi dép lê rơi xuống đất, Cổ Tương nói: “Dép lê ——”

Cao Kinh không để ý, anh thả người xuống ghế salon, ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, tiếp tục hoàn thành chuyện chưa làm xong ở ban công.

Cổ Tương thiếu dưỡng khí, một lúc lâu sau mới có thể thuận lợi hô hấp, Cao Kinh giữ eo cô, cô rụt xuống trốn vào trong ngực anh. Cao Kinh lưu luyến bờ vai cô, chỉnh lại quần áo cho cô, mới nói: “Được rồi, trên mặt không còn nước mưa nữa.”

Đều bị anh cọ mất rồi...

Cổ Tương làm khó anh: “Tóc em thì sao?”

Cao Kinh chạm vào tóc cô, hôn xuống, “Cũng khô rồi.”

Cổ Tương cười, dịch người nằm trong lòng anh. Cao Kinh ôm cô nói: “Trà gừng nguội rồi, uống hết nhé?”

“Khó uống lắm...Mỗi người một nửa nhé.”

“Em uống đi, còn lại để anh.”

Cao Kinh lấy cốc trà, anh nhìn cô uống hết nửa cốc, anh uống cạn sạch chỗ còn lại.

Hai người lại ngồi trên ghế salon xem tivi, bốn chân song song, một lớn một nhỏ thỉnh thoảng chạm vào nhau, Cổ Tương cảm thấy thú vị, hai người lại chơi đùa, cô cười ha ha trong lòng Cao Kinh, tiếng cười thanh thúy, Cao Kinh nghe thấy tê dại, một khắc cũng không muốn buông cô ra. Năm ngón tay anh luồn vào năm ngón tay Cổ Tương, vừa trêu chọc cô, vừa cầm lấy ngón áp út của cô, trong lòng thầm tính số đo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Lúc Cổ Tương xuống nhà trời vẫn còn mưa. Sắp đến mười hai giờ, sợ đánh thức bà nội, động tác của cô vô cùng khẽ, lúc rút chìa khoá suýt chút nữa rơi xuống đất, may mà Cao Kinh bắt được. Cổ Tương cầm lại, nhỏ giọng nói: “Ngủ ngon.”

Cao Kinh nói: “Mau đi ngủ.”

Hai ngày nay Cổ Tương chạy khắp nơi, quả thật hơi mệt, cô vào giường lập tức ngủ luôn.

Ngày hôm sau, cô đi đến cửa hàng đồ điện mua máy nước nóng loại mới, cô không quên cuộc hẹn với Tiêu Mân, mua đồ xong, cô đứng giờ đến quán cà phê.

Tiêu Mân cũng đến ngay sau đó. Anh ta nhìn thấy người ngồi ở sofa, bước chân hơi dừng lại một chút.

Cổ Tương nhìn về phía anh ta.

Tiêu Mân cười, tùy tiện ngồi xuống đối diện cô, nói: “Đợi lâu chưa?”

Cố Tương nói: “Cũng mới thôi.”

“Không gọi đồ uống à?”

Cố Tương liếc chiếc ly trước mặt, “Gọi nước chanh rồi.”

Tiêu Mân vỗ tay phát ra tiếng: “Phục vụ, cho cốc cà phê Americano đá.”

Cố Tương uống một hớp. Bên ngoài trời đang mưa, cô xem qua dự báo thời tiết, thời tiết mưa dầm tiếp tục kéo dài một tháng, vừa oi bức vừa ẩm ướt, rất khó chịu. Cố Tương đợi nhân viên phục vụ mang cà phê tới, nói: “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Không phải em cũng nói muốn nói chuyện với anh sao? Muốn nói chuyện gì?”

Cố Tương cầm lấy điện thoại, nhìn thời gian.

Ánh mắt Tiêu Mân nhìn theo động tác của cô. Hơn tám tháng nay, cô luôn dùng cách như vậy để xác định thời gian, mất đi trí nhớ lúc nhỏ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với sinh hoạt, nhưng mà xuất hiện chứng ngại chữ số, lại khiến cô khó về mặt xem thời gian.

Cố Tương để điện thoại di động xuống, nhìn anh nói: “Em còn có nửa tiếng thôi.”

Tiêu Mân nói: “Cả ngày em bận rộn gì thế?”

Cố Tương: “Chuyện này không liên quan đến nội dung chúng ta nói chuyện hôm nay.”

Tiêu Mân nói: “Em đang giận anh.”

“Anh cho rằng em không biết giận sao?”

Tiêu Mân cúi đầu cười: “Anh hiếm khi nhìn thấy em tức giận.”

Cố Tương nói: “Nói chuyện chính đi.”

Tiêu Mân chậm rãi uống cà phê, lời anh ta vốn muốn nói ra nhưng khi nhìn thấy cô dùng di động nhìn thời gian, lại bị anh ta nhét trở về trong bụng. Anh ta cụp mắt, nhìn chăm chăm vào cà phê màu đen nói: “Em và người kia đã tiến triển đến bước kia rồi?”

Cố Tương: “Anh dùng thái độ gì để hỏi em vấn đề này?”

Tiêu Mân ngược mắt, “Ý em là sao?”

Cố Tương nói: “Anh quan tâm, hay là tra hỏi?”

“Thái độ khác nhau, đáp án của em sẽ khác biệt sao?”

“Nếu như là tra hỏi, tại sao em phải chịu sự tra hỏi của anh?”

Tiêu Mân lại cụp mắt xuống, cười nói: “Vẫn là khi còn bé em đáng yêu hơn.”

“Anh có muốn em trả lời câu hỏi của anh không?” Cố Tương nói.

Tiêu Mân im lặng một lát, uống một ngụm cà phê, bỏ ly xuống, nói: “Anh quan tâm em.”

Cố Tương thoải mái trả lời: “Em và Cao Kinh tiến triển rất thuận lợi.”

Tiêu Mân chậm rãi lại hỏi: “...Em rất thích anh ta?”

Cố Tương thừa nhận: “Vâng, rất thích.”

Tiêu Mân nhú mày, anh ta khuấy cà phê, bỏ thìa xuống gọi: “Phục vụ, thêm cốc Cappuccino.”

Cố Tương nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng hạt mưa khiến cho thành phố trở nên mơ hồ, trong lòng cô cũng mờ mịt như vậy. Chuẩn bị một chút, cô nhìn thẳng Tiêu Mân: “Có phải anh có ý kiến gì với em không?”

Tiêu Mân im lặng.

Loại thời tiết này, việc kinh doanh trong quán cà phê ẩm đạm, Cappuccino nhanh chóng được mang lên, Tiêu Mân uống một ngụm, vị đắng trong miệng cũng không tan bớt đi. Dáng vẻ anh ta khó hiểu, cười nói: “Ý kiến gì chứ?”

“...”

Cố Tương im lặng hai giây, nói: “Ý kiến không tốt.”

Không tốt... Trong lòng Tiêu Mân thầm nhẩm mấy chữ này. Cô cho rằng “cái này” là ý kiến không tốt.

Tiêu Mân liú lười, nhần nại, chế giễu cô: “Chờ một chút, nếu như anh không hiểu sai, thì em cho rằng anh có ý kiến với em sao?”

Cố Tương nhú mày.

“Há? Tiêu Hương Hương?” Về mặt Tiêu Mân không thể tưởng tượng nổi.

Cố Tương do dự.

Tiêu Mân tựa vào ghế sofa, “Cũng bởi vì anh đánh họ Cao kia?”

Cố Tương nghiêm mặt: “Vậy tại sao anh vô duyên vô cớ ra tay đánh người?”

Tiêu Mân đặt hai tay lên mặt bàn, cơ thể nghiêng về phía trước, nhìn Cố Tương nói: “Em để cho một người đàn ông vừa qua lại với em không lâu ngủ một đêm trong phòng em, em là một cô gái, em có biết thế nghĩa là sao không? Anh có thể nhả nhặn với anh ta sao? ——”

“Dù thế nào khi còn bé em cũng gọi anh một tiếng anh trai!”

Cố Tương không xác định: “...Chỉ bởi vậy thôi sao?”

“Nếu không thì sao?” Tiêu Mân giả vờ muốn gõ đầu cô, “Đoán mò linh tính gì đấy!”

Cố Tương cầm lấy ly uống nước, tầm mắt cô hạ xuống, lông mi chớp mấy cái, Tiêu Mân không đoán được ý nghĩ của cô, anh ta uống nốt Cappuccino.

Uống xong, Cố Tương nhìn thời gian đã đến lúc bên laptop đặt máy nước nóng đến, Tiêu Mân muốn đưa cô về, cô suy nghĩ, cũng không từ chối.

Xe đỗ bên ngoài quán cà phê, Tiêu Mân giữ ô giục cô: “Lên xe.” Anh ta lên ghế lái.

Cố Tương nhanh chóng ngồi vào ghế, cụp ô lại.

Tiêu Mân cất kỹ ô, quay đầu nhìn.

Cố Tương đóng kỹ cửa xe, thản nhiên như không có việc gì nói: “Lái xe đi.”

Tiêu Mân quay đầu lại, đôi mắt nặng nề.

Xe đến cửa tiểu khu, Cố Tương chuẩn bị xuống xe, Tiêu Mân gọi cô lại. Cố Tương vịn tay cầm cửa, chờ anh ta lên tiếng. Tiêu Mân hơi nghiêng đầu về sau, “Em không thích nghe anh cũng phải nói, đừng có yêu đương quá vội vàng, lúc này mới được bao lâu chứ, em phải tính toán thời gian. Hiểu một người cần phải có thời gian, không phải mặc áo khoác trắng là thiên sứ. Em chú ý chút, em vẫn còn chưa chín chắn, vô cùng non nớt——” Anh ta nhìn về kính chắn gió phía trước, cần gạt nước không ngừng đóng đưa, “Em phải xem rõ cục nhân phẩm của anh ta thế nào, có đáng để em coi trọng hay không. Đừng có lún quá sâu.”

Cố Tương không lên tiếng, cô ấn cửa, đi ra ngoài. Chiếc ô màu đen chuyển động trong mưa, cô đi từng bước về phía trước, cho đến tận khi không còn thấy bóng dáng, Tiêu Mân mới lấy ra một điều thuốc lá.

Trước nay cô không hề ngốc, cô dường như đã đoán được. Nhưng lần này tốt hơn quá nhiều so với anh ta dự đoán.

Tiêu Mân lấy di động ra, gọi điện thoại hỏi Chu Thiếu Khang đang làm gì, Chu Thiếu Khang nói đang ở bệnh viện. Tiêu Mân nghe thấy anh ta gọi một tiếng “Bác sĩ Cao”, anh ta nhếch môi, nói: “Vậy cậu cứ làm chuyện của mình đi, xong việc nói sau.”

Bệnh viện Thụy Hoa, trung tâm điều trị an bình.

Chu Thiếu Khang gọi Cao Kinh lại, thả di động vào túi. Cao Kinh dừng lại, “Anh Chu?”

Chu Thiếu Khang giới thiệu người bên cạnh với Cao Kinh, “Vị này là tiến sĩ Tần vô cùng nổi tiếng.” Lại nghiêng đầu nói, “Đây là bác sĩ Cao Kinh.”

Cao Kinh bắt tay với vị tiến sĩ Tần tầm khoảng năm sáu mươi tuổi trước mắt, “Chào ông, tiến sĩ Tần, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tiến sĩ Tần cười nói: “Xin chào, bác sĩ Cao.”

Chu Thiếu Khang nói: “Bác sĩ Cao, tôi dẫn tiến sĩ Tần đi xem cha tôi đã, sau đó sẽ tìm anh tâm sự.”

Cao Kinh nhú mày, không biết anh ta khách sáo hay là thật sự muốn đến “tâm sự”, anh gật đầu: “À, vâng, vậy hai vị, tôi đi làm việc trước.”

Chu Thiếu Khang mang theo tiến sĩ Tần đi vào phòng bệnh. Cao Kinh quay về văn phòng làm việc, mấy y tá và bác sĩ đều tụ ở bên trong, thấy anh đi vào, gọi anh lại hỏi có phải Chu Thiếu Khang đã đến hay không.

Cao Kinh tùy ý gật đầu.

Các y tá bàn tán xôn xao.

Chuyện Chu Bách Đông ở chỗ này đã bị truyền thông đưa tin, sáng nay con gái lớn của ông đã đến một chuyến, lúc này con trai nhỏ lại tới một chuyến nữa.

Y tá nói: “Tôi thấy vẫn là cô con gái thứ hai nhà đó tốt nhất, bình thường muộn mới đến thăm ông ấy, làm chuyện gì cũng đều im ắng, cô gái đó mới là thật sự quan tâm đến cha.”

Người còn lại nói: “Nói không chừng cô ta mới là đại boss đấy?”

Cao Kinh đối với chuyện ân oán nhà giàu thờ ơ, anh bắt tay vào làm việc, không bao lâu nghe thấy có người gọi anh: “Bác sĩ Cao?”

Cao Kinh ngẩng đầu, “... Anh Chu?”

Chu Thiếu Khang nói: “Tôi muốn hỏi anh tình hình của cha tôi.”

Cao Kinh đi ra bên ngoài nói chuyện với anh ta.

Chu Thiếu Khang hỏi mấy câu, Cao Kinh trả lời từng câu một, cuối cùng Chu Thiếu Khang nói: “Aiz, tôi đây cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Bác sĩ Cao, mấy ngày này còn phải làm phiền anh, bên ngoài khắp nơi đều là truyền thông, tôi cũng biết ảnh hưởng đến công việc của các anh. Chi bằng như thế này, anh xem buổi tối có thời gian không, tôi mời anh ăn bữa cơm?”

Cao Kinh nói: “Những chuyện này đều là chức trách của tôi, ăn cơm thì không cần. Anh Chu không cần phải khách sáo như thế.”

“Mọi người coi như kết bạn, cùng ăn bữa cơm, có phải bác sĩ Cao không nề mặt mặt tôi không?”

Cao Kinh mỉm cười: “Hôm nay tôi còn phải tặng ca.”

“À... Vậy thì để hôm khác.”

Cao Kinh qua loa: “Vâng, để hôm khác.”

Đội Chu Thiếu Khang đi rồi, công việc của Cao Kinh cũng bị gián đoạn một lúc, anh gọi điện thoại cho Cố Tương.

“Cao Kinh...” Giọng Cố Tương nhẹ nhàng truyền đến.

Cao Kinh mỉm cười: “Ở nhà à?”

“Vâng, vừa tiến bên lắp máy nước nóng. Trời mưa đi đâu cũng bất tiện.”

“Em muốn đi đâu, ngày mai anh đi với em.”

“Để em nghĩ đã rồi nói cho anh biết.”

Cao Kinh cười, “Đúng rồi, tiến sĩ Tần đến rồi đấy, em đã biết chưa?”

“Em biết rồi. Sao anh biết được tiến sĩ Tần đã đến?”

“Ông ấy đã đến bệnh viện.”

Cao Kinh không nói cụ thể, Cố Tương biết có lẽ liên quan đến Chu Bách Đông, cho nên cô cũng không hỏi nhiều.

Cao Kinh: “Em còn muốn tìm ông ấy điều trị không?”

“Tôi nay em sẽ gọi điện thoại hỏi tiến sĩ Tần, xem ông ấy có thể sắp xếp thời gian không.”

Trước khi ăn tối, Cố Tương gọi điện thoại cho tiến sĩ Tần, ông rút thời gian ra gặp cô, quyết định sáng ngày kia gặp mặt, ngày mai ông còn có việc phải làm.

Đêm nay, Cố Tương đi ngủ sớm. Tiếng mưa rơi đập vào cửa sổ, có lẽ là tiếng động này quá mức dồn dập, cô gặp ác mộng, trong mơ cô ra sức sức giãy giụa, cô không thấy rõ trong mơ xảy ra chuyện gì, cho đến cuối cùng, khuôn mặt Tiêu Mân đột nhiên phóng đại trước mặt cô.

Cố Tương bừng tỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã tờ mờ sáng, mưa phùn liên tục, mặt trời không thấy đâu.

Cao Kinh tan tâm trở về, nhíu mày đi ra khỏi thang máy, trên tay anh còn mang theo một hộp bánh trứng, đang định móc chìa khoá, chợt phát hiện một bóng dáng đứng ở cửa nhà.

“...Hương Hương?”

Cố Tương mặc váy trắng, hai tay đút túi, cúi đầu dựa vào cửa. Nghe thấy tiếng gọi, cô ngẩng đầu, tiến lên mấy bước, ôm lấy Cao Kinh. Cao Kinh ôm lấy cô, “Sao sáng sớm đã đứng ở chỗ này?”

Cố Tương nói: “Em không có chuyện gì để làm.”

“...Không có chuyện gì làm thì đứng ở cửa nhà anh?”

“Vâng.” Cố Tương ngửa đầu nhìn anh.

Cao Kinh sững sờ, sau đó cười ngắc đầu nhìn lên trên, một lát sau, anh đột nhiên thả cô ra, lấy ra một chìa khoá, bỏ vào trong túi váy Cố Tương.

Cố Tương cúi đầu nhìn, khó hiểu.

Cao Kinh nói: “Mở cửa giúp anh.”

Cố Tương không hiểu gì mở cửa ra, sau đó đưa chìa khoá trả lại cho anh. Cao Kinh thay xong dép lê, nắm ngón tay cô lại, cúi đầu hôn cô nói, nói: “Cho em rồi, không cần trả.”

Cố Tương: “...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Cố Tương cong khoe miệng, không hề khách sáo thả chìa khoá lại túi mình.

Cao Kinh hỏi cô: “Em ăn sáng chưa?”

“Em ăn rồi.” Cố Tương ngồi vào ghế sa lon, khụy tay chống lên đùi, chống cằm nhìn về phía Cao Kinh, “Anh ăn bánh trứng gà à?”

“Ừ, chia cho em một nửa nhé?” Cao Kinh chỉ túi.

“Anh ăn đi.” Cố Tương lắc đầu.

Trong nhà không có nước, Cao Kinh lấy ấm đun nước, đang chuẩn bị lấy nước, tiếng bước chân phía sau vang lên, ấm nước bị người cướp đi.

“Đề em.” Cố Tương tự giác đi lấy nước, “Anh ngồi bên kia đi.”

Cao Kinh cười, xoa cổ của cô, anh đi vào phòng khách.

“Anh chỉ uống nước trắng thôi sao?”

“Ừ.”

“Còn muốn uống gì khác không?”

Cao Kinh: “Lấy giúp anh quả táo trong tủ lạnh.”

Trong lúc chờ nước sôi, Cố Tương gọt táo, nhớ đến lần cô đến đây Cao Kinh chuẩn bị cho mình cả một đĩa hoa quả. Cô mím môi, cắt nhỏ táo ra để vào trong đĩa. Rót một cốc nước ấm, bung đĩa, cô mang ra phòng khách.

Cao Kinh gỡ lông mày, nắm tay cô, bắt đầu dùng bữa sáng.

Cố Tương ngồi bên cạnh anh, “Mệt lắm à?”

Cao Kinh gạt đầu, ăn bánh nói: “Mệt lắm, tối qua hơi nhiều việc, không được nghỉ mấy. Anh ngủ hai tiếng, em nghỉ kỹ xem muốn đi đâu?”

Cố Tương lắc đầu: “Không, anh cứ ngủ đi.”

Cao Kinh xiên một miếng táo đưa đến bên miệng cô, “Anh không ngủ được nhiều như vậy đâu. Yên tâm, anh đã hình thành thói quen, sẽ không ép buộc bản thân.”

Cố Tương cắn miếng táo. Cô chỉ cắn được một nửa, nửa còn lại cô nhón tay nhét vào miệng. Cao Kinh thấy thú vị, lại đút cho cô miếng nữa.

Ăn sáng xong, Cao Kinh đi tắm, Cố Tương cho chú cá nhỏ ăn, sau đó ngồi lại ghế sofa xem tivi. Phát lại tin tức ngày hôm qua, Chu Bách Đông vào ở bệnh viện Thụy Hoa, phóng viên không ngừng đuổi theo người con cả Chu Thiếu Vân, nghe đồn trong cuộc họp Ban giám đốc nhà họ Chu hai chị em gây chiến, lại nói hai chị em cùng nhau chăm sóc người cha bệnh nặng. Còn nói Chu Bách Đông làm người gián điệp, vậy mà chọn bệnh viện bình thường như vậy. Tin tức cuối cùng phổ cập kiến thức về quan tâm lâm chung, phóng viên cảm thán cả đời kinh doanh đồ sộ sắp từ giả nhân thế.

Cao Kinh mặc áo ba lỗ và quần đùi ra khỏi nhà tắm, Cố Tương cầm lấy điều khiển nói: “Anh đi ngủ đi, em đi về trước.”

“Không cần, em cứ ở đây xem tivi, anh nghe tiếng một chút. Qua hai tiếng nữa gọi anh dậy.”

“Vâng.” Cố Tương lại để điều khiển xuống.

Cao Kinh quay về phòng ngủ nghỉ ngơi, nằm trên giường ba phút, lại chả thấy buồn ngủ chút nào. Trần trọc, cuối cùng anh trở lại phòng khách.

“Ồ?” Cố Tương đang xem TV chuyển qua mặt anh, “Sao lại đi ra?”

Cao Kinh ngồi xuống bên cạnh, “Anh ngủ ở đây.”

“Ngủ ghế sofa?” Cố Tương dịch vị trí.

Cao Kinh nằm xuống, “Ừ, em xem TV đi, đừng để ý đến anh.”

Cố Tương chỉnh nhỏ âm lượng TV, nghiêng đầu nhìn Cao Kinh, bên phía đối diện anh cũng nhìn chăm chăm cô. Hai người nhìn nhau ba giây, Cao Kinh giang hai tay cánh tay, “Lại đây.”

Cố Tương suy nghĩ, thân nhiên xông qua, Cao Kinh ôm cô nằm xuống, Cố Tương bỏ dép lê đi.

Ghế sofa không lớn, hai người lách vào coi như miễn cưỡng, Cao Kinh gác chân lên thành ghế.

Cố Tương nhỏ giọng nói: “Anh về phòng ngủ đi.”

Cao Kinh khép nửa mắt, “Vậy em cùng về phòng với anh sao?”

Cố Tương: “...”

Cao Kinh nói xong một câu như vậy, cũng hơi tỉnh táo, anh mở mắt ra, lập tức nói: “Như vậy là tốt rồi.”

Cố Tương bị anh kẹp trong sofa, cô liếc nhìn ra ngoài, vẫn ổn, anh không rơi xuống.

Cao Kinh ôm chặt người, nhắm mắt lại, “Anh ngủ đây.”

“Vâng, anh ngủ đi.”

Cố Tương gối đầu lên cánh tay anh, chớp mũi đều là mùi sữa tắm quen thuộc, mùi này đã làm bạn với cô cả đêm qua. Ác mộng khiến cô mệt mỏi cả đêm, lúc này cô tựa ở trong ngực Cao Kinh, mơ màng, chậm rãi nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, cô bị hơi nóng đánh thức.

Bờ môi Cao Kinh rời khỏi cô, khàn giọng nói: “Tỉnh rồi?”

Cố Tương gian nan giơ cánh tay lên, đặt xuống dán sát vào trán, “Sao anh tỉnh sớm vậy?”

“Đã qua ba tiếng rồi.”

“A...”

Cao Kinh dán lên trán cô, “Đêm qua em ngủ không ngon sao?”

“...Em vừa nói mê à?”

“Không có.”

“Ừm” Cố Tương nói, “Đêm qua em gặp ác mộng.”

“Mơ thấy gì thế?”

“Không nhớ được, nhưng mà...” Cô nhớ rõ được hình ảnh cuối cùng, gương mặt phóng đại kia

“Nhưng mà cái gì?”

Cố Tương do dự mở miệng, “Em mơ thấy Tiểu Mân.”

Cao Kinh sùng sốt, lập tức ngồi dậy. Cánh tay anh vẫn còn để ở phía sau cổ cô, kê đầu cho cô quá lâu nhất thời cứng ngắc, anh dùng tay kia kéo Cố Tương lại gần, ôm chặt cô, “Sao lại mơ thấy anh ta?”

Cố Tương nói với anh chuyện gặp mặt đối phương ngày hôm qua, có lẽ là ngày làm gì đêm mơ nấy. Tâm trạng Cao Kinh không còn tốt như trước, anh không nói thêm cái gì, cúi đầu hôn Cố Tương một lát. Hôn xong, cảm xúc cũng điều chỉnh tốt hơn. “Em đoán xem bà em đã nấu xong cơm chưa?”

Cố Tương nói: “Có lẽ là đang chuẩn bị rồi.”

“Nói với bà một tiếng, buổi trưa anh qua ăn cơm.”

Cố Tương kiểm điện thoại trên bàn, cô bò qua người Cao Kinh. Cao Kinh đỡ lấy eo cô, lúc cô quay lại, Cao Kinh lại ôm cô vào lồng ngực mình.

Cố Tương nhìn anh, cứ như vậy nằm trên ngực anh, gọi điện thoại cho bà. Như thể cô đang nói chuyện với trái tim anh. Cao Kinh khẽ vuốt ve gương mặt cô.

Buổi trưa, bà Văn Phụng Nghi cố ý nấu thêm đồ ăn, bà nhìn Cao Kinh động đũa, khuôn mặt tràn đầy vui mừng. Cao Kinh hỏi thăm sức khỏe bà, bà Văn Phụng Nghi nói đều tốt cả. Sau khi ăn xong Cao Kinh nhìn bóng lưng bà Văn Phụng Nghi, động tác của bà dường như có hết sức.

Cao Kinh nhủ mảy, anh đi lên trước, lấy bát đũa bần từ trong tay bà Văn Phụng Nghi, “Bà ơi, để cháu rửa cho ạ.”

“Không cần, cháu đi nói chuyện với Hương Hương đi.”

Cố Tương cũng cầm hai bát bần đi đến, “Bọn cháu vào nhà bếp cũng có thể nói chuyện được ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi cười, nghe lời bọn họ đi nghỉ ngơi.

Cao Kinh không để cho Cố Tương chạm vào nước, Cố Tương phụ trách lau khô bát đũa, dọn dẹp xong, Cố Tương thay một bộ quần áo khác, đi ra ngoài cùng Cao Kinh. Lần này cô mang theo bản đồ phóng đoán trong hai ngày, còn có cả ảnh chụp cũ từ chỗ Cao Kinh.

Nửa tiếng sau, Cố Tương đứng ở cửa tàu điện ngầm, đối chiếu với ảnh chụp, quan sát xung quanh, sau đó ngửa đầu nhìn Cao Kinh.

Cao Kinh thu ô lại, vẩy nước, dắt tay cô, “Đi thôi.”

Hai người bước vào trong trạm. Cố Tương vừa đi vừa nói chuyện: “Hàng này trong nhật kí là hình tam giác, hiển nhiên là chỉ cầu thang rồi.”

Cao Kinh chỉ vào hình chữ nhật: “Cái này có phải ý em là chỉ xung quanh không?”

Cố Tương gật đầu: “Em đoán là như vậy.”

Hai người dựa theo bản vẽ đã sửa lại đi, sau khi rời khỏi tàu điện ngầm, lại đi đến công viên Cẩm Dương, còn có mấy trạm xe buýt, bắt một chuyến đến trường tiểu học Văn Huy, vậy mà đúng phải phóng viên phòng văn lãnh đạo trường học, tìm hiểu chuyện năm đó Chu Bách Đông quyên góp từ thiện.

Hai người không thể vào trong.

Cao Kinh che ô suốt quãng đường cho cô, lần này thu hoạch tương đối khá. Trên đường đi về hai người ngồi xe buýt, Cố Tương nhắm mắt lại, thành lập cung điện ký ức trong đầu. Cung điện của cô vốn là tàu điện ngầm, thùng rác, máy móc trên tấm ảnh...

Đại học Thanh Đông, bên trong có quá nhiều chỗ có thể làm cột mốc...Còn có công viên Cẩm Dương, mấy con đường, bệnh viện, phong cảnh bên ngoài xe buýt...Cô còn cần lục mấy lần. Cố Tương siết chặt túi. Nhanh thật...

Tay cô ảm áp, mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Cao Kinh thuận thế ôm bờ vai cô, “Có mệt không?”

Cố Tương nói: “Chân hơi mỏi.”

“Hôm nay đi rất nhiều.”

“Vâng.”

Xuống xe buýt, Cổ Tương xoay chân. Cao Kinh giữ ô, cúi đầu nhìn chân cô. Cô đi một đôi xăng đan tầm bốn năm phân, không ngờ chỉ một buổi chiều mà đi nhiều nơi như vậy, cô lại không thích vận động, cảm thấy mỗi chân là không tránh được.

Trời đã tối rồi, mưa bụi hiện rõ dưới đèn đường. Cao Kinh nói: “Anh cõng em nhé?”

“...Không cần.” Vậy cũng quá khoa trương rồi.

Cổ Tương bước lên: “Đi thôi.”

Cao Kinh kéo cô lại, đi một đoạn ngắn, anh dừng bước. Cổ Tương ngửa đầu nhìn anh.

Cao Kinh nhét ô vào trong tay cô, cúi người, “Đi lên.”

Cổ Tương chọc lưng anh. Cao Kinh quay đầu.

“Thấp xuống một chút.”

Cao Kinh cười, nghe theo cô, anh dứt khoát ngồi xổm xuống. Cổ Tương nằm úp trên lưng anh. Cao Kinh hơi run lên, đỡ lấy đầu gối cô, giữ chặt cô, Cổ Tương che ô lên đỉnh đầu hai người. Cổ Tương phát hiện hình thể giữa nam và nữ thực sự cách xa nhau, Cao Kinh ôm cô rất ôn, cô không cần phí chút sức nào, có anh đỡ cô không lo bị rơi xuống.

Hạt mưa tí tách rơi trên ô. Một tay Cổ Tương thoải mái bám vào bả vai Cao Kinh, đôi má dán vào sau tai anh, nói: “Có phải em rất nhẹ không?”

“Vô cùng nhẹ.”

“Anh có thể cõng được bao lâu?”

Giọng anh trầm thấp, như một dây cung kích thích trong đêm mưa.

“Anh có thể cõng cho đến khi chúng ta rời khỏi nhân thế.”

“...”

Cổ Tương ôm chặt anh, dán lên mặt anh.

Đôi người không cô độc, thực sự tốt quá. Cô nghĩ.

Ngày hôm sau, đã đến thời gian Cổ Tương hẹn với tiến sĩ Tần, Cao Kinh đi cùng cô đến khách sạn đối phương đang ở. Tìm được phòng, Cao Kinh gõ cửa. Chờ một lát, cửa từ bên trong mở ra, tiến sĩ Tần trông thấy Cao Kinh, kinh ngạc: “Bác sĩ Cao?”

Cao Kinh mỉm cười: “Tiến sĩ Tần, lại gặp mặt rồi, cháu đi theo bạn gái tới.”

Tiến sĩ Tần nhìn về phía Cổ Tương. Cổ Tương cong miệng, “Anh ấy là bạn trai cháu.”

“À.” Tiến sĩ Tần hiểu ra, đột nhiên bật cười, “Ta biết đó là người bạn ‘rất quan trọng’.”

“Vâng.” Cổ Tương nhỏ giọng nói.

Tiến sĩ Tần cười để cho hai người đi vào. Cổ Tương và Cao Kinh đi vào, đã nhìn thấy hai người ngồi ở trên ghế salon.

Chu Thiếu Khang cười gọi người: “Bác sĩ Cao, sao anh lại tới nơi này? Ô, hẹn hò với giai nhân?”

Cao Kinh mỉm cười.

“Tiến sĩ Tần có khách, vậy chúng tôi đi trước.” Tiêu Mân đứng dậy, bước đến trước mặt Cổ Tương.

“Đi làm thôi miên?” Anh ta hỏi.

Cổ Tương liếc anh ta, thờ ơ ừ một tiếng.

Tiêu Mân cười nhạt, ánh mắt nhìn bàn tay ở trên lưng cô. Anh ta liếc Cao Kinh.

Cao Kinh cười nhạt đáp lại.

Chu Thiếu Khang nói: “Chúng ta cũng nói chuyện đã tương đối rồi, tiến sĩ Tần, chúng tôi đi trước, đợi cha tôi đồng ý ông giúp ông ấy điều trị, tôi lại gọi điện thoại cho ông.”

“Ừ.”

Chu Thiệu Khang tạm biệt hai người, nhìn thoáng qua Cố Tương, vừa ra phòng đã nói: “Cô nàng này xinh thật, không phải là người bạn mất trí nhớ của cậu đấy chứ? Có chủ rồi à?”

Tiêu Mân lạnh lùng liếc anh ta, nói: “Cậu đợi một chút, tôi đi nói mấy lời.”

“Đi đi.” Chu Thiệu Khang cho là anh ta muốn đi tìm Cố Tương.

Tiêu Mân gọi tiến sĩ Tần ra, nói với ông mấy câu rồi đi thẳng.

Tiến sĩ Tần quay về phòng.

Cao Kinh nhìn cửa, như có điều suy nghĩ.

Tiến sĩ Tần mỉm cười: “Vậy hiện tại chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi miên. Bác sĩ Cao, cậu có thể chờ một lát bên ngoài không?”

Cao Kinh đứng ở cửa phòng khách chờ. Anh đút tay vào túi, tựa vào tường, nhắm mắt suy nghĩ, qua một lúc lâu, mở mắt ra, quay người dùng sức gõ cửa, “Tiến sĩ Tần! Tiến sĩ Tần!”

Chỉ lát sau, cửa mở ra, trên mặt tiến sĩ Tần không nhìn ra cảm xúc gì, “Bác sĩ Cao?”

Xa xa, Cố Tương ngồi trên ghế salon, hai mắt mở to.

Cao Kinh bước nhanh đi qua, xoay người đỡ lấy bờ vai cô, thấp giọng hỏi: “Thôi miên thành công không?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Cố Tương gật đầu. Không hiểu sao tim Cao Kinh thất lại.

“Vâng.” Cố Tương khẽ đáp một tiếng, khóe miệng cong lên.

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, Cao Kinh trông thấy ánh sáng loé qua trong mắt cô, trái tim đang thất lại từ từ thả lỏng, anh chạm vào gương mặt cô.

“Vậy có nhớ ra được gì không?” Anh hỏi.

Cảm xúc của Cố Tương biểu hiện hết trong giọng nói, “Có sẽ nói cho anh biết.”

Cao Kinh cười, “Ừ.” Anh đứng thẳng người, quay đầu lại giữ lời cảm ơn tới tiến sĩ Tần: “Tiến sĩ Tần, hôm nay làm phiền ông rồi.”

Tiến sĩ Tần nói: “Bác sĩ Cao khách sáo rồi.”

Cao Kinh đột nhiên hỏi: “Đúng rồi tiến sĩ Tần, bởi vì cháu có chút hiểu biết về phương diện thôi miên này hơn so với người bình thường, cho nên cháu muốn hỏi hỏi, thôi miên có thể để lại di chứng gì hay không?”

“Di chứng? Ý bác sĩ Cao là sao?”

Cao Kinh làm như thuận miệng nhắc tới, “Ví dụ như sau này sẽ xuất hiện rối loạn trí nhớ, mất đi trí nhớ các loại đó?”

Tiến sĩ Tần nở nụ cười: “Cậu quá lo lắng rồi, ta sử dụng thôi miên, chính là vì hỗ trợ người bệnh sắp xếp lại trí nhớ đấy.”

Cao Kinh im lặng một lúc, nói, “Câu hỏi này của cháu khiến ông chê cười rồi. Biện học là vô biên, nếu có cơ hội, sau này cháu cũng muốn học một chút về kiến thức thôi miên.”

Tiến sĩ Tần: “Ta đây chờ mong ngày sau có thể có cơ hội bàn luận với bác sĩ Cao.”

Cao Kinh nắm tay Cố Tương, chào tạm biệt tiến sĩ Tần, tiến sĩ Tần tiễn bọn họ tới cửa.

Hai người vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện, bóng dáng dần biến mất. Tiến sĩ Tần nhìn theo họ, lẩm bầm: “Người trẻ tuổi...” Trào phúng cười một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Đi vào thang máy, Cố Tương nhìn chăm chăm vào phím ấn tầng trệt. Cao Kinh đang định ấn, thấy thế hỏi: “Sao vậy?”

Cố Tương nói: “Vừa rồi em dường như thấy rõ được con số.”

“Gi cơ?” Cao Kinh vui vẻ, “Thật sao?”

Cố Tương: “Em chỉ nói là ‘vừa rồi’.”

Cao Kinh tưởng tượng, “Là ở...trong quá trình thôi miên?”

“Vâng.”

Vừa rồi Cố Tương đi vào bệnh viện Thụy Hoa. Có lẽ cô còn nhỏ, ánh mắt chỉ đến dưới ngực người lớn, cô nhìn phím thang máy, nhấn xuống “19”. Năm đó khu nằm viện ở tầng mười chín, vách tường là màu xanh trắng đan xen vào nhau, cửa màu vàng, một y tá nói chuyện với cô: “Tiểu Cố Tương, đến đây tìm ông nội à?”

“Chào cháu cô, ông nội của cháu đang ở văn phòng ạ?”

“Ừ. Cháu ngoan lắm, mau đi đi.”

“Cháu cảm ơn cô.”

Cô cời quai cặp xách, đẩy một cánh cửa ra, một ông lão mặc áo khoác trắng đắm chìm trong ánh mặt trời.

“Hương Hương!” Ông lão hòa ái hiền lành, vui mừng gọi tên cô.

“Ông nội!” Cô chạy tới.

“Có nóng không? Uống nước trước đi. Đi ra ngoài có nói với bà nội không?”

Bàn tay nhỏ bé của cô bung lấy chiếc cốc, ừng ực uống hết nửa cốc nước, trả lời câu hỏi của ông nội, sau đó để cặp xách xuống, muốn đi.

“Không phải đến làm bài tập sao? Cháu muốn chạy đi đâu?” Ông nội hỏi.

“Không nói cho ông đâu.” Trong lòng cô biết rõ, hôm nay cô tới là để xây dựng cung điện ký ức.

Hai người đã đến bên cạnh xe, Cao Kinh dừng bước, “Nói cách khác, bệnh viện thật sự là một nơi trong cung điện ký ức của em.”

Cố Tương gật đầu: “Vâng.”

Cao Kinh cười, vui vẻ thay cô.

Cố Tương nói: “Tình lại sau thôi miên, trí nhớ chỉ còn mấy đoạn ngắn.” Những đoạn ngắn này cũng đủ để cho cô chấp vả ra vài đoạn câu chuyện. Về đến nhà, Cố Tương ăn xong, sau đó mới hỏi bà Văn Phụng Nghi, “Bà ơi, ông nội là người như thế nào ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi sững sờ, mỉm cười, sau đó tháo tạp dề, từ từ ngồi xuống, nói: “Ông nội của cháu à, ông là người vô cùng ưu tú, công tác xuất sắc, bảo vệ gia đình, lúc mẹ vừa sinh ra cháu, còn lo lắng chúng ta sẽ trọng nam khinh nữ, mẹ cháu nghĩ sai rồi, ông nội vô cùng yêu thương cháu đấy. Lúc cháu mới bằng thế này, ông cháu suốt ngày đem cháu đến bệnh viện khoe khoang, cháu thường ở trong văn phòng ông học bài. Bà nhớ ngày hôm đó, khi ông trở về kể với bà, khuôn mặt hớn hờ kia thực sự là buồn cười khủng khiếp.”

Đây là lần đầu tiên Cố Tương hỏi về chuyện của ông nội, cũng là lần đầu cô hỏi về ông từ bà nội. Hai bà cháu trò chuyện cho tới khi bầu trời tối đen, Cố Tương nghĩ ra gì đó, cuối cùng hỏi: “Có phải lúc ông mất, cháu không trở về không?”

“...Ừ.” Bà Văn Phụng Nghi nói.

“Tại sao cháu lại không về ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi cầm chặt tay cô, vỗ nhẹ. Bà cup mắt xuống, nói khê: “Sau khi cháu đi Bắc Kinh, hàng năm mẹ cháu đều gửi hai bức thư kể về chuyện của cháu cho bà, mẹ cháu có thể nói cho bà biết những chuyện này, bà đã rất thỏa mãn rồi. Năm đó là nhà chúng ta có lỗi với mẹ cháu.”

Cố Tương nghe ra ẩn ý trong đó, bà nội có thể biết được tin tức của cô, còn cô trong mười năm nay chưa từng nghe mẹ nhắc đến chuyện ở bên này. Có lẽ những năm này, cô cũng đã sớm quên mình có ông bà nội rồi.

Đêm nay Cố Tương ngồi trước máy vi tính đến tận nửa đêm, cô gõ từng chữ theo trí nhớ, lưu lại trong máy vi tính. Hôm sau, cô đến trung tâm điều trị an bình, sờ vách tường trơn bóng, chậm rãi đi về phía thời gian hồi nhỏ. Đi được một nửa, qua một phòng bệnh, cô nhìn thấy mẹ đang định đi vào. “Mẹ?”

Bà Chử Cầm quay đầu lại, “Hương Hương? Sao con cũng tới đây?” Bà Chử Cầm đi đến trước mặt cô.

Cố Tương liếc vào trong căn phòng bệnh đã mở cửa, thấy được ông Chu Bách Đông hình như đang uống thuốc. Cố Tương nói: “Con đến rồi đi ngay. Hôm qua nhớ ra được chút chuyện.”

Bà Chử Cầm mừng rỡ: “Thật sao?”

“Mẹ mau vào đi, có thời gian rảnh con nói cho mẹ biết.”

Bà Chử Cầm nắm cánh tay cô, “Chăm sóc tốt bản thân, đừng tạo áp lực quá lớn.”

“Vâng.”

Bà Chử Cầm đi vào, vệ sĩ đóng cửa lại.

Ông Chu Bách Đông đã uống thuốc xong, lau mồm, nói: “Con gái cô đang qua lại với bác sĩ Cao.”

“Sao ngài Chu lại biết?” Bà Chử Cầm kinh ngạc.

“Ta từng nhìn thấy. Trước kia không nghe thấy cô nhắc tới.”

Bà Chử Cầm cười nói: “Người trẻ tuổi qua lại, chia tay hợp lại là bình thường, tương lai còn không biết như thế nào, cho nên không cần phải nhắc đến.”

Ông Chu Bách Đông nhìn bà, gật đầu: “Hoàn toàn chính xác...Cô bồi dưỡng con gái cũng không tệ, nghe nói cô bé vô cùng ưu tú, giành được rất nhiều giải thưởng.”

“Tôi không bồi dưỡng con bé.” Nụ cười của bà Chử Cầm đáng nhát đi, “Nói đúng ra thì tôi là một người mẹ chả ra sao hết, vì công việc ít quan tâm đến con bé. Con bé tự mình lớn lên đấy.”

Ông Chu Bách Đông không biết nghĩ đến gì đó, thờ dãi một hồi.

Thời gian bận rộn nhất đã qua, lúc này Cao Kinh đang ở trong phòng làm việc sửa sang lại tài liệu, đột nhiên cảm nhận được gì đó, anh liếc mắt ra cửa. Cao Kinh mỉm cười, một bóng người thấp thò ngoài cửa: “Sao không vào? Mau vào đây.”

Cố Tương cầm túi đi vào, cô đứng anh ngồi, cô đứng từ trên cao nhìn xuống, “Không quấy rầy anh chứ?”

Tư thế này phối hợp với câu hỏi quá sức đáng yêu, Cao Kinh cầm chặt tay cô, “Không quấy rầy chút nào.” Anh thuận tiện giới thiệu với đồng nghiệp trong phòng, “Đây là bạn gái tôi, Cố Tương.”

Các đồng nghiệp cười nói: “Biết rồi, toàn bộ bệnh viện đều biết hết rồi.”

Cố Tương liếc Cao Kinh.

Nghe xong mấy câu trêu chọc, Cao Kinh hỏi Cố Tương: “Thế nào, đi xong rồi hả?”

“Đi xong rồi.” Cố Tương nói chuyện với anh một lát, không bao lâu y tá đi vào gọi người, cô chuẩn bị đi rồi, Cao Kinh bảo cô ở lại cùng ăn cơm trưa.

Cố Tương đi ra ngoài dạo chờ anh.

Trước khi ăn cơm trưa, Cao Kinh đi trước một chuyến đến phòng bệnh Chu Bách Đông, bà Chử Cầm đứng lúc thu lại bút ghi âm và laptop rồi đi, hai người chạm mặt, Cao Kinh lễ phép nói: “Cô.”

Bà Chử Cầm thờ ơ “Ừ” một tiếng.

Cao Kinh nói: “Hương Hương cũng ở bệnh viện ạ.”

“Tôi biết rồi.” Bà quay đầu chào tạm biệt ông Chu Bách Đông, “Ngài Chu, vậy tôi đi trước.”

“Tạm biệt.” Ông Chu Bách Đông nói.

Đội bà Chử Cầm đi rồi, ông Chu Bách Đông hiếm khi nói đùa, “Bác sĩ Cao, vượt qua cửa ải cũng không dễ dàng.”

Cao Kinh cười nói: “Chân thành tất sẽ nước chảy đá mòn. Hiện tại ông cảm thấy thế nào ạ?”

Ông Chu Bách Đông nói: “Vẫn vậy thôi.”

Cao Kinh nhủ mảy, định tăng thêm liều thuốc giảm đau. Ông Chu Bách Đông đột nhiên hỏi: “Nghe nói em họ cậu chính là cô bé y tá Đồng kia, cô bé ấy

có một em trai nhỏ hơn hai mươi tuổi?”

Cao Kinh nói: “Đúng vậy, còn chưa đầy hai tuổi, tên là Thiện Thiện.”

“Quan hệ giữa hai chị em thế nào?”

“Rất yêu thương nhau.”

“...Con gái lớn và con trai nhỏ của tôi cũng kém nhau hai mươi tuổi.”

Cao Kinh sững người.

Anh ở trong phòng bệnh hơn nửa tiếng, trước khi đi ra gửi tin nhắn cho Cố Tương, không chú ý tới người đứng ở cửa phòng bệnh, cho đến khi đối phương nói một câu: “Bác sĩ Cao, đã nói chuyện xong với cha tôi chưa?”

Cao Kinh ngẩng đầu: “Anh Chu.”

Chu Thiếu Khang nói: “Hai người trò chuyện gì mà lâu như vậy?”

Cao Kinh nói: “Là một chút về bệnh tình.”

“À.” Ánh mắt Chu Thiếu Khang lóe lên, cũng không hỏi tiếp, đang muốn đi vào phòng bệnh, đột nhiên gọi Cao Kinh lại, “Đứng rồi bác sĩ Cao, bạn gái nhỏ của anh ở dưới đây, để cho người đẹp đợi lâu như vậy cũng không hay.”

“Cảm ơn.” Cao Kinh nói.

“Còn có lần trước nói đến ăn cơm, không biết mai có được không?”

Cao Kinh: “Chúng tôi tan làm đều không đúng giờ, hiện tại còn chưa xác định được.”

“Bác sĩ Cao có phải không nề mặt tôi hay không?” Chu Thiếu Khang vỗ bờ vai anh, “Một bữa cơm có thể rút được thời gian mà, có gì tôi sẽ gọi cho anh sau.”

Cao Kinh nhếch miệng, không trả lời, nhìn đối phương đi vào phòng bệnh, nụ cười trên mặt biến mất, lãnh đạm rời đi. Vội vàng chạy xuống nhà, vừa nhìn thấy bóng dáng kia, anh lập tức nói: “Luôn chờ ở đây sao? Em chờ bao lâu rồi?”

Cố Tương cầm ô che mưa nói: “Không lâu lắm.”

Cao Kinh quan sát cô, thấy dáng vẻ cô không nhàm chán lắm, anh mới nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Cố Tương đột nhiên nói: “Vừa rồi em nhìn thấy Chu Thiếu Khang, là con trai ông Chu Bách Đông.”

“...Sao vậy?”

“Vừa đi vào anh ta nhìn thấy đã gọi em một tiếng, qua không bao lâu lại đột nhiên đi xuống, đưa cho em một tấm thẻ VIP.” Thẻ VIP mua hàng hiệu, bên trong có số tiền đủ mua những mặt hàng xa xỉ.

Cao Kinh nhíu mày: “Em không cần để ý đến anh ta.”

“Sao anh không hỏi em có nhận hay không?”

Cao Kinh nói: “Tại sao anh phải hỏi em điều này?”

Cố Tương hé miệng cười. Cao Kinh ôm bờ vai cô, cầm lấy ô từ trong tay cô che mưa, đi tới cửa xoay lại hạ ô xuống.

Lúc tới căn tin bên trong không còn bàn, Đinh Tử Chiêu và Điều Tấn Phong đứng lúc còn chưa ăn xong, nhìn thấy bọn họ, Đinh Tử Chiêu lập tức ngoắc: “Cao Kinh, ngồi đây!”

Cao Kinh kéo Cố Tương đi qua, bỏ ô xuống mặt đất, hỏi: “Hai người mới ăn à?”

“Sắp xong rồi.” Đinh Tử Chiêu cười tùm tùm địa nhìn qua Cố Tương, “Chị dâu, chị ăn gì, em mời khách.”

Cố Tương ngồi nghiêm chỉnh: “Không cần khách sáo.”

“Chị không cần khách sáo, để hôm nào Cao Kinh mời lại là được rồi.”

“Nghĩ hay thật!” Cao Kinh đáp lại, nghiêng đầu hỏi Cố Tương, “Muốn ăn gì, anh đi mua.”

Cố Tương nói: “Mý.”

Cao Kinh đi mua com, Đình Từ Chiêu tám chuyện với Cố Tương, Điều Tấn Phong ở bên cạnh ăn com không nói lời nào, chỉ là thỉnh thoảng liếc Cố Tương.

Cố Tương luôn nói chuyện với Đình Từ Chiêu, mấy lần cô nhú mày.

Cao Kinh mua xong mỳ trở lại, không thấy Cố Tương ở chỗ ngồi, Đình Từ Chiêu nói: “À, chị dâu đi WC rồi.”

Cao Kinh để bát mỳ ở vị trí của cô, dùng đũa gạt rau thơm. Anh đã dặn đừng bỏ vào, ai ngờ vẫn sót mấy cọng. Cao Kinh lấy hết, Đình Từ Chiêu đang muốn mở miệng cười nhạo anh, ánh mắt đột nhiên dời đi, “Ồ?”

Cao Kinh quay đầu.

“Chào mọi người.” Là Chu Huân, cô ta mỉm cười nhìn qua mấy người. “Tôi vừa đi qua thấy mọi người ngồi bên cửa sổ, đúng lúc chỗ tôi có mấy tấm vé.”

Đình Từ Chiêu nói: “Lại là tiệc buffet sao?”

“Không, là vé xem show. Chương trình là do chúng tôi thiết kế, MC có rất nhiều vé. Tôi vừa đi thăm cha, chia mấy vé cho đồng nghiệp bác sĩ Cao rồi. Chỗ này vẫn còn nhiều lắm.” Chu Huân đưa vé cho ba người, show có ngôi sao tham dự, Đình Từ Chiêu không khách sáo nhận giúp hai người kia. Chu Huân còn phải đi làm, gật đầu với Cao Kinh, rồi đi.

Đình Từ Chiêu nói: “Cô Chu này ghê gớm thật, người cũng tốt, dáng vẻ xinh đẹp, lại còn nhã nhặn. Tiếc là Lão Cao cậu đã có bạn gái, nếu không Điều Gian, cậu từ bỏ Nguyễn Duy Ân đi, tôi giúp cậu giật dây với cô Chu?”

Sắc mặt Điều Tấn Phong không tốt, khó coi, “Cậu để ý chuyện của mình đi.”

Cao Kinh ở bên cạnh tiếp tục nhặt rau thơm, liếc Đình Từ Chiêu, nói sâu xa: “Cậu cũng còn độc thân, không bằng tôi giúp cậu giật dây?”

“Không cần!” Đình Từ Chiêu ngôn từ chính nghĩa, “Tôi không giữ được phụ nữ xinh đẹp.”

“Vậy cậu thích dạng như thế nào?” Cao Kinh hỏi.

Đình Từ Chiêu nhìn sang bên phải nói: “Cậu gấp xong chưa? Đừng lãng phí rau thơm, cho tôi!”

Cao Kinh đưa rau thơm cho anh ta, nhặt xong rau, Cố Tương cũng vừa vịn từ WC trở lại. Cô quan sát đồ ăn trên quầy bán. Cao Kinh hỏi: “Có thích gì không? Thích thì bảo anh đi mua.”

Cố Tương lắc đầu: “Không có.”

Cô nói không có vậy tức là không, Cao Kinh cũng không có ý định nhìn thêm nữa.

“Vậy đừng để lãng phí.” Đình Từ Chiêu rút vé trong tay Cao Kinh.

Cao Kinh không ý kiến.

Hai người kia ăn xong, cuối cùng đã biến thành thể giới hai người. Cố Tương nhìn theo bóng dáng Điều Tấn Phong bên ngoài cửa sổ. Cao Kinh gấp cho cô một miếng thịt bò, nhìn cô, hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

“Điều Tấn Phong.”

“...Nhìn cậu ta?”

Cố Tương nói: “Anh ta luôn nhìn lên em.”

Cao Kinh nhú mày: “Cậu ta nhìn lên em?”

“Vâng, cảm giác của em chưa bao giờ sai.”

Cao Kinh trầm tư nói: “Ăn trước đã.” Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, đã không thấy bóng dáng đâu.

Vào đêm, Cao Kinh bận rộn cả một ngày, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi. Anh tắm rửa, đi ra ban công thu quần áo, vẫn còn chưa khô. Trời liên tục mưa, quần áo cũng không khô được. Anh ngồi vào ghế salon, ôm laptop, tiếp tục lật xem tài liệu thời miên ngày hôm qua còn chưa xong. Càng xem, anh càng nhú chặt mày. Ngón tay anh khẽ gõ bàn phím, qua một lát, nghe thấy tiếng gõ cửa. Cao Kinh không đứng dậy, anh cười hỏi: “Không mang theo chìa khóa?”

Bên ngoài im lặng một lát, sau đó truyền đến tiếng chìa khóa chọc vào ổ. Vòng mấy phút, cửa mở ra. Một cái đầu từ ngoài cửa tiến vào.

Cao Kinh nhìn hai giấy, bỏ laptop xuống, cầm dép lê đưa cho cô.

Cố Tương tháo chìa khóa ra, bỏ vào trong túi quần, thay dép lê. Cao Kinh lấy canh ngân nhĩ tổ yến từ trong tủ lạnh ra, nói: “Bác anh bảo em uống thử một bát, nếu cảm thấy dễ uống, ngày mai nấu thêm cho em.”

Cố Tương ngồi xuống, uống một ngụm nói: “Dễ uống. Nhưng không cần phải làm cho em đâu.”

“Xán Xán cũng muốn ăn, bác anh tiện thể thôi.”

Cố Tương vừa uống vừa liếc máy tính anh, Cao Kinh đóng máy tính lại rồi. Đợi cô uống xong, Cao Kinh hỏi: “Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?”

“Hả?” Cố Tương nói, “Em còn chưa khôi phục trí nhớ.”

“Anh nói là lần đầu khi em về đây ấy.”

Cố Tương nói: “Nhớ chứ.”

“Ở nơi nào?”

“Cửa thang trung tâm trị liệu an bình.”

Cao Kinh cười: “Ồ? Lúc đó em đi thẳng, anh cứ tưởng em không phát hiện ra anh.”

Cố Tương uống xong, để bát xuống bàn, suy nghĩ một chút nói: “Nếu như không dùng mắt là điều kiện tiên quyết mà nói, lần đầu tiên em nghe được tiếng của anh là ở nơi này ngày hôm sau.”

“Hả?” Cao Kinh khó hiểu.

Cố Tương nói: “Anh đứng trong thang máy, nói ‘Không cần, cháu thay quần áo rồi đi ngay’, sau đó còn nói ‘Vâng’. Anh nói chuyện với bác anh.”

Cao Kinh sững sờ. Anh cẩn thận nhớ lại, tháng tư kia thực sự bận rộn nhiều việc, số người không đủ, anh tăng ca thời gian dài. Qua một thời gian, bên kia mới điều thêm bác sĩ, lúc này anh mới có thời gian thành thoi.

Cao Kinh chậm rãi nói: “Ngày đó em nhìn thấy anh?”

Cố Tương lắc đầu, “Không, nhưng sau đó em nhận ra tiếng anh.”

“Sao ngay từ đầu em đã nhớ giọng anh rồi?”

Cố Tương suy nghĩ, nhỏ giọng nói: “Giọng anh êm tai.”

Cao Kinh mỉm cười, dựa lưng vào ghế sofa, ôm lấy người, “Cho nên vừa mới bắt đầu em đã nhớ rõ anh rồi hả?”

“...Vâng.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có...” Cố Tương nhớ lại, “Anh dạy cô Âu Dương làm mấy đề Sudoku, anh đánh đàn ghi-ta trong phòng nghỉ, ngày đó anh mặc áo sơ mi trắng. Em bị người đàn ông họ Trương kia đẩy ngã, anh ôm em vào phòng bệnh kiểm tra...” Cố Tương thuộc lòng bàn tay, cô nhớ rõ mỗi một chuyện về Cao Kinh, tất cả chuyện lớn nhỏ tựa như khắc trên tảng đá, hoa văn xâm nhập, không cách nào xóa đi.

Cô nói xong, nhìn Cao Kinh nói: “Trí nhớ của em không hỗn loạn, cũng không mất đi, anh còn gì muốn hỏi nữa sao?”

Cao Kinh: “...”

Anh ôm người lên trên đùi, khẽ nhéo cằm cô, ngón cái dao động trên môi cô. Cô là trân bảo anh giấu kín nhiều năm, lúc trước không có suy nghĩ nhiều, về sau đã có hy vọng xa vời, tiếp theo là khao khát, anh cảm thấy càng ngày càng không đủ. Cho tới lúc này, vậy mà anh cảm thấy độ ẩm từ đôi mắt và trái tim hoà vào nhau, sự nóng bỏng này như muốn thiêu đốt hòa tan anh. Hai ngày này khó có thể mở miệng, khủng hoảng như một bình rượu, sau khi tỉnh rượu anh vô cùng tỉnh táo. Nếu cô gái trong lòng có một ngày thật sự quên anh, vậy anh cũng có cách lần nữa dụ dỗ cô, dẫn cô từng bước một đi vào nhà ấm anh đã bố trí. Ngón cái Cao Kinh đè lại môi cô, nhẹ nhàng hôn lên. Đăng bởi: admin

Chương 59

Tiếp tục mưa dầm cả ngày, cả người đều cảm thấy ướt át. Sáng sớm Cố Tương tỉnh lại, sờ vào chăn màn. Cô không quen với thời tiết ẩm ướt mưa dầm như vậy ở phía nam, không thấy ánh mặt trời thì thôi đi, khó chịu nhất chính là tất cả đồ đạc cũng giống như dán một tầng hơi nước.

Cô chợt lại nghĩ nếu mười năm trước cô vẫn tiếp tục sống với dạng khí hậu này, có lẽ cô sẽ quen rồi.

Cố Tương để chân lên chóp mũi, cúi đầu hít hà, cố gắng tìm lại trí nhớ. Đúng lúc này có tin nhắn đến. Cô cong khóe miệng, với điện thoại từ bên tủ đầu giường.

Cao Kinh: Trước khi anh đi ra ngoài quên cho cá ăn rồi, em giúp anh nhé?

Cố Tương: Vâng.

Cao Kinh: Giúp anh tưới hoa nữa.

Cố Tương: Vâng.

Cao Kinh: Trong tủ phòng bếp có một túi rong biển, lúc tan làm anh muốn nấu canh rong biển, em giúp anh ngâm vào nước nhé.

Cố Tương: Vâng.

Cao Kinh: Em có thể ở chỗ anh chơi, xem TV đọc sách vọc máy tính đều được.

Cố Tương: Em có thể lục đồ của anh sao?

Cao Kinh: Anh không có bí mật gì với em hết.

Cố Tương ôm lấy chăn, ngồi trên giường phui, đi chân trần trên giường mấy bước, sau đó nhảy xuống đất. Đi dép lê, cô thuận tiện chỉnh lại tóc, về mặt nghiêm túc ra khỏi phòng ngủ.

Trong bệnh viện, Cao Kinh cắt đi động đi, ra khỏi văn phòng, bắt đầu chăm chỉ làm việc. Cha của Chu Huân - ông Chu Bảo sinh gần đây tình hình dường như có chuyển biến tốt đẹp, đã có thể nói đùa với Cao Kinh. Ông vừa ăn sáng xong, cầm khăn mặt lau miệng, nói: “Là con gái tôi làm, trước khi đi làm có lòng mang tới, tôi bảo con bé đừng phiền như vậy, mà nó không chịu nghe. Con bé vô cùng hiếu thuận.”

Bà Chu cười nói: “Tiểu Huân hiếu thuận, bây giờ ông vui rồi chứ?”

Ông Chu Bảo sinh: “Vui lắm. Còn chưa cảm ơn cậu bác sĩ Cao, cảm ơn cậu đã thuyết phục con gái tôi.”

Cao Kinh nói: “Cũng là vì cô Chu thật lòng suy nghĩ cho chú, ý nguyện của chú quan trọng hơn mọi thứ.”

Ông Chu Bảo Sinh tất nhiên là thích người khác khen con gái mình, “Con gái tôi cái gì cũng tốt, luôn đặt công việc lên đầu, đã sắp 27 rồi, đến bây giờ còn chưa có đôi tượng.”

Cao Kinh trò chuyện với ông mấy câu, lại kiểm tra tình hình sức khỏe một lần, lúc này mới đi đến phòng bệnh khác.

Bà Chu vẫn nhìn theo bóng dáng anh rời đi, quay đầu nói với chồng: “Bác sĩ Cao đúng là một bác sĩ tốt, tôi còn chưa thấy từng thấy bác sĩ nào đối với bệnh nhân kiên nhẫn như vậy.”

“Đúng vậy.” Ông Chu Bảo Sinh cảm thán, lại hỏi, “Không biết cậu ta có bạn gái hay chưa?”

Bà Chu sững sờ. Ông Chu Bảo Sinh nói: “Bà nói xem cậu ta và Tiểu Huân có xứng đôi hay không?”

Bà Chu nghĩ thâm, các điều kiện phương diện của Chu Huân quả thật không tệ, nhưng ánh mắt nên tình tường nhiều hơn một chút, lần đầu tiên bà thấy con bé đối xử với người xa lạ tốt như vậy, từng bác sĩ y tá đều được con bé đối xử tốt, trong lòng bà nghĩ thâm, cho đến khi bà nhìn thấy Chu Huân muốn tranh buổi đêm khi bác sĩ Cao có ca trực, bà mới nhận ra điều gì đó.

Bác sĩ Cao làm người vô cùng chân thành, không biết sẽ thích người như thế nào, chồng bà thấy con gái mặt nào cũng tốt, bà là mẹ kế, nhìn người càng khách quan hơn, bề ngoài Chu Huân không có vấn đề gì, nhưng làm người quả thực...khó mà nói được, bình thường con bé biểu hiện không nhìn ra được, người lớn bạn bè đều ưa thích con bé.

Bà khẽ thở dài trong lòng, có lẽ là bởi vì đối xử thật lòng không nhận được tương xứng, nên bà mới có thành kiến với Chu Huân, điều này không nên chút nào. Bà Chu thuyết phục chính mình, cười nói: “Tiểu Huân rất xinh đẹp, không sợ không tìm được đôi tượng. Ông đó, cũng đừng quan tâm chuyện này.”

Ông Chu Bảo Sinh nói: “Tôi nay Tiểu Huân không tới sao?”

Bà Chu: “Con bé bảo buổi tối phải tiếp khách hàng ăn cơm, không chắc đã đến được.”

Ông Chu Bảo Sinh nói tiếp: “Tôi thấy bác sĩ Cao thật sự rất tốt, bà giúp tôi hỏi thăm một chút, xem cậu ta đã lập gia đình chưa.”

“Biết rồi, ông cứ nghỉ ngơi đi.” Bà Chu nói.

Sau khi Cao Kinh đi kiểm tra cho Chu Bách Đông xong, dặn dò y tá mấy câu, y tá nói: “Ông Chu đúng là giỏi chịu thật, nghe nói tối hôm qua ông ấy còn không ngủ được hai tiếng, vậy mà không chịu kêu y tá một tiếng. Không trách ông ấy có thể phát tài, người làm chuyện lớn đúng là giỏi chịu đựng hơn người thường.”

Cao Kinh hơi dừng bút, rồi lại viết tiếp: “Tăng thêm chút thuốc giảm đau, đừng để cho người bệnh quá khổ sở.”

Y tá cũng không biết có nghe vào hay không, tự quyết định: “Anh nói xem người có tiền cũng thật là kỳ quái, tại sao lại chạy tới chỗ chúng ta nằm viện chứ? Để cho phóng viên ngồi bên ngoài cả ngày không nói, còn lãng phí tài nguyên chữa bệnh.”

“Cái gì lãng phí tài nguyên chữa bệnh?”

“Chiếm giường bệnh đó, người như ông ấy chẳng lẽ không thể chăm sóc tại nhà.”

“Lãng phí ư?” Cao Kinh cũng không ngẩng đầu lên, vẫn viết tiếp, nói, “Nói như cô, quan tâm lâm chung của chúng ta cũng là đang lãng phí tài nguyên chữa bệnh, người bệnh đều không còn chữa trị được, tại sao phải chiếm dụng nhiều người vật tư như vậy để chờ chết đây?”

Y tá khẽ giật mình.

Cao Kinh viết xong, đóng bút lại, nhìn về phía y tá nói: “Trong xã hội có lẽ có rất nhiều bất công, nhưng ở trước mặt tử vong, mỗi người đều ngang bằng, tôn trọng mỗi sinh mệnh chưa bao giờ là lãng phí.”

Y tá: “Xin lỗi bác sĩ Cao, tôi không phải có ý này.”

Cao Kinh cong môi: “Đề tâm làm việc.”

Cả ngày làm liên tục không nghỉ, bận đến lúc sắp tan làm, Cao Kinh đang muốn nhắn tin cho Cố Tương, điện thoại đột nhiên xuất hiện số lạ gọi đến. Là số địa phương, Cao Kinh bắt máy, vừa cười áo khoác, vừa nói: “A lô.”

“Bác sĩ Cao.”

Cao Kinh do dự, không quá xác định: “Tiêu...”

“Là tôi.” Tiêu Mân nói bên đầu kia điện thoại.

Cao Kinh nhíu mày, cởi áo khoác: “Sao anh Tiêu lại nghĩ đến chuyện gọi điện thoại cho tôi thế này?”

“Vết thương của bác sĩ Cao đã đỡ chưa?”

Cao Kinh mỉm cười: “Đã khỏi rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Vậy có tiện đi ra ngoài nói chuyện không?”

Cao Kinh vắt áo khoác lên ghế, cụp mắt chỉnh lại quần áo, nói: “Có thể.” Hẹn xong địa điểm, anh nhắn tin cho Cố Tương, báo cho cô biết anh tạm thời có hẹn.

Lúc Cố Tương nhận được tin, cô đang ở nhà Cao Kinh hầm xương. Cô chậm rãi nhấn lại, sau đó lại mở trang web dạy nấu ăn ra, xem cách nấu canh rong biển. Trình tự nhìn rất đơn giản, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng thử qua. Nhân lúc đang ninh xương, cô bắt đầu bóc tỏi, bóc được hai củ, đưa tay lên mũi, thôi quá. Cô đột nhiên nghĩ đến lúc trước, có một lần Tiêu Mân nấu cơm cho cô, lúc bóc xong tỏi còn cố ý đưa tay lên mũi cô, trước nay cô đều không hoảng hốt, nhưng lần đó chỉ muốn gior cả chân lên.

Đặt tỏi lên thớt, Cố Tương hoàn hồn. Nhíu mày, cô không nên nghĩ đến những chuyện đó. Ngón tay chạm vào màn hình, dùng dao đập tỏi. Cố Tương gior dao lên, dùng sức đập xuống. “A...”

Mưa phùn liên tục, Cao Kinh đi vào nhà hàng, để ô vào trên kệ ở cửa ra vào. Đi vào nhìn xung quanh một vòng, lại không nhìn thấy Tiêu Mân, ai ngờ lại gặp được Chu Thiếu Khang. Chu Thiếu Khang đứng dậy đón, cười nói: “Bác sĩ Cao, chờ anh đã lâu rồi, mời anh ăn bữa cơm chả dễ dàng chút nào.”

Cao Kinh không cười, “Anh Chu?”

Chu Thiếu Khang nói: “Bác sĩ Cao, chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói chuyện.”

Cao Kinh im lặng mấy giây, sau đó mỉm cười, ngồi xuống.

Chu Thiếu Khang chọn đầy một bàn đồ ăn, uống một ngụm bia nói: “Tuy chỗ này chỉ là nhà hàng nhỏ, nhưng tay nghề rất tốt. Khi còn bé trong nhà tôi còn chưa phát đạt, cũng phải trải qua không ít khổ sở. Cho nên bác sĩ Cao à, anh đừng coi tôi là cái gì phú nhị đại, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi, so với rượu vang, tôi càng thích bia hơn.”

Cao Kinh vẫn mỉm cười, anh không nói nhiều lắm, thỉnh thoảng động đũa, còn bia thì không uống giọt nào.

Chu Thiếu Khang đã uống hết cốc thứ ba, anh ta cảm khái: “Năm đó mọi khổ sở của cha, tôi đều nhìn thấy hết ở trong mắt. Trước kia tôi không hiểu chuyện, hiện tại hiểu chuyện rồi, đáng tiếc... Xem như là tôi đã hiểu rõ, cái gì gọi là con cái trưởng thành mà cha mẹ không đợi được, àiz.” Nói xong mấy câu, anh ta như nghĩ ra gì đó, chặc một tiếng, đột nhiên từ chỗ ngồi bên cạnh cầm lấy một cái túi, đặt lên trên bàn.

Logo chiếc túi dễ làm người khác chú ý, đồ vật bên trong giá trị xa xỉ. Chu Thiếu Khang nói cảm ơn Cao Kinh đã chăm sóc cha mình, tặng đồ này cho anh.

Cao Kinh nói: “Anh Chu, tôi không thể nhận.”

Chu Thiếu Khang lại đẩy ra một cái thẻ, cười nói: “Chỉ là chút quà cho bạn bè thôi. Còn có cả chiếc thẻ VIP này nữa. Ngày hôm qua đụng phải bạn gái anh, vốn muốn cho cô ấy, nhưng cô ấy không muốn. Tôi nhìn cả người cô ấy toàn hàng hiệu, cho rằng có lẽ cô ấy sẽ thích cái này. Bác sĩ Cao...”

“Bạn gái của anh nhìn là đã biết sống an nhàn sung sướng, thiên kim đại tiểu thư xinh đẹp phải tốn không ít tâm tư, sao có thể giữ được? Muốn theo đuổi cô ấy không tốn tiền sao?”

Trên bậc thang nhà hàng, có người gọi: “Chu Huân, làm gì vậy, đứng đấy làm gì?”

“À, đến đây.” Chu Huân thu lại ánh mắt, vội vàng đi lên với đồng nghiệp, trước khi đi vào lối rẽ quay lại nhìn.

Lúc Cao Kinh rời khỏi nhà hàng, mưa rơi càng lớn hơn, hai tay anh trống không vọt tới chỗ đậu xe. Lên xe, ô che mưa cũng ướt sũng chỗ ngồi, Cao Kinh rút khăn tay lau nước mưa trên người, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cái thời tiết rắc rối này, tối tăm phiền muộn lại còn ẩm ướt, anh không rửa xe một thời gian rồi, trên đệm lúc này toàn là bùn đất và nước đọng.

Về đến nhà, vừa mở cửa anh đã ngửi được mùi hương thoang thoảng, bật đèn lên, anh đi vào trong phòng tìm xung quanh, phát hiện trên bếp ga có một nồi đất nhỏ. Mở ra xem, là canh rong biển nấu với súp.

Cao Kinh mỉm cười, bấm gọi cho Cổ Tương. Vang lên một lát không có người nghe, nhìn thời gian, đoán chừng cô đang tắm. Anh nhắn tin. “Anh về đến nhà rồi, chuẩn bị ăn canh em nấu.”

Anh đun nóng lại canh, sau đó đi tắm. Tắm xong đi ra, canh cũng đã nóng, anh múc ra bát, thử một ngụm. Không bỏ muối.

Cao Kinh lại uống thêm một ngụm nữa, xác định thật sự không bỏ muối. Anh tự xử, múc thêm chút muối bỏ vào. Anh vừa ăn vừa nhìn xung quanh, chú cá nhỏ đã được cho ăn rồi, hoa cũng đã tưới, TV mở ra, không phải kênh khi tắt ngày hôm qua, có người dùng TV rồi.

Cao Kinh chuẩn bị nhấn thêm một tin, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Anh cong khóe miệng, đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, một người nhào vào trong lòng anh.

“Cao Kinh...” Nguyễn Duy Ân cả người ướt đầm, vô cùng chật vật, run rẩy, ôm chặt Cao Kinh.

“Duy Ân?” Cao Kinh nhú mày, bắt lấy cánh tay cô ta, “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Duy Ân ôm chặt anh, “Em...em...”

Cô ta thật sự quá chật vật, Cao Kinh nói: “Vào rồi nói sau.”

Bên dưới, Cổ Tương tắm rửa xong, lau khô tóc ngoài phòng khách, rồi mới trở về phòng ngủ, nhìn thấy tin nhắn Cao Kinh gửi tới. Cô mỉm cười, nghĩ gì đó, cô cầm chìa khóa đi ra cửa. Đi đến tầng mười hai, cô dứt thẳng chìa khóa vào, giữ cửa đẩy, sau đó đứng ở cửa ra vào, nhếch môi cười, đợi Cao Kinh vội tới cầm dép lê cho cô. Ánh mắt xuyên qua phòng khách, thẳng tới bàn ăn cạnh bếp. Cao Kinh chưa cầm dép lê cho cô, anh đứng bên cạnh bàn, áo ngủ bị người bắt lấy một góc, người nọ tóc dài ướt sũng thả ra sau lưng, mặc bộ quần áo nam rộng thùng thình.

Cao Kinh thấp giọng nói: “Uống ngụm canh trước đã.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Bốn mươi phút trước.

Cao Kinh nói: “Vào đã rồi nói sau.”

Quần áo và tóc Nguyễn Duy Ân đều nhỏ nước, cũng quên cởi cả giày, khi nhìn thấy mấy dấu chân bẩn, cô ta mới có phản ứng, vội cởi giày.

Ánh sáng tràn ngập phòng khách, cuối cùng Cao Kinh cũng chú ý tới cổ áo sơ mi của cô ta tuột cúc. Anh nhú mày, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Duy Ân vẫn còn cảm thấy sợ đến phát run, cô ta há miệng, trong cổ họng chỉ miễn cưỡng phát ra một chữ “Em”.

Trạng thái của cô ta rất không bình thường, rõ ràng đã xảy ra chuyện lớn, một mình tới đây, ngay cả túi xách cũng không mang, quần áo lại xộc xệch, Cao Kinh không muốn có suy đoán xấu nhất, anh hỏi: “Có muốn đi tắm trước không?”

Nguyễn Duy Ân lập tức gật đầu.

Cô ta vào nhà tắm, Cao Kinh ôm cánh tay, nhú mày đứng ở phòng khách, anh nhìn ra ban công, đối diện là bệnh viện Thụy Hoa. Trước đó bác sĩ Nguyễn bị hôn mê, bởi vì ông từng xuất hiện bệnh tình liên quan đến não, cho nên hai ngày nay vẫn còn ở lại trong viện quan sát, Cao Kinh đã đi qua thăm, tình hình của ông đã tạm ổn, đoán chừng ngày mai hoặc kia có thể ra viện.

Cao Kinh suy nghĩ, hô vào trong nhà tắm: “Duy Ân, trong tủ có khăn mặt mới, anh xuống nhà giúp em cầm chút quần áo lên thay.”

“Đừng...” Trong nhà tắm truyền đến tiếng hô vô cùng kháng cự.

Cao Kinh dừng lại.

Bên trong truyền đến tiếng chai lọ rơi xuống đất, qua mấy giây, bên trong nói: “Cao Kinh, không cần đâu, em tắm qua rồi lập tức đi. Anh, anh cho em ít tiền gọi xe, em quên mang theo rồi.”

Cao Kinh im lặng, sau đó đi phòng ngủ cầm một bộ quần áo của mình đi ra, bỏ 200 lên trên bàn.

Qua một lát, trong phòng tắm hỏi: “Cao Kinh, vậy quần áo...”

Cao Kinh dựa vào bàn ăn đứng, anh nói: “Quần áo treo ở năm đám cửa.”

Sau đó truyền đến tiếng đóng mở cửa, Nguyễn Duy Ân mặc quần áo của Cao Kinh đi ra. Cô ta chỉ tắm qua, sắc mặt hoàn toàn không có sự hồng hào sau khi tắm rửa, môi tái nhợt. “Cho em xin một chiếc túi nylon để đựng quần áo.”

Cao Kinh đi vào phòng bếp lấy túi, Nguyễn Duy Ân trông thấy trên bàn có một bát canh, cô ta cố giả vờ bình tĩnh thuận miệng nói: “Anh còn chưa ăn cơm tối à?”

“Đã ăn rồi, em thì sao?” Cao Kinh nói.

Nguyễn Duy Ân: “Em còn chưa ăn...” Cô ta đột nhiên lại nói, “Nguy rồi, cặp lồng rơi ở bệnh viện, ngày mai sao mang cơm cho cha em đây.” Cô ta lại sờ lên trên người, tìm kiếm khắp nơi, “Túi...”

Cao Kinh nhìn cô ta, “Duy Ân, em ngồi xuống trước đã.”

Nguyễn Duy Ân như là không nghe thấy, nhìn về phía anh: “Hà?”

Cao Kinh trấn an: “Em ngồi xuống trước đi, có ăn canh không? Anh múc cho em một bát.”

Nguyễn Duy Ân đứng đó một lúc lâu, sau đó ngồi xuống. Cao Kinh múc cho cô ta bát canh, để trước mặt cô ta: “Đây là do Cố Tương nấu, trong nhà không nấu cơm.”

Nguyễn Duy Ân sững sờ, “À... Cố Tương...” Cô ta quay đầu, nhìn xuống nước mắt, nói: “Túi của em còn cả điện thoại, đều rơi ở bệnh viện.”

“Để anh giúp em tìm.”

Nguyễn Duy Ân lắc đầu.

Cao Kinh suy nghĩ, hỏi: “Hôm nay mẹ em ở lại qua đêm?”

“Vâng, nên em mang cơm tối cho họ.”

Ánh mắt Cao Kinh hơi trầm xuống, “Em từ bệnh viện chạy tới đây sao?”

Nguyễn Duy Ân im lặng, một lát sau, cô ta mấp máy môi, khàn giọng nói: “Em vốn định đi rồi, lại đụng phải Diêu Tấn Phong, anh ta bảo cần nói chuyện, em đi theo anh ta.” Đề tài giữa họ đã nói vô số lần, từ thời đại học cho đến bây giờ, Diêu Tấn Phong vẫn không chịu buông tha. Nguyễn Duy Ân cuối cùng đã cảm thấy hối hận vì ba năm trước từng đồng ý thử một thời gian ngắn với đối phương, thử một tuần, cô ta không thể nào chịu nổi, lại từ chối đối phương. Chuyện này không có ai biết. Đã biến thành dây dưa không dứt.

Hôm nay cô ta tan làm trễ, lúc đưa cơm tới bệnh viện đã là hơn bảy rưỡi, cô ta còn chưa ăn, cha mẹ bảo cô ta nhanh chóng đi về, ngày kia có thể ra viện, bảo cô ta ngày mai không cần đến. Cô ta xuống dưới gặp phải Diêu Tấn Phong, Diêu Tấn Phong mang theo hoa quả, định tới thăm, anh ta muốn nói chuyện, Nguyễn Duy Ân theo anh ta đến chỗ yên tĩnh. Cô không nhớ rõ chủ đề như thế nào lại kéo đến trên người Cao Kinh, Diêu Tấn Phong bảo cô ta đừng nhớ thương Cao Kinh nữa. Mấy năm nay áp lực của cô ta thật sự rất lớn, cha ngồi tù, trong nhà thay đổi, cô ta phải nuôi gia đình, trong trường học đám trẻ cũng không nghe lời, sắp đến cuối kì, thời gian không còn đủ nữa. Sau đó hình như cô ta nói khó nghe chọc giận đối phương. Hoa quả không ngừng rơi xuống đất, áo sơ mi bị kéo, mặc kệ túi và ô, cô ta bối rối sợ hãi, chỉ biết chạy, sợ người phía sau đuổi theo.

Nguyễn Duy Ân mặt đầy nước mắt, cô ta bắt lấy quần áo Cao Kinh, kìm nén sự run rẩy.

Cao Kinh nhìn xuống con giận, tỉnh táo nói: “Không có ý định báo cảnh sát?”

“Đừng——” Nguyễn Duy Ân lắc đầu, “Đừng nói, cái gì cũng đừng nói, em không muốn khiến cho cha mẹ lại lo lắng. Truyền đi mất mặt cũng là em!”

Cao Kinh hít sâu. Cuộc sống của cô ta áp lực quá lớn, đêm nay lại đã xảy ra chuyện như vậy, lúc cô ta mới xuất hiện phản ứng rất không bình thường, Cao Kinh lo lắng cô ta sẽ xuất hiện bệnh rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Anh cố gắng dùng giọng điệu chậm chạp đối thoại với cô ta, Cao Kinh thấp giọng nói: “Án canh đi đã.” Nói xong câu này, anh như phát hiện ra gì đó, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Cố Tương đang đứng ở cửa ra vào, không nói lời nào nhìn bọn họ.

“Hương Hương?” Cao Kinh liếc qua Nguyễn Duy Ân, bước nhanh về phía trước.

Nguyễn Duy Ân kinh ngạc, dùng sức lau mặt, hoảng hốt, cái ghế cũng phát ra tiếng rơi xuống đất, cô ta vội chạy vào nhà tắm.

Cao Kinh nhíu mày, lại nhìn về phía Cố Tương, “Hương Hương.”

Cố Tương không nói, chỉ nhìn anh. Trong lòng Cao Kinh khó chịu, “Em vào đi.”

Cố Tương không vào.

Cao Kinh bắt lấy cổ tay cô, Cố Tương dùng sức rút ra. Cao Kinh giải thích: “Nguyễn Duy Ân xảy ra chút chuyện, cô ấy từ bệnh viện chạy tới đây, túi xách và điện thoại đều mất, bên ngoài lại mưa to, anh bảo cô ấy đi tắm.”

Cho tới bây giờ anh chưa từng phải đối mặt với tình huống này, làm bất cứ chuyện gì anh đều có thể thành thạo, chậm rãi giải quyết, giờ phút này anh chỉ có thể nhặt nhoe nói chuyện, lời nói lại không hề có sức thuyết phục. Anh không có cách nào nói được điểm mấu chốt, càng giải thích càng lép vế, Cao Kinh không thể không thừa nhận chính mình căng thẳng, anh lại bắt lấy cổ tay Cố Tương, Cố Tương lại dùng sức rút ra.

Ánh mắt Cao Kinh quét qua vết nâu tím giữa ngón trỏ và ngón giữa tay trái cô, bên trên móng tay còn có vết cắt rõ ràng. Anh hỏi: “Tay bị làm sao vậy?”

Cố Tương để hai tay sau lưng, né tránh anh. Tầm mắt của cô nhìn vào bên trong.

Cao Kinh nhìn theo cô. Nguyễn Duy Ân đã đi ra.

Nguyễn Duy Ân xách theo túi nylon, cổ bình tĩnh nói: “Em đi trước.”

“Cô đi theo tôi.” Cố Tương mở miệng. Đây là câu đầu tiên cô nói đêm nay.

“Hương Hương...” Cao Kinh gọi cô.

Cố Tương không nhìn anh, xoay người rời đi, “Nguyễn Duy Ân.”

Nguyễn Duy Ân do dự hai giây, đi theo, nhỏ giọng nói với Cao Kinh “Xin lỗi”, Cao Kinh nhíu mày, đi theo phía sau, “Hương Hương!”

Cố Tương xuống dưới nhà, mở cửa để cho Nguyễn Duy Ân đi vào, Cao Kinh bắt được cánh tay cô: “Hương Hương!”

Cố Tương mạnh mẽ rút ra, đóng cửa lại. Cao Kinh không dám lên tiếng.

Trong nhà, Cố Tương yên lặng nhìn Nguyễn Duy Ân. Nguyễn Duy Ân muốn mở miệng nói gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác cổ họng như bị thắt chặt, cô ta không mở miệng được.

Cố Tương nói: “Bà nội tôi ngủ rồi, cô nhỏ giọng một chút.”

Nguyễn Duy Ân vội vàng gạt đầu.

“Cô đi theo tôi.”

Cố Tương dẫn cô ta vào phòng ngủ, Nguyễn Duy Ân không biết Cố Tương muốn gì. Mấy bước đi này cô ta cũng đang tìm từ, cô ta giải thích: “Cố Tương, cô đừng hiểu lầm, là tôi xảy ra chuyện, không phải tôi muốn...”

Lời của cô ta dừng lại, nhìn Cố Tương mở tủ quần áo ra, lấy từ bên trong ra một bộ quần áo.

“Cô thay thử xem.” Cố Tương nói.

Nguyễn Duy Ân: “...”

Cố Tương quan sát cô ta: “Có lẽ số đo của cô lớn hơn tôi.” Cô lại lấy ra một chiếc váy rộng hơn, để lên giường, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng lại.

Cô lặng yên đợi bên ngoài, nghiêng đầu nhìn về phía cửa ra vào. Qua một lúc, người trong phòng ngủ mở cửa đi ra, “Tôi xong rồi.” Nguyễn Duy Ân nói.

Cố Tương mặc chiếc váy này vẫn còn rộng, Nguyễn Duy Ân mặc vào tương đối vừa.

Cố Tương lại không nói lời nào, Nguyễn Duy Ân lúng túng nói: “Cảm ơn, vậy tôi...đi trước.”

“Ừ.” Cố Tương rất lãnh đạm.

Nguyễn Duy Ân quay người đi lấy túi nilon và đồ nam thay ra, vừa mới cầm vào, đồ nam đã bị lấy đi. Cố Tương không nói tiếng nào cầm lấy đồ nam. Nguyễn Duy Ân bỏ tay không xuống, túi nilon rơi xuống đất, quần áo bên trong rơi ra, lộ ra áo sơ mi đứt cúc.

Cố Tương nhú mày. Chỉ liếc được chút, Nguyễn Duy Ân đã nhặt túi lên, cô ta lại cảm ơn Cố Tương.

Cửa mở ra, Cao Kinh ôm cánh tay, cúi đầu đợi ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, lập tức ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn Cố Tương, há mồm đang định gọi cô, chợt nghe thấy, “Cao Kinh, em đi trước đây.”

Lúc này Cao Kinh mới chú ý tới Nguyễn Duy Ân đã thay quần áo, “Anh đưa em về.” Anh lại nhìn về phía Cố Tương, “Anh đưa cô ấy về trước, sẽ nói chuyện với em sau nhé?”

Cố Tương cũng không nhìn anh, cô gạt đầu với Nguyễn Duy Ân.

Cao Kinh luống cuống, nhưng anh vẫn tỉnh táo xử lý trước chuyện của người ngoài. Đi vào thang máy, anh ấn tầng hầm thứ hai, Nguyễn Duy Ân lại ấn tầng một, nói: “Em tự gọi xe được.”

Cao Kinh không đồng ý: “Bên ngoài trời đang mưa, anh đưa em về.”

“Không cần, thật sự không cần đâu, anh giúp em gọi xe đi.”

Nguyễn Duy Ân kiên trì bảo Cao Kinh giúp gọi taxi, Cao Kinh không lay chuyển được cô ta, đợi xe taxi đến, anh nhớ biển số xe, còn bảo cô ta chờ một chút, anh lên nhà đưa di động của mình cho cô ta. Nguyễn Duy Ân lại từ chối, nói trong nhà còn một chiếc điện thoại nữa, cô ta về đến nhà sẽ nhắn tin cho anh.

Xe taxi chạy đi, Cao Kinh đứng tại chỗ nhìn một lát, sau đó xoay người, vội vàng chạy vào cư xá.

Nguyễn Duy Ân nhìn theo Cao Kinh quay người chạy về, cô ta mới quay đầu lại. Bên ngoài mưa rơi lác đác, cơ thể cô ta dần dần lạnh buốt, nhiệt độ trong taxi hơi thấp, cô ta chỉnh cao lên một chút, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Nguyễn Duy Ân nói: “Cho tôi xuống xe ở phía trước.”

Lái xe nói: “Còn chưa tới nhà.”

Nguyễn Duy Ân lau nước mắt, đưa tiền cho đôi phượng: “Thả tôi xuống trước đi.”

Lái xe không dám nói gì, dừng lại ở phía trước, trả tiền cho cô ta.

Nguyễn Duy Ân xuống xe, toàn bộ tiền được trả lại rơi xuống đất, cô ta ngồi xổm xuống nhặt, vừa nhặt vừa khóc. Cô ta từ bệnh viện chạy ra, nơi gần nhất là nhà Cao Kinh, cô ta tự kiểm soát cho mình, bởi vì chỗ đó gần đây, cho nên mới chạy tới nhà anh, chứ không phải anh là người đầu tiên cô ta muốn gặp, muốn tìm kiếm sự bảo vệ. Cô ta rõ ràng đã quên sự tồn tại của Cố Tương.

Cao Kinh đã có bạn gái, lúc trước anh không thích cô ta, tương lai cũng sẽ không thích cô ta.

Cô ta đứng dậy, ôm chặt chính mình, từ từ đi lên phía trước, không thèm suy nghĩ đến túi xách và điện thoại đã ném đi, cũng không thèm nghĩ đến ngày mai nên làm gì, càng không thèm nghĩ đến quần áo bị rách trong túi nilon xử lý như thế nào.

Trong cơn mưa phùn, Quách Thiên Bồn lái xe từ công ty về nhà, gần tới nghỉ hè, lớp huấn luyện vào mùa cao điểm, anh bận rộn cả ngày, hiện tại vô cùng mệt mỏi. Anh ngập một cái, hai mắt mờ mờ nhìn thấy có một cô gái mặc váy ở lối đi bộ, anh ta mờ to mắt, nước mắt chảy ra, “Cố Tương?”

Anh ta thả chậm tốc độ xe, hạ cửa kính xe xuống, “Cố——” dừng một chút, “Nguyễn Duy Ân?”

Nguyễn Duy Ân nghiêng đầu. Cô ta không có ô, trên mặt toàn là nước mưa, Quách Thiên Bồn vốn không muốn để ý nhiều, chẳng biết tại sao mở miệng lại trở thành: “Cô đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi.”

Nguyễn Duy Ân im lặng, Quách Thiên Bồn mới phát hiện hai mắt cô ta đỏ bừng. Anh hơi do dự một lát, đẩy cửa xe xuống, đi đến trước mặt cô ta. “Cô...Cha cô không biết...”

Nguyễn Duy Ân: “...”

Cao Kinh ra khỏi thang máy, đi thẳng đến cửa nhà Cố Tương, anh khẽ gõ cửa: “Hương Hương?”

Không có người đáp lại.

Lại gõ, “Hương Hương, em mở cửa ra.”

Đợi hơn mười phút, mãi không có ai trả lời. Anh chạy về nhà, tìm được điện thoại gọi cho Cố Tương, chuông kêu mấy tiếng thì bị cúp. Anh nhấn một tin rất dài cho Cố Tương, cuối cùng cũng được trả lời.

Cố Tương: “Em tạm thời không muốn nói chuyện với anh.”

Cao Kinh ngồi ở bàn, kinh ngạc nhìn từng chữ mấy lần, anh nhìn về phía phòng bếp. Phòng bếp thu dọn rất sạch sẽ, hôm nay cô bận rộn cả một ngày, nấu canh, còn rửa hết bát đĩa. Cao Kinh nhìn về phía khung dao, anh không biết xảy ra chuyện gì với tay Cố Tương, nhưng có khả năng là bị thương lúc thái thịt. Nhưng chỉ thái thịt thì sao khiến móng tay cô tím thế kia?

Cao Kinh đi vào phòng bếp, múc một bát canh, chậm rãi uống. Canh đã hơi nguội, nhưng vẫn ngon như trước.

Tầng dưới, Cố Tương ném bộ quần áo nam xuống mặt đất, cô tựa ở đầu giường một lát, lại xuống đất, đá xa một chút, lại quay về trên giường. Cô cong hai chân lên, tay trái đặt ở trên đầu gối, nhìn móng tay tím bầm của mình. Trong nháy mắt không kìm chế được sự uất ức. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Mười hai giờ đêm, Đồng Xán Xán về nhà. Tối nay cô đi xem show với Đinh Từ Chiêu, xem xong lại ăn khuya, toàn bộ hành trình vốn đều rất vui vẻ, cuối cùng Đinh Từ Chiêu đột nhiên khen mình hào phóng, cô phân bác hai lần anh ta mời cô, một lần là buffet miễn phí, một lần là show miễn phí, toàn là tính toán tỉ mỉ, hào phóng ở đâu ra. Hai người cãi nhau một trận, Đinh Từ Chiêu đưa cô đến dưới nhà, cô đi thẳng lên trên không thêm tạm biệt. Tâm trạng Đồng Xán Xán không tốt, vừa ra thang máy, phiên nào phút chốc bị đánh tan, cô lại càng hoảng sợ, hốt hoảng: “Nửa đêm canh ba anh đứng ở đây làm gì?!”

“...”

Cao Kinh vốn đang đứng dựa vào tường, thấy cô đột nhiên xuất hiện, anh duỗi chân, không đáp hồi lại: “Sao về muộn vậy?”

Đồng Xán Xán quan sát xung quanh anh: “Em đi chơi, chả vui tí nào, lần sau không đi nữa. Nhưng mà...” cô cũng không quên hỏi, “Sao anh lại đứng ở đây?”

Cao Kinh cau mày: “Ngày mai còn phải đi làm, em đi nghỉ sớm đi.”

Đồng Xán Xán cũng không phải người ngốc, “Tránh mà không đáp, rất khả nghi nha!”

Cao Kinh liếc cô.

Đồng Xán Xán hiểu lòng người nói: “Được rồi em đi vào, ngày mai anh cũng phải đi làm đấy, đừng có đứng đến ngu người.”

Cô quay người đi mở cửa, lưng hướng về phía Cao Kinh làm bàn: “Chắc chắn cãi nhau rồi, Hương Hương tốt như vậy, nhất định là anh không đúng. Đàn ông các anh chính là như vậy, vừa keo kiệt vừa tính toán, cho nên độc thân vẫn tốt hơn, yêu đương đúng là vô nghĩa.”

Cao Kinh không muốn nghe chút nào. Cuối cùng đã được yên tĩnh, Cao Kinh lấy điện thoại di động ra, ấn vào wechat. Khung tin nhắn dừng ở câu kia của Cố Tương “Tạm thời em không muốn nói chuyện với anh”. Ba giờ trống rỗng này dài đằng đẵng như ba năm, anh chưa từng trải qua cảm xúc bất an, hoảng hốt, tâm thần bất định, đau lòng cùng với khó có thể kìm nén được sự nhớ nhung này.

Cao Kinh cẩn thận từng li từng tí nhắn tin: “Đã ngủ chưa?”

Anh từ từ ngồi xổm xuống, trông coi điện thoại, trông coi cửa nhà Cố Tương, bám trụ đến khi trời vừa rạng sáng, cuối cùng anh mới trở về.

Anh dọn một ngăn trống tủ lạnh, bỏ nồi canh thừa vào. Nhìn chằm chằm một lúc lâu, cho đến khi tủ lạnh phát ra tiếng kêu nhắc nhở, anh mới đóng lại.

Một đêm này, anh trần trọc, đợi trời vừa sáng, anh lại đến cửa nhà Cố Tương. Rèm cửa đã kéo ra, trong phòng có người đi đi lại lại. Cao Kinh giật thót, nhìn vào trong xem.

“Tiểu Cao...?” Bà Văn Phụng Nghi cầm một chiếc cốc, đi tới.

Cao Kinh hỏi: “Bà ơi, Hương Hương còn chưa dậy ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Con bé vừa đi ra ngoài rồi.”

“Cô ấy đi ra ngoài rồi ạ?”

“Đúng vậy.” Bà Văn Phụng Nghi chỉ vào chiếc cốc trên tay, “Sữa cũng chỉ uống có một nửa, không biết con bé đi ra ngoài sớm như vậy làm gì.”

Cao Kinh lập tức đi vào trong thang máy, cửa bên kia đột nhiên mở ra, bà Cao Mỹ Tuệ xông ra ngoài hỏi: “Cháu thực sự cãi nhau với Cố Tương sao? Chuyện gì xảy ra vậy?” Đồng Xán Xán đằng sau không ngừng kéo bà, “Mẹ, mẹ bảo giả vờ không biết sao lại làm vậy!”

Cao Kinh không quan tâm, đi vào thang máy, ấn tầng một. Chạy vọt tới cửa tiểu khu, không thấy bóng dáng Cố Tương. Cao Kinh vịn đầu gối, thở hổn hển, bấm gọi cho Cố Tương. Điện thoại tắt...

Mùa hè mặt trời mọc sớm, rèm cửa kéo lên, ánh mặt trời buổi sớm chiếu vào.

Bà Chử Cẩm mặc váy, tóc rối, đeo kính đen, ngồi trước máy vi tính suốt một đêm. Nghe thấy tiếng đập cửa, bà hơi sững sốt, theo phản xạ tính chỉnh lại tóc tai, tìm quần áo, còn chưa rửa mặt trang điểm. Vừa chỉnh lại tóc vừa hỏi: “Ai đấy?”

Ngoài cửa không có người lên tiếng, bà đi tới cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn ra ngoài, tay dừng lại, mở cửa ra, “Hương Hương?”

Cố Tương mặt không biểu cảm đi vào.

Bà Chử Cẩm búi lại tóc, đóng cửa lại, hỏi con gái: “Sao sáng sớm con đã tới đây? Có việc gì sao?”

Cố Tương nhìn chiếc bàn trong phòng khách, “Mẹ thức suốt đêm à?”

Bà Chử Cẩm nói: “Phải chạy bản thảo. Thế nào, có phải mẹ không lừa con không, con thấy mẹ đang chạy bản thảo rồi đấy.”

Cố Tương ngồi vào ghế salon, “Ừ” một tiếng.

Bà Chử Cẩm cảm thấy có gì đó không đúng, “Có phải xảy ra chuyện gì không? Tâm trạng không tốt à?”

Cố Tương mài chân trên sàn nhà, nói: “Con muốn đọc sách, mẹ có mang sách không?”

Bà Chử Cẩm không mang sách, chỉ mang theo máy tính bảng, bên trong chứa tất cả các tác phẩm của bà. Cố Tương cầm lấy, im lặng đọc. Bà Chử Cẩm rửa mặt qua, lấy bánh mì và sữa trong tủ lạnh, bảo Cố Tương ăn.

Cố Tương lắc đầu.

“Không ăn gì sao được.” Bà Chử Cẩm mở bánh mì ra cho cô, “Có phải cãi nhau với bạn trai không?”

Cố Tương im lặng nhìn mẹ.

Bà Chử Cẩm nói: “Cảm xúc của các cô gái trẻ dao động, thường thấy nhất là tranh chấp tình cảm, mẹ đoán được cũng chả có gì quá kỳ lạ.”

Cố Tương lại nhìn vào chữ.

Bà Chử Cẩm tao nhã bẻ một miếng bánh mì, nhai từ từ nuốt, nói: “Là cậu ta làm sai chuyện gì hả?”

Cố Tương im lặng không nói.

Bà Chữ Cầm quan sát nét mặt con gái, nói thẳng: “Chia tay đi.”

Cố Tương sững sờ, nhìn về phía mẹ.

“Phụ nữ sống vốn khó khăn hơn đàn ông, tội gì phải để bản thân chịu uất ức, không vui thì chia tay.”

“...Đây là cách nhìn của mẹ đối với tình yêu sao? Mẹ viết sách đều là gạt người sao?” Cố Tương cuối cùng cũng lên tiếng.

“Sách?” Bà Chữ Cầm bỏ bánh mì xuống, xoa ngón tay, suy nghĩ nói, “Nửa thật nửa giả, tất cả mọi người đeo mặt nạ làm người, sao mẹ phải đem bản thân chân thật ra cho độc giả?”

Cố Tương cụp mắt.

Bà Chữ Cầm cười, khẽ than một tiếng, sờ tóc con gái, “Thật sự trưởng thành rồi, biết buồn rầu vì tình cảm... Tại sao không vui, con không nói, sao mẹ đưa ra lời khuyên cho con được?”

Cố Tương há hốc mồm, cuối cùng chỉ nói ra một câu, “Hình như anh ấy không sai, nhưng con không vui, hơi tức giận.”

“Thình thoảng keo kiệt một chút, không có gì là không tốt hết.” Bà Chữ Cầm nói, “Mẹ quá rộng lượng, mới khiến cho chính mình uất ức hơn mười năm, hiện tại mẹ chính là một người phụ nữ keo kiệt, không cho phép bản thân chịu chút uất ức nào.”

Cố Tương hỏi: “Ý mẹ là cha khiến mẹ chịu uất ức sao?” Cô chưa từng hỏi về mâu thuẫn giữa cha mẹ, đây là lần đầu tiên.

Bà Chữ Cầm cảm thán: “Con thực sự rất quan tâm đến bạn trai mình đấy... Cha con ư, quả thật khiến mẹ chịu nhiều uất ức, mười năm của cha mẹ, chờ cha con thay đổi, cuối cùng đổi lấy tổn thương càng lớn. Cho nên mẹ hi vọng, khi con yêu đương nhất định phải cẩn thận. Mẹ thực sự không muốn ăn com với bạn trai con, bởi vì các con tiến triển quá nhanh. Yêu đương không chỉ có ngọt, mà còn có đắng, cho tới bây giờ con chưa từng chịu đau khổ, sau đó gặp phải sẽ càng vất vả.”

“Hiện tại con đã gặp rồi.” Cố Tương nói.

“Gặp rồi thì tốt, mẹ nói rồi, cuộc đời phải có chút khó khăn trắc trở mới có thể phát triển, tình cảm cũng giống như vậy. Mẹ hỏi con, lần này các con cãi nhau, có liên quan đến vấn đề nguyên tắc không?”

Cố Tương suy nghĩ: “Con không biết nói như thế nào, nguyên tắc của anh ấy, thật ra anh ấy không sai.”

“Chỉ là con không ủng hộ?”

Cố Tương lắc đầu: “Không tính là không ủng hộ.”

Không tính... Vậy chính là không đủ kiên định. Bà Chữ Cầm hỏi: “Rất mâu thuẫn rất xoắn xuýt có phải hay không?”

“Vâng.” Cố Tương nói thêm một câu, “Con cảm thấy mình trở nên không giống chính mình, lần này con rất keo kiệt, đến bây giờ cũng không muốn tha thứ cho anh ấy.”

Đây là lần thứ hai cô nói mình keo kiệt. Bà Chữ Cầm hỏi thẳng: “Con vẫn còn thích cậu ta sao?”

“Thích.”

“Thích thế nào?”

Cố Tương suy nghĩ, nói: “Thật sự rất thích.”

Bà Chữ Cầm cười trong lòng, đề lên tay Cố Tương, nói: “Quan tâm mới có thể khiến cho con trở nên keo kiệt, là cậu ta biến con thành như vậy đấy. Mẹ nghe được ra, có lẽ cậu ta cũng không làm sai chuyện gì, con cũng đúng, con cần thời gian điều chỉnh cảm xúc, sau đó hãy đi trao đổi với cậu ta. Nếu như các con trao đổi thuận lợi... Vậy bảo cậu ta chọn thời gian, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.”

Cố Tương sững sờ: “...Không phải mẹ không thích anh ấy sao, cảm thấy bọn con tiến triển quá nhanh sao?”

“Bất cứ ai gặp gỡ con mà trước đó chưa trải qua khảo sát của mẹ, mẹ đều sẽ không thích. Chuyện tình cảm này cần cẩn thận đối đãi, chuyện này liên quan đến cuộc đời con. Hai ngày này mẹ quan sát cậu ta ở bệnh viện, cậu ta là bác sĩ, danh tiếng rất tốt, ngay cả ông Chu Bách Đông đối xử với cậu ta cũng khác, với tư cách bác sĩ, ít nhất cậu ta cũng đạt tiêu chuẩn. Với tư cách bạn trai của con...”

Bà Chữ Cầm mỉm cười nói, “Con thích cậu ta như vậy, thích đến mức mắt có quầng thâm, mẹ nghĩ có lẽ cậu ta cũng không xấu, vậy mẹ và bạn trai con chính thức ăn bữa cơm, cũng là chuyện nên làm.”

Cố Tương nghe thấy, cử động cứng nhắc, đầu ngón tay ấn vào một đoạn văn: “Nhớ rõ người quan tâm đến việc nhỏ trong cuộc sống, anh ấy nhất định sống rất tốt, bởi vì anh ấy nhiệt tình yêu mỗi một giây. Người như vậy, thời gian cũng là dịu dàng với anh ấy. Anh ấy sẵn lòng chia sẻ thời gian với bạn, bạn chính là thời gian của anh ấy.”

Cố Tương nhẹ nhàng chạm vào.

Trạng thái làm việc hôm nay của Cao Kinh không tốt, khó coi, cách hơn mười phút anh lại xem điện thoại một lần, cảm xúc cũng không yên, lúc nói chuyện không có tinh thần. Đồng nghiệp lần đầu tiên thấy anh như vậy, y tá Tiểu Mã thì thăm với Đồng Xán Xán: “Bác sĩ Cao hôm nay làm sao vậy? Tôi làm việc với anh ấy lâu như vậy, chưa từng thấy anh ấy mất tập trung như thế.”

Đồng Xán Xán thở dài: “Aiz...Anh ấy thay đổi rồi.”

Y tá Tiểu Mã: “Gì cơ?”

Đồng Xán Xán nói: “Si nam...Oán nữ...”

Tiểu Mã nghe không hiểu lời lộn xộn của cô.

Còn chưa đến lượt kiểm tra phòng bệnh của ông Chu Bách Đông, Chu Thiếu Vân đến thăm cha, gọt táo cho ông, hỏi: “Bác sĩ Cao còn chưa tới ả?”

“Ừ.” Ông Chu Bách Đông đang xem báo.

Chu Thiếu Vân liếc cha, “À, đúng rồi cha, có phải bác sĩ Cao là do Thiếu Khang giới thiệu cho cha không?”

Ông Chu Bách Đông ngẩng đầu.

Chu Thiếu Vân cười nói: “Con nghe nói bọn họ quen biết nhau, ngày hôm qua còn cùng nhau ăn cơm đấy. Cha, sao con chưa từng nghe cha nhắc đến, hoá ra Thiếu Khang là bạn bác sĩ Cao?”

Ông Chu Bách Đông nói: “Thật sao...”

Chu Thiếu Vân đề táo bên cạnh cha, lời nói sâu xa: “Cha, Thiếu Khang còn trẻ, mãi chơi, có một số việc nó không hiểu, ngày hôm qua con cố ý tìm chuyên gia hỏi thăm, chuyện thôi miên giảm đau này, thật sự là đáng lo. Người bị thôi miên, chuyện gì cũng nghe theo người thôi miên, bị người ta biến thành giống như con rối.”

Chu Thiếu Vân nói một đồng lời quan tâm. Ông Chu Bách Đông tiếp tục xem báo, cuối cùng mới mở miệng: “Ta biết rồi.”

Có người gõ cửa hai tiếng, Chu Thiếu Vân quay đầu, “Bác sĩ Cao, cậu đến rồi.”

Cao Kinh tiến vào nói: “Cô Chu.”

Chu Thiếu Vân hỏi thăm mấy câu về tình hình của cha, Cao Kinh trả lời chi tiết. Chu Thiếu Vân nhìn thời gian, nói: “Tôi còn bận họp, vậy đi trước nhé. Cha tôi xin nhờ cậu rồi.”

Cao Kinh tạm biệt đối phương, sau đó hỏi ông Chu Bách Đông tối hôm qua ngủ thế nào. Kiểm tra hoàn tất, ông Chu Bách Đông nhìn về phía Cao Kinh, nói: “Bác sĩ Cao, nghe nói tối hôm qua cậu ăn cơm với con trai tôi?”

Cao Kinh ngạc nhiên, “Đúng vậy.”

“Nó mời cơm ăn được không?”

Cao Kinh cong khóe miệng, “Cháu ăn không nhiều lắm, chỉ ăn có tí rau.”

Ông Chu Bách Đông nói: “Kéo cậu liên lụy vào rồi, thật sự có lỗi.”

“Ông Chu...”

“Lần này cậu có thể cho tôi lời khuyên không, tôi có nên tiếp nhận thôi miên?”

Cao Kinh im lặng một lát, nhẹ nhàng hít thở sâu, lại cười nói: “Cho dù ông Chu tiếp nhận thôi miên hay không, những ngày tiếp theo, cũng sẽ không quá yên tĩnh. Nếu như muốn yên tĩnh, có lẽ nên mời luật sư đến để cho bọn họ biết rõ mọi chuyện đã định.”

Ông Chu Bách Đông sững sờ.

Cao Kinh nói: “Xin lỗi, cháu nói hơi nhiều.”

Ông Chu Bách Đông nở nụ cười, đưa quả táo bên cạnh cho anh, “Giúp ta ném đi, hiện tại ta không thể ăn hết quả táo này.”

Cao Kinh ném quả táo đi, ép buộc bản thân tập trung công tác, đến lúc nghỉ trưa, anh đi xuống dưới, gặp được Diêu Tấn Phong đang đi lòng vòng. Trên tay Diêu Tấn Phong mang theo một chiếc túi hơi mờ, đang chần chờ ở bên trong, đột nhiên nhìn thấy Cao Kinh đi về phía mình.

“Cao...”

Anh ta còn chưa kịp gọi xong tên, chiếc túi trên tay bỗng nhiên bị người lấy đi.

“Cao Kinh, cậu làm gì thế!”

Cao Kinh cầm lấy chiếc túi, nhìn anh ta nói: “Thân làm người, có lẽ nên có điểm mấu chốt.”

“Cậu có ý gì?” Diêu Tấn Phong tức giận nói.

“Cậu làm gì thì bản thân tự biết!” Cao Kinh không muốn nói nhiều.

Anh quay người đi vào trong thang máy, không phát hiện ánh mắt hung ác nham hiểm của Diêu Tấn Phong.

Cao Kinh trở lại văn phòng, để ô và túi vào trong tủ, anh hít thở sâu, lại liếc nhìn điện thoại. Cố Tương vẫn không nhắn tin lại cho anh. Trải qua một ngày, anh về đến nhà, lấy canh trong tủ lạnh ra, đặt lên bếp đun lại. Anh nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, mắt hờn hắt, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh giật mình, lập tức cầm lấy. Không phải Cố Tương.

“A lô, là anh Cao sao?” Tiệm trang sức gọi điện thoại tới.

Cao Kinh tắt bếp, múc ra một ít canh. Uống xong một bát, anh cầm chìa khóa xe lên đi ra ngoài.

Vẫn mưa dầm dề, anh lái xe dạo qua một vòng, cuối cùng dừng xe trước một khách sạn. Anh gọi điện thoại cho lễ tân, yêu cầu nói máy với khách.

Trong phòng khách, bà Chử Cẩm đang trang điểm trong nhà tắm, Cố Tương ở bên ngoài lấy đồ trang điểm, cảm thối son môi, so màu sắc, chợt nghe thấy điện thoại vang lên.

Bà Chử Cẩm hô: “Hương Hương, con nghe máy đi.”

Cố Tương bắt máy, “A lô?”

Đêm mưa bên ngoài khách sạn, Cao Kinh nắm chắc điện thoại, thở dài một hơi.

Lời tác giả: Mọi người tranh luận thật náo nhiệt, tôi nói ra suy nghĩ của mình nhé.

Sau khi Nguyễn Duy Ân xảy ra chuyện như vậy, từ chối báo cảnh sát, không muốn để cho cha mẹ biết, cũng kháng cự Cao Kinh xuống dưới tìm quần áo. Tâm lý của cô ấy thật ra là cô ấy kháng cự không muốn để cho người quen biết. Vào lúc đó, người cô ấy tin tưởng chỉ có Cao Kinh, những người khác đều không được, không nói trước hết cô ấy không thân với Hương Hương, cho dù là Xán Xán cũng không được, trước đó tôi đã nhắc đến tính cách của Xán Xán, cô ấy rất đáng yêu, nhưng không đáng tin cậy, sẽ không để cho người khác có cảm giác an toàn. Cho nên có người nói, Cao Kinh có lẽ xuống dưới tìm Hương Hương, hoặc là gọi điện thoại tìm Hương Hương, Nguyễn Duy Ân kháng cự lại đấy.

Điều đó chứng tỏ anh ấy và Hương Hương là một, giữa hai người bọn họ không có bí mật gì. Tôi nghĩ thân là nạn nhân, tuyệt đối không cách nào tiếp nhận loại tình huống này, cô ấy tìm người xin giúp đỡ để tránh hiềm nghi mà gây ra cử động như vậy, cô ấy sẽ trực tiếp rời đi, sẽ không tiếp nhận.

Cùng lý do đó, có người nói Cao Kinh có thể mở cửa ra tránh nghi ngờ, nếu như là cửa phòng, đương nhiên có thể mở ra, thế nhưng mà nếu như là cửa nhà...Mọi người thử đổi vị trí suy nghĩ một chút đi, nạn nhân cần cảm giác an toàn, cảm giác riêng tư và tôn trọng, mở cửa nhà ra quá khoa trương.

Cao Kinh thân là bạn trai Hương Hương, có lẽ nên coi trọng cảm nhận của Hương Hương hơn, điều này đương nhiên không sai, nhưng hiện tại thân phận của Nguyễn Duy Ân là một “nạn nhân”, nếu như cô ấy gặp phải cướp, Cao Kinh đương nhiên trước tiên sẽ tìm Hương Hương, nhưng việc cô ấy bị tổn thương lại là điều kinh khủng nhất với phụ nữ, cô ấy kháng cự đó, Cao Kinh rất yêu Hương Hương, nhưng trước hết anh ấy vẫn có nguyên tắc của mình, ví dụ như chuyện ông Chu Bách Đông nằm viện, anh ấy vẫn luôn giữ bí mật, Hương Hương từ trong miệng Xán Xán mới biết. Nếu Cao Kinh bỏ qua sự kháng cự của Nguyễn Duy Ân, gắng đi tìm Hương Hương, tôi cảm thấy quá thật khiến người ta sụp đổ rồi.

Cuối cùng, chuyện này vẫn là bị Hương Hương phá vỡ, mọi người không có chú ý tới phản ứng đầu tiên của Nguyễn Duy Ân là trốn vào nhà tắm ư, cô ấy thật sự vô cùng sợ hãi và kháng cự, chỉ là tác giả khiến cho cô ấy không thể tránh được thôi. À đúng rồi, còn có Cao Kinh muốn tiền Nguyễn Duy Ân trước, còn muốn đưa cho cô ấy điện thoại. Bên ngoài trời mưa, Nguyễn Duy Ân không có gì hết, so về nặng nhẹ thì con người là quan trọng nhất.

Còn một điều nữa, không biết mọi người có nghĩ tới hay không, Cao Kinh khi gặp phải loại tình huống này, trước tiên nghĩ đến là giúp như thế nào, chứ không phải làm thế nào để tránh được nghi ngờ - đó là tâm lý của mọi người trước tiên khi gặp phải tình huống này, phản ứng thứ hai quả thực là lỗi lầm, chỉ là mọi người vốn là ở ngoài đứng xem, không để mắt đến sự hợp lý của nó. Cho nên, ban đầu tôi vốn không tính tới tình huống đó, căn bản là không có đêm hôm khuya khoắt Nguyễn Duy Ân đến, cô ấy hình như là đã xảy ra chuyện, không được trước hết là tôi muốn tránh “loại nghi ngờ” này đấy.

Về phần còn có độc giả nói Cao Kinh ba phải. Cao Kinh từng giúp rất nhiều người, ông Trương, Mao Tiểu Quy, Âu Dương, ông Tề, anh ấy chưa từng

làm chuyện khác người, đối mặt với cô Chu luôn giữ một khoảng cách có chừng mực, chương này là lần đầu anh ấy giúp đỡ một người bạn khác phái, lại biến thành ba phái. Tại sao chứ? Nếu như anh ấy nói với cô Chu mấy câu khích lệ về chuyện cha cô ta cũng coi như mập mờ. Vậy tôi đây thật sự là không còn lời nào để nói.

Với tư cách độc giả, đọc văn của tôi là vì thích thoải mái, thích nhân vật nam chính đối với những người nữ khác ngoài nữ chính sắc mặt đều không thay đổi. Nhưng thân là tác giả, lúc sáng tác tôi sẽ xem xét đến các mặt khác, tôi không có cách nào dựa theo sở thích của mình mà ghi ra, nếu không tất cả đều là lỗi.

Tôi cảm thấy ba người đều không sai, dưới loại tình huống này Cao Kinh không có cách nào giải quyết tốt đẹp. Các loại giả thiết mọi người đưa ra tôi đều đã nghĩ đến, nhưng tôi đã ghi nguyên nhân ở phía trên rồi. Đương nhiên, nếu sau này còn có loại tình huống này, tôi sẽ nghĩ phương pháp xử lý tốt nhất, tạm thời không nói cho mọi người đâu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Bà Chữ Cầm ở trong phòng tắm không nghe được tiếng nói chuyện điện thoại bên ngoài, bà cầm bút kẻ mày đi tới, hỏi: “Ai gọi thế?”

Cố Tương đã cúp ống nghe, tay cầm dây điện thoại, nhìn mẹ.

Bà Chữ Cầm kì quái: “Sao vậy?”

Cố Tương thốt ra: “Là Cao Kinh.”

Bà Chữ Cầm: “...” Bà Chữ Cầm ôm cánh tay, suy nghĩ, khóe miệng cong lên, để lại cho Cố Tương một ánh mắt, quay người lộn trở lại nhà tắm. “Người bạn trai này của con quá thông minh rồi.”

Bà Chữ Cầm nhìn vào gương kẻ mày, hỏi: “Vậy còn đi ăn cơm không?” Mãi không nhận được câu trả lời đáp lại, bà Chữ Cầm cẩn thận xem lại lớp trang điểm, nói: “Con đi đi, có chuyện gì cứ thoải mái nói ra, mẹ ăn một mình được rồi, về đến nhà gọi điện thoại cho mẹ.”

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng đóng mở cửa, bà Chữ Cầm nhìn gương mỉm cười, tự than thở: “Yêu đương cho tốt nha, bảo bối.”

Cao Kinh tâm trạng bất an đứng chờ đợi ở cửa khách sạn, đi qua đi lại không ngừng nhìn vào xung quanh. Càng đợi càng nóng lòng, anh không nhịn được bước gần cửa thêm một bước, đột nhiên trông thấy xa xa có người đi tới.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng đen, đi đôi xăng-đan, hai tay đút vào túi váy, khi trông thấy anh, cô hơi dừng bước, sau đó thản nhiên như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước.

Anh dường như đã lâu không nhìn thấy cô, cô từ nơi sáng nhất đi tới, té vào trong cơ thể anh cũng xao động bất an theo, sự xúc động không ngừng lan tràn, Cao Kinh tiến lên: “Hương Hương!”

Cố Tương đứng lại, bình tĩnh nói: “Tìm một chỗ nói chuyện.”

Trong khách sạn còn có rất nhiều chỗ có thể ngồi xuống chỗ nói chuyện, Cao Kinh lại nói thẳng: “Đi vào trong xe anh.”

Cố Tương im lặng hai giây, sau đó cất bước. Cao Kinh đi theo cô.

Xe dừng ở bãi đỗ ngoài trời, bên ngoài vẫn còn mưa nhỏ, ra khỏi khách sạn, Cao Kinh nói: “Em chờ một chút, anh vào trong xe cầm ô.”

“Không cần đâu.” Cố Tương đi thẳng vào trong mưa, “Anh dẫn đường đi.”

Cao Kinh dừng một chút, sau đó đi bên cạnh cô, bàn tay giơ lên che đỉnh đầu cô. Cố Tương ngăn ra, ngẩng đầu nhìn vật che mưa cho cô, từng vân tay không ngừng tiến vào lòng người.

“Đi thôi.” Cao Kinh nói.

Cố Tương cúp mắt xuống, chậm rãi đi về phía trước. Ngồi vào trong xe, Cao Kinh rút ra hai tờ khăn giấy đưa cho cô, Cố Tương cầm lấy, tùy ý lau cánh tay. Mưa bụi rất nhỏ, cô chẳng bị ướt mấy.

Cao Kinh không nói gì, khởi động xe, lái đi. Cố Tương liếc anh, không phản đối.

Cao Kinh ngắm cô, thấy cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nói gì, anh thoáng thả lỏng trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. Từ tối hôm qua đến giờ, tất cả lời nói và hành động của anh giống như biến thành một người khác, tình huống này chưa bao giờ xảy ra, lúc này anh há miệng, lại cảm thấy giọng của mình không quá lưu loát, “Cả ngày nay em ở chỗ mẹ à?”

Cố Tương gật đầu thản nhiên “Ừ” một tiếng.

“...Điện thoại của em cả ngày hôm nay không bật.”

Cố Tương không trả lời.

Cao Kinh lại ngắm cô, sau đó nói: “Em ăn tối chưa?”

Cố Tương không nói chuyện, cô quay đầu lại, nhìn về phía trước, từ chỗ Cao Kinh chỉ có thể nhìn được mặt bên của cô, lông mi của cô hơi chớp, khoe mắt dường như hơi đỏ. Trong nháy mắt tựa như là ảo giác.

Cao Kinh đột nhiên đỗ xe lại. Cố Tương sững sốt, nghiêng đầu nhìn anh.

Cao Kinh giữ lấy bả vai cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô. Ánh mắt của cô hơi đỏ.

Cố Tương cụp mắt né tránh.

Tìm Cao Kinh đau nhói, “Hương Hương, em nói gì với anh đi.”

Cố Tương cúi đầu, trên bờ vai là bàn tay nóng hổi của anh, qua một lúc lâu, cô rút vai, cái tay kia cũng không buông ra, bả vai bên kia cũng bị người giữ chặt.

Cao Kinh tháo dây an toàn của mình ra, giữ chặt hai vai cô, thấp giọng nói: “Là lỗi của anh.”

“...Em vẫn không thể tha thứ cho anh.” Cuối cùng Cố Tương đã lên tiếng, ngược mắt nhìn anh.

Cổ họng Cao Kinh trượt xuống, nhìn chăm chăm vào hai mắt cô.

“Anh đưa quần áo của mình cho cô gái khác mặc, lại còn để cho người ta tắm rửa ở nhà anh, còn để cho người ta ăn canh em nấu, em không thể tha thứ cho anh, Cao Kinh.”

Mỗi câu mỗi chữ của cô khiến lòng anh chùng xuống, Cao Kinh cầm thật chặt tay cô, “Anh biết, anh biết chứ.”

“Ngày hôm qua em không đi ra ngoài, luôn ở nhà anh, em giúp anh lau bàn, sàn nhà, em thử nấu canh chưa từng làm, em phải dựa vào hướng dẫn trên mạng làm rất lâu.” Hôm qua cô bận rộn cả một ngày, dù trong nhà bật điều hòa, nhưng cả người cô đổ đầy mồ hôi. Cô nấu xong canh, xuống dưới nhà ăn cơm, trước khi tắm rửa vẫn còn đợi điện thoại của anh, không biết anh có trở về ăn canh hay không.

Cao Kinh nắm tay cô: “Có phải do ở trong bếp nên móng tay biến thành vậy không?”

“Em chưa từng đập tôi, không biết...Em vừa đập dao xuống thì đập thẳng vào tay.”

Cao Kinh cầm tay trái cô lên, bờ môi chạm vào hai ngón tay cô. Cô chỉ bình tĩnh kể lại, từng câu từng chữ vô cùng bình thường, bị thương trong phòng bếp cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi. Tuy nhiên môi anh lại cảm nhận được vết thương trên ngón tay cô, không hiểu sao lòng anh đau đến tê tâm liệt phế.

Cố Tương không rút tay về, trên ngón tay cô toàn là độ ấm của anh. Cô nói tiếp: “Em không biết Nguyễn Duy Ân xảy ra chuyện gì, em nhìn ra được cô ấy có chuyện, anh có lý do, nhưng em không thể thông cảm cho anh, Cao Kinh, em không khéo hiểu lòng người đâu.”

“Không, “ Một tay Cao Kinh nắm lấy tay cô, tay kia giữ lấy mặt cô, “Là anh không đúng, Hương Hương, chuyện của Nguyễn Duy Ân anh không thể nói cho em biết, là anh không xử lý tốt, nhưng em lại làm rất tốt, em có biết không, khi anh nhìn thấy cô ấy mặc đồ của em đi ra, anh kinh ngạc biết mấy? Không ai có thể làm được tốt hơn em. Là lỗi của anh, Hương Hương.”

Cố Tương kim nén đôi mắt nóng rực.

Cao Kinh nói tiếp: “Anh cũng chưa từng qua lại với cô gái nào, lần trước anh dẫn em đến quán bar gặp những người đó, có mấy cô gái, tất cả mọi người đều là bạn học, cho nên quan hệ không tệ, nhưng gặp mặt đều là tính chất tập thể, bọn anh sẽ không đi một mình. Anh quen biết Nguyễn Duy Ân rất nhiều năm, bởi vì có liên quan đến cha cô ấy, cho nên bọn anh tương đối gần gũi, nhưng quan hệ giữa anh và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, cô ấy chưa từng bao giờ một mình tới nhà anh, tối hôm qua là lần đầu tiên.”

Cao Kinh cố gắng nói thật rõ ràng, “Cô ấy có việc, anh không thể không giúp, nhưng anh biết bất cứ ai nhìn thấy tình huống tối qua đều hiểu lầm. Hương Hương, ngoài em ra, anh đều giữ giới hạn với những cô gái khác, thật đấy.”

Anh không thể kim nén nổi: “Lúc em mười mấy tuổi anh đã bắt đầu thích em, chỉ có em thôi!”

Cố Tương sững sờ, nhìn anh: "...Mười mấy tuổi?"

Cao Kinh im lặng, không nói thêm lời nào nữa, chỉ nắm thật chặt tay Cố Tương. Trong mắt của anh có sự căng thẳng và xúc động không nói nên lời, cảm xúc quá mãnh liệt khiến Cố Tương phải né tránh. Tay cô bị nắm đến đau, nhưng cơn đau này khiến lòng cô bình yên hơn.

Cô chậm rãi mở miệng: "Cao Kinh, em suy nghĩ cả ngày——"

Tay của cô lại tê rần, lòng mày hơi nhăn lại.

Cao Kinh thấp giọng nói: "Hương Hương..."

"Anh hãy nghe em nói, " Cố Tương ngắt lời anh, "Em suy nghĩ cả ngày, em muốn nói cho anh biết, bạn bè khác giới của em đều là bạn học và đồng đội thi đấu, quan hệ không thân thuộc. Người bạn quan trọng nhất của em là Quách Thiên Bồn."

"...Anh biết." Cao Kinh nói.

Cố Tương nói: "Em và Quách Thiên Bồn xem như cùng nhau lớn lên, anh có để ý em có người bạn như vậy không?"

"Anh hiểu rõ quan hệ của hai người, anh không ngại." Cao Kinh nhìn cô, chậm rãi nói, "Vậy...Tiêu Mân thì sao?"

Cố Tương mỉm cười, "Em sẽ giữ một khoảng cách với anh ấy."

Mấy câu đơn giản của cô, lại khiến cho cơ bắp Cao Kinh dần dần thả lỏng, anh ôm lấy đầu cô. Cố Tương vui trong cổ anh, chóp mũi đều là mùi của anh.

Ngày hôm nay trôi qua gian nan chưa sót, tối hôm qua cô không ngủ, ban ngày chỉ nằm một giờ ở khách sạn. Cô đọc sách của mẹ, cái đoạn văn kia khiến cô hỗn loạn lại bình tĩnh. Từng chữ đều hiện lên khuôn mặt Cao Kinh, anh đã xông vào cuộc sống của cô, cô không có cách nào đẩy ra nữa.

Giọng Cố Tương khàn khàn: "Em cũng không ngại anh có bạn bè khác giới, em sớm biết anh và Nguyễn Duy Ân rất thân, chỉ là em để ý chuyện tối qua anh làm cho cô ấy. Đó là canh em nấu cho anh, anh không nên để cho người khác ăn."

"...Xin lỗi." Cao Kinh cầm chặt tay cô, màu tím trên móng tay cô vô cùng chói mắt, "Xin lỗi, Hương Hương, xin lỗi."

"Tay em rất đau..."

Cao Kinh thật sự không biết nói gì cho phải, anh dùng sức hôn đỉnh đầu Cố Tương, chút lực ấy không đủ để anh trút ra. Anh lại ôm thật chặt người vào trong ngực, thấp giọng không ngừng "xin lỗi".

Cô chưa từng phạm lỗi như vậy, từ trước đến nay cuộc sống tươi đẹp, móng tay của cô luôn bôi dầu dưỡng, ăn mặc trang điểm không thể bắt bẻ. Thế nhưng hiện tại móng tay cô lại biến thành màu khác. Từng tiếng xin lỗi không ngừng gõ vào trái tim Cố Tương, cô tùy ý để anh ôm trong chốc lát.

"Hương Hương..."

Cố Tương từ trong lồng ngực anh ngước mắt lên.

"Sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa."

"...Vâng."

Cao Kinh vuốt ve tóc cô, "Nếu như lại có chuyện như vậy, em giúp anh."

"...Em giúp anh như thế nào?"

"Có thể chuẩn bị quần áo phụ nữ trong nhà anh."

"..."

"Có người đến, em có thể giúp anh mở cửa."

"..."

"Em có thể luôn ở chỗ anh, sau này anh nấu cơm cho em"

"..."

Cao Kinh buông cô ra, từ trong ngăn kéo xe lấy ra một cái hộp.

Không biết mưa trở nên lớn từ khi nào, sấm sét vang dội chân trời, trong góc đường này dường như chỉ có đất trời.

Cố Tương nhìn chằm chằm vào chiếc hộp nhỏ chậm chạp không nhúc nhích.

Cao Kinh mở ra, một chiếc nhẫn kim cương ở trong hộp. “Hương Hương, chúng ta kết hôn nhé.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Vào khoảnh khắc Cố Tương nghe thấy lời này của anh, máu nóng không ngừng lan tràn, nóng hổi, tim không khống chế nổi đập rộn lên, không cách nào ngồi vững vàng. Ánh mắt của cô đột nhiên nóng lên, há to miệng, trong lòng bật ra đáp án.

Bỗng nhiên một tiếng sấm vang lên, dường như khiến cả thân xe đều sáng ngời, bầu trời như vỡ ra một lỗ thủng lớn.

Cố Tương mắc kẹt trong cổ họng.

Hai mươi ba năm trước, cô chưa từng có khái niệm “kết hôn”, hiện tại cô rất muốn rồi, nhưng cô chỉ vươn tay, chổng lên ngón tay Cao Kinh, cầm hộp mở ra xem chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này trước đó Cao Kinh đã sớm thông qua sự giới thiệu của bạn bè, tìm một tiệm trang sức mua, anh bảo chỉnh nhỏ lại, khắc chữ, tối nay mới lấy về.

Anh cầm hộp nhẫn rất chặt, khi tay Cố Tương cầm tới, đốt ngón tay anh trở nên cứng ngắt. Cố Tương không nói gì, cô muốn cầm hộp nhẫn, lần đầu không cầm được, cô dùng thêm chút sức, phát hiện tay Cao Kinh bắt lại rất nhanh, cô nhìn anh, lại dùng sức một lần nữa, giống như kéo co, cuối cùng cũng lấy được hộp nhẫn từ tay anh.

Cao Kinh cong hai ngón tay, nhìn hộp nhẫn, ánh mắt lại nhìn lên mặt cô.

Cuối cùng Cố Tương cũng mở miệng: “Anh để cho em suy nghĩ đã.”

Cao Kinh đột nhiên trở nên không còn sức, cổ họng anh khô khốc.

Ngay sau đó Cố Tương nói một câu: “Chiếc nhẫn này em giữ hộ anh trước.”

Cao Kinh giống như ngồi trên một chuyến cáp treo. Anh nhìn chằm chằm vào Cố Tương, thấy mắt cô hơi chớp lên, gò má bắt giác đỏ, lồng ngực anh phập phồng, lên xuống như xả ra, bình tĩnh nói: “Là em tự giữ.”

Đuôi mắt Cố Tương thoáng quét qua anh, quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, tay lại nắm thật chặt hộp nhẫn. Cao Kinh nắm tay cô thật chặt, cũng không có động tác khác, cũng không nói gì nữa, cứ giữ nguyên tư thế như vậy.

Mưa to như trút nước khiến cho thân xe hơi rung làm cho người ta sợ hãi, tiếng tim đập và hơi nóng trong xe chỉ cần sơ sẩy là không kiểm soát nổi. Có lẽ qua khoảng ba bốn phút, Cố Tương bỏ khỏi tay anh đang nắm, khẽ nói: “Anh còn không lái xe sao?”

“...Lái chứ.”

Nói xong lại không nghe theo, Cao Kinh bắt giác tăng thêm chút lực nắm chặt tay cô, sau đó buông ra, đỡ lấy gáy cô, ngang nhiên xông qua hôn.

Sau đó xe khởi động, nước bắn tung toé.

Hai người còn chưa ăn cơm tối, Cao Kinh mang cô lên nhà mình, vừa vo gạo vừa chuẩn bị đồ ăn. Cố Tương thấy anh bận cũng không giúp, lấy điều khiển, chả tìm được tiết mục nào hay, Cao Kinh đang bận rộn vẫn còn chú ý đến cô, bảo cô không xem TV thì có thể vọc máy vi tính. Trong máy vi tính của Cao Kinh có mấy trò chơi, bình thường thỉnh thoảng anh cũng chơi. Cố Tương cũng không chơi trò chơi, trong điện thoại cô không có bất cứ app trò chơi nào. Cô bật máy tính lên thấy một trò chơi ở bên trong, tiếp đó cũng không biết chơi như thế nào.

Hai tay Cao Kinh ướt sũng đi tới dạy cô chơi như thế nào, Cố Tương nói: “Nếu em làm nhân vật của anh mất mạng thì sao?”

Cao Kinh nói: “Em phá hủy nhà cũng không sao hết.”

Cố Tương: “...” Thật đúng là hiếm khi thấy anh nói như vậy.

Cao Kinh: “Thật đấy.”

Cố Tương trượt con chuột, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nói: “Anh mau đi nấu cơm đi.”

Cao Kinh nghe lời đi nấu cơm. Anh không giỏi nấu nướng, chỉ làm trụng bắc cà chua đơn giản, một đĩa mướp xào, đun nóng lại canh rong biển.

Cố Tương đóng máy tính lại, ngồi trên bàn ăn, cô cầm đũa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía bát canh. Cao Kinh múc cho cô một bát, còn lại anh ăn hết.

Cố Tương lần đầu tiên nấu ăn, không có khái niệm về lượng nấu, nồi canh này đủ cho một nhà ba người ăn hai ngày. Cô vốn đang chậm rãi ăn cơm, sau đó hạ đũa xuống, ngược mắt nhìn về phía đối diện.

Cao Kinh đã ăn sạch bát canh, rút ra một tờ giấy ăn, lau tay, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Sao không ăn? Không hợp khẩu vị à?”

Cố Tương lắc đầu, tiếp tục ăn cơm. Sau khi ăn xong cô luôn nhìn lưng Cao Kinh, cuối cùng cô cong khoe miệng lên, nói: “Anh có muốn đi tản bộ không?”

“Muốn.” Cao Kinh lập tức nói.

Bên ngoài dường như hết mưa rồi, hai người đi xuống vườn hoa. Cao Kinh ăn quá nhiều, dạ dày không thoải mái, không ngừng thẳng lưng cho đồ ăn đi xuống. Anh nắm tay Cố Tương đi dạo hai vòng, nhưng chả có chút tác dụng gì.

Cố Tương đột nhiên dừng lại, Cao Kinh nhìn về phía cô. Cố Tương thò tay, dán sát tay vào bụng anh, Cao Kinh vô ý thức thu bụng lại. Cố Tương sờ hai cái, nhỏ giọng nói: “Rất đây sao?”

Cao Kinh thấp giọng trả lời: “Vô cùng đầy đây.”

“Trong nhà anh không có thuốc dạ dày sao?”

“Không có. Đi nhiều thêm một chút là được rồi.”

Anh đè lại bàn tay nhỏ bé trên bụng, ôm lấy người, dặn dò: “Những ngày này cố gắng đừng chạm vào nước, đã chườm khăn nóng chưa?”

“Không có. Phải chườm khăn nóng sao?” Cố Tương hỏi.

“Chườm thử xem sao. Đợi lát nữa trở về anh chườm cho em.”

“Em tự về chườm cũng được.”

Cao Kinh vuốt đầu ngón tay cô: “Qua một thời gian ngắn nữa sẽ khỏi.”

Cố Tương đột nhiên xoa bóp bụng dưới của anh, Cao Kinh khó chịu. Cố Tương nói: “Không tiêu hóa được rồi, anh cố chịu thêm chút nữa.”

Cao Kinh cười, hôn cô, Cố Tương cố ý né tránh.

Về đến nhà, sau khi rửa mặt trở về phòng, Cố Tương lấy hộp nhẫn từ trong túi ra. Hai ngày buồn chán cô trải qua đủ loại ngọt bùi cay đắng, đến giờ còn chưa muốn ngủ. Cố Tương lấy chiếc nhẫn ra, so với tay, qua một lát, cô từ từ đeo vào ngón áp út. Kích cỡ đẹp dễ phù hợp, kim cương sắc sỡ lấp lánh.

Tim không ngừng đập thình thịch, khoe miệng nhếch lên, đầu óc hỗn loạn căng thẳng.

Kết hôn sẽ là như thế nào nhỉ?

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần Cao Kinh vô cùng phấn chấn, y tá bàn tán hai ngày nay anh xảy ra chuyện gì, Cao Kinh gõ bàn nhắc nhở: “Đừng coi tôi như không tồn tại.”

“Ha ha, bác sĩ Cao.”

Cao Kinh hỏi cô ấy tình hình của bệnh nhân, hỏi xong thấy bà Chữ Cẩm và Chu Thiếu Vân cùng đi đến, anh đứng ở một bên, bọn họ đến gần, anh kêu một tiếng: “Cô, cô Chu.”

Chu Thiếu Vân chào hỏi anh, bà Chữ Cẩm quan sát, nói: “Tối hôm qua ngủ rất ngon nhỉ?”

“Vâng ạ. Hôm qua cháu đón Hương Hương về nhà cùng ăn cơm.” Cao Kinh báo cáo.

Bà Chữ Cẩm liếc anh, thoáng nở nụ cười, không nói gì nhiều đi luôn.

Bà theo Chu Thiếu Vân đi vào phòng bệnh của ông Chu Bách Đông, đưa bài viết dày cộp ra.

Chu Thiếu Vân dịu dàng nói với cha: “Cha, Chữ Cẩm viết xong truyện ký rồi, ghi lại từ lúc cha còn nhỏ, viết hết tất cả cuộc đời cha vào, con đọc cho

cha nghe nhé?”

Ông Chu Bách Đông nói với bà Chữ Cầm: “Tác giả Chữ, vất vả rồi.”

Bà Chữ Cầm nói: “Ngài Chu quá khách sáo rồi, có thể được ngài cho phép sáng tác là vinh hạnh lớn lao cho tôi.”

Chu Thiếu Vân không ngừng đọc cho tới trưa, đến tận khi ông Chu Bách Đông mệt mỏi, mới cùng bà Chữ Cầm rời đi.

Khi Cố Tương đi tới, mẹ cô đã đi rồi, cô mở wechat, Cao Kinh hỏi cô đã tới chưa. Cố Tương không nhắn lại, tay cô cầm theo cặp lồng, đây là nửa tiếng trước mẹ Đồng Xán Xán đưa cho cô đấy.

Nửa tiếng trước bà Cao Mỹ Tuệ về mặt ôn hoà nói với cô: “Hương Hương à, cháu thấy đây bác phải đi đón Thiện Thiện về, Xán Xán chạy trốn không thấy bóng dáng đâu, Cao Kinh ăn cơm không đúng giờ giấc, bác lo lắm, cháu có thể mang cơm hộ bác không?”

Cố Tương: “...”

Bà Cao Mỹ Tuệ đưa cơm cho cô, còn không ngừng nhấn mạnh: “Hai đứa cùng ăn đi, chỗ này có hai phần, từ từ ăn, đừng vội, hai đứa ngồi nhiều thêm một lát.”

Vì vậy Cố Tương thông báo cho Cao Kinh một tiếng, cô thay xong quần áo thì tới đây. Đi đến đại sảnh khu nằm viện, cô chờ thang máy, bên cạnh còn có một bà lão cũng đang cầm cặp lồng, có lẽ là đưa cơm cho người nhà. Bà cầm máy tờ giấy, giờ lên xem trong chốc lát, nhìn không rõ, thấy bên cạnh có người trẻ tuổi, bà lão cười hỏi: “Cô gái, cháu có thể giúp bà không——”

Cố Tương quay đầu nhìn bà lão.

“——Đây là bao nhiêu tiền? Chỗ này có nhiều mục, buổi chiều bạn già bà phải đi làm. Mắt bà không tốt, cũng không nhớ được phải bỏ ra bao nhiêu tiền.” Bà lão nói.

Cố Tương nhìn chằm chằm vào máy tờ giấy của bà lão, trên đó có cả số hai lần ba đơn vị, những con số này không theo trình tự lại hỗn loạn, cô bị đóng đinh chỗ.

Bà lão đợi một lúc lâu, khó hiểu: “Cháu gái, đọc cho bà được không?”

Cố Tương vẫn không nhúc nhích.

Lúc này cô gái bên cạnh xen vào: “Bà ơi để cháu nhìn xem...tờ này 65,8, cái này 128.”

Bà lão bảo cô gái đọc hết một lượt, nghe xong bà nói lời cảm ơn.

Chu Huân cười nói: “Bà không cần cảm ơn ạ.”

Bà lão thấy cô ta cũng cầm cặp lồng, còn có một cái túi lớn, hỏi: “Người nhà cháu nằm viện à?”

“Vâng, cha cháu nằm viện.”

Thang máy cuối cùng đã đến, bên trong đi ra một đồng người, còn có người ngồi xe lăn chậm chậm đi ra. Máy người Cố Tương nhường đường cho bọn họ, đợi thang máy trống không, cô mới đi vào. Cô đi vào cuối, vừa vận đứng bên bảng thang máy ấn phím bên cạnh, sau khi ấn xuống “19”, nghe thấy bà lão nói: “Giúp bà ấn tầng 6.”

Cố Tương nhìn chằm chằm vào phím một lát, chậm rãi đưa tay, ngón tay đang muốn ấn, người bên cạnh đã đi trước cô một bước, nhấn xuống “6”. Người ấn lại là cô gái vừa đọc giúp bà lão.

Chu Huân kỳ quái quan sát cô mấy lần, thấy cô nhìn qua, cô ta mỉm cười. Hai người cuối cùng ra khỏi tầng mười chín.

Trong văn phòng, đồng nghiệp gọi Cao Kinh đi ăn cơm, Cao Kinh từ chối, anh rót hai cốc trà, để chiếc ghế đối diện qua bên cạnh mình, lo lắng điều hòa không đủ độ lạnh, anh chuyển quạt điện qua. Khi Cố Tương vào cửa, anh vừa chỉnh xong bàn. Cố Tương nghiêng đầu nhìn anh bận rộn.

Cao Kinh bỏ khăn vào cái chậu bên cạnh, nhận lấy đồ trong tay cô, “Nặng như vậy sao?”

“Có hai phần.”

Cao Kinh nói: “Em có nóng không? Không có đồ uống lạnh, em uống trà đi, ngồi ở đây.”

Cố Tương ngồi xuống ghế bành, uống non nửa chén trà, Cao Kinh đã bỏ hết đồ ăn ra. Hôm nay trời không mưa, không khí hơi oi bức, Cố Tương ăn ít, chỉ nửa non bát cơm đã no. Cao Kinh lột vỏ tôm cho cô, bảo cô ăn thêm mấy miếng, Cố Tương ăn xong một con, ngồi chờ, Cao Kinh lại bóc thêm con nữa, lần này đưa đến bên miệng cô.

Cố Tương há miệng.

Cao Kinh hỏi cô: “Có phải tháng này còn chưa làm kiểm tra sức khỏe?”

Cố Tương nói: “Em không muốn làm nữa.”

Cao Kinh nói: “Đi kiểm tra mấy mục đi. Các loại cộng hưởng từ hạt nhân đừng làm, lần trước đã làm ở Hải Châu rồi.”

Cố Tương suy nghĩ, gật đầu nói: “Vâng.”

Cao Kinh định dứt tôm cho cô thì có người đi vào văn phòng. “Bác...bác sĩ Cao.”

Cao Kinh nhìn về phía người tới. Cố Tương cũng quay đầu theo, cô liếc cô gái ngoài cửa ra vào.

Là người trước đó đã gặp trong thang máy.

Chu Huân dường như sững người. Cô ta vừa mang cơm cho cha xong, sau đó mang sushi tự làm cho y tá và bác sĩ. Bọn họ cũng đã quen thuộc với cô ta, thấy cô ta mang đồ tới, cũng không từ chối, chỉ nói là không thể lúc nào cũng nhận đồ của cô ta, Chu Huân đã nói để cảm ơn họ chăm sóc cha mình. Đưa xong một vòng, còn một hộp cố ý làm để đưa riêng cho Cao Kinh, không ngờ đi đến cửa phòng làm việc, lại thấy Cao Kinh đang dứt tôm cho người khác ăn.

Cao Kinh nhìn qua đôi phương: “Cô Chu, có việc gì sao? Bên chỗ cha cô à”

Chu Huân lấy lại tinh thần, im lặng liếc cô gái ngồi bên cạnh anh, cô ta lại cười nói: “Không phải, tôi có làm chút sushi, vừa rồi đã chia xong cho mọi người, bên này còn thừa một hộp. Tôi thấy đang là tầm ăn trưa nên mang tới cho anh.”

Cao Kinh khách sáo bảo cô ta mang về ăn.

Niềm vui của Chu Huân không đạt đến khóe mắt, cô ta cũng không ép buộc, nói mấy câu, cô ta hỏi: “Đây là...”

Cao Kinh nói: “Đây là bạn gái của tôi.” Anh để tay lên bả vai Cố Tương trả lời.

Chu Huân xiết chặt chiếc túi trên tay, cười nói: “Vây quấy rầy hai người ăn cơm rồi.”

Chu Huân đi rồi, Cố Tương ngửa đầu nhìn Cao Kinh. Cao Kinh lấy ngón tay xoa khóe miệng Cố Tương, Cố Tương tìm khăn giấy, Cao Kinh cười nói: “Không bẩn.”

Cố Tương vẫn rút một tờ giấy ra lau miệng.

Cơm nước xong xuôi, Cao Kinh đi xuống dưới với cô, những nơi đi qua đều là tiếng chào hỏi và trêu đùa, Cao Kinh giữ chặt tay Cố Tương, thấp giọng nói: “Em đến nhiều hơn, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Cố Tương nghiêm túc: “Anh mơ đi.”

Cao Kinh cười.

Hai người nắm tay đi xuống dưới, không ngờ đụng phải Quách Thiên Bồn.

Cố Tương kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

Quách Thiên Bồn sững sốt, gãi đầu, không biết tìm cớ gì. Đêm đó Nguyễn Duy Ân rơi hơn một trăm tệ trong xe, anh không biết cách liên lạc với đối phương, lại nghĩ có lẽ cha đối phương vẫn còn ở bệnh viện, nhân lúc hôm nay rảnh, anh muốn đến thử xem, nhìn thấy người sẽ trả tiền, không thấy thì có thể thuận tiện đi thăm Cố Tương.

Quách Thiên Bồn nói: “Anh đến...thăm bạn.”

Cố Tương hỏi: “Bạn anh nằm viện à?”

“Ừ.”

Cao Kinh nói: “Cần giúp đỡ có thể tìm tôi.”

Quách Thiên Bồn gật đầu, ánh mắt liếc qua đôi bàn tay nắm chặt của họ, nói: “Không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, cảm ơn anh.”

Bọn họ nói chuyện, cách đó không xa truyền đến tiếng thứ gì đó va chạm, Cao Kinh theo tiếng nhìn lại.

“Đệch, Diêu Gian cậu không có mắt à, thùng rác mà cũng không nhìn thấy?” Đinh Tử Chiêu ngạc nhiên, đi ra đỡ thùng rác, thuận tiện chào hỏi Cao Kinh, “Aiz, vừa vịn cậu ở đây, hôm nay thầy Nguyễn xuất viện nhỉ? Cậu đi thăm thầy chưa? Tôi và Diêu Gian đang sang đó.”

Cao Kinh nói: “Tôi còn chưa đi qua, vậy để đi luôn.”

Ánh mắt anh rơi vào trên người Diêu Tấn Phong, lông mày cau lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Trong thùng rác đồ uống còn chưa hết, chất lỏng màu trắng sữa thấm đầy đất, Diêu Tấn Phong còn giật mình chưa tỉnh, giẫm lên, anh ta cũng mặc kệ thùng rác đổ, nói với Đinh Từ Chiêu: “Tôi có việc, cậu đi một mình đi.” Nói xong xoay người rời đi.

Đinh Từ Chiêu gọi anh ta: “Này có chuyện gì thế, cậu đợi một lát!”

Diêu Tấn Phong để lại một chuỗi dấu chân ẩm ướt, “Tôi đi lau giày.”

“Đồ tâm thần!” Đinh Từ Chiêu không hiểu ra sao, “Ở đây lau không được sao.”

Cao Kinh nhìn theo bóng lưng Diêu Tấn Phong đi xa, vỗ vai Đinh Từ Chiêu: “Cậu lên trước đi, đợi tí tôi qua.” Lại nói một tiếng với Quách Thiên Bồn.

Hai người đi thẳng đến cửa sau bệnh viện, Cố Tương mới đuổi người: “Được rồi, anh trở về đi.”

Cao Kinh nói: “Đi qua đường đã.”

“Anh coi em là trẻ con sao?” Cố Tương giữ chặt anh, “Về đi, em đi đây.”

Cao Kinh nắm tay cô, lau mấy cái trên ngón cái cô, Cố Tương lắc một cái, nói: “Em còn phải mang cặp lông trà cho bác anh.”

Cao Kinh đành phải thả người.

Cố Tương băng qua đường, đi đến cửa tiểu khu, cô hơi do dự, quay người xem, quả nhiên thấy anh vẫn còn ở đối diện. Cố Tương hất tay, Cao Kinh làm khẩu hình miệng với cô, Cố Tương khẽ cười, lại hất tay lần nữa.

Cô về đến nhà, đối diện không có người, tạm thời xách cặp lông về nhà. Bà Văn Phụng Nghi biết rõ hai người cãi nhau, thấy dáng vẻ này của cô, có lẽ đã tốt rồi, bà cười lấy cho Cố Tương cốc trà lạnh.

Sau khi Cố Tương nghỉ ngơi đủ, đứng ở trước giá sách, tiện tay lấy ra một quyển sách, mở ra một tờ.

Sổ trang hỗn loạn.

Cô nhắm mắt lại, nhớ tới bà lão nhờ cô giúp đỡ hôm nay. Những ngày này trôi qua quá thoải mái, Cao Kinh không gì không làm theo ý cô, trả tiền toàn là anh ra mặt, thời gian đều là anh nhắc nhở, anh đi đến tất cả địa điểm viết trên nhật kí với cô. Thực ra cô đã chênh mảng hơi lâu rồi.

Trong lúc thất thần, điện thoại đột nhiên vang lên, Cố Tương tỉnh lại nghe số máy lạ, “A lô?”

“Xin chào, xin hỏi là cô Cố Tương phải không? Chúng tôi là tổ tiết mục ‘Đại não thần kì’.” Người gọi đến là nhân viên tổ tiết mục.

Trước đó Cố Tương bởi vì Mao Tiểu Quy, từng tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình, bởi vậy bên đó có phương thức liên lạc với cô.

Cố Tương không chú ý tới chuyện sau kỳ phỏng vấn kia, cũng không biết netizen có bao nhiêu sự chú ý với cô, bởi vậy càng sẽ không biết khi chương trình lên sóng có biết bao netizen bình luận về cô.

Tiết mục này đã tổ chức mấy năm, thật ra hàng năm đều có netizen nhắc đến tên Cố Tương, chỉ là năm nay càng thêm náo nhiệt, ảnh chụp của cô xuất hiện lan tràn trên weibo, người hâm mộ còn lục lại những tấm ảnh ngày xưa. Giới này không thể so với ngôi sao ngành giải trí, mấy năm trước người bình thường hoàn toàn không biết gì về cái này, mấy năm gần đây mới dần dần hình thành chủ đề. Cố Tương có sự nổi tiếng cao trong giới, thành tựu hàng tá, quan trọng nhất là cô vô cùng xinh đẹp, thực ra trên weibo có nửa số người không biết cô là ai, chỉ chú ý đến khuôn mặt cô mà thôi. Lần này tổ tiết mục nhiệt tình mời, Cố Tương kiên nhẫn nghe xong lập tức từ chối. Cúp điện thoại, cô ngo ngắc một lúc lâu, cũng không phát hiện sách bị cô siết chặt.

Cao Kinh đưa xong Cố Tương, quay về bệnh viện, trước tiên đi hỏi thăm thầy Nguyễn. Nguyễn Duy Ân tới đón cha ra viện, trên mặt cô ta dường như không có gì khác thường. Cao Kinh tìm cơ hội trả lại túi xách và ô cho cô ta. Lúc Nguyễn Duy Ân nhìn thấy hơi căng thẳng, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại. Cô ta cảm ơn Cao Kinh, vội vàng đi về nhà.

Cao Kinh không tiễn bọn họ, Đinh Tử Chiêu đưa họ ra đến cửa bệnh viện, nhìn họ ngồi lên taxi anh ta mới quay về, tìm được Cao Kinh cảm thán: “Thầy Nguyễn thật đáng thương.”

Cao Kinh không tiếp lời. Đinh Tử Chiêu nói mấy câu rồi thay đổi đề tài: “Đúng rồi, cậu có biết hôm nay Xán Xán đi chơi với ai không?”

Cao Kinh liếc anh ta: “Tự gọi điện mà hỏi.”

Đinh Tử Chiêu lăm bắm mấy câu, nhàm chán rồi đi.

Buổi chiều tiến sĩ Tần đến bệnh viện, đi vào phòng bệnh ông Chu Bách Đông.

Cửa phòng bệnh đóng chặt, không ai biết được bọn họ làm gì ở bên trong. Các y tá bàn tán: “Buổi sáng cô con gái lớn đến, buổi chiều cậu con trai đến, mấy người con này hiếu thuận thật.”

“Mấy ngày nay phòng bệnh của ông Chu Bách Đông chưa từng được yên tĩnh, lúc nào cũng có người đến, tranh thủ tình cảm cũng quá rõ ràng.”

“Tất cả tin tức hiện tại toàn là tin đồn, muốn nhìn một chút nội tình đều không được.”

Khoảng hai tiếng sau cửa phòng bệnh lại mở ra, Chu Thiếu Khang chờ ở bên ngoài đi vào, “Thế nào, có thuận lợi không?”

Tiến sĩ Tần đáp: “Rất thuận lợi.”

Chu Thiếu Khang lại ân cần nói: “Cha, bây giờ cha cảm thấy thế nào?” Ông Chu Bách Đông nhìn qua đối phương, chậm rãi gật đầu.

Chu Thiếu Khang mỉm cười.

Cao Kinh làm xong mọi việc, ôm cánh tay nói chuyện với mọi người trên hành lang, thấy một người từ trong phòng bệnh đi ra, ánh mắt anh nhìn theo.

Tiến sĩ Tần đi qua bên cạnh anh, nói một câu với Chu Thiếu Khang, Chu Thiếu Khang đi đến bên cạnh Cao Kinh cười nói: “Bác sĩ Cao, mai tôi sẽ mang quà cảm ơn đến.”

Cao Kinh nghiêng đầu: “Anh Chu hiểu lầm rồi.” Chu Thiếu Khang vỗ cánh tay anh, không nói lời nào, “Tôi đi trước.” Quay đầu nói với tiến sĩ Tần, “Vây tôi chờ ngài dưới nhà.”

Trên hành lang chỉ còn lại tiến sĩ Tần và Cao Kinh. Tiến sĩ Tần đứng trước mặt Cao Kinh, nói: “Bác sĩ Cao, ngày mai tôi rời đi rồi.”

Cao Kinh: “Chúc ngài thượng lộ bình an.”

Tiến sĩ Tần cười nói: “Đến Trung Quốc lâu như vậy, lần này thu hoạch tương đối khá, nhưng về nhà vẫn tốt hơn. Về sau tôi có rất ít cơ hội về trong nước, bệnh tình của cô Cố, tôi đã hết sức, tiếp theo cần tự cô ấy cố gắng khôi phục.”

Cao Kinh hỏi: “Tiến sĩ Tần không có đề nghị gì sao?”

Tiến sĩ Tần nói: “Đề nghị thì không có, cô Cố thông minh kiên cường hơn so với tôi tưởng tượng, nhưng người đã từng mất đi trí nhớ...”

Về mặt Cao Kinh hơi thay đổi.

Tiến sĩ Tần nói: “Tôi có thể nói với cậu, thôi miên sẽ không khiến cho trí nhớ mất đi, nhưng có thể che đậy trí nhớ, trí nhớ bị che lại một khi bị bên ngoài kích thích, rất dễ dàng đánh thức.”

Ánh mắt Cao Kinh lạnh đi, “Ông đã làm gì?”

Tiến sĩ Tần lại cười nói: “Người trẻ tuổi đừng căng thẳng như vậy. Được rồi, Thiếu Khang còn ở bên dưới chờ tôi, vậy tôi đi trước đây.”

Cao Kinh nhú mày, theo sát đi lên, cũng không giữ lại người. Anh hiếm khi không nhìn thấu người, vị tiến sĩ Tần này, tiếng tăm hiển hách, người trong giới đánh giá cực cao, nhìn ông làm người đứng đắn, nhưng ngôn hành cử chỉ lại khiến người ta khó có thể nắm lấy. Cao Kinh nhìn không thấu ông.

Buổi tối về đến nhà, anh đưa Cố Tương lên, đọc sách cùng cô, lại nhìn ảnh chụp một lát, Cố Tương nói cho anh chuyện tổ tiết mục mời, Cao Kinh nghe xong, ôm người vào trong ngực. Cố Tương nằm ở trong lồng ngực anh, nhìn chăm chăm tay mình, giờ một ngón tay lên.

1...

Lại giờ thêm một ngón.

2...

Tiếp tục, 3...4...5...

Cố Tương giơ tay lên dưới đèn, ánh sáng chói mắt, cô thấy mơ hồ. Mẹ nói cô từ nhỏ đã vô cùng nhạy cảm với chữ số, dường như đã thấy là không quên được, cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày, cô sẽ không phân biệt nổi chúng. Sắp được chín tháng rồi...

Ánh sáng tối sầm lại, ngón tay của cô đột nhiên bị người cắn.

“A...” Cố Tương khẽ kêu lên.

Hàm răng Cao Kinh ma sát nhẹ, khẽ cắn, cuối cùng hôn lỏng bàn tay cô, dùng sức hít hít, sau đó để tay cô dán sát vào ngực mình, nói: “Trí nhớ của em có giảm đi không?”

“Không có.” Cố Tương không biết anh hỏi cái này để làm gì.

Cao Kinh nói: “Để anh kiểm tra em.”

Anh thả người ra, tìm giấy bút, tránh khỏi những chỗ Cố Tương đã viết, sau đó để trước mặt cô.

Cố Tương nhìn.

138, 59, 63, 7, 2040...

Một tờ con số tiếng Trung rậm rạp chẳng chịt.

Cao Kinh nói: “Cho em mười phút có đủ không?”

Cố Tương ném hết suy nghĩ linh tinh, chăm chú nhìn vào giấy, mười phút sau cô báo ra một chuỗi con số, Cao Kinh khen cô: “Quá thần kỳ!”

Cố Tương đã sớm quên cảm xúc trước đó, cô rúc trong ngực Cao Kinh chơi trò chơi trí nhớ hai giờ.

Đêm nay mây đen vẫn rậm rạp, mưa to đang chờ trút xuống. Bên đầu kia thành phố, Chu Huân đang ngồi trước máy vi tính. Tìm kiếm với từ khoá là “Cố Tương”.

Cô ta ấn chuột, mở trang web.

Cố Tương...Cố Tương..

Trước hôm nay, cô ta chưa từng nghe thấy cái tên này. Cô ta nhìn thấy Cao Kinh nắm tay cô bé kia đi ra trên hành lang bệnh viện, không e dè sự trêu ghẹo của đồng nghiệp. Toàn bộ những người này đều biết anh có bạn gái, mà cô ta nhiệt tình đưa về đồ ăn, ân cần lấy lòng mỗi người, dường như trở thành chuyện cười.

Trở lại phòng bệnh, cô ta nghe thấy mẹ kể nói với cha: “Nghe nói bác sĩ Cao đã có bạn gái, là người nổi tiếng, còn vô cùng xinh đẹp, em thấy Tiểu Huân và bác sĩ Cao không có duyên rồi.”

Thần kinh cô ta như bị kéo căng. Cô ta thậm chí có thể tưởng tượng được những người này ở sau lưng cười nhạo cô ta như thế nào.

Cố Tương, 23 tuổi, bậc thầy trí nhớ, bậc thầy Sudoku...Thành tích của cô ấy nổi bật, tuổi trẻ tài cao, điều kiện không thể bắt bẻ.

Chu Huân nhìn từng trang, nhìn tin tức năm ngoái, trước lúc thi đấu giải trí nhớ thế giới, Cố Tương bị bệnh rút lui. Sau đó không còn tin tức nữa. Chu Huân tiếp tục xem những trang web khác, cô ta đột nhiên dừng lại. Không hiểu sao cô ta lại nghĩ đến chuyện thấy ở thang máy ngày hôm nay, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Cô ta vô thức ấn web, ấn vào weibo chính thức của chương trình giải trí, suy nghĩ, cô ta bình luận bên dưới.

Cố Tương chơi trò chơi trí nhớ với Cao Kinh một lúc lâu, về đến nhà, đầu óc cô vẫn còn trong trạng thái vận hành tốc độ cao, cô không buồn ngủ, cầm lấy bộ quần áo nam dưới giường. Đã đứt ở đó hai ba ngày, cuối cùng cô quyết định đem quần áo đi giặt.

Máy giặt để ở góc ban công, cô bỏ quần áo vào, bật máy. Trục lăn chuyển động, chân trời đột nhiên sáng lên, có tia chớp. Không biết đêm nay có mưa hay không, đã thật lâu không thấy ánh mặt trời rồi...

Cố Tương nhìn máy giặt, xuyên qua trục lăn trong suốt, cô nhìn thấy quần áo quay lòng vòng bên trong, không khỏi lại nghĩ tới đêm đó, cô khẽ đá vào máy. Trước mắt đột nhiên xuất hiện cục áo sơ mi bị đứt.

Cố Tương nhũn mày. Áo Nguyễn Duy Ân bị đứt cúc, cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Gió lớn thổi tới, Cố Tương vén tóc ra sau tai, đi ra đóng cửa sổ. Gió mạnh mẽ quay cuồng dường như muốn mưa. Cô đóng cửa sổ lại, chặn gió. Tay cô vịn vào khung cửa sổ, không rời đi. Trong đầu hiện lên đoạn ngắn, cô giạt mình đứng tại chỗ. Đăng bởi: admin

Chương 65

Ngày hôm sau, trong phòng bệnh, ông Chu Bách Đông viết di chúc với luật sư, Chu Thiếu Vân và Chu Thiếu Khang nhận được tin tức, lập tức đuổi tới. Hai chị em chờ ở ngoài phòng bệnh, Chu Thiếu Khang vô cùng thanh thản, dường như đã dự đoán được trước, anh ta gác chéo chân nói: “Nhân vật truyện ký có ý nghĩa gì chứ, mấy trò ca tụng công đức cha thầy còn ít sao? Hiện tại cha cần nhất chính là thoải mái, nào có sức lực gì để đọc sách!”

Chu Thiếu Vân vẫn rất tỉnh táo, “Nếu thực sự cậu suy nghĩ vì cha, nên ở bên cha nhiều hơn, dù gì cậu cũng là con trai duy nhất nhà họ Chu. Nghe nói tới hôm qua cậu còn mở tiệc, cha vẫn còn trong bệnh viện, cậu cũng không sợ truyền thông tung tin đồn thất thiệt.”

Chu Thiếu Khang cười nói: “Tôi là vì vui thay cho cha, nghe nói tới hôm qua cha không đau chút nào, mấy tháng nay, đây vẫn là lần đầu tiên cha ngủ được một giấc.”

Chu Thiếu Vân nghiêng đầu liếc anh ta, “Đừng tưởng rằng cậu quen cái gì chuyên gia thôi miên khoa nào, tôi sẽ tìm chuyên gia đến làm kiểm tra cho cha, nếu cậu động tay chân vào thì tự giải quyết cho tốt.”

Chu Thiếu Khang chẳng sợ hãi chút nào, dường như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cả một buổi sáng, bác sĩ y tá bên trong trung tâm điều trị an bình đều chú ý tới chuyện này. Cao Kinh tháo kính mắt xuống, lấy từ trong túi ra khăn lau mắt, vừa lau thấu kính, vừa nhìn đầu kia phòng bệnh, anh cup mắt xuống một lát, sau đó mới đeo kính lên. Ánh mắt đã không còn bị trở ngại, tất cả mới có thể không thể che giấu, lẫn trốn.

Trở lại văn phòng, anh lấy điện thoại di động ra, thấy Cố Tương còn chưa trả lời, anh lại nhắn: “Còn chưa dậy sao?”

Vù vù...

Cố Tương đột nhiên trợn mắt, đầu đầy mồ hôi nhìn chăm chăm vào trần nhà. Ga giường bên dưới bị cô làm nhăn nhúm đến không chịu nổi, trên cô toàn là mồ hôi dính dính, điều hòa không biết đã tắt từ lúc nào, cả gian phòng oi bức khó chịu. Qua một lát, cô mới ý thức được tay mình vẫn còn nắm chặt ga giường, cố gắng thả lỏng, bình ổn lại nhịp tim đập gấp gáp. Yên tĩnh một lúc lâu, tay cô vẫn không buông ra, ga giường như có thêm sự giúp sức nào đó, cô dùng sức nắm chặt, hồng hồng chếnh chếnh cánh tay run rẩy. Cho đến khi cửa phòng ngủ truyền đến tiếng khê gọi: “Hương Hương, vẫn còn ngủ sao?”

Cố Tương cứng ngắc quay đầu, sau một lúc lâu mới trả lời: “Cháu dậy rồi ạ.”

Cô ngồi dậy, ngẩn người hai giây, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường. Cao Kinh gửi cho cô ba tin nhắn, cô nhắn lại xong mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Bà Văn Phụng Nghi nghe thấy tiếng động, bỏ chiếc áo đang khâu trong tay xuống, đứng dậy nói: “Hiếm khi cháu dậy muộn như vậy, qua lúc ăn sáng rồi, bà đã giải quyết hết đồ đông đồ cuối cùng, chúng ta ăn cơm trưa thôi.”

Cố Tương gật đầu.

Bà Văn Phụng Nghi nói xong mới chú ý tới cả người cô đỏ đầy mồ hôi, “Aiz, sao đỏ mồ hôi nhiều như vậy? Điều hòa hỏng à?”

Cố Tương nói: “Cháu hẹn giờ tắt máy hơi sớm.”

“Sau này không cần tắt đâu, đừng tiết kiệm tiền cho bà làm gì.” Bà Văn Phụng Nghi lo lắng, “Có phải là nóng lắm không? Bà đi làm chút đồ giải nhiệt cho cháu.”

Cố Tương nói: “Vâng...cháu đi tắm trước ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Mau đi đi, lấy bộ đồ khác nữa, cái áo phòng này của cháu bị rách, bà còn chưa khâu xong.”

Cố Tương chưa từng thử khâu quần áo, cứ rách là ném đi, thấy thế cũng không nhiều lời, trong lòng không thoải mái, chỉ gật đầu đi vào nhà tắm.

Ăn cơm trưa xong, cô đi tới cửa nhìn về phía đối diện, Cao Kinh không về ăn. Cô nhắn tin cho anh.

Lúc Cao Kinh đọc được tin nhắn đã là mười lăm phút sau, người bệnh ở giường số hai có tâm sự, anh trò chuyện với đối phương một lúc lâu, ngay cả cơm trưa còn chưa ăn. Đọc xong tin nhắn, anh vội vàng chạy tới cầu thang, đẩy cửa ra đã thấy Cố Tương ngồi ở trên bậc thang.

Cao Kinh hỏi: “Sao không vào văn phòng chờ anh?”

Cố Tương đứng dậy, tiến lên mấy bước, ôm cổ anh. Cao Kinh hơi kinh ngạc, nhưng một giây sau anh đã ôm chặt người, một tay anh đỡ gáy Cố Tương, bờ môi dán vào bên cạnh đầu cô, dùng sức hôn rồi mới cái, mới thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Tương buồn bực ở trong lồng ngực anh, không trả lời. Cao Kinh cúi đầu, muốn nhìn mặt cô, “Sao thế?”

Cố Tương dùng sức né ra, cô dính sát đầu vào Cao Kinh.

Cao Kinh nhủ mày, anh khẽ sờ tóc Cố Tương, để mặc cô dựa vào ngực mình, cũng không nhúc nhích. Qua một lát, anh cũng không còn cau mày, cúi thấp đầu xuống, bờ môi dán vào mắt Cố Tương, nhẹ giọng: “Vẫn không nói sao?”

Cố Tương rầu rĩ: “Em không muốn nói.”

Cao Kinh rất muốn biết cô bị làm sao, nhưng Cố Tương không muốn mở miệng, anh cũng không thể ép buộc cô. Anh thấp giọng rồi đi sự chú ý của cô, hỏi cô hôm nay muốn làm gì, sách đọc tới đâu rồi, mẹ cô còn ở lại đây bao lâu nữa, cuối cùng anh lại sờ lên ngón tay Cố Tương.

Tay Cố Tương run rẩy, cô nhớ tới mẹ đồng ý hẹn thời gian ăn cơm, lúc này cô lại không muốn nhắc tới. Cố Tương ngước mắt, nhìn thấy ánh mắt Cao Kinh dời khỏi ngón tay mình. Cao Kinh điềm nhiên như không có việc gì, mỉm cười lại nói mấy câu. Cố Tương hờn lên mặt anh.

Mấy ngày tiếp theo, trong đêm Cố Tương liên tục đổ mồ hôi. Quần áo phơi ở ban công đã có mùi ẩm mốc, bà Văn Phụng Nghi giặt lại quần áo, còn vội vàng nấu canh giải nhiệt cho Cố Tương.

Thời tiết ẩm ướt, trời mưa suốt ngày, bà Văn Phụng Nghi loay hoay đến đầu óc choáng váng, xương cốt trên người cũng vô cùng khó chịu, nhưng bà vẫn cố giữ vững tinh thần, sờ trán Cố Tương, nói: “Hương Hương, có cần đi bệnh viện không? Châu ngũ luôn đổ mồ hôi như vậy là không được.”

Cố Tương nói: “Không có chuyện gì đâu ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi khuyên bảo cô nhanh chóng uống canh, hỏi cô: “Bên ngoài trời vẫn còn mưa, như thế này vẫn muốn đi ra ngoài sao?”

Cố Tương gật đầu. Cô từ trong nhà đi ra, che ô, trở lại nơi ở cũ lúc trước, vừa đi vừa quan sát xung quanh, xây dựng cung điện trong đầu. Đi đến đây, cô lại đi trường tiểu học Văn Huy và công viên Cẩm Dương.

Mấy ngày nay cô vô cùng vội vàng, trắng đêm khó ngủ. Sau khi đi vào tàu điện ngầm, trong đầu cô còn tràn ngập vô số lượng tin tức, cô đang suy nghĩ, người ngoài nhìn vào giống như đang lâm bệnh, xung quanh có vài người dò xét cô, Cố Tương làm như không thấy. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy dưới lan can có một đôi tình nhân đứng ôm nhau, đột nhiên nghĩ đến cô bám vào cánh tay Cao Kinh, hình ảnh đi tàu điện ngầm. Đường như là đã thật lâu trước đó, thực ra lại chưa đến hai tháng. Cô còn nhớ rõ cánh tay ấm áp của anh, còn có anh thấp giọng kể chuyện.

Cố Tương dần dần bình tĩnh, khoe miệng cong lên, đi xuống tàu điện ngầm, gọi xe đi bệnh viện Thụy Hoa. Sắp đến khu nằm viện, cô mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, còn cả trong nhóm chat với Vu Thi Thi và Đồng Xán Xán không ngừng có tin mới.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô nhìn thấy hai chữ “Tiêu Mân”, tay run lên, lập tức từ chối không nghe, yên tĩnh mấy giây, rất nhanh lại xuất hiện hai chữ “Tiêu Mân”, cô lại ấn từ chối. Thang máy còn chưa tới, lại một cuộc gọi đến, cô đang muốn ấn từ chối, đột nhiên nhìn thấy tên “Quách Thiên Bồn”, lúc này cô mới bắt máy.

“Cố Tương!”

“Có việc gì sao?”

“Em không sao chứ?”

Hai người gần như đồng thời mở miệng.

Cố Tương khó hiểu: “Làm sao vậy?”

Quách Thiên Bồn nói: “Em không thấy tin tức trên mạng sao? Không biết sao lại xảy ra với em, chuyện của em bị truyền ra trên đó.”

Sự việc bắt nguồn từ weibo chính thức của “Đại não thần kỳ”, ở dưới phần bình luận, có người nhấn lại nói Cố Tương hữu danh vô thực, không có khả năng tới tham gia tiết mục, bởi vì đại não của cô bị thương, trí lực suy giảm. Sau đó đối phương gặp phải công kích, còn lấy ra chứng cứ tin tức Cố Tương năm ngoái rút lui thi đấu hết sức thuyết phục, bàn luận dần dần nhiều, sau đó có người đăng lên diễn đàn thảo luận. Ban đầu cũng không gây ra sự chú ý quá lớn, sau đó tự nhiên có người xưng là làm ở một bệnh viện nào đó nói đúng là tháng 11 năm ngoái từng thấy Cố Tương đến làm kiểm tra.

Chuyện xảy ra với Cố Tương từ tháng 10 năm ngoái đến nay, đi đến tất cả bệnh viện có tiếng khám bệnh, tất cả đều có trong bài viết của netizen chứng thực cô từng đến. Sau đó lại có người tự xưng là làm việc ở đài truyền hình, nghe nói kỳ phỏng vấn trước đó không lâu, Cố Tương ở trước mặt mọi người từ chối làm toán.

Ngắn ngủn vài ngày, chuyện của cô dần lan truyền trên mạng, cho tới hôm nay “Bậc thầy trí nhớ trí lực suy giảm” cuối cùng đã trở thành từ khóa tìm kiếm nóng hổi.

Quách Thiên Bồn lo lắng nói: “Kẻ bình luận đầu tiên trên weibo cũng chỉ là clone hiện tại đã xóa nick. Cũng không biết là kẻ nào, tổng giám đốc nghi ngờ là đối thủ cạnh tranh làm, tổng giám đốc có tìm em không? Vừa nãy anh ấy phát điên rồi, gọi em không nghe máy!”

Giọng Cố Tương khô khốc: “Em đừng chế độ im lặng...Không nói nữa, em phải vào thang máy rồi.”

“Đợi một chút, Cố...”

Cố Tương cũng không cho anh ta thời gian, tắt máy, đi vào thang máy. Phím ấn bên phải thang máy hỗn loạn, cô không nhận ra bất cứ con số nào hết. Thang máy đã lên được mấy tầng, Cố Tương mới gian nan ấn xuống “19”.

Trong bệnh viện, y tá không ngừng bàn luận về cô. Các cô đều biết Cố Tương, hơn nữa Cố Tương còn là bạn gái bác sĩ Cao, nay lời đồn xôn xao trên mạng, các cô muốn không chú ý cũng không được.

Cha và mẹ kế Chu Huân cũng đều đang nói về chuyện này. Mấy hôm trước tinh thần ông Chu Bảo Sinh cực kém, bà Chu biết rõ ông nhớ con gái, nói: “Tiểu Huân công tác bận rộn, hai ngày nữa sẽ lại tới thăm ông mà.” Mấy ngày nay Chu Huân không tới bệnh viện, hôm nay cô đã đến, Chu Bảo Sinh cho dù không có tinh thần, cũng vui vẻ nói thêm mấy câu. Bà Chu giật mình: “Loại chuyện này là bịa đặt, làm sao có thể chứ, chỉ số thông minh sẽ không vô duyên vô cớ suy giảm?”

Y tá nói: “Cháu cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn hơi tò mò, trên mạng có người nói đã từng gặp Cố Tương đi bệnh viện làm kiểm tra.”

Chu Huân lau khô miệng cho cha, nói: “Trên mạng đều là một đám anh hùng bàn phím, mỗi ngày đều truyền đủ loại lời đồn, bọn hán nói chuyện đều không cần chịu trách nhiệm. Tôi thấy đều là nói mò, bác sĩ Cao và cô Cố đang qua lại, nếu Cố Tương đúng như trên mạng nói, sao bác sĩ Cao lại yêu thích chứ?”

Y tá Hà nói: “Điều này cũng đúng...Cái gì trí lực suy giảm, nói như bị tàn tật ấy.”

Bà Chu “Ồ” một tiếng, “Đúng vậy, đó không phải là nói nhục trí sao, làm sao có thể như vậy.”

Y tá Hà hát đầu: “Giả dối, nghĩ như thế nào đều khó có khả năng. Cô cũng chưa từng gặp Cố Tương, Cố Tương xinh lắm, nhìn là biết người IQ cao, người bình thường chúng ta chỉ có thể ngưỡng mộ những thiên tài đó thôi.”

Bà Chu hiếu kỳ: “Có ảnh chụp không?”

“Cháu tìm cho cô xem.”

Y tá Hà mở điện thoại.

Chu Huân đột nhiên nói: “Không ngờ mấy ngày trước tôi lại gặp cô ấy, đúng là cảm thấy cô ấy hơi kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?” Y tá Hà tò mò, ngay cả điện thoại cũng không khoá lại.

Chu Huân thân nhiên nói: “Tôi nhìn thấy có một bà cụ nhờ cô hỗ trợ xem hộ hoá đơn, cô ấy nhìn chăm chú, nhưng lại phớt lờ.”

Việc này khơi lên sự hóng chuyện của y tá, y tá đang muốn hỏi kỹ càng, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói: “Nghỉ trưa đã kết thúc rồi, cô còn muốn buồn chuyện bao lâu nữa?”

Y tá quay đầu lại, lúng túng nói: “Bác sĩ Cao...”

Cao Kinh lại liếc Chu Huân: “Cô Chu, cha cô ngủ trẻ sẽ không tốt, cô nên quan tâm cha mình nhiều hơn.”

Anh cũng không nói thêm gì khó nghe, Chu Huân lại mặt đỏ tới mang tai.

Cao Kinh ở lại, kiểm tra một chút tình hình của ông Chu Bảo Sinh, kiểm tra xong, anh cũng chẳng nói gì với Chu Huân, xoay người rời đi, Chu Huân đuổi theo phía sau: “Bác sĩ Cao...Bác sĩ Cao...”

Cao Kinh dừng bước, Chu Huân khề thờ phào, đang muốn nói chuyện với anh, chợt thấy anh đột nhiên tăng tốc, đi nhanh về phía trước. Từ hành lang trông qua, phía cuối có một bóng dáng mảnh khảnh. Người xung quanh vừa gượng gạo vừa tò mò, Cố Tương mặt không cảm xúc, cô cầm túi, đi không chớp mắt, giày cao gót giẫm trên sàn nhà, nện từng bước một, đẩy người xung quanh ra xa. Có một tiếng bước chân cùng nhịp với cô, dần dần nhanh hơn, càng ngày càng vội vàng, trong nháy mắt đã đến gần, cô bị người ôm vào trong ngực, mùi thơm ngát sạch sẽ tràn ngập mũi. Cô bị vây ở trong đó, không nhìn thấy xung quanh, trong lỗ tai là tiếng nói dịu dàng: “Đến rồi?”

Cô không đáp lại, ngay sau đó, là độ ẩm mềm mại rơi lên trán. Cao Kinh cũng không để ý xung quanh, anh chăm chú che chở Cố Tương, lại hôn thật lâu trên trán cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Trên hành lang bệnh viện vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người bị hình ảnh này làm cho bất động.

Gạch men trắng toát có thể soi bóng người, đèn trên đỉnh đầu như vòng mặt trời, bọn họ giống như đứng giữa trung tâm sân khấu, ngăn cách tất cả mọi người, chỉ có lẫn nhau. Rồi lại khiến cho người ta phải nhìn lên.

Cố Tương thích sự ôm ấp này, cô áp má vào lồng ngực anh. Lời đồn đại không có cách nào không chế, ngày hôm nay điện thoại Cố Tương không ngừng bị oanh tạc. Bạn học và đồng đội quan tâm, truyền thông tò mò chứng thực, liên tiếp không dứt đoạn, ngay cả thầy Tề cũng gửi tin nhắn tới hỏi tình hình của cô, Cố Tương suy nghĩ một lúc lâu, chỉ nhấn lại “Em cảm ơn thầy quan tâm, em vẫn ổn”.

Cô có một tài khoản weibo chỉ dùng qua năm sáu lần, phía dưới bài viết mới nhất đã có gần mười nghìn bình luận, cô lại lướt qua, dường như cứ hai phút là tăng thêm chục cái.

Cố Tương để di động lên bàn, yên lặng nhìn qua TV. Trên đỉnh đầu có một bàn tay dịu dàng phát qua, Cố Tương ngược mắt, cũng không nói chuyện.

“Chúng ta không cần quan tâm đến miệng người khác.” Bà Văn Phụng Nghi sờ đầu Cố Tương nói.

Cố Tương cụp mắt.

Bà Văn Phụng Nghi thở dài trong lòng. Bà không hay lên mạng, ban đầu cũng không biết trên mạng đang bùng nổ chuyện này, vẫn là Cao Mỹ Tuệ chạy tới hỏi, bà mới biết được. Bà tìm kính lão, nhìn tin tức một chút, trong lòng không ngừng chùng xuống. Đầu là nói bậy nói bạ một phía, Hương Hương chỉ là mất trí nhớ mà thôi!

Bà Văn Phụng Nghi ngồi vào bên cạnh Cố Tương, đầu lòng nói: “Muốn ăn gì, bà làm cho.”

Cố Tương lắc đầu, “Cháu không đói ạ.”

“Bà làm bánh ngọt cho cháu nhé?”

Cố Tương chưa từng thấy bà Văn Phụng Nghi làm đồ tây, cô hỏi: “Bà biết làm ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Biết, bà sẽ dùng nồi com điện làm bánh ngọt, đơn giản lại ăn ngon. Cháu chờ một chút, bà đi mua nguyên liệu.”

Bên ngoài trời đang mưa, Cố Tương ngăn bà lại, bà Văn Phụng Nghi lại không nghe, vui vẻ đi, nửa tiếng sau bà mua về một đồng nguyên liệu, đi phòng bếp bận rộn cả buổi, mang ra một cái bánh chanh.

Cố Tương ăn hết một miếng, bà Văn Phụng Nghi hỏi: “Ăn ngon không?”

Cố Tương gật đầu: “Ngon ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi cười nói: “Ăn ngọt tâm trạng sẽ tốt lên.”

Cố Tương lại xúc một miếng, đưa vào trong miệng, nhìn về phía bà Văn Phụng Nghi nói: “Trên mạng suy đoán, có một số đúng. Bà ơi, cháu không chỉ bị mất trí nhớ, hiện tại cháu không thể phân biệt được con số nữa.”

Bà Văn Phụng Nghi sửng sốt.

Cố Tương nói đơn giản một chút tình hình trước mắt của cô, bà Văn Phụng Nghi nghe xong, thu dọn đồ đạc đi vào phòng bếp, lúc đi ra con mắt đỏ bừng, còn có tơ máu, sắc mặt thoáng một chút tiêu tụy không ít, Cố Tương không nghĩ tới bà sẽ có phản ứng lớn như vậy, “Bà ơi...”

Bà Văn Phụng Nghi cầm chặt tay Cố Tương: “Khi ông nội cháu còn sống có rất nhiều bạn bè là bác sĩ, để bà đi tra số điện thoại, nhờ bọn họ hỗ trợ, nhất định có thể điều trị khỏi.”

“...” Cố Tương cười yếu ớt, “Không cần đâu ạ.”

Bận rộn cả buổi chiều, mẹ gọi bảo cô đến khách sạn, Cố Tương từ chối, Quách Thiên Bồn có lòng chạy tới một chuyến, còn để lại một đồng đồ, nói là Tiêu Mân bảo anh ta mang hộ đến, trước khi đi anh ta còn cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Có phải em cãi nhau với tổng giám đốc không?”

Cố Tương im lặng.

Quách Thiên Bồn muốn làm gì cũng phải làm đến cùng: “Tổng giám đốc quản em tương đối nhiều, nhưng xuất phát điểm của anh ấy là tốt, anh ấy thật sự quan tâm em hơn bất cứ ai.”

Cố Tương nín lấy vạt áo mình, cũng không tiếp lời. Sau đó cô đi lên tầng trên, giúp Cao Kinh tưới hoa, cho cá ăn, lúc năm giờ cửa bị người mở ra. Cao

Kính đi vào rất vội vàng, đứng trước cửa coi hai cúc áo sơ mi giải nhiệt. Anh chưa từng tan làm đúng giờ như vậy, hôm nay anh đếm từng giờ, kim giây vừa chuyển, anh lập tức bỏ chạy về nhà.

Ngón tay Cố Tương vẫn còn duỗi trong vạc cá, chú cá giống như quen cô vuốt ve, nhìn thấy ngón tay cô đi xuống, nó tự giác bắt động.

Cố Tương vron ngón tay ra, đứng lên nói: “Tan làm sớm vậy sao?”

Cao Kinh đi tới, ôm eo cô, nói: “Muốn cùng ăn cơm với em?”

“Không biết bà nấu cơm có đủ hay không.”

“Anh có thể ăn ít một chút.”

Cố Tương hé miệng cười.

Cao Kinh xuống dưới ăn cơm, bà Văn Phụng Nghi lại nấu thêm một món, ba người ăn vô cùng vui vẻ, sau khi ăn xong Đồng Xán Xán và Vu Thi Thi lại đây nói chuyện chọc cười. Cố Tương lắng nghe các cô chê cười, lại nhìn về phía Cao Kinh và bà Văn Phụng Nghi nói chuyện ở bàn ăn. Cô bất giác bình tĩnh lại. Như mẹ nói, cuộc đời không có sóng gió sẽ là một loại khuyết điểm, tuy quá trình bổ sung khuyết điểm không thoải mái, nhưng lúc này cũng chả cảm thấy gian nan.

Hai ngày tiếp theo, Cố Tương không đi ra ngoài, điện thoại để chế độ yên lặng. Cô yên tĩnh đọc sách, viết nhật ký, nhớ lại cung điện, buổi tối ngủ vẫn đồ mồ hôi, cô càng không ngừng ăn canh đậu xanh bà Văn Phụng Nghi nấu.

Lúc bà Văn Phụng Nghi dọn dẹp phòng hỏi cô: “Hương Hương, sao đồ Tiêu Mân đưa lại ném vào thùng rác?”

Cố Tương dừng lại, nhìn về phía đồng hồ trong góc, cô xiết chặt thìa trong tay.

Trong bệnh viện, Cao Kinh thay đổi quần áo, bắt đầu kiểm tra phòng. Hai ngày nay anh cũng nhận không ít sự thăm hỏi, anh dường như không quan tâm, tập trung làm chuyện của mình, trên mạng huyền ảo gì cũng kệ, chỉ cần hiểu rõ tâm tư người nào đó là được.

Hai ngày nay hiếm khi được yên tĩnh, bọn họ cho rằng, tất cả đều đã kết thúc.

Ông Chu Bách Đông ho khan, trong cổ họng có đờm, Cao Kinh giúp ông hút đờm ra, lại cho đối phương một ngụm nước. Ông Chu Bách Đông thoải mái hơn, nói: “Tư Đồ đã tiếp nhận cái chết yên bình ở nước ngoài, bác sĩ Cao, chuyện của tôi cũng đã làm xong...”

Cao Kinh bỏ cốc nước xuống, đưa khăn cho ông.

Tay ông Chu Bách Đông run rẩy, bắt lấy khăn mặt, Cao Kinh đỡ tay ông. Tay của ông lạnh lạnh, có lẽ trong máu cũng rất lạnh. Lúc này đột nhiên cảm nhận được chút độ ấm. Là từ đối phương truyền đến.

Tay ông Chu Bách Đông vẫn run rẩy, lau miệng, nói khẽ: “Y tá Đông nói em của cô bé vừa được đón từ nhà họ hàng về, hai ngày nữa sẽ mang đến cho ta nhìn...” Ông cong khóe miệng, “Lúc con ta vừa sinh ra, con gái lớn của ta rất yêu thương em trai này. Cả đời này, ta sáng tạo ra vô số kỳ tích, giúp đỡ vô số người, về già lại bị ung thư tra tấn, nhưng bên cạnh lại chẳng có ai.”

Phòng bệnh truyền đến tiếng nói chuyện bên ngoài, Cao Kinh nói: “Con gái thứ hai của ngài lại tới nữa rồi, đời này ngài cũng không có gì phải tiếc nuối.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một cô gái hơn ba mươi tuổi đi vào, “Cha. Bác sĩ Cao.”

Đây là con gái thứ hai của ông Chu Bách Đông, không được coi trọng, những ngày này, ban ngày cô ấy rất ít khi xuất hiện, tối lại không vắng buổi nào.

Cao Kinh rời đi, để lại thời gian cho hai cha con.

Một ngày đi qua, buổi chiều hôm sau, ông Chu Bách Đông bị đưa vào phòng quan tâm. Cao Kinh gọi người liên hệ với Chu Thiếu Vân và Chu Thiếu Khang, hai người vốn không ở trong thành phố, trong điện thoại nói lập tức đến ngay.

Anh ở trong phòng quan tâm cùng với con gái thứ hai của ông Chu Bách Đông ở bên ông lão, đợi đến hơn mười giờ tối, khi hai người khác con khác chạy tới, ý thức của ông Chu Bách Đông đã không còn tỉnh táo, phải dựa vào máy thở.

Chu Thiếu Vân cùng Chu Thiếu Khang liên hệ với luật sư giữ di chúc, ở trong bệnh viện ngày người hai giờ, ông Chu Bách Đông vẫn còn chống đỡ được, hai người bắt đầu bận rộn với công việc, đợi bệnh viện thông báo lại đến.

Ông Chu Bách Đông nhắm mắt lại nằm trên giường bệnh, sống qua ban ngày lại ngênh đón đêm tối, hôm nay là ca trực của Cao Kinh, anh luôn ở bên ông lão. Chín giờ bốn mươi phút đêm, ông Chu Bách Đông mất, hưởng thọ tám mươi tuổi.

Cao Kinh mặc niệm, thông báo cho người nhà sắp xếp tang lễ, nhà họ Chu đã có hơn hai mươi người đến, tiếng khóc rống tràn ngập cả tầng, bên ngoài bệnh viện còn có phóng viên ngồi chồm hóm chờ.

Cao Kinh tháo kính xuống, nhắm mắt, hít thở sâu, giữ vững tinh thần ứng đối, y tá đột nhiên vọt tới, vội vàng nói: “Bác sĩ Cao, ông Chu Bảo Sinh

giường số mười qua đời rồi!”

Cao Kinh sững người.

Ông Chu Bảo Sinh mất đột ngột, nhưng cũng không tính là quá đột ngột. Ông vốn là người bệnh lâm chung, những ngày này tình huống cơ thể cũng càng ngày càng kém, qua đời chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ là ông không kịp tạm biệt người thân, ông nằm trên giường bệnh, dần dần không còn thở. Người nhà họ Chu đột nhiên nghe được tin dữ, khó có thể tiếp nhận, Chu Huân và bà Chu ôm lấy di thể, vỡ oà lên khóc.

Chu Huân sớm chuẩn bị cha sẽ rời đi, nhưng cô ta không nghĩ lại phải đối mặt sớm như vậy, cô ta còn chưa trò chuyện về sự nghiệp, tương lai với cha.

Cô ta không dám tin, khó có thể tiếp nhận. Chu Huân buồn bã nước mắt liên tục rơi, cô ta đột nhiên đẩy mẹ kế ra, oán hận nói: “Đều tại bà! Nếu như cha tôi tiếp tục tiếp nhận điều trị, chắc chắn ông sẽ không đi sớm như vậy! Đều tại bà!”

Bà Chu thương tâm gần chết, bà không nghe thấy lời Chu Huân nói, chỉ chăm chú nắm chặt bàn tay cứng ngắc của chồng. Phần lớn người nhà họ Chu đều đứng về phía Chu Huân, tuy biết không thích hợp, nhưng bọn họ vẫn như cũ không nhận được chỉ trích. Trước đó bà Chu đã sớm dự đoán được điều này, người thân bên bà cũng đang giúp bà nói chuyện.

Rõ ràng là một người sống, rõ ràng có thể điều trị, lại đến cái gì quan tâm lâm chung, người nhà họ Chu không chịu nghe, bọn họ nổi lên tranh chấp, ồn ào đẩy đánh, đột nhiên biến thành trò khôi hài.

Đêm nay Cao Kinh không nghỉ ngơi được chút nào, sắp xếp xong bên nhà họ Chu này, lại đi đến hoà giải bên nhà họ Chu kia, người nhà họ Chu chỉ trích Cao Kinh là lang băm, còn khiến anh bị thương. Cao Kinh gọi bảo vệ tới, không chế được tình hình, bận rộn đến khi sắc trời sáng rõ.

Bên trung tâm điều trị an bình xảy ra trò khôi hài, ngày hôm sau truyền khắp toàn bộ bệnh viện, Đinh Tử Chiêu nghe xong tức giận thay cho Cao Kinh, “Ngu muội! Mọi nó tôi thấy không đáng cho Lão Cao, hầu hạ người nào không đi lại đi hầu hạ người lâm chung, suốt ngày phải chịu áp lực, cuối cùng còn chả nhận được gì!” Anh ta càng nghĩ càng bức, câu cú tràn đầy lửa giận, “Thầy Nguyễn cũng thế, làm bác sĩ là được rồi, làm cái gì chuyện dư thừa, cố hết sức không được gì, không có người cảm ơn hai người bọn họ đâu!”

Điền Tấn Phong không có bình luận, ăn cơm xong, anh ta đi một chuyến đến trung tâm điều trị an bình.

Hôm nay Cao Kinh được nghỉ, trong văn phòng có một bác sĩ khác, anh ta trò chuyện một lát với đối phương, sau đó y tá gọi bác sĩ kia đi ra ngoài, Điền Tấn Phong đợi hơn mười giây, nhìn thoáng qua phía cửa, sau đó cầm con chuột trên bàn.

Nhà họ Chu đang xử lý tang sự, Chu Huân không khóc, tiểu tụy không chịu nổi, người thân khuyên cô ta đi ăn ít đồ, cha cô ta vừa mất, cô ta lại nhập viện, như vậy sao cha cô ta có thể an tâm ra đi.

Chu Huân nghe xong lời khuyên, vừa cầm lấy chiếc đĩa, điện thoại lại vang lên. Cô ta nghe số lạ, giọng khàn khàn: “A lô?”

“Cô Chu Huân?”

“Tôi đây.”

“Tôi nghe nói cha cô đã qua đời, tôi cảm thấy không đáng cho cha cô, bác sĩ rõ ràng nói là ông còn có thể sống được ba tháng. Kết quả ông sống chưa đến một tháng. Chẳng lẽ bệnh viện và bác sĩ không phải chịu trách nhiệm sao?”

Chu Huân không biết người kia là ai, cô ta nghe điện thoại, tim đập dồn dập.

Cao Kinh chỉ bị thương ngoài da, anh hơi sờ cổ, Cố Tương muốn đi mua thuốc cho anh, bị Cao Kinh ôm ngăn lại.

“Đừng đi, để cho anh ôm một lát.”

Cố Tương sờ vết thương trên cổ anh, “Đau không?”

“Hơi rát.”

“Sao không bôi thuốc ở bệnh viện?”

“Vội vàng trở về.” Anh quá mệt mỏi, cọ xát trên cổ Cố Tương, dùng sức hít hà hương vị của cô.

Cố Tương ôm đầu anh, “Vẫn phải bôi thuốc.”

“Trong nhà có, bên trong tủ TV có hòm thuốc.”

Cố Tương đi lấy, bôi thuốc cho anh, thấy sắc mặt anh không tốt, cô nói: “Mau đi ngủ.”

Cao Kinh nhìn chăm chăm vào cô.

Cố Tương bôi xong thuốc, cùng anh đi vào phòng ngủ. Cao Kinh ôm cô ngủ một giấc. Cố Tương cũng ngủ theo, giấc ngủ này cô không đỡ mờ mờ, chớp

mùi là mùi vị khiến người ta yên tâm. Sau đó cô tỉnh lại trước, mở mắt ra nằm trên cánh tay anh, ngón tay cô cẩn thận từng li từng tí chạm vào cổ Cao Kinh, gây đột nhiên bị nhấc lên, cô bị người hôn.

Cố Tương mờ to mắt, trông thấy người hôn cô vẫn còn nhắm mắt, cô muốn chạm vào mí mắt đối phương, bỗng nhiên đảo một cái, cô bị người đặt ở dưới thân. Qua một lúc lâu mới chậm dứt, cuối cùng Cao Kinh mở mắt ra, Cố Tương đá anh một cái, nhỏ giọng nói: “Nặng quá.”

Cao Kinh cười, lại hôn cô hai cái.

Ngày hôm sau là ngày nghỉ, Cao Kinh cũng không ra khỏi cửa, anh và Cố Tương cùng xem tin tức về ông Chu Bách Đông, thời gian còn lại là xem phim và chìm trong sự thân mật. Không có mạng, cũng không có công việc, tuy trời vẫn mưa dầm nhưng tâm trạng Cố Tương chậm rãi tốt lên.

Đêm nay Cố Tương không đọc sách, cũng không có tiếp tục nghiên cứu cung điện trí nhớ, cô ngủ luôn, ngày hôm sau chưa tới bảy giờ đã rời giường ăn sáng.

Cửa ra vào truyền đến tiếng động, cô cong khówek miệng, đi tới cửa.

Cao Kinh cách tấm rèm nhìn, “Bà đâu rồi?”

“Vẫn còn đang ăn sáng.”

Ngón tay Cao Kinh chỉ dưới rèm. Cố Tương kéo rèm ra, Cao Kinh thăm dò tiến đến, hôn miệng cô, lại to nhỏ mấy câu, Cố Tương gật đầu nghe, trước khi anh đi, cô chọc lấy cổ anh, cổ ý nói: “Có cần trang điểm không?”

Cao Kinh ôm eo cô, mang người ra ngoài, cắn mạnh môi cô. Cố Tương hạ giọng: “Đừng...”

Cao Kinh buông người ra, “Anh đi làm, cơm tối cùng nhau ăn.”

“Vâng.”

Người đi rồi, Cố Tương hạ rèm xuống, vừa quay đầu đã nhìn thấy bà Văn Phụng Nghi đang cười trộm.

Cố Tương mặt không đổi sắc: “Bà ơi, để cháu rửa bát.”

“Không cần, tay cháu mềm thế này ít đựng nước rửa bát thôi.” Bà Văn Phụng Nghi còn đang cười, hai người bọn họ vừa mới nói cái gì, bà không nghe thấy, nhưng nhìn tư thế, hình như là làm chút ít chuyện thân mật.

Bà nhớ tới chuyện trước đây của mình và ông nội Cố Tương, cũng là ngọt ngào ân ái như thế, làm bạn mấy chục năm, cùng nhau trải qua những thời khắc quan trọng nhất. Bà Văn Phụng Nghi cảm thán: “Hương Hương, Tiểu Cao là chàng trai tốt hiếm có, hai cháu có thể tốt như vậy, bà an tâm rồi.”

Cố Tương dọn dẹp bát đĩa, “Vâng” một tiếng.

Bà Văn Phụng Nghi cũng không nhiều lời, người trẻ tuổi tóm lại da mặt mỏng. Bà cầm bát đĩa, nói: “Đã bảo cháu đừng đựng vào, đi xem TV, bà muốn nghe tin tức.”

Cố Tương đi đến phòng khách, mở TV, bật kênh tin tức. MC vừa xuất hiện, bỗng nhiên vang lên tiếng vỡ bát, Cố Tương nghiêng đầu nhìn lại, “Bà ơi?”

Bà Văn Phụng Nghi nói: “Không có việc gì, chân hơi đau thôi.”

Cố Tương đi đến bên cạnh bà, lấy đi bát đĩa trong tay bà, đỡ lấy bà nói: “Bà đi ngồi đi, vẫn là để cháu làm cho.”

“Ừ.” Bà Văn Phụng Nghi lúc này cũng không kiên trì, bà vịn tay Cố Tương, ngồi xuống ghế sa lon.

Cao Kinh đã đến bệnh viện, chào hỏi các đồng nghiệp đi vào văn phòng, còn chưa mặc xong áo blouse trắng, đã thấy một y tá tiến vào nói: “Bác sĩ Cao, Chủ nhiệm Vu gọi anh đi đến phòng làm việc, có chuyện gấp.”

Cao Kinh thả tay xuống, cũng không thay quần áo nữa. Đi đến cửa phòng làm việc chủ nhiệm Vu, anh gõ cửa, nghe thấy một tiếng “Vào đi”, anh mới đẩy cửa.

“Chủ nhiệm.”

“Bác sĩ Cao.” Về mặt Chủ nhiệm Vu nghiêm túc.

Cao Kinh quan sát, hỏi: “Có việc gì ạ?”

Chủ nhiệm Vu nhìn anh, không biết đang suy nghĩ gì, Cao Kinh kiên nhẫn chờ đợi, sau một lúc, mới nghe thấy chủ nhiệm Vu mở miệng: “Người nhà ông Chu Bảo Sinh khiếu nại, nói chỉ số sinh tồn của ông Chu Bảo Sinh còn khoảng ba tháng, chưa đến một tháng ông ấy đã qua đời, hơn nữa là đột nhiên qua đời. Người nhà đối phương muốn kiện cậu không làm tròn trách nhiệm, cũng muốn bệnh viện bồi thường kinh tế. Bên phía bệnh viện đã khởi động điều tra, bác sĩ Cao, cậu cần phối hợp điều tra, sau đó, có lẽ cậu nên tạm thời nghỉ.”

Mưa bụi bay vào trong phòng, Cố Tương đóng cửa sổ phòng bếp lại. Cô hiếm khi rửa bát, động tác chậm, chỉ có mấy cái mà mất hơn mười phút đồng hồ, lau sạch sẽ tay, cô cời tạp dề xuống, đi đến trong phòng khách, thấy TV đang chiếu quảng cáo, cô muốn đi cầm điều khiển chuyển kênh.

Đi đến bên cạnh ghế, cô nói: “Bà có muốn xem phim không ạ?”

Bà Văn Phụng Nghi ngồi trên ghế sa lon, không trả lời.

Cố Tương hỏi: “Bà ơi?”

Vẫn không trả lời.

Cố Tương nhìn lại, bà cô ngồi im trên ghế, như bức tượng điêu khắc, vẫn không nhúc nhích.

Cố Tương ngồi xổm xuống bên cạnh bà, cảm nhận được độ ấm trên tay bà, còn có có nhịp tim lên xuống, cô nhìn bà: “Bà ơi?”

Bà Văn Phụng Nghi vẫn không đáp lại cô chữ nào. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Cố Tương bấm 120, cô nắm chặt tay bà Văn Phụng Nghi, bình tĩnh báo địa chỉ. Điện thoại tắt chưa đến mấy giây, cô lại không chờ được, vọt tới phía đối diện gõ cửa: “Bác ơi! Có người không? Bác ơi!”

Cửa nhanh chóng mở ra, bà Cao Mỹ Tuệ kinh ngạc: “Hương Hương, làm sao vậy?”

Cố Tương càng run rẩy: “Bà nội cháu không nói chuyện, cháu gọi xe cấp cứu rồi, nhưng sợ quá chậm.” Đối diện là bệnh viện, có lẽ chạy tới nhanh hơn.

Cha Xán Xán còn chưa đi làm, trong nhà có đàn ông, tất cả đều dễ dàng hơn rất nhiều. Ông ôm lấy người bà Văn Phụng Nghi, Cố Tương đi theo ra thang máy. Bà Cao Mỹ Tuệ cẩn thận, bà gọi điện thoại hủy bỏ xe cấp cứu thay cho Cố Tương, tránh cho nhân viên đi mất công, hỏi Cố Tương nơi để sổ y bạ, vội vàng đưa cho cô. Tiểu Thiện Thiện ở nhà, bà Cao Mỹ Tuệ không đi được, bà dặn chồng gọi điện thoại.

Lúc Cao Kinh chạy tới phòng bệnh, bà Văn Phụng Nghi đang thở máy nằm trên giường.

“Hương Hương!”

Cố Tương ngẩng đầu, lập tức rời khỏi ghế, vươn tay về phía Cao Kinh, Cao Kinh một phát bắt được ngay. Cố Tương cảm thấy sức lực trở lại một ít, cô nhỏ giọng nói: “Bà em bị bệnh.”

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Còn có mấy mục kiểm tra chưa làm, đợi chạy máy thở xong thì làm.”

Cao Kinh nhìn về phía bà Văn Phụng Nghi. Bà nhắm mắt trên giường bệnh, sắc mặt xám xịt, rõ ràng đã tỉnh, nhưng cũng không có phản ứng. Cao Kinh chợt phát hiện bà gầy hơn rất nhiều so với một năm trước, cánh tay khô khốc lộ ra ngoài chần. Tình hình như vậy, sau khi anh gia nhập khoa quan tâm lâm chung đã thấy vô số lần.

Trong lòng Cao Kinh chùng xuống, anh nghiêng đầu nhìn Cố Tương, thấy cô bình tĩnh chờ mong, anh không nói gì.

Cố Tương không để cho anh ở lâu, hiện tại vẫn là giờ làm việc, Cao Kinh liếc nhìn đồng hồ, hỏi: “Một mình được chứ?”

Cố Tương gật đầu: “Anh yên tâm, anh mau đi đi.”

Cao Kinh nói: “Buổi trưa anh lại tới.”

Một mình Cố Tương ở cùng bà Văn Phụng Nghi, làm xong kiểm tra, lại về truyền dịch. Bác sĩ biết Cố Tương là bạn gái Cao Kinh, hơi quan tâm hơn một chút, có mấy lời tạm thời không nói thẳng ra.

Cao Kinh bận rộn nhiều việc, rút ra một chút thời gian lúc nghỉ trưa, mua cơm ăn cùng Cố Tương, Cố Tương dùng sức nhai hai thìa cơm cơm, đường

như không nuốt xuống được, Cao Kinh đưa nước, nói: “Quên mua canh rồi.”

Cố Tương uống xong nước, cố gắng ăn sạch sẽ cơm. Buổi chiều tất cả kết quả kiểm tra cũng đã có, bác sĩ không thể không nói thẳng với Cố Tương: “Bà cô cũng không bị bệnh gì.”

“Thế sao bà lại đột nhiên như vậy? Không nhúc nhích, gọi bà cũng không có phản ứng?” Cố Tương hỏi.

Bác sĩ nói: “Trước tiên truyền dịch xong đã, rồi xem tình hình, xem liệu có thể điều trị tốt hay không. Người già lớn tuổi tình hình gì cũng có.”

Cố Tương im lặng nhìn chăm chăm vào bác sĩ, bác sĩ không nói gì nữa, anh ta chỉ khẽ thở dài.

Cố Tương cụp mắt, một lát sau, cô trở lại bên cạnh bà Văn Phụng Nghi.

Chạng vạng tối, sau khi tan việc Cao Kinh lại tới lần nữa, anh ngồi bên giường với Cố Tương. Cố Tương đang ngăn người, nhìn thấy anh, ý thức mới trở lại. Cô đưa kết quả kiểm tra cho Cao Kinh xem, Cao Kinh xem hết, ôm bờ vai cô, hỏi: “Buổi chiều bà vẫn như vậy sao?”

Cố Tương nói: “Trước đó nói chuyện với bà, bà giống như nghe thấy, vừa rồi em hỏi bà có muốn đi WC không thì bà chả có phản ứng gì.”

Cao Kinh nói: “Có thể đề bộ...Em biết làm không?”

Cố Tương lắc đầu: “Cô ở giường bên cạnh hỗ trợ.”

“Anh giúp em tìm hộ lý?”

Cố Tương suy nghĩ, nói “Vâng”.

Ăn đơn giản chút gì đó, hộ lý cũng đã tới, là một cô hơn năm mươi tuổi có kinh nghiệm hơn nhiều so với Cố Tương. Thời gian cũng đã muộn, hộ lý nói: “Bác sĩ Cao, Tiểu Cố, hai người trở về đi, yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc bà cho.”

Cao Kinh nhỏ giọng hỏi Cố Tương: “Em thế nào?”

Thời gian này, người nhà giường bên cạnh đã nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, khắp nơi im lặng, tất cả mọi người cần nghỉ ngơi rồi. Cố Tương quan sát xong, nói: “Vậy trở về đi.”

Hai người cầm đồ lên, chuẩn bị rời đi. Đi qua cuối giường, bước chân Cố Tương chậm dần, cô hình như nhận ra gì đó, quay đầu lại nhìn về phía giường bệnh. Bà lão trên giường bệnh yên lặng nhìn cô. Cố Tương lập tức dừng lại, “Em không về nữa.” Cô nói.

Đêm nay, Cố Tương ghé vào bên cạnh giường bệnh nghỉ ngơi, khi mơ màng tỉnh lại, cô cảm giác được đỉnh đầu có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, ban đầu tưởng rằng ảo giác, qua một lát, cô chậm rãi ngẩng đầu—— “Bà nội!”

Bà Văn Phụng Nghi mỉm cười với cô.

Sáu rưỡi sáng, Cao Kinh mang theo điểm tâm tới, vào cửa trông thấy Cố Tương đang nhẹ chân nhẹ tay đi đi lại lại. Cố Tương nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn sang, thấy là Cao Kinh, cô bước nhanh đi đến bên cạnh anh, giữ chặt cánh tay của anh, nói nhỏ: “Bà em có ý thức rồi, tay cũng đã cử động được.” Khóe miệng cô hơi cong lên.

Sức ở tay cô lớn hơn so với bình thường, giống như là véo người, Cao Kinh cúi đầu đảo qua cánh tay của mình, anh trở tay bắt lấy cô, dùng sức xoa bóp, lại nhìn tình hình của bà Văn Phụng Nghi trên giường bệnh. Tốt hơn hôm qua, nhưng cũng chả nhẹ lòng hơn được.

Cao Kinh nói: “Ăn sáng đã, lát nữa em về nhà tắm rửa, anh ở lại đây với bà.”

“Vâng.”

“Tôi hôm qua có ngủ không đấy?”

“Có.”

Hộ lý xen vào: “Cô bé nằm sắp được có một lát, tôi ngủ giường.”

Cao Kinh nhú mày, vuốt tóc Cố Tương, nhìn kỹ sắc mặt âm thầm của cô. Cố Tương đang cúi đầu húp cháo, nghiêng đầu mỉm cười với anh, nói: “Em rất có tinh thần.”

Cao Kinh sờ mặt cô: “Đêm nay anh sẽ ở cùng với em.”

“Không cần đâu, ban ngày anh còn phải đi làm, dù sao em cũng không có việc gì.”

Có lẽ anh sắp phải nghỉ rồi, Cao Kinh cũng không nhiều lời. Giờ làm việc, Cao Kinh hoàn thành công việc, kiểm tra phòng, nghe người bệnh tâm sự, bàn giao dặn dò y tá, đã đến giờ rồi, anh theo chủ nhiệm Vu đi vào phòng họp.

Người nhà họ Chu đã chờ ở nơi đó.

Cao Kinh đi vào liếc qua. Bà Chu không ở đây, người nhà họ Chu có năm người, khuôn mặt Chu Huân tiều tụy, ngồi ở giữa bọn họ. Chu Huân nhìn về phía Cao Kinh, há to miệng, dường như muốn mở miệng, người thím bên cạnh cô ta thoáng đung cô ta một phát, ánh mắt nhắc nhở, Chu Huân im lặng.

Lãnh đạo bệnh viện ở đây, người nhà họ Chu đã nói một lần, giờ nhấn mạnh thêm: “Đêm đó là ca trực của bác sĩ Cao, anh ta chỉ lo cho kẻ có tiền họ Chu, hoàn toàn không để mắt đến dân chúng bình thường chúng tôi, một mình em trai tôi nằm ở trên giường bệnh, chết lâu như vậy không có người phát hiện, bệnh viện các người, bác sĩ các người, phàm là có chút trách nhiệm, thì cũng phải nhìn phòng bệnh một cái, nếu không em trai tôi cũng sẽ chết không nhắm mắt như vậy! Mày chỉ biết làm lợi cho mình——”

Bác cả nhà họ Chu chỉ vào Cao Kinh, tức giận đập bàn, nắm sắp qua cái bàn, muốn đi đánh người, “Mày nhận được lợi ích từ chỗ người ta, chỉ biết xun xoe ở trước mặt kẻ có tiền, không coi người bình thường chúng tao ra gì, mày là đồ cặn bã!”

Lãnh đạo bệnh viện kéo ông ta lại, khuyên đối phương từ từ nói chuyện, người nhà họ Chu lửa giận ngút trời, không ngừng chỉ trích, kêu khóc bảo sớm biết thì không nên đưa người vào khoa quan tâm lâm chung, mắng bệnh viện xem mạng người như cỏ rác.

Chu Huân không ngừng khuyên nhủ hai bên, một người yếu đuối như cô ta làm sao khuyên được, Chu Huân xin lỗi Cao Kinh: “Bác sĩ Cao, xin lỗi...”

Người thím hất tay cô ta, “Cháu còn xin lỗi người ta, cha cháu bị kẻ này hại chết đấy!”

Cao Kinh sớm đã đứng dậy khỏi ghế, anh cúi thấp người với đối phương, thấp giọng nói: “Thân là một bác sĩ, tôi chưa từng làm trái quy định của bệnh viện, pháp luật. Đối với sự ra đi của ông Chu, tôi thực sự xin lỗi, tình hình sức khỏe của ông mỗi ngày đều được bệnh viện ghi chép, tôi có thể hiểu sự đau lòng của các vị, hi vọng các vị cho tôi một cơ hội giải thích rõ ràng, đây là bệnh án của người bệnh...”

Anh đưa tài liệu ra, bị đối phương giật mạnh lấy đi, ném thẳng vào mặt anh.

“Tao nhất định phải kiện mày, mày có dám thừa nhận không nhận hối lộ, mày còn ăn com với con trai Chu Bách Đông, chúng tao có nhân chứng tại chứng! Mấy vị lãnh đạo nhất định phải điều tra!”

Giấy ném trên mặt dần dần rơi xuống, như lưỡi dao sắc bén cứa lên người. Cao Kinh không nói lời nào. Thái độ người nhà họ Chu cứng rắn, bệnh viện Thụy Hoa chú trọng nhất vấn đề y đức bác sĩ, bọn họ hứa nhất định sẽ điều tra rõ ràng, đưa ra giải thích cho đối phương. Đoàn người hùng hổ rồi đi, lúc Chu Huân đi qua bên cạnh Cao Kinh, áy náy nói: “Bác sĩ Cao, tôi xin lỗi, tôi sẽ khuyên người nhà mình.”

Cao Kinh cũng không nói gì.

Người nhà họ Chu rời khỏi bệnh viện, Chu Huân bất an nói: “Có phải chúng ta làm vậy không được tốt lắm...”

Mấy họ hàng đau lòng nói: “Con bé này, sao lại mềm lòng như vậy, đây rõ ràng là trách nhiệm của bác sĩ, đáng lẽ cha cháu còn sống được hai tháng nữa.”

“Đúng vậy, cháu đó, đáng lẽ hôm cha cháu mất nên nói ra nghi ngờ với chúng ta, đêm đó cha cháu vẫn còn ở bệnh viện, chúng ta có thể gọi phóng viên đến làm lớn chuyện, không sợ bệnh viện chối bỏ trách nhiệm.”

“Được rồi tôi thấy hiện tại bệnh viện cũng không dám làm qua loa đâu! Tiểu Huân cháu nghĩ lại cẩn thận xem còn gì để nói không. Đúng rồi, cháu nói tên nhà hàng bác sĩ kia ăn cùng con trai Chu Bách Đông. Chúng ta sẽ đi xem camera.” Chu Huân ồm ồm, cô ta nói từng chuyện mình biết ra.

Trong bệnh viện.

Cao Kinh đợi lãnh đạo bệnh viện nói xong, anh dùng ngón cái lau má, dường như vẫn còn cảm giác đau đớn, anh cup mắt nhìn về phía đầu ngón tay, cũng không có vết máu.

Trở lại văn phòng, anh sắp xếp lại công việc, cởi áo ra. Anh để áo khoác trước mặt, dưới sắc trời lờ mờ, cẩn thận xem, sau đó từ từ vuốt phẳng nếp nhăn, cầm áo treo lên. Chuyện truyền ra, đồng nghiệp nhao nhao tới hỏi thăm anh, Đồng Xán Xán chạy tới, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Anh!”

Cao Kinh nói: “Em còn bé sao? Ngừng khóc đi, chăm chỉ làm việc.” Anh nhắc nhở nói, “Về nhà đừng nói gì hết.”

Bờ môi Đồng Xán Xán run rẩy, nước mắt không ngừng rơi.

Cao Kinh nói: “Nghe chưa?”

Đồng Xán Xán run giọng: “Em biết rồi...”

Cao Kinh xoa đầu cô, “Đi làm việc, đừng phân tâm”

Từ phòng làm việc đi ra, Cao Kinh đi thẳng đến phòng bệnh của bà Văn Phụng Nghi.

Cố Tương xoay lưng về phía cửa, chỉ yên lặng nhìn bà Văn Phụng Nghi, trên bờ vai đột nhiên có một bàn tay để lên, đỉnh đầu được người khẽ hôn

xuống. Cổ Tương ngược mắt, bắt lấy bàn tay trên bờ vai. Cao Kinh tăng thêm chút sức, anh cup mắt, bờ môi lưu luyến trên đỉnh đầu Cổ Tương.

Sắp đến giờ tan tầm, Cổ Tương hoàn toàn không cảm thấy có gì khác thường.

Cao Kinh lại hôn mấy cái, cuối cùng cũng đứng dậy, thở ra một hơi, dúi ghế ngồi vào bên cạnh Cổ Tương, dịu dàng hỏi: “Có mệt không?”

Cổ Tương thành thật: “Có.”

Cao Kinh ôm bả vai cô: “Dựa vào anh một lát, đợi truyền dịch xong anh sẽ gọi.”

Cổ Tương thuận thế tựa vào bả vai anh, cô nhìn bà nhắm mắt nằm trên giường bệnh, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói xem, bà sẽ tốt lên chứ?”

Cao Kinh trả lời ừ, ôm sát cô, hôn trán của cô, thấp giọng nói: “Có anh ở đây.”

Cổ Tương cong khỏe miệng, đôi mắt dần nóng lên, cô nhắm mắt lại, cọ cọ trên bờ vai rộng của Cao Kinh. Cô ngủ một lát, khi tỉnh lại vẫn là cùng một tư thế, chỉ là đã truyền dịch xong, bên ngoài bầu trời đã tối đen từ lâu. Cô muốn ngồi dậy, Cao Kinh đỡ lấy đầu và cổ cô, thấy cô đã tốt hơn, anh mới nói: “Bác nấu com rồi, chúng ta về ăn com trước đã, đêm nay em ở nhà, anh tới với bà.”

“Không cần, cứ để em, ngày mai anh còn phải đi làm.”

“Quên nói cho em biết, mấy ngày nay anh xin nghỉ.”

“Xin nghỉ?”

“Ừ, gần đây công việc không bận lắm, trước đó anh đã tích lũy được rất nhiều ngày nghỉ.”

Cổ Tương không biết tình hình bệnh viện, Cao Kinh nói gì, cô sẽ tin nấy. Tuy nhiên Cổ Tương vẫn không đồng ý cho anh ở lại, cô cảm thấy bà hi vọng cô ở lại hơn. Hai người nói chuyện, chuẩn bị đi về ăn com, trên giường bệnh bà bỗng nhiên có động tĩnh, trong lòng Cổ Tương căng thẳng, lập tức xông qua.

Bà Văn Phụng Nghi nhìn cô, há to miệng, chân tay Cổ Tương luống cuống, không biết bà muốn gì.

Cao Kinh nói: “Bà muốn nói chuyện, em dán sát tai qua nghe.”

“Vâng...” Cổ Tương nghe theo, cô ghé đầu vào bên miệng bà.

Bà Văn Phụng Nghi run rẩy, phát ra tiếng: “Xuất viện...”

Cổ Tương hỏi: “Bà nói xuất viện sao?”

Bà Văn Phụng Nghi cố hết sức “Ừ” một tiếng.

“Chúng ta không thể xuất viện được, bà còn chưa khỏe, còn phải quan sát ạ.”

Bà Văn Phụng Nghi nói tiếp, “Bà muốn xuất viện...”

Cổ Tương dèm chán cho bà, “Chúng ta lại ở đây mấy ngày. Bà xem đây, bà ở hai ngày, cơ thể đã từ từ bình phục. Hôm nay bà còn có thể nói chuyện được với cháu rồi.”

Bà Văn Phụng Nghi rất mệt, đột nhiên bà chuyển mắt, ánh mắt nhìn Cao Kinh, “Xuất viện...”

Cao Kinh do dự, để tay lên bả vai Cổ Tương, “Hương Hương, để cho bà về nhà điều trị nhé?”

Cổ Tương luôn khom người, tóc dài che khuất mặt, Cao Kinh không nhìn thấy nét mặt của cô, chỉ nghe thấy cô nói: “Nhưng nếu xuất viện, bà sẽ không tốt được.”

Cao Kinh nói: “Bà không bị bệnh gì, xuất viện vẫn điều trị được. Hoàn cảnh quen thuộc thích hợp dưỡng bệnh hơn, tâm trạng bà sẽ tốt hơn.”

Cổ Tương im lặng. Bà Văn Phụng Nghi dùng chút ý thức còn sót lại cầu khẩn. Cổ Tương nhìn chăm chăm vào bà, rốt cục mở miệng: “VẬY...ĐỂ CHÁU HỎI BÁC SĨ, NẾU BÁC SĨ ĐỒNG Ý, CHÚNG TA XUẤT VIỆN.”

Không cần hỏi nhiều, bác sĩ lập tức đồng ý, dặn dò những điều bọn họ cần chú ý khi chăm sóc bà, còn nói thủ tục xuất viện có thể đợi ngày mai lại đến bỏ sung, buổi tối ở lại hoặc về nhà đều không sao hết.

Bà Văn Phụng Nghi sốt ruột trở về nhà, Cao Kinh lấy xe lăn ra, ôm bà lên, đẩy bà về nhà. Bà Văn Phụng Nghi cười khi về đến nhà, tuy bà không thể nói chuyện, nhưng con mắt lại nói cho người khác biết tâm trạng của bà.

Cổ Tương chưa từng chăm sóc người khác, hộ lý cũng về cùng cô, động tác nhanh nhẹn chăm sóc sạch sẽ cho bà, dặn Cổ Tương ngày mai đi siêu thị

mua chút gì đó về, Cố Tương ghi nhớ từng cái một, sáng sớm hôm sau lập tức đi siêu thị.

Cao Kinh giúp đẩy xe mua sắm, xem xét nhãn hiệu, nói: “Cái này đi.” Anh cầm một túi tã dành cho người lớn.

Cao Kinh có kinh nghiệm chăm sóc người già, nói chính xác hơn là có nhiều kinh nghiệm chăm sóc người bệnh lâm chung. Anh là chính, Cố Tương lặng yên đi theo bên cạnh anh, nhìn anh cầm tã, ga giường, bô, khăn mặt, ống hút... Lấy gì là để xuống luôn, tã người lớn rất lớn, lấy thêm mấy thứ đã đầy xe rồi.

Mua sắm trở về, hộ lý theo sát bên người bà Văn Phụng Nghi, đổ nước tiểu, mặc tã vào, Cao Kinh ôm bà, hộ lý thay ga giường.

Cố Tương không thể giúp được gì, cô có chút thở không nổi, chạy tới ban công thông gió.

Trên ban công đầy ô, đây là vừa rồi dùng đi ra ngoài, để đây cho khô, quần áo còn ướt, Cố Tương cảm sào phơi đồ ở góc tường muốn chỉnh lại dây phơi. Lên xuống nhưng sợi dây kia như bị hồng, đi đến nửa đường trở nên lỏng lẻo sụp xuống, vẫn không nhúc nhích. Cô hơi lo lắng, dùng sức, rung mấy cái, một bàn tay đi qua. Cố Tương nói: “Dây phơi hồng rồi.”

Một bàn tay khác giật lên xuống, chỉnh thẳng lại dây, nắm tay Cố Tương, chậm rãi lay động. Cuối cùng dây treo đồ cũng cao lên hơn.

Cao Kinh ôm người từ phía sau, bờ môi khẽ dán lên trán cô, suy nghĩ, nói: “Hương Hương, anh dạy cho em làm như thế nào.”

Cố Tương quay đầu lại, nhìn vào mắt anh, nỗi lòng xao động vội vàng của cô dần dần an ổn. Cao Kinh dặn cô, bà có thể ăn được gì, không thể ăn được gì, đồ ăn mềm đến mức nào, làm thế nào giúp bà đi vệ sinh. Lại dặn cô, sau đó có thể bà sẽ xuất hiện cảm xúc, trạng thái khác thường, cô nên ứng phó như thế nào. Còn nói trong nhà nên có thêm một số loại thuốc nào, cuối cùng nói cho cô biết, là người nhà người bệnh, tâm trạng của cô nhất định phải thật tốt. Những điều này đều là thường thức cơ bản quan tâm lâm chung. Quan tâm lâm chung không chỉ có giới hạn ở bệnh viện.

Cao Kinh ôm người vào trong ngực, thấp giọng nói: “Có cái gì không hiểu đều có anh, chúng ta không vội vàng, từ từ sẽ đến.”

Cố Tương dồn hết sức nặng lên người anh. Cao Kinh không về nhà mình, anh cầm laptop xuống dưới, ngồi ở phòng khách nhà họ Văn tra tài liệu làm luận văn, cả nhà bác anh sang đây thăm bà Văn Phụng Nghi, Đồng Xán Xán nhìn anh muốn nói lại thôi.

Một đồng người ở trong phòng bà Văn Phụng Nghi, Cao Kinh gõ bàn phím, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đồ miệng rộng, em chưa nói gì đấy chứ?”

“Ai miệng rộng chứ!” Đồng Xán Xán cãi lại.

Cao Kinh nói: “Vậy em đừng có làm.”

“Phải giấu, em biết rồi!” Đồng Xán Xán nhỏ giọng quan tâm, “Anh, Đình Tử Chiêu nói nếu không đi cửa sau chủ nhiệm Vu?”

Cao Kinh nhú mày: “Chủ ý cùi bắp, em đừng học theo cái xấu từ cậu ta.”

“Vậy anh nói xem nên làm sao bây giờ!”

“Cây ngay không sợ chết đứng, em đừng quan tâm.”

“Xã hội bây giờ công kích bạo lực ngôn ngữ rất nhiều, dư luận có thể định tội cho anh.”

Cao Kinh ngừng đánh chữ, “rửa mắt” nhìn Đồng Xán Xán: “Em có thể nghĩ đến những điều này sao?”

“Anh coi em là đồ ngọc sao?!”

Cao Kinh mỉm cười, anh thở dài, nhần nại nói: “Trong lòng anh nắm chắc, em thật sự không cần lo lắng, đừng nhắc đến chuyện bệnh viện trước mặt cha mẹ em, nhất là đối với Hương Hương, cô ấy thông minh, em không cần thận sẽ để lộ.”

“Anh có thể giấu giếm tới khi nào chứ?”

Cao Kinh tiếp tục gõ chữ, đánh trống lảng: “Vừa vận nhân lúc rảnh trong khoảng thời gian này, anh có thể viết xong luận văn.”

Đáng tiếc, trên đời không có ngọn gió nào lọt khỏi tường. Hôm nay bà Cao Mỹ Tuệ đi mua thức ăn về, vọt tới tầng mười hai gõ cửa, không có người đáp, bà lại xông xuống dưới, gặp đến mức quên luôn trong phòng có người bệnh, lớn tiếng gọi: “Cao Kinh! Cao Kinh cháu đi ra cho bác!”

Cửa mở ra rồi, Cao Kinh mặc đồ ở nhà đứng bên trong. Bà Cao Mỹ Tuệ vội vàng nói: “Cháu nói cho bác biết, rốt cuộc cháu xin nghỉ hay là bệnh viện cho cháu nghỉ, hôm nay bác gặp y tá trưởng của cháu, cô ấy hỏi tình hình hiện tại của cháu thế nào, cái gì thế nào hả? Rốt cuộc là kẻ khốn nạn nào tố cáo cháu thiếu trách nhiệm trong công việc?!”

Cao Kinh chưa kịp ngăn lại, nước bọt bà Cao Mỹ Tuệ đã bay tứ tung nói cho hết lời.

“Cao Kinh——”

Cao Kinh quay đầu lại. Cổ Tương cầm gáo đã trộn xong, nhìn anh: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cao Kinh không tìm được lí do gì, anh đành phải nói hết ra. Ngồi vào ghế sa lon, anh nói lại một lần, bà Cao Mỹ Tuệ khó thờ, “Cháu nói cho bác gia đình kia sống ở đâu, bác đi tìm bọn hắn!”

Cao Kinh bắt đầu kể: “Được rồi bác ạ.”

Cổ Tương tỉnh táo hơn, cô chỉ cuộn chặt đầu ngón tay, Cao Kinh lập tức cầm tay cô. Cổ Tương hỏi: “Hiện tại bệnh viện đã có điều tra kết quả chưa?”

Cao Kinh: “Không nhanh như vậy đâu.”

Cổ Tương: “Anh cảm thấy sẽ là dạng kết quả thế nào?”

Cao Kinh: “Anh tin tưởng công bằng.”

Cổ Tương gật đầu: “Vậy em tin tưởng anh.”

Cao Kinh cười, sờ đầu ngón tay cô.

Bà Cao Mỹ Tuệ nhìn một màn này, “Cứ như vậy thôi hả?”

Hai người cùng không nói gì nhìn về phía bà. Bà Cao Mỹ tuệ không hiểu sao cảm thấy mình bị ăn đầy một miệng thức ăn cho chó.

Cao Kinh rảnh rồi, anh chuyển chậu hoa trên nhà xuống để vào phòng bà Văn Phụng Nghi, còn công nạp cả máy lọc khí. Viết luận văn, trò chuyện cùng bà Văn Phụng Nghi, cách một đoạn thời gian anh lại ghi chép bệnh tình bà Văn Phụng Nghi, nghiêm nhiên coi nơi đây cũng trở thành bệnh viện.

Bà Văn Phụng Nghi ăn cơm cũng cần người đút, răng bà vốn không tốt, hiện tại khả năng nhai nuốt cũng suy giảm, Cổ Tương cả ngày cho bà ăn cháo thêm chút rau. Cao Kinh chỉ đạo cô: “Ngày mai có thể ăn chút món chính.”

Cổ Tương hỏi: “Có thể ăn cơm không?”

“Nấu nát rau ra trộn vào cơm cho bà. Dạ dày bà có thể thích ứng, như vậy mới có lợi cho tiêu hoá.” Cổ Tương nhớ kỹ.

Vào ngày thứ tư Cao Kinh nghỉ, trên mạng xuất hiện tin tức trung tâm điều trị an bình bệnh viện Thụy Hoa xem mạng người như cỏ rác. Cùng ngày Cổ Tương nhận được điện thoại của mẹ. Bà Chữ Cẩm lập tức nói: “Hương Hương, mẹ chuẩn bị trở về Bắc Kinh rồi, con theo mẹ về đi.”

Cổ Tương nói: “Mẹ cũng biết bà đang bị bệnh cần người chăm sóc.”

“Mời giúp việc và hộ lí là được rồi, bà còn có họ hàng khác.”

Cổ Tương đang dùng laptop của Cao Kinh xem tin tức trên weibo, cư dân mạng bình luận “Lại là chấp hành pháp luật weibo”.

Cô vén tóc, cả thể xác và tinh thần đều mệt, nói: “Mẹ, mẹ có thù hận gì với bà sao?” Đây là lần đầu tiên Cổ Tương hỏi thẳng, bên đầu kia điện thoại bà Chữ Cẩm chưa chuẩn bị tâm lý, im lặng một lúc lâu. Cổ Tương chậm rãi nói: “Trước đó bà vẫn khỏe, buổi sáng hôm đó chân bà chỉ hơi đau một chút, đột nhiên biến thành như vậy. Bà không xoay nổi người, nói chuyện người khác cũng không nghe rõ. Mẹ không cần đến thăm bà, nhưng con hi vọng mẹ đừng can thiệp vào chuyện của con.”

“Con nói chuyện như vậy với mẹ sao?”

Cổ Tương không lên tiếng.

Bà Chữ Cẩm: “Có phải con cho rằng người sắp chết nên xóa bỏ hết, người chết là lớn nhất? Xin lỗi, mẹ không rộng rãi được như vậy, thanh xuân của mẹ đều hiến hết cho nhà họ Cổ, nhưng bọn họ không coi mẹ là người. Mẹ có thể tha thứ cha con không để ý đến mẹ con chúng ta, đánh bạc đều thua sạch, nhưng mẹ tuyệt đối không thể nhẫn nhịn chuyện cha con ngoại tình, còn bà nội tốt của con lại giúp đỡ bọn họ, giấu giếm mẹ suốt hai năm, hai năm đấy!”

Cổ Tương khẽ giật mình. Cô đi đến cửa phòng bà, nhìn qua người nằm ở trên giường bệnh.

Bà Văn Phụng Nghi nằm nghiêng, lúc này bà không ngủ, ánh mắt nhìn bên ngoài, nhìn thấy Cổ Tương, trong mắt bà có một tia sáng, vẫy tay ra ngoài.

Cổ Tương nghe thấy đầu bên kia điện thoại vẫn còn nói: “Đây là chuyện giữa người lớn, bây giờ con đã đến tuổi yêu đương, cho nên mẹ cũng không che giấu nữa. Mẹ đã hết lòng tận sức với nhà họ Cổ.” Bà Chữ Cẩm thờ dài, “Hương Hương, mẹ không phải không cho con chăm sóc bà, bà đối xử tốt với con, cho nên lần này mẹ mới đồng ý để con trở lại ở chung với bà. Nhưng xem ra quyết định đó là sai lầm. Trí nhớ của con không khôi phục, trên mạng còn truyền ra những lời đồn không hợp lẽ thường, bạn trai con cũng chọc nhảm người, mẹ hi vọng con có thể trở về nghỉ ngơi một thời gian ngắn với mẹ, rồi tìm cách tiếp.”

Cổ Tương vẫn đứng trước cửa phòng, cô nhìn bà, nói: “Cao Kinh không có việc gì, anh ấy là bị đổ oan.”

“Mẹ cũng không nói cậu ta đã làm chuyện trái đạo đức, nhưng không có lửa làm sao có khói. Mẹ hi vọng con có thể dành chút thời gian suy nghĩ kỹ càng.”

Cố Tương không trả lời.

Chấm dứt cuộc trò chuyện, cô lại đứng một lúc lâu ở cửa phòng, bà lão trên giường khát vọng nhìn cô, Cố Tương do dự mấy giây, chậm rãi tiến lên, đứng bên cạnh giường bà.

Bàn tay trên giường run rẩy rẩy vươn lên. Cố Tương cầm chặt.

Nửa tiếng sau, cô đi thang máy xuống tầng hầm thứ hai, đi đến chỗ Cao Kinh đậu xe. Cao Kinh từ trong xe chui ra, trên tay anh còn cầm khăn lau, bên chân là một cái thùng. “Sao lại xuống đây?”

Cố Tương nói: “Thấy anh lau xe nên đi xuống xem.”

Cao Kinh vắt khăn, cười nói: “Tháng này trời luôn mưa, anh cũng không đi rửa xe, trong xe toàn là bùn, dù sao cũng có thời gian, từ từ lau.”

Cố Tương nói: “Em giúp anh.”

Cao Kinh đưa một chiếc khăn sạch cho cô, “Em lau cửa sổ đi.”

Cố Tương nghe theo anh chỉ huy, lau hết một bên cửa sổ, tính vò khăn, Cao Kinh không cho cô chạm vào nước, vắt khô khăn trên tay đổi với cô. Hai người từ từ lau đến chỗ ngồi phía sau, mặt đối mặt, khăn lau chạm vào, hai tay cùng bất động.

Cao Kinh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cố Tương cảm nhận được trong lòng bàn tay anh vẫn nóng bỏng giống như lúc trước. Anh dùng tâm đối xử với mỗi một người bệnh, anh nhiệt tình với công việc, anh nói mình không giúp được bọn họ, chỉ là tiễn đưa bọn họ một đoạn đường. Anh nói cho cô biết, có lúc là điều trị, nhưng thường là trợ giúp, luôn đi an ủi. Thế nhưng thế giới này chưa từng an ủi anh.

Trong xe không gian nhỏ hẹp, Cố Tương tới gần, hôn anh. Cao Kinh nhắm mắt, trần trọc trên môi cô. Đầu gối Cố Tương chống đỡ trên mặt ghế, chậm rãi ngồi xuống, Cao Kinh buông khăn lau ra, ôm lấy người, đặt lên thành ghế. Qua một lúc lâu, Cố Tương thiếu dưỡng khí, mặt đỏ tới mang tai, Cao Kinh hôn lỗ tai và đôi má cô.

Cố Tương hơi thở gấp, nhỏ giọng nói: “Cao Kinh.”

“Ừ?”

“Anh còn có em.”

Cao Kinh sững người, ôm chặt người, nâng cầm cô lên, tiếp tục khẽ kháng hôn cô.

Sau khi lên nhà, Cố Tương nhắn tin cho mẹ. “Con không đi.”

Buổi tối, nhà Cao Kinh bày một bàn trà, Đinh Từ Chiêu, Nguyễn Duy Ân, Đồng Xán Xán, Quách Thiên Bồn, còn có những người bạn khác của Cao Kinh, gần hai mươi người, ngồi ghế sofa hoặc ngồi xôm trên sàn nhà, tất cả đều tụ lại với nhau.

Bà Văn Phụng Nghi đã ngủ, có hộ lý ở đó, Cố Tương cầm dưa hami, thanh long cùng nho lên trên, Cao Kinh mở cửa tiếp nhận, lấy dếp lê cho cô.

Bạn bè Cao Kinh nhao nhao chào hỏi: “Chị dâu đến rồi!”

Cố Tương không quá thích ứng, nhưng cô biểu hiện vô cùng bình tĩnh, “Chào mọi người.”

Những người này đều là nhận được tin tức, tới hỏi thăm Cao Kinh. Quách Thiên Bồn là đến thăm bà Văn Phụng Nghi, thuận tiện hỏi thăm chuyện của Cao Kinh, Cố Tương dứt khoát bảo anh ta lên cùng. Cố Tương lại bảo Cao Kinh tiếp khách, cô đi gọt hoa quả, Cao Kinh lo lắng cô cầm dao, theo vào phòng bếp, giúp cắt dưa hami xong, anh mới quay về phòng khách.

Đinh Từ Chiêu “chặc chặc” nói: “Lo lắng suông cho cậu rồi, tôi thấy cậu rất thoải mái nha.”

Đồng Xán Xán không vui: “Anh đừng có châm chọc, anh tôi thoải mái ở đâu chứ!”

Đinh Từ Chiêu bị nói lại, anh ta không so đo với đồ ngọc, lặng lẽ néo tay Đồng Xán Xán, Đồng Xán Xán không quan tâm đến anh ta. Cô còn chưa nguôi giận sau lần cãi nhau trước đây.

Cao Kinh để mấy cái đệm trên sàn nhà, nói với mọi người: “Mọi người tới cũng không nói trước, trong nhà cũng không có gì tiếp đãi.”

“Là đột nhiên tập kích xem cậu và chị dâu đang làm gì thôi!”

Cao Kinh liếc nhìn phòng bếp, cảnh cáo bạn, “Nói chuyện cẩn thận.”

“Hiểu hiểu hiểu, chị dâu còn nhỏ!”

Cố Tương nhỏ tuổi nhất, bọn họ tất nhiên sẽ chú ý đúng mực. Cố Tương bung hoa quả ra, Cao Kinh vội đón lấy, bảo mọi người đừng khách sáo.

Một chiếc đĩa được đề tới trước mặt Nguyễn Duy Ân, đây cũng là lần đầu tiên sau chuyện kia Nguyễn Duy Ân gặp lại Cố Tương, còn hơi xấu hổ, Cố Tương lại rất tự nhiên, “Ăn đi, nhà tôi còn rất nhiều hoa quả.” Hoa quả đều là mang đến thăm người bệnh.

Nguyễn Duy Ân thấy cô không có khúc mắc, khẽ thờ ra, nhỏ giọng trò chuyện với cô: “Tình hình bà cô thế nào rồi?”

Cố Tương nói: “Không tốt lắm, nhưng cũng chưa đến lúc xấu nhất.”

Quách Thiên Bồn ở bên cạnh hỏi: “Bác sĩ nói như thế nào, ở đây không được thì đi bệnh viện khác?”

Cố Tương lắc đầu: “Chỉ là cần chậm rãi điều trị, đợi một thời gian ngắn xem sao đã.”

Một đám người nói chuyện, ở bên trong TV phát tin tức, là về con cái ông Chu Bách Đông. Chuyện của Cao Kinh cũng có một phần dính đến ông Chu Bách Đông, mọi người không lên tiếng, nghiêm túc xem tin tức. Sóng gió về di sản của ông Chu Bách Đông vẫn còn tiếp tục, theo tin tức truyền thông nắm giữ, ông giao tập đoàn cho con gái lớn làm chủ, chức vị của con trai không thay đổi, tài sản chia thành mấy phần, con gái lớn được 10%, con trai 10%, quyền góp từ thiện 30%, còn lại toàn bộ 50% thuộc về con gái thứ hai. Con gái lớn và con trai đưa ra nghi vấn về phân chia tài sản, hoài nghi di chúc làm giả, đủ loại tin tức, bọn họ tranh giành tài sản chả liên quan đến Cao Kinh, phần quyền góp từ thiện 30% kia, trong đó có một phần trong di chúc điểm danh quyền góp cho trung tâm điều trị an bình bệnh viện Thụy Hoa.

Đám bạn bè đều kinh ngạc nhìn về phía Cao Kinh.

Cao Kinh ngồi dưới đất, ôm eo Cố Tương, tiếp tục xem tin tức.

Trong tin tức tại giới thiệu về trung tâm điều trị an bình, thời gian cuối cùng ông Chu Bách Đông đã trải qua ở chỗ này. Kiến thức của xã hội về quan tâm lâm chung vô cùng thấp, lợi nhuận ít, tài nguyên khan hiếm, đây là tình trạng trước mắt trong nước, trước đó không lâu Chủ nhiệm Vụ và Cao Kinh đi Bắc Kinh tham gia hội nghị, bọn họ đưa ra đề tài thảo luận, chính là tài nguyên khan hiếm này. Tiền ông Chu Bách Đông quyền góp có thể đủ để thay hình đổi dạng mười trung tâm điều trị an bình.

Cố Tương nghe tin tức, lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm, Cao Kinh tới gần: “Đang nhìn gì thế?”

Cố Tương đang lướt di động, Cao Kinh liếc cô, che tay cô, “Này?”

Cố Tương im lặng, đưa di động cho anh, nói: “Anh xem đi.”

Cao Kinh lướt thoáng một qua. Cư dân mạng nói bên trong bệnh viện Thụy Hoa quả nhiên là có chuyện khuất tất, đặc biệt chăm sóc Chu Bách Đông, tin tức hôm nay là bằng chứng, để đạt được quyền tiền, bọn họ bỏ qua tính mạng của những người dân bình thường khác. Cao Kinh úp di động xuống, thấp giọng nói chuyện với Cố Tương.

Đám người trong phòng khách kia chỉ im lặng nhìn, chọc chọc cánh tay nhau, về mặt trên chọc.

Quách Thiên Bồn và Nguyễn Duy Ân yên lặng nhìn, không tự chủ được thò tay, đi lấy dưa hami, tay đụng phải nhau. Hai người nhìn thoáng qua, nói mấy câu, cầm lấy một miếng dưa hami cho mình. Bọn họ vẫn là người xa lạ như trước, chỉ là không còn thù hận đối phương.

Nửa đêm, cuối cùng đã tiễn hết đám khách, Cao Kinh ôm người đến ghé sa lon, nói: “Mấy tên này nhao nhao cả đêm.”

Cố Tương xoa vai cho anh, “Mệt không?”

“Cho anh ôm lập tức tốt ngay.” Cao Kinh ôm người, hấp thu nhiệt độ cơ thể cô. Hai người đều không muốn nhúc nhích, dựa vào lẫn nhau.

Ngày hôm sau, Cao Kinh có việc ra ngoài, chưa nói đi nơi nào, anh kiểm tra hết tình hình bà Văn Phụng Nghi, dặn dò Cố Tương mấy câu, trước khi đi lại hôn cô ở cửa ra vào, Cố Tương hỏi: “Anh có về ăn trưa không?”

“Trưa anh ăn với bạn, buổi chiều về.”

Cao Kinh rời đi không bao lâu, bên ngoài có người gõ cửa, Cố Tương đang ở trong phòng ngủ với bà, là hộ lý đi ra mở.

Hộ lý gọi: “Tiểu Cố, bạn cháu đến thăm nè!”

Cố Tương tưởng rằng Vu Thi Thi hoặc là Quách Thiên Bồn, đi ra ngoài xem xét, chỉ thấy một người xoay lưng về phía cô, để một đồng thực phẩm sức khỏe trên bàn, quay đầu lại, mỉm cười với cô:

“Hương Hương.” Khóe miệng Tiêu Mân cong lên, nhìn chăm chăm Cố Tương.

Trong lòng Cố Tương khó chịu.

Tiêu Mân đi vào phòng ngủ thăm bà, không bao lâu đi ra uống nước, Cố Tương rót cho anh ta một cốc, lúc Tiêu Mân nhận lấy vô tình chạm vào ngón tay cô, tay Cố Tương run lên, bất giác không cẩn thận buông ra.

Tiêu Mân vội cầm cốc, “Sao lại mất hồn mất vía vậy.”

Cố Tương nhìn về phía anh ta, nói: “Anh còn phải đi làm, em sẽ không tiễn.”

Tiêu Mân sững người, anh ta uống một hơi cạn sạch nước, sau đó nói: “Anh có lời muốn nói với em.”

Cố Tương suy nghĩ một chút, dẫn anh ta xuống nhà. Bầu trời lác đác mưa, bọn họ đứng ở hành lang nói chuyện. Tiêu Mân hỏi cô: “Tại sao không nghe điện thoại của anh?”

Cố Tương nói thẳng: “Không muốn nghe.”

Tiêu Mân hí hóp mắt: “Tại sao không muốn nghe?”

Cố Tương im lặng. Qua một lát, Tiêu Mân thờ dài, có chút bất đắc dĩ, thay đổi đề tài: “Chuyện của bác sĩ Cao thế nào rồi?”

Cố Tương nhìn về phía anh ta.

Tiêu Mân nói: “Trên mạng đều lan truyền, anh biết là bình thường.”

Cố Tương nói: “Anh ấy không có việc gì.”

“Thật sao?” Tiêu Mân nhếch môi, “Hương Hương, anh đã sớm nói, em mới quen biết anh ra không bao lâu, cũng không hiểu sâu về anh ta. Em nghĩ anh ta thực sự vì người khác sao? Anh ta chỉ là một kẻ ngụy quân tử.”

Cố Tương nói: “Anh muốn nói với em những lời này?”

Tiêu Mân: “Có phải em cảm thấy anh đang kích bác ly gián hay không.” Anh ta thò tay vào túi, đang muốn lấy ra gì đó, đột nhiên nghe thấy Cố Tương mở miệng.

“Em cảm thấy, em biết anh mười năm nhưng không hiểu gì về anh.”

Tiêu Mân ngừng cười, “Em có ý gì?”

Cố Tương cắn môi, quan sát đôi phương, cô bất giác lui ra phía sau một bước, kiềm chế nói: “Tiêu Mân, em muốn lên nhà.”

Tiêu Mân sững sốt, trên mặt anh ta hơi bối rối, nhanh chóng bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Cố Tương.

Cố Tương ngẩng lên đầu, nói: “Em đã nhớ ra chuyện đêm hôm đó, chuyện anh làm trong khách sạn.”

“Hương Hương——”

Cố Tương lui về sau: “Đừng tới đây!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.